

Ang Kinabukasan
Isinulat ni Stefan Molyneux

Paunang Salita

Nakapasok ang digmaan sa pang limang siglo.

Ito ay mahabang hindi na sumasangguni bilang isang digmaan.

Sa buhay ng tao, ang karahasan at patayan ay nag-iwan ng malalim na sugat at kaunti lang ang kayang ipaglaban ang kanilang kalayaan na minsan humahantong sa kamatayan. Sa labanang ito nagkakaroon ng walang kawalang pag asa na naging hudyat bilang huling lunas.

Ang mga taong nag desisyon na ihinto ang digmaan sa mga nakaraan na dekada ay napagtanto nila na ang pakikipaglaban ay sanhi sa pagkakaroon ng maraming trauma, karahasan, patayan at kamatayan...

Ang mga taong pinatay nila ang kanilang kademonyohan na nagtatago sa kanilang sarili ay parang maihalintulad sa pinakamalalim na buntok at ginamot ng mga purong nihilism.

Pag nilaban mo ang kademonyohan, mas lalaki, pag hindi mo naman nilabanan, siya ang mananaig.

Itong walang saysay na mantra ay nakaikot sa isang mahinang lugar ng mga uri ng hayop at nagsimula ang pagkalas sa isang umaga, sa maulap na kalangitan, ang araw ay napakaliwanag pag ito ay sumikat, natatakpan ang mga bituin at hindi na maaninag.

Sa tabing bundok na mataas, ang mga puno ay nasa dilim. Ang mga tao ay nagkukumpulan sa kweba at may mga hinihila ang kanilang malalakas na braso na malaking kahon. Mga mata ay napakapagmatiyag at mga baka sakali na pag-asa. Nakasabit ang mga palakol sa kanilang sinturon.

Ang pagbaba ng sikat ng araw sa araw ay nagbibigay ng ilaw sa mga puting itaas ng puno ng seresa na nakakapit sa gilid ng bundok.

Isang matangkad na lalake na itim ang balbas, patuli ang buhok at naglalakihang kalumata siya at nagsalita sa kanyang malinaw na boses sa kanyang kasamahan, kaibigan, at kasabwat sa pagpatay sa pagpatay.

"Hindi na natin alam kung ilang tao na lang ang meron sa atin. Para sa akin, mga limang porsyento na lang ang populasyon natin." Ito ang mga sinabi niya sa mga kalalaking tahimik na nagkumpulan pati ang kanyang anino sa kadiliman na parang gabi.

"Lumayo tayo sa ating pamilya para isakripsyo ang ating sarili para sa kinabukasan ng sangkatauhan. Tayo ay parang modernong monghe na nagbibigay ng kapayapaang kalangitan sa mundong napakagulo."

"Apat na daan ng taon ang lumipas, kamatayan at patayan ang nanaig. Marami sa atin na andito na naniniwala ang giyera ay matatapos lang pag ang sangkatauhan ay matatapos din. Yan ang tanging solusyon..."

Huminto sa pananalita ang lalaking binalbas, ang kanyang dila ay hindi niya maigalaw dahil sa biglang takot na nayanig sa mukha ng kanyang kasamahan.

Biglang lumiwanag ang ilaw

Ang malapit na lalaki sa kanya ay may itinuturo at binulungan:

"Noo mo.."

Itinaas ng lalaking may balbas ang kanyang kamay sa sikat ng araw. Sa taas ng kanyang mata, umilaw ng pula ang kanyang kamay at ang dulo ng kanyang mga daliri ay dumugo sa laser light.

"Sky Cannon!" sigaw ng lalake.

Sa ibabaw ng itaas ng ulo - mahirap matanaw ang bughaw na kalangitan - ang kumpulan ng ruby ng ilaw ay kumikinang sa liit ng puting tuldok.

Sumigaw ang lalaking may balbas: "PAKAWALAN ANG MGA ANGHEL!"

Nagalinlangan ang mga lalake. Ang gamot sa karahasan ay malapit na, ngunit mas lumalapit pa ang kamatayan.....

"KUNG TAYO AY MABIGO, ANG BUHAY AY WALANG HALAGA!"

Pinunit ng may balbas na lalaki ang kanyang palakol mula sa kanyang sinturon at buong lakas na indayog sa pinakamalapit na crate. Ito ay pumutok at nabasag, na nagpapakita ng mga hanay ng maliliit na blonde na ulo.

Isang nakakatakot na presyon ang bumaba mula sa kalangitan na kumikidlat. Tumaas ang buhok ng mga lalaki sa biglang pagtigil.

“NGAYON! NGAYON! TULUNGAN MO AKO!” sigaw ng lalaking may balbas.

"Hindi sila sapat!" sigaw ng mas maliit na lalaki na may salaming basag.

“Pwedeng kopyahin, nasa loob ang mga blueprints – TARA – HINDI ITO PWEDENG MAGING PARA SA WALA MGA KAPATID KO!”

Nagsisigawan, biglang lumukso ang mga lalaki gamit ang kanilang mga palakol habang ang hangin ay nagsimulang lumiwanag sa kanilang paligid.

Ang mga ibon, na nagulat mula sa kanilang pagtulog, ay biglang bumangon mula sa mga puno ng cherry tungo sa nagliliwanag na kalangitan, kung saan nagsimulang mag-apoy ang kanilang mga balahibo, at sumigaw sila sa matinding paghihirap.

Habang nag-aapoy ang kanilang mga damit, binasag ng mga lalaki ang mga crates, at ang maliit na maitim na nilalang na may umiikot na puting pakpak ay bumangon sa hangin na parang nagulat na mga tutubi.

Nagsimulang masunog ang mga lumilipad na pira-pirasong kahoy. Nagsisigawan ang mga lalaki nang magsimula silang matunaw, ngunit isang hindi makataong kalooban ng nagpanatiling lumilipad ang kanilang mga nagniningas na armas, at mas maraming may pakpak na nilalang ang lumipad na nakalaya sa mga crates.

Daan-daang maliliit na katawan na may puting pakpak ang lumipad ng napakabilis mula sa bundok nang magsimula itong maging isang nakakatakot na asul-puti.

Lumipad sila sa langit – lampas sa dilaw na liwanag ng sumisikat na araw.

Ang mga nilalang ay huminto sa kanilang paglipad, ibinaba ang kanilang mga ulo patungo sa nakabubulag na puting gumuhong bundok.

Bilang isa, lumipad sila habang ang isang shockwave ay sumabog mula sa napakalaking bagong bunganga na mabilis na lumulunok ng hindi mabilang na toneladang bato at mga durog na bato.

Ang kanilang mga puting pakpak ay mahina ang umaalingawngaw, ang mga nilalang ay umaaligid sa umaatungal na lupa, sa itaas ng ulap ng kabute ng dating bundok.

Nagkatinginan ang mga nilalang ng matagal, pagkatapos ay nagkatinginan. Ang kanilang blonde na buhok at asul na mga mata ay maliwanag na kumikinang sa sumisikat na liwanag ng bagong araw.

Nagkaroon ng electric pause, at pagkatapos - bilang isa - itinaas ng mga nilalang ang kanilang asul na mga mata sa maliit na puting tuldok na mataas sa kalangitan, sa ibaba lamang ng hatinggabi na meridian na dahan-dahang nilalamon ang natitirang mga bituin sa itaas.

Muli bilang isa, ang mga pakpak ng mga nilalang ay nagsimulang pumutok nang mas mabilis, at sila ay bumangon na parang isang nakakatakot na pagbagsak ng niyebe.

Lumitaw ang mga sandata sa kanilang maliliit na kulay rosas na kamay habang lumilipad sila tulad ng isang makitid na bugso ng yelo patungo sa sandata na sumira sa kanilang mga amo.

Ito ang simula ng pagtatapos ng walang katapusang digmaang walang pangalan.

Dumating ang mga Anghel upang iligtas ang sangkatauhan.

Pahina 1 ng 404

Kabanata 1

Isinilang akong muli sa buhay sa pamamagitan ng mga libingan ng aking pagkabata.

Kapag ang iyong puso ay naunang nataranta at nabigla sa paghinga, ikaw ay tatandang walang matututunan - magmula sa pagiging isang punlog, isang ideya, isang blankong libro - Sa iyong hustong gulang, may kapasidad kang gumawa ng iba't ibang bagay - Hindi mo alam kung hanggang kailan, o ito ay walang hangganan ba?, o sandali lang ba? Hindi natin alam sa Diyos. Wala tayong oras sa mga ganitong alaala.

Ipinanganak akong muli mula sa nyebe - tulad ng sinapupunan ng aking ina, ngunit mas mainit...

Tulad ng aking buhay, ang una kong nasilayan ay madilim na parang hating gabi - At matatapos ito sa tuluyang paglagot ng hangin sa mababaw na nababalot ng araw...

Nagsimula ako sa wala...

Sa isang tahimik na duyan, isang mabigat na mabigat na ulo, wangis ng mukha ng babaeng paikot ikot - tinatanong sa sarili, may dalawang kulay ba ang aking mga binti, o iyon ba ay ang sikat ng araw?

Sa makalayuan, may sigawan... pataas at pababa na tono, mga mukhang tila nabasa bago umulan... maraming mga ilaw..

Sa nanginginig na tuhod, - ramdam ko ang gaspang at mabuhangin na binti ng aking nanay. Nagtatagal ng namamalat na balat ang aking inay habang kasama niya ang aking itay ay sila ay nagtatawanan.

Tinatanggal niya ang kanyang mga kulay na parang masasalamin na hunyango sa dilim.

Umidlip ako sa kanyang dibdib, isang mabuhok, isang pagkukunan ng pagkain. May tao na naglalaro sa aking buhok, isang tamad na gagambang parang puyo ng tubig....

Dito na ako nagsimulang maghinala...

Ang aking kamatayan ay nalalapit na at papunta ito sa aking kapanganakan...

Mga Gagamba, hunyango, mantsa ng mababaw na araw - wala ako sa wastong gulang upang isipin ang mga ito bilang isang sanggol.

May humihila sa akin na galamay upang ang aking buhay ay malapit ng magtapos - nagmula sa isang selda hanggang naging ganap na bilanguan.

Nakikita ko ang sarili ko sa gitna...

Guminhawa ang aking pakiramdam pagkatapos umiyak nang dahil sa aking mala yelo na buto na kahit anong oras pwedeng matunaw.

Ako ay isang kalansay ng taglamig, nanginginig sa tagsibol

Nagsusuray-suray ako sa aking kamusmusan – isang staccato na pelikula, karamihan sa mga parte ng pelikula ay nawawala...

Ang kalooban ko ay aking kinokontrol, mga mainit na kagustuhan ng aking katawan ay tila ba ay nagreklamo..

Mga bago at lumang kababaihan ay pinupuri nila ang aking walang laman na salawal - kasabikan sa tamang edad, ang pag alis sa pagiging isang bata sa aking balat - ang kahiya-hiyang mga basehan ng edad ay bagong tampok.

Mga hakbang ng aking itay ay papalapit, nakatutok, at walang pakialam - Gusto ko maging ganap na bilang isa niyang munting itim na tengang kahon na kanyang yaman.

Ang aking inay at nag aayos at nag sasa ayos siya sa kanyang sarili araw araw, patunay na ikakasira niya pa lalo...

Ang itay ay laging galit pag gabi - ang dilim pinatay niya ang kapayapaan - subalit ginusto ko itong mahal na parang kidlat sa aking ulunan.

Pahina 2 ng 404

Mas matanda, sa aking silid na may mga bintana ng paghuhugas ng kotse - asul na liwanag ng araw sa isang iglap– sinusubukang tumalon at sumabit sa kumikislap na hangin...

Naduduwag ako, sa palagay ko, sa paghihintay na umiiral, sa nasayang na mga unang panahon, nagmamakaawa ng atensyon na parang asong tumatahol sa ulap...

Pag-abot para sa mga nagambalang mga magulang, nahuhulog ako sa aking sarili, sa mga alon, sa – sakit...

Nalalasaan ko ang asin at basa at nasaktan at nagmamahal

“HUWAG MONG GAWIN!”

Ano, umiiral? Mag-isip ka? Pag-ibig?

Nabigo..!

Tinig ng nanay ko – naiinis ako na kailangan kong magsuot ng amerikana dahil nilalamig siya...

Ang oras ay bumibilis habang ako ay nabubuhay – dumaan ang isang lumang cartoon, si Hesus ay gumagawa ng mga itlog, nagrereklamo tungkol sa pakiramdam na siya ay patay na sa loob ng tatlong araw...

Nakikita ko ang isang tumataas na puting rocket na kumakapit sa langit sa loob ko, ngunit umiwas ako rito– upang tumakas sa masaganang hangin, ligaw na pag-daluyong at mga punong nakasilungan para sa walang katapusang kahungkagan sa pagitan ng mga patay na planeta – huwag iyan totoo...

Mas luma, mas mabilis...

Mga kaibigan, bagong buhok, pangungutya at kahusayan, hinahabol ang mga batang babae na parang bata na naghahabol ng mga lobo – matingkad, nauuntog, walang laman...

Nagmamalasakit ngayon si Tatay, nagpapatuloy ang ina, pabalik – mga bagong sanggol, mga bagong ilaw, nagniningning sa makintab na mga pabalat ng magazine – ang pagiging perpekto ay para sa paghanga, hindi pag-ibig...

Ang pagwisik sa buhok ay masakit sa ilong na may paghihiwalay. Dinadala niya ako sa kanyang pugad na yari sa balat, na may matubig na usok at lumang mga talaan - sinasabi sa akin na manalo sa lahat ng mga gastos, ang pangalawang lugar ay kahiya-hiya, wala, hindi nakikita ...

Lumalaki, umaalis, nakakapaso na pangungutya – galit na pagpapahalaga, malaking halaga...

Ako ay nahihilo, ang aking isip ay masakit sa pagsabog sa mga latak na patong ng lumang panahon...

At pagkatapos - pagkatapos ako ay malaya na!

Lumilinaw ang isip ko.

Nalalasaan ko ang apdo sa pagitan ng aking mga ngipin.

Ayaw ko sa pagkabata.

Ang aking pag-iisip ay mabagal at umiikot, naghahanap ng isang lugar na pwedeng mapuntahan...

Nag ayos ako sa mga kaisipang pang-matanda, naghihintay para bumalik ang aking paningin.

Pahina 3 ng 404

Ang tagsibol ay nagsimulang lasawin ang aking utak, dinakip ang laman sa mga buto ng taglamig Mga kaibigan ko – kakaibang salita, ilang taon na akong hindi ginagamit nito – sumikat ang mukha sa aking isipan – isang pandak na bata, pekas, pulang buhok at asul na mata, nakaupo at nagsasalita at nagsasalita at nag-uusap...

Sinusubukan kong tumawa, ngunit ang aking mga pisngi ay dentista-gum manhid ...

Oh oo, dati siyang nahuhumaling sa pag-tunnel pababa sa mga nauna at naunang alaala...

Siya ang pumapasok sa isip ko, nagdadaldal na palayo sa sarili...

Sa bawat oras na iisipin niyang nakarating na siya sa ilalim, mag-aalis siya ng isa pa - at pagkatapos ay gumugol ng maraming oras upang malaman kung iyon ay isang tunay na alaala, o isang panlabas na kuwento lamang na tumatak sa kanya ng walang katapusang pag-uulit.

Sa oras na iyon na natutulog siya sa likod ng sopa habang naglalaro ng tagu-taguan, at tumawag ng pulis ang kanyang naghi-hysterical na ina, sa pag-aakala na naligaw siya – totoo ba iyon, isang tunay na alaala, o isa lamang sa kanyang ang kalahating ngiti, galit na galit na mga kuwento ni nanay, na karaniwan sa aking tribo, ang mga ina na walang katapusan na binibigyan ng ganap na normal na pag-uugali ng pagkabata - lalo na mula sa mga lalaki.

Naaalala ko - hindi ko maintindihan kung bakit gusto niyang makipag lokohan sa ganoong maagang kalokohan - ang buhay ay isang baliktad na pyramid; ang simula ay halos walang ibig sabihin; ang pagkalat ng kapangyarihan sa dulo ay ang lahat - at kung makarating ka doon, sino ang nagmamalasakit kung ano ang nauna? Palagi kong kinasusuklanan ang mga tanong na walang sagot - lalo na ang mga walang kabuluhang tanong na walang sagot, tulad ng: ang maagang memorya ba na ito ay isang tunay na alaala, o isang internalized na kuwento?

Pah!

Anong kalokohan ang tumitingin sa pusod!

Lalamunin ako ng galit...

Hindi ko alam kung ano ang hinahanap niya doon, sa ibaba - alam ko na tila hindi niya ito nakita, tila hindi kailanman nakakuha ng anumang kasiyahan mula sa walang katapusang paikot na pagtugis na ito, hindi kailanman nakawala sa pagkahumaling na ito - at medyo nabaliw, kung tama ang pagkakaalala ko, pagkatapos ni Jane...

Ang liwanag ay nagsimulang lumiwanag sa aking mga talukap - bakit walang sinuman ang nagpinta kung ano ang nakikita natin kapag tayo ay nakapikit? – at ang pananakit ng saksak tulad ng kambal na bala sa mga saksakan ay tumama sa akin, na umabot sa isang sinaunang sakit sa likod ng aking anit, kung saan ang pintura ay natigil - at nakakakuha ako ng isang kakilakilabot na pakiramdam ng oras - ito ba ay ang parehong araw?

Paanong napakasakit ng kaunting liwanag maliban kung natulog ako ng isang libong taon..?

Umuubo sa madilim, lumang mga buto, isang binata na may maitim na bangs na nakaupo sa anino na bumubulong sa akin na magkikita tayong muli...

Pinayuhan ako na sumuko sa yelo, sa pagtulog sa panahon ng taglamig - sa isang hindi maisip na hinaharap...

Anong ginawa ko?

Ang tanong ay walang laman ngayon, mulat sa sarili.

Pahina 4 ng 404

Mas mabuti ito: Saan ako nagpunta?

Matagal pa...

Ang aking – mukha ng kaibigan ay nakabitin sa harap ko ngayon – gaano na ako katagal nabubuhay? – at tinamaan ako ng isang malaking panloob na kampana ng simbahan ng kalungkutan na halos tiyak na ang kanyang mukha ay naglaho sa mundo

– tulad ng karamihan sa atin ay nawala sa mundo – sa isang nakakatakot na talon ng walang katapusang kalabuan; mga bula na nabubuo at bumubuhos at bumulusok at natutunaw sa wala, sa malawak na kahungkagan ng buhay ng karamihan sa mga tao sa kasaysayan. Umiiral sila upang magparami at maglingkod at kumain at gumawa, at sila ay naglalaho tulad ng isang basang mantsa ng maliliit na insekto sa isang higitang bagyo...

Ang isang bahagi ng aking utak ay tila na-unfrozen muna – isang bahagi ng marahil ay nagyelo sa halos buong buhay ko, dahil... Oh Diyos, ito ay isang mahalagang pag-iisip, saan ito napunta? Ang kalungkutan tungkol sa mukha ng aking kaibigan na nawala sa mundo - oh oo, iyon na ...

Noong hinahanap ng aking kaibigan ang kanyang maagang mga alaala, labis akong takot (bagama't naranasan ko lamang iyon bilang iritasyon noong panahong iyon) na ang isang batang lalaki ay maaaring mawala sa paghabol sa kanyang sariling mga alaala.

Ang ideya ng pagtigil sa pag-iral, ng pagiging nakalimutan, ay laging napakanakakatakot sa akin. Talagang naniniwala ako na kung hindi ko nakamit ang kapangyarihan, magkakaroon ako ng napakahirap na oras kahit na bumangon sa kama. Ang walang kabuluhan ng pagkain at paghinga at pakikipagtalik at pagsuot ng jacket at pagpapagupit at pagtawa – kapag pagkatapos mong mawala, walang nakakaalam sa iyong pangalan, o sa iyong mukha, o sa iyong ginawa, at lahat ng iyong mga pangarap at hindi natutupad na mga pag-iisip ay maglalaho na parang hindi ka nag-eexist - kahit ngayon, nararamdaman ko ang pagbuo ng yelo sa aking gulugod kahit na ito ay umalis sa aking utak.

Talagang nakakatakot...

Iyon ba ang tungkol sa lahat?

Oh Diyos, sino ang nagmamalasakit? Ang introspection ay paralisis, ang kalabuan ay ang tanging tunay kamatayan...

Nadagdagan ang liwanag at paghihirap. Natatakot akong buksan ang aking mga mata - ang araw ay dalawang sibat sa kamay ng isang mangangaso!

Tumakas ako papasok - na kinasusuklaman ko, ngunit ito ang tanging landas palayo sa sakit...

Parang bampira...

Isang lumang pinto ang bumukas...

Oh kailan ito, noong teenager ako, mid-teens ko?

Ang bawat tao'y may kaibigang iyon na nakikinig sa drum-god na si Rush at dumaan sa kalsada na humahantong sa pagkahumaling sa Lord of the Rings, o kay Ayn Rand. Ang pakikinig kay Geddy Lee na sumisigaw sa mga pantig na tinnitus tungkol kay Rivendell at sa Virtue of Selfishness ay isang sumpa na biktima ng maraming kabataang walang balbas. Binigyan ako ng aking kaibigang pula ang ulo ng isang bag ng tela na puno ng mga libro tungkol sa Objectivism, at patuloy na umiikot sa akin sa mga sosyal na kaganapan, sinusubukang makipag-eye contact, malinaw na desperado na ako ay mahulog sa ilalim ng spell ng mausok na Sobyet na diyosa ng mapait na ateismo at pampanitikan. panggagahasa.

Oo, ang baha ng kasiyahan sa kanyang pangangailangan...

Pahina 5 ng 404

Kahit na noon, oh diyos siguro mga labing apat o labing lima ang gusto kong pagkakaroon ng mga tao na nais ng mga bagay mula sa akin – binigyan ako nito ng hugis, sukat, kapangyarihan...

Diyos na kinamumuhian ko ang mga taong nagnanais ng mga bagay mula sa iba – palagi itong naramdaman ng walang pasensya at walang magawa – ngunit mahal ko ito kapag nais nila ang mga bagay mula sa akin, dahil nakuha ko ang lahat ng kanilang ibinigay...

Sa pinakamalalim na nakaraan, malayo sa nananalakay na ilaw.....

May ibang pintuan ang nagbukas...

Natigil sa isang mainip na tawag sa isang mahabang Linggo ng hapon, ang aking hinlalaki ang kumuha ng maleta ng kaibigan na puno ng mga libro, naghahanap ng mga larawan na dating pinagtagpi sa pagitan ng walang katapusang teksto sa mga araw na pinutol ng papel.

Sa librong ito ay may isang larawan na pinalamig ako sa buto, at talagang naramdaman ko ang isang dumadaloy na kuryente ng purong pagtangga, at itinapon ang libro. Ito ay isang larawan ng tatlong tao – Ayn Rand, Nathaniel Branden – marahil ay hinahawakan

siya mula sa likuran ay maramihan– at isang matandang lalaki sa kaliwa na may bingot, sa pagpikit ng araw (Bakit oh bakit ang mga matatandang tao igiit sa pagpikit ng mata ay ginagawa lamang nito na parang masungit na durog na waks!) – at ang caption sa ilalim ng larawan na wastong nakilala ng lahat maliban sa kanya. Siya ay: “ Isang hindi kilalang tao. ”

Oooh, nandiyan na ulit ang spinal chill na iyon! Pakiramdam ko ay naiinis at nagagalit ako doon sandali. Gaano katindi ang isang tao na naninirahan sa mundong ito sa loob ng pitumpu na taon at iwanan ang tulad nito maliit na nakalulungkot na hindi mahalaga na bakas ng paa – sa kabila ng napapaligiran ng medyo kilalang mga tao – na ang isang maliit na alon mula sa karagatan ng oras ay naghugas sa kanya malinis?

Ang karagatan ay natutunaw sa amin tulad ng mga kastilyong buhangin. Nagtatayo kami, sinisira nito ang – paglalakad

Ito ay kamatayan...

Oh Diyos, ngayon ang kaisipan ko ay nasa tinig ng aking ina...

“ Oh, hindi mo alam, maaaring magkaroon siya ng isang magandang buhay ng pamilya, mahusay na nagawa mga bagay sa kanyang pamayanan, alalahanin ng daan-daang tao, nakatulong daan-daang higit pa – ano ang mahalaga kung ang isang tao na sumulat ng isang libro ay hindi abala upang malaman ang kanyang pangalan? ”

Tao na buhay, ano ang isang pananaw sa babae!

Huwag ka nagkamali sa akin, sumamba ako sa aking ina, ngunit dahil lamang sa kanya sumamba sa aking ama...

At narito.

Ang aking ama – nawala ng maraming taon, at talagang naalala lamang dahil sa akin!

Ipinanganak ako sa pribilehiyo, palaging sinasabi ng aking ina na – na muli isang nakakainis na pananaw ng babae, dahil hindi iyon kung paano gumagana ang mga lalaki, sa hindi bababa sa mga kalalakihan na nakamit ang nakamit ko.

Hindi natin ito makakamit ng walang mga kababaihan, pagpalain ang kanilang mga puso...

Ang sakit ng lumalagong kahel na ilaw ay nagtutulak sa akin mula sa nakaraan na hindi maintindihan – huling kanlungan ng tao mula sa paniniil ng paghihirap...

Kinamuhian ko ang ideyang ito!

Pahina 6 ng 404

Ang 'Pribilehiyo' ay isang hindi kaaya-aya na salita na mailalagay sa landas ng ambisyon.

Oo, ipinanganak ako sa karangyaan, oo, ipinanganak ako sa kapangyarihan, oo, ipinanganak ako sa – mabuti, lahat ng positibo at kapaki-pakinabang sa pagtugis ng kapangyarihan na ikaw maisip ang – ngunit ang buong punto ng pribilehiyo ay isahin ang salitang sinumpa ng diyos!

Naaalala ko ang pakikipagtalo sa aking ina, habang siya ay tumalikod... Kung ipinatapon mo ang 'pribilehiyo' mula sa iyong sarili, makakakuha lamang ito sa iyong paraan sa pamamagitan ng paghihimok, pagkakasala at pagka lumpo at isang kakilakilabot na pakiramdam ng pagbura sa sarili para sa iyong 'magandang kapalaran.' Ang insulto ng 'pribilehiyo' ay isang mabagal na tugon lamang mula sa mga taong mababa ang estado ng buhay – ito ang kanilang paraan upang malayo ka sa iyong sariling potensyal para sa kapangyarihan ng kakilakilabot sa iyong hindi sinasadyang magandang kapalaran.

Ito ay kabuuang kalokohan, at kinamumuhian ko ito sa bawat kabuuan ng aking pagkatao!

Sinusubukan kong ilipat ang aking mga braso, ngunit sila ay nakulong, tulad ng isang silindro na balkonahe ng pasko

sundalo...

Hinihimok ako ng gulat hanggang sa pang mga abstrak – na malapit sa pilosopiya...

Saan ko ilalagay ang kaalaman na ito?

Kung ipinanganak ka na maganda, wag mong gawing pangit ang iyong sarili, o hindi mo sinasamantala ang ganda mo dahil lang sa swerte mo, di ba aking inay?

Kung ipinanganak ka na may isang mahusay na tinig, hindi mo sinasadya ang kumanta ng masama kaya ikaw huwag masaktan ang tonong bingi.

Hindi, Inay – kung ipinanganak ka ng maganda, kailangan mong ipagkaloob ang kagandahang iyon, ito ay mismong ikaw – o ito ay ganap at ganap na walang silbi!

Kailangan mong sabihin sa iyong sarili – at sa paglaon lamang, sa iba – na ang tunay na kagandahan ay nagmula sa ‘ sa loob ang kagandahan ay isang ‘ saloobin, ’ at ‘ tiwala, ’ at lahat ng iba pang uri ng walang kapararakan.

Ang halimbawa na tunay na dapat paniwalaan na kung sa tingin mo ay maganda, ikaw ay maganda! Kung hindi siya, hindi niya mailipat ang maling akala sa iba alang-alang sa pagbibigay ng mga bakla na galit sa kanilang mga ina ng kapangyarihan upang pilitin ang mga kababaihan upang ihinto ang pagkain at magsuot ng sapatos na nagdugo ang kanilang mga paa!

Ang aking malaking galit – maligayang pagdating! – nagising upang labanan muli laban sa aking nakulong na sakit.

Sinasamantala ng lahat ang kanilang mga pakinabang, ina – o gumagawa ng kanilang kawalan ang kanilang kalamangan, kung wala silang swerte. Ang mga talunan ay nagiging biktima sa kanilang sarili, at kumuha ng mga mapagkukunan sa ganoong paraan – at kung manalo sila, kung nakakakuha sila ng trilyong dolyar (at kung may nakakaalam nito, ako ito!) – ang kanilang kakulangan ng pribilehiyo ay nagiging ang kanilang pribilehiyo, at kung ano ang karapatan sa kanila na magreklamo tungkol sa akin gamit ating likas na pribilehiyo, kapag literal silang nag-imbento at gumagamit ng kanilang sarili?

Pahina 7 ng 404

Ang aking ama ay bumalik muli sa aking kaisipan sa kaisipan, sa taas ng kanyang kapangyarihan ay biyaya at kagandahan, at bigla itong tinamaan sa akin – at wala akong ideya kung saan ang bahaging ito ng aking utak ay naging buong buhay ko – na hindi lang ako darating bumalik sa buhay, ngunit din ang lahat ng mga taong naalala ko...

Isang sermon mula sa aking pagkabata – uri ng hindi naaangkop ngayon, kapag ako isipin ang tungkol dito – Si Padre Gregory ay may parisukat na balbas na nagsasaad tungkol kay Hesus naglalakad sa pamamagitan ng mga sementeryo at pinataas ang kabuuan ng mga patay – pinag-uusapan niya ngayon ang tungkol sa akin – at isang realipikasyon ang tumama sa akin ng isang serye ng pagkatakot na inaasahan kong may kinalaman sa aking bagong emosyonal na emosyonal lalim, sa halip na ang aking patay na balat na tumutulo...

Ako ay tulad ni Hesus na naglalakad sa sementeryo – ang sementeryo ng aking kasaysayan...

Nabuhay ako tulad ng ginawa niya, at habang bumalik ako sa ilaw, dala ko ako ang lahat ng mga taong naaalala ko, narito, ngayon, sa – saan man ako nasa impiyerno...

Sa aking isipan, ang aking ama ay tumalikod sa kanyang posisyon sa sentro ng butas na itim ng isang maliwanag na naiilawan na partido, at tumatawa sa akin para isipin na hindi ko gagawin maunawaan kung nasaan ako, kahit na...

“ Ang kapangyarihan ay kapangyarihan, anak. Mula sa mga Griego hanggang sa mga Romano hanggang sa Aristokrasya hanggang sa ang mga pinuno ng demokrasya, ang mga pulitiko ay palaging maiintindihan ang mundo –dahil maaaring magbago ang teknolohiya, ngunit hindi.

Naiintindihan pa rin ni Aristotle ang ika- dalawampung isang siglo na lohika – at isang pulitiko laging nauunawaan ang istraktura ng kapangyarihan ng lipunan na kanyang tinitirhan, at ito hindi mahalaga kung saan – o kapag – ang lipunan ay ... ”

Oh Diyos – marahil ito ang isa sa aking pinakaunang mga alaala – hindi ito cheesy pagsasalita, na parang isang komiks ng "Bazooka Joe" mula sa aking kabataan – ngunit ang aking ama sa isang partido...

Nakatulog ako pagkatapos ng hapunan, pagkatapos ay nagising at tumingin sa aking ama, na may isang higanteng chandelier na nakabitin sa kanyang ulo, na higit sa kanyang pag nipis buhok – ito ay tulad ng uniberso ay naglagay ng isang sparkling na konstelasyon sa ibabaw ng sentro ng awtoridad sa ballroom. Sinabi nila na ang mga kababaihan ay hindi magbihis mga kalalakihan, ngunit para sa iba pang mga kababaihan – bagaman ang mga kalalakihan ay karaniwang nagbibihis para sa kapangyarihan, lamang kung minsan ay kapangyarihan sa mga kababaihan – ngunit nakakuha ako ng isang malakas na kahulugan, matagal na ang nakalipas, sa isang pagbuo ng mahabang alikabok, na ang lahat sa ballroom na iyon – hindi ko mabibilang ang numero – lahat ay nagbihis para sa aking ama – at na siya ay isang uri ng mahusay na master ape, vaguely thuggish sa kanyang tuxedo, perpektong madali sa paggamit ng kapangyarihan, perpektong mapagbigay sa katiyakan ng kanyang pangingibabaw, at iyon ay talagang naramdaman kong pinapagod ko ang aking sarili sa aking ina, dahil ang aking ina ay puno ng diluted sentimentality at pakikiramay sa hindi kapani-paniwala; walang katapusang inaalagaan niya ang ibang mga tao ‘ mga tinig ’

(na palaging tila makasalanan sa akin, tulad ng isang multo na umuungol sa ambon), ngunit ito biglang sinaktan ako ng buong lakas, doon mismo sa aking maliit na solar plexus, na ang aking ang mga salitang drippy ng ina tungkol sa mga hindi kapani-paniwala ay isang uri lamang ng pagsubok – ng pangingibabaw marahil – dahil habang siya ay maaaring iikot ang kanyang sarili sa loob

Ay dehado, pinakasalan niya ang nangungunang aso, ang master ape, at kung nais ko ang isang babaeng katulad ng aking ina – na, kung nais kong maging katulad ng aking ama, kakailanganin kong makakuha ng – pagkatapos ay kailangan kong malaman kung paano gumawa ng simpatiko

mga ingay patungo sa kanyang pagkahumaling sa mga hindi kapani-paniwala, habang kinikilala na ang mga ito ay mga hangal na salita lamang na ginamit niya – marahil upang mapanatili ang sama ng loob ng ibang mga kababaihan, o dahil hindi niya kayang pagmamay-ari at tanggapin ang kanyang sariling pagtugis sa master ape hindi ito mahalaga, ang isang tao ay maaaring ganap na galit sa kailaliman ng pambabae.

Ang punto...

Pahina 8 ng 404

na ito ay mahusay na walang katapusang pag-aaway tungkol sa pakikiramay sa mahina, habang pagbuo ng iyong buong buhay sa paligid ng paghabol at pagmamay-ari ng *lakas!*

Marahil ito ay isang uri ng camouflage – ngunit hindi ko naaalala ang aking ama naninirahan sa pagka kasalungat na iyon...

Nais ng aking ama na bigyan ng inspirasyon ang mga kalalakihan na lakas – sa bahagi sa pamamagitan ng pagpapakita ng kagandahan ng aking ina – habang kinaladkad ng aking ina ang mga tao sa pamamagitan ng pag-alok ng fructose pakikiramay sa ina para sa kanilang pagdurusa.

Hinahamon ba natin, o hindi?

Ang mga kalalakihan ay hindi bababa sa kailangang magdusa mula sa pagkukunwari ng pag-aalaga sa pangangalaga ang dehado habang hinahabol ang nangungunang aso, marahil iyon ang dahilan kung bakit kami ay may posibilidad na makakuha maraming bagay na nagawa sa buhay na ito...

O, ang buhay na iyon...

Napagtanto ko ngayon, sa aking mabagal na nakakagising na estado, bilang mga imahe, larawan at damdamin na dumaloy sa aking utak tulad ng ilang two-bit na screensaver, na ang partido na naalala ko – na hindi ko naisip sa kalahating siglo – ilagay ang selyo ng hinaharap ang malambot na waks ng aking maagang utak.

Ang mga bata ay nabighani sa kapangyarihan – para sa mga batang lalaki, katayuan ito, para sa mga batang babae, kagandahan o isang bagay tulad ng – tulad ng mga aso, nai-map namin ang hierarchy sa paligid namin, mula sa isang maagang edad – para sa akin, siguro ako ay 3 taong gulang nang ang partido na ito nangyari...

Ang isa pang alon ng kalungkutan ay bumagsak sa akin, dahil napagtanto ko na ang mga multo ang pagbabalik sa buhay sa akin ay hindi alam ang higit pa kaysa sa akin.

Maaari kong i-snap ang aking daliri at makipag-usap sa aking ina – siya ay nakikipag-usap dito, nagrereklamo tungkol sa aking pagmamataas tulad ng dati – habang sabay na stoking ang ambisyon ng aking ama – ngunit hindi ko siya kailanman sasabihin sa akin kung gaano ako katanda ay nangyari ang party na ito, isang sayawan sa ilalim ng tumataginting na korona ng mga ilang na nasa kisame.

Kung siya ay buhay pa, malalaman niya ang mga bagay na ito sa paraang iyon ng beartrap naaalala ng mga kababaihan ang mga relasyon at mga kaganapan at tiyempo – hindi ito magiging higit sa isang ikasampu ng isang segundo bago niya sabihin sa akin ang lugar, petsa, dahilan at layunin ng bola, pati na rin ang pagbigkas ng mga pangalan ng hindi bababa sa kalahati ang mga taong nandoon...

Ngunit ang aking ina sa aking isip ay isang patay na multo; umiiral lang siya sa naaalala ko siya, hindi tulad niya. Ang libingan ng kanyang isip ay tunay na selyadong, at hindi maaaring binuksan, dahil siya na nagtipon sa akin mula sa alikabok ay nakabukas na ngayonalikabok ang kanyang sarili, kasama ang lahat ng kanyang mga alaala at kaisipan at koneksyon at agarang sagot sa mga hindi mahalagang katanungan na matagal nang nawala...

Gaano katagal..?

Nais ng aking ama na maalala ang – dahil nais kong maalala ang – at bigla kong pinaghihinalaan na ang tanging dahilan na buhay pa ako ay dahil ako naalala – ngunit iniisip ko ang tungkol sa aking ina, bigla kong napagtanto na naalala ay hindi katulad ng buhay. Hindi natin makamit inmortalidad, dahil ang iba ay naaalala lamang sa atin tulad ng nakikita nila sa atin, hindi tulad natin talaga...

Pahina 9 ng 404

Hindi natin maiwasto ang mga nakilala sa ating buhay at ang mga maling iniisip natin. Hindi maiwasang maging isang tulay upang maging propagandista na kung saan kaya tayong gawing kung anong gusto niya upang makamit ang kanyang mga layunin at kaginhawaan. Ang ating katanyagan sa kasalukuyan ay maaaring isang malaking pihitan at ito ay may tyansang masira ka sa hinaharap.....

Tinatawanan ko ang aking sarili - hindi kusang lumalabas ang ganitong ugali sa akin. Ang aking lumang kaibigan na galit na multo ay nagtatawanan kami. Bumalik siya sa kanyang buhay ngunit hindi na maibabalik ang kanyang mga alaala sa nakaraan. Sa ngayon, siya ay nabubuhay siya sa aking kinabukasang alaala. Tinatawanan niya ako dahil ako ay bumabalik sa parte na kung saan siya nawalan ng buhay.

Oh Diyos, walang gulat na lagi akong mag isa....

Pilosopiya, pilosopiya, pilosopiya – aking kaibigan na sumamba kay Ayn Rand, patuloy siyang nag iisip patungkol sa integridad at kabutihan at pagiging sapat sa sarili at hindi pagiging isang – oh Diyos, ano ang parirala? Sosyal na metapisiko, pangalawang taga hawak ay isang bagay na tulad ng

Kailangan mong harapin ang katotohanan at hindi manipulahin ang mga tao at sundin ang abstract mga prinsipyo, kahit na nangangahulugang pagkawasak sa sarili.

Oo, ito ay parang bata at nakaka-enganyo at parang panaginip – nangangahulugan lamang ito na ikaw ay hindi nabibilang sa isang Walden-tulad ng pagiging perpekto, pag-squatting sa isang bundok, gumapang sa iyong sariling mga gulay at sama ng loob at namamatay sa isang malaking yelo bago sakop ng yelo at walang takip ng mga antropologo sa hinaharap...

Ang napansin na talo mula sa nakaraan ay namatay sa perpektong pag-iisa. Sa pamamagitan ng pag-kompromiso na wala, wala siyang nakamit...

Ang mga kulay kahel na hamog na gasuklay ay tumatakbo sa ilalim ng aking paningin habang lumalaki ang ilaw...

Halos doon na...

Hindi ko kailanman niloko ang aking sarili sa mga kabutihan na hindi namang taos puso.

Ang taong niloloko ang kanyang sarili ay hindi na muling bibisita sa isang magdalena ngunit alam natin na gagawin niya ulit. Parang impyerno ang kanyang buhay, nilililang ang sarili upang mapasaya ang sarili sa maling paraan ng kanyang saysay. Ang kanyang saysay sa sarili ay para lang sa mga taong aliw sa masarap na sandali.

Ang plahelasyon ng ' maling moralidad ' ay isang hangal na gawa ng sakripisyo sa sarili – ang aking kaibigan na objektibis ay mag-uusap sa akin na ang buhay ng tao ay ang pinakamataas na halaga, at kung ano man ang nagsisilbi sa buhay ng tao ay ang mabuting – at patuloy kong sinasabi sa kanya iyon walang nagsisilbi sa buhay ng isang tao kaysa sa kapangyarihan!

Kapag mayroon kang kapangyarihan, hindi mo na kailangang magmakaawa – hindi mo na kailangang tanungin! Ang nakikita mo lang ay ang mga tuktok ng ulo ng lahat, nakaluhod upang maghatid sa iyo – iyong pamilya ay hindi kailanman nais para sa anumang bagay, marahil para sa sampung henerasyon.

Pahina 10 ng 404

Ah, sinabi niya, ngunit ang kapangyarihan ay hindi nagpapasaya sa iyo...

Ha-ha – ang pagbabasa ng isip ay isang katawa-tawa na maling akala sa sarili ... Maaari ba niyang bigyan ako ng isang mahabang listahan ng mga kalalakihan na may kapangyarihan, at pagkatapos ay sumuko ito dahil ginawa nila itong nakalulungkot?

Hindi kami mga anghel – kami ay apes na may pagpapanggap.

Mas gusto ko ang aking pilosopiya na matapat, hindi idealistic, na kung saan ay sabihin na masochistic.

Sa aking buhay, nagkibit-balikat ako at lumipat, kahit na matapos si Jane...

Ang aking mga ugat saking utak ay bumubuo sa isang scowl sa aking bungo...

Meh – naghahanap ng kapangyarihan ay ang paraan ng mundo!

Ito ay isang matigas at madugong laro – at lubos kong nauunawaan at nakikiramay sa mga ayaw maglaro. Ako lang – laging hinihiling ang katapatan, mula sa aking sarili at mula sa iba. Kung ayaw ng mga tao na maglaro ng power game,

tinalikuran lang nila ang kanilang mahahalagang pamana ng mammal – lahat ng mga hayop ituloy ang kapangyarihan at kontrol at pangingibabaw – lalo na ang mga apes! Lahat ng ito ay mga taong naniniwala sa ebolusyon, at pinag-uusapan pa rin ang tungkol sa moralidad, gantimpalang altruismo at lahat ng iba pang mga uri ng bagay na walang kapararakan, ang Diyos ay pinihit nila ang aking tiyan – at, nasaan man ako sa impiyerno, inaasahan kong gagawin pa rin nila...

Nakakuha ka ng kapangyarihan, makakakuha ka ng pera – makakakuha ka ng pera, makakakuha ka ng isang magandang asawa. Ang isang magandang asawa ay nagiging mas matagumpay na mga anak.

Ang anumang pilosopiya na nagbabanta sa pagpasa ng mga gene ay nagpapatalo sa sarili walang kapararakan.

Diyos, tahimik akong tumawa sa mga feminist na dati nang umikot ako, kasama ang kanilang masamang ngipin, kilikili ng buhok, hindi kumikislap na mga mata at walang katapusang nagging – Makinig ako, syempre, at tumango at makiramay –

dahil natutunan ko ang aralin ng aking ina – ngunit sa loob ng aking isipan ang aking isip ang mga mata ay lumiligid tulad ng mga slot ng Vegas slot, dahil kakaunti sa kanila ang mayroon mga bata, at sa gayon ang kanilang mga paniniwala ay mamamatay lamang sa kanila – at sila rin nais na dalhin sa bansa ang iba't ibang mga pangkat ng kultura na may mga kapanganakan ng 6 na bata bawat pamilya at walang pakikiramay sa pagkababae!

Nais kong kunin ang mga ito sa pamamagitan ng kanilang mga taba na hubad na balik at snarl sa kanila na ang kultura lamang ang pagpaparami! Kung hindi sila maaaring abala na magkaroon ng mga bata, kung gayon lahat ito ay isang bungkos lamang ng walang kapararakan!

Nanalo ka at mayroon, o nawala ka at humingi ng – walang ibang mga pagpipilian maliban pag-iwas sa laro nang buo, na kung saan ay lumiliko lamang sa mundo sa mga taong katulad ko.

Ang aking mga eyelids twitch, naghahanda upang buksan.
Huling mga saloobin bago ang ilaw ay sumunog sa nakaraan...

Ang aking kaibigan na may buhok na pula na nag-strip-mined ng kanyang kasaysayan para sa wala – bakit sa impiyerno iniisip ko ba siya?

Page 11 ng 404

Ako ay nagmamadali, lahat ba ng mga bagay na walang kapangyarihan ay nagbibigay ba ng pagdududa sa aking sarili?

Hindi mo pwedeng pagdudahan ang sarili mong buhay dahil ito ay isang kasalanan. ang pagtatapos ng linya sa pagtugis ng kaugnayan, kaligtasan ng buhay kapangyarihan.

Ang leon ay hindi dapat mag-alinlangan na maaari niyang mahuli ang zebra kapag siya ay nakakakuha din matanda upang habulin, siya ay tapos na, at namatay nang matanda at napawi.

Ang pagdududa ay kamatayan, para sa kanya tulad ng sa amin...

Ang aking kaibigan na Objektibista ay gumawa ng kaunti mas mahusay kaysa sa aking kaibigan ang pulang ulo navel-gazer...

Ang kanyang perpektong pamantayan na ginawa ang lahat ng kanyang mga aksyon ay nahulog – pagnanakaw sa kanya ng enerhiya at pagganyak.

Kung ikukumpara sa kawalang-hanggan ng pagiging perpekto, lahat ng mga pagpipilian ng tao ay nawala sa kakulangan...

Ang tanging paraan upang labanan ang paralisis ng pagdududa ay ang maniwala sa kaluluwa – sa ganoong paraan, mayroon kang imortalidad ng kaluluwa upang labanan ang imposibilidad ng mga ideyang moral – isang kawalang-hanggan kumpara sa isa pa ay maaaring magtapos sa isang paligsahan at kung nawalan ka ng kaluluwa – tulad ng ginawa namin lahat – pagkatapos ay mawala ka sa harap ng mga mithiin; hindi ka kahit isang insekto sa ilaw ng paglubog ng araw, ikaw ay isang kumakain sa sarili atom. Ang bagay ng mammal ay nakakatugon sa antimatter ng perpekto, at pareho mawala...

Wala akong ideya na mayroon akong mga kaisipang nasa loob ko...

Napapikit ako ng kaunti. Ang aking walang pag-iisip na isip ay nakakuha ng medyo bomba; Parang tunog ako tulad ng isang nagsasalitang nagaganyak na tagapagsalita, tulad ng higanteng tao na ang pangalan nakatakas sa akin na nagkamali ng kanyang laki at naghahanap ng lalim at karunungan – at higit na kapangyarihan sa kanya, gagawin ko nang eksakto ang parehong bagay!

Pinalakpakan ko rin ang lahat ng mga magagandang kababaihan na nag-usap tungkol sa kung paano ang magbibigay lang ang uniberso ng mga bagay kung tatanungin mo, nang hindi napansin ang mga kalalakihan na nais matulog sa kanila ay patuloy na nagtatapon ng mga mapagkukunan sa kanila. Ito gumagawa ng halos lahat ng kahulugan tulad ng pag-iisip na nais ng ambunan na kadahilanan para umulan ng ideya sa iyong isipan.

Tumatawa ako dahil ang mga ito ay mga walang imik na kaisipan na hindi ko kailanman nais naaaliw sa taas ng aking kaluwalhatian at kapangyarihan upang ihambing ang iyong ambisyon sa katotohanan ay pagnanakaw ka ng pagkukunwari na kinakailangan upang makamit kapangyarihan. Ito ay magiging katulad ko na napansin kung gaano ako kaswerte. Ito ay paralisado ako. Siyempre ang iyong pamilya ay hindi nakuha, ngunit ang kapangyarihan ay nakuha, at ito ay sinasamba ng mga nais ng isang bagay para sa wala.

Tumawa ulit ako.

Inaasahan kong makakatulong sila na ayusin ang anumang nangyari sa aking utak. Mukhang ay nahawahan sa paralisis ng pananaw...

Page 12 ng 404

Ang aking pagtawa ay mabilis na sinusundan ng galit na galit kahit na nararamdaman ng mabuti at pamilyar, dahil alam kong nagmula ito sa aking ama.

Nagsisimula akong makarinig ng mga tinig? Mga anghel?

Bigla akong natatakot sa paggising.

Tatay!

Bilang mga bata, ang aking kapatid na babae at ako ay gumugol ng isang gabi sa panonood ng isang pelikula ng espiya at snacking sa “ Pagkatapos ng Eights ” malamig na tsokolate

“ Isa pa, iisa lamang! ”

Ngunit dumating sila sa makintab na itim na manggas, at patuloy kaming kumakain ng mga tsokolate at paglalagay ng mga manggas pabalik sa mahabang berdeng kahon.

Naramdaman namin ang paghahanap ng mga daliri nang higit pa at higit pa hanggang sa nakakatakot ay napagtanto namin na mayroong mga walang laman na manggas lamang sa kahon, at magkakaroon kami ng malubhang problema. Nagsusuka ang aking kapatid na babae mula sa asukal o stress, sino ang nakakaalam?

Ang aking ama ay may isang mapahamak na kamay ng upang maging patas ay naalala ko lang siya na nawala kontrolin ang isang beses sa dagat, kapag nahulog ako sa pag-ibig...

Isa pang memorya, isa lang...

Ang aking ama ay may hawak na sibilisadong distansya mula sa akin tulad ng ginawa niya sa lahat ng kanyang mga anak dahil alam niya na ang pagpapalagayang-loob ay isa pang anyo ng paralysis.

Alam ng aking ama kung paano hawakan ang pag-apruba na hindi maabot ang sapat na malapit

ako ay lunge dito, ngunit hindi masyadong malapit na maaari ko talagang kunin ito.

Makakakuha ako ng banayad na nods at “ hindi masyadong masama ” paminsan-minsan, ngunit palagi akong nakakuha ang impresyon na kulang ako, o gusto, at kailangang maging mas, mas mahusay, mas mabilis, mas matalino, anuman ang imposibleng sabihin, ngunit pinanatili akong gumalaw at nagsusumikap...

Nang kumanta ako sa koro, gusto kong marinig ang aking sarili – ngunit kukunan ako ang aking ama- mabangis na hitsura, na nalito sa akin.

“ Bakit masamang marinig? ” Tanong ko.

“Ito ay nakakatawa”

Pahina 13 ng 404

Wala nang iba pa.

Ang lalaki ay pader ng hiroglipiko...

Ang pagtingin sa katawa-tawa ay masama, naintindihan...

Makakakuha ako ng ilan sa mga koneksyon kung mukhang hindi ako katawa-tawa, pagkatapos ay tumingin siya nakakatawa bilang isang ama at hindi mahalaga kung gaano masigasig ang aking ina ngumisi sa aking pagkanta, at tahimik na nag palakpakan sa kanyang mga kamay na puti.

Ang mga kababaihan ang gantimpala ng kapangyarihan na nangangahulugang hindi nila kailanman masasabi sayo paano makamit ito...

Ang pagiging walang kabuluhan ay kabaligtaran ng kapangyarihan, na dapat sabihin na kapangyarihan pantay na katayuan.

Ngunit ang katayuan ay ano?

Hindi ko kailanman maaaring tanungin ang aking ama ng ganoong katanungan, dahil ang kanyang pangungutya ay malalanta ako sa mga atomo. Ito ay tulad ng isang binatilyo na batang lalaki na nagtatanong sa kanyang ama kung ano ang isang kaakit-akit na batang babae ay mukhang upang tanungin kung ano ang katawa-tawa ay katawa-tawa mismo.

Sa aking paaralan, isang batang lalaki na may kulay-puti na inilipat mula sa Alemanya. Ang kanyang apelyido ay " Gerhart. " Pareho kaming may masigasig na interes sa mga modelo ng riles, at siya ay nag-iingat inanyayahan ako sa kanyang bahay upang tumingin sa kanyang set. Siyempre, ang kanyang apelyido ay halos agad na nabago sa " Gay-heart, " kaya ang kanyang kapalaran ay selyado.

Ang tanging pagpipilian lamang niya ay ang marahas na pag-atake sa sinumang gumagamit ng pangalang iyon, ngunit siya pinili ang pasipista na ruta ng panlipunang pagkamalas at pagtangg. Paulit-ulit whining na ang kanyang pangalan ay talagang nangangahulugang " spear brave" ay mas masahol kaysa sa walang silbi.

Alam niya na may magandang katayuan ako sa oras na iyon. Hindi niya ako malinaw na tinanong na tulungan mo siya, ngunit alam kong gusto niya ako- kailangan ako, tahimik na nagmamakaawa ako- upang kampeon ang kanyang dahilan sa iba pang mga batang lalaki, upang sabihin sa kanila na ihinto, iyon siya ay isang mabuting tao, upang anyayahan siya at ibigay sa kanya ang aking social stamp ng pag-apruba.

Itinala ko ito sa aking isipan, sa bahagi dahil mukhang maganda siya- kamangha-manghang riles ng tren, ngunit napagtanto ko na ginugugol ang aking kapital sa lipunan ang pagtatanggol sa isang batang lalaki na tumanggi na ipagtanggol ang kanyang sarili ay hindi magpapalaki sa kanya lamang babaan mo ako...

Ang pagbabagsak ng kanyang apelyido ay isang tunay na hamon sa kanya ikaw ba ay isang pulubi, o isang manlalaban?

Hihilingin mo bang mangyari ang isang bagay, o gagawin mo itong mangyari?

Kung hindi ka binigyan ng paggalang, pipilitin mo ba ang paggalang sa mga tao?

Walang ibang paraan upang makuha ito.

Kung hindi sinabi ng aking ama na “ no ” sa sinuman, wala siyang kapangyarihan.

Ito ay ang lahat ng mga primitive na bagay – marami sa aking mga kaibigan ang sasabihin na ito ay isang bagay na tumaas sa itaas, ngunit hindi ako maaaring sumang-ayon pa. Ito ay isang bagay na lumuhod bago at yakapin.

Bakit tatanggihan ng mga batang lalaki ang isang batang lalaki na hindi ipaglalaban ang kanyang sarili?

Pahina 14 ng 404

Sa simpleng kadahilanan na kung wala siyang laban sa kanya, hindi siya magiging mahusay sa isang away at lahat ng mga batang lalaki ay gumugol ng walang katapusang oras sa paghahanda para sa mga labanan o talagang pakikipaglaban.

Ang isang batang lalaki na hindi lalaban ay hindi ka makikipaglaban sa iyo kaya wala siyang silbing labanan, at dapat na itapon.

Siyempre, iginiit ng aking ina na kunin ko ang panig ni Gerhart at ako ay isinasaalang-alang dahil malinaw kong kulang ang testosterone na malapit kong makamit sa pamamagitan ng pagbibinata nang ang aking ama ay na-snack sa kanya sa hapunan isang gabi:

“ Nais mo bang anyayahan ang aming anak na babae sa talo na ito? ”

Ito talaga ang panghuli ng pagbabalik, at ang mga pisngi ng aking ina ay namula ng pula na may kahihyan at kasiyahan. Isang lalim ng pagiging kumplikado at pagkakasalungatan na pinalayo ko sa aking isip, tulad ng isang piratang barko na umiiwas ng isang malawak at walang hanggan alimpuyo.

Ang pagiging pagkababae ay isang palaging pagsubok ng mga mahina na lalaki lamang ang nagagalit sa katotohanan na iyon.

Ilang mga kababaihan ang mas hindi nasisiyahan kaysa sa mga nakakakuha ng eksaktong inaangkin ang gusto nila.

Hindi mo maaaring itaas ang katayuan ng ibang tao.
Sinusubukang ihayag pa ang kanilang mababang istasyon kung kailangan mong itaas ang isang barko, malinaw na nasa ilalim ng dagat...

Naranasan ko bang maaawa kay Gerhart?

Sa palagay ko ay nakakaramdam ng pakikiramay, kakailanganin kong isipin ang aking sarili sa kanyang posisyon na imposible, dahil dalubhasa akong mag navigate palayo katawa-tawa sa pamamagitan ng mga malapit na scowl ng aking ama at malayong papuri.

Ipagpalagay ko na maaaring lumayo ako ng isang hakbang at naisip ko ang aking buhay nang walang patnubay ng aking ama ngunit iyon ay nangangahulugang pag-aalis ng aking sariling utak, sa isang walang bisa ng ibang mga pagsasaalang-alang sa mundo. Ito ay tulad ng pagsisikap na tumira sa panloob na mga saloobin ng ilang sinaunang mystic sa pinalamig na rurok ng isang malungkot na bundok isang simpleng pag-amoy sa pagsikat ng araw, ito ay vault mo lang sa iyong sarili, nang hindi binibigyan ang iyong isip kahit saan tunay na lupain...

Napagtanto ko ito ngayon na may biglaang pagmamadali na ako ay nasa aking sariling paraan na sinusubukan upang gabayan si Gerhart sa parehong paraan na ginagabayan ako ng aking ama. Gusto ko na hindi bigyan siya ng papuri o suporta kung tumanggi siyang lumaban sa kanyang sarili kahihiyang, sapagkat iyon ang magbibigay sa kanya ng papuri para sa kahinaan na ay magbibigay sa kanya ng kaluwagan sa kasalukuyan, habang nakakasama sa kanya sa hinaharap.

Nakita ko ang kanyang pamilya minsan sa mall. Ang kanyang ina ay isang pangkaraniwang Aleman dumpling, na may isang malaking malambot na itim na amerikana, makapal na medyas at makatwirang flatheeled na sapatos. Sinubukan ng kanyang ama na mag-tornilyo ng isang lens sa isang camera, pag-contorting ng kanyang katawan sa isang marionette na hati na paikot ng isang form ng tao.

Pahina 15 ng 404

Ang kahihyan at kawalan ng kabuluhan ng tulad ng isang pampublikong paningin ang napaka kabaligtaran ng malakas na kamalayan ng katawa-tawa na mahalaga sa pagtugis ng kapangyarihan sinabi sa akin ang lahat ng kailangan kong malaman tungkol sa Gerhart's potensyal, ang kanyang kinabukasan.

Kung hindi niya masabi sa kanyang ama kung gaano siya katawa-tawa, hindi siya magiging magagawang ipagtanggol ang kanyang sarili.

Kung sinabi niya sa kanyang ama kung gaano siya katawa-tawa, mapapahamak niya ang kanyang pamantayan ng ina. Mapapahamak niya ang lolo kung sino ito hindi maganda ang nagtaas ng kanyang sariling anak na lalaki na naghihimok ng isang agresibong pagtugon sa awa mula sa kanyang tatay at ang buong bahay ng mga kard ay magbuntong hininga at magtitiklop.

Karamihan sa mga tao ay nakulong sa mga nakakatawa na istruktura ng pamilya. Iniisip mong kaya mo gabayan sila ng isang ngiti, isang leg up sa social strata ay isang galit na galit na maling akala, at nakikipag-usap sa mga mahihirap paghuhusga na hindi ito makakatulong sa kanila, pinapatay lamang ang iyong tiwala sa iyong sariling mga kakayahan.

Hindi tinuruan ng leon ang mouse upang manghuli.
Nakuha ko ang mensahe ng aking ama pagkatapos nito...

Ang kabaligtaran ng katawa-tawa ay pag-apruba kung kumanta ako ng masyadong malakas sa isang koro, ito magiging masigla at mayabang. Kung mayroon akong solo, at kumanta nang mahina, ito ay mahiyain at may kahirapan sa sarili.

Pag kumanta nang mahina, nawawala ka lang sa karamihan, sumama sa background, tulad ng isang thumbprint na mukha sa pagpipinta ng bata ng isang madla...

Hindi - dahil malakas ako, dahil ako ang namamahala, dahil naabot ko ang ruok ng aking propesyon dahil mahalaga ako, at may mga mapagkukunan dahil ako si Louis Staytin, ang Pangulo ng Estados Unidos ng Amerika.

Nagawa kong mabuhay ng matagal, at mabuhay sa ganitong paraan.

At sa palagay ko, napakalakas, malalim sa aking bayag upang maging matapat na ako

ay mamuno sa hinaharap na ang aking kasalukuyan tulad ng pinasiyahan ko ang nakaraan, at ang naka pangangatwiran ang mga pilosopo ng aking kabataan ay mananatiling wala, habang ako ay magdidiretso pa rin sa mundo tulad ng colossus na dati kong at magiging muli.

Pinipilit ko ang aking panga at binuksan ang aking mga mata, upang tingnan ang mundo na aking pag-aari muli.

Pahina 16 ng 404

Kabanata 2

Ang piksyon ng agham ay uri ng isang nakalimutan na genre, ngunit pinag-aralan pa ito ni David bilang isang binata, sa parehong paraan ang ilang mga kabataang lalaki ay nag-aaral ng Latin o bumangon gamit ang kanilang sariling mga wika.

Ang mga manunulat ng piksyon sa agham ay naging napaka kamangha-manghang mali sa isa sa pagbubukod na ito ay naging isang lubusang discredited na genre, na katulad ng mga rantings ng “ pagtatapos ng mundo ” mga propeta na nagbibigay ng isang tiyak na petsa, kung gayon mawalan ng mga tagasunod at kredibilidad habang darating ang petsa na iyon. Pagkalipas ng 500 taon, sino ang naaalala ng mga huwad na propeta?

Ang takot sa teknolohiya na laganap sa huling bahagi ng ika-dalawampung siglo at unang bahagi ng ika-21 siglo piksyon na agham ay malupit na ipinahayag bilang isang masalimuot sikolohikal na pag-usli, isang kaguluhan mula sa totoong mga panganib na kinakaharap sangkatauhan. Ang paulit ulit at muling paggamit ng talinghaga ay walang katapusang: naimbento ng sangkatauhan mga robot o kompyuter na idinisenyo upang maghatid ng mga species, na natapos nangingibabaw sa kanila at sinisira ang planeta. Ang sangkatauhan ay nakipaglaban nang desperado laban sa walang katapusang mga alon ng mga ito “ alipin ay naging masters ” – at kung minsan nanalo sila, at kung minsan nawala sila, ngunit napatunayan ito ng mga kwento kamangha-manghang mali na sila ay karaniwang tiningnan tungkol sa bilang pinaniniwalaan bilang lurid tales ng pag-aari ng demonyo na nagdudulot ng epilepsy.

Ang piksyon na agham ay isang species ng supernatural projection, na nagmula sa isang hindi kapani-paniwalang sinaunang pag iisip na nagbibihis sa mga kumikislap na ilaw at busina na nakatulong sa pag-abala sa sangkatauhan sa totoong mga panganib na halos kinuha ito.

Ang piksyon na agham ay ang silbi ng kapangyarihan, hindi katotohanan o hula o pag-iwas, tulad nito ng trahedyang naganap. Iniisip ni David ang agham na piksyon ng kanyang kabataan dahil siya ngayon pamumuhay nito, sa gitnang edad.

Ang isa sa kanyang mga pisngi ng puwit ay naging manhid, kaya lumipat siya sa kanyang upuan, sumulyap sa maliwanag na mga numero ng orasan na kulay kahel na lumulutang sa itaas ng kama. Ito ay mayroon na ngayon isang oras mula sa iniksyon, at maaari niyang simulan ang makita ang paggalaw ng mata sa ilalim ng papel na manipis na sinaunang eyelid.

Ang pinakalumang nabubuhay na tao, naisip niya.

Ang kanyang sariling ama ay nabuhay na halos 150, ngunit tumanggi na i-upload ang kanyang isip, na sinasabi na siya ay nabuhay ng isang buong, mahabang buhay, at hindi naramdaman ang anumang kailangan squirt ang kanyang kamalayan sa isang pandagdag na kasuotan.

Hindi ito isang hindi pangkaraniwang desisyon, ngunit malungkot ito syempre. Mahal ni David ang kanyang ama na lampas sa sukat at ang pag-ibig ay walang kakulangan sa mundo ngunit kung minsan ay nagtataka siya kung siya sana minahal ng kanyang ama kung ang matanda ay kumapit sa buhay.

“Walang sinumang nananatili sa isang tren sa dulo ng linya,” ang kanyang ama ay ang bulong, lumawak ang kanyang mga mata habang ang dilim ay yumakap sa kanya. Hindi siya naniniwala sa isang susunod na buhay. Alinman sa kanyang sariling katawan, o sa isang usang-loob.

“Hindi ito magiging sa akin,” sinabi rin niya na at mayroong mahusay, makabuluhan, malalim at pilosopikal na mga katanungan tungkol sa kung gaano kahusay ang isang pag-upload ng tunay na nag-kopya ang orihinal na tao. Mga siglo na ang nakalipas, mai-clone ng mga tao ang kanilang mga aso, ngunit pansinin ang mga banayad na pagkakaiba sa pagitan ng orihinal at kopya.

“Ito ay isang bilog na peg sa isang parisukat na butas,” ang kanyang ama ay nagbulong. “Siguro kung ako nagawa ko ito noong bata pa ako, hindi gaanong mapang-uyam, ngunit hindi ko magawa na isipin mo, sa aking edad, nakakagising sa isang batang katawan ang aking utak ay matanda, ang aking ang mga paa ay bata pa. Ito ay isang baliw na pagkakamali, hindi ako magiging parehong tao.

Ako ay 145 taong gulang, ginugol ko ang huling 20 taon na napaka maselan sa aking paggalaw magiging kakaiba na magising sa lakas at kakayahang umangkop ng isang gymnast, ngunit ang terminal pag-iingat sa isang sinaunang utak. Walang nagbibigay ng isang jetpack sa isang kalahating bulag na lalaki. ”

Pahina 17 ng 404

Ito ay uri ng tunay na ang tiyuhin ni David ay na-upload ang kanyang sarili sa isang dalawampung taong gulang sa katawan ngunit mayroon pa ring gawi ng matanda.

Kumain siya ng luya, tumakbo sa isang tahimik at nakakapagod na paraan, pinag-isipan ng masyadong mahaba, tumanggi na buksan ang kanyang ulo, at pa rin ang tuhod sa tuwing nakaupo siya. Ito ay laging inirerekumenda na mag-upload ang mga tao bago sila masyadong matanda, ngunit lahat nagustuhan na mag-hang sa kanilang sariling katawan at kasaysayan hangga't maaari.

At sino ang mahal mo, bilang isang matandang lalaki sa isang batang katawan?

Ang uri ng pamamaraan na nasasaksihan ni David ngayon ay matagal nang inabandona karamihan sa mga sakit ay nasakop, maliban sa pagtanda, na noon pa lamang pinalawak. Mahirap isipin na ang ilang hinaharap na mundo ay magiging mas mahusay kaysa sa mundo ng kasalukuyan, kaya halos walang nais na ipadala ang kanilang sarili sa pamamagitan ng isang nagyeyelo na lagusan ng oras kalahati ng isang sanlibong taon pasulong.

Maraming debate tungkol sa paggising sa matandang lalaki sa kama.

Iyon ay isa pang kadahilanan na lumulutang ang sinaunang science fiction sa paligid ng isip ni David ang klase ng buhay na buhay ang halimaw!

Ang matandang lalaki sa kama ay isang halimaw?

Ito ay ang lahat ng matagal na ang nakalipas – ano ang dapat nating isipin tungkol sa kasalukuyang moral na laban nakaraang paniniwala? Sa mga sinaunang araw ng pagkaalipin, paano tayo dapat hatulan mga nag-iisip tulad ni Aristotle na na bigyang-katwiran sa kasanayan? Maaari bang maging mga sinaunang tyrannies hinuhusgahan ng mga modernong pamantayan?

Maaari bang maniwala sa isang primitive na relihiyon

sinumpa para sa sakripisyo ng bata o ritwal na panggagahasa?

Huminga ng malalim si David, na napansin na ang mga orange na numero sa kama ay nagsisimula nang mag-ripple habang nagsimulang tumaas ang paghinga ng matanda.

Ang moralidad ay isang uri ng teknolohiya, lagi kaming sinabihan at ang problema ng ang moralidad ay nalutas lamang sa isang pangkalahatang pang-unawa sa lipunan sa nakaraan daang taon ... Maaari ba nating hatulan ang isang doktor ng ika-labing limang siglo dahil sa hindi pagtupad magreseta ng penicillin, kapag hindi ito naimbento para sa isa pang apat na daang taon? Humihiling sa karamihan ng mga tao na muling likhain ang moralidad na lampas sa mga gawi at ang mga pagkiling sa kasalukuyan ay tulad ng paghiling sa kanila na muling likhain ang pisika ang ilang mga henyo ay maaaring magawa ito, ngunit maaari mo ring tanungin ang masa upang lumipad nang hindi natulungan...

Isa siyang halimaw?

Kahit na higit pa talaga: bakit natin siya ginising?

Kinontra ni David ang ideya magiging malupit na ibalik ang isang tao buhay kaya sa mga logro sa kasalukuyan. Paano siya maaaring magkasya? Noong nakaraan, siya ay ang hari ng mundo sa kasalukuyan, bilyun-bilyon ang titingnan sa kanya bilang isang lamang halimaw, isang relic mula sa isang malupit na oras na tumulong sa pamumuno sa mundo sa malapit nang maubos sa pamamagitan ng Katolisismo.

At ang tao sa kama ay nagtaas ng anak na nag-apoy sa mundo...

Ito talaga ang mga historyador na nanalo sa araw.

Pahina 18 ng 404

Karamihan sa kasaysayan ay interpretasyon hindi namin direktang ma-access ang mga isipan ng kahit sino sa nakaraan kung gisingin natin siya, mai-upload natin siya at ibalik siya matulog kung nais namin at pagkatapos ay ma-access namin ang kanyang isip sa aming paglilibang, at tunay na maunawaan kung gaano siya responsable, kung ano ang naintindihan niya ang moralidad ng kanyang oras, kung ano ang kanyang mga pangarap, kung gaano siya nagsinungaling, kung ano siya tunay na pinaniniwalaan. Lahat ng ito ay maaaring malutas at higit pa, mga bagay na hindi natin naisip. Ito ay isang krimen laban ang mga humanities na mag-iwan ng tulad ng isang dibdib ng kayamanan ng isang isip na nagyeyelo sa lahat ng oras.

Ang bawat paghatol na ginagawa namin tungkol sa nakaraan ay batay sa hindi kumpleto impormasyon ito lamang ang utak na nakaligtas mula sa oras na iyon; ito ang ating tanging pagkakataon na maunawaan ang mundong iyon. Hindi lamang ito tungkol sa pag-unawa ang nakaraan; ito ay tungkol sa pagtiyak na ang nakaraan ay hindi na bumalik, na hindi tayo kailanman pupunta sa pamamagitan ng Catalisismo muli.

Pinahahalagahan ni David ang pagiging sensitibo sa moral ng kasalukuyan tulad ng sinuman siya ay naninirahan sa isang mundo na perpekto na ito ay hindi pag-aalinlangan sa mga tao noong nakaraan lalo na ang mga manunulat ng agham na piksyon na sa pangkalahatan at inaasahan ang kanilang sarili kakilakilabot na pagkabata at ganap na pangangatwiran na takot sa awtoridad papunta sa mga halimaw at mga robot at rogue kompyuter ngunit ang pagiging sensitibo sa moral, kapag itinulak sa labis na labis, nagiging intelektwal na paralisis.

Ang ilang mga aklat-aralin ay nakaligtas sa mga sakuna ng Lumang Mundo, at sila regular na castigated at snarled sa mga kasamaan ng mga makasaysayang figure dapat hindi ang mga pinuno ng mga araw na iyon ay gaganapin sa parehong pamantayan na kanilang ipinataw iba?

Hindi, ang sinaunang tao sa kama ay kailangang magising at susuriin upang lumikha ng isang malinaw at hindi maliwanag na window sa mundo na sa mundo na ang mabangis na landas ay halos humantong sa pagtatapos ng sangkatauhan, at ang buhay mismo.

Ang wangis ay lumipad sa isip ni David tulad ng isang nawalang direksyon. Ilang sandali lang ay kinuha siya upang matandaan ang sanggunian. Tinulungan siya ng kanyang katawan sa pamamagitan ng pagbibigay ng biglaang ginaw.

Sampung libo...

Iyon ang bilang ng mga taong naiwan nang buhay sa pinakamalalim na kalaliman ng huling siglo ng yelo.

Oo, sa palagay ko ay mahalaga na malaman ang uri ng pag-iisip na humantong sa malapit na pagwawasak ng aming mga species.

Laging isang mahusay at makatuwiran na takot na kapag ang mga tao ay nakarating sa kaligtasan, nakalimutan nila ang lahat ng masamang gawi na humantong sa kanila sa panganib sa unang lugar.

Totoo na ang “ power vacuum ” teorya ay naging ganap na maling tinapik namin ang hindi makatarungang awtoridad, at walang ibang hindi makatarungang awtoridad na bumangon upang maganap, ngunit iyong lamang dahil naayos namin hindi lamang ang pagkabata ng aming mga species, kundi ang pagkabata sa amin bilang mga indibidwal.

Ito ay lumitaw na ang kapangyarihan ay nagmula sa kawalan ng lakas ang pagnanasa sa kontrol ay lumitaw mula sa isang kawalan ng kontrol, at kami pinigilan ang sugat na iyon mula sa pagbuo sa unang lugar.

Sumandal si David sa kanyang upuan, habang tumaas ang mga numero sa itaas ng kama at magulo. Ang matandang lalaki ay kalahating-nguso, ngunit hinawakan ni David ang kanyang kamay sinaunang mukha, pinipigilan ang paghinga mula sa pagtanggap ng alarma.

Sumandal si David sa kama, nanonood ng mga grimaces na naaanod sa lumang mukha tulad ng isang sped-up view ng mga ulap sa isang lawa pa rin.

Ang mga uwak-talampakan na kusang-loob ang kanilang mga sarili bilang isang biglaang duling ay dinurog ang mga mata.

Pahina 19 ng 404

Maligayang pagdating, matandang tao. Nagbayad ka ng isang napakalaking presyo upang mabuhay ito ng mahaba kapag gumising ka sa mundo na, naniniwala ako na nais mong hindi ka pa nawala matulog, o natulog ng tuluyan. Dahil galit tayo, at nararapat tayong maging ganyan. Nagagalit kami na iyong napagpasyahan ang aming mga ninuno, at dumating sa loob ng isang lapad ng buhok ng pagtatapos sa ating lahat. Galit kami sa kung gaano kasakit ang aralin upang mapunit ang ating sarili na walang bayad sa mundo na ginawa mo. Ang mundo na nagsilbi ikaw at ang mga taong katulad mo, sa gastos namin.

Ang pagkukunwari at kalupitan ng mundo ng mga kasinungalingan na nagsisilbi sa sarili, na isinagawa sa walang magawa na bata at bihag populasyon.

Gumising ka, bastardo ka.

Ang araw ng pagbibilang ay nasa iyo!

Bumukas ang mga mata ng matanda.

Pahina 20 ng 404

Kabanata 3

Dahil minsan ay nagulat siya ng mga monsters, ginugol niya ngayon ang buong buhay nakakagulat na mga halimaw bilang kapalit.

Upang maging lantaran, walang isang pulutong para sa kanya na gawin ngunit kung ano ang ginawa niya, na ay mahalaga, ginawa niya dahil sa mga batang lalaki sa bundok.

Ngunit iyon ay mga taon sa hinaharap...

Ang kanyang ina ay isang hiker, at ang kanyang ama ay isang grumbler. Mahal na mahal niya itong kumpanya na i-drag niya ang kanyang sarili sa kanyang walang katapusang paglalakad, pakikipag-usap tungkol sa kanyang mga teorya at pag-ibig niya sa kasaysayan.

Sa pangkalahatan ay nahulaan niya na ang pakikipag-usap ng kanyang ama ay naging isang uri ng kaaya-aya na ingay sa background para sa kanyang ina, tulad ng mga kuliglig o malayong kulog.

Ang kanyang pangalan ay Alice, at minsan ay mayroon siyang kapatid na babae na nanggangalang Ruth. Si Ruth ay nahulog mula sa isang mataas na hay bale, nasira ang kanyang leeg at namatay kaagad. Siya ang mga magulang ay dumaan sa isang mahabang madilim na panahon ng nagdadalamhati, umuusbong lamang kapag ang madilim na pakiramdam ng kanyang ama ay binibigkas ang pamilya na maging ganap.

Walang kabuluhan. Ito ay isang mapanganib na biro, ngunit kung minsan ay isang flash ng mapait na katatawanan sa harap ng madilim na mga diyos ng malupit na mga kalagayan ay maaaring maging higit pa sa isang exorcism pagkatapos ay isang paghihimok.

Sinubukan nilang magkaroon ng isa pang anak, ngunit ang ina ni Alice ay nasa kanyang 40s, at kahit na ang mga taon na kanyang buhay ay pinalawak nang malaki, walang teknolohiya na natagpuan upang mapasigla ang mga itlog ng isang babae.

Halos walang magagamit na mga sanggol para sa pag-aampon, kaya nasiyahan nila ang kanilang sarili sa kanilang natitirang natitira anak na babae, at sa pamamagitan ng isang nakakapanghina na pagsisikap ng kalooban, pinigilan nila ang labis na

pagprotekta sa kanya. Hinayaan nila siyang maglibot sa mundo ng kanyang sariling pagsang-ayon sa isang medyo maagang edad.

Gustung-gusto ng kanyang ina na maglakad, ngunit gustung-gusto ng kanyang ama na ilipat ang tulad ng sa mga bahay, lokasyon, buong kapaligiran.

“ Ang mundo ay isang ulam ng walang katapusang mga eksperimento – na nakakaalam kung ano ang gusto namin ang pinakamahusay? ” sasabihin ng kanyang ama, bago i-on ang buhay na mundo at pag-pinching ng daliri at pakikipag-chat sa iba't ibang mga komunidad.

“ Tingnan dito, sinusubukan nilang muling mabuhay ang komunal sa kung ano ang dati nang India akala mo ba matutunan nila mula sa huling ilang libong beses, ngunit umaasa ang bukal na walang hanggan sa hangal na puso – good luck sa kanila!

“ Dito, sa New Thailand, sinusubukan nila ang kolektibong pagiging magulang na kanilang walang dahilan para sa, ito ay isang tamad na paraan lamang ng pagsasabi ng ‘ Nais kong halikan pa mga tao! ’ ” Lumingon siya sa kanyang anak na babae. “ Ano ang problema sa kolektibo pagiging magulang? ”

Alam na ni Alice ang sagot kamangha-mangha kung gaano kadalas nakalimutan ng kanyang ama ang nakaraang mga pag-uusap.

“ Dahil, tatay, palagi kaming may posibilidad na mamuhunan nang higit sa aming sariling mga anak, at kung hindi namin alam kung sino ang aming mga anak, o hindi nagmamalasakit, ang mga batang iyon ay may posibilidad na walang pakialam para sa ... ”

“ At kung ano ang naging pinaka-mapait at mahirap na aralin sa huling ilang daang taon? ”

Buntong hininga si Alice. “ Lahat ito ay tungkol sa mga bata ... ”

“ Tama iyon – lahat! ”

Pahina 21 ng 404

Muli niyang sinaksak ang mundo, lumilikha ng isang menor de edad na tsunami sa perpektong digital karagatan.

“ At dito sa isa sa ilang natitirang estado, mayroon kaming mga Platonist, kasama ang kanilang poligamy at mga bata na kung minsan ay nagtatapos sa pagpapakasal sa bawat isa.

Hindi sila kailanman pumupunta rito, ang kanilang mga anak ay may isang talagang matigas na oras sa pagkuha ng kalusugan seguro. Alam mo ba na mayroong kahit isang lugar sa Malaysia kasama kusang-loob na pagkaalipin? ”

Umiling iling siya, nakasandal nang may interes – sa wakas, bagong kwento!

“ Oh oo, medyo ligaw – syempre, walang magandang resolusyon ang organisasyon na nagpapatupad ng pagkaalipin, iyon ay palaging at magpakailanman ng isang pamahalaan programa ngunit kung nais mong kusang mag-sign sa iyong kalayaan mabuhay para sa ibang tao at hindi mababayaran, libre ang kalooban na iyon, maayos pa rin. Gagawin ko talaga tulad ng katotohanan na ang mga tao ay nag-eksperimento pa rin – sa kabila ng katotohanan na kami ay talagang alam kung ano ang pinakamahusay na gumagana at talagang gustung-gusto ko ang mga dokumento kung ano ang nangyayari saan natin dapat subukan ang susunod? ”

Ang kanyang ina ay nag-scowled, nakikipagtalo sa gumagawa ng kape. “ Hindi ako lubos na sigurado, bakit ito ay nananatiling aming trabaho upang idokumento ang bawat idiotic na eksperimento na ilan pumasok ang mga tribal ng pagtatago. ”

“ Dahil, ” siya ay nag buntong-hininga, “ lahat ito ay nagsisimula na mag-ipon, alam mo ang maaari mong tingnan mo, mayroon kang access sa parehong globo na ginagawa ko. ”

Pinagsama niya ang mga takong ng kanyang mga kamay, pagkatapos ay ikalat ang kanyang mga daliri upang mabuo isang ‘ V. ’

“ Ito talaga ang pagtatapos ng kasaysayan, o ng mga ligaw na magkakaibang kultura na akala ko – sa, sa parehong paraan na ang lumang Internet ay ang pagtatapos ng pony express, o ang telegrapo, o kung ano man ang ginagamit nila bago iyon – Dapat ko talagang malaman iyon, ngunit hindi ko maalala ang sandaling ito. Lahat tayo ay magkakasama, lahat, sa buong mundo, ang pagiging simple at kadalisan at kalayaan ay kumakalat tulad ng isang tao na nagtatapon ng isang lata ng mga inihurnong beans sa mainit na kawali ng uniberso ... Pssst! ”

Ipinakalat niya ang kanyang mga kamay.

“ Nagugutom ka ba? ” banayad na nagtanong ang kanyang asawa. “ Hindi ka kailanman gumawa ng mga uri ng mga pagkakatulad kapag ikaw ay puno. ”

“ Makakain ako, ” sumagot siya ng medyo kuripot, naisip ng kanyang anak na babae.

Palagi itong parang gumagawa siya ng konsesyon sa gusto niya, sa halip kaysa aminin lamang na siya ay nagugutom...

Natuto si Alice sa kanyang mga magulang; pareho silang chatty, at karaniwang kinuha kasiyahan sa pagtalakay sa kanilang ginagawa.

Ipinaliwanag ng kanyang ama kung paano siya nakatulong na ipatupad ang mga batas at lutasin ang mga hindi pagkakaunawaan, pagpunta sa lahat ng kanyang mga kontrata, nagiging komplikado at resolusyon.

Ang ina ni Alice ay isang dalubhasa sa pag-unlad ng bata, at ginugol ang kalahati ng kanyang mga araw paglikha ng mga presentasyon sa ‘ mapayapang pagiging magulang ’ ang ideya na ang mga bata ay dapat na itaas nang wala parusa at pagpapadala ng mga ito sa ilang mga lipunan na nakaligtas pa rin sa pamamagitan ng pag-abuso sa mga bata.

Pahina 22 ng 404

Pagdating sa mga sagot, ang kanyang ina ay mas mahusay na pinananatili ng kanyang ama bumalik sa oras para sa kanyang mga paliwanag, hanggang sa kung saan ang lahat ng kanyang sinubukan upang maunawaan siya na natapos sa kidlat na lumilikha ng buhay sa isang primordial na sopas.

Isang umaga, ang ina ni Alice ay nag-kumpas sa ilang mga gansa na lumilipad na bumuo ito na isang V sa labas ng lumang bintana.

“ Ano ang pareho sa pagitan namin at mga hayop? ”

“ Sinabi ni Tatay na kami ay mga hayop. ”

Buntong hininga ang kanyang ina. Tumigil siya sa paggawa ng mga kilos ng kamay sa maulap na utak ng bot sa pagluluto, lumingon at ngumiti.

“ Hindi namin ginugol ang maraming oras sa paligid ng mga hayop tulad ng gusto ko, ngunit alam mo kung paano gustung-gusto ng iyong ama na maglakbay, kaya aabutin ng isang minuto o dalawa, ngunit ito ay talagang mahalaga, kaya ang hapunan ay maaaring maghintay. ”

Pinadulas ni Alice ang kanyang ulo. “ Nasaan ang tatay? ”

Ngumisi ang kanyang ina. “ Hindi sapat na malapit upang makagambala at pahabain ito paliwanag sa kawalang-hanggan, kung iyon ang ibig mong sabihin. ”

Tinitigan ni Alice ang kanyang ina. “ Wala akong ideya sa iyong pinag-uusapan. ”

Tumawa siya. “ Quite tama! Ikaw ay isang tao, siyempre, kung sino ang mayroon maliit na karanasan sa mga hayop, kaya maaari mong isipin ang isang tao na tulad ng isang sobrang hayop, o isang hayop na may mas malaking utak, o mas maraming wika o mas kaunti buhok, o kung ano man ang ngunit hindi iyon ang kaso. ”

Sumimangot si Alice. “ Ang mga hayop ay may talino at wika at buhok, ito ay isang pagkakaiba ng higit pa o mas kaunti, hindi ... ”

“ Isang pagkakaiba-iba ng degree, hindi ng uri, iyon ba ang ibig mong sabihin? ”

Nagkibit balikat siya. “ Yeah, isipin mo. ”

Ang bot sa pagluluto ay naaanod. “ Ang mga tagubilin sa pagkain ay hindi kumpleto, magpatuloy?”

“ Pag-antala ng hapunan tatlung minuto. ”

“ Pusta ka! ” (Itinakda ng tatay ni Alice ang bot sa “ kolokyal, ” na banayad inisin ang lahat maliban sa kanya – at ang bot, siyempre.)

Ang ina ni Alice ay nakaupo nang malakas sa plump grey couch na agad ipinaalam sa kanya na ang kanyang komposisyon ng taba ng katawan ay nadagdagan ng 0.6% – dapat ang bot sa pagluluto ay ipagbigay-alam? Namula nang bahagya, siya ay nag-ungol ng isang puna tungkol sa ang kanyang asawa ay trolling sa kanya sa mga setting ng kasangkapan.

“ Lumipat ng pagkakalibrate ng katawan sa kalbo ng pattern ng lalaki, ” nagbulong siya, bago bumalik sa kanyang anak na babae.

“ Honey ... ”

Tumahimik siya.

“ Ito ay kakaiba, tulad ng kapag kailangan mong ipaliwanag ang isang salitang alam mo nang mabuti, ngunit hindi alam kung paano tukuyin ito.

Paumanhin, marahil ay dapat nating makuha ang iyong ama ... ”

Pahina 23 ng 404

“ Hindi! ” sinabi ni Alice marahil sa isang lilim ng mabilis. “ Ginagawa mo ito, ina. ”

Buntong hininga siya. “ Sabagay, inaakala kong may kinalaman ito sa lahat ng mga bot at machine na ito at mga computer na nakapaligid sa amin at pinapanatili kaming buhay, talaga, panatilihin kaming pinakain at lukob at malusog. Alam mo, para sa karamihan ng kasaysayan ng tao, ginawa ng lahat ang lahat ang malupit na paggawa sa kanilang sarili.

Alam mo kung paano kami naglalakad sa mga liblib na ito mga lugar, na walang iba kundi ang mga puno at bundok at kung ang iyong ama ay mayroon paraan, kalahating hindi madaling maipasa na mga swamp ... ”

Tumango si Alice.

“ Sabagay, isipin mo ang mga napakaluma na araw, bago ang lahat ng ito ... Ang mga tao na maging tumpak, karaniwang mga lalaki na rin, halos palaging mga kalalakihan, kailangan kong isama ang isang mag-asawa ng mga kababaihan dahil sigurado ako na posible, kahit na wala akong maisip na ... ”

“ Nanay ... ”

“ Oo, pasensya na. Kaya, isipin na kailangang limasin ang isang ektarya ng lupa na iyon sa pamamagitan ng kamay. ”

Malawak ang mga mata ni Alice. “ Sa pamamagitan ng kamay? ”

“ Oo, alam kong medyo kakaiba ito, hindi na namin ginagamit ang pariralang iyon, ito na

uri ng sinaunang ngayon, ngunit kailangan mong malaman kung saan kami nagmula bilang isang kultura. Ibig kong sabihin OK, magkakaroon ka ng isang talim ng metal na nakatali sa isang mahabang stick, tinawag na isang palakol, at kailangan mong hatiin ang mga puno doon, at maghanap ng ilang paraan upang maghukay ng lahat ng mga ugat matapat, wala akong ideya kung paano iyon ay tapos na at pagkatapos ay kailangan mong hatiin ang lahat ng kahoy sa mahabang flat sticks walang ideya kung ano ang tinatawag nila at pagkatapos ay itali ang mga ito ilang uri ng kubo o cabin. Pagkatapos ay kailangan mong mahati ang isang butas sa bubong para lumabas ang usok, dahil malamig syempre at ikaw kakailanganin mong magkaroon ng apoy, at pagkatapos ay kakailanganin mong itanim ang lahat ng mga buto kamay at maghanap ng ilang paraan upang mapanatili ang lahat ng mga ibon mula sa pagkain ng iyong mga pananim, at makitungo sa mga insekto. Medyo galit na galit mas masahol kaysa sa pagkakaroon ng hayop sa ilang mga paraan, dahil hindi bababa sa mga hayop ay hindi kailangang linawin ang lahat ng lupain ng mga puno at ugat na bumababa tulad ng magpakailanman, ito ay hindi makapaniwala na mahirap makakuha ng pagkain at kanlungan, at ang mga tao ay nagtatrabaho sa buong araw, at pinananatiling hayop at walang isang solong computer o robot o bot, na nangangahulugang karamihan ang mga tao ay dapat na tulad ng mga makina.

At alam mo kung paano gustung-gusto ng iyong ama na ihiwalay ang mga ito machine at pag-unawa kung paano sila gumagana, at iniisip na kaya niya i-program ang mga ito upang gawing mas mahusay ang mga ito na uri ng kung paano ito para sa karamihan sa kasaysayan ng tao halos lahat ng ito ang mga tao ay kailangang maging uri ng kinuha bukod at ibalik ang magkasama upang mas madali silang pag-aari at kinokontrol, sa parehong paraan na pagmamay-ari natin at kontrolin ang aming mga makina. Ngunit ang mga makina ay hindi nababagabag sa pagiging mga lingkod, at ayaw mong maging libre hindi nila alam kung ano ang ibig sabihin nito, hindi nila iniisip o pinangarap ang ngunit ang mga tao ay hindi gusto maging mga lingkod o alipin, kaya laging ganito pag-igting sa pagitan ng mga namumuno at mamamayan. Ang mga hayop ay hindi alipin ng bawat isa iba pang – para sa karamihan ng kasaysayan ng tao, karamihan sa mga tao ay ginagamot tulad nila hayop. At iyon kung paano kami nagsimula, tulad ng mga hayop, nang walang mga alipin at pagkatapos ay mayroon kaming mga alipin, sa loob ng libu-libong taon...

At pagkatapos, kami ay naging tulad ng mga hayop muli, at sumuko sa bawat isa iba pa, na kung ano ang ibig sabihin ng iyong ama nang sinabi niyang kami ay mga hayop Hay nako! ito ay nagiging ganap na aralin sa kasaysayan, may kahulugan ba ito sa iyo sa lahat? ”

Pinutok ni Alice ang kanyang ulo, nangangahulugang parehong oo at hindi. “Hindi ang mga bagay na hayop marami. Nakukuha ko na mahirap na limasin ang lupa, sinabi mo? Hindi ko talaga isipin na hindi pagkakaroon ng anumang mga makina, kinakailangang gawin ang lahat ng iyong sarili, sa pamamagitan ng kamay? Oo, iyon ang hindi ko maisip. Ngunit ano ang pagkakaiba sa pagitan ng a lingkod at isang alipin, at ano ang mga salitang iyon, pinuno at ano?”

Pahina 24 ng 404

"Mga Kababayan!"

"Wala tayong ideya king anong kahulugan niyan"

"Wala tayong ideya king anong kahulugan niyan"

Ang labi ng nanay ni Alice ay nakanganga. "Cookie, gusto ko ng kape pakiusap."

Ang tagapagluluto na bot ay kumilos at si Alice ay hindi mapakali dahil ang kanyang ama ay wala sa paligid, kung hindi man ang kanyang mga magulang ay papasok sa isang hindi pagkakasundo tungkol sa pagiging angkop ng pagiging pagkagusto sa mga ganitong makinarya.

Ang nanay ni Alice ay ayaw niyang naiistorbo kaya inantay ni Cookie ang kape na maibot sa kamay at nagsalita

"Gusto ba ng asawa mo ng kape? Siya ay ngumiti.

“Huwag mo akong isipi ito sa ilang dalubhasa, ngunit sa palagay ko ang isang ‘lingkod’ ay isang tao sino ang nagtatrabaho para sa iyo, at hindi maaaring tumigil, ngunit binabayaran pa rin. Ang isang ‘alipin’ ay isang tao pinipilit mong magtrabaho para sa iyo, at hindi magbabayad, kahit na direkta mong ibigay sa kanya o siya ay isang lugar na mabubuhay, ilang pagkain at pangangalaga sa kalusugan kung kinakailangan, ngunit hindi ka magbabayad ng sahod.”

"Hindi ba pwede ang alipin ay basta tumakbo palayo?"

Ibinaba ng ina ni Alice ang kanyang tasa ng kape at sumandal sa sopa, at pinagpatong ang kanyang mga binti. “Ah, oo, dahil sa nakaraan ay mayroong isang maliit na grupo ng mga indibidwal na kinokontrol. Karamihan sa mga baril, armas, batas,

ang mga korte, bilangguan, paaralan, pera, at isang buong grupo ng iba pang mga bagay na maalala ko nang mas bata pa ako. At mahuli ng pangkat na ito ang alipin at ibalik sila sa kanilang mga may-ari. At sa katunayan, gagawin nila kahit na pilitin ang mga mamamayan. Ang mga taong nabuhay sa ilalim ng pamamahala ng maliit na pangkat na ito, ngunit hindi direktang mga alipin na magpatrolya upang maglakad sa paligid na matiyak doon hindi ba mga alipin na nakatakas at nahuli sila at ibabalik sila kungmayroon sila. At hindi, hindi rin sila binayaran, pinilit lamang nilang gawin ito sa pamamagitan ng pangkat na ito ng mga indibidwal. ”

“ Ang ano ba ..? ” nagbulong si Alice sa pagtataka.

“ Isang kabaliwan! ”

“ Oo, ito ay ngunit ano ang ibig mong sabihin sa salitang iyon? ”

“ Gaano kalaki ang pangkat na ito ng mga indibidwal, na namamahala? ”

Nagkibit balikang kanyang ina. “ Hard na sabihin, nakasalalay kung paano mo ito binibilang. Doon ay isang napakaliit na grupo na namamahala sa pera, sila talaga ang pinaka mahalaga, maaari lamang silang lumikha ng anumang pera na nais nila ng mabilis... ”

“ Ano? Paano ito pinapayagan? Bakit hindi tumigil ang DRO ito? ”

“ Oh, wala nang anumang Dispute Resolution Organizations noon.”

“ Kaya, paano nalutas ng mga tao ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan, ang kanilang mga hindi pagkakasundo? ”

Tumayo ang kanyang ina, lumakad sa kusina at ibinaba ang kanyang tasa ng kape ang waving dishwasher tentacles.

“ Nakalulungkot, hindi napakahusay, na ang dahilan kung bakit kailangang magbago ang lahat ... ”

“ Ang Catalisismo, ” bulong ni Alice.

Binaril siya ng kanyang ina ng isang matalim na hitsura. “ Saan mo narinig ang salitang iyon? ”

Pahina 25 ng 404

Nagkibit balikat si Alice. “ Ang ilang mga bata sa palaruan. Isang batang lalaki ... ”

“ Siyempre, ” nagbuntong-hininga ang kanyang ina.

“ Naglalaro siya ng isang laro na tinawag niyang ‘ Cataclysm, ’ kung saan ... ”

Humawak ng kamay ang kanyang ina. “ Iyon ay wala kang nilalaro tungkol sa seryoso, mangyaring huwag makisali sa anumang bagay na tulad ng at ipaalam sa akin kung nakikita mo ulit ang batang iyon, kailangan ko talagang makipag-usap sa kanyang mga magulang. ”

Nakikita ang hitsura sa mukha ng kanyang anak na babae, idinagdag niya: “ Alam ko, awkward ito at marahil isang maliit na nakakahiya ngunit talagang mahalaga na hindi lumiko anumang bagay na tulad nito sa isang laro, iyon ay isang medyo kakilakilabot na bagay na nangyari sa mundo, at talagang nagpatuloy ito sa mahabang panahon at makukuha namin sa paksang iyon sa ilang mga punto sa hinaharap, ngunit sa ngayon nais ko sa iyo tamasahin ang mga bunga ng lahat ng pagdurusang at narito ang iyong ama! ” natapos siya na may halatang kaluwagan.

Noong si Alice ay nasa kanyang mga kabataan, lumipat ang kanyang pamilya na malapit sa mga bundok. Madali itong baguhin ang mga lokasyon programa lamang ang coordinates sa bahay, at umalis para makapunta!

Siya ay iginuhit sa hilaw na kalikasan ang imahe ng salamin ng kanyang ina, na ginustong bawat kaginhawaan na maibibigay ng moderno.

Sa unang araw ay naayos nila ang pagkatapos ng isa sa hindi maintindihan ng kanyang ama labinlimang minuto naps lahat sila ay nagpunta sa isang paglalakad sa pamilya.

Gustung-gusto ng kanyang ama na pagsamahin ang mga personal na jet pack sa mga sky-trampolines na mukhang mapanganib, ngunit talagang halos ganap na ligtas.

Ang mga air-bots ay lilikha at matunaw ang mga sky-trampolines na maaari mong italbog pasulong mula sa maaari kang lumipat ng hindi kapani-paniwalang mabilis kapag nakakuha ka ng mabuti sa ito at kung ikaw ay natitisod o hindi nakuha, ang iyong jetpack ay tama kaagad at ibalik ka sa naghihintay na trampolin.

Ito ay isang nakapapagod na paraan upang maglakbay, kaya kumuha sila ng ilang mga pahinga ngunit sumaklaw ng isang mahusay distansya bago simulan ang kanilang

paglalakad, malalim sa kakahuyan sa base ng Mount Cheshire (na pinangalanan dahil mayroon itong malawak na gully na mukhang lihim ngiti).

“ Sige, sapat na teknolohiya, gawin natin ito sa old-school! ” ungol ng pawis niyang ama.

Ang hangin ay matamis, ang mga manipis na mga puno ng pino ay lumubog sa itaas, at iba pa kaysa sa malabong mga contrails ng stratospheric sky trampolines ang hangin sa itaas ay perpektong malinaw.

Ang ina ni Alice ay may isang bug-bot na lumulutang sa paligid niya; Si Alice at ang kanyang ama tumanggi, dahil ang kanyang argumento ay ang isang immune system na kailangan ng marami mag-ehersisyo bilang puso at binti. (Ito ay isang maliit na argumento sa paglilingkod sa sarili, dahil sa ilang kadahilanan ang mga bug ay palaging nag-swarm sa kanyang asawa.) Si Alice ay biglang nais na tanungin ang kanyang ama kung gaano karaming mga tao ang naiwan sa mundo ang salitang naka-pop sa kanyang isip na hindi nakapansin: “ kaliwa. ” Ito ay isang kakaibang salita sa isipin mo, dahil ang kanyang buhay at ang buhay ng lahat na kilala niya ay perpektong kaaya-aya at walang trauma, ngunit hindi niya maiwasang isipin ang reaksiyon ng lahat sa salitang “ Cataclysms. ” Mayroong isang bagay na mahina hindi kilalang sa “ s ” sa pagtatapos ng salitang isang oras na kakila-kilabot na kailangan nito maging maramihan; hindi makuha ng isang Catalisismo ang lahat.

Pahina 26 ng 404

Huminto ang pamilya sa isang pagtingin, panting.

Tumango silang magalang patungo sa maliit na kumpol ng lumulutang VR mga mata, na karamihan sa mga tumango sa likod.

Walang mga bibig o tainga ang lumitaw, kaya doon wala talagang sasabihin.

Marahil ang ilang mga matatandang tao na hindi makagawa ng pag-akyat nang direkta, ngunit nagustuhan ang tanawin.

Ang mga puno ng pino na nakaunat hanggang sa nakikita ng mata, tulad ng isang gumagapang na dagat ng masungit na berdeng teepees.

Paminsan-minsan na mga thread ng usok ay tumaas mula sa apoy ng mga nagkamping.

Tumango ang kanyang ama patungo sa paglubog ng araw. “ Dati ay pinutol ang lahat sa pamamagitan ng mga kagubatan, saanman, upang makapag maneho sila ng mga ground car.

Mahirap ito upang isipin kung bakit nais ng sinuman na mag-ukit ng lahat ng kagandahang ito, ngunit sa palagay ko iyon lang ang mayroon sila sa oras na iyon. Ang mga kotse na ito ay pinalakas ng juice ng dinosaur daan-daang milyong taong gulang tulad ng mga sinaunang monsters ay bumalik sa buhay, dala ang mga tao mula sa isang lugar sa isang lugar, ang pinakalumang mga kabayo sa kilala uniberso! ”

Ang paglubog ng araw ay naglalabas ng patula ng kanyang ama, ngunit hindi si Alice isip.

Nagkaroon ng isang malayong apoy sa pagpapalalim ng asul na kalangitan habang ang isang jetpack ay naka-save ng isang natitised na kalangitan.

Sinubukan ni Alice na huwag maging inis na ang kanyang ama ay may ugali na maiyak ang kanyang mga mata kapag sinusuri ang abot tanaw kahit na ang ilaw ay nabigo.

“ Hindi ko isusuko ang anumang nakamit natin, ” bumulong siya. “ At ito ay mabaliw kahit na isaalang-alang ito, dahil sa sakripisyo. Nawala namin ito marami na kung nasaan tayo at marahil wala tayong musika na katulad din mabuti, ngunit wala kaming digmaan, at halos walang krimen walang karahasan, kami natagpuan ang lunas para sa, siyempre, ngunit ang gastos.”

Ang mga anino ng mga puno ng pino ay nagpahaba habang lumubog ang araw. Ang lungsod ang mga ilaw sa crescent ng buwan ay kumikinang nang mahina. Maglakbay na sana sila may mga taon na ang nakalipas o sa mga dagat-lungsod, ngunit takot si Alice sa malalim na tubig, at kinamumuhian ng kanyang ina ang malalim na espasyo.

“ Ano ang gusto ko sa mga araw na ito, ” sinabi ng kanyang ina, “ ay wala malapit nang matapos iyon. Kapag nagbasa ako o nanonood tungkol sa mga lumang araw, bago ... ”

Nanginginig siya. “ Laging may pakiramdam na ang lahat ay nahuli sa higanteng makinarya na dahan-dahang hinila ang lahat. Hindi ko maisip kung ano ang magiging

tulad ng paggising araw-araw at basahin ang balita, ang pinakabagong mga kaganapan, ang pinakabagong nagdidikta ng – higit pang mga paghihigpit, mas pagkahumaling, mas maraming inflation mga pagbabago sa presyo na alam na ang mga bagay ay lalabas lamang sa kontrol, at na wala talagang magagawa maliban na subukang lumayo o hintayin ito na nagpapasalamat sa langit na ginawa ng ilang mga tao. ”

Ang kanyang ina ay nakalakad, tulad ng ginagawa ng mga magulang kapag ang mga paksa ay nakakakuha kawili-wili.

Ilang sandali silang napanood sa katahimikan habang ang landscape ay lalong nagdilim.

Ang paglubog ng araw ay naililawan ang mga tuktok ng mga puno ng pino, na nagiging mga ito sa kumikinang na walang katapusang kahel na mga kono.

Dalawa sa dalawa, ang mga mata ng VR ay kumindat.

Isang bibig na may puting puti sandali ay lumitaw ang bigote, at isang sinaunang tinig ang nagpapaalala sa kanila panoorin ang kanilang hakbang habang naglalakad sila, pagkatapos ay nawala din. Bilang kalahating araw ay lumilitaw na kinakain ng malayong malutong na ngipin ng mga puno ng pino, malayong pagdiriwang ng kalangitan na sumasayaw na nakaukit na mga daanan tulad ng mga tamad na paputok sa ilalim ng maliwanag na mga bituin.

Pahina 27 ng 404

Ang ama ni Alice ay sumenyas sa tanawin sa harap nila marahil sa buong mundo, kahit papaano iyon ang tila.

“ Lahat ng mayroon tayo, nagmana tayo sa pagdurusa. Ang mga Catalisismo ay ang pinakamasama bagay sa kasaysayan ng tao, nang halos tapos na kami. ”

Lumingon siya kay Alice, dalawang slivers ng paglubog ng araw na nakasandal sa kanang bahagi ng kanyang maputlang asul na mata.

“ Nang sa wakas nalaman namin na ang lahat ay nagsisimula sa iyo, nakuha namin ang lahat ng kagandahang ito at kapayapaan. ”

Si Alice ay nanginginig nang bahagya, at nawala ang araw.

Pahina 28 ng 404

Kabanata 4

Tulad ng maraming mga tao hindi bababa sa mga nakaraan – Natagpuan ni Alice ang takot at ang kanyang layunin sa buhay sa parehong sandali.

Kahit na mahal niya ang kanyang mga magulang, mahal din niya ang oras na nag-iisa, at sa gayon nagpunta para sa mahabang pag-iisa na paglalakad.

Halos walang pakiramdam ng takot sa kanyang mundo hindi bababa sa mga tao; ang mga aksidente at sakit ay paminsan-minsan ay nakamamatay, tulad ng alam niya.

Noong siya ay mas bata, tinanong ni Alice ang kanyang ama kung siya ay dapat takot sa mga tao, at tumango siya nang seryoso, bago ngumiti ng malumanay.

“ Alam mo kung gaano ako nahuhumaling sa kasaysayan, di ba? Lalo na sinaunang kasaysayan, tulad ng isang libong taon na ang nakalilipas.

Buweno, mayroong isang oras kahit na bago iyon, sinaunang-sinaunang kasaysayan, o kasaysayan ng sinaunang-unawa marahil. ”

Napangiwi si Alice. “ O marahil ang salitang ‘ sinaunang ’ na may linya sa itaas, tulad ng sa musika. ”

Ngumiti siya. “ Oo, tulad ng alam mo kung paano tinawag ang ilang mga tao na Richardson, at nangangahulugan ito ng ‘ anak ni Richard. ’ Tila lohikal na ang anak ng

Si Richardson ay tatawaging Richardsonson. At ang kanyang anak? ”

“ Richardsonsonson.

Itinuro niya ang isang daliri sa kanya: “ Go! ”

“ Richardsonsonsonson...

Richardsonsonsonsonson...

Richardsonsonsonsonsonson ... ”

“ Ulitin at mawala! ”

“ Uhhh – Richardssonsonsonson ”

Pumalapak siya ng kasiyahan. “ Perpekto! At mayroong isang teknolohiya sa sinaunang mundo na nagpapahintulot sa iyo na maging frozen, kung ikaw ay may sakit at tungkol sa mamatay, sa pag-asang maibalik sa buhay sa hinaharap, kung doon ay isang lunas para sa iyong sakit. ” Binilang niya ang kanyang mga daliri. “ Kaya sabihin natin iyon Richardssonsonsonsonon ang kanyang sarili, ano ang tatawagin mo sa kanya? ”

“ Hindi ko alam, ‘ tumigas siya
Richardssonsonsonsonsonson? ’

Ice-Richard-sonrepeat-and-fade? ”

“ Maaaring maging kahit na para sa isa ay tatawag sa kanya na
Richardssonsonsonsonson. ”
Masiglang tawa.

“Sa mga sinaunang panahon ng sinaunang-sinaunang panahon, nang ang mga tao ay nanirahan sa kakahuyan tulad ng ginagawa namin ngunit ito ay talagang ligaw sa buong paligid, at wala silang teknolohiya, walang mga computer, walang mga bot, walang mga makina maraming mga hayop na medyo mapanganib ang ilan sa mga ito ay maliit, tulad ng mga insekto at microbes at mikrobyo at mga virus at ang ilan sa mga ito ay napakalaking, tulad ng mga oso, at ang ilan sa mga ito ay malaki at marami, tulad ng mga pack ng mga lobo at coyotes. Mayroon ding mga alligator at mga buwaya, na kung saan ay karaniwang mga pating ng lupa na nanirahan sa mga lawa. Kahit ang maliit na hayop, tulad ng isang chipmunk o isang raccoon, ay maaaring magbigay sa iyo ng isang nakamamatay na kagat na maaaring magmaneho ka ng galit, tinawag nila itong hydrophobia, o kalaunan rabies, at walang lunas. Ang isang maliit na hiwa ay maaaring mahawahan ka, ito ay isang tunay na gulo lahat sa paligid, lalo na ang mga ngipin, na pumatay ng maraming tao sa pamamagitan ng impeksyon.

Pahina 29 ng 404

Wala silang mga bot ng ngipin sa gabi ng kurso. Pa rin, natapos ang mga tao nagtitipon sa mga lungsod para sa iba't ibang mga kadahilanan, at sa mga lungsod na hindi nila

ginawa kailangang mag-alala tungkol sa mga likas na mandaragit, maliban marahil sa isang pares ng mga ligaw na aso, na hindi masyadong masamang makitungo. Hindi mo na kailangang makitungo sa isang oso o isang pack ng mga lobo sa isang lungsod. Pag-alis sa mga ito ang mga likas na mandaragit ay isa sa malaking pakinabang ng pamumuhay sa isang lungsod ngunit ng kurso na naninirahan sa isang lungsod na nakalantad sa iyo sa lahat ng mga hindi likas na mandaragit, magnanakaw at mga pickpockets at mga mamamatay tao at mga sticker artist mga taong nais ituro ang isang sandata sa iyo at kunin ang iyong pera. Ngunit hindi bababa sa hindi mo kailangang mag-alala tungkol sa mga lobo at oso. ”

Malawak ang mga mata ni Alice. “ Talagang mapanganib ang mga tao noon? ”

Dahan-dahang tumango ang kanyang ama na seryoso.

“ Oh oo. Ito ay kahila-hilakbot lamang at ako hindi mo pa sinabi sa iyo ang tungkol sa pinakamasamang maninila ng lahat ang pinaka mapanganib mangangaso ng mga tao.. ”

“ Ano, mas masahol kaysa sa isang oso? ”

“ Well, ang mga oso ay hindi talagang manghuli sa mga tao. Hindi, ang pinakamasamang maninila ay... ” Siya ay huminto.

“ Ano? ” Nakita ni Alice ang kanyang ama hinggil sa panloob na paningin sa kanyang ina, at nagtataka kung ang kanyang anak na babae ay sapat na upang marinig ang tungkol sa pinakamapanganib na mandaragit sa kasaysayan ng tao.

“ Maghintay tayo, sa palagay ko ay nagbibigay ito sa iyo ng isang bagay na inaasahan.”

“ Awww ... ”

“ alam ko, alam ko. Pa rin, ang isa sa mga bagay na ginawa ng mga tao ay upang maging banayad mga lobo, at nagiging mga aso. Ang mga aso ay mahusay para sa pangangaso, at gabay hayop, at nagbabantay, at nagtuturo ng ilang pakikiramay sa mga bata ito ay tulad ng mga domesticating cats, na nangyari sa karamihan upang ang mga daga at daga ay maaaring ilayo mula sa naka-imbak na pagkain lalo na sa taglamig. Ang mga mandaragit ay lumiko mula sa mga kaaway sa mga kaibigan, karamihan sa pamamagitan ng pag-domesticating sa kanila, na nangangahulugang ang pagkakaroon ng mga ito ay nakikipag-ugnay sa mga tao, at napakahusay sa paggamot sa kanila, at pagpapakain sa kanila, alam mo, petting ang mga ito at alagaan sila

pangkalahatan. Iningatan mo ang pinaka-mapanganib na natural na mandaragit sa malayo, at ikaw ay nag domesticated sa mga lokal na mandaragit, upang maging mga kaibigan. ”

Bumuntong hininga si Alice. “ Tatay, kailangan mo talagang malaman kung paano paikliin ang iyong sagot. ”

“Oo pasensya, isa sa mga mahusay na aralin sa huling siglo o higit pa naging domestication ng mga tao – sa wakas namin nalaman ang totoo sanhi ng krimen at karahasan, at nalutas ito, sa buong mundo, para sa lahat oras na naiisip ko. Tumagal ng maraming pagdurusa upang makarating doon – upang makarating dito ngunit ito ay ang pundasyon kung saan ang kapayapaan at maraming ng modernong mundo ay itinayo. ”

Maaaring sabihin ni Alice na siya ay naglalakad sa paligid ng ilang malaking paksa, ngunit nagpasya siya, hayaan mo na lang.

“ Kaya hindi ko kailangang mag-alala tungkol sa mga tao, kung gayon? ”

Ngumiti siya. “ Hindi, pulot, hindi mo. Ang mga logro ng iyo na tumatakbo sa isang tao mapanganib ay tungkol sa katulad ng mga logro ng iyong sinaktan ng kidlat mas kaunti, kahit na.

Talagang natutunan namin kung paano tapusin ang kasamaan, o ang pagnanais na gumamit ng karahasan upang makuha ang hindi nabanggit. ”

Tumalon siya, ang kanyang mga binti ay tingling mula sa mahabang pag upuan “ Kaya Malaya akong gumala? ”

“ Mangyaring gawin! ”

At naglibot siya

Pahina 30 ng 404

Simula sa edad na nuebe, ginalugad ni Alice ang isang mahusay na tipak sa mundo hindi bababa sa, ang kanyang lokal na mundo higit sa lahat sa kanyang sarili.

Uupo siya sa puting mga pews ng isang sky taxi o gumamit ng isang sky trampoline at bisitahin ang mga lokal na bayan.

Gustung-gusto niya ang paglalakad sa malawak, puno ng mga punungkahoy na puno, na nakaraan ang lokal merkado na kadalasang naglalaman ng mga gawa ng tao na gawa sa sining, damit, kasangkapan at pagkain, na tanyag sa 'purebloods'. Ang mga taong nagkaroon nagpasya na mabuhay nang walang makinarya para sa iba't ibang mga kadahilanan.

Ang ilan sa mga ito ay 'bumalik sa lupain' mga tao, na nagsabi na ang pinaka natural ang buhay ay ang pinakamahusay na buhay, at sinubukan na gawin ang lahat sa pamamagitan ng kamay o hindi bababa sa bilang kaunting tulong sa makina hangga't maaari.

Ang ilan sa mga pureblood ay naniniwala din na ang pagsasamantala sa mga makina ay isang anyo ng pagkaalipin, at tumanggi na lumahok sa bot-life.

Ang mga malalakas na debate ay gaganapin sa isang regular na batayan tungkol sa lahat ng mga isyung ito. Ang pinakaluma at pinaka hindi maiiwasang problema ng ideolohiya absolutism ay regular na hinamon at ipinako sa krus upang magsalita.

Pinapayagan bang hayaan ang mga makina na limasin ang lupa bago ka kumuha pagtanim sa pamamagitan ng kamay?

Natatanggap ba na hayaan ang nano-bots na maamoy ang iyong katawan na malinaw sa cancer, kung ikaw nagkasakit?

Tinanggap ni Alice na ang mga tao ay palaging nais ng isang hamon at isa ng pinakadakilang hamon sa isang mapayapang lipunan ang tanong ng kadalisayan.

Ang mga debate ay hindi nakuha mula sa kamay, syempre ang mga tao ay lumipat-lipat sa pagitan ng iba't ibang mga posisyon parehong ideologically at pisikal ngunit ang ang tanong ay hindi kailanman malulutas nang perpekto dahil siyempre ang pagiging perpekto imposible.

Kung ang isang buhay na walang mga makina ay ang pinakamahusay, kung gayon kung kailangan mong sumawsaw sa mundo ng mga makina upang mabuhay ang cancer, sabihin, pagkatapos ay dapat mong gawin ito, upang maayos upang magpatuloy na tamasahin ang buhay nang walang mga makina...

Sa iba pang matindi ay ang mga taong tumitingin sa mga bot bilang isang stepping-stone sa isang mas mataas na kamalayan, isang anyo ng pagka-diyos, at sabik na pinagsama ang kanilang kamalayan sa bawat ekstrang atom ng quantum computing na maaari nilang kumuha ng kanilang mga kamay sa kaisipan. Patuloy silang itinutulak ang mga hangganan ng pagsobra sa pagitan ng kamalayan ng tao at pag-iisip ng makina pagpasok mga module na nagpapahintulot sa kanila na i-program ang kanilang sariling talino. Bihira sila bumalik mula sa kanilang mga digital na paglalakbay, at sa gayon ay hindi madalas na lumahok sa iba't ibang mga debate. Karagdagan pa, madalas nilang nawala ang knack ng pakikipag-usap sa mga mortal na termino lamang, at madalas na ginusto ang pagkakaroon ng virtual na kamalayan sa pagkakaroon ng aktwal na mga anak, at sa gayon ay may posibilidad na mawala sa lipunan ng tao. Nagpapatakbo sa mga palawit ng kung ano ang makikita sa mga kumikislap na mga gilid ng kolektibong digital na isip.

Minsan sila ay pinagsama sa bawat isa, pati na rin ang mga makina, at inaangkin na ang kaligayahan ng panghuli pagsasama ay mas malaki kaysa sa anupaman na maaaring makamit sa pamamagitan ng kung ano ang medyo tinutukoy nila bilang “ mortal na suit suit. ” Ang kanilang kaligayahan ay kinuha sa kanila sa labas ng likas na lipunan na natapos nila ang pagkawala sa digital na abot-tanaw, tulad ng kumukupas na mga boses sa isang walang hanggan na kanyon.

Pahina 31 ng 404

Natagpuan ni Alice ang iba't ibang mga komunidad na kamangha-manghang at kahanga-hanga. Ang ilan ang mga tao ay nagustuhan na manirahan kasama ang kanilang sariling mga etniko, ang ibang mga tao ay nais na timpla mga lipunan ng multiracial; mayroong ilang mga kapitbahayan lamang ng babae, at kahit na ilang mga lalaki lamang at isang kapitbahayan lamang ng tinedyer, na tunay nabighani sa kanya.

Ang automation ay ang kakanyahan ng mundo mayroong limang uri ng mga kapitbahayan sa pangkalahatan: Bigbots, Nanobots, Humanbots, Normalbots at Botless, walang mga bot.

Sa mga kapitbahayan ng Bigbots, malaki ang automation, malikhain, makabagong at nakagugulat.

Maaari kang ihain ng mga dinosaur, pixies, puwang nilalang mayroong isang buong bayan na nakatuon sa Lord of the Rings, kasama bawat nilalang mula sa mga libro na matapat na nag-kopya. Kailangan mong manatili sa iyong mga daliri ng paa, at masanay ito, dahil ang mga BotArtists ay hindi nakakaugnay sa kanilang

pagkamalikhain. Maaari kang umarkila ng kambal para sa araw na si Alice ay dating nagulat pinaglingkuran ng isang waiter na mukhang katulad niya, hanggang sa maliit na peklat sa ilalim ng kanyang kaliwang mata na nagmula sa mga swimming goggles isang taon na ang nakalipas.

Ang hindi mapakali na diwa ng walang katapusang sining ay pinalawak kahit sa mga bahay, na patuloy na nagbago ng kulay, hugis at istilo. Minsan, noong ikaw ay naglalakad sa kalye, ang isang kubo ay magiging morph sa isang kastilyo at pagkatapos ay isang bulbous anti-gravity fun house, kung ang isang partido ng mga bata ay isinasagawa Ito ay lahat ng kaunti matindi para sa kanyang makatuwiran na pag-iisip, at nagsimula siyang umiwas ng mga ito “ nakakagising na pangarap ” mga paraan.

Ang mga kapitbahayan ng Nanobot ay maaaring pantay na surreal. Doon, mga tao ginustong hindi makita ang anumang automation, kaya dumating ang mga pagkain sa restawran lumulutang sa hangin; ang mga sinaunang tao na may hindi tiyak na mga binti na naka-zoom sa, lumilitaw sa umupo sa wala. Ang mga tao ay may animated na pag-uusap, gesturing sa hindi nakikita ang mga telepono, at ang mga bata ay umakyat nang random sa midair, ang kanilang mga kamay at paa suportado ng mga hindi nakikita na mga lingkod.

Kahit na ang mga sky-taxis at jetpack ay hindi nakikita ang mga tao ay lumipad lamang sa hangin, nagtuturo at tumatawa.

Mas gusto ni Alice ang mga kapitbahayan ng Humanbots, kung saan kinuha ang lahat ng mga automatons form ng tao na may pulang tuldok sa kaliwang earlobe, upang makilala ang mga ito. Kamakailan gumana upang gawing mas maraming tao ang nakuha ng mga robot, dahil ito uri ng gulo sa ulo ng mga tao, at mas mapurol na mga mata at mas maraming manika ang buhok ay naging pamantayan.

Ang mga kapitbahayan ng Normalbot ay ang pinaka pamilyar na hitsura ng mga makina. Ang hulma na sinusundan functio vacuum robot ay higitang pagsipsip butas na may mga spider legs, ang mga bot ng konstruksyon ay isang tangle ng mga braso at conveyor sinturon para sa paglipat at pag-tambay; ang mga naghihintay ay mga metal bipeds na may braso ng forklift.

Ang mga walang kabuluhang kapitbahayan ay mga nostalgik na mga throwback sa oras bago automation. Pinapayagan ang mga makina, malugod na tinatanggap ang mga makina, ngunit ang mga bot ay hindi. Ang mga ito ay talagang lumalaki sa katanyagan, dahil ang hindi maiiwasang ang salakay ng tao na mag-agaw sa kamangha-manghang

lumago, at hindi ito talagang mabuti para sa pangmatagalang kalusugan ng kaisipan ng mga tao na mabuhay sa nabuhay na muli pangarap ng mga hyper-creative artist.

Pahina 32 ng 404

Ang bawat tao'y nagtaguyod para sa kanilang sariling mga pangitain, at nakipagkumpitensya para sa mga isip at puso ng lumilipas.

Ang mga kapitbahayan ay lumago, nahati, nawala, nabuo at nagbago, sa isang patuloy batayan.

“Hindi namin ligtas o maayos na ilipat ang aming ebolusyon,” sinabi ng isang madamdamin balbas na lalaki sa isang café. “Lumaki kami sa kakahuyan, napakahusay, maaari kaming umalis ang mga gubat ngunit hindi natin maiiwan ang katotohanan, hindi tayo makakaligtas sa awa ng mga haka-haka ng ibang tao. Kapag patuloy kaming ipinakita sa na na imposible kahit dalawampung taon na ang nakalilipas – naglilingkod sa amin ang baby T-Rex brunch na natutunaw nito ang aming kakayahan upang maproseso ang katotohanan.

Nakakaaliw, ito ay nakakagambala ngunit ito ay hindi makatao.”

Ang “walang mga bots” mga tagapagtaguyod na tinutukoy sa tinkering na may unreality na nailalarawan ang iba pang mga kapitbahayan bilang isang Rumspringa isang kabataan kapag ang pag-usisa ay tumatakbo sa karaniwang kahulugan, at ang pagiging bago ay nakakagambala sa kabutihan.

Sa labas ng mga bayan at laging may mga paglilibot na pupunta saanman, mga tao mahal na mag-anunsyo ng kanilang sariling pamumuhay na maaari ka talagang sumisid sa malalim nitty-gritty ng buhay sa kanayunan, kabilang sa mga taong nag-eschewed ng teknolohiya bilang isang buo.

Pamana ni Alice ang interes ng kanyang ama sa kasaysayan at kung minsan gumala sa paligid ng mga bayan na may bulong-book na bulong sa kanyang tainga. Sinubukan niya ang ilan ng pinakabagong mga virtual na teknolohiya ng katotohanan, ngunit natagpuan ang mga ito masyadong masyadong makatotohanang para sa ang kanyang panlasa.

Nagpunta siya sa isang karanasan sa Martian, na sumisinghot ng hangin ng kanela ng pulang planeta, nanginginginig sa ilalim ng malamig na maputlang kalangitan, ngunit

naramdaman nito ang hindi tunay o kakilakilabot na tunay. Matapos siyang magkaroon ng isang menor de edad na pag-atake ng sindak na nakatingin sa maliit tulad ng buwan mula sa Mars, hindi siya nag-plug at hindi na bumalik.

Mayroong buong mga pamayanan ng mga taong nabubuhay sa virtual na buhay sa Mars, at madalas nilang inanyayahan siyang manatili, ngunit natagpuan niya ang karanasan (at talagang ngumiti kapag ang salita ay lumitaw sa kanyang isip) alienating.

Ang ilang mga tao ay talagang naninirahan sa Mars, ngunit ang interplanetary colonization sa pangkalahatan ay tiningnan bilang ang pinakamatinding palakasan, tulad ng solo Alpining o paggalugad ng dagat, at naiwan sa mga thrill-junkies na nanirahan upang mag-surf sa gilid ng adrenaline.

Ang mga taong nakatakas sa virtual reality ay nakuha ang kanilang ehersisyo, sa umiikot na sahig ng silid na maaaring gayahin ang tungkol sa anumang ibabaw ng lupa, pinapayagan silang lumipat, umakyat, maglakad, lumangoy, pangalan mo ito – ngunit tila masyadong hindi tunay na nakakaakit. Gayundin, naalarma si Alice tungkol sa ilan sa mga ulat na ang mga taong gumugol ng masyadong maraming oras sa virtual reality ay nawala ang kanilang pag-iingat ang totoong mundo.

Makakalimutan nilang ilagay sa sunscreen, sumandal sa mga gilid ng bangin, naisip na ang bawat negatibong kahihinatnan sa katotohanan ay maaaring magawa tulad ng ang “ iligtas ang laro ” sa mundo ng VR.

Hinayaan siya ng kanyang mga magulang na galugarin ang mga alternatibong mundo, ngunit ipaalala sa kanya iyon buhay pa lang siya upang galugarin ang mga ito dahil limitado nila ang kanilang sarili kabataan na paggamit ng walang katapusang teknolohiya, pagpapasyang bumalik at magsimula ng isang aktwal pamilya.

Minsan sinabi ng kanyang ama, “ Tila kakaiba na ang ilang mga tao ay nais pa ring makatakas sa isang virtual na mundo kapag ginawa namin ang tunay na mundo kaya kaaya-aya! ”

Pahina 33 ng 404

Tinanong siya ni Alice tungkol sa pagsasama ng kanyang pag-ibig sa kasaysayan sa virtual na katotohanan, ngunit sinabi niya na walang kumpanya na hahayaan siyang pumunta sa isang tumpak makasaysayang VR dahil bilang isang bata ay magiging

sobrang trauma siya direkta at matingkad na pakikipag-ugnayan sa karamihan ng kasaysayan ng tao.

Ang kanyang mga mata ay lumala nang malubhang seryoso. “ Sobrang dami ng isang nakakatakot na palabas na nakaranas nang direkta. Maaari mo itong panoorin sa isang flat screen na mayroon pa ring ilan sa kanila sa paligid at maaari mo ring basahin ang tungkol dito sa mga libro, sa flat-text. Ngunit kung ano ang hindi mo magagawa ay hakbang at maranasan mo mismo, nang direkta. Matapat, wala akong ideya kung paano pinanatili ng mga tao sa kasaysayan kahit na isang maliit na katinuan ng kanilang katinuan, na ibinigay ang mga kakila-kilabot ng mundo sa kanilang paligid.

Kahit na akala ko iyon din ang pananaw ng mga tao sa Lumang Mundo. Tinitingnan namin ang mundo ng kasaysayan at nakikita ito bilang isang madhouse ng kasamaan at karahasan ngunit ang mga tao pabalik pagkatapos ay tumingin muli sa karagdang sa sinaunang mundo isang oras ng salot at pamahiin at gutom at digmaan at kamatayan sa pamamagitan ng impeksyon at pagkabulok ng ngipin at naisip na ang mga taong iyon nanirahan din sa impyerno. Hindi, kahit na makahanap ka ng isang taong handang palayain ka sa, sabihin, 600 taon na ang nakalilipas, iulat lamang ang mga ito sa aming lokal na DRO, dahil hindi nila talaga dapat gawin iyon. Marahil ay mabibigyan sila ng multa na hindi ostracized, ngunit pa rin ... ”

Si Alice ay maglibot sa ilang mga palabas sa isang flat-screen at nagbalok ang kanyang nakaraan na kung saan ang mga matatandang at malungkot na mukha ng mga lalaki na ang mga lolo 'marahil ay ipinasa sa kanila ang mga first-hand account sa pagkabata ng mga Cataclysms ay magsasabi sa kanyang mga naaangkop na edad na mga kwento ng Old World, kanilang tinig ng papel-manipis.

“ Bumalik noon, mahal ko, pinilit ang mga magulang na magbayad para sa mga paaralan, at ang mga bata ay halos napipilitang pumunta. Maraming karahasan at pang-aabuso ano? Ano ang pang-aabuso? Well, ito ay kapag ikaw. Karaniwan, kapag sinubukan mong gawing mas mahusay ang iyong sarili paggawa ng ibang tao na mas masahol sa kasong ito isang bata. Bakit ginawa ng mga tao na? Sa totoo lang, naisip ko na ang lahat ay naisip na ito ay isang bagay na tinatawag na ' tao kalikasan, ' na kakaiba kapag iniisip mo ito magkakaroon ito ay sa nakaraan, din, kung ang mga tao ay nag-abala na isipin ito. Pagpilit ang mga tao sa isang gusali ay ang kahulugan ng isang bilangguan isang bilangguan? Oo, ang bilangguan ay isang napakalaking pinatibay na gusali kung saan inilagay ang mga kriminal at marami ng mga di kriminal, nakalulungkot at pinilit na manatili para sa isang tiyak na tagal ng oras, dahil inamin nila sa ilang uri ng krimen, o napatunayang nagkasala.

Ang mga paaralan ay ang pinakamalapit na bagay na napunta sa karamihan ng mga tao na nasa bilangguan, dahil napilitan silang makasama doon at kinukutya palagi, at nagsinungaling sa tungkol sa mundo, at moralidad, at kanilang lipunan bilang isang buo. At ito talaga ang tanging lugar sa labas ng pamilya syempre kung saan ang mga tao ay nakaranas ng direktang karahasan, madalas araw-araw. At ang tunay na galit na galit bahagi nito ay napilitang magbayad ang mga magulang para sa lahat ng karahasang ito at incarceration at indoctrination sorry, 'incarceration' ay nangangahulugang pinapanatili ang mga tao sa mga gusali laban sa kanilang mga kagustuhan, ito ay halos katulad ng 'pag-kidnap,' ngunit nabigyang-katwiran ito ng mga pangkalahatang paniniwala sa oras na iyon.

Hindi, ang tunay na galit na bahagi ay ang mga guro na binayaran ng mga banta ng ang karahasan laban sa mga magulang ay palaging tuturuan ang mga bata na sila hindi kailanman dapat gumamit ng karahasan upang makarating! 'Walang karahasan, walang pagnanakaw ay ang pangkalahatang sinasabi sa mga bilangguan ng paaralan na ito habang ang mga guro at ang ang mga tagapamahala at lahat ng mga manggagawa ay nabayaran ng karahasan! Sino ang nagpili sa mga magulang na magbayad? Natatakot ako na kung saan ang limitasyon ng pag-aaral na may kinalaman ako kailangan mong tanungin ang iyong mga magulang tungkol sa lahat ng iyon, hindi iyon isang bagay na dapat mong malaman mula sa isang estranghero. ”

Pahina 34 ng 404

Nagkaroon ng isang hindi bulag na lugar sa gitna ng kanyang lipunan, hindi bababa sa pakikipag-usap tungkol sa nakaraan ng isang napakalaking trauma na nagpapaalala sa kanya ng isang eksperimento sa kanya isang beses na nagawa sa kanya ang ama tungkol sa pagsisikap na itulak ang dalawang magkasalungat na magnet magkasama. Ang pagsasara ng bilog ng kamangmangan, pinag-uusapan ang pangunahing mga kasamaan ng nakaraan, ay isang bagay na ang mga tao ay umiwas pa rin sa kahit na henerasyon pagkatapos ng Cataclysms. Ito ang tanging tunay na tanda ng pamahiin na natagpuan niya sa kanyang lipunan. Ito ay tulad ng pinatay ng mundo ang ilang uri ng demonyo o nakamamatay na multo, at natatakot na magsalita ng pangalan nito, dahil sa takot na maibalik ito sa buhay.

“ Kapag mas matanda ka, kapag mas matanda ka ... ”

Ngunit pagkatapos, isang araw sa kakahuyan, sa bundok, natagpuan ni Alice ang takot, natagpuan ang kanyang kinabukasan, at dumating ang pinakamalapit sa mga kasamaan ng nakaraan na maaaring naglihi sa mundo ng kasalukuyan.

Kabanata 5

Naging magkaibigan si Alice sa taong madilim na buhok mula sa café mayroon siyang isang anak na babae, si Emily, na naging matalik niyang kaibigan.

Ang pamilya ni Emily ay madalas na tinutukoy bilang “ harpies, ” na kung saan pagsasama ng sinaunang salita ‘ hippies ’ (dahil sa kanilang mapagmahal na pagtingin sa kalikasan), pati na rin ang ‘ mga harpies, ’ mula pa maaari silang maging lubos na igiit sa kanilang ‘ pabalik sa kalikasan ’ pilosopiya.

Ang ama ni Emily ay isang mabagsik na madilim na buhok na may malawak na balikat at labis na hilig na hilig, na sumakay laban sa modernong mundo, at nito pag-asa sa mga computer at machine.

“ Alam mo na kami ay mga form na buhay na batay sa carbon, hindi buhay na batay sa silikon form, di ba?! Ipaalam sa akin ang tungkol sa aking araw at bumangon ako bago madaling araw, gatas ang mga baka, pakuluan ang mga mani na hugasan ko kagabi, pagkatapos ay basagin ang lupa ng isang metal na araro na hinila sa likod ng isang hindi tapat na nunal. Inaayos ko ang aking sariling sapatos, gawin ang aking sarili karpintero, palaguin ang aking sariling mga prutas at gulay, at ilang beses sa isang taon, patayan ang aking sariling mga baboy. Pinapanatili ko at naninigarilyo ang aking sariling karne, at umaasa ang mga ito.!” Dito niya sinampal ang kanyang mga meaty biceps. “ sa halip na ito! ”

Dito siya kunwa galit na galit na pag-type sa manipis na hangin. “ Heere, botty-botty-botty, panatilihin mo akong isang sanggol magpakailanman! ”

Hindi siya eksaktong isang panatiko at si Alice ay hindi natatakot sa sinuman, siyempre dahil alam niya na hindi siya kailanman maiiyak o pindutin ang kaya't siya ang kumuha sa kanya pagkatapos ng hapunan isang gabi.

“ Napakama Damdamin mo tungkol dito. ”

Pinulong niya ang kanyang mga mata at bumulusok. “ Ang salitang ‘ passion ’ ay isang insulto na ginagamit ng walang dugo upang pumuna sa mga may aktwal na emosyon. ”

Ngumiti si Alice, walang pag-iingat. Malawakang kinikilala na ang masaktan ay upang awtomatikong mawala ang argumento.

“ Ano ang ibig mong sabihin? ”

Pinikit niya ang mga mata sa kanya. “ Ano ang layunin ng buhay? ”

Ito ay ang kanyang pagliko upang i-roll ang kanyang mga mata. “ Bakit, kaligayahan siyempre! ”

“ Bakit? ”

“ Well, dahil ito ang isang estado na hindi natin nakamit upang makamit ilang iba pang estado. Kumuha kami ng bitcoin upang bumili ng mga bagay, bumili kami ng mga bagay upang gawin kami masaya sa sandaling masaya kami, walang ibang lugar na pupuntahan.”

Hinawakan niya ang kanyang daliri sa palad ng kanyang iba pang kamay. “ Kanan at bawat oras ng isang lalaki o isang batang babae ay gumagamit ng isang makina, alamin kung ano talaga siya sinasabi? ”

Pahina 35 ng 404

Ngumiti si Alice. “ ‘ Ayokong mag-aksaya ng aking oras? ’ ”

Nag-barkada siya ng tawa. “ Hindi! Kung ang isang tao ay gumagamit ng isang makina upang maiangat ang isang bagay na siya ay inamin na hindi niya maiangat ang kanyang sarili! Sa tuwing gumagamit kami ng isang makina upang gumawa ng isang bagay, ipinagtapat natin na hindi natin ito magagawa, o ayaw. Sa madaling salita, kami ay mahina, o tamad! ”

Ngumiti si Alice, tinatangkilik ang debate. “ Tinatawag mo akong mahina o tamad? ”

Nanlaki ang mga mata niya. “ Ano, insulto ang isang bata? Syempre hindi, ikaw ay nasa isang estado ng paunang kaalaman. Isipin ang mga taong natigil sa mga panlabas na rim ng VR, na halos hindi na bumalik sa katotohanan. Sa pamamagitan ng pamumuhay sa isang computer, sinasabi nila na kailangan nila ng isang computer upang maging masaya. Hindi ba medyo malungkot, huwag sa tingin mo? ”

Itinuring ni Alice. “ Magsimula tayo sa isang bagay na medyo madali, na gamot tiyak na katanggap-tanggap ang gamot, kung nagkasakit ka. ”

Nilinis niya ang kanyang mga labi, sumimangot. “ Okay, ngunit kung ano ang kailangan mong maunawaan sorry Alice, iyon ay isang maliit na condescending kung ano ang mahalaga na matandaan ay ang lumang aralin ng mga sasakyan mula sa Lumang Mundo.

Napilitang magsuot ng mga seatbelt ang mga tao, ang ideya na kung sila ay nag-crash na mas ligtas sila ngunit talagang nagdulot sila ng mas maraming panganib! Mga taong kasama ang mga seat belts ay mabilis na humimok, at mas mapanganib ang mga taong nakakuha nasugatan pa ang mga tao sa maliit na dalawang gulong na motorsiklo, o mga tao lamang naglalakad sa paligid, ‘ mga naglalakad ’ tinawag silang sa tingin ko. Ang mga taong madali ang pag-access sa gamot ay may posibilidad na mabuhay ng mas mapanganib na buhay. Kumakain sila ng masama, ehersisyo mas kaunti, marahil mayroon silang iba pang masamang gawi hindi malinaw na malinaw na ang pag-access sa gamot ay nagpapalawak ng habang-buhay, ito ay muling nai-backfills ng mga tao masamang desisyon, madalas. ”

Sumenyas si Alice sa kanyang kaibigan na nanonood. “ Kaya kung nagkasakit si Emily, hindi mo gagawin dalhin siya sa isang doktor? ”

Napapikit ang kanyang mga mata. “ Hindi ako isang panatiko, mahal ko! ” Hinawakan niya ang kanyang anak na babae pisngi na may malaking pagmamahal.

“ Ang layunin ng buhay ay kaligayahan, at kung namatay si Emily mula sa isang sakit na curable, ako ay magiging kahabag-habag sa natitirang bahagi ng aking buhay, marahil. Ito ay isang pangkaraniwang bagay sa mundo, na kapag ang isang tao ay may paniniwala, itinutulak mo ito nang labis na umaasa na masira ito at pagkatapos ay iwanan ang buong sistema. Ito ay tulad ng pagkakaroon ng sky-trampoline, pagkatapos ay sinasabi, ‘ Well, hindi ito bounce sa akin sa buwan, kaya

Hindi ko ito gagamitin! ’

Ang mga labis na sukat ay hindi isang pagsubok ng isang sistema na naglalayong isang gumagalaw na target tulad ng kaligayahan. Ang ambisyon ay kinakailangan para sa mga bata, ngunit mukhang uri ng katawa-tawa kapag ang isang tao ay lumiliko ng isang daan at apatnapu! Ang ehersisyo ay mabuti maliban kung nagtatrabaho ka masyadong mahirap, at saktan ang iyong sarili. Ang mga ganap ay hindi maaaring pindutin ang mga gumagalaw na target, at kabaligtaran. Ngunit hilingin ko sa iyo ito ... ”

Tumahimik siya.

Sinabi ni Alice: “ Oo? ”

Pinili niya nang husto ang kanyang mga salita.

Syempre hindi na magkakaroon ng iba pa ang mga Cataclysms, ngunit kung minsan ay nagtataka ako kung ano ang mangyayari kung mayroong isang pagkabigo sa mga computer o mga bot o machine, at ang mga tao ay naiwan harapin ang katotohanan nang walang lahat ng mga bagay na walang kapararakan na silikon na ito. ” Kumuha siya ng isang kagat, masaya na makipag-usap sa pamamagitan ng kanyang pagnguya.

Pahina 36 ng 404

“ Ibig kong sabihin, isipin kung bumaba ang VR na mawawala ang kalahati ng mga tao mga relasyon, ang kanilang pakiramdam kung nasaan sila, ng katotohanan mismo. Makakarating sila tingnan kung ano talaga ang itsura ng kanilang pagkain at ang kanilang mga kaibigan, kung mayroon sila anumang malapit. Tingnan ang hindi malusog na maging sobrang umaasa sa panlabas makinarya na hindi ka talaga maaaring gumana nang wala ito. Hindi ito kung paano namin nagbago ito ay kung paano ang mga hari at ang mga pinuno at mga masters ng alipin ay nagbago, ngunit hindi sa amin, hindi nagtatrabaho mga tao. ”

Tumango siya ng maliwanag na kasiyahan.

“ Alam ko na makakagawa ako ng aking sariling pagkain at kanlungan gamit ang aking sariling mga kamay at nagbibigay ako ng labis na kasiyahan – at desperado akong makipag-usap sa ibang tao na ang pagsisikap at sakripisyo ay nagkakahalaga!

Pakiramdam ko ay parang ako sinusubukan mong ipakain ang mga tao mula sa isang uri ng digital na gamot. Ang Ibig kong sabihin, ikaw pagpunta sa paglalakad kasama si Emily bukas, pagkatapos ng pagtulog, kung madali kang maglakad sa VR, o kumuha ng mga sky-trampolines, o kahit na dinala ng mga busbots pinili mong maglakad, dahil gusto mo ang iyong mga paa sa lupa ang amoy ng oak sa iyong ildong, ang hangin sa iyong mga tainga, na ginagawa ang maliit na dagundong. ”

Ngumiti siya sa senswal na kasiyahan.

“ Nais mo ang langutngot ng mga dahon at karayom sa ilalim ng iyong mga paa, ang pag-iikot bilang naglalakad ka, at nais mong ang iyong hininga ay dumating nang

matigas at mahigpit, at ang iyong kalamnan na tumitibok sa pagtatapos ng araw ang uri ng trabaho ay kung ano ang gumagawa sa amin tao, ito ay kung paano kami nakarating sa tuktok ng kadena ng pagkain, at ngayon ay namumuno ng isang mapayapa planeta nararamdaman lamang nito na kakaiba ang iwanan ang lahat ng musculature na nakuha sa amin kung nasaan tayo, alang-alang sa paggawa ng mga makina sa mga alipin upang gawin ang lahat para sa amin! ”

Tumango si Alice at kumuha ng sipsip ng tubig.

“ Totoo iyon, gustung-gusto kong maglakad, tulad ng ginagawa ni Emily at gusto ko ang iba't-ibang pati na rin. ” Pinalawak niya ang kanyang mga kamay.

“ Upang maging matapat, tiningnan ko kung nasaan ka nagmula sa bilang uri ng kabaligtaran ng matinding VR mga naninirahan. Nakatira sila sa mga makina, nais mong mabuhay nang walang mga makina. Ako hindi pagpunta sa nag sa iyo tungkol sa mga axes at araro at mga hangal na bagay tulad nito, nakukuha ko ang absolutism ay isang murang argumento ngunit ako ay uri ng Aristotelian ibig sabihin. Kung nais kong maglakad sa isang lugar na malayo, nais kong tumalon doon, o maging dinala. Kung kailangan kong gumastos ng isang linggo sa paggawa ng mga boring na paglalakad upang makarating sa isang magandang paglalakad, marahil ay hindi ako pupunta, magiging tapat ako sa iyo. At oo, sabihin mo sa akin ito kailan ang huling oras na nagpunta ka sa isang malayong paglalakad? ”

Nilinis niya ang kanyang mga labi sa isang tabi, isinasaalang-alang ang kanyang tanong. “ Hindi ako nakahinto dahil sinusubukan kong maghanap ng paraan sa iyong katanungan, ngunit dahil ako hindi talaga maalala, at talagang wala akong pagnanais na maglakad dahil nagtatrabaho ako sa aking katawan sa buong araw, at nakakahanap ng labis na kasiyahan sa na paggawa! ”

“ Mabuti iyon, ” ngumisi kay Alice. “ Gustung-gusto ko ang isang mahusay na debate! Narito ang aking isyu, kung ito ay walang kahulugan. Sa palagay ko, ang pagnanais na magpalista sa ibang tao sa iyong recipe o landas sa kaligayahan sa pangkalahatan ay lumayo sa kaligayahan na iyon. Ikaw mas gugustuhin ito kung ang mundo ay magiging sapat sa sarili, sa paraang ikaw at ang iyong pamilya ay, di ba? ”

Tumango siya nang sabik.

“ Kaya nakikita mo, hindi ka gaanong masaya dahil ang ibang tao ay hindi nakikinig hindi ka o hindi bababa sa hindi sundin ang iyong payo o reseta, o kung ano man ang sa iyo gustong tawagan ito. Kaya inilalagay mo ang iyong kaligayahan sa mga puso at

isipan ng iba, at hindi mo makontrol ang mga ito nang direkta, dahil walang gumagawa nito ngayon, kaya ang iyong kaligayahan ay inalis mula sa iyo, at nakasalalay, kahit papaano sa bahagi, kung tatanggapin ng ibang tao ang dapat mong sabihin.

Ayokong maglagay sa aking sarili kahit nais na maglagay ng anumang bahagi ng aking kaligayahan sa malayang kalooban ng iba. ”

“ Ibig mong sabihin, kahit isang asawa o iyong mga anak? ”

Pahina 37 ng 404

Tumahimik si Alice, naghihintay para sa tugon na bubble up sa kanya, tulad ng karaniwang ginagawa nito sa mga ganitong uri ng pag-uusap. “ Hindi, dahil pinag-uusapan mo ang pagbabago ang buong mundo ang aking asawa at ang aking mga anak ay magkakaroon ng katulad na mga halaga sa ako, kaya sila ay isang preselected na grupo, hindi isang random na sample ng lahat na ako nais na magbago. ” Kumuha siya ng isa pang paghigop ng tubig, may hawak na daliri.

“ Sa palagay ko mayroong dalawang paraan upang subukan ang ibang tao na magbago ang una ay upang igiit na magbago sila, at bigyan sila ng maraming mga argumento at katibayan at ang pangalawa ay maging masaya sa iyong sarili at tingnan kung sila ay interesado sa kung paano ka nakarating doon.

Mukhang hinuhusgahan mo ang mga taong nakasalalay sa mga makina nang negatibo, at sa palagay ko sa pangkalahatan ito negatibong paghatol na magtutulak sa kanila mula sa iyo, at hindi bibigyan ka ang kaligayahan na nais mo o idagdag sa kanilang kaligayahan, alinman, hulaan ko.”

Tinitigan niya ito, pagkatapos ay tumawa sa kasiyahan.

“ Iyon ay isang mahusay na argumento, hindi ako makapaniwala na bata ka pa rin ngunit ito ay isang matapang na bagong mundo, lalo na para sa mga bata syempre mabuti para sa iyo! Ako ako walang magandang tugon, kaya sasabihin ko lang na bukas makinig kay Emily, magugustuhan mo ito bukas, maaari kang maglakad kahit saan na isang sky-taxi maaaring dalhin ka. ”

Tumalon si Emily, kumatok sa kanyang tasa ng herbal tea. “ Talaga? HWANK! ”

Si Emily ay nagkaroon ng brongkitis noong siya ay mas bata, at mayroon pa ring kaunting hika at kapag siya ay nasasabik, isang uri ng malabong gansa-tulad ng honking ay dumating sa lalamunan niya.

Nanatili silang huli nang gabing iyon, gamit ang telepono ni Alice upang suriin ang bawat nook at cranny sa proximate disyerto, naghahanap para sa pinakamalaking posible maglakad. Sa wakas ay natagpuan nila, na nakasilid sa ilalim ng mababang hang na canopy ng 3D mapa isang likas na kuweba na may manipis ngunit mabilis na pag-spray ng talon mula rito. Ito ay hindi masyadong malayo tungkol sa kalahati ng Smudge Mountain at lumitaw upang maging ilang mga hindi malinaw na mga landas na humahantong mula sa ilang mga mas mababang mga parang.

Nang masama, naka-zoom in ang ama ni Emily sa mapa, sinusuri ang mga landas sa mas malawak na detalye. “ Hmmm, hindi talaga ito bansa, ang mga landas na iyon ay mukhang makitid, kaya dapat kang maging maayos. Itatapon ko talaga ang aking sarili sa sunog at hilingin sa iyo na kumuha ng isang emergency bot sa iyo kasama ang pag-unawa na ito ang dahilan kung bakit sinubukan kong maiwasan ang teknolohiya, mula pa depende sa isang bagay na may posibilidad na humantong sa depende sa isa pa, hanggang sa iyo hindi pa nakakita ng isang natural na pagsikat ng araw sa loob ng tatlong taon, tulad ng aking kapatid. ”

Ito ang unang pagkakataon ni Emily sa isang sky-taxi, at napakalaking excited. Ang pares ay nanatili sa huli huli na pinag-uusapan ang tungkol sa pakikipagsapalaran na darating hanggang sa matindi ang paalala ni Alice sa kanyang kaibigan na mas kaunti ito kasiya siya kung hindi sila sapat na natutulog.

Pumayag si Emily, sa kondisyon na naglalakbay sila nang walang mga telepono sa umaga, dahil sila ay may posibilidad na ganoon nakakagambala.

Matapos ang isang maagang agahan, ang ama ni Emily ay naka-mount ng kabayo at sumakay papuntang humiram ng isang emergency bot. Pinapaalala niya sa kanila na maaaring kailanganin ng bot sikat ng araw paminsan minsan at gamitin ito upang tawagan ang sky-taxi 45 minuto bago nila ito kailangan.

Pahina 38 ng 404

Matapos i-activate ang emergency bot, naglaro sila ng isang tamad na laro ng mga kabayo habang ang araw ay tumaas sa itaas ng isang malayong at sa halip ay hindi masamang kamalig. Sa lalong madaling panahon sapat na, isang purong puting anim

na seater na sky-taxi na dumulas sa hangin sa mga baka, na nagiging sanhi sila sa moo sabik. Naayos ito sa itaas ng lupa.

Sinabi ng tatay ni Emily: “ Ano ang tawag sa kanila – hilerá? ”

Ngumiti si Alice. “ Pews. Pumasok kami sa mga pews. ”

Hinila ni Alice ang kanilang mga backpacks at ang bot, pagkatapos ay sumandal sa mga kristal at nagbulong sa kanilang patutunguhan.

Ang sky-taxi ay lumubog sa hangin, dalubhasa na humihip ng anti-hangin laban sa dalisdis, kaya't hindi malinaw ang simoy ng hangin ay gumalaw sa kanilang buhok habang binaril nila ang kalangitan.

“ Ang ilang mga tao tulad ng mga langit-taxis na may mga bintana, ngunit sa palagay ko ay sumuso sila! ” at u miyak si Alice dahil sa nakakapagod na kagalakan.

Tumawa si Emily. “ Akala ko kailangan nating sumigaw sa buong oras, ngunit ito ay uri ng kakatwang tahimik. Nakikita ko kung bakit ito nagpapaalala sa ilang mga tao simbahan. ”

Hiniling ni Alice sa langit-taxi na laktawan ang mga treetops, at nakipagkumpitensya sila kung sinong maaaring mahanap ang pinaka-nests ng ibon.

Maya-maya, lumingon si Alice sa kanyang kaibigan na mausisa. “ Gusto mo ba ito natural buhay na mayroon ang iyong pamilya? ”

Gumawa ng mukha si Emily. “ Well hindi iyon isang malaking katanungan o anumang bagay! ”

“ Mayroon kaming ilang oras. ”

Tinapik ni Emily ang isang mahabang strand ng buhok sa likuran ng kanyang kaliwang tainga, lumingon upang isaalang-alang ang mga treetops na dumadaloy sa ilalim ng mga pews.

Si Alice ay maaaring makaramdam ng isang malakas na pakiramdam na tumataas sa loob ng kanyang kaibigan, ngunit ibinigay sa kanya puwang upang hayaan itong mabuo.

Nang maglaon, mahina ang sinabi ni Emily: “ Gusto ko talagang magtrabaho sa bukid, ito nararamdaman ang tunay at matinkad at mabaho, siyempre. Mas nararamdaman na talagang bisitahin ng aking mga kaibigan at nakikita namin ang bawat isa para sa tootoong at palaging may dapat gawin, at hindi ako nababato, at hindi ako nararamdaman tulad ng kailangan kong tumakbo tulad ng mabaliw pagkatapos ng pampasigla na bagay na ito sa lahat parang gusto sa lahat ng oras. Hindi ko pinalampas ang pagkakaroon ng higit sa karaniwan sa ibang mga tao, lahat kayo ay may mga sanggunian na ito sa mga bagay na hindi ko talaga alam tungkol sa kahit na sa tingin ko ay ginagawa ko rin para sa iyo.

Ito talaga ang iniisip ng tatay ko ang pinakamagandang bagay at ang aking ina din siyempre at tiwala ako sa kanila na sila ay hinahanap kung ano ang pinakamahusay para sa akin, at hindi nila ako ginagawa kahit ano at syempre hindi ako parusahan o kung ano man, iyon ay ibinigay, sino ay? At napakalinaw ng aking ama na anuman ang nais kong gawin bilang isang may sapat na gulang lubos na nakasalalay sa akin, kaya sa tatlong taon makagawa ako ng anumang mga pagpipilian na gusto ko at susuportahan niya ako kahit ano pa man, kaya sasabihin kong masaya ako sa kung ano ang ginagawa ko. ”

Ngumiti si Alice. “ Magaling iyon, pinahahalagahan ko iyon, salamat, alam kong ito ay a biglaan at malaking katanungan, ganyan ang ugali ko kung hindi mo naisip na sa ngayon! ”

“ Oh oo, alam nating lahat, ” tumawa si Emily. “

Minsan tinawag ka naming ‘ Chalice, ’ dahil maraming maiinom. ”

Napangiwi si Alice. “ ‘ Chalice. ’ Haha, napakaganda!

Naiinggit ako ng kaunti dahil ako ay matapat, baka hindi mo iniisip. ”

Pahina 39 ng 404

“ Pag-iisip? Bakit ko iisipin? Akala ko medyo naiinis ako at hindi eksakto ngunit alam mo ang ibig kong sabihin tulad ng isang hindi magandang ugnayan na hindi makakaya ng isang cook-bot. ”

“ Inggit dahil mayroon kang isang bagay upang labanan. Labanan mo ang kalikasan, at mga hayop

Sa palagay ko sa ilang degree, at ang hamon ng isang medyo naiibang pamumuhay mula sa lahat, o hindi bababa sa karamihan sa mga tao.

” Itinaas ni Alice ang kanyang mga kamao sa hangin ng paghinga. “ Gumising ako ng punchy, at natutulog ako ng punchy, at ang aking mga pangarap ay punchy ngunit ang mundo ay tila napakatahimik at kahit na mapag-ayos at mapayapa na pakiramdam ko ay parang ang aking pagsuntok ay magiging katulad ng hindi ko alam, tulad ng tinitingnan ng lahat ang pagmuni-muni ng isang magandang paglubog ng araw sa isang lawa pa rin at nag-ayos lang ako ng isang malaking higanteng bato sa loob nito at sinira ang lahat ng katahimikan. Iyon hindi eksaktong isang mahusay na paraan upang ilagay ito, dahil maaari lamang silang tumingin nang direkta sa paglubog ng araw, ngunit alam mo ang ibig kong sabihin. Mayroon kang isang bagay upang labanan, at lahat ako sa palagay ko ay labanan ang aking sariling pagsuntok. ”

“ Alam mo kung ano ang sasabihin ng mga tao tungkol doon, di ba? ”

Sumigaw silang magkasama sa mga tinig ng singsong: “ ‘ Kung saan ginawa ang iyong pagkabata nagmula sa? ’ ”

Ngumiti si Alice. “ Oo, iyon ang lagi nilang sinasabi, ngunit hindi ko iniisip anumang bagay na partikular na masamang nangyari upang gawin akong punchy, maliban sa akin kapatid na babae siyempre, na aksidente lamang, at napakabata ko, hindi ako talaga.

Sobrang tungkol sa amin ay genetic, sabi nila, kaya Ibig kong sabihin, nagkaroon ako ng aking mga Scans tulad ng lahat, ganap na normal na napaka-mapayapang pagiging magulang, ang aking pamilya ay mahusay ngunit ako ay punchy pa rin, at ako ay uri ng pagtataka kung ako ay lumaki mula dito, umalis ito sa likuran, kahit na sa labas, lumubog sa – swamp ng lahat, kung may katuturan iyon.

Ngunit lumalaki ito, lalo na pagkatapos ng pagbibinata, at lahat ng iyon. Siguro ako dapat lamang magsimula ng isa. ”

Bumuhos ang kanyang bibig.

“ Ano? ”

“ Oh, hindi, wala. ”

Sumandal si Emily sa kanya. “ Truth spell, ” murmured siya. Ito ay mula sa isang lumang laro na nilalaro nila, kung saan sila ay mga wizard at may mahika.

“ Haha, oh aking kabutihan, uri ng sinaunang! ”

“ Truth spell sa may pekas sa noo! ” sabi ni Emily, inilalagay ang kanyang cool na kamay ang balat ni Alice.

“ Oh, sasabihin ko, marahil ay dapat akong magsimula ng isang digmaan, ngunit hindi iyon “ nakakatawa sa anumang maaaring maging. ”

“ Iyon ang ilang mga nakakatawa na katatawanan doon, ” sabi ni Emily, na gumuhit nang bahagya.

Bigla siyang sumabog. “ Hindi, ayos lang, hindi ako nasasaktan, ngunit sa palagay ko ako lang masaya na wala nang ibang tao sa simbahan. ”

“ Walang mga lihim ng kurso, ngunit okay lang kung panatilihin natin ito sa pagitan namin. ”

Alam nila ang ilan sa kasaysayan ng Cataclysms.

Sapat na malaman kung ano hindi kailanman maituturing na nakakatawa.

Dahan-dahang tumango si Emily. “ Okay, gagawin ko ang isa, at pagkatapos ay magiging kahit na at kalooban kailangang panatilihin ang mga lihim ng bawat isa. ”

“ Oh. Ok. ”

Pahina 40 ng 404

Sumandal si Emily at bumulong: “ Marahil ikaw at ako at isang pangkat ng dapat kontrolin ng mga kriminal ang pera ng lahat.”

Tumawa si Alice ng kinakabahan. “ Maghanap ng isang paraan upang makagawa ng mga Bitcoins mula sa manipis na hangin at pagnanakaw ng lahat mula sa lahat! ”

Napabuntong hininga si Emily. “ Oooh at maaari naming pilitin ang lahat ng mga bata na malaman kung ano kami nais kung ano ang nagsilbi sa aming mga pangangailangan upang sila ay maging aming mga alipin! ”

“ At maghanap ng isang paraan upang ibenta ang mga tao sa utang, upang maaari kaming maging mayaman! ”

“ Mga bata din! Kahit na ang hindi pa isinilang! ”

“ At maghanap ng isang paraan upang singilin ang mga tao para sa pagpunta sa trabaho singilin sila para sa isang sertipiko na nagsasabing kaya nila! ”

“ At kung hindi nila kami nasisiyahan, maaari lang nating dalhin ang lahat! ”

Pula ang pisngi ni Alice. “ Oh oh, mayroon akong isang maaari naming pilitin ang mga tao na labanan ang aming mga digmaan!

Ang dalawang batang babae ay nanginginig bagaman ang araw ay tumataas at ang hangin ay mainit-init at tumahimik.

Ang ilang mga biro ay masyadong madilim.

Kabanata 6

Ang mga batang babae ay hindi inaasahan na makita ang sinuman, na malayo sa kahit saan.

Minsan, nang mag-hiking sila sa maagang gabi, nakita nila ang iba't ibang VR mga mata at tainga na lumulutang sa mga puno tulad ng mga nakapangingilabot na mga fireflies ng malayong pag-iisip ngunit hindi nila inaasahan ang anumang mga personal na talampakan sa matigas na taas ng ang bundok.

Hindi pa nila nakilala ang isang ibig sabihin ng tao kung minsan ay walang tiyaga, maikli ang loob, banayad na inis ngunit palagi, mayroong pangkalahatang diskarte sa lipunan na ito pagiging sobrang ganda sa mga bata, kaya hindi sila nag-aalala nakikipag-ugnay sa mga estranghero.

Ang tanging krimen na talagang narinig nila ay ang krimen ng pag-aaksaya sa iyo ng buhay na patuloy na naglalayong sa mga adik sa VR, na tinatawag na “ DOAvers, ” para sa patay sa Arrival VR.

Paminsan-minsan, may isang taong magdusa mula sa ilan biological ailment kanser sa utak o isang bagay na katulad nito at magkakaroon pang-aabuso o karahasan, ngunit

dahil ang mga nawalang kaluluwa na ito ay walang malayang kalooban, hindi sila inakusahan bilang mga kriminal, ngunit sa halip nakakulong at gumaling bilang mga biktima ng walang katapusang pagbagsak ng biology. Ngunit ang aktwal na kusang-loob na masamang karahasan na hindi kilala sa kanilang mundo bilang isang poltergeist sa isang kumperensya sa pisika.

Sina Alice at Emily ay bumubuo sa isang maliit na paglinis sa isang malakas na pagtapon ng bato sa ilalim ng yungib kung saan nagmula ang talon.

Nakatingin, nakikita nila ang maliit na vertical chasm, isang masikip na spray ng mabilis na tubig, ang berdeng mga loop ng nakabitin na mga ubas, at maliliit na bato na pinakintab ng mabilis na pag iwas mula sa bibig.

“ Bakit ito tinawag na ‘ Smudge Mountain ’? ” Humihingal na sabi ni Emily. Ang emergency bot lumulutang sa paligid ng kanyang napawis na ulo, na parang nababahala.

Ngumiti si Alice. “ Ang unang sketsa ng lugar na ito ay 700 taon na ang nakalilipas. Ito ito ang bundok ay iginuhit sa malayo sa uling, sa abot-tanaw kapag ang bumalik ang artista sa bayan at hindi nakontrol ang papel, lahat ito ay na-smudged. ”

Pahina 41 ng 404

Nanginginig si Emily. “ Hindi ko maisip na bumalik ang mundo. ”

Sumingit si Alice. “ Sino ang gusto? Paumanhin, ano ang ibig mong sabihin? ”

Umiling iling si Emily. “ Lahat ng tao dito ay palaging napakabuti sa amin. Kami mga bata. Mahirap makakuha ng isang mahusay na paglalarawan ng kung ano ito ay tulad ng pabalik noon.

Ang bawat tao'y mapapanatili ang kanilang mga bibig.

Mas masahol pa iyon, iniwan nito ang lahat imahinasyon ko. Tulad ng impiyerno. ”Sumenyas siya sa rurok ng bundok sa itaas. “ Tulad ng mga bata ay isang smudge lamang sa abot-tanaw. ”

Tumango si Alice. “ Hindi ito impiyerno. Impiyerno kung saan ka nagpunta kung ikaw ay masama. Ngunit ang mga bata ay hindi maaaring maging masama. Sinabi ng tatay ko na ang mga bata ay dapat na nasira dahil nasira ang mundo at nasira ang mundo dahil

nasira ang mga bata. Pabilog at bilog. Iniisip ko ito nang higit pa bilang isang bilangguan sa pagpapahirap. ”

“ Hindi ko alam kung paano nila ito ginawa. Paano sila nagpatuloy? Lumabas ka sa kama? Pumunta sa paaralan? ”

“ Hindi ko alam, ” mahina ang sinabi ni Alice. “

Inatake, binugbog, nagsinungaling, hindi pinansin. ”

“ Bakit? ” bulong ni Emily, brushing ang kanyang buhok pabalik.

“ Hindi namin kailangang malaman, ” sagot ni Alice. “ Hindi na ito babalik. ”

Uminom sila ng ilang tubig, pagkatapos ay sinimulan ang matarik na tangled path hanggang sa talon.

Gustung-gusto nila ang pagnging ang kanilang mga sarili upang dumaloy sa kusang mga sanga sa isang mabagal na contorted na sayaw ng daanan.

Si Emily ang unang naglagay ng kamay sa braso ni Alice. Marahil dahil sa kanya ang ama ay isang harpy, at siya ay pinalaki nang malapit sa lupain at ang masamang pagkagalit ng mga hayop sa bukid ang kanyang pakiramdam ng pag-iingat ay lumubog, tulad ng pagbuka ng leeg ng ulupong.

“ Tumigil! ” siya ay hissed.

Hindi tinanggal ni Alice ang kanyang braso at ito ay nanigas.

“ Ano, may nakikita ka? ” bumulong siya, halos naririnig.

Tumango si Alice nang maaga, sa pamamagitan ng madilim na undergrowth. “ Ang mga batang iyon.”

Buntong hininga si Alice. “ Nako, nagulat ka sa akin, naisip kong nakakita ka ng oso o isang bagay. O isang lobo. ”

“ Hindi, mayroong isang bagay.”

“Ano?” Si Alice ay sumulong at nag-squint. Sa isang pag-clear ng maaga nakaraan lamang ang talon, dalawang batang lalaki halos mga kabataang lalaki talaga ay walang imik na nakakabit ng isang stick sa isang maliit na apoy.

Isang bagay na kayumanggi ang nasa isang stick sa apoy, ngunit hindi niya masabi kung ano ito ay ang gaanong hinipan na mga spark mula sa kanilang apoy ay pinagsama sa kumikislap na splashes ng talon sa isang elemental na sayaw.

“Hindi ko gusto ang itsura ng mga ito,” sabi ni Emily, maputla ang mukha niya. “Tayo na.”

Bumalik siya ng isang hakbang, hinila ang braso ni Alice, halos mapabagsak siya.

“Emily,” bulong Alice, “dumating kami sa ganitong paraan at ito ang isa oras na magagamit mo ang isang sky-taxi!

Malapit na kami, hindi ito magiging pareho sa pagtingin dito sa ibang pagkakataon, sa mundo hindi gusto mong galugarin?

Pahina 42 ng 404

Dalawang lalaki lang sila. ” Si Alice ay nag-squint muli ang kanyang paningin ay hindi ganoon matalim bilang kanyang mga kaibigan '. “ At ang pinakamalapit na ibig sabihin ng mga bata ay tulad ng kalahati ng isang mundo ang layo, sa isang bansa ng istatistika.”

Sinabi niya ang huling dalawang salita na may malapit-visceral na pag-aalipusta.

Sa halos tahimik na mga pakpak nito, ang emergency bot ay lumipat ng kaunti sa kanila. Sa kanilang pinataas na startle reflex, ang mga batang babae ay lumibot upang tingnan ito.

Nakita ni Alice na lumawak ang mga mata ni Emily.

“Ano?”

Tumango si Emily nang madali, patungo sa apoy.

Lumingon si Alice, at nakita lamang iyon isang batang lalaki ay nakaupo ngayon kasama ang kanyang stick sa apoy.

Napatingin ba siya sa kanila?

“ Kaya ano? ” naka-urong Alice. “ Ang isa pa marahil ay kailangang umihi. ”

Bahagyang mahiyain ang mga tao na nakakakuha ng kakaibang lakas kapag pinatawag nila ang hindi pangkaraniwang paninindigan. Ang kamay ni Emily ay mahigpit na mahigpit sa braso ni Alice, hinila siya pabalik.

“ Alice. Pupunta kami! ”

Tumango si Alice, sumabay sa undercurrent ng takot ng kanyang kaibigan. Ito ay parang kakaiba kay Alice, dahil ang mga batang lalaki o mga bata o mga tao sa kabuuan ay tila nagbabanta bilang isang kahon ng mga kuting, ngunit may kakaibang pangyayari sa kanyang kaibigan, at hindi ito nagkakahalaga pakikipagtalos sa isang tao na malinaw naman sa isang mataas na estado ng paggulo kalaunan sila maaaring debate, ngunit nagkaroon ng isang biglaang squishy electric-arc na tunog, at isang shower ng maliit na asul at dilaw na sparks ang sumabog sa hangin. Ang napaka-mahina na pag-ikot ng mga pakpak ng emergency bot ay tumigil sa sa biglaang pagkabigla ng katahimikan, nakita nila ang mga mainit na shards ng metal at plastik na kumalat, magkalat at nahulog sa lupa.

Si Alice ay may biglaang at halos hindi mapaglaban na paghihimok na tumatak sa maliit na pagkawasak, dahil sa takot na ang isang apoy ay maaaring kumalat at kumonsumo ng mga puno.

Itinaas pa niya ang kanyang paa ngunit tumigil nang mapansin niya na wala si Emily pagtingin sa nakakalat na pagkawasak, ngunit sa halip mga mata na kasing lapad ng mga itlog ay nakatitig sa mga bushes sa kaliwa ng kuweba. Ito ay tulad ng isang hitsura ng takot na nanigas ang paa ni Alice, at tumayo siya doon sa isang paa tulad ng isang nakagulat na nakakatawang flamingo.

Sinundan ni Alice ang tingin ng kanyang kaibigan, at nakita ang isang, kung ano ang tinawag nito, ang ilan ay sinaunang sandata o plaything ng mga siglo na ang nakalilipas, na hugis tulad ng isang ‘ Y, ’ binaril ito ng mga maliliit na bato o isang bagay na tulad ng tirador, iyon na!

May nagwasak lang sa aming pag-aari. Ang pangungusap ay dumaan sa Alice's isip tulad ng mga lemmings mula sa isang bangin.

Ito ay hindi kailanman nangyari sa kanya dati, hindi pa niya naririnig kahit anong mangyari sa lahat, halos hindi maisip iyon ang isang tao ay kusang pumili upang masira ang isang bagay na ibang tao pag-aari lalo na ang isang bata, ang panghuli na protektado ng grupo sa lipunan!

Binuksan niya ang kanyang bibig ngunit wala talagang ideya kung ano ang sasabihin.

Ang ligaw

naisip na flickered sa kanyang isip na ang dalawang batang lalaki na ito ay talagang puwang mga dayuhan sa anyo ng tao, na walang ideya kung paano talaga ang lipunan ng tao nagtrabaho, at...

At ang isang bagay na kakila-kilabot ay mangyayari...

Pahina 43 ng 404

Ang isang manipis na tendril ng takot ay nagsimulang tumaas sa loob niya, na parang maliit ang kanyang bituka usok na gumagawa ng usok. Ang biglaang distansya sa pagitan nila at ng kanilang mga magulang binuksan sa kanyang puso, at naramdaman niya ang nag-iisa at hiwalay na parang wala ito.

Tumawa ang batang lalaki sa apoy nakikita niya sa kumikislap na sinaunang ilaw na ang isang ganap na hindi makatarungang optimismo ay nagtakda sa kanya sa landas ng pagsisikap na lumaki ang isang balbas.

“ Magandang pagbaril! ” sumigaw siya ng at mayroong isang kispas-mata ng damdamin sa kanyang tinig na si Alice ay tunay na walang mga salita para sa ito ay isang uri ng pagmamataas at tagumpay at pangingibabaw at lamig at pagmamataas at biglang natakot siya. Marami siyang naririnig na dayuhan wika, paglalakbay alinman sa tao o sa pamamagitan ng VR, ngunit lahat sila ay nagkaroon katulad na mga tono ng dahilan at pagiging bukas at pagiging kabaitan ito ay tulad ng isang malalim mabuti sa isang tao na nakulong sa ilalim, na nakulong sa malalim na oras, sa matandang mundo, tulad ng isang bata na nahulog nang maayos, at sumigaw ng libog para sa tulong ngunit sa oras na umakyat ka sa pader ng pagdurog, ang bata ay lumingon sa isang balangkas na nalinis ng uwak na lugaw na tumalon sa iyo sa dilim.

Oh my gosh, ano ang nangyayari sa utak ko? naisip si Alice sa gulat.

Sa kauna-unahang pagkakataon sa buong buhay niya, nakaramdam siya ng biglaang pagnanais na tumalikod at tumakas upang tumakbo, sa scamper mula sa mula sa predation.

Ang nakababatang batang lalaki ay lumitaw mula sa mga bushes, na-jam ang kanyang tirador sa isang pabalik na bulsa, dumura sa kanyang kanan, at ngumisi sa isang lopsided halos magulong paraan sa kanila.

“Walang dahilan para sa mga taga labas,” madali niyang sinabi.

Nakaramdam si Alice ng isa pang pagkabigla ng takot. Ang mga taong lubos na kumalma sa isang kakaiba sitwasyon. Muli, wala siyang wika para dito, maliban sa parirala: hindi estranghero sa kakaiba.

Itinaas ng mas matandang batang lalaki ang kanyang tungkod mula sa apoy, nagkalat ng dilaw at orange sparks.

“Kumakain ka ba ng karne? Gusto mo ba ng karne?” tanong niya. Kahit na ang balat ng kahit anong nasusunog niya ay bumubulusok pa, ginamit niya ang kanyang mga molars upang mapunit ang isang guhit. Madilim ang kanyang buhok sa lumalagong kadiliman napangiti ang kanyang pisngi na may soot at gasgas at pintura?

Itinaas niya ang kanyang ulo upang tumitig sa dalawang batang babae. Ang kanyang mga mata ay naka hood sa ilalim ng kanyang makapal na mga browser mga mata ang eksaktong parehong kulay tulad ng nakapalibot na background, kaya na parang dalawang butas na dumiretso sa kanyang ulo. Alice naisip na walang katotohanan ng dalawang bowling alley, magkatabi...

“Maaari kang makipag-usap?” hiniling ang mas matandang lalaki. “Alam ni Dontcha na bastos ito na hindi sagutin ang isang simpleng katanungan?” Ang kanyang tinig ay tumunog na nasasaktan, nabalisa, igiit.

“Siguro natatakot sila,” inaalok ang nakababatang batang lalaki. “Bot bata, malayo sa tahanan.”

Nagulat ang tinig ni Emily kay Alice, hindi pa niya naririnig ang tono na ito mula sa kanyang kaibigang bago: “Bakit mo ginawa sirain ang aming emergency bot?”

Ang nakababatang batang lalaki ay dumura muli, siya ay chewing isang bagay na hindi nila nakikita.

“ Ikaw ay nagkasala, at tiktik, ” galit na sinabi niya. “

Nakita mo ako papunta sa iyong bahay at nakatitig sa iyong mga bintana? ”

Pahina 44 ng 404

Sinabi ng mas matandang batang lalaki: “ Nais naming dalhin kami sa mapa, sapagkat ito ay atin at ngunit wala silang pakialam, hindi nila kami isasaalang-alang, kaya't bakit dapat nating ibalik ang pabor? ”

Oh hindi, naisip Alice, naalala ang kasaysayan ng pilosopiya na kanyang pinag-aralan noong bata pa siya. Katumbas ng moral at pagbabalik-tanaw na hindi ito mahusay sa lahat.

“ Hindi na kailangan nating maging magkaaway, ” sabi ng nakababatang batang lalaki, naglalakad pasulong at pagpapalawak ng kanyang medyo grimy kamay. Mas malapit, makikita ito ng mga batang babae ang isa sa kanyang mga ngipin sa harap ay nawawala, na nagbibigay sa kanya ng isang bahagyang lisp.

“ Kayo ay mga bata, kami ay mga bata, hindi na kailangan.” Sinara niya ang kanyang mga kamao at sinuntok ang bawat knuckle sa iba pang malayo masyadong mahirap. Ang mga batang babae ay kumislap sa tunog.

Nilamon ni Alice ang nilamon muli, pagkatapos ay natagpuan ang kanyang tinig. “ Kailangan talaga namin pupunta. ”

“ Hindi! ” malakas na sinabi ng mas matandang lalaki.

"Sumuway ka, babayaran mo ang upa, iyon na simple. Batas ng lupa. ”

Ang upa? naisip ni Alice.

Sa pambihirang bilis, ang nakababatang batang lalaki ay lumakad pasulong, at hinawakan kapwa batang babae na napakahirap ng mga bisig.

“ Umupo sandali, ” siya ay huminga, at si Alice, gamit ang mga instincts na hindi niya alam siya ay nagmamay ari, inutusan ang kanyang sarili na huwag mag-flinch sa mukha ng kanyang hininga na tumatakbo tulad ng hininga ng isang gumuho na mausoleum.

Mula sa sulok ng kanyang mata, nakita niya ang mas matandang batang lalaki na tumango at sumipa ng isang bagay na nakahiga sa lupa sa tabi niya. “ Oo, mababa kami sa kahoy at mayroon kaming isa pang gopher. ”

Hinatak sila ng nakababatang batang lalaki sa apoy. Sinubukan ni Emily na malambot ngunit hinila niya pa rin siya, at kailangan niyang bumangon dahil ang kanyang tuhod ay naisayad

“ Kami ay makatuwirang katutubong, ” ipinagpatuloy ang mas matandang batang lalaki. “ Pinapanatili mo ang aming apoy sapat na upang lutuin ang susunod na gopher, at maaari kang magpatuloy. ”

“ Hindi namin nais na manatili, ” sabi ni Alice, pakiramdam na medyo disorient. Kahit na ang pagpapahayag ng kanyang makatwirang kagustuhan ay nakuha sa kanya kung ano ang gusto niya 100% ng oras sa buong kanyang buhay, siya ay ganap na at medyo biglang tiyak na wala siyang barya dito.

Ang aking malayang kalooban ay lamang fiat currency dito.

“ Hindi mo nais na manatili? ” paulit-ulit ang mas matandang batang lalaki na nanunuya, nakatayo sa kanya buong taas. Mas matangkad siya kaysa kay Alice. “

Well hindi ka namin gusto dito ngunit narito ka, kaya sa palagay ko kakailanganin lamang nating maghanap ng paraan upang mapabuti ang ito. ”

Ang lahat ng mga kakaibang katwiran na ito ay nagpaligid sa dalawang batang babae tulad ng maliliit na pating tulad ng ang mga sparks mula sa apoy at biglang naalala ni Alice ang isang argumento na siya narinig noong siya ay napakaliit, na mas ligtas na inaatake ng isang malaking aso sa tuyong lupa kaysa sa isang dalawang paa na pating sa tubig, dahil ang tubig ay elemento ng pating, at walang mga puno na aakyat.

Nagsimulang umiyak si Emily ang ilang hindi kilalang likas na ugali ng kanya ay nakaramdam ng luha na darating, ngunit pumped ang mga ito nang kaunti, marahil upang makahanap ng ilang mga scrap ng empatiya o pakikiramay sa dalawang lubos na kakaibang lalaki.

Kinuha ng nakababatang batang lalaki ang kanyang tungkod mula sa apoy at itinuro ang kumikinang na natapos nang direktso sa mukha ni Emily.

Pahina 45 ng 404

“ Sinara mo! ” sumigaw siya. “ Wala akong pakialam kung ikaw ay isang batang babae, walang sniffing, hindi blubbering at walang face mess o lippy trembles, di ba? Hindi kami narito upang saktan ikaw, mayroon ka bang ideya kung anong uri ng insulto na iyong inihagis sa aming mukha sa pamamagitan ng pag-iyak sa aming apoy? HINDI TAYO MASASAKTAN DITO KUNG IKAW AY MAAYOS! ”

Para bang sa isang laro kung saan ang araw ay nakuha mula madaling araw hanggang tanghali, ang mga mukha ng biglang namutla ang dalawang batang babae. Pareho silang naintindihan ang implikasyon na tinawag ang ilang hindi kilalang at hindi maintindihan na aktibidad pagiging “ maganda ” ay ang lahat na tumayo sa pagitan nila at nasaktan gaano kalala na nais malaman.

“ Ano ang gusto mo mula sa amin? ” tanong ni Alice. Ang mas matandang batang lalaki ay nanligaw. “ Oh ngayon oras na upang maglaro ng pipi, di ba? Unang bagay dapat niyang gawin ay itigil ang blubbering. Hindi kami hayop, hindi kami mga hayop ng gubat. ” Siya screeched tulad ng isang unggoy.

“ Medyo negosyo lang ito tulad ng sinabi ko sa iyo, ang pagbabayad para sa paglabag sa mas sibilisado kaysa sa iba tratuhin mo. Pinapanatili mo ang apoy na ito habang inihaw namin ang gopher, at kami kahit na, parisukat kami, tapos na kami. ”

Huminga ng malalim, nanginginig ang hininga ni Emily. “ At pagkatapos ay maaari kaming pumunta? ”

Ang matandang batang lalaki ay biglang umungol:

"AYAW NAMING SABIHIN DITO, GUSTO BA NAMIN? HINDI AKO NAKAKITA, GIRLIE! IKAW AY TRESPASSING, KAYONG LAHAT NA ANDITO ' PROPERTY ' STUFF ITO, DAPAT NIYO NAMAN SANANG MAINTINDIHAN! ”

Nabigla si Alice narinig niya lamang ang totoong pag-bellowing sa mga pag-record ng mga makasaysayang talumpati, kapag ang mga deranged na pulitiko ay dumulas sa mainit na spike ng nagpapaalab na wika sa mga nagagalit na sama ng loob ng ilang mga nagkakagulong mga tao.

Kakaibang sabihin, ngunit ang nakababatang batang lalaki ay pinigilan ang isang giggle bilang mas matandang lalaki sigaw ni Emily. Ang isip ni Alice ay nawala, ganap na nawawala kung ito ba ay isang mabuting tanda, o isang napakasamang tanda. Ito ba ay isang uri ng pag akto? isang pagsubok ng kanilang lakas o maaaring ang dalawang mapanganib na batang lalaki na ito ay nagtapon ng lahat ng mga pamantayan ng sibilisadong pag-uugali bukod dahil alam nila na hindi sila haharapin kahihinatnan para sa alinman sa kanilang mga aksyon?

Ang kanyang isip ay sumakay sa mga ligaw na sitwasyon sa pagtakas.

Maaari naming sipain ang apoy at tumakbo, o maaari kong kunin ang isang stick at sampal ang isa sa ang mga batang ito sa ulo isang nasusunog na stick, kahit na mas mahusay na at maaari kaming tumakas pabalik sa landas, ngunit maliban kung lubos nating hindi paganahin ang mga ito, ito ang kanilang teritoryo hindi sa amin sila ay mga pating sa tubig, hindi mga aso sa lupa. Gayundin, sila magkaroon ng bagay na tirador, at ang mas bata na batang lalaki ay maaaring maghangad tulad ng isang laser, kaya huwag mo kaming gaanong problema – at si Emily ay mayroong bagay na hika "ILAGAY MO SA IYONG PUWETAN". Pumasok sa kanyang isipan mula sa isang matagal nang kwento – kaya hindi niya ito magagawa, at ang mga batang lalaki ay mas malaki at mas malakas, at hindi namin magagawang tawagan ang sky-taxi nang walang emergency bot, at walang paraan na magagawa natin lumayo, hindi bababa sa hindi maaasahan, at hindi ko mai-coordinate ang anumang bagay kay Emily nang walang alam ang mga batang lalaki kaya ano ang dapat nating gawin? Kami talaga ay hindi makalayo hanggang hayaan nila kaming lumayo!

Ang imahe ng kanyang ama ay tumaas sa kanyang isipan, at bigla siyang nakaramdam ng pagkalito anyo ng proteksiyon na lambing sa kanya. Kahit na nandito siya, hindi ko kailanman nakita siyang nakitungo sa anumang bagay na tulad nito, ano ang gagawin niya? Dadalhin ba niya ang isang manatili sa mga batang ito at talunin sila? Ginagamit ang mga ito sa mga kagubatan na ito, at madaling gamitin ang may mga sandata, sino ang lalabas sa tuktok? At sa ganitong uri ng sitwasyon, kung sinuman ang nagpapataas ng karahasan, nang hindi ito isang tiyak na tagumpay, ang mga bagay ay pupunta mula sa masama hanggang sa mas masahol pa sa isang tibok ng puso.

Pahina 46 ng 404

Ang pag-iisip ng isang tibok ng puso ay humantong sa kanyang isip sa isang lumang larawan na nakita niya isang ritwal na Aztec; ang mga primitive brutes na ito ay sumamba sa isang diyos na nagpapakain sa luha ng mga bata, kaya pahirapan nila ang

mga bata hanggang kamatayan, kung minsan pinutol ang kanilang mga puso sa kanilang mga buhay na katawan, upang pakainin ang sadism ng kanilang mala-multo na diyos.

Mahal na mundo, anong chasm na bumagsak sa Hades na natitisod natin?

Ngunit muli, ang kalooban ay lumipat muli, nang walang babala. Minsan ang dalawang batang babae ay nakaupo, at tumanggi sa proffered meat, ang mga batang lalaki ay nakaupo sa isang nakakarelaks paraan, ang isang nakasandal sa isang puno at hinawakan ang kanyang mga kamay sa likod ng kanyang ulo.

Ngumiti ang mas matandang batang lalaki, halos malumanay. “ Tingnan? Hindi na kailangan ng tensyon ... ” Siya binibigkas ito tenn-shun. “ Ang mga pinuno ay hindi dapat magalit kapag ginagawa ng mga tao ang sinasabi nila. At kawili-wili ka, bet ko rin kami, sa sandaling makawala ka ito takot na hulaan ko. Ikaw ay mula doon. ” Siya gestured vaguely sa buwan ng buwan, naka-embed pa rin sa asul na hiyas ng kalangitan. “ At kami, mula sa sa isang lugar sa paligid dito. ”

Tumango ang ibang batang lalaki. “ Mula sa mga hindi kilalang bahagi. ”

Ang mas matandang batang lalaki ay nag-jabbed ng isang mapagpasyang ninuno sa kanyang direksyon. “

Eksakto sa mga Bahagi na hindi pamilyar. Isang spike ng kasaysayan, tulad ng sinasabi nila. Kami ay tulad ng marangal na savages at mga computer na nagpupulong sa kakahuyan. ” Tinitigan niya ang kanyang malambing na palad.

“ Marumi kamay na nakakapit sa mga daliri ng robot, sa palagay ko. ” Tumawa siya saglit, ngunit kaguluhan. “ At hindi rin kami maglibot sa magpakailanman’ tanggapin ang aking ama ay hindi magtatanim ng mga pananim, hindi iyon ang mga dating paraan ... ”

“ Wala ka bang mga katanungan para sa amin? ” tinanong ang nakababatang batang lalaki bahagyang walang tigil.

Nakita ni Alice na lumunok si Emily. “ Well, uh, saan ka galing sa eksakto? ”

Ang mas matandang batang lalaki ay sumandal, ang ilaw at madilim ng nagniningas na apoy naghuhugas ng mukha. “ Mula sa labas ng iyong karanasan, magtaya ako. Ako ako ay mapagpipilian ang lahat ng mayroon ako, hanggang sa o pababa at kasama ng aking kaluluwa! ”

Kaluluwa ...Ngayon ay isang salita mula sa matandang mundo ... naisip ni Alice.

Ang nakababatang batang lalaki ay lumitaw na inis. “

Tumigil sa pakikipag-usap sa mga bilog, parang ikaw nahihilo na salamangkero. Mga batang babae, ” sinabi niya nang tiyak, lumingon sa kanila. “ Hindi mo kilala ang sinumang katulad namin, gawin mo? ”

Parehong mga batang babae ay nanginginig ang kanilang mga ulo nang walang tigil, ang kanilang mga puso ay tumitibok nang hindi komportable halos naririnig, natatakot sila.

Nasiyahan ito sa kanya sa ilang kadahilanan. “

Mabuti na iyon sa nararapat. Tayo ay ang Mga Pinagmulan, hindi namin inilalagay ang mga bata sa itaas, kami ay pinalaki, hindi pinuri.

Hindi kami mga prinsesa, tulad mo. Hindi namin inaasahan na umiikot ang mundo kami, natututo kami mula sa aming mga matatanda, ang mga dating paraan na sa palagay ko ay masasabi mo. Hindi kami nakatira sa mga ulap, hindi kami sumakay ng mga robot, hindi namin outsource ang aming mga katawan, ang aming laman ay hindi asawa sa metal.

Kami ay ganap na tao sa isang paraan. ” Kanya biglaang pagsabog ng verbosity ay tila nabigo sa kanya, at hinulaan ni Alice na mayroon siya naabot ang gilid ng mga clichés na pinapakain niya bilang isang maliit na batang lalaki. Kailan naubusan ka ng propaganda, naubusan ka ng pagkatao.

Sa biglaang pagkagalit, sinabi ng nakatatandang batang lalaki: “ Gusto lang nating maiwan nag-iisa! ”

Ang nakababatang batang lalaki ay nagbuntong hininga, pinaputok ang kanyang tainga ng isang stick.

“ Ngunit hindi tayo magiging, ngayon, gagawin natin?”

Pahina 47 ng 404

Mayroong isang mahabang pag-pause, buntis na may nakapipinsalang potensyal. Parehong batang babae ay nagkaroon ng biglaang pag iintindi na ang pag-alis sa kanila ay isang mapang-akit na pagkilos, at ang ramifications ng desisyon na iyon ay dahan-dahang naging malinaw.

Sumandal si Emily. “ Hindi namin kailangang sabihin sa kahit sino, hindi namin pinapahalagahan ang isang uri lamang ng hindi pagkakaunawaan na sa palagay ko. Maaari kaming pumunta sa aming paraan at kapag tinanong kami ng mga tao kung paano ang aming araw, maaari nating banggitin ang lahat maliban sa ito. Hindi mahalaga, kami ay tulad ng dalawang sibat na lumilipad sa bawat isa iba pa sa isang larangan ng digmaan.” Ang huling imaheng iyon ay malinaw na walang kahulugan sa kanya at isinara niya bigla ang bibig niya.

Ang mas matandang batang lalaki ay kumiskis sa kanyang ilong. “ Gusto mo magsinungaling? Sa iyong mga magulang? ” Siya tumawa ng malupit. “ Iyon ba kahit pinapayagan? ”

Kinuha ni Alice ang tanong sa moral, tulad ng kanyang ugali. “ Kung kami ay nasa pagkakaroon ng impormasyon, hindi palaging kasinungalingan kung hindi natin ito sasabihin. Bawat umaga tinanong ako ng aking ama kung paano ako natulog maaari ko bang sabihin sa kanya ang bawat solong detalye ng bawat isa sa aking mga pangarap, sa tuwing nagiging ako, kung ginawa ko rin? Pwede ba sabihin sa kanya ang lahat ng aking maluwag at random na mga saloobin na nakukuha nating lahat kapag tayo ay sa proseso ng paggising, at katamaran at nakahiga sa kama? Hindi namin kailanman iparating ang lahat tungkol sa amin, kaya kung kailangan nating sabihin ang lahat, sa palagay ko nagsisinungaling lang kami sa lahat ng oras, sa tuwing bubuksan namin ang aming bibig – kahit na kami huwag magsalita.”

Ang mas matandang batang lalaki ay nagtapon ng isang buto na may maraming malinaw na nakikitang mga marka ng incisor ang apoy. Ang utak ay nagsimulang bubble sa pamamagitan ng mga butas.

Ngumisi siya. “ Ngayon malalim iyon, na inaasahan mula sa isang taong sinabi sa kung ano ang isipin. Ang katotohanan, ang buong katotohanan, at walang iba kundi ang katotohanan! Hindi ito ang korte ngunit alam mo at pareho kaming lahat na isang bungkos lamang ng mga salita, dahil ikaw ay nais na lumayo at sabihin. Kung nakita mo akong nag-unzip ng isang uod at ipakita sa iyo ang aking reptile insides, at tinanong ka ng iyong maliit na tatay kung paano ang iyong maliit na lakad ay, at hindi mo nabanggit

iyon, makikita mo ang iyong freaking ngipin! Ang pag-alis ng pinakamahalagang bagay ay nagsisinungaling, at alam ko kung paano ka ay magmukhang nagsisinungaling sa iyong maliit na tatay, dahil ginawa mo lang ito sa akin, tama ngayon, narito na! ”
Natapos ang batang lalaki sa isang napawis na umunlad ng kakaibang panting.

Nais na masira ang pag-igting ng pagtaas, tumalon si Alice. “ Nais mo kumuha tayo ng kahoy, di ba? Inaakala kong ayaw mong magkasama kami, kami maaaring pumunta nang paisa-isa, maaari akong pumunta ngayon ... ”

“ Umupo, babae! ” sigaw ng mas matandang lalaki. “ Harapin lang natin ito, lahat tayo ay nagsisinungaling sa bawat isa, sa buong oras na ito! ”

Hinintay siya ng mga batang babae na magpatuloy, natakot sa sasabihin niya sa susunod na – ano ang ibig niyang sabihin? Ngunit lumubog lang siya sa isang madilim na katahimikan, nakatitig sa apoy.

Ang mabalahibong hayop sa kanyang paanan ay biglang nagsimulang mag-squirm sa buhay, gumawa ng isang nakamamanghang tunog ng screeching. Itinaas ng bata ang kanyang hubad na sakong at ibinaba ito mahirap sa bungo ng nilalang. Huminto ang twitching at screeching.

Itinaas ng nakababatang batang lalaki ang kanyang kilay. “ Alam mo, kung balat namin iyon bagay, pinipili ko ang mga maliliit na batang babae na ito ay lalabas. ”

Tumawa ang nakatatandang batang lalaki. “ Isipin kung sisimulan natin ang balat nito, at bumalik ito sa buhay sa ilalim ng kutsilyo, tulad ng pagbabalat ng isang mansanas na lumiliko na isang higanteng pula sa kanyang mata! ”

Para sa ilang kadahilanan, natagpuan din nila ang nakakatawa na ito at tumawa muli ng buong puso.

Pahina 48 ng 404

Sinabi ng nakababatang batang lalaki: “ Oh, naghihintay sila na lumubog ang mga langit-anghel na may kidlat at i-save ang mga ito!

Pew, pew, pew! ”

Nakaramdam si Alice ng isang malakas na pagpilit upang mapanatili ang pag-uusap sa ilalim niyang pagtuturo kapag naiwan sa kanilang sariling mga aparato, ang mga isipan ng mga batang lalaki ay nahulog makasalanang direksyon.

“ Inaasahan kong hindi mo nais na sabihin sa amin ang iyong mga pangalan, ” sinabi niya. “Maunawaan ko na ngunit maaari mo bang sabihin sa amin ng kaunti tungkol sa iyong sarili? Ikaw tama, hindi pa namin nakilala ang sinumang katulad mo.”

Ang mas matandang batang lalaki ay lumingon sa kanya na may ilang interes. “ Oh oo? Ano ang tungkol sa amin ibang-iba? ” Itinaas niya ang kanyang kutsilyo bilang babala. “ At tandaan mo ngayon, alam ko ano ang hitsura ng iyong mukha kapag nagsinungaling ka! ”

Ang isip ni Alice ay frantically tumakbo sa iba't ibang mga corridors na posible pag-uusap. Ang bukas na pintas ay wala sa tanong; papuri ay naiinis ang mga puna sa personal na hitsura ay magbibigay ng pagkakasala, kung ano sa mundo pwede ba niyang sabihin?

“ Parang hindi mo pinapahalagahan ang nararamdaman namin, ” sinabi ni Emily bigla.

Ang hindi pangkaraniwang pangungusap na nakabitin sa midair, tulad ng isang arrow na nagyelo sa paglipad.

Ang mas matandang batang lalaki ay tumango nang dahan-dahan, malinaw na isinasaalang-alang ang kanyang mga salita sa lahat ng kanilang mga pagiging kumplikado. “ Pusta ko na talagang bago para sa iyo. Sabihin mo sa akin kung ano ang tulad nito sa labas, kung saan ka nanggaling. ” Ngumiti siya. “ Hindi ito isang bitag, ipinangako ko sa iyo. Ako talaga nais malaman. ”

Para sa ilang kadahilanan, ayaw talaga ni Alice na sagutin ni Emily ang tanong na iyon ngunit siya mismo ay hindi maaaring mag-isip ng isang tugon nang mabilis.

Sinabi ni Emily: “ Well, ano ang gusto mong malaman? ”

Ang mas matandang batang lalaki ay nanunuya. “ Well malinaw naman, kung alam ko ang nais kong malaman, ako hindi na kailangang tanungin ito, ngayon ba?

Tumawa si Alice nang maingay. “ Sabagay, masasabi ko sa iyo, dahil nais mong malaman ang...

Gusto ko ring malaman ang tungkol sa iyong kasaysayan, upang malaman natin kung bakit tayo naroroon kaya iba. Hindi ko sasabihin ang aking kaibigan dito, ngunit kung paano ako itinaas? ” Ang kanyang kilay ay tumulo, hindi wika na dati na siya.

Mabilis siyang nagsalita, upang takpan ang panginginig sa kanyang tinig. “ Well, ang aking unang ang memorya, talaga, ay hindi totoo, panaginip lang ito. Naglalakad ako sa pamamagitan ng mga gubat gosh, sinaktan lang ako nito na baka iyon ang gusto ko upang maglakad sa mga kahoy at nakatagpo ako ng isang higanteng puno, at pababa ang lupa sa ilalim ng puno ay may malabong glow na nagbabalat ng mga ugat tulad ng kapag hawak mo ang iyong bisig hanggang sa araw at ang maliliit na buhok sa labas ay naiilawan ng ilaw at nagsimula akong maghukay sa paligid ng base ng puno, ito ay talagang mahirap dumaan, ngunit sa ilalim ay isang – kuweba, sa palagay ko maaari mong sabihin, at sa gitna ng kuweba ay isang dibdib ng kayamanan na hindi gumagawa kahulugan, hindi ko naaalala na nakikita ko ang isa sa totoong buhay.

At binuksan ko ang dibdib, ito ay uri ng kalawangin na sa palagay ko.”

Ang kanyang kwento ay naantala ng mas matandang batang lalaki na pumapalakpak sa sarkastiko. Siyang gayahin ang kanyang kwento, na nagbibigay ng tumpak na tuldik: “ at sa na kayamanan dibdib natagpuan ko ang gintong ginto, ang kayamanan ng aking buhay, at naisip kong ako kailangang hanapin ang kayamanan na iyon magpakailanman, ngunit lumiliko na ang aking buhay ang kayamanan, at ako ay makintab na ginto mula pa noon, at hindi ako makapaghintay ang ilang tao na darating at maghukay para sa aking ginto, sa ilalim ng puno na tulad ng isang pugita. ”

Hinawakan niya ang kanyang mga kamay at mga daliri na kumakaway.

Pahina 49 ng 404

Si Alice ay walang ideya kung paano tumugon na hindi siya pinaglaruan sa kanyang buhay.

“ Halika, tao, ” sinabi ng nakababatang batang lalaki sa isang pinalubhang tinig. “ Huwag magtanong tanong niya at pinapasaya siya ng ganyan, mabait iyon. ”

Ang mas matandang batang lalaki ay gumulong sa kanyang mga mata at basag ang kanyang mga knuckles. “ Ah, sabihin mo sa akin ang iyong buhay at sasabihin ko sa iyo ang isang panaginip.

Sa palagay ko magtatanong ako.” Lumingon siya at hinawakan ni Emily ang kanyang ninuno sa kanya, na tinawag siya.

Nag-atubili siya, at pumili siya ng isa pang stick sa apoy at itinuro ang nagniningas na pagtatapos sa kanya. “ Kung nais kong saktan ka, masasaktan ka na. Ngayon makarating dito. ”

Nakaramdam si Alice ng biglaang pagsaksak ng pagkabagot nang tumingin si Emily sa kanya, na para bang upang humingi ng pahintulot o gabay. Mahigpit na nagkibit-balikat si Alice, iniisip: Ano ang lupa alam ko ba kung paano haharapin ito?

Tumayo si Emily at lumakad papunta sa mas matandang lalaki, pagkatapos ay nag-atubili.

“ Maaari mong ilipat, ” sinabi niya, ang kanyang tinig ay nanginginig, na tumuturo sa bundok ng madugong balahibo sa paanan ng batang lalaki.

Sinundan ng batang lalaki ang kanyang daliri, pagkatapos ay nagkibit-balikat. Gamit ang gilid ng kanyang paa, siya inilipat ang patay na gopher.

“ Paano mo gusto? ” tanong ni Emily.

“ Maaari ka lamang lumuhod dito, ” sabi ng mas matandang batang lalaki, na gumuhit ng isang maliit na parisukat sa dahon-kalat na lupa sa harap niya gamit ang kumikinang na stick. Usok ang bumangon mula sa scarred earth.

Ginawa ni Emily habang sinabihan siya at nasaktihan ang eksena, tiningnan siya ni Alice kaibigan, na tila nakaluhod sa harap ng isang swarthy Sultan tulad ng isang batang babae.

Halos inaasahan niya na hinawakan ni Emily ang kanyang mga kamay sa likuran niya at mas mababa ang ulo niya pasulong.

Mukhang naaliw sa kanyang kabuuang kontrol, ang batang lalaki ay sumandal nang bahagya at hinaplos ang kanyang tiyan ng kakaibang kaselanan.

“ Ano ang iyong pangalan? ”

Ibinigay ni Emily ang kanyang mga pantig, na tila kakila-kilabot na kilalang-kilala kay Alice.

Hindi hiniling ni Emily ang pangalan ng batang lalaki bilang kapalit dahil iyon ang mangyayari pag-angkin ng pagkakapantay-pantay, at pukawin ang isang pagtaas.

“ Emily, napili ka ba bilang isang bata? ”
Kumurap siya. “ Ayoko, syempre hindi! ”

“ Kumusta naman ang sinigawan? Kahit sino ay nagtaas ng boses laban sa iyo maliban sa ngayong gabi siyempre? ”

“ Hindi, hindi iyon nangyari. Bakit ito? ”

Tumahimik ang nakatatandang batang lalaki, pagkatapos ay tumawa bigla, lumingon sa kanyang kasama.

“ Alam mo, sasabihin ko lang sa kanya na ako ang nagtatanong sa mga katanungan, tulad ng ako ay ilang pipi na kontrabida sa isang sunog na kwento! ” Hinayaan niyang tumawa siya ng malademonyong tono.

Tumawa ang dalawang batang lalaki, pagkatapos ay bumalik ang nakatatandang batang lalaki kay Emily.

“ Natapos na ba ang anumang bagay na hangal? ”

Pahina 50 ng 404

“Hindi alam kung ano ang ibig mong sabihin. ”

Ngumiti ang batang lalaki nang walang katatawanan.

“ Well, halimbawa, ako at ang aking kaibigan dito ay kasalukuyang nasa proseso ng paggawa ng isang bagay na napaka, napaka-hangal, at kalooban kumuha ng maraming problema para dito. ”

Sumenyas siya kay Alice. “ Kaibigan o kapatid mo o

anuman dito ang kanyang maliit na pangarap na dumaan sa kakahuyan at maghanap ginto sa ilalim ng isang puno. Kumbaga. Makakakuha kami ng pagkakataon na maglakad sa kakahuyan at sapilitang pumili ng isang switch upang matira na hindi ganoon kalaki masira ang isang buto, hindi gaanong maliit na hindi ito nasasaktan sa lahat ng ito ay isang trick, hayaan kong sabihin ikaw. Kaya: nakagawa ka ba ng isang hangal na pagkakamali, gumawa ng isang bagay na hangal? ”

“ Hindi, wala akong maisip. Hindi sa palagay ko, ” nagbulong si Emily, sa isang malapit na tinig ng pagsakop.

Ang nakababatang batang lalaki ay nagtanong nang hindi totoo: “ Kaya't hindi ka pa tinawag bobo? ”

Umiling iling si Emily.

Ang pangangati ng dalawang batang lalaki ay lumilitaw na tumataas, ngunit hindi magawa ni Alice malaman kung bakit.

Sinabi ng mas matandang batang lalaki: “ Kaya: alinman hindi ka pa nakagawa ng anumang bagay na hangal o nagawa mo ang mga hangal na bagay ngunit hindi ka pa tinawag na bobo. Nangangahulugang iyon lahat ng nasa paligid mo ay nagsisinungaling sa iyo. ”

Sumandal siya sa kanyang kanang kamay upang humawak sa malamig stick. “ Sabihin mo sa akin ito, Emily, perpekto ka ba? ”

Tumahimik siya sandali, at halos maramdaman ni Alice ang pag-agos ng tubig scalding katapatan.

Sinabi lang ni Emily: “ Pakiramdam ko ay perpekto ako. ”

Napapikit ang mga mata ng nakatatandang batang lalaki. “ Ano ang ibig sabihin nito? ” nagbulong siya.

Hindi nag-atubiling si Emily. “ Hindi ko nilalabag ang prinsipyo na hindi pagsalakay. Ako makatuwirang uri. Tumayo ako kung saan kinakailangan. Wala akong ginagawa na nakakahamak o ibig sabihin. Hindi ko gagawin ... ” Ang ilang mga sinaunang likas na hilig ay sinampal ang pintuan sa kanya natitirang mga salita.

Gayunpaman, ang pinsala sa pamamagitan ng implikasyon ay nagawa.

Ang mas matandang batang lalaki ay sumandal sa kanya at nagbulong: “ Hindi mo kailanman parusahan ang mga nagkasala, ito ba? ”

Tumanggi siyang sumagot, nakatitig. Siya spun kanyang kumikinang stick sa isang orange ‘ O ’, pagkatapos ay hinawakan ang gitna at ginamit ang mas malamig na pagtatapos upang maiangat siya baba.

“ Hindi, hindi ko gagawin. Karamihan sa mga salungatan ay hindi pagkakaunawaan. ” Isang biglaang luha nakalusot mula sa kanyang kaliwang mata, at kumalas ang boses niya. “ Hindi namin alam ang lupang ito ay pag-aari, o inaangkin ng walang tala nito kahit saan na ako...

At hindi na kailangan ng parusa sa pinakamasamang kaso marahil ito ay ostracism ngunit hindi ko narinig iyon. Bakit may nais gawin ito? ” Lumingon siya kay Alice nang pakiusap, ang kanyang tinig ay nakahuli.

Ang kanyang walang-sala at bukas na tanong ay tila hindi mapakali ang mga batang lalaki para sa isang sandali.

Mahinahong sinabi ng nakababatang batang lalaki:

“Halika ... ”

“ Huli na, ” sinabi ng mas matandang batang lalaki sa sulok ng kanyang bibig, na parang iyon kahit papaano ay nangangahulugang hindi marinig siya ng mga batang babae. “ Ito ay tulad ng kung ano ang Tatay sabi tungkol sa pagsasabi ng isang kuwento: kung ikaw ay nasa, at nawala ka, at hindi ito gumana dapatkailangan mo lang gumawa at magpatuloy. ”

Pahina 51 ng 404

Lumingon siya ulit kay Emily. “ Lumabas ka rito para sa bagong karanasan, di ba? ”

Tumango siya.

Mabilis bilang isang flash, ibinaba niya ang kanyang stick ng apoy at sinampal siya ng husto sa mukha.

Sinabi niya: “Napakatanga. ”

Ito ay lubos na hindi inaasahan at walang uliran sa buhay ng batang babae na Tumalon si Alice at tumalon, nang hindi man nag-iisip, at sumulyap sa mas matandang lalaki. Masyado siyang natakot upang hawakan siya.

Sinabi niya: “ Bakit hindi ka pumili ng isang tao ng iyong sariling sukat? ”

Ang nakababatang batang lalaki ay lumipat patungo sa pares, ngunit binaril siya ng mas matandang batang lalaki tingnan na huminto sa kanya sa kanyang mga track.

Ang mas matandang batang lalaki ay kulutin ang kanyang kamao at sinuntok si Alice na puno ng tiyan.

Doble siya, ngunit hindi sa isang malaking halaga ng sakit alam niya lang instinctively na ang tanging pagkakataon lamang niya upang maiwasan ang paglala ay upang magpanggap na mas nasasaktan kaysa sa aktwal na siya.

“ Hoo boy, ” giggled ang nakababatang batang lalaki, sa nerbiyos at kalahating terrified kaguluhan.

Ang mas matandang batang lalaki ay hindi nabigo. “ Iyon ay tungkol sa sapat na chitty-chat. Pumunta at kumuha ilang kahoy, Emily. Gutom pa ako. ”

Ang kakaiba at hindi mapakali na hangin ng intellectualism na namuno sa una bahagi ng pakikipag-ugnay na ganap na nawala.

Kinakain ng mga batang lalaki ang pangalawang gopher sa katahimikan, na tila nakakalimutan ang tungkol sa mga batang babae at napag-usapan sa mga malaswang termino naka-code na mga salita, tila tungkol sa patas hindi maintindihan na mga bagay; ilang isport na pinangungunahan nila ang isang kaaway sa ilang batang babae na napahiya nila sa pamamagitan ng paghiling sa kanya na makilala sila sa malayo at pagtanggap na ipakita ang lahat ay tungkol sa primitive status at tagumpay at pagsakop.

Hindi sila pinag-aalinlangan sa mga epekto ng kanilang mga aksyon kaya walang kakayahang makipag-ayos maliban sa lokohin ang mga tao at tumawa sa pagdurusa.

Nahati ang kanilang mundo, nang walang anumang grays at mga tao sa kanilang mga kwento pabalik-balik mula sa mabuti hanggang sa masama nang walang anumang paglipat, halos tulad ng teleporting.

Natakot ang mga batang babae at nalilito wala silang ideya kung ano ang gagawin nasasaktan at hindi pinansin, dahil hindi pa nangyari iyon sa kanilang buhay bago ang anong ibig sabihin nito? Kung nakalimutan sila, at hindi kinakailangan, maaari ba nila umalis?

Nagpalitan sila ng mga sulyap at natagpuan ang ilang kaluwagan sa pagpapanggap na maaari silang umalis sa anumang oras ngunit pagdating ng oras upang aktwal na lumipat, kasama marami ang isang pag-uugali sa mata mula sa isa't isa, ang kanilang kalooban at katapangan ay humina dahil lumubog ang araw at kung bigla silang inutusan na manatili at gabi ay bumabagsak na mabuti, ang kanilang imahinasyon ay nabigo sa kanila, na marahil kahit na mas nakakatakot kaysa sa pagkakaroon ng isang tiyak na sagot tungkol sa landas ng kanilang pagkabihag.

Sinubukan ba ng mga batang lalaki na mapabilib ang mga ito sa pamamagitan ng pagbigkas ng mga kwento ng pangigingibabaw?

Naging aliw si Alice sa ideyang iyon, sapagkat nangangahulugan ito na kailangan ng mga batang lalaki isang bagay mula sa kanila, ilang uri ng paggalang o paghanga o malabo pag-apruba.

Nangangahulugan ito na mayroon silang kahit isang maliit na maliit na pagkilos sa kung anong parang isang lalong desperadong sitwasyon.

At pagkatapos, hindi maintindihan, narinig nila ang pag-tol ng isang malayong kampanya at ang mga batang lalaki ay tumayo, tumalikod sa mga batang babae, at umihi sa apoy, inilalagay lumabas ito.

Pahina 52 ng 404

Ang mas matandang batang lalaki ay lumingon, na naka-tug sa isang haka-haka na tainga, sinabi: “ Good luck ”

At pagkatapos ay lumiko at nag martsa sa matibay na mga hakbang sa pamamagitan ng mga bushes at nawala ang parehong mga batang lalaki.

Kabanata 7

Mahirap paniwalaan na ang mga batang lalaki ay talagang nawala. Nakatitig ang dalawang batang babae sa bawat isa sa lumalagong madilim, bahagya na matapang na huminga bagaman ang malabong honk-honk ni Emily ay maaaring marinig sa bahagyang pinaghirapan na katahimikan.

Itinaas niya ang kilay niya kay Alice, walang salita na nagtanong: sa palagay mo ba ay ligtas ito?

Nagkibit balik si Alice. Sinubukan niyang makinig nang husto para sa mga footfalls sa malabay na lupa, ngunit ang kanyang puso ay tumitibok nang malakas na ito ay nag-coursed ng isang mahina na umuungal na tinik sa pamamagitan ng kanyang mga tainga.

Napagtanto na hindi pa talaga siya nakinig sa isang kagubatan dati nalaman niya ang pag-trick ng tubig, ang mabagal na creak ng mga puno, ang bulong na pag-drag ng mga dahon at ang kanyang sariling puso siyempre paulit ulit.

Isang kakaibang ligal na parirala ang lumipad sa kanyang isipan, marahil mula sa pakikinig sa kanya sa pag-uusap sa negosyo ng ama:

Kailangang magkaroon ng isang batas ng mga limitasyon.

Siya ay sumimangot kung minsan ang kanyang sariling isip ay maaaring maging nakakagulat. Tapos siya natanto na ang parirala ay nangangahulugang ang mga batang lalaki ay hindi maaaring umikot pabalik magpakailanman kung naghihintay sila, o nagtatago, sa ilang mga oras na gagawin nila kailangang lumabas, o ipinapalagay na nawala.

Halos mai-snap niya ang kanyang mga daliri sa kakaibang kaluwagan, naalala ang walang katapusang mga laro ng tag at itag at maghanap siya ay naglaro bilang isang batang babae ito ay para lamang dito uri ng sitwasyon. Malinaw niyang naalala ang pagtatago sa isang aparador habang hinahanap siya ng kanyang mga kaibigan. Parang walang hanggan, ngunit natatakot siyang lumabas dahil sa takot na nakikinig sila para sa kanya, sa halip na naghahanap lang siya.

Kalaunan ay nakatulog na siya, at na-drag na gising sa kanya ina na naghahanap sa kanya ng higit sa kalahating oras, na hinihiling iyon ibigay ng bahay ang kanyang

lokasyon ngunit hindi alam ng bahay kung nasaan siya alinman, kaya ang kanyang ina ay pinilit na tumingin sa pamamagitan ng kamay (ginamit ng kanyang ina ang kakatwang parirala na iyon, na gumawa ng Alice giggle: “ tumingin sa pamamagitan ng kamay ” kaya niya isipin lamang ang kamay ng kanyang ina na may mata sa palad nito).

Maaari ka lamang maghintay ng mahaba sa ilang mga punto, ang laro ay tapos na, at kailangan mong lumabas...

Dagdag pa, hindi tulad ng mayroon silang lahat ng oras sa mundo ang kanilang emergency bot humiga, gabi ay tumataas at tila sila ay mga nagkasala pa rin sa mga lupain ng mabaliw at kasamaan mga tao.

Ang paglalakad bilang delicately bilang isang low-gravity ballerina, si Alice ay sumulyap sa kanyang kaibigan, at bumulong sa kanyang tainga:

“ Kailangan nating pumunta. ”

Honk-honk. “ Wala kaming ilaw. ”

Pahina 53 ng 404

Ang isa sa mga bagay na biglang mahal ni Alice tungkol sa kanyang kaibigan ay hindi niya ginawang tanungin kung may ilaw si Alice, ngunit sinabi lamang ng isang malinaw na katotohanan.

Hawak ang siko ni Emily, itinuro ni Alice sa lugar kung saan nagsimula ang landas sa pagbaba sa bundok.

Dahan dahan, nagsimula silang umakyat, pabilis habang natanto nila gaano kabilis ang ilaw ay kumukupas.

Naramdaman ni Alice ang isang saksak ng lubos na hindi inaasahang pangangati galit, halos nang siya ay kaliwang paa dislodged ng ilang mga pebbles, na kung saan nagpunta clattering down ang bundok, na nagpapatawag ng mga demonyo sa mata ng kanyang isip. “ Paumanhin, ” bumulong siya sa paghihirap.

Sa kadiliman, nakita niya ang pag-iling ng buhok ni Emily: hindi mahalaga.

Ang pag-akyat na tila walang katapusang ay naging isang kakila-kilabot na laro ng “ pulang ilaw / berdeng ilaw, ” dahil sa mga ulap na patuloy na nagkakagulo sa buong mukha ng mahina na nag-iilaw na buwan.

Ang madilim na asul na balangkas ng ang natural na mundo ay dumating at nagpunta, pinilit silang huminto at maghintay.

Biglang naintindihan ni Alice ang draw ng moon-worship para sa mga taong hinabol sa gabi, o naglakbay sa dilim, ang buwan ay isang kinakailangang diyos ng posibleng paningin.

Nang lumipas ang oras, napagtanto niya na dapat niyang tingnan ang pagsisimula staccato daanan ng kanilang paglusong na may kaluwagan, dahil hiniwa nito ang oras tiyak na bahagya niyang napansin ang daanan nito ito ay lumalaki lamang pag-igting sa kanyang mas mababang likod na nagpapahiwatig kung gaano katagal ito.

Ito ay lamang kapag nakarating sila sa ilalim ng bundok na maganda mahirap sukatin, dahil ang slope ay unti-unting nagpunta mula sa 45 ° upang malapit sa pahalang na napagtanto nila na ang kanilang galit na galit na paghinto at pag-angkan ay nagkaroon hinihimok ng isang desperadong emosyonal na pangangailangan upang bumaba sa bundok, ang mapagkukunan ng krimen, sa halip na dahil may ilang plano na maaaring makamit lamang sa medyo patag na lupa.

Sinusubukan nilang lumayo, sa halip na pumunta.

Nanted si Emily: “ Paumanhin Kailangan kong magpahinga. ”

Kahit papaano, alam ni Alice na itinuturing ng kanyang kaibigan na sinasabi: “ Kailangan nating pahinga, ” ngunit marahil naisip na ito ay mapangahas.

Humakbang sila ng kaunti sa hindi malinaw na landas, at natagpuan ang isang malawak na sirang puno ng tuod maaari silang sumandal. Isang simoy na simoy ang gumagala sa kanila, stroking ang kanilang buto ng utak na may mga daliri ng icicle.

Tumalon si Emily, brush sa likuran ng kanyang mga hita. “ Gah! Nakakatakot gumapang! ”

Bumangon din si Alice. Ipinagbawal ng kalikasan ang mga ito.

“ Maganda lamang kung patuloy kang gumagalaw, ” aniya.

Napaluha si Emily. “ Man buhay, nais kong itulak ang kanilang mga mukha sa apoy! ”

Pahina 54 ng 404

Sa dilim, tumango si Alice, walang silbi. “ Ito ay tulad ng isang kakaibang pagkalkula sa iyo hindi mo alam na magagawa mo.

Tulad ng: tinamaan ba natin sila, itulak sila sa gilid, sunugin sila at patakbuhan ang mga bagay na hindi namin naisip, o kahit na.

Huminga siya ng malalim inilagay ang kanyang kamay sa balikat ng kanyang kaibigan. “ Tingnan mo, kahit anong gawin namin, ginawa namin ito na tama kahit na kinamumuhian ko na na-hit ka, hindi ko naisip na kailangan kong makita na sa aking buhay, at nalulungkot ako sa nangyari, ngunit narito kami at talagang maaaring napunta ito sa ilang lubos na magkakaibang direksyon. Hindi ko alam kung ano ang ibig sabihin nito, ngunit sigurado ako na maaaring ito ay mas masahol pa. Mabuti ang ginawa mo, at mas mahirap, dahil mas maliit ka kaysa sa ako, at hindi ka maaaring tumakbo, dahil sa hika. ”

Ngumiti si Emily sa kanyang mga hikbi. “Oo, sumuko sa aking ass-mar.”

Tumawa si Alice nang maingay. “ Naaalala mo rin ba iyon? Ito ay uri ng tulad nito, hindi ba? Maliban kung hindi namin natapos ang kalahating pagkalunod sa walang katapusang paglalarawan ng sikat ng araw sa mga dahon. ”

Huminga ng malalim si Emily. “ Hindi rin ako nagagalit, na kung saan ay kakaiba sa palagay ko.

Minsan ay nagtaka ako hindi ko alam kung nagawa mo ba kung ano ang gagawin ko isang mapanganib na sitwasyon at ngayon alam ko na. Lumuhod ako, nahulog ako, kalahating tumakbo ako at napaluha at natawa. Ito ay tulad ng kasamaan ay hindi masyadong umabot sa akin, kung na walang kahulugan. ”

“ Oo, lubos. ” Pinutok ni Alice ang kanyang ulo sa isang tabi. “ Para sa akin, ito ay tulad nila ay kalbo lamang mapanganib na apes, hindi kahit na ang mga tao na kilala natin sila, hindi bukas sa kadahilanan ngunit talagang kakatwang kumplikado, hindi ko alam kung ano ang kanilang mga motibo o pagbabago sa kalooban ay kalahati ng oras o higit

sa kalahati ng oras. Hindi ko makuha iyon. ” Hinawakan niya ang kanyang kamay pataas at madilim. “ nag iba ang pakiramdam niya ”

Huminga ng malalim si Emily, pagkatapos ay nag-coughed, na may huling pagkupas na honk. “

Oo, mabuti magkakaroon kami ng maraming oras upang pag-usapan ito sa susunod na mga araw, at ako ay makapag isip. Ang iyong tatay ay magiging ganap na kasangkot at ang aking ama din ngunit kailangan nating malaman kung ano ang gagawin natin ngayon. Kinain ko ang karamihan sa aking meryenda sa daan hanggang sa mayroon akong ilang mga mumo at tira, ngunit ang tubig ay magiging isang bagay, maaari nating sundin ang isang tunog ng stream kung maaari nating mahuli ito, ngunit ang mabuti, paano sa mundo tayo uuwi?

” Nahuli ang boses niya patungo sa pagtatapos ng kanyang pangungusap.

Sinabi ni Alice: “ Tulad ng karamihan sa mga bagay sa buhay, bumababa ito sa programming.

Ano ang pangkalahatang programa para sa isang emergency bot na bumababa? ” Siya ilagay ang tatlong daliri sa kanyang kulubot na noo. “ Dapat ko talagang malaman ang bagay na ito ngunit napakadaling kunin ang lahat para sa ipinagkaloob. ”

Nakatitig si Emily sa lupa. “ Hindi ko alam ang alinman sa Ayaw kong sabihin, ngunit nais ko ng isang nandito ang batang lalaki, marahil ay malalaman niya, gustung-gusto nilang malaman ang mga bagay na iyon para sa walang kadahilanan. ”

“May dahilan siguro ngayon. ”

Tumahimik sila sandali. Ang isang lobo ay humagulgol sa isang malaking distansya.

Pahina 55 ng 404

Si Alice ay pinilit na magsalita. “ Well, hindi sa palagay ko maraming punto pupunta kahit saan ngayon. Dapat naming sabihin sa emergency bot upang makuha ang sky-taxi 45 minuto bago kami magawa. Mahalaga kung ano ang mangyayari kapag bumaba ang emergency bot ngunit hindi ko alam ang tulad ko sinabi. Mas maganda kung tinawag nito ang sky-taxi sa kasong iyon ngunit sa iyon kaso narito na. ”

Ang pag-iisip ay tumama sa kanilang dalawa nang sabay, at ang kanilang mga kamay ay matatagpuan bawat isa iba pa.

“ Kailangan nating bumalik, ” bulong ni Emily.

Tumingin sila sa nakasimangot na noo ng madilim na bundok, kumikinang sa itaas ng mga ito tulad ng isang uling na smudge ng napakalaking pananakot.

Matapos ang isang walang katapusang pag-akyat, gumapang sila sa pag-clear sa tabi ng chirpy burbling talon. Halos nasaktan si Alice na ang kalikasan ay nag-aalaga ng kaunti para sa kanilang nagagalit.

Ang langit-taxi ay naghihintay nang pasensya para sa kanila, sa mga nasirang labi ng ang emergency bot, at nakasalansan sila sa brushing ang kanilang mga binti at likuran maaari silang umupo nang walang takot sa mga insekto at karamihan ay gumuho sa puting pews. Bahagya silang nagsalita sa pag-uwi at alam na ang mga kaganapan ay nakalagay na ngayon paggalaw na magbabago ng kanilang buhay para sa mahulaan na hinaharap.

Tulad ng nangyari, ang “ na inaasahang hinaharap ” ay nangangahulugang: ang natitirang bahagi ng kanilang likas na buhay.

Pahina 56 ng 404

Kabanata 8

Ang mga pagpupulong ay bihirang seryoso hindi lighthearted o frivolous ngunit hindi grim alinman. Ito ay isang pagbubukod.

Ang ama ni Alice na si David ay isang matangkad na lalaki na may side swept na manipis na mabuhangin na buhok, isang hangin ng brisk decisiveness at isang malakas na momentum ng enerhiya na hinila ang iba sa kanyang paggising tulad ng bahagyang inihanda na mga skier ng tubig.

“ Sa akin, hindi ito napag-usapan, ” sinabi niya sa mga natipon na mukha sa paligid ng talahanayan ng itim na kumperensya. “ Alam kong ito ay aking anak na babae at nakukuha ko ang gumagawa nito ako ay tumingin mas mababa layunin ngunit papalapit ako mula sa isang ganap na moral, UPB

pananaw. Kung nais ng mga tao na manatili ang impiyerno sa ating lipunan hanggang sa sila libreng kalooban, walang problema. Ngunit ang hindi bababa sa ayon sa aking anak na babae at Emily ito ay mga bata sa labas ng mga tinedyer, sigurado, ngunit hindi pa matatanda at wala silang pagpipilian sa sitwasyon, at ang mga pagpipilian na ginagawa ng kanilang mga magulang ay maiiwasan sila Civ magpakailanman. Ibig kong sabihin, maaari mo bang isipin kung anong uri ng Mga Pag-scan ng mga bata magkaroon ng – madilim na mga spot at trauma sa buong lugar, itim na butas. Walang sinuman siguruhin ang mga ito, walang magpapatupad ng kanilang mga kontrata, walang magrenta kahit sila o ibenta ang mga ito ng anumang mananatili silang ostracized, mali ba ako? ”

Si Todd, isang bahagyang portly na tao ng isang daan at tatlumpung na may banayad na nakakainis na ugali ng pagkakahawak ng kanyang mga daliri nang magkasama at mahina ang pagsasalita sa laced pink spiderweb ng kanyang mga kamay dahan-dahang nagsalita. “ Kaibigan ko, maaaring hindi ito isa ang paglabag sa NAP maghintay, maghintay, nakukuha ko na ang paghagupit sa mga batang babae at ang banta sa pagkulong na iniulat ay ngunit marahil ang batang lalaki, sa kaguluhan ng kanyang pag-aalaga, naisip na ito ay isang bagay ng pagtatanggol sa sarili at marahil ang mga batang babae maling nainterpret ng isang malakas na paanyaya para sa ilang uri ng pagkulong. Hindi ko sinasabi na ito ang kaso o kahit na malapit dito ngunit hindi namin alam kung sigurado at tiyak na wala kaming pagkakataon na i-cross-suriin ang sinuman doon.

Natugunan ng mga batang babae ang kanilang mga outliers, na nakagugulat para sa ating lahat ito ang dahilan kung bakit hindi ako paglalakbay sa kabila ng Civ at umuwi sila ng kaunti mas matalino, ngunit wala sa mas masahol para sa pagsusuot sa anumang permanenteng paraan. Iminumungkahi mo ba na pumasok kami na may puwersang militar at kunin ang mga bata? ”

Si David ay nakaupo nang malakas sa isang upuan at tumingin sa paligid ng mahabang mesa. Ang dosenang pinuno ng mga pangunahing Dispute Resolution Organizations na nakatitig sa kanya at nakikita niya ang pagkamausisa at kaguluhan sa kanilang mga mata.

Ang sitwasyon ay isang mahusay na pakikitungo na naiiba sa kanilang karaniwang mga araw ng poring over ang minutiae ng mga obligasyong kontraktwal, naghahanap ng mga sugnay na makatakas o porosity ng pagpapatupad.

Isang labis na talino na binata na may apatnapung na nakasandal pasulong at itali ang kanyang knuckles nang mahina sa walang kamali-mali na ibabaw ng talahanayan ng

obsidian. “ Wala pa kaming ganito bago rin, marahil ang mga mas matanda dito, ngunit hindi ako sigurado. Ito ay tulad ng isang bungkos ng mga ligaw na hayop doon, isang pag-aalsa ng kasaysayan o isang bagay na katulad nito. Kinamumuhian ko ang ideya ng ang mga bata na napagkamalan, siyempre na napupunta nang hindi sinasabi ang ngunit ano gagawin ba natin sila? Kung papasok tayo at suhol o bully. ” Ang boses niya humina, na parang malapit na siyang magbigkas ng isang kalaswaan. “Gumamit ng puwersa upang makuha ang mga iyon mga bata out, pagkatapos ano?”

Alam nating lahat ang mangyayari pagkatapos ng edad na lima o anim, kung ang mga bata ay naging dating sinaktan o napabayaan at ano ang sinabi niya? Tungkol sa mga bruha? ”

Pahina 57 ng 404

Isang mas matandang lalaki ang nag-ayos at kumakaway sa kanyang mga kamay. “ Hindi, hindi mga mangkukulam . Ito ay isang sinaunang kaugalian, anim, pitong daang taong gulang, mula sa malalim na Timog sa Lumang America. Ang mga bata ay pupunta at kailangang pumili ng isang sangay na ang kanilang mga ama ay matalo sila. ”

Isang kalbo na lalaki ang nagsabi: “ Man buhay na sila ay apes pabalik noon! ”

Ang isang babaeng may edad na ngumiti ng mahigpit. “ Hoy, walang nakakainsulto na apes. Sila lang hayop. ”

Tinambol ni David ang kanyang mga daliri sa mesa. “

Malaking pananaw sa problema at ang oras ng bumalik.

Ang bawat tao sa lipunan ay nasuri, ang lahat na naligaw ay naitama maliban sa grupong misteryo na ito sa labas ng Smudge Mountain ... sigurado ako marami pa, ngunit iyon lang ang nalalaman natin tungkol sa hindi pa sila naging bahagi ng lipunan, at hindi sila maaaring ma-itawkil, dahil malinaw na hindi nila kami gusto sobra, at malinaw naman na pinapahamak nila ang impiyerno sa kanilang mga anak na lumilikha ng karaniwang karahasan at pagkagumon at promiscuity at kasama ang promiscuity na iyon ay darating ng mga karagdagang sanggol, na lahat ay magiging ginagamot nang masama, at mayroon kaming isang potensyal na ayaw kong gamitin ang term na ito, ngunit mabait ito ng tulad ng isang social cancer sa mga gilid doon. Ang kanilang rate ng kapanganakan ay marahil paraan na mas mataas kaysa sa atin

hindi ito ang huling oras na bumangga tayo. Anak ko at ang kanyang kaibigan ay tulad ng isang babala.

Kailangan nating gumawa ng isang bagay.

Ang Cataclysms ay sanhi ng lahat ng sinipa ang lata kalsada. ” Madilim ang mukha niya sa pagnanasa. “ Hindi namin ginagawa iyon. Hindi na, Huwag na ulit! ”

Bumuntong hininga ang matandang babae. “ Alam mo na hindi namin maaayos ang mga matatandang bata at ikaw kilalanin mo yan, di ba? Siguro ang mga mas bata ngunit kung sila ay nakikipag-ugnay sa kanilang mga ina gayunpaman baluktot na ang bono ay maaaring pagkatapos ay ang trauma ng paghihiwalay ay marahil ay tatanggalin ang anumang mga benepisyo na sinusubukan naming dalhin sa sitwasyon. ”

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Ito ay tulad ng mga tao bago ang Cataclysms na nakakahanap ng isang bulsa ng mga may-ari ng karapatan sa kanilang sariling bakuran ... ”

Sumagot si Alan: “ Oo, ngunit pagkatapos ay iisipin nila na malalaman nila kung ano ang gagawin ngunit ang lahat ng kanilang mga sagot ay karahasan lamang. Wala kaming kawala. ”

May katahimikan sa isang sandali sa paligid ng silid, tulad ng kaisipan ng lahat kalamnan na pilit sa mabibigat na problema.

Isang mas matandang lalaki na may mga natutulog na mata ang nagsabi: “ Siguro isang pamilya lamang ito, o isang kakaunti. Hindi natin alam kung nasaan sila – baka ang mga batang iyon pangangaso mismo sa gilid ng kanilang saklaw. ”

Sumagot ang matandang babae: “ Kung ito ay isang maliit na genetic sample, pagkatapos ay inbreeding maaaring malutas ang aming problema. ”

Sumimangot si David, ibinabaluktot ang kanyang mga daliri. “ Halika sa mga tao, hindi tayo maaaring tumawidang aming mga daliri at umaasa na ang problema ay umalis sa sarili nitong hindi ito kung paano nakuha namin ang modernong mundo, kung paano kami nakaligtas sa Cataclysms, kung paano namin napapanatili ang Civ. ” Bumuntong hininga siya. “ Kailangan lang nating mabilis na maipasa ang ating sariling kasaysayan. Kasama ang bagong lipi na ito. Dalhin mo sila rito turuan silang mapayapang magulang at maghanap ng isang paraan upang mapabilis ang kanilang pag-unlad. ”

Pahina 58 ng 404

Nag-snort ang matandang babae. “ Oh teka David hindi mo maisip hindi nila naririnig ang mapayapang pagiging magulang! Wala sila sa labas, naaa gitna ng kung sino ang nakakaalam-saan dahil nais nilang patuloy na abusuhin ang kanilang mga anak.

Ang mga batang lalaki na tila may alam tungkol sa amin, kung paano kami nakatira ay hindi nagrereklamo sila tungkol sa aming mga makina at lahat? Kaya ang mga matatanda ng alam ng tribo kung paano namin ginagawa ang mga bagay gusto lang nilang manatili doon upang maaari silang mag-bully at matalo ang kanilang sariling mga anak hindi namin hayaan na mangyari iyon, hindi iyon isang pagpipilian, hindi iyon maaaring mangyari talahanayan! ”

Katahimikan sa buong paligid. Ilang henerasyon lamang sila sa mapayapa pagiging magulang, kaya't nadama pa rin nila ang isang vestigial na paghihimok upang maiwasan ang mga problema at ipagpaliban mga desisyon.

Sinuri ni David ang kanyang mga tala at sinabi: “ Kaya pinagsama ang mayroon kaming 345 seguridad mga opisyal. Ang unang bagay na kailangan nating gawin ay hanapin ang angkan na ito, bilangin ang kanilang mga numero, makuha isang pakiramdam ng kanilang kadaliang mapakilos at istraktura at armas siyempre. Sila, sila maaaring maging Edad ng Bato sa oras na ito, kung sila ay natigil pa rin sa harap ng Cataclysms.

Maaari silang maging sa ilalim ng lupa, maaaring sila ay nasa patuloy na paglipat, maaaring maging napakahirap hanapin ang mga ito ngunit kailangan nating subukan, siyempre. ” Tumayo siya tiyak. “ Halika, kung ikaw o ako o alinman sa amin ay natigil doon ang mga bata na pumili ng aming sariling mga stick upang matalo, hindi ba natin nais ang modernong kawal na sumakay sa aming pagsagip? ”

Nagkaroon ng hindi mapakali na katahimikan.

Itinutok ni David ang bawat mata sa bawat mukha. “

Paano kung na-hit nila ang isa sa iyong mga bata o mas masahol pa nakunan ang isa, na maaaring pagpapalano nila, para sa lahat ng ating nalalaman? Hindi, mayroon kami upang mailigtas ang mga bata, kailangan nating ayusin ang sitwasyon, kailangan nating tiyakin ito ang pang-aabuso ay hindi na muling nangyari! ”

Ngumiti siya ng mahigpit. “ Dapat nating kalugdan, iyon mayroon pa ring mga moral na krusada na dapat gawin sa perpektong mundo ng atin. ”

Sumandal siya sa mesa.

“ Lahat ay palaging nagtalo, sa buong kasaysayan, ang utopia na iyon nakakainis. Kaya, patunayan natin na mali sila, kahit kailan sa oras na ito! ”

Kabanata 9

Ang iba't ibang mga pagpupulong na may mataas na antas ay nagtipon sa mga pinuno ng DRO na nakikipag-ugnay sa mga eksperto sa pagmamapa na sila mismo ay nagpadala ng isang serye ng mga drone na naghahanap para sa Clan, dahil nakilala na nila. Ang DRO ang mga pinuno ay nakipagpulong sa mga pangkat ng seguridad at ipinapaalala sa lahat na ang karahasan ay ganap na ang huling resort, dahil ito ay napaka-ekonomiya na hindi epektibo pati na rin ang imoral upang simulan ang paggamit ng puwersa.

Pahina 59 ng 404

Lalo na napunta si David sa mga patnubay sa Paggamit ng puwersa sa pagbabarena ng mga natipon na mga koponan ng seguridad sa mga hakbang, na tinik ang mga ito sa kanyang daliri:

“ Alam kong alam mo ang lahat ng ito, ngunit katatawanan ako. Una, mayroon kaming contact; pangalawa negosasyon. Pangatlo, pagkubkob.

Pang-apat na hindi pinapagana ang mga miyembro ng Clan.

Ikalima, pagtatanggol sa sarili o sa kasong ito ay pagtatanggol sa ngalan ng mga bata. Walang sinuman at inuulit ko, talagang walang sinuman na awtorisadong gumamit ng puwersa, maliban sa isang sukduhan ng pagtatanggol sa sarili, kapag ang lahat ng iba pang mga pagpipilian ay naubos. Ngayon, alam ko na ito ay isang hindi pangkaraniwang sitwasyon, na ang dahilan kung bakit kami ay nagbibigay ng karagdagan pagsasanay. Una sa lahat, ang Clan o Clans, para sa lahat na alam nating ay walang mga kaibigan o mga kamag-anak sa Civ, kaya ang ostracism ay marahil ay walang kahulugan sa kanila ito tila na kusang-loob na nila ang kanilang sarili na, kami hindi pa alam kung paano o mula sa kung saan na nangangahulugang ang aming pinakamakapangyarihang sandata para sa UPB ay na rin, walang lakas sa sandali, o hindi bababa sa sitwasyong ito. Iniisip ko na wala silang pagnanais upang lumahok sa Civ tutol sila dito sa prinsipyo.

Hindi kami alam kung anong uri ng sandata ang mayroon sila, ngunit walang pangunahing naging naiulat na nawawala mula sa anumang armory, kabilang ang mga pangunahing armas tulad ng kontrol ng bio-target at sky-laser. Lahat ng mga gamit na ginagamit namin upang mapanatili ang ating sarili ligtas ay ligtas pa rin. Maaaring magkaroon sila ng mga lumang baril kung ano ang ilan sa tinutukoy mo bilang bang-sticks at syempre, babalik pa sa oras maaari silang magkaroon ng mga busog at arrow o sibat at alam kong tunog iyon nakakatawa, ngunit wala itong tawanan. Tahimik sila, nakamamatay, mahirap subaybayan walang mga lagda ng init ng kurso at maaaring teoretikal na itusok ang iyong mga kalasag.

“ Kaya una, nakikipag-ugnay kami at pangalawa, pupunta ako sa hindi armado upang makipag-ayos, kahit na lantaran hindi ko iniisip na pupunta ito nang maayos. Ang mas primitive ang tribo, mas maraming kontrol na nais nilang mapanatili ang kanilang mga anak; ito lang paraan upang mapanatili ang pag-iisip ng tribo. Kaya hindi nila susuko ang kanilang mga bata, at hindi nila nais na baguhin ang kanilang kultura sa anumang bagay sibilisado, kaya pupunta ako bilang higit pa sa isang misyon sa paghahanap ng katotohanan ... Huwag mo akong kunin mali inaasahan kong makukuha ko nang mapayapa ang impormasyon, ngunit sa palagay ko kailangan nating maging makatotohanang tungkol sa aming mga pagkakataon. ”

Tila tumagal magpakailanman upang mahanap ang Clan. Malinaw naman na may alam silang isang bagay tungkol sa mga diskarte sa pagsubaybay na magagamit sa Civ, at naging sanay sa dodging o undermining ang mga ito.

Batay sa kanilang kaalaman sa mga tradisyunal na tribo ng mangangaso, ang mga DRO tinantya na ang Clan marahil ay may hindi bababa sa dalawampung pamilya. Kaloriya ang mga kalkulasyon ay pinagsama, at ang mas malalaking hayop sa lugar na naka-tag na kalangitan sa pagsubaybay sa mga hiyas.

Ang Deer ay titigil sa paglipat, at ang mga drone ay ipapadala – lamang upang mahanap ang coyotes o lobo na kumakain ng bangkay. Sinuri ang close-up na footage, upang makita kung ang anumang mas malaking bahagi ng karne ay nawawala, kumpara sa pagkonsumo mga rate ng mga scavenger at mandaragit, ngunit ang mga resulta ay hindi nagkakamali.

Nang maglaon, ang isang usa ay tumigil sa paglipat ng maikli sa araw, at pagkatapos ay nagsimula

gumagalaw sa isang hindi wastong fashion, kahit na sa mga gullies at canyons at ito ay natagpuan na ang pagsubaybay sa hiyas ay tinanggal mula sa ilalim ng balat at nakakabit sa isang uwak.

“ Nasa amin sila, ” iniulat ni David sa ikatlong lingguhang pagpupulong.

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Posible bang mayroon silang pagkukunwari ng ilang uri? ”

Buntong hininga si David. “ Kahit ano ay posible siyempre, hindi iyon isang mahusay na naka-frame na tanong. Tulad ng dati, napunta ito sa tanong kung sila ay may prinsipyo, o tuso lang. Kung sila ay may prinsipyo, tatanggihan sila cloaking sa pilosopikal na mga batayan kung sila ay tuso, gagamitin nila kahit anong kamay upang mapanatili ang kanilang pamumuhay. ”

Pahina 60 ng 404

Sinabi ng matandang lalaki: “ Hindi ko inaaakala na mayroon kaming suhol sa kanila kasama ang maliban sa kanilang kalayaan, na hindi namin ibibigay. Ang suhol ay palaging mas mura kaysa sa pakikipaglaban.”

Umiling iling si David. “ Ang Civ ay walang anumang mag-alok sa kanila sila ay uri ng aming kabaligtaran na imahe; marahas na kultura, walang teknolohiya at napapahamak ang mga bata. Tiyak na hindi ko ito mailalagay sa kanila. Talagang nireesperto ko ang kanilang katalinuhan na iniwan ang isa o dalawang miyembro upang magulo sa aming pag-scan at pagsubaybay sa mga hiyas, habang ang natitira ay lumipat sa ilan kahit na mas malayong lokasyon. ”

Sinabi ng matandang babae: “ Ilang sandali pa mula nang pag-aralan ko ang sinaunang bagay na ito, ngunit hindi ba ito itinuturing sa isang pagkakataon na ang mga kriminal ay may ugali na bumalik sa pinangyarihan ng kanilang krimen? Ang ilang mga lumang kwento ng Ruso, hindi matandaan. Gawing mayroon kaming pagsubaybay sa Smudge Mountain, kung saan ang iyong anak na babae at siya kaibigan ay gaganapin? ”

Sumimangot si David. “ Hindi, hindi namin – ngunit iyon ay isang mahusay na punto. Mahabang logro, ngunit sulit. Makikita ko ito tapos na. ”

Ang kalbo na lalaki ay kumiskis sa kanyang ilong at nag-ayos ng delicately. “ Ayaw kong sabihin ito ngunit kailangan nating maging prangko sa ganitong uri ng sitwasyon, maaaring daan-daang o libu-libong kaligayahan ng mga bata na nakataya ... ”

Ipinakalat ni David ang kanyang mga kamay. “ Ito ay isang bukas na forum, sabihin ang iyong isip. ”

“ Hindi ko maiwasang isipin na ang bahagi ng pagpapanatiling bihag ng dalawang batang babae ang nakaposte, o isang baluktot na pagpapahayag ng romantikong interes. Kami tingnan ang ilan sa mga ito sa mga rehiyon ng istatistika; ang mga kalalakihan doon ay nakakaramdam ng hindi sapat kamag-anak sa aming sariling alpha kapangyarihan, upang magsalita. Kapag nakikipag-ugnay sila kasama ang mga babaeng Civ, malamang na strut ang kanilang pisikal na katapangan – karaniwang pananakot o pagkabihag o isang bagay na katulad nito. Klasikong leveling up. ”

Pinahigpit ng matandang babae ang kanyang mga mata. “ Ayaw nilang maging sibilisado, kaya itinulak nila ang mga kababaihan.

Hindi gaanong nagagalit sa akin ngunit iyon ... ”

Sumimangot si David. “ Kung kukuha ako ng ilang mga hakbang sa kalsada nito pag-uusap, tila mayroong isang pangkalahatang hangin ng mungkahi hindi paglalagay nito sa sinuman sa partikular na maaaring sulit na gamitin ang aking anak na babae at ang kanyang kaibigan bilang sakit?”

Pula ang pisngi ng kalbo ng lalaki. “ Maaari kong kunin iyon... Ito ay sa akin at oo, ako ay nagtataka kung ang dalawang batang lalaki ay nais na pukawin ang isang mas primitive pambabae tugon sa kanilang mas primitive na pag-uugali ng panlalaki. Alam nating lahat ito na nakita ko ito. Kapag nakipag-ugnay ka. Mga babaeng Civ o mga lalaki kung gayon ang mga grubby members ng iyong sariling tribo ay tila mas hindi kaakit-akit. Ang Civ ‘ spoils ’ mga tao iyon ang kanilang opinyon tungkol sa ang aming paggamit ng teknolohiya; marahil totoo rin ito tungkol sa kung ano ang mangyayari sa kanilang pagtingin sa kanilang sariling mga kababaihan. ”

Ang ama ni Emily – na ang pangalan ay Gregory – ay nagulat sa lahat sa pamamagitan ng pagbubugbog ang kanyang kamao sa mesa. Halos nakalimutan nila na nandoon siya, sa dulo.

Pahina 61 ng 404

“ Nakakuha kami ng teknolohiya sa ano ang sinasabi mo, gumamit lamang ng mga bata upang maakit ang mga ipininta na savages sa kapansin-pansin? Marami pang teknolohiya?

Sky-lasers, neon lambat, ano ang susunod na time machine, upang mapabilis ang kanilang ebolusyon?

Tingnan aang tribo na ito ay lumabas doon para sa mga henerasyon marahil sila nagmula rito, na nakakaalam ng iwanan mo sila sa impiyerno! ”

Itinaas ni David ang kilay niya. “ Bakit sa palagay mo ay napasok kami ng teknolohiya ito? Ang mga batang babae ay naglalakad ... ”

“ Naihatid ng isang sky-taxi! Bantayan ng isang bot na kinuha ng isang bato! ”

“ Hindi! ” sabi ni David, itinaas ang kanyang tinig nang bahagya. “ Iyon ang lahat ng sa iyo. ”

“ Ano? ”

“ Hindi kita masisisi sa ito ay lubos na hindi inaasahan at hindi mahuhulaan, ngunit hindi mo masisisi ang teknolohiya para sa iyong malayang pagpapasya hayaan ang mga batang babae na maglakbay saanman gusto nila. Ikaw at ang iyong asawa ay ang mga may sapat na gulang na namamahala sa mga bata. Muli, hindi kita sinisisi sa nangyari hayaan ang aking anak na babae na maglakbay nang malawak ngunit kailangan mo talagang tanggapin ang responsibilidad para sa mga pagpipilian na ginawa mo, at hindi sisihin ang teknolohiya, o isang bato, o ang tirador. ”

Ang madilim na mukha ni Gregory ay sumabog sa galit at kahihyan. “ Hindi ako galit teknolohiya, Galit ako sa aking sarili, dahil sa hindi pagtupad ng aking sariling mga halaga. Tumanggi ako teknolohiya, at pagkatapos ay ibigay ito sa aking anak na babae tulad ng isang piraso ng kendi. ” ebolusyon? Tingnan ang tribo na ito ay lumabas doon para sa mga henerasyon marahil sila nagmula rito, na nakakaalam ng iwanan mo sila sa impiyerno! ”

Itinaas ni David ang kilay niya. “ Bakit sa palagay mo ay napasok kami ng teknolohiya ito? Ang mga batang babae ay naglalakad ... ”

“ Naihatid ng isang sky-taxi! Bantayan ng isang bot na kinuha ng isang bato! ”

“ Hindi! ” sabi ni David, itinaas ang kanyang tinig nang bahagya. “ Iyon ang lahat ng sa iyo. ”

“ Ano? ”

“ Hindi kita masisisi sa ito ay lubos na hindi inaasahan at hindi mahuhulaan, ngunit hindi mo masisisi ang teknolohiya para sa iyong malayang pagpapasya hayaan ang mga batang babae na maglakbay saanman gusto nila. Ikaw at ang iyong asawa ay ang mga may sapat na gulang namamahala sa mga bata. Muli, hindi kita sinisisi sa nangyari at hayaan ang aking anak na babae na maglakbay nang malawak ngunit kailangan mo talagang tanggapin ang responsibilidad para sa mga pagpipilian na ginawa mo, at hindi sisihin ang teknolohiya, o isang bato, o isang tirador. ”

Ang madilim na mukha ni Gregory ay sumabog sa galit at kahihyan. “ Hindi ako galit teknolohiya, Galit ako sa aking sarili, dahil sa hindi pagtupad ng aking sariling mga halaga. Tumanggi ako sa teknolohiya, at pagkatapos ay ibigay ito sa aking anak na babae tulad ng isang piraso ng kendi. ”

Pahina 62 ng 404

Sinabi ni David: “ Sigurado ako na hindi namin kailangan ng isang Scan upang malaman ang kanilang antas ng empatiya at pag-unlad ng kaisipan. Tulad ng para sa posibilidad ng ebolusyon, mabuti na ang isang buhol na hindi natin mai-unravel, tulad ng lahat alam. Siguro kung sila ay mas bata lima at sa ilalim ng maaari kaming magtrabaho sa neuroplasticity upang dalhin sila kasama ang ngunit pagkatapos ay hindi nila ito naging karamihan sa isang panganib kina Alice at Emily. ”

“ Maaari itong maging uri ng patunay na kailangan nating pahintulutan ang mas agresibong aksyon.

Tinutukoy ko ang Mga Scan. ”

Sumandal si David. “ Hindi ka ba nagtitiwala sa akin, Lou? ”

Ang pisngi ng lalaki ay lumago nang pula. “ Ano ang ibig mong sabihin? ”

Mababa ang tinig ni David. “ Ang aking anak na babae ay ginawang hostage sa isang bundok, sinasabi niya sa akin ang nangyari, sinasabi ko sa iyo ang nangyari at alam nating lahat kung ano ang ibig sabihin tungkol sa empatiya at kaunlaran.

Mayroong isang tuwid na linya sa pagitan ng mga kaganapan, sinabi sa akin ng aking anak na babae, at ako sinasabi sa iyo alinman sa mga kaganapan ay hindi nangyari, nagsinungaling ang aking anak na babae, o ako nagsisinungaling, o ilang kumbinasyon.

Kailangan mo ba talaga ng isang Scan? ”

Hinawakan ni Lou ang kanyang tingin at nagkibit-balikat. “ Wala akong problema sa iyong pagnanasa maramdaman ang parehong paraan sa iyo ngunit hindi ka namin makukuha upang makukuha mas pangkalahatang kooperasyon sa buong Civ sa tuwing kailangan namin ng suporta para sa ito. Naiintindihan ng lahat ang mga pag-scan kahit na. Mas layunin sila, mas kaunti may lasa, hindi gaanong personal. ”

Tumahimik si David. “ Tama ka, salamat. ”

Sinabi ng matandang babae: “ Maglagay lamang ng isang Shield sa iyong anak na babae, walang magagawa, hawakan mo siya. ”

Ngumisi si David. “ Iyon ay medyo simple. Maaari pa rin siyang maitali, kinuha sa ilalim ng lupa, gaganapin sa ilalim ng dagat arrow ay maaaring makarating sa hindi ko alam, ang aking isip ay hindi eksaktong gumagana sa ganoong paraan ngunit dahil lamang sa siya ay magiging sanay sa mga bato at laser at hindi ibig sabihin ng bios na hindi siya masasaktan o natatakot, para sa bagay na iyon. ”

Sinabi ng sinaunang lalaki: “ Paano ginagawa ang mga batang babae pagkatapos nito? Ako, ako hulaan ko lagi akong nagtataka kung paano mapayapa ang mga bata trauma. ”

Nagpalitan ang dalawang ama ng alam na hitsura.

Bumuntong hininga si David. “ Hindi ako sigurado sa iyo na nais malaman. ”

Kabanata 10

Ang karahasan ay lumilikha ng isang kakaibang lapit; ang karahasan ay tinanggal ang pagkatao sa ang mahahalagang hayop, na ilang mga tao na nakikita sa labas ng kasarian o gulat.

Si Alice ay iginuhit upang bumalik sa Smudge Mountain. Ito ay isang uri ng ' mas maraming sa karahasan ' na kung minsan ay pinipilit ang mga biktima na muling bisitahin ang tanawin ng krimen. Si Alice ay nakinig nang may pansin na habang nagpapanggap na ginulo sa pamamagitan ng kanyang mga manlalaro ng holo habang iniulat ng kanyang ama sa kanyang ina ang mga paghihirap nahanap nila ang Clan.

Pahina 63 ng 404

Madalas niyang naisip ang mga batang lalaki lalo na ang nakatatanda. Hindi ito a sakit, hindi ito obsess, ngunit ang kanyang primitive na utak ay na-aktibo sa ang pagkakaroon ng panganib, ng mga mandaragit, at ikot ang bagong kaalaman na tulad nito isang pating na spiral ng isang nasugatan na isda. Isang gabi, napagtanto niya na kailangan niya.

Tumawa siya ng tahimik.

“ Kailangan. ” Parehong ang aking mga magulang ay igulong ang kanilang mga mata sa akin na ibigay ang aking libre madali ito o sa ilalim ng memorya ng naturang pagpilit, anuman...

Napagtanto niya na kailangan niyang bumalik sa Mountain, sa pinangyarihan ng krimen kaya napag-usapan sa Civ. Ginamit niya ang mundo ng pagsubaybay suriin ito, at nakita ang mga higanteng kumpol ng mga mata at tainga bilang mga tao ng VR binisita ang site ng naturang paglabag. Gayunpaman, na nakalakad sa paglipas ng panahon, tulad ng drama ng pagkulong at ang nag-resulta ng paghahanap ay nagsimulang mawala mula sa isipan ng mga tao. Ang balita ay patuloy na nagpapaalala sa mga tao ng pambihira ng ganoong isang pag-atake sa mga bata.

Maaari akong palaging pumunta ' incognito, ' ang privacy ay napakahalaga sa amin kaya walang sinumanmakikita ko.

Ngunit paano makarating doon? Ang privacy ay ang Civ, madalas na sinabi sa kanya ang karapatan na manatiling libre mula sa pagtingin, personal sa iyong sariling buhay, ay ang kakanyahan ng sibilisasyon. Siyempre, hindi ito palaging nalalapat sa mga bata na may higit na mga karapatan at pribilehiyo kaysa sa anumang naunang sibilisasyon (sa iba pa mga salita, ito ang unang sibilisasyon) ngunit sa pangkalahatan ay sumang-ayon si Alice ipagbigay-alam sa kanyang mga magulang kung saan siya pupunta.

Naisip niya nang mahaba at mahirap tungkol sa pagsuway sa kanyang mga magulang nakaramdam ito ng surreal halos supernatural. Mayroong isang uri ng implicit na kontrata sa pagitan nila siya ay ginagamot nang maayos, ginagamot niya sila ng maayos. Hindi sila nagsisinungaling sa kanya, hindi niya magsinungaling sa kanila. Itinago nila ang kanilang salita.

Hindi pa niya talaga inisip ang pagsuway sa kanila dati, dahil sila ay hindi mga awtoridad sa kahulugan na sila ang namamahala, hindi nila kontrolado o pangungutya sa kanya ay makatuwiran lamang silang pare-pareho.

Noong siya ay napakabata ang memorya ay bumabalik sa pagbaha habang siya ay hinawakan ang kanyang paa sa mga hangganan ng pagsunod sinira niya ang isang pangako sa kanyang ama tungkol sa kendi.

Tumango siya, mula sa kanyang mataas na sukat at karunungan. (Noong siya ay napakaliit, tumingin sa kanya si Alice, hindi alam ang pagkakaiba sa pagitan ang tuktok ng kanyang ulo at ang mga lumulutang na ulap, at naisip na ang mga ulap ay isang uri ng korona na nakabalot sa kanyang isipan, tulad ng isang malaswang chandelier.)

“ Kaya hindi na natin kailangang panatilihin ang ating salita, ito ba? ” malumanay siyang nagtanong.

“ Hindi! ”

“ Naaalala mo ba na ipinangako kong dadalhin ka sa paglangoy bukas? ”

Tumango siya.

“ Gusto mo bang lumangoy? ”

Ay siya ay tumango

Pahina 64 ng 404

“ Masaya ka ba sa paglangoy bukas? ”

Siya ay tumango.

“ Kung sinisira ko ang aking pangako, at hindi kami lumalangoy, malulungkot ka ..? ”

Siya ay tumango.

“ At magiging masaya ka ba sa susunod na pangako ko sa iyo ng isang magandang? ”

Umiling iling siya.

Hinawakan siya ng kanyang ama. “ Mabuti na lang na kinuha mo ang kendi. Ito ay natural. Ngunit hindi ako magkakaroon ng mas mataas na pamantayan kaysa sa iyo. Ibig sabihin ay gagawin ko mawala, halos lahat ng oras. Gusto mo talaga akong panatilihin ang aking salita kapag ako gumawa ng isang pangako sa iyo, di ba? ”

Siya ay tumango.

“ Iyon ang nararamdaman ko sa iyong mga pangako. Alinman nating pareho ang ating mga pangako, o hindi natin kailangan. Alin ang gusto mo? ”

Naalala ni Alice ang isang luha na bumabagsak sa kanyang pisngi. “ Panatilihin ang mga ito. ”

Ngumiti ang kanyang ama. “ sumasang-ayon ako. Tandaan lamang na mayroong isang hayop sa loob ng ikaw at isang hayop sa loob ko. At ang hayop na iyon ay nais lamang ng mga bagay-bagay, at hindi talaga nagmamalasakit sa katotohanan o pangako o kabutihan o anumang bagay na katulad nito at bahagi ito sa atin, hindi natin ito itatapon, sapagkat mangyayari iyon tulad ng pagtapon ng isang daliri o isang daliri ng paa. ”

Ngumiti siya.

“ Kami ay mga mammal, alam mo na ang ngunit kami rin ay mga anghel, at iyon ang pinaka tunay na bahagi sa amin. Ang mga anghel sa atin ay talagang nagmamalasakit sa katotohanan at kabutihan at mga pangako, at handang isuko ang kendi para sa tiwala at din dahil ang tiwala ay makakakuha ka ng mas maraming kendi kaysa sa paglabag sa iyong mga pangako. Kung sinisira mo ang iyong pangako, at kumain ng kendi, hindi namin ito makukuha sa bahay, kaya't ikaw hindi makakakuha ng anumang. Kung pinapanatili mo ang iyong salita, at hindi kumain ng kendi kapag sinabi mong hindi ka, maaari naming makuha ito sa bahay, kaya kumuha ka. Ginagawa ba iyon magkaroon ng kahulugan? ”

Siya ay tumango.

Yakap.

Kendi.

Paglalangoy.

Tawa.

Masaya.

Pahina 65 ng 404

Ngunit hindi ko siya pinangako sila ay isang pangako na hindi na bumalik sa Bundok.

Tulad ng sinabi niya sa mga salita sa kanyang isipan, sila ay humina at kumupas, ang kanilang ang pagiging lehitimo ay gumuho sa ilalim ng bigat ng tiyak na kaalaman na ang paglabag sa isang walang pahiwatig na pangako nang walang malinaw na komunikasyon ay tungkol lamang ang pinakamasama bagay.

Kailangan niyang pumunta, ngunit ayaw niyang sumuway sa – at kakaiba, na ang ang salitang “ disobey ” ay talagang lumitaw sa kanyang isipan mula noong gabing iyon sa Bundok. Hindi niya talaga inisip na sumunod sa kanyang mga magulang, o sa kanya lipunan o anumang may sapat na gulang para sa bagay na iyon. Ginawa niya ang gusto niya sa iba mga tao na gawin; pinanatili niya ang kanyang salita at hindi sumigaw sa mga tao o mahirap ito kahit isipin, pindutin ang mga ito. Ito ay kakila-kilabot na sa pagtanggap ng pagtatapos ng ang mga bagay na ito, kaya bakit niya ito gagawin?

Narinig ni Alice ang mga kwento ng ibang mga bata mga sanggol, napakabihirang, at walang sinumang malapit sa kanya siyempre na nabigo ang kanilang mga Scan, at ang lipunan ay tumalon sa pagkilos.

Isang bata na nakilala niya sa kanyang paglalakbay sa isang no-bot na kapitbahayan bumulong tungkol sa nangyari noong ang kanyang Scan ay nasa hangganan lamang ng empatiya.

Ang mga Scan ay nasa himpapawid, at tatlong mga doktor ang naroroon, gesturing at umiikot ang three-dimensional na imahe.

Sinabi ng head doctor sa kanyang mga magulang: “

Ito ang utak ng iyong sanggol salamat sa Scan at tulad ng nakikita mo, ang bahaging ito ng utak na dapat na kung saan ang empatiya ay umuunlad ay medyo madilim, tulad ng isang kuweba.

Kung iikot natin ito dito, at narito, makikita natin na ang pag-unlad ng utak ay hindi nangyayari tulad ng nararapat, at ito ay isang tiyak na landas sa isang mapanganib na at marahil mapanirang pagtanda. Tulad ng alam mo, ang mga bata ay uri ng paglago at pakawalan ang ' nilalang. Mayroon kang kabuuang privacy upang itaas ang iyong anak ayon sa nakikita mong akma ngunit syempre lahat ng tao sa lipunan ay kailangang manirahan kasama ang mga produkto ng iyong pagiging magulang, at mayroon kang isang anak na uri sa gilid, at isa pa iyon ay hindi pagbuo ng empatiya sa anumang makabuluhang paraan. Ngayon kami ay mayaman na lipunan, tulad ng alam mo, ngunit ang mga bata na walang empatiya ay lumalaki ang mga may sapat na gulang na nagkakahalaga ng 5 hanggang 10 beses kaysa sa kanilang paggawa ng at kung sino may pananagutan ba sa gastos na iyon?

Tiyak na hindi ang iyong sanggol mismo, siyempre ito ay sa iyo bilang mga magulang at sa amin bilang mas pangkalahatang lipunan na responsable para sa madilim na kuweba na ito sa utak kung saan ang puso ng iyong sanggol dapat, upang magsalita.

Anuman ang nangyayari sa iyong tahanan ay pumipigil sa kakayahan ng iyong sanggol palaguin ang mga neuron ng salamin ang mga bahagi ng utak na nagpapahintulot sa amin na pumasok sapatos ng ibang tao, at naramdaman ang nararamdaman nila. Tulad ng alam mo, ang Civ ay batay sa empatiya, at ang iyong sanggol ay hindi masisiguro kung magpapatuloy ito. Ano nangangahulugan ito ng sigurado ako na sinuri mo nang detalyado ang mga kontrata, ngunit ginagawa namin kailangang baybayin ito para sa mga ligal na kadahilanan kung ano ang ibig sabihin nito ay kapag ang iyong lumaki ang sanggol at gumagawa ng isang bagay na mapanirang (at mapapansin mo iyon narito sinasabi namin hindi kung, ngunit kapag) ikaw ay magiging responsable para sa buo gastos at pagpapanumbalik ng pagkawasak na iyon. Kapag ang iyong anak ay sumalakay sa isa pa anak, ikaw ay magiging ganap na responsable. Kapag nagnanakaw ang iyong anak magiging ganap na responsable. Kung ang iyong anak ay naging isang magnanakaw, isang rapist, o isang mamamatay tao, ikaw ang may ganap na responsable. Kung ang iyong anak ay nagiging isang adik, o promiscuous, o may sakit, babayaran mo ang mga bayarin.

Pahina 66 ng 404

Dahil responsable ka sa pag-unlad ng iyong anak – kung magpalaki ka bata na walang empatiya, ikaw ay responsable para sa mga krimen ng bata sa buong paraan pang-adulto. Sigurado ako na hindi mo nais na mabuhay sa ganitong uri ng pag-igting na maaari mong mawala ang lahat ng iyong mga pagtitipid, ang iyong kakayahan upang makapasok sa mga kontrata, at lubos na mapang-multo ng lipunan kapag gumawa siya ng isang bagay na nakakahimok at mapanirang.

“ Iyon ang masamang balita ang mabuting balita ay ang iyong sanggol ay limang buwan na gulang. Nakita namin dito na napalampas niya ang kanyang Scan sa anim na linggo na talaga nasira ang iyong Rating ng Kontrata, sa pamamagitan ng paraan, na ang dahilan kung bakit nagpunta ang iyong upa hanggang 25% ngunit dinala mo siya ngayon, na mahusay na siya ay bata pa sapat na ito ay maaaring malutas halos ganap.

Kailangan mong sabihin sa akin sa amin kung ano ang nangyayari sa bahay na nabigo ang iyong anak.

Hinuhulaan ko ito higit pa na dapat gawin sa pagpapabaya pagkatapos pisikal o pandiwang pang-aabuso mula pa ang hippocampus ay hindi pinalaki. Mayroon bang pumipigil sa iyo humahawak at cuddling iyong sanggol?

Kumusta naman ang pagpapasuso sa suso at pagpapanatili ng tingin sa mata, at pag-salaming emosyon alam mo ang lahat ng mga bagay na ito, pinanatili mo ang iyong Kontrata sa pamamagitan ng pagkuha ng mga klase ng pagiging magulang limang taon na ang nakalilipas, tila, may kaunting nagre-refresh noong nakaraang taon. Kaya kung ano ang nangyayari, kailangan nating tulungan, huwag pakiramdam masamang isang bagay na nangyayari na hindi inaasahan at higit sa lahat hindi kilala, at kami ay talagang narito upang matulungan kang malutas ang problemang ito. ”

May mga ulat ng mga nakatitig na mga stares at pinipigilan ang mga tugon at galit na mga protesta ng perpektong pagiging magulang.

Ang mga reklamo ay ginawa na ang Scan ay may depekto, maayos ang mga bata, nagkakantot ang mga doktor, gumawa lang sila ng pera sa pamamagitan ng pagpapanggap na mga bata ay nasira ang DRO ay tiwali, dobleng pakikitungo, salungatan ng interes poot sa mga magulang sa ilang kadahilanan – ang buong litanya ng paranoid ang mga katwiran ay tumakbo sa silid.

“ Wala kang katibayan ng anuman dito, ” ang sagot ng doktor ng ulo. “ At iyong malinaw na binaybay sa amin na may karapatan kaming mapasailalim ka sa isang hindi malabo at perpektong ligtas na Scan sa aming sariling paghuhusga. Basta alam mo, nangyari

lang ito – ano, limang beses sa nakaraang taon? Ito ay hindi kapani-paniwalang bihira, na kung saan ay isa sa mga dahilan kung bakit mo kami pinili bilang iyong DRO hindi namin gaanong tinatanggap ang desisyon na ito, at para sa isang galit na pilitin ito sa iyo ngunit, hindi ko talaga alam kung paano sasabihin ito, sapagkat hindi ito magiging maayos para sa ikaw man, binigyan ng iyong estado ng pag-iisip, ngunit hindi ka makatuwiran sa sandali, at hindi namin alam kung bakit. Sinuri namin ang iyong kasaysayan, at ang iyong napakabuti ng mga magulang, mayroon kang solidong empatiya na Mga Pag-scan sa anim na linggo, tatlo buwan, anim na buwan, isang taon, limang taon hanggang sa pagtanda. Ikaw hindi pumasok para sa iyong mga pag-checkup para sa huling dalawang taon, ngunit binayaran mo ang parusa, at mabuti iyon. Ngunit malinaw na sinasabi ng iyong kontrata na habang ang iyong mga anak ang iyong responsibilidad, hindi ka nila pag-aari, dahil sila lumaki upang magkaroon ng napakalaking epekto sa lipunan sa kabuuan. Hindi kami naging mapayapang lipunan nang hindi ipinatutupad ang mapayapang pagiging magulang iyon ang malaki pagkakaiba sa pagitan namin at lahat ng dumating bago syempre.

Paumanhin, nag-uusap ako pareho kayong kailangang magsumite sa Mga Scan. Iba pa ang mga kahihinatnan ay makukuha rin. Hindi namin maibabalik ang iyong mga anak sa iyong tahanan sa ilalim ng kasalukuyang mga kalagayan dahil ang kanilang kakulangan ng empatiya kung ito ay patuloy na magbabalik sa ating lahat. Tulad ng alam mo, pinapanatili namin ang aming mga rate mababa dahil ang krimen ay halos wala. Hindi namin pinapayagan ang pag-unlad ng isang kriminal na isip para sa moral, pati na rin praktikal, pang-ekonomiya mga dahilan. ”

Ang mga protesta, pagbabanta, pang-aabuso, pagtatangka ng karahasan tinawag ang seguridad, ang mga magulang ay sedated, at ang mga Scan ay tapos na.

Pahina 67 ng 404

Alam ni Alice ang isang bagay sa kakila kilabot na paggamot ng mga bata noong nakaraan. Siya ay narinig ng mga lipunan na pathologically nahuhumaling sa iba't ibang mga pagkapanatiko tulad nito bilang rasismo, sexism, homophobia ngunit hindi kahit na mayroong isang salita o ang konsepto ng pagiging bata.

Ito ay tunay na hindi maintindihan bilang hindi maintindihan bilang pagmamay-ari ng ang mga alipin ay nasa limang daang taon na ang nakalilipas at naisip niya.

“ Lahat ay nagsisimula sa bahay ” ay isinulat at tinalakay nang patuloy ito ay isang pangunahing tema ng lahat ng mga libro at ipinapakita na natupok niya bilang isang bata; ito ay isang palaging paksa ng pag-uusap sa mga matatanda, at sa pagitan ng mga matatanda at mga bata.

“ Mag-isip ng isang paglalakbay mula dito sa Alpha Centauri, ” sinabi ng kanyang tiyuhin sa kanya, kumuha ng stylus at umiikot nang bahagya.

“ Kung binago mo ang simula posisyon sa pamamagitan ng isang maliit na maliit, maaari mong tapusin ang pagkawala nito sa pamamagitan ng isang buong ilaw ng taon. ”

Ang lipunan ay isang baligtad na piramide lahat ng malawak na nangyari sa mga matatanda, nagsimula bilang isang maliit na punto sa pagkabata.

Si Alice ay sinanay upang tingnan ang mga tao bilang mga dahon sa isang puno ang mga twigs at sanga at puno ng kahoy at ugat ang kanilang buong kasaysayan; sila lang ang naging epekto ng lahat ng nangyari dati mula sa binhi pasulong.

Sinabi ng kanyang ama: “ Sa palagay namin ay hinuhusgahan namin ang mga tao, kung talagang tayo paghusga kung paano sila naging magulang kanilang mga magulang, talaga. ”

Sa malayong, nightmarish na nakaraan, ang mga bata ay regular na pinalo ng (sila tinawag itong ‘ spanking, ’ na hindi siya pamilyar, ngunit ipinaliwanag ito sa kanya na ang salita ay umiiral dahil hindi nais ng mga tao na sabihin ang salita ‘ beating ’). Ang mga bata ay inatake, napabayaan, hindi malnourished, nakakulong sa kakila-kilabot na mga bilanguan ng bata kung saan sila ay indoctrinated upang mapoot sa kanilang sarili at bawat isa. Wala silang praktikal na karapatan, walang bigat sa lipunan, walang sasabihin sa kung paano sila nabuhay at walang sinuman at walang naghahanap para sa kanila tinitiyak na maayos ang kanilang ginagawa, maayos na nabuo.

Ang kanyang tiyuhin ay bumulong sa isang gabing ito, nang siya ay dumating upang mag-check in sa isang tulog at si Alice ang nag-iisang gising na batang babae, at madali silang nahulog sa pag-uusap ng starlit.

“ Bumalik noon, kakaiba ito. Narinig mo ang edad ng pagkaalipin, na talaga ang bawat lipunan sa buong mundo sa buong kasaysayan, sa isang daang libong taon, hanggang sa natapos ito ng Old British na rin ang mga alipin gaganapin sa pangkalahatang pag-

aalipusta, sila ay pinalo sa publiko at bukas napahiya at maaaring patayin na may impeksyon lahat ng uri ng mga kahila-hilakbot na bagay.

Ang mga lipunan pabalik pagkatapos ay ginagamot ang kanilang mga alipin nang eksakto tulad ng inilarawan nila ang mga alipin hindi ito lubos na kakaibang pagkakasalungatan o pagsalungat sa pagitan ng kung paano pinag-uusapan nila ang mga alipin at kung paano nila ito ginagamot. Ang mga alipin ay tiningnan bilang mamahaling disposable scum at sila ay ginagamot nang eksakto sa ganoong paraan.

Pahina 68 ng 404

“ Ngunit hindi iyon kung paano ito sa mga bata, iyon ang kakaibang bagay. Doon ay isang mang-aawit, na pinangalanan sa ilang lungsod sa sinaunang Texas, at mayroon siyang isang kanta. Sigurado ako na maririnig mo pa rin ito sa mga archive sa isang lugar tungkol sa kung paano ang mga bata sa hinaharap, kailangan nilang tratuhin nang maayos, at mahal, at iginagalang, at hinikayat ang lahat ng magagandang bagay na halos lahat tayo sumang-ayon sa ngayon, sa Civ ngunit itinuring niya ang kanyang sariling mga anak na labis, siya anak na babae talaga ang nagpakamatay, ikinasal siya sa ilang marahas na tao ito ay tungkol sa masamang sitwasyon tulad ng maaari mong isipin. ”

Pinagalitan niya. “ Isipin na sa edad ng pagkaalipin! Isipin na walang katapusang pampubliko at pribadong sentimyento tungkol sa kung paano ang mga alipin ay hinaharap, sila ay kahanga-hanga lamang, kailangan nilang purihin at hikayatin at mahal in at iginagalang ngunit regular silang binugbog at gutom at pinatay! Iyon iyon ay magiging isang mabaliw na lipunan nasira sa pag-iisip, kaya salungat ito halos tumutol sa imahinasyon. Isang tao na mayroong mga opinyon ngayon na dapat mong talunin at sirain ang gusto mo at purihin ang ay isasailalim sa tungkol sa isang milyong pag-scan, naghahanap para sa anumang pinsala sa utak na makagawa ng tulad nito hindi kapani-paniwalang magkakasalungat na pananaw. ”

Bumuntong hininga siya. “ At ito ang kakaibang bagay ang kakaibang bagay, marahil salahat ng kasaysayan ng tao ... Kahit na sa mga araw ng pagkaalipin, ang mga alipin ay nagkaroon ng kanilang mga kampeon na nagsabing ang pagkaalipin ay masama at dapat na tapusin, na ang mga alipin ay mga tao na karapat-dapat sa pagmamay-ari ng sarili, na uri ng mga bagay-bagay. Lalo na pagkatapos ni Kristo. Ngunit sa mga unang araw, tungkol sa mga bata, hindi ito isang debate.

Paminsan-minsan, ituturo ng mga tao ang pagkakasalungatan na ito, ngunit sila ay alinman sa hindi pinansin o nawasak. Ang napakalaking, hindi makapaniwala kalawakan-malawak pagkakasalungatan sa pagitan ng paggalang sa publiko at pagmamahal sa mga bata at ang pribadong pagsasamantala at pagkawasak ng mga bata. Ito ay ganap na hindi pinansin, tulad ng hindi ito umiiral. Ang tanging paraan na alam mo na ito ay umiiral sa ang isipan ng mga tao ay ang kanilang takot at poot sa sinumang sumama at itinuro ito.

“ At kahit na ang agham ay malinaw na kahit na bumalik noon. Ang pang-aabuso sa bata ay tulad ng pagtanim ng bomba sa utak na umalis magpakailanman. Ang pang-aabuso sa bata ay kumuha ng average ng dalawampung taon mula sa mga lifespans ng mga tao. Ito ay isang hudyat na umaasa sa dosis para sa promiscuity, pagkagumon, kriminalidad, ischemic heart disease, cancer, pangalan mo ito.

Malaking pag-aaral ang nagawa, ang data ay madaling magagamit, spanking ay mapanirang, hindi ito gumawa ng iba pa kaysa sa panandaliang pagsunod at pangmatagalang dysfunction ang mga paaralan ay lalong lumala at mas masahol pa, ikaw,hindi man talaga sila tatawag sa mga paaralan, sila ay mga bilangguan lamang para sa mga bata ang lahat ng ito ay kilala, ang mga istatistika ay nasa labas, ang lahat ay malinaw na araw, ngunit sa palagay ko, ang lahat ng mga istruktura ng kuryente ay nakasalalay sa pagkawasak ng mga bata, at sa gayon tulad ng nalaman namin mga isang daang taon na ang nakalipas, mapayapang pagiging magulang ay ang pinaka-rebolusyonaryong kilos sa kasaysayan ng tao, sapagkat ang pagpapalaki ng mga bata nang maayos ay ang pagtatapos ng paniniil. At hulaan ko ang lahat ng mga paniniil sa alam ng kasaysayan na, kung kaya't sinubukan nilang sirain ang sinumang tumayo para sa mga bata. ”

Sinabi ni Alice: “ Sa palagay ko ay nagagalit ang mga magulang sa kanilang sarili, at marahil ay hindi nais na itaas ang kanilang mga anak upang hindi magkasya sa lipunan. ”

“ Nagkaroon ng isang quote pabalik pagkatapos na nabasa ko nang isang beses, na ito ay walang sukat ng kalusugan ng kaisipan upang maayos na nababagay sa isang malalim na lipunan na may sakit.

Iyon ang pinakapangit na bagay, na alam ng lahat, at lahat ay nag-uusap tungkol dito, ngunit walang sinuman konektado anumang bagay na magkasama. ”

Napangiwi si Alice, sa dilim, sa ilalim ng mga takip.

Nang gabing iyon, nagkaroon siya ng bangungot sa pagbabalik sa mundo ng karahasan laban sa mga bata.

Pahina 69 ng 404

At ngayon, sa kasalukuyan, pagkatapos na makunan at atakehin, alam niya iyon babalik siya sa bundok.

Kabanata 11

Hindi alam ni Alice ang moralidad ng sitwasyon normal na siya pupunta sa kanyang mga magulang, ngunit sila ay isang mapagkukunan ng problema kaya upang magsalita.

Umupo siya sa maliit na puting cubbyhole sa harap ng kanyang bintana, isang maulan na gabi habang ang puting porchlight ay nawala sa paikot na luha ng baso. Nakatitig siya sa mga rivulets, hayaan ang kanyang isip na gumala, umaasa laban sa pag-asa na kahit papaano ang gumuho na mga sinag ng ilaw ay sasagutin ang kanyang mga katanungan kapag pinindot nila ang windowsill.

Alam ko kung paano i-activate ang mode ng privacy ng sky-taxi, nakita ko ang aking ama gawin ito ng isang daang beses nangangahulugan ito na nagsisinungaling sa kanya, at sa ina, at maaaring lahat ay wala, baka bumalik ako sa Mountain at makahanap lamang ng mga buto walang laman na lupa at ilang mga itim na stick.

Ngunit alam kong hindi ito mahahanap ng tatay Clan, at ang mga batang lalaki at ako at Emily siguro ay nagkakaisa sa ilang paraan. Ako ako baka mabago ang kanilang mundo, alam kong nagbago na sila ng minahan. Ngunit ano ang gusto ko mula dito? Gusto ko ba ng nais kong iligtas sila, o mayroon nag-udyok sa kanila sa harap ng Civ at napahiya para sa kanilang kamangmangan sa baboy? Gawin ko ba nais na basagin ang kanilang buhay habang sinubukan nilang basagin ang minahan?

Paulit-ulit, naisip niya sandali nang magpasya ang mga batang lalaki na umalis, na parang hindi na umiiral ang dalawang batang babae.

Gaano katindi ang kakaiba na pakiramdam ko ay isang maliit na maliit na maliit na nasaktan na iniwan nila, na kami tumigil sa pagkakaroon para sa kanila karamihan dahil hindi ko alam kung bakit. Ito ay tulad ng isang laro na naglalaro kami biglang natapos, dahil hindi namin alam ang mga patakaran, at hindi naglalaro ng kahit anong nilalaro

nila. At nararamdaman ito sa isang napaka-kakaiba at primitive na paraan na kahit papaano ay kasal kami sa bundok na iyon.

Ngumiti siya doon, halos mapang-uyam, muling paghuhubog sa pahayag sa kanyang isipan na isang bagay na melodramatic at nakakatawa dahil ayaw niyang itaas ang karpit at tingnan kung saan talaga humantong ang mga hagdan sa ibaba.

Naglaro si Alice ng iba't ibang mga ideya sa kanyang isip, hanggang sa tulog ang lahat, at sinira niya ang kanyang salita upang matulog nang oras bago. Walang pumilit sa kanya upang ilipat at siya ay lubos na ginagamit upang maghintay para sa ganitong uri ng pagpilit dahil kung hindi ito dumating, hindi siya magkakaroon ng resolusyon na sundin sa pamamagitan ng anumang aksyon na isinasaalang-alang hanggang sa naisip niya ang lahat ng iba pang mga bata ng Clan na ito, at kung ano ang magiging buhay nila, at ang ang imahe ay lumitaw sa loob ng isang sinaunang hourglass, napuno ng hindi may kulay buhangin ngunit may maliliit na pulang selula ng dugo; ang potensyal para sa isang sibilisadong pagbubuhos ng buhay mula sa itaas hanggang sa ibaba habang ang oras ay tched, at ang mga bata ay nanatiling brutalized.

Pahina 70 ng 404

Isang bagay na sinabi sa akin ng aking tiyuhin minsan, mga taon na ang nakalilipas. Sinabi niya na sa malayong nakaraan, ang mga tao ay hindi kapani-paniwalang sentimental patungo sa mga hayop, at hindi kapani-paniwalang marahas patungo sa mga bata at mga tao rin. Ang iba't ibang anyo ng libangan ay nagpakita ng mga taong binaril at pinahirapan at nalunod at hinabol, ngunit kung may sumipa sa isang aso, lahat ay nawala sa kanilang isipan.

“ Ang mga hayop ay isang imbakan para sa sentimyento para sa mga bata, ” siya ay sinabi, dahil siya ay may isang walang katapusang ugali ng pagbagsak ng maliit na mga bomba sa pandiwang ang kanyang isip, na umalis lamang sa isang flash-bang ng pag-iilaw, linggo o kahit na pagkalipas ng mga taon.

Kung pupunta ako sa Mountain, at wala sila doon, nasakop ko na ang puwang kung nandiyan sila, ipahiya ko sila at iligtas ang mga sanggol.

Gamit ang mga kasanayan sa sneak na hindi niya ginamit sa mga taon mula sa kinakailangang pagnanakaw ng mga laro sa pagkabata Alice crept sa ibaba ng hagdan, nakaimpake na pagkain at tubig, eased sa labas ng bahay (hindi nila kailangan para sa

mga kandado o mga alarma ng kurso) lumakad sa gubat ng halos sampung minuto, pagkatapos ay dinala ang telepono ng kanyang ama at ipinasok ang incognito code na hindi magagamit sa kanyang telepono, at tinawag ang langit-taxi.

Habang siya ay nakaya sa kanyang daan sa pamamagitan ng pag-ulan ng ulan sa gabi, naisip ni Alice sa madaling sabi ng pagkuha kay Emily, ngunit tila kumplikado ito, at ang kanyang kaibigan ay isa sa mga personalidad na palaging tila nagpapaalala sa lahat ng isang mas bata na kapatid, kahit na siya ay katulad na may edad.

Siyamnapung minuto ang lumipas, nagising ang ina ni

Alice mula sa isang mainit na mainit at malamig na menopausal doze upang makita ang kanyang telepono na nag-vibrate at sumayaw buong gabi sa mesa.

Tumingin siya sa screen, nakita na tumatawag ang kanyang asawa, at instinctively naabot sa buong kama, upang mahanap ang kanyang natutulog na form.

“ Ano ang ... ” siya ay nag-ungol, naisip na mayroon siyang nang isang beses pa at naiwan niya ang telepono sa likod ng kung saan kumurap siya sa screen upang sagutin ito, pinili teksto sa audio, upang ang kanyang asawa ay maaaring magpatuloy sa pagtulog.

Ang kanyang anak na babae pa rin, nanginginig na madilim na mukha ay napakalapit sa screen.

“ Nanay, nandito sila ... ” bulong ni Alice. Inilipat niya ang view sa isang napakalaking apoy na kumikislap ng isang maikling distansya, isang pangkat ng mga katawan na sumasayaw sa paligid nito tulad ng isang nakabagbag-damdaming laman na Stonehenge.

Agad na nagsimulang tumusok ang puso ng kanyang ina tulad ng isang hayop na sumusubok na masira papunta sa labas ng kanyang rib cage.

Ang imahe ng kanyang patay na anak na babae na si Ruth ay nakahiga sa lupa, nakatitig imposibleng sa kanyang sariling balikat na patalim.

Nagkaroon ng isang biglaang gasp at naputol ang komunikasyon.

Pahina 71 ng 404

Kabanata 12

Gumising mula sa isang malalim na pagtulog, ilang minuto lamang ang tumagal kay David upang ipatawag ang pinakamabilis na jet ng plasma. Ilang minuto silang nakarating sa Smudge Mountain pagkatapos ng tawag, ang mga piloto ay bahagyang nahihilo mula sa hindi inaasahang maaga at mabilis na umaga

Nakaupo sa gilid ng kanyang kama, pinanood ito ni David sa isang tawag sa kumperensya.

“ Mayroon kaming visual contact, ” sinabi ng lead pilot, “ ngunit hindi namin makita ang batang babae.”

Ang Ina ni Alice na si Gretchen ay natagpuan ang kanyang sarili na nakagat ang kanyang mga kuko, at ibinaba sila sa kanyang tagiliran.

“ Ito ay kaya surreal, ” bulong niya.

Tumango si David. “ Tumawag sa mga magulang ni Emily at tiyaking nasa bahay siya, ” siya itinuro.

Ang pag-concentrate sa mga imahe sa tawag sa kumperensya, maaaring makita ni David ang mga infrared na ilaw na nag-scan sa kagubatan, kasunod ng isang linya ng mga figure na bihis mga damit na pang-bahay habang nasugatan nila ang mga sanga ng puno, kasama ang isang halos hindi nakikita ang landas.

Sumali si Gretchen sa tawag sa kumperensya. “

Walang tanda sa kanya? Wala? ”

“ Kami ay naghahanap, ” sinabi ng piloto, “ ngunit wala siyang tracking gem, at ang off-line ang telepono. ”

Marahil nawasak, naisip David, at tahimik na nagpasalamat sa piloto para hindi sinasabi iyon.

Ginamit niya ang pinakamataas na antas ng pang-emergency upang ipatawag ang kanyang koponan sa seguridad ng DRO.

Ang dalawa sa kanila sa night shift ay lumitaw sa tawag sa kumperensya halos agad.

“ Okay, kailangan ko ng desisyon ngayon. Ang aking anak na babae ay bumalik sa Mountain, hindi alam kung bakit, at nakita niya ang Clan mayroon siyang telepono, off-line, kami hindi siya makita, ngunit makakakita kami ng isang linya ng mga kalalakihan Sa palagay ko sila ay mga kalalakihan pupunta sa pamamagitan ng mga gubat. Mayroon ba tayong sapat upang mapigil ang mga ito? ” tanong niya.

Si Jake, ang pinuno ng seguridad, ay nagsabi: “

Mayroon ba kaming anumang mga paningin sa mga batang lalaki sino ang kumidnap sa mga batang babae? ”

Ipinagpaliban ni David sa piloto, na umiling iling.

“ Paano natin malalaman na pareho ito ng grupo? ”

Tumahimik si David.

Sinabi ni Gretchen: “ Bulong ng aking anak na babae: ‘ narito sila ’ at ipinapalagay ko iyon ang ibig niyang sabihin ay ang mga batang lalaki, ngunit ang nakikita ko ay mga madilim na hugis sa paligid ng apoy. ”

Sinabi ni Jake: “ Ipinapalagay ko na ang sinumang sinusundan namin ay nasa labas ng Civ. ”

“ Oo, ” sabi ni David.

Pahina 72 ng 404

Huminto si Jake. “ Kahit na hindi ito ang Clan na hinahanap namin, baka alam nila ang kanilang kinaroroonan. Sa palagay ko may karapatan tayong pigilan ang mga ito, ngunit marahil hindi pigilan ang mga ito. ”

Gretchen bit ang kanyang thumbnail muli. “ Paano kung ayaw nilang tumigil, o hindi magsalita ng aming wika, o magkalat lang, o lumaban? ”

Sinabi ni David: “ Pinag-uusapan natin ang paggamit ng direktang puwersa, na wala kami kailangang gawin para sa ano o higit sa labinlimang taon? ”

Sinabi ni Jake: “ Well, isang bagay na ginawa ang iyong telepono na umalis sa linya, at kailangan naming lupain upang mahanap ang iyong anak na babae ang ibang batang babae ay wala doon, di ba? ”

“ Tama. ”

“ Okay, kaya kailangan nating makarating at hanapin ang iyong anak na babae na maaaring ang unang piloto. Ang pangalawang piloto ay dapat mag-broadcast ng isang kahilingan para sa isang negosasyon. ”

“ At kung hindi sila sumasang-ayon? ”

Tumango si Jake. “ Nakarating ako doon. Alam ko, alam ko ang mayroong napaka pinong pagtaas ng mga pamantayan ng puwersa dito. Hindi nila nilalabag ang prinsipyo ng nonaggression sa pamamagitan ng pagtayo sa paligid ng apoy at paglalakad sa kakahuyan sa gabi. Gayunpaman, sila lamang ang mga tao sa paligid kapag nakuha ang iyong telepono umalis sa linya at ang batang babae ay tila nawawala, kahit na siya ay maaaring nakatayo sa tabi ng sunog ngayon, para sa lahat ng ating nalalaman. ”

Sinabi ng pangalawang piloto: “ Inikot ko ang kuweba kung saan nagsisimula ang talon tatlong beses, nakakakita ako ng kaunting usok na nagmumula sa patay na apoy, ngunit hindi ang mga tao ang kakayahang makita ay hindi perpekto, ngunit sigurado ako na matalino ang batang babae sapat na upang malaman na darating kami, at tumayo sa bukas at alon. ”

Tumango si Gretchen, tumulo ang buto ng kanyang bibig. “ Siyempre siya. Mangyaring hanapin siya, alam kong hindi mo kailangang marinig iyon, ngunit kailangan kong sabihin ito! ”

“ Kami ay, ” sinabi ni Jake na tiyak. “ Okay, narito ang mga plano, napapailalim sa iyong pag-apruba ng kurso. Nag-broadcast kami ng isang kahilingan upang ihinto at makipag-usap. Kung gagawin nila na. ”

Hinawakan ni David ang kanyang kamay. “ Nais kong makasama doon, makarating ako doon sa lima minuto, magpadala ng isang jet sa aking lugar. ”

Tumahimik sandali si Jake, pagkatapos ay tumango. “

Sa paraan nito. Kung titigil sila, kami maghintay para sa iyo kung hindi iminumungkahi kong magtapon kami ng isang puwersa sa paligid nila. Ako ako huwag isipin na maaari silang pumunta sa ilalim ng lupa sa kakahuyan, kaya dapat nating magawa upang maglaman ng mga ito sa paraang iyon. Ang paghawak sa kanila ay bumili ng ilang oras upang matiyak na sila makipag-usap. Gayundin, kung mayroon silang kung mayroon silang anak na babae, mapapaloob siya pati na rin. ”

Sinabi ni Gretchen: “ Ngunit paano kung saktan nila siya? Maaari ba silang mai-target? ”

Pahina 73 ng 404

Dahan-dahang tumango si Jake. “ Mahirap iyon. Tiyak na mai-target namin ang mga matatanda at pinatalsik sila, ngunit isang hamon, sa gubat, upang matiyak walang naiwan na maaaring gumawa ng kanyang pinsala. Maaaring mayroon silang ibang mga kabataan mga batang babae doon, o mga batang lalaki tungkol sa kanyang taas na may mahabang buhok, marami iyon maaaring. ”

Itinapon ni Gretchen ang kanyang mga kamay. “ Oh para sa langit, kumatok lang sa lahat sa labas, maaari nating buhayin ang mga ito o bayaran ang mga ito o ibigay sa kanila ang Hindi ko alam, isang binti ng usa o isang bagay upang pasalamat sila sa kanilang oras! ”

Tumango si Jake. “ Nasa David dito. Magkakaroon ng isang malawak na pagsusuri ng kurso, mula sa iba pang mga DRO. Iniwan ko ito sa kanya. ”

Huminga ng malalim si David. “ Mas gugustuhin kong hindi sila itumba bilang isang unang hakbang; isang bagay na alam natin tungkol sa primitive Clans ay nahuhumaling sila sa katayuan at leveling. Kung ipinakita natin ang ating kapangyarihan at higit na kahusayan, halos tiyak na gumanti sa karahasan. Lalo na kung mayroong anumang mga babae doon, ang mga lalaki ay mapoot na ma-knocked out sa kung ano ang kanilang nakikita bilang mas nangingibabaw lalaki. Kaya't mag-apela tayo sa kanilang kawalang kabuluhan, at talaga, alam mo kung ano? Kalimutan tungkol sa pagsasahimpapawid ng anuman - isang ‘ boses sa kalangitan ’ ay magiging medyo provokatibo din. Ihulog mo lang ako doon, nag-iisa, hindi armado. Susubukan kong makipag-usap.

Kumatok sa lahat kung ang mga bagay ay nababaliw. Ewan ko, nangyari ito sa akin dati, ito ay isang sakit ng ulo ngunit subukang subukan ang tunay na banayad upang magsimula. ”

“ Okay, ” sabi ni Jake. “ ibaba mo ang iyong mga bato at kunin ang iyong mga medyas na nandoon sa jet. ”

Laging nakalimutan ni David kung gaano katahimikan ang mga jet ng plasma ay naisip niya daklot ng isang kagat upang kumain, ngunit masyadong sugat upang isipin ang anumang bagay.

Tumakbo siya hanggang sa bubong at ginamit ang kanyang jump-boots upang lumukso hanggang sa plasma jet na bumulong sa kanya sa Mountain sa loob lamang ng ilang minuto sila ay bumato nakaraan ang tuktok sa isa pang jet na tahimik na umiikot, na may balabal para sa kawalang-saysay mula sa lupa.

Sinabi sa kanila ng ibang piloto kung saan nangunguna ang landas, at si David ay bumagsak nang marahan sa lupa sa unahan ng Clan.

Naghihintay para sa isang matinding minuto o dalawa, napansin niya na ang mga ibon ay tahimik, at wala siyang naririnig na paggalaw ng mga hayop.

Marahil ay nakaramdam sila ng isang bagay overhead, ang electromagnetism ng invisibility shield, at nadama na ang ilan napakalaking langit multo ay maaaring maging biktima sa kanila.

Ang puso ni David ay tumitibok; nakaramdam siya ng primitive, mahalaga, buhay. Ang kanyang katinuan tila patalim, pinalaki. Ang kanyang mga kalamnan ay engorged at handa nang tumalon.

Ang tao, animnapung segundo sa kakahuyan, at ang aking katawan ay bumalik sa prehistory.

Narinig niya ang mga talampakan bago nagsimulang lumitaw ang madilim na mga hugis mula sa kusang maliliit na halaman sa loob ng mga kahuyan.

Lumabas muna ang isang matangkad na lalaki. Ang kanyang mukha ay may linya at may pilat, ang kanyang noo malawak at grimy. Naghiwalay siya sa madilim na hugis sa paligid niya at humakbang nang pasulong.

“ Ako ay Roman, narito ang aking kamay ng sandata ” sinabi niya sa isang kakaibang tuldik na pagpapalawak ng kanyang kanang kamay.

Naalala ni David ang dating kaugalian, at hinawakan ang kamay ng matanda bumalik. “ Ako si David. ”

Hinawakan ni Roman ang kanyang kamay, at tumigil ang linya ng madilim na hugis.

Pahina 74 ng 404

“ Tanungin ang batang babae kung nais niya ang kanyang ama, ” sabi ni Roman, lumingon at sumulyap sa pamamagitan ng mga madilim na puno.

Isang smudge ang natanggal, at tumakbo si Alice diretso sa mga bisig ng kanyang ama.

Itinaas niya at niyakap siya, pagkatapos ay bumubulong sa tawag ng kumperensya na siya ligtas ang anak na babae.

Humakbang pasulong si Roman. “ Inaakala kong narito ka upang mag-parlay, at kailangan iyong maging kami lang. ” Sumulyap siya paitaas. “ Wala sa isip-trickery na nakuha mo nangyayari sa kalangitan. ”

Tumahimik si David, sinusuri ang wika at katalinuhan ng matanda. Siya sinabi: “ Ang iyong mga pangangailangan ay hindi lamang ang kadahilanan sa sitwasyong ito. Ako ay higit pa, kailangan ko ang mga pagpapalakas ng aking mga kaibigan. ”

Itinuring ito ng mas matandang lalaki. Sumandal siya at itinuro patungo sa tuktok ng ulo ni David. “

I-unplug ang mind-link o kahit anong mangyari mo, maaari kang tumawag kung sa palagay mo kailangan mo ng tulong. ”

Huminga ng malalim si David. “ Hindi ko sinasadya ang karahasan, Roman. ”

Walang hiya si Roman. “ Walang sinuman, hanggang sa mabago nila ang kanilang isip. Kung lahat ng pumasa sa pagitan namin ay mga salita, hindi mo na kailangan ang iyong mga kaibigan.

Ang iyong anak na babae ay hindi nasugatan, nakita namin sa at sumama siya sa amin kusang-loob. ”

Nakalimutan ang sitwasyon, lumingon si David sa kanyang anak na babae sa pipi na pagkabigla, pagkatapos nakasandal at bumulong sa kanyang tainga: “ Totoo ba iyon? ”

Ang kanyang tinig biglang napakataas, napakabata natagpuan ang kanyang tainga. “ Tatay, ako sorry, ngunit nais ko talagang mahanap mo sila. ”

Kamangha-manghang, naisip David. Dahan-dahang tumango siya. “ Okay, tama, hindi mo na kailangan na narito para dito. ”

“ Nais kong narito para dito. Ito ang napunta ko! ”

Huminga ng malalim si David. Tulad ng naramdaman ng lahat ng asawa, kanya unang naisip ay hindi patungo sa kanyang sariling reaksiyon, kundi ang kanyang asawa.

Sinabi ni Alice: “ Kung narito ako, mas kaunting pagkakataon ang karahasan. ”

“ Oo, ngunit isang mas masamang kinalabasan ... ”

Sumulong si Roman ng isa pang hakbang at sinabi: “

Maaari naming mapanatili ang batang babae, maaari mong panatilihin ang aking anak na lalaki, kung nag-aalala ka tungkol sa pagtaas. ”

Isang binatilyo na batang lalaki, isang hindi tiyak na smudge sa pagitan ng puti ng pagkabata at ang itim ng pagtanda, lumakad at tumayo sa tabi ng kanyang ama.

Bulong ni Alice: “ Iyon ang bata! ”

Inilagay ni David ang kanyang kamay sa balikat ng kanyang anak na babae. Nagbulung-bulungan siya: “

Ako talaga ayaw mong manatili sa kanila.

Si Clve ay higit na nagmamalasakit sa aming mga anak kaysa sa mga taong ito. ”

Pahina 75 ng 404

Dumiretso si David sa kanyang ulo at tinitigan si Roman. “ Ang iyong anak ay protektado nang iyong Clan, ang iyong tribo ang aking anak ay mayroon lamang sa akin kailangan niyang umalis kaya kami maaaring makipag-usap. ”

“ Hawakan ang iyong mga kabayo, ” sabi ni Roman, lumingon at nakikipag-usap sa dilim ng mga numero sa likuran niya.

Makalipas ang isang minuto o dalawa, bumalik siya kay David. “ Sinabi mo na ikaw ay higit pa, ngunit mayroon kang mga barko ng kalangitan, at ang iyong mga bio-armas, maaari mong punasan mo kami ng isang utos. ”

Tumango si David. “ Kahit na totoo iyon, mamamatay ako bago ang alinman doon nangyari. Lumabas ako dito sa kalagitnaan ng gabi bago madaling araw hulaan ko dahil mahal ko ang aking anak na babae at nais kong mapanatili ang pagiging isang ama. ”

Pinagalitan ng Roman. “ Siyam na beses sa sampu, ang digmaan ay nagmula sa pagkalito, tulad ng digmaan na nagsimula dahil isang sundalo ang nagtaas ng kanyang tabak upang hampasin ang ahas sa kanyang paa. Alam namin ang iyong mga ideya.

Maaari naming hulaan na narito ka para sa aming mga anak, na hindi mangyayari. Wala kang katibayan ng mga paglabag sa iyong mahalagang prinsipyo ng nonaggression - tatanungin mo ang alinman sa mga bata dito, ” siya ay lumingon at gestured sa pangkat sa likuran niya, “ at sasabihin nilang lahat kung gaano nila ito kamahal, at kung gaano kalaki ang nais nila ay umalis. ” Dahan-dahang hinatak niya ang daliri niya. “

Ngayon alam ko na ang hindi bababa sa para sa sandali nakatira kami sa iyong mundo, at alam ko kung ano ang iyong mga patakaran. Hindi ka pagpunta sa ostracize sa amin, iyon ang iyong pangunahing parusa, di ba? Nagawa na namin sa ating sarili, inilalagay na natin ang ating sarili sa bilanguan, ayon sa iyong mga mata, kaya ano ang gagawin mo upang parusahan kami? Ang iyong maliit na Scan ay hindi ang pagpunta sa magbunyang ng anumang iba pa kaysa sa pamumuhay sa ilang ay napaka nakababahalang o maaaring maging kaya wala kang karapatang moral na kunin ang aming mga anak, iyon ay upang simulan ang puwersa sa iyong bahagi. Hindi pa kami nakaligtas ng matagal dahil hindi namin alam kung ano ang ginagawa namin. At kung sinimulan mo ang paggamit ng puwersa laban sa amin, ang iyong negosyo ay masisira, dahil walang sinuman ipatupad ang alinman sa iyong mga kontrata na nakasulat sa

iyong kontrata, di ba? at ikaw ay ma-ostracized at marahil ay sasali ka sa amin dito, sa kung ano ang katawagan ang ilang, at tinawag namin ang katotohanan. ”

Ang puso ni David ay nagsimulang matalo nang bahagya nang hindi gaanong ligaw, dahil napagtanto niya ang nagsimula na ang negosasyon. Malumanay niyang itinulak si Alice sa likuran niya at lumingon kay Roman.

“ Tama ka sa maraming sinasabi mo, at ang aking mga kamay ay nakatali sa isang malaking degree tungkol sa mga matatanda, ngunit ang iyong anak na lalaki ay inagaw at sinaktan ang aking anak na babae, at pindutin ang parehong siya at ang kanyang kaibigan, na isang paglabag sa NAP.

Ang pagtugon sa isang paglabag sa NAP ay nagbibigay sa akin ng higit na kakayahang umangkop. ”

Hinawakan ni Roman ang kanyang kamay. “ Sa palagay ko nagsimula kami nang hindi sinasabi na nagsimula kami na kung saan ay mabuti, ngunit ito ay mapahamak na malamig, kakailanganin namin ng apoy! ” Itinaas niya ang kanyang tinig sa huling bahagi ng kanyang pangungusap, at isang apoy ay mabilis na itinayo, at mga troso mag-set up sa harap nito para umupo sila.

Parehong lalaki ay nakaupo sa tapat ng bawat isa, si Alice sa tabi ng kanyang ama. Pinainit ni Roman ang kanyang mga kamay sa pamamagitan ng pagpahid sa kanila sa harap ang kumikislap na apoy.

Pahina 76 ng 404

Nakatitig sa mga siga, sinabi ni Roman: “ Ngayon, alam ko na ang iyong uri ay lahat ng uri ng sensitibo tungkol sa iyong mahalagang mga bata, at kung paano walang masamang dapat kailanman mangyari sa kanila, dahil sa palagay mo ay gagawa sila ng mas malakas, tulad ng ang uniberso ay nagbibigay ng isang sumpain, ngunit ilagay natin ang mga bagay sa pananaw, dahil sa iyo talagang mukhang hinila ang lahat ng kalangitan-cavalry dito sa lugar na ito, nakabitin higit sa lahat tulad ng isang tabak.” Roman sighed, gesturing sa fading stars.

“ Nakakuha ka ng mga armas na atomizing na itinuro nang direkta sa amin dahil ang kaibigan ng iyong anak na babae ay nakakuha ng sampal para sa paglabag. ”
Malungkot na tumawa si Roman. “

Susubukan ko hindi upang magkomento sa pagmamataas ng pag-iisip na ang lahat ng hindi mo ang pagmamay-ari ay hindi pag-aari, o na ang lahat na naniniwala nang iba mula sa iyo ay mali, ngunit hindi ka nito sinasaktan ng kaunti mabaliw na ito ang iyong tugon sa halos pinakamaliit na magaspang na bahay sa itaas ng isang haplos? ”

Tumango si David, na nagpapahiwatig ng pag-unawa, hindi kasunduan. “ Kung ikaw at ako pagpunta sa isang paglalakbay ng isang libong liga nagkakahalaga ba ng pag-aalalang-abala sa tumpak na direksyon sa simula, o malapit sa dulo? ”

May maitim na pagtawa sa paligid ng apoy.

Pinagalitan ng Roman. “ Oo, oo, kami alam, ang bata ay ama ng lalaki, ang kamay na tumatama sa mga patakaran ng duyan ang mundo sa palagay mo ba talaga na ikaw lamang ang pangkat sa kasaysayan, ang tanging sibilisasyon sa kasaysayan na kailanman isipin na ang mga bata na kung paano namin tinatrato tinutukoy ng mga bata ang hinaharap? Para kang ilang sanggol na iniisip bago ang bagong karanasan para sa lahat. ”

Sumandal siya, sunog at mga anino na dumulas sa kanyang mukha. “ Kami lubusang namuhunan sa aming mga anak, at itakda ang mga ito sa tamang landas, isang bagay na napapanatiling at pantao at tunay at totoo. Hindi namin sila ginagawa ng mga may-ari ng makina o hayaan silang mag-squirt talino sa mga computer at isipin na buhay sila. Itinuturo namin sa kanila ang tunay na paggalang sa mga tao at pag-aari na mga kahihinatnan, hindi ang iyong ‘ Universally Preferable Behaviour. ’ Ang mga babaeng iyon ay nasa aming lupain, at sila ay pinananatiling sandali, upang magturo sa kanila ng isang aralin, at pagkatapos ay tinuruan sila ng ilang paggalang sa isang maliit na sampal, at pagkatapos ay pinayagan silang walang insidente. Ito ay wala talagang kahit papaano kumpara sa iyong ginagawa, na nagdadala ng lahat ng iyong mga godforsaken armas upang banta ang aming buhay sa isang maliit na kinahinatnan. ”

Sinimulan ni David na sabihin ang isang bagay, ngunit hinawakan muli ni Roman ang kanyang kamay, kasama ang isang kakaibang awtoridad ng nakagawian na utos.

“ Sa pagtatapos ng araw, ang iyong anak na babae ay tinuruan upang ipakita ang ilang paggalang sa pag-aari ng ibang tao at ang ginagawa mo lang ay nagtuturo sa kanya na kailangan niya ang kanyang malaking matandang tatay at buong bungkos ng mga

barko ng kalangitan na may nakamamatay na sandata na itinuro sa sinumang sino maaaring kahit na bahagyang ibig sabihin sa kanya, ayon sa kanyang sariling pagtatantya. Ikaw ay mapahamak na burahin siya, David - sa parehong oras na sa tingin mo ay narito ka dahil nais mong maging isang mabuting tatay. ”

Umiling si David. “ Maaari mo bang sabihin sa akin ng kaunti tungkol sa pangkat mo? ”

Tumawa ng mahigpit si Roman. “ Oh, aming mga tao, na tinawag mong Clan, tulad ng lima daang taong gulang na multo na may mga pointy hats. Well, sa palagay ko masasabi mong kami na isang pangkat lamang ng mga nag-aalala na magulang. Matapos ang Cataclysms, lahat kayo ay nagpunta sa ruta ng pagpapagamot ng iyong mga anak tulad ng pinong mga itlog ng sinaunang mundo,

Mga itlog ng Faberge, ” hinawakan niya ang kanyang mga kamay at ginulo ang kanyang mga daliri. “ O spiderwebs sa ilang mga mabaliw na hangin. ‘ Naging masama ang mundo, ’ sinabi mo, sa palagay ko, ‘ kaya kailangan nating iwaksi ang lahat ng kasamaan at lahat ng pakikibaka at lahat kahirapan ’ at lahat ng katotohanan, sa palagay namin at ang aming mga anak ay kailangang itaas ilang uri ng bubble. ’ Well hulaan ko ang karamihan sa naisip mo sa ganoong paraan, at nagpunta sa ganoong paraan, at ito ay para sa halos isang daang taon, ibigay o kumuha, ngunit sa palagay ko medyo kaunti pa kami sa pagkakaiba-iba, at nais namin pumunta ng ibang ruta, at nakilala namin ang pangunahing katotohanan sa kasaysayan, ang pinaka pangunahing katotohanan sa kasaysayan, na kung saan ang mga lipunan ng tao ay hindi kailanman makakaligtas sa kanilang sariling tagumpay. ” Huminga ng malalim si Roman at sumandal pa. “ Lahat ang mga imperyong ito, sa buong kasaysayan, daan-daang mga ito, ano ang kanilang ginagawa?

Ito ay palaging pareho. Ang ilang warlord o pangkalahatang bastard ay nakakakuha ng isang bungkos ng mga lupain at tao, at nagpapataw ng ilang patakaran ng batas o pagkakasunud-sunod ng papel at ang kapayapaan ay umunlad sa isang oras pagkatapos ang lahat ay makakakuha ng tamad at malambot at mercantile ... ”

Halos mailabas niya ang salita.

Pahina 77 ng 404

“ At ang mga matatanda ay nakakakuha ng tamad at sakim at bobo at nahuhumaling sa pera at katayuan at kapangyarihan, at walang nais na pumasok sa Army, at kababaihan na ayaw mong magkaroon ng mga bata na ikaw din. Alam mo ang at pagkatapos ang

lahat gumuho, dahil may mga mas mahirap na tao sa labas ng mundo, at sila patakbuhan ka lang, patakbuhan ka. Sa palagay ko masasabi mong kami ay isang pangkat ng mga nababahala na mga dating mamamayan na medyo may sakit at pagod dito at ang bobo na ikot ng kasaysayan. Ito ay tulad ng dati nang mayroon silang loterya.

Hindi ko alam kung ginagawa mo pa rin ang at nag-alok ka ng isang pares ng mga bitcoins, ngunit sa tiyak na kaalaman na malamang na sirain ang lahat ang kanilang mga relasyon, at sila ay sumabog na nasira at sa kulungan. Isang demonyo nagbargain, kung mayroon man. Buweno, sangkatauhan, tulungan sila ng Diyos, patuloy na nakakakuha inaalok ang lahat ng kayamanan na ito na may tiyak na kaalaman na lahat ito ay pupunta sa impyerno, at dalhin ang mga ito, at ang lahat ay patuloy na nakakakuha ng nasusunog na bar ng 'sibilisado' ginto na natutunaw ang kanilang mga kamay." Hindi mahirap makita kung saan nakuha ni Roman ang pagkakatulad na ito ay patuloy niyang hiniwalayan ang kanyang kamay sa ibabaw ng mga nagniningas na apoy.

Si David ay sa halip ay sinaktan ng kakaibang edukadong paraan ng nakatatandang lalaki. Binuksan niya ang kanyang bibig upang magsalita, pagkatapos ay isinara ito muli.

Dahan-dahang tumango si Roman, nakatitig sa apoy.

"Pagod na kami, hulaan ko. Pagod na ang siklo na ito, pagod sa manic-depressive crap-storm na ito. Nagsisimula kami sa kakahuyan, lumipat kami sa mga lungsod, halos lahat kami ay bumalik sa kakahuyan, habang ang mga lobo kainin ang natitira na nagugutom sa mga anino ng mga sirang gusali. Wala sa amin maaaring mabuhay ang ating sariling tagumpay. Hindi ko gusto ang ginto kung masira ang aking likuran. Kami ayaw ng mga computer dahil kami ay mga taong nakakaloko, kami dapat na harapin ang kalikasan at pakikipagbuno para mabuhay!" Itinaas niya ang kanyang mga mata at nakatitig kay David. "Alam mo," nagbulong siya, "pupunta kayong lahatmagtapos ka pa rin dito. Handa na lang kami ngayon."

Napalunok si David, isang sinaunang pangginginig ng takot na kumakalat sa kanyang daloy ng dugo.

"Paano? paano mo pakikitunguhan ang iyong mga anak?"

Nilinis ni Roman ang kanyang mga labi. "Tulad ng mga ito sa hinaharap, tulad nila. Itinuturo namin sila na ang uniberso ay walang utang sa kanila, na kailangan mong

makipagbuno para sa lahat gusto mo, ang edad at karunungan ay may tunay na halaga sa isang mundo na may mas kaunting pagbabago.

Inilagay namin sila nang maaga, upang matiyak na patuloy nating nais na magkaroon mga bata lahat kayo ay turuan ang mga ito magpakailanman, sila ay masyadong mahal para sa iyong lipunan upang magpatuloy, ikaw ay namamatay para sigurado. Kami ay malupit, dahil ang kalikasan ay malupit tulad ng sa iyo din, kapag ang iyong lipunan ay nabigo at namatay ang mga robot. ”

Tumawa bigla si Roman. “ Ito ay uri ng nakakatawa, kapag iniisip mo ito. Ikaw sa tingin namin ay nangangahulugang sa aming mga anak, sa palagay namin na ikaw ay hindi makapaniwalang malupit sa iyo. ”

Sumenyas ang Roman sa mga puno, tahimik at nasa ilaw pa rin ng madaling araw.

Nagbulung-bulungan siya: “ Sa sinaunang Roma na ang dahilan kung bakit tinawag akong na lungsod nagpunta mula sa milyun-milyong mga naninirahan hanggang sa ilang libong sa ilang buwan.

Saan sila nagpunta? Lahat sila ay pinalaki sa mga lungsod, inaasahan nilang tumatakbo tubig sa bawat gusali, walang mandaragit, madaling pagkain, argumento at debate at panitikan at alipin at politika.

Maaari silang gumala sa merkado at magbenta ng mga salita para sa pagkain, nasubukan mo bang makipag-usap sa isang patay na puno upang mabigyan ka ng prutas?

Ganyan mabaliw ang hitsura nito sa amin. At lahat ng mga tubo at aqueducts at alipin at mga tabak na hindi nakikita ng lungsod na Roma ay pinapanatili silang lahat, sa isang galit na panaginip. ”

Pahina 78 ng 404

Sinampal niya ang kanyang nakakadilim na daliri. “ At pagkatapos ito ay natapos ang lahat araw, tulad ng lagi nitong ginagawa, at walang pagkain sa merkado at walang tubig sa mga gripo at ano ang kanilang ginawa? Buweno, nakaupo sila sa kanilang mga asno, karamihan sa kanila, at naghintay ng tulong upang makarating. Pagkatapos sila ay ginahasa o pinatay o inalipin at habang nagsimulang kumalat ang salita nito, kinuha

ng mga tao ang kalahati ng isang tinapay at naubusan ng lungsod papunta sa kakahuyan. ”

Tumawa siya. “ Malalaman ng aming mga anak kung ano ang gagawin, hindi nila kakailanganin ang kalahati ng isang tinapay. Kaya ang mga Romano na ito ang malambot at bobo na bayan ng lungsod na ito, sinusubukan nilang itanim ang kanilang sarili tulad ng mga buto sa lupa, ngunit walang punto na nagtanim ng isang puno ng prutas kapag nagugutom ka na.

Siguro nagpunta sila sa mga magsasaka at humingi ng pagkain, ngunit hindi kailangan nila, mayroon na silang lahat ng paggawa na kailangan nila at ang mga napakaraming mga idyistang lungsod ay walang alam tungkol sa pagsasaka, wala silang kalamnan o mga calluse o disiplina. Kaya anong nangyari sa kanila? Halos walang halaga sila bilang mga alipin. Sila ay walang silbi na kumakain hindi sila huminga pakainin ang kanilang mga kalamnan, tulad ng dapat mong gawin, ngunit upang pakainin ang kanilang mga salita, na walang silbi sa lahat ngayon. ”

Ang mga mata ni Roman ay nakakuha ng malayong hitsura.

“ Milyun-milyon sa kanila. Saan sila nagpunta? Ano ang nangyari sa kanila? Kaya natin isipin, ngunit hindi ito mahalaga, hindi namin talaga malalaman ngunit kami alam, para sa tunay, sa isang paraan.

Naghiwalay lang sila at namatay. At alam mo ano ang namatay nilang sinasabi? Ginagarantiyahan ko sa iyo na namatay sila na sinasabi na sila nais ang kanilang sariling mapahamak na mga magulang na inihanda sila para sa buhay sa labas ng namamatay lungsod. Namatay silang sinumpa ang kanilang mga kamag-anak para mapanatili silang malambot at walang silbi at parasitiko at mandaragit at pampulitika. Namatay sila dahil ang kanilang mga magulang hindi kailanman ginawa silang gumana ng isang matapat na araw sa kanilang buhay, kaya ang kanilang mga kamay ay masyadong malambot para sa anumang kapaki-pakinabang, at ang kanilang mga paws bled at sila ay itinapon sa ilang at kinakain ng mga aso na kalahating buhay. ” Tumawa ng mapait si Roman.

“ Itinaas sila upang maging mga hari at senador at mga sopistikado at hindi nila magawa kahit na itaas ang kanilang mga kamay upang iwaksi ang mga aso na kumain sa kanila. ” Inilagay niya ang mga takong ng kanyang mga kamay na magkasama at ikalat ang kanyang mga palad.

“ Baboy sa kalsada, Mister David. Ang isang paraan ay napapanatiling, ang isa ay hindi. Ikaw ay paghahanda ng iyong mga anak para sa isang buhay na hindi tatagal. Ang sibilisasyon ay isang gamot na sinisira. Nakalimutan mo ang iyong mga diyos, nakalimutan mo ang iyong mga demonyo.

Sumandal pa si Roman, ang kanyang mga mata ay malawak na may napansin na katotohanan.

“ Ang diyablo ay palaging gumagawa ng parehong bagay na ipinangako niya ang pagtatapos ng pagdurusa na hindi mo kailangang kumita.

Hindi iyon tama. Ipinangako sa iyo ng demonyo na hindi mo kailangang panatilihin kita. ‘ Bibigyan kita ng katanyagan o kagandahan o pera o talento o kung ano man ang kukunin ko bigyan ka ng sibilisasyon ngunit kailangan mong ibigay sa akin ang iyong kaluluwa bilang kapalit! ’ Kaya ikaw ay sakim, naagaw mo kung ano ang inaalok niya at gustung-gusto mo ito ng halos limang minuto, at pagkatapos ay natakot ka sa pagkawala nito, kung ano ang darating. At lumiliko ito para sa pag-apruba ng iba, nabubuhay para sa katayuan.” Muli, siya halos iwaksi ang salita sa kasuklam-suklam. “Lumiliko ka sa isang alipin ang pinakamasama uri ng alipin, ang alipin na nag-iisip na siya ang namamahala, sa tuktok ng mundo. Ang alipin ay nakulong sa isang palasyo, dahil maaari kang maghiwalay sa isang bilangguan, ngunit ikaw hindi kailanman maaaring masira sa isang palasyo. Ang alipin na nakulong sa kanyang ginto ang kanyang katanyagan, kanyang tagahanga, ang kanyang kasakiman. Lahat ng nakukuha mo na hindi ka kumita, sa iyong sariling mga kamay, nabubuhay ka sa takot na mawala at ito ay isang makatuwiran na takot, dahil gagawin mong mawala ito.

Ang sibilisasyon ay isang palasyo na itinayo ng iba na mas mahusay kaysa sa iyo mas mahusay kaysa sa ako marahil at laging bumababa, dahil ang mga hayop ay maaari lamang makatakas sa mga mandaragit at gutom sa pamamagitan ng pamumuhay sa isang zoo, ngunit ang mga zoo ay nagtutulak sa amin na galit na galit dahil wala tayo kung hindi tayo nagsusumikap.”

Sumenyas ang Roman.

“ Alice, idikit ang iyong sarili mula sa likuran ng iyong tatay. Kung nawala tayong lahat sa susunod na minuto, at naiwan ka lang dito, paano ka kakain? Huh?

Paano ka makatulog upang maging ligtas mula sa mga mandaragit? Paano ka magtatayo kahit ano? Malalaman mo ba kung paano manatiling buhay? Ito ay kung paano kami nagbago.

Ito ay, ito ay natural sa amin, ito ay kung saan kami nabibilang. Mayroon kang mga tao sa ang iyong mundo na hindi nakakita ng liwanag ng araw sa loob ng isang taon, kumain na silang buhay sa pamamagitan ng iyong VR helmet. Ito ay artipisyal na pagkabaliw dito, kung nakikita ng mga tao ang mga bagay na iyon wala doon, alam namin na nagalit sila para sa iyo, ito ay isang paraan ng pamumuhay.

Ang kaligtasan ay kabaliwan, ang privacy ay kabaliwan at ang unibersidad ay kabaliwan din.

"Nagsimula si David. “ Ano? ”

Sumandal pa si Roman. “ Narinig mo ako. Unibersidad ay kabaliwan din. Nakakuha ka ng dalawang paraan ng pagtingin sa mundo ng biology, o moralidad. Kami ay mga hayop, kami ay mga mammal, at lahat ng mga hayop ay nagbago sa pamamagitan ng biology. Ang tribo, ang iyong pamilya. Bumagsak ka ng isang bato sa isang lawa, ang mataas ang mga alon, pagkatapos ay nag-flatten out sila. Ang pangangalaga na iyon, ang pag-aalala, iyon ang buhay tulad ng dapat. Pamilya, iyon ang mahalaga, ebolusyon iyon, kung bakit nandito kami na kung bakit kami ay kung sino kami. Tumingin ka sa iyo. Dumating ka lahat papunta rito dahil sa iyong anak na babae, ngunit nananatili ka rito, naglalagay ang iyong buhay sa peligro na iniisip mo, dahil sa aming mga anak. Ngunit ano ang pakialam mo tungkol sa aming mga anak?

Ano ang pakialam ko sa iyo? Mayroon kang unibersidad na ito ang mga Pinipiling Pag-uugali sa Unibersidad na nangangahulugang kailangan mong ilagay ang panganib sa iyong buhay para sa aking anak, para sa aming mga anak. Nakita mo na kahit saan pa sa kaharian ng hayop? At oo, alam ko, sasabihin mo na hindi kami hayop at mabuti na hulaan ko, maaari mong makuha ang iyong sibilisasyon at ang iyong malambot na kamay at ang iyong virtual reality, maaari mong magpanggap na hindi ka hayop, na ikaw ay isang abstract na Diyos ng mga Form, at maaari kang mabuhay sa geometry, hindi katotohanan ngunit ang bagay tungkol sa katotohanan ay palaging bumalik. Tumakbo ka mula sa ilang papunta sa lungsod, ang lungsod ay dumura lamang sa iyo kapag gumuho ito. Kabihansan ay tulad ng diving sa ilalim ng dagat maaari kang manatili doon nang kaunti, ngunit hindi ka mabubuhay doon bumalik ka sa hangin, o

namatay ka sa kalaliman. At wala akong karne ng baka na may agham o matematika na akala ko, maaari mong ituloy ang mga unibersal abstraction, ngunit kung maglingkod lamang sa iyong sariling kamag-anak. ”

Bumuntong ng hininga si Roman.

“ Ikaw ang may alam sa malaking aralin ng Cataclysms. Lahat ng mga ideolohiya na lumaki ng libingan ng Diyos, ang ideya na maaari nating gawing muli ang sangkatauhan sa imahe ng ilang unibersal na abstraction na hindi nagbago sa kanyang katawan. ‘

Maaari naming gawing muli ka upang hindi ka nagmamalasakit sa kita o sa iyong sariling pamilya! ’

Pffsht!

Lahat ng tulad halata katangahan. Magtakda ng isang tao laban sa kung ano ang nagbibigay sa kanya ng buhay, kung ano siya nagbago na gawin, at pagmamay-ari mo siya hanggang sa papatayin siya ng iyong pagmamay-ari.

Tulad niyan sakit kung saan tinanggal nila ang lahat ng mga sintomas, ngunit hindi makontrol ang impeksyon. Pangunahing tanong na tanungin ang bakit ang mga tao ay umubo at matulog kapag nagkakasakit sila? Walang pahiwatig na dahilan para dito na rin, ito ay dahil ito isang senyas sa ibang mga tao na ikaw ay may sakit, kaya kailangan nilang lumayo. Mga tribo na nagbago nang walang mga sintomas na nahawahan sa bawat isa sa mga unang libingan, ito ay isang evolutionary dead end. Ang mga sintomas ay kakila-kilabot, ngunit ang kahalili ay kamatayan. Alisin ang mga sintomas, kumakalat ka lang ng sakit. ” Tumaas ang boses niya.

“ Ang pag-iwas sa personal na pagdurusa kinakailangang paghihirap ay ang ugat ng lahat ng kasamaan. At ang iyong sibilisasyon ay nagsusumikap upang maalís ang pagdurusa tulad ng lahat mga sibilisasyon bago, na nagsasabi sa mga tao na hindi nila kailangang maghukay ng isang balon

kumuha ng tubig - i-on lamang ang isang gripo. Hindi mo kailangang manghuli o palaguin ang iyong pagkain, dapat mo lamang i-tap ang isang keyboard at magkaroon ng isang robot na ubo ito sa iyong bibig, tulad ng isang ibon ng mama. Marahil ay nakuha mo ito sa puntong kailangan mo lang isipin ang pagkain, at pinalabas mo ito sa loob ng limang minuto. Binabati kita, tinanggal mo ang sangkatauhan! ”

Pahina 80 ng 404

Sumandal si Roman at iniunat ang kanyang likuran. Habang sumikat ang araw, tumingin ang kanyang mukha mas matanda, weardier ngunit magiging pagkiling na tawagan ito nang lubos na hindi marunong, naisip ni David.

Sinabi ni Roman: “ At narito ang pinakanakakatawang bagay, marahil. Kapag may solar flare o naubusan ka ng kapangyarihan, o nakakakuha ka ng masyadong pipi at tamad upang ayusin ang iyong machine kapag ang mga barbarian ng iyong sariling lambot ay sakupin ang iyong mga lungsod ikaw lalabas dito sa amin sa iyong tuhod at humingi ng kaligtasan! Alam ko kung bakit nandito ka, kaibigan ko. Narito ka upang kunin ang aming mga anak na mapahamak nang maayos alam kung paano mabuhay sa totoong mundo at i-lock ang mga ito sa iyong pantasya mga lungsod.

Siguro nakatira kami sa isang uri ng isla ng disyerto, ngunit nais mong itali ang mga ito sa isang barko na nakatali sa paglubog. Hindi ito mangyayari. ” Ang mga mata ng matanda makitid. “ Hindi kami ilang mga pagtangi, ang ilang mga outcasts masyadong hindi sibilisado upang manirahan iyong pawalang paraiso. Narito kami sa pagpili, bilang paghahanda para sa kung ano ang halika, dahil tayo ay aktwal na mga iskolar ng kasaysayan ng tao. Hindi kami science mga pantasya na nag-iisip na kahit papaano, mahimalang, makatakas tayo sa ikot sa oras na ito.

Kami ay mortal, ikaw ay mortal at mga taong ay masisiraan lang ng ulo pagnaniniwala na ang mga pagbubukod sa dami ng namamatay ay nalalapat sa kanila lamang. Lahat ng mga sibilisasyon mamatay, tulad ng sa iyo.

Pangungunahan namin ang iyong libing, at magpatuloy. Ikaw ay hindi. ”

Nagsimulang magsalita si David, ngunit hinawakan muli ni Roman ang kanyang kamay. Naramdaman ni David ang kanyang sarili ay tumatakbo laban sa haka-haka na awtoridad ng mas matanda partikular kasama ang kanyang sariling anak na babae na nakaupo sa tabi niya ngunit naramdaman niya na si Roman ay nagalit sa kanyang sariling mga salita tulad ni

David na sumabog ang mga lobo para kay Alice, at mas mahusay na hayaan silang mag-pop.

“ Naging mas kaunti ka sa isang tao, aking kaibigan, sa pamamagitan ng pag-on sa lahat ng iyong paggawa sa mga makina at computer. Sa katunayan, halos hindi ko kayo maiuri isang tao, higit pa sa aking pag-uuri ng isang matabang hari bilang isang tao.

Hindi ginagawa ang iyong sariling gawain ay tulad ng pagpapaalam sa ibang lalaki na halikan ang iyong nobya lumiliko ka isang batingal. Kailan ang huling oras na nagtaas ka ng iba maliban sa mga timbang ang tamad na nagpapanggap na paggawa? ”

Sumandal si Roman. “ At sasabihin ko sa iyo ang isang bagay na mabigla sa iyo.

Hindi mo alam, kahit papaano sa tuktok ng iyong isip, bakit ang iyong anak na babae bumalik sa Mountain na ito. Inaasahan ko na hindi niya alam ang kanyang sarili gawin at ikaw, Alice? ”

Tumayo si Alice at tinanggal ang kanyang lalamunan.

“ Nais kong dalhin sa iyo ang aking ama. ”

Dahan-dahang tumango si Roman. “ Tama ba? Dahil nais mong i-save ang lahat ng aming mga bata mula sa kanilang kakila-kilabot na buhay? ”

“ Oo! ”

Tumango ulit si Roman. “ Hindi totoo iyon. ”

“ Hoy, ” nagprotesta kay David.

Nagkibit-balikat ang matandang lalaki. “ Hindi ko sinasabi na ang batang babae ay sinungaling, ngunit kung ano siya sinasabi ay hindi totoo. ” Tumahimik siya sandali, hinuhubaran ang kanyang baba, at ang tunog ng papel de liha ng tuod na naaanod sa buong umaga ng umaga.

“ Dumating siya bilang pain, iyon ang sinasabi niya at hindi niya sinabi sa iyo dahil siya alam mong hindi mo siya papayagan ngunit wala sa mga ito ang totoo, hindi sa anumang tunay paraan. ”

Nakanguso si David. “ Tumigil sa pakikipag-usap sa paligid ng isyu, at sabihin lamang sa amin kung ano nasa iyong isipin. ”

“ Alice, alam mo na wala kaming teknolohiya, kahit papaano hindi mo iniisip na kami gawin, di ba? ”

Hindi alam ni Alice kung tumango o umiling iling. “

Hindi sa palagay ko ginagawa mo, ” maingat niyang sinabi.

Ang Roman ay nagngangalit sa maliwanag na kasiyahan. “ Kaya kung pupunta ka sa bundok bilang pain, at alam mo na wala kaming anumang malayong pagtingin sa crap pagkatapos ay kailangan nating magkaroon ng isang malapit, nanonood ang bundok papunta at para makita kang dumating. Ilang paraan upang makipag-usap sa natitira sa amin. Kaya kami dapat na malapit na para sa iyong plano upang gumana. Ngunit kung malapit kami, ikaw hindi kailangang dumating bilang pain maaari mo lang sinabi sa iyong tatay na ikaw naisip na maaari naming mapanood ang Mountain upang makita kung babalik ka. Kaya ito ay isang magandang kuwento, ngunit hindi ito totoo. Kung malapit kami, madali mo lang kaming matagpuan. Lumiliko kami, kaya mukhang ang iyong uri ng plano nagtrabaho, ngunit hindi ito ang tunay na plano, hindi ang tunay na motibo. ”

Sumimangot si David. Ang mga salita ng matanda ay isang uri ng maze, ngunit ginawa ito malabo pakiramdam na sila ay humantong sa isang lugar.

“ Kaya – ano ang katotohanan? ” tanong niya.

“ Iyon ay isang malaking katanungan, ” sinabi Roman sa halip pompously, naisip ni David.

Sinabi ng mas matandang lalaki: “ Ang katotohanan ay ang mga babae ay tumugon sa paninindigan, sa pangingibabaw. Bumalik siya dahil gusto niya ang aking anak. Nanatili siya dahil siya ay iginuhit sa amin ibinaba namin ang aming buhay sa kanyang isipan, at siya ay pagtugon ayon sa dapat niya. ”

“Ang Sagwa! ” sigaw ni Alice nang labis, at bahagyang pagtawa ang tumakbo sa paligid.

Ngumiti si Roman. “ Gayundin isang tipikal na tugon ng babae, upang hatulan kung ano siya iginuhit sa. ” Itinaas niya ang kanyang kamay.

“ Huwag mo akong mali, alam kong bata pa siya, hindi ako nagmumungkahi ng anumang hindi sinasadya. Ngunit ito ang iyong problema, at sinasabi ko ang taong ito sa tao, ama sa ama... Nawalan ka ng track ng kung ano ang pinaka tao. Nag-ehersisyo ang anak ko pangigingabaw sa iyong anak na babae, at napilitan siyang bumalik. Kasama mo ang mapayapang pagiging magulang na ito hindi mo ginagamit ang pangigingabaw sa iyong anak na babae, kaya hindi ka niya tinitingnan bilang isang figure ng awtoridad, ngunit isang uri lamang ‘ malaking kaibigan. ’ “ Muli, ang kanyang labi ay kulot sa kasuklam-suklam. “ Ginagaya ka niya, di ba? ”

Tumango si David.

“ At pinag-uusapan mo siya kapag gumawa siya ng isang bagay na hindi ka sumasang-ayon, di ba?
Walang parusa, walang nakataas na tinig, walang spanking, walang takot. ”

Tumango ulit si David.

Ngumiti si Roman. “ At maaari mong maging siya ‘ malaking kaibigan ’ dahil nakatira ka sa isang mundo na walang panganib. Hindi niya kailangang matakot ang mga kahihinatnan ng kanyang mga aksyon dahil ang kanyang mga aksyon ay walang mga kahihinatnan! ”

Ang tinig ni Roman ay tumaas sa huling tatlong salita.

Pahina 82 ng 404

Siya gestured sa mga puno, sa tahimik na hindi mailalagay na lipunan ng lipunan. “ Labas dito,nagkakamali ka, namatay ka o nakakakuha ka ng pinsala, na nangangahulugang namatay ka nang dahan-dahan. Isang kabaitan na maging malupit sa iyong mga anak, sapagkat inihahanda nito ang mga ito para sa malupit na mundo na nakatira kami. ”

Napapikit ang mga mata ni Roman, at binago ng kanyang tinig ang tono nito.

“ Alam mo ba kung bakit mayroon kang katalinuhan upang gawin ang iyong alipin makinarya? Alam mo ba kung paano kami nagbago? ” Binuksan niya ang kanang kamay at binugbog ang base ng kanyang kaliwang kamao sa loob nito. “ Lumaki kami

hindi masasabi at walang hanggang kalupitan. Lalo na ang mga Hilagang tao kami pinalaki ang aming talino dahil ang mga taong hindi nagplano para sa taglamig ang bobo, ang matakaw, ang shortsighted namatay sa kurso ng taglamig na iyon! Tulad ng mga iyon pink malambot na Roman city-dwellers mga taong walang pagkain sa huli ng Taglamig nagpunta sa katok at nagmamakaawa sa mga pintuan ng kanilang mga kapitbahay, na may hawak gutom na mga bata, luha sa kanilang mga mata.

At alam mo ba ang ginawa ng kanilang mga kapitbahay? Alam mo kung bakit mayroon kaming anumang talino sa lahat? ”

Ang kanyang tinig ay bumaba sa halos isang bulong, na naging dahilan upang sumandal sina David at Alice pasulong na magkasama.

“ Sinampal ng kanilang mga kapitbahay ang kanilang mga pintuan sa kanilang mga mukha. Ni-lock nila ang kanilang mga pintuan, at i-fasten ang kanilang mga bintana at kinuha ang isang palakol kung kinakailangan, sa PUMILI SA kanilang mga hangal na kapitbahay na kapitbahay, upang matiyak na mayroon sila sapat na pagkain para sa kanilang sariling mga anak at nakita ng mga batang iyon ang mga kapitbahay hinihimok sa niyebe at gupitin kung kinakailangan at marahil inilibing nila ang mga katawan sa paligid ng mga bahay. At nang dumating ang tagsibol.

Sa palagay mo ba nakalimutan na ng mga batang iyon ang araling iyon? Sa tingin mo ba ang mga iyon ang mga bata ay hindi nabigo upang maghanda para sa haba ng taglamig? Sa palagay mo ba ay nagbago tayo ng katalinuhan at pag-iisip upang gawin ang mga makina na ginagawang tamad sa amin kung ang aming mga ninuno ay hindi nabuhay tulad ng TAYO kaysa sa IYO?!? ”

Ang ilang mga piraso ng tunay na laway ay lumipad mula sa bibig ni Roman. Kumurap si Alice sa sorpresa, sinusubukan mong tandaan kung nakita niya ang gayong kasidhian sa anumang bagay o kahit sino sa labas ng mga crazed na dokumentaryo sa kasaysayan.

Sinabi ni Roman: “ At kinuha mo ang lahat ng mga talino na ito, ang produkto ng daan-daang libu-libong taon ng pagbulag ng pagdurusa at kalupitan, at mayroon ka naging mga ito sa hindi matatag na katamaran at, nang makita ng iyong anak na babae ang aking anak, napagtanto niya na siya ay nakakita ng isang tunay na lalaki sa kauna-unahang pagkakataon sa kanya buong buhay! ”

“ Isang lalaki na tumama sa isang bata! ” sumigaw si David, at agad itong pinagsisihan, dahil tila o nadama tulad ng isang napaka mahina na paglipat.

Tumango si Roman. “ Oo, narinig ko ang tungkol doon. Alam mo ba kung bakit kami tumama sa amin mga bata? Dahil dito, ang prinsipyo ng nonaggression ay hindi gumagana malamig o oso o lobo o isang slipped ax o isang sirang binti o isang baluktot na bukung-bukong o sunog o gutom o tubig na kumukulo o isang impeksyon o ibang tribo, at oo lalawak ang iyong mga mata, ngunit hindi kami nag-iisa dito, maraming mga mata pinapanood ang iyong ‘ Civ ’ bilugan ang kanal. ”

Huminga siya ng malalim, huminga nang dahan-dahan, at itinuro ang isang ninuno kay David.

Pahina 83 ng 404

“ Nais kong mag-isip ka ng isang bagay muli, ama sa ama. Isipin mo yan ang dalawang batang babae na ito ay nagulat ng isang pakete ng mga gutom na lobo sa bundok o isang Cougar, o coyotes, o isang pamilya ng mga oso. At isipin na ang bagay na ito ng tagapag-alaga ng robot ay nabigo, o nakagat ng dalawa mandaragit. Isipin ang lahat na pinangangalagaan ng iyong sibilisasyon nasira, at tinitigan ang mga ito. ”

Sa bilis ng pagbulag, kinuha ni Roman ang isang bato, lumiko at itinapon ito nang direkta sa kanyang anak. Tulad ng isang sinaunang parted sea, lahat ay nakasandal sa bato.

Nahuli ito ng kanyang anak.

Ngumiti at nagkibit-balikat si Roman. “ Walang pag-aalala dito, para sa amin. Ang aking anak na lalaki lamang ang maaaring hindi manalo, ngunit sigurado na ang impiyerno ay magiging isang patas na labanan. Kakainin ang iyong mga batang babae buhay, dahil disarmed mo sila nang may kaligtasan, at pupunta sila sumisigaw sa mga bibig ng mga hayop. Ginagaya namin ang mga mandaragit dito dahil ang mundo ay isang mandaragit. At nakaupo ka sa iyong mga zoo ng robot at hinuhusgahan kami pagiging kulang nang nagmula ka sa amin! Ipinanganak ka namin ang aming kalupitan ay nagbigay sa iyo ng talino na umaasa ka sa makatakas sa mga kahihinatnan, upang maiwasan ang kalikasan at katotohanan. ” Nagulong ang labi niya. “

Ang Civ ’ ay isang tumor, tulad ng lahat ng ‘ sibilisasyon. ’ Ito ay isang tagumpay na hindi natin mabubuhay bilang isang species. Lumalaki ito, pumapalibot sa mga malulusog na selula, at pinapatay ang host. Ito ay isang mala-demonyo

tukso para sa ginhawa sa gastos ng kaligtasan. Hindi ka magiging nang wala kami ikaw ang aming mga anak at kami, bilang iyong mga magulang, ay nagpapalabas sa ilang at sinumpa bilang kasamaan, kapag nakaligtas ka lamang sa katalinuhan lumaki kami sa iyo! ”

Tapos ka na ba? Ang mababang renta ng kapangyarihan na laruin ng parirala ay tinukso si David, ngunit siya lumaban.

Siya at Roman ay nakatitig sa bawat isa nang buong minuto, ang kanilang paghinga ay humuhugot mahina sa umaga ng umaga.

“ Nakasabit ito sa balanse, ” mabagal ang sinabi ni Roman.

Huminga ng malalim si David, umiikot ang kanyang isip sa hindi inaasahang dami ng impormasyon at argumento na nagmula sa mas matandang ganid?

Hindi, hindi ganid, ngunit isang tuso na mammal.

Biglang ginusto ni David na malayo ang kanyang anak na babae hindi dahil sa naramdaman niya iyon siya ay nasa anumang nalalapit na panganib, ngunit dahil sa pagtutugma ng mga wits laban sa ang pinuno ng Clan ay biglang nakaramdam ng nakakagulat na hamon.

Nasanay siya sa pakikipag-usap sa isang balangkas ng mga karaniwang paniniwala na ang pakikipag-usap sa isang tao sa labas ng mga mithiin ng Civ ay tila imposible tulad ng pagtatalo sa isang tao sa isang wika na hindi mo ibinahagi.

Ang pilosopiya ay dapat na unibersal, ngunit ang taong ito ang tribo na ito ay tumatanggi sa unibersal. Paano natin dapat magkaroon ng talakayan tungkol sa mga halaga kapag ang tanging bagay na pinahahalagahan nila ay ang kaligtasan?

Matagal nang isinasaalang-alang ni David.

Naramdaman niya na naaprubahan ng Roman ng paglaan ng oras upang mangolekta ng iyong mga saloobin. Biglang hinala ni David iyon ang nakakagulat na malalim na pananaw ng mas matandang lalaki ay lumago mula sa malalim na lupa ng mahaba, malamig na paglilibang.

“ Paano kung ...? ” Tinanggal niya ang kanyang lalamunan. “ Paano kung ang Civ ay napapanatiling?”

Nag-singasing si Roman. “ Paano kung? Paano kung?

Paano kung ang mga lobo ay palakaibigan at kami maaaring uminom ng sikat ng araw at ako lamang ang taong maaaring mabuhay magpakailanman? ‘

Paano kung ang ’tulad ng hangal na gamot ng ‘ pagiging patas ’ na palaging nagpapababa sa sibilisasyon. Pantasya at sama ng loob ay hindi isang diskarte sa kaligtasan ng aking kaibigan. ”

Pahina 84 ng 404

“ Hindi, naiintindihan ko ang ibig mong sabihin, ” sabi ni David nang pantay. “ alam kong tunog ng lahat ng mga na nag-iisip na nagpatakbo ng lipunan mula sa ikalabing siyam hanggang dalawampu’t una siglo’ paano kung ang gitnang pagpapalano ay gumagana nang mas mahusay kaysa sa mga libreng merkado? ’ ‘ Paano kung mapipigilan natin ang pagiging tribo? ’ ‘ Paano kung ang mga kalalakihan at kababaihan maaaring maging eksaktong pareho? ’

Alam ko ang ngunit kailangan mong maging patas ayon sa katibayan ng mga pandama. Mayroon kaming isang daang taon o higit pa, at mayroon ang kayamanan umakyat ng limang beses, pinalawak namin ang buhay sa kalahating siglo, ang krimen ay halos wala, walang utang na halos hindi napapansin, ang sakit na kadalasang tinanggal mayroon kaming nakamit ang higit pa sa huling siglo kaysa sa anumang iba pang panahon sa kasaysayan. Sa lahat ng nakaraang mga emperyo o sibilisasyon, malinaw mong makita ang mga buto ng pagkawasak nahasik sa daan-daang taon. Ngunit nauunawaan mo na kung minsan ginagawa ng mga bugtong malutas sa kasaysayan ng tao pagkatapos ng pagtatapos ng pagkaalipin ang pinakadakilang pagsulong bago ang modernong edad walang sinumang seryosong nagmungkahi na ibalik ang pagkaalipin.

May mga pagsulong na nagdadala sa amin sa isang mas mataas na talampas, at hindi iyon nangangahulugan na ang pagmamataas ay dumating bago ang pagkahulog, o kami ay Icarus na may waks para sa mga pakpak. ”

“ Wala siyang waks para sa mga pakpak, ” muttered Roman.

Hinawakan ni David ang kanyang kamay. “ Alam ko, nakukuha mo ang punto. Hindi kita makagambala

kapag gumawa ka ng isang hindi maliwanag o hindi tamang pahayag tumuon tayo sa daloy ng pag-uusap. Nakukuha ko ang argumento na ang sibilisasyon ay tumitigil sa ebolusyon binabaligtad ito sa maraming paraan. Nakukuha ko ang argumento na ang kaginhawaan ay humahantong sa katamaran, ang mga mahihirap na oras na iyon ay humahantong sa mga malakas na lalaki, ang mga malakas na lalaki ay humahantong sa mga magagandang panahon, ang mga magagandang oras ay humahantong sa mga mahina na lalaki, at ang mga mahina na lalaki ay humantong sa mga mahirap na oras pinag-aralan ang lahat ng iyon; lahat ay may nagsasabing sibilisado. Ang batayan ng ang modernong mundo ay isang malalim na pag-unawa sa lahat ng mali sa nakaraan. Inaakala kong mayroong dalawang uri ng mga kalalakihan ang mga naniniwala na ang pagpapabuti ay maling akala, at ang mga naniniwala na ang pagsuko ay isang anyo ng duwag. ”

Tumahimik siya, nakikita kung paano natanggap ang kanyang ‘ sa buong busog ’ ng hindi mapag-isipang walang kabuluhan na Roman, ngunit ipinasa nito ang mas matandang lalaki nang wala puna o reaksiyon.

Tumayo si David, na pinapalo ang kanyang ibabang likuran, hindi nagamit sa pag-upo nang matagal.

Ang tumataas na araw ay pinapagalitan ng mga puno, na umaabot sa mahabang mga sanga ng anino sa kabuuan ng pag-clear.

“ Ano ang alam mo tungkol sa kasaysayan ng Civ? ”

“ Alam ko ito tulad ng ngayon, hindi gaanong tungkol sa kung paano ito nangyari, maliban sa bilang isang reaksiyon sa Cataclysms. ”

Tumango si David. “ Itatago ko ito ng maikli. Ang Civ ay tatagal dahil sa wakas naintindihan ang equation na patuloy na gumuho ng sibilisasyon. Pag-abuso sa bata. Bata ang pang-aabuso ay gumagamit ng mga panlabas na parusa upang sirain ang panloob na budhi natututo lamang ang mga bata upang maiwasan ang sakit at ituloy ang mga gantimpala.

Dahil lumalaki sila hanggang sa walang panloob na budhi, ang mga bata ay walang ibang paraan upang maging mabuti kaysa humingi ng pag-apruba ng mga may mapanganib na kapangyarihan sa kanila. Sa madaling salita, ang pang-aabuso sa bata ay lumilikha ng isang vacuum ng kuryente o isang paghigop sa moral ng isipan ng mga

bata at matatanda, kaya hindi nila alam kung paano mabuti nang hindi sinabihan. Ipinag-utos.

Nilabag.

“ Isang bata na may budhi na mabuti para sa kabutihan mismo na hindi kailangan ng isang panlabas na awtoridad na parusahan at gantimpala upang ituloy ang kabutihan. Ngayon, alam ko na para sa iyong na grupo, ang pinakamahalagang bagay ay tribalism at kaligtasan ng buhay o tribalism insofar dahil nagsisilbi itong kaligtasan at nakukuha ko iyon, iginagalang ko kung saan ka nanggaling sa ngunit kung makakakuha ka ng kaligtasan at umunlad nang hindi inaabuso ang mga bata na magiging mas mahusay, di ba? ” Hinawakan ni David ang kanyang kamay.

Pahina 85 ng 404

“ Bago ka sumagot, Alam ko ang dalawang bagay una, na hindi ka naniniwala na, o hindi bababa at pangalawa, na naniniwala ka inaabuso namin ang aming mga anak sa pamamagitan ng pag-sealing ng mga ito sa ano, mga bilangguan ng robot? Ni inaalis ang kanilang kakayahang mabuhay sa hilaw na mundong ito na iyong nakatira, kami nakakasama sa kanila habang inihahanda mo ang mga ito para sa malupit na mundo na nakukuha ko iyon, ngunit hayaan mo lang akong gawin ang kaso, dahil maraming hang sa ang talakayan na ito. Kapayapaan o digmaan. ”

Nagsimulang mag-ayos si David. Ang panganay na anak ni Roman ay sumigaw ng dula-dulaan.

“ Tingnan, Roman ang moralidad ay batay sa unibersidad; emosyonal, unibersidad ay batay sa empatiya. Nalaman namin na may napakakaunting punto na sinusubukan turuan ang moralidad sa mga bata na hindi natutunan ang empatiya at pag-aaral ang empatiya ay nangangailangan ng isang tiyak na pagkakasunud-sunod ng contact sa mata, contact sa balat, emosyonal na salamin, upang mai-wire ang iba't ibang mga bahagi ng utak na kinakailangan upang bumuo ng mga neuron ng salamin, o ang kapasidad para sa pakikiramay. Mga bata na itinaas nang may pakikiramay ay may isang batayang pang-biological na batayan para sa pag-unlad ng pilosopikong unibersidad upang kumilos nang moral, mga bata dapat munang maunawaan ang at pakiramdam na ang ibang mga tao ay katulad ng kanilang sarili.

Sa buong karamihan ng kasaysayan ng tao, ang mga utos ay pinalo sa mga anak, habang ang mga magulang ay gumawa ng eksaktong kabaligtaran sa kanilang iniutos.

Paghahabol sa mga bata para sa paghagupit sa mga bata, na uri ng bagay. Ito ay tulad ng taba pinaparusan ng mga magulang ang kanilang mga anak dahil sa hindi pagiging atleta, habang sabay-sabay gutom sa kanila at pagsira sa kanilang mga buto isang pagkakatulad lamang, hindi ko sinasabi alinman sa iyo ang gagawa nito. ” Huminga ng malalim si David. Napansin niya na nagsisimula na ang wildlife bumalik. Isang kuneho ang napanood mula sa ilalim ng isang bush sa gilid ng pag-clear. Dalawa ang mga blackbird ay nakarating sa isang sangay na malapit. Ang nakababatang anak na lalaki ni Roman ay pumili ng isang bato, ngunit ibinaba ito pagkatapos ng isang mabangis na sulyap mula sa kanyang ama.

“ Upang ‘ gawin sa iba tulad ng nais mong gawin sa kanila, ’ iyong dapat na maproseso ng utak ang emosyonal na katotohanan na ang ibang tao ay tulad ikaw. Ang empatiya na iyon ay isang pangunahing biological function na, tulad ng sinabi ko, ay nangangailangan mga tiyak na pamamaraan ng pagiging magulang at lapit. Yelling sa mga bata na mahabagin, paghagupit sa kanila para sa pagiging makasarili, pinalo sila para sa karahasan gumagawa lamang ng marahas na makasariling mga bata na walang pakikiramay.

“ Ang napakalaking gastos ng lumang mundo ang krimen, pagkagumon, promiscuity, karahasan, sakit sa kalusugan, diborsyo.” Ito ay ang oras ni David na maglagay ng isang salita mapanirang kabangisan. “

Nag-iisang pagiging ina alam nating lahat ang listahan, napunta ito magpakailanman bumalik pagkatapos lahat ng ito ay lumitaw mula sa brutalization ng mga bata.

Ang pang-aabuso sa bata ay tumagal ng mga dekada mula sa habang-buhay ng bawat biktima, na naglalakad gumawa ng pagsalakay; pagkulong ng bata sa bahay o sa tinatawag na ‘ mga paaralan ’ gumawa ng pambu-bully, pagkabalisa, karahasan at pagkalungkot.

Ang mga bata na nasira ay lumaki sa mga nasirang may sapat na gulang, at mga sirang matatanda nagdagsaan sa awtoridad sa politika, na nanunuhol at pinagsamantalahan ang mga ito ay gantimpala at pinarusahan sila, tulad ng ginawa ng kanilang mga magulang. ‘ Ang kamay na tumatama sa duyan namumuno sa mundo, ’ kaya ang kasabihan ay nagpunta nagpunta kami ng isang hakbang pa: Ang kamay na namumuno sa mundo na sinaktan ang duyan, ’at dapat na patuloy na gawin ito nang maayos upang magpatuloy sa pagpapasya! ”

Nagulat, lumipad ang mga blackbird, na parang nasaktan.

Pahina 86 ng 404

“ Gayunpaman, maaaring alam ito sa mga nakaraang siglo, maaari ito halos hindi kumilos, dahil ang bawat istraktura ng kuryente na namuno sangkatauhan mula sa mga magulang hanggang sa mga guro hanggang sa Estado na umasa at hiniling ang mga bata na maabuso! Anumang indibidwal na sinubukan ilantad at itulak laban sa pang-aabuso na ito ay na-target ng lahat ng mga tao sa kapangyarihan na nakinabang mula sa pagwasak sa mga bata, at inatake at hindi kasama sa lipunan. Sa Civ, ang ostracism ay ginagamit bilang isang huling laban laban sa pang-aabuso sa Lumang Mundo, ang ostracism ay ginamit bilang unang resort laban sinumang sumubok na protektahan ang mga bata.

“ Ang pagkapanatiko laban sa mga bata ay kasing edad ng mga species na ibinabahagi namin. Sa dalawampu't unang siglo isang oras ng mass hysteria laban sa lahat ng mga anyo ng napansin pagkapanatiko hindi isang pahayag ang ginawa sa pangkalahatang media tungkol sa pagkapanatiko laban sa mga bata ang malinaw na salita para dito childism ay hindi kahit na umiiral! Sa maraming mga bansa, bawal na matumbok ang mga may sapat na gulang, ngunit perpektong ligal na matumbok mga bata. Ito ay labag sa batas na makulong ang mga may sapat na gulang, ngunit maaari mong ligal na makulong mga bata. Ito ay labag sa batas na pigilan ang pagkain mula sa mga may sapat na gulang, ngunit maaari mong kalahati ang mga bata.

Siyempre bawal sa sekswal na pag-atake sa mga bata, ngunit ang ang kasanayan ay laganap na hindi bababa sa isa sa tatlong batang babae at isa sa lima ang mga batang lalaki ay sekswal na sinalakay bilang mga bata. Ang mga tao ay sobrang ignorante sa likod pagkatapos ay hindi nila napagtanto na halos lahat ng nais palayasin ang mga ama sa labas ng sambahayan na ginawa ito dahil nais nilang pang-aabuso ang mga anak ng nag-iisang ina. Ang mga anak ng nag-iisang ina ay higit sa tatlumpu beses na mas malamang na maabuso kaysa sa mga batang may mga ama sa paligid ng ang pagpapalayas sa mga ama ay ang mahahalagang proyekto ng mga nag-aabuso.

“ At ang mga bata ay hindi binigyan ng sinasabi sa kanilang pag-aaral; ang kanilang mga magulang ay sapolitang magbayad, pinilit sila ng Estado na dumalo sa karamihan ng mga lugar, at mayroon sila halos walang pag-uulit sa pambu-bully mula sa mga

guro, kapwa mag-aaral, kawani ang mga paaralan ng gobyerno ay mga hotbeds na pisikal at sekswal na pang-aabuso at pagsasamantala.

“ At napakaliit na ginawa upang matigil ito, dahil ang lipunan ay na-set up upang iyon ang mga bata ay malinaw na tinanggihan ang kanilang papel at tinig sa mundo. Sino nakinig sa kanila? Hindi sila pinansin ng mga pulitiko, dahil hindi nila magawa bumoto. Hindi sila pinansin ng mga guro, dahil nabayaran sila kahit na ano-ano.

At ang kultura ay lumikha ng isang kakaibang kulto ng pagiging magulang, kaya kahit na mga biktima ng pang-aabuso sa bata ay ibinalik sa kanilang mga pang-aabuso ng isang lipunan na desperado sa takpan ang walang katapusang mga krimen laban sa mga bata. Mayroong ilang mga tao na paalalahanan ang mga biktima ng pang-aabuso sa bata na hindi nila kailangang gumastos ng oras kasama ang kanilang mga pang-aabuso, ngunit sa karaniwang dalawampu't unang siglo na ugali ng projection, ang mga taong iyon ay inatake bilang mga pinuno ng kulto at pinalayas mula sa lipunan hanggang protektahan ang mga pang-aabuso na nagpatakbo ng lahat, o hinihiling ng mga tumakbo lahat.

“ Ang lipunan ay nagbago sa pang-aabuso sa bata kinakailangan nito ang pang-aabuso sa bata. Hindi ito magagawa mabuhay nang wala ito.

“ Matapos ang Cataclysms, nang ang mga sadista na halos sirain ang mga species impiyerno, ang planeta ay nalantad na at sa wakas naintindihan ng mga tao iyon naipon namin ang sobrang lakas ng teknolohikal na pinasiyahan ang problema ng marahas na hierarchy pagiging magulang, mga paaralan, ang Estado ay sa wakas ay inatake sa ugat nito, at ilan sa mga pag-aaral at argumento mula sa Lumang ang mundo na nakaligtas ay nagsilbi bilang isang plano para sa paglaki ng malupit hierarchies ng kasaysayan. Sa isang kahulugan, ang prehistory ay ang pagkabata ng species, ang Lumang Mundo ng ikalabing siyam hanggang dalawampu't unang siglo ay ang hindi matatag na pagbibinata ang Cataclysms ang marahas na mga taong tinedyero at ang modernong mundo ang pangwakas na pang-adulto ng sangkatauhan.

Pahina 87 ng 404

“ Upang yumuko sa awtoridad, dapat kang itaas upang matakot sa awtoridad iyon ang trabaho ng mga magulang at guro, binayaran at protektado ng Estado.

Natagpuan namin ang pinaka kapansin-pansin na ngunit pinaka madaling mahuhulaan bagay, na kung kailan ang mga bata ay pinalaki nang mapayapa hindi namin kailangan

ng politika. Hindi na kailangan ng Estado ang Estado na mayroon palaging sirain ang mga lipunan na dapat itong protektahan! ”

Panahon na ni David na sumandal, at naramdaman niya ang malambot na kamay ng kanyang anak na babae ang kaliwang balikat niya.

“ Kaya Roman, mayroon kang tiyak na paatras, at narito kung saan ang pag-uusap ay nagiging komprontasyon, na tinatanggap ko.

“ Hindi ka malupit sa iyong mga anak dahil malupit ang mundo na kailangan mo ng malupit na mundo upang bigyang-katwiran ang iyong kalupitan sa iyong mga anak! Ang Civ ay hindi lamang itinayo sa mapayapang pagiging magulang ang Civ ay mapayapang pagiging magulang. Hindi kahit na dalawang panig ng parehong barya; sila ay isa at pareho. Bakit mo manirahan dito, sa malupit na ilang na ito? Ang iyong pangangailangan ay emosyonal, hindi pilosopiko. Kailangan mo ang Civ na maging sa mga huling binti nito upang maaari mong bigyang-katwiran ang iyong emosyonal na pangangailangan upang abusuhin ang iyong mga anak at sasabihin ko ito, dahil sinabi mo ito sa akin, na parang maliit, ngunit binuksan mo ang pintuan sa ganitong uri ng pagpuna.”

Si David ay gestured sa tahimik na mga puno, ang mga umiikot na blackbird, ang kalawang at gumagapang ng hangin sa pamamagitan ng mga dahon ng sanga.

“ Ang mga kahoy na ito ay hindi ang hinaharap ng Civ, ngunit ang primitive prehistory ng tayong lahat.

Nabatay mo ang iyong pagkakakilanlan sa pamamahala sa tribo na ito, sa pagiging Punong na nangangahulugang kailangan mo ang tribo, kailangan mo ang hierarchy, kailangan mo ang pagsunod na nangangahulugang ang iyong buong kaakuhan ay nakasalalay sa pang-aabuso ng iyong mga anak. Ngayon, ikaw ay proyekto na kailangang abusuhin sa akin, papunta sa mga ama ng Civ, dahil nangatuwiran kami sa aming mga anak at hindi ginagamit ang aming hindi sinasadyang laki at edad at lakas bilang isang kapalit para sa nakapangangatwiran na pagiging magulang.

Inilabas mo rito ang iyong mga anak upang mapang-api ang mga ito, at pagkatapos ay sabihin na ‘ Oh hindi, hindi ako ang nag-aapi sa iyo ng aking anak. Inihahanda ko lang kayo para sa pambu-bully ng kalikasan ’ ngunit sino ang may pananagutan sa paglabas sa kanila dito? Para sa pag-iingat sa kanila dito? Ikaw, Roman ... ” Si David ay gestured ang tribo.

“ Ikaw, ang mga magulang na ito at wala nang iba. ”

Lumingon si David sa mga nakakatakot na takot na bata ng tribo, na nakatitig sa kanya may malawak na mata at nakabitin na bibig.

“ Bakit sila nandito? Ang isang bagay na alam natin ay inaabuso sila kapag narito sila at ikaw mismo ang nagsabi na ang pang-aabuso ay nangyayari dahil ang kalikasan ay mapang-abuso, at inihahanda mo sila upang harapin ang kalikasan. Ito ang dahilan kung bakit kailangan mong sabihin na ang Civ ay hindi maaaring tumagal ng dahil kung maaari itong tumagal at ang tanging kadahilanan na maaari itong tumagal ay dahil sa mapayapang pagiging magulang kung gayon ikaw ay isang marahas na tao lamang out dito sa kakahuyan na pinalo ang kanyang mga anak.

Hindi ka isang marangal na ganid, ikaw ay hindi isang mandirigma sa kasaysayan, hindi ka isang tagapagtanggol ng mga bata mula sa paglambot ng mga sakuna ng isang sibilisasyong nakabase sa makina, hindi ka natural pilosopo ng Orihinal na Tao. Ikaw ay isang tao lamang na nag-drag mga bata sa labas ng gubat upang matalo niya ang mga ito o mas masahol pa, na hindi ko gagawin magsalita para sa kakulangan ng patunay, at para sa pagkakaroon ng mga bata dito. ”

Hinayaan lang ni David na dumaloy ang kanyang pagnanasa. Gumawa siya ng mga argumento para sa mapayapa at pagiging magulang sa mga kumperensya sa ilang natitirang mga bansa ng istatistika, ngunit ang kanyang ang mga salita ay hindi kailanman tunog bilang hilaw na tulad dito, dahil ang pag-looming kalikasan ay kumakain ng kanyang pantig.

Pahina 88 ng 404

“ Ikaw ay isang tao lamang na may isang stick at isang kamao at mga terrified na bata. Alam mo isang makatarungang halaga tungkol sa Civ alam mo na wala kaming digmaan at walang mga bilangguan at walang krimen, na tayo mayaman at makapangyarihan at ligtas at masaya.

Nag-aral ka ng kasaysayan, alam mo na ang pagbagsak ng isang sibilisasyon ay inilarawan ng daan-daang mga taon ng napakalinaw na mga tagapagpahiwatig, mula sa akumulasyon ng sentralisadong kapangyarihan sa pag-import ng mga dayuhan na galit sa mga pangunahing paniniwala, sa katiwalian at pagkasira ng pera, ang hyper-egalitarianism na sinusuportahan ng estado ng mga kasarian, ang pag-asa sa pampublikong utang at ang patuloy na pagtaas pagpapalaganap ng mga kabataan, ang

pagkawasak ng pamilyang nuklear kami dumaan sa isang daang beses sa nakaraan, ito ay palaging pareho at inaangkin mong alam ang kasaysayan, ngunit tiningnan mo ang Civ at inaangkin na ito ay pag-uumapaw, na hindi ito tatagal, na pinoprotektahan mo ang mga bata mula sa aming ano, pagkabulok at katamaran at paglambot! Ngunit ikaw, na nagsasabing sumunod kalikasan at katotohanan at katotohanan at desperado na maging malupit sa iyong mga anak dahil ang kalikasan ay malupit, ang katotohanan ay malupit, at ang katotohanan ay malupit kung paano malupit handa ka bang maging laban sa iyong sariling mga maling akala? Hindi kami nabigo hindi kami nagpapalambot, wala kami sa aming huling mga binti nagtagumpay kami dahil prinotektahan ang aming mga anak, ngunit sa tingin mo lamang ay nagtagumpay ka dahil sinisira mo sa iyo!” Ginawa niya ang isang passable imitasyon ng kakaibang accent ng Roman. “ ‘ Oh, ngunit kami malupit sa aming mga anak dahil nais naming protektahan sila mula sa mga lobo at bear at leon! ’ Kumusta naman ang iyong paniniwala, matanda? Itinaas ka kaya malupit na maaari kang kumuha ng mga oso gamit ang iyong mga hubad na kamay maaari kang harapin pababa ng mga mandaragit ng iyong sariling maling paniniwala? ‘ Huwag kang magkamali, o kayo tiyak na mamamatay! ’ umiyak ka. Aba, Roman, paano kung nagkamali ka?

Paano kung naitayo mo ang iyong buong pananaw sa mundo, ang iyong emosyonal na gutom sa mangibabaw at sirain, sa maling akala na ang kapayapaan at dahilan ay hindi maaaring tumagal ang mundong ito? Na ikaw ang hinaharap, at kami ang nag-aalalang nakaraan?” David lumago ang boses halos banayad. “ Oh hindi, aking kaibigan. Kami ang hinaharap; ikaw ang nakaraan, at hindi tayo magkakasamang magkakasama. Nasa labas ka ng mga kriminal at brutalizer, habang ginagamit namin ang aming kapayapaan at maraming upang itaas ang sibilisadong tao nilalang. Napalaki ako sa pag-ibig at kapayapaan at dahilan at kayamanan. May salamin ako neuron; mayroon kang isang walang bisa kung saan dapat ang iyong budhi. Kahit ikaw inatake ang aking anak, ililigtas ko ang iyong mga anak, dahil kasangkot ako sa lahat sangkatauhan, at hindi ako maaaring mangibabaw o mapahiya sa pagpapaliban sa isang childabusing savage sa gubat! ”

Huminga ng malalim si David sa kanyang pagnanasa ay itinapon niya ang lahat ng pagpigil, at alam na ang buhay ngayon ay nakabitin sa balanse.

Nagulat siya sa kalaliman ng damdamin na lumitaw sa kanyang dibdib, pagkatapos ay napagtanto niya na nakaharap siya sa isang ang sinaunang kaaway ay nakikita lamang ng kanyang pinakamalalim na likas.

Hindi naman siya mali na ang problema ito ay tinukoy niya ang lahat mali iyon tungkol sa kanya bilang isang kabutihan, na nagtatakip sa kanyang mga aksyon na hindi maiwasan.

Pinapayagan lamang tayo ng libre na pumili kung ano ang mabuti upang tukuyin kung ano ang mabuti.

Kapag napili natin, o tinukoy, nakatakda ang aming kurso. Maaari tayong pumili kung saan itayo ang mga track ng tren, ngunit hindi namin mapipili kung saan pupunta ang tren pagkatapos ng tapos na ang mga track. Itinatag niya ang kanyang sarili bilang isang mabuting pinuno, na ang kabutihan at pamumuno nakasalalay sa pagkawasak ng mga bata. Isang puno dapat na masira at muling isama sa isang bahay ang mga bata ay dapat na masira maging reassembled sa mga tagasunod ang kanyang mga tagasunod. At ngayon tinawag ko na ang kanyang pamumuno, at ang kanyang kabutihan, at ang kanyang awtoridad, sa harap ng kanyang tribo at kanyang bata, o mga bata na ipinapalagay ko.

Halos walang mas malaking paghihimok sa mundo ng mga mammal.

Nakita ni David ang nagbabago na mga ulap ng pinigilan na emosyon na hinahabol ang bawat isa iba pa sa buong stony visage ng mas matanda. Natagpuan niya ang kanyang sarili na humanga laban sa kanyang kalooban sa pamamagitan ng sobrang kontrol sa sarili ni Roman.

Pahina 89 ng 404

Matapos ang isang buong minuto, nagsalita si Roman.

“ Ang mga totoong lalaki ay hindi nagsumite sa bawat isa. Tila nais mong gawin ito isang digmaan ng mga kalooban at pangingibabaw. ” Pinadulas niya ang kanyang mga kamay at itinulak ang kanyang kasama nang pahalang. “ Tulad ng dalawang piraso ng papel na itinulak magkasama, ang isa ay nagtatapos sa itaas ng iba pa. ” Itinaas niya ang boses niya. “ Ito ay hindi isang labanan ng mga kalooban! Hindi ko hinihiling na isumite mo sa akin ipinapalagay ko sa iyo huwag hilingin na isumite ko sa iyo! Hindi tayo mga hayop, tayo ay mga kalalakihan, at maaari tayong mangatuwiran. Tinatawag mo akong masama, tinawag kitang mahina na kung saan ay katulad ng kasamaan, sa totoong mundo. Ang kahinaan ay nakakakuha ng kasamaan, at hindi maprotektahan ang sariling mga anak.

Ang iyong kahinaan ay upang ipadala ang iyong mga anak sa ilang na binabantayan sa pamamagitan lamang ng lumulutang at hindi pagtupad ng metal.

Ang aking 'kasamaan' ay upang maprotektahan ang aking mga anak pagkawasak sa pamamagitan ng pagpapalakas sa kanila. Para kang baliw na ina pinipigilan ang kanyang mga anak mula sa mga mikrobyo, upang mamatay sila sa unang pagkakataon na sila may sakit." Nilinis ni Roman ang kanyang mga labi sa isang matigas na nakasimangot.

"Ngunit ang mga ito ay abstract na isyu. Ang nakaraan ay isang alamat, ang hinaharap ay isang maling akala.

Maaari kang gumawa ng anumang nais namin sa labas ng kasalukuyang mga pattern upang bigyang-katwiran ang aming magkatulad na pananaw. Ang iyong mga barko sa langit ay nakabitin sa amin, handa nang hampasin." Nagtaas siya ang kanyang daliri at itinuro sa dibdib ni David. "

Ibibigay mo kami lubid at ilayo ang aming mga anak." Itinaas niya ang kanyang daliri at sinampal ito. "

Kami ay lalaban sa kamatayan upang mai-hang sa aming mga mahalagang anak, ang aming kinabukasan. Kami ay walang kukuha sa iyo, ngunit hayaan ang oras at pagkabulok gawin ang maruming gawain nito.

Darating ka at babantaan kami papatayin kami kung kinakailangan upang kunin ang aming mga anak.

Ang mga bata na nasa pamamagitan ng iyong sariling kahulugan ay hindi maaaring isama sa iyong lipunan. Dadalhin mo sila para sa ano? Upang subukan ang iyong programming, upang pilitin ang mga ito sa mabulok na pacifist na kulto ng Civ na mabibigo ka, kami kapwa alam ito. Kaya ano? Kinuha mo sila mula sa isang buhay na mahal nila, ang tanging buhay na alam nila, kinuha ang mga ito mula sa lahat ng mga kasanayan na gumawa ng mga ito sa mga tao, at ilagay ang mga ito sa isang hawla sa isang lungsod." Muli, halos dumura siya salita. "Dadalhin mo sila tulad ng mga sinaunang pinuno na kinuha ang mga katutubo mula sa 'bagong mundo' at pinarada ang mga ito sa mga kawayan ng kawayan para sa mga Hari na sundin at pakiramdam na higit na mataas. Ano ang hindi mo maaaring makasama, o pagsamahin, dapat mong sirain."

Tumalikod si Roman kay David at nagsalita sa tahimik na naghihintay kay Clan. Ang ang mga malapad na bata ay lumapit sa kanilang mga magulang.

“ Sinasabi ng taong ito na lampas tayo sa pagtubos, at ang trauma na iyon ang trauma ng pag-aaral kung paano mabuhay, ang tao kumpara sa kalikasan, tulad ng nagbago tayo, tulad ng natural sinisira ang ating mga kaluluwa. Dadalhin niya ang aming mga anak, siya ay programa sila, indoctrinate ang mga ito, subukang baguhin ang mga ito sa kanyang sarili lahat sa pangalan ng pag-unlad, ng kabutihan, ng pakikiramay at prinsipyo ng nonaggression, kanilang Diyos ng Dahilan, tulad ng iniisip nila. Masisira tayo sa pamamagitan ng karahasan, kaya ang karahasan na iyon ay nawasak, ang sinaunang bargain ng hindi maiiwasang kaaway ng tao. ”

Huminga ng malalim si Roman. “ Hindi namin maaaring labanan ang mga ito, dahil mayroon kami sumuko na teknolohiya upang makabisado ang kalikasan. Ang kanilang mga sandata ay maaaring sirain tayo; ang tanging pagpigil ay ang kanilang pangangailangan para sa pag-aayos ng sarili ng pacifist. Sila sila kailangan ang kanilang katwiran upang sirain tayo ngunit dapat nating ipakita sa kanila dahilan, sa kabila ng kanilang pag-target mula sa mga barko ng kamatayan sa itaas. Mga kaibigan ko, aking mga kasama, ang aking pamilya. May tiwala ka ba sa akin? ”

Pahina 90 ng 404

Ang araw ay malayo sa abot-tanaw, na nasukat ang ilaw nito sa pamamagitan ng sinulid mga sanga ng mga puno at sa isang kakaibang ilusyon, ang mga ulo ng Clan ay nag-iilaw, ngunit ang kanilang mga katawan ay hindi, na ginagawang mga kandila pa rin.

Isa-isa, tumango sila.

Lumingon si Roman kay David.

“ Sige, ” siya ay ungol. “ Ipakita mo sa akin. ”

Kumurap si David. “ Ano? ”

Nagkibit balik si Roman. “ Sinabi mo na pinag dalubhasaan mo ang kasaysayan, nasira ang ikot. Ipakita mo sa akin. ”

“ Ibig mong sabihin sa isang screen? ”

Tumawa si Roman. “ Natapos ka na. Hindi, dalhin mo ako sa isang barko at ipakita ako ang iyong mundo. Ikaw ay isang empiricist hayaan mo akong hatulan para sa aking sarili!

“Tumahimik si David. “ Iyon ay uri ng isang bukas na natapos na bargain. Paano mo alam? ”

“ Ang sibilisasyon ay laging walang katiyakan. Maaari kang matuto mula sa akin, sumali sa akin dito. Malalaman ko. ”

Umupo nang malakas si David, hinaplos ang kanyang mukha. “ Kaya't dalhin ka sa Civ, ikaw tumingin sa paligid, at – paano kung aprubahan mo?”

“ Pagkatapos ay sasali kami sa iyo. ”

Tumawa si David nang hindi sinasadya. “ Oh teka, tingnan ang sakripisyo sa iyo gumawa, para sa kung gaano katagal? Sino ang nakakaalam? Pupunta ka lang sa ano, tumalon sa labas ng gubat at sumali sa akin sa isang Jacuzzi?”

“ Ano? ”

“ Hindi mahalaga, sorry. ”

“ Binibigyan kita ng aking salita. ”

“ Ang iyong salita ay kung sa palagay mo ay napapanatiling Civ, isusuko mo ang mga gubat? ”

Nag-gesture si Roman sa Clan. “ Lahat tayo ay hindi ba? ”

Iba't ibang mga nods.

Sinabi ni David: “ At kung ikaw ay magtatapos sa pag-iisip na ang Civ ay hindi matatag, o mali masamang sa ilang paraan? ”

“ Pagkatapos ay iniwan mo kami sa kapayapaan. ”

“ Tapos na! ” Ang salita ay wala sa bibig ni David bago pa man niya naisip.

Nakagulat sa kanyang sariling impulsiveness, idinagdag niya: “ Kailangan nating makuha ito pagsulat ng kurso. ”

Pahina 91 ng 404

Ngumiti si Roman. “ Sa dugo. Syempre. ”

Pahina 92 ng 404

Kabanata 13

Binuksan ko ang aking mga mata, at nakita ko ang puting silid na namatay ako, at alam kong nasa loob ako langit o impiyerno o ilang uri ng buhay.

Naririnig ko ang isang malambot na beeping, at nagtataka kung iyon ang aking kaluluwa na humihinga ngunit hindi na kailangan ng tibok ng puso pagkatapos ng kamatayan.

Mula sa sulok ng aking pangitain, nakikita ko ang nakaupo sa tabi ng aking higaan isang babaeng kasama mahabang madilim na buhok, nakasandal, kalahating tulog marahil ngunit ano ang gagawin sa layunin ng pagtulog maging sa kabilang buhay?

Nakikita ko siya, at naramdaman ko ang aking puso o kung saan ang aking puso, marahil isang butas sa aking kaluluwa sa sandaling bumagsak ito, ako ay basag na bukas tulad ng isang bumagsak na itlog na puno ng luha. Ramdam ko ang trahedyang kiliti habang dumadaloy sila sa gilid ng aking mukha, at may biglaang hinihimok ako na idikit ang aking dila at dilaan sila, upang makita kung may asin sa langit.

Pagkatapos ay naramdaman ko ang isang desperado at malalim na panginginig sa aking kaluluwa, na iisa lamang taong bumati sa akin, at ang taong iyon ay nakatulog at pagkatapos ay alam ko kung sino ito ay, at isang naririnig na hikbi ang nakatakas sa aking lalamunan.

Ang lakas ay kalungkutan kapangyarihan sa kalungkutan ay ang buong punto. Kahit sino nang nakamit ang anumang nagsisimula mula sa isang kanyon ng trahedyang mga kalamnan na ikaw bumuo ng pag-akyat sa kalungkutan ay nagbibigay-daan sa iyo upang umakyat sa mga ulap, at maging araw.

Ang mga analogies na ito ay bumagsak mula sa aking utak tulad ng isang makata na bumagsak mula sa isang eroplano kahit na ang isang sorpresa sa akin, nakakagulat sa akin ng matinkad na kakila-kilabot na.

Si Jane ay nakaupo sa tabi ng aking higaan, at namatay siya ng limampung taon bago ako umupo siya sa tabi ng aking higaan, tulad ng nakaupo ako sa tabi ng kanyang higaan, ilang taon na ang nakalilipas, sa buhay sa itaas.

Hindi mo alam kung paano magmahal, kapag lumaki ka sa ambisyon at tagumpay at mga kondisyon. Ang aking ama ay isang mangingisda; pinalayas niya ako sa maligamgam na lawa ng average, kasama ang pain ng kanyang pag-apruba at ang kawit ng kanyang pag-apruba din.

Abala ang aking ina, marami siyang pananghalian upang dumalo at ang pinakadakila kagalakan na nakita ko sa mga mukha ay kabilang sa mga estranghero. Hindi gaanong kinuha ng aking ina kasiyahan sa akin, ngunit nasiyahan siya sa kasiyahan na ibinigay ko sa iba. Nandoon ako maglingkod sa kanyang mga pangangailangan, naintindihan ko na hindi ko ito hinanakit masaya ako at hinalinhan na siya ay napakalinaw sa gusto niya.

Desperado akong makalabas sa aking kuna, aking karwahe, aking pagkakulong aking baby-burrito ng swaddling upang mapanatili ko ang kanyang pansin sa pamamagitan ng pangangalap ng mga bulaklak at mga cooing na ngiti mula sa mga estranghero. Wala ako noong bata pa ako isang abala, simbolo ng katayuan, isang pagkagambala na akala ko. At ang mga sanggol ay mayamot at manipulative bilang impyerno Alam ko na mula sa aking sariling mga anak kahit na ako ipagpalagay na ang aking puso ay lumambot sa oras na ako ay naging isang lolo.

Biglang tinamaan ako ng pag-iisip, dahil naramdaman kong nagsisimula ang dugo sa aking mga paa't kamay: Anong edad ako sa kabilang buhay? Hindi ako isang sanggol, ngunit hindi ako pakiramdam ng matanda at ginamit, tulad ng ginawa ko bago ako namatay.

Pahina 93 ng 404

At pagkatapos ay isa pang pag-iisip ang sumakit sa akin kung ano ang sinabi ng pang-aabuso ng bata.

Ang nobela ni Dostoyevsky ' Krimen at Parusa ' paano kung ang buhay ay isang maliit na bathhouse na may flaking pintura, puno ng mga spider?

Ngunit walang hangin ay naiiba ang panlasa, ngunit humihinga na rin ako. Ang aking mga mata, Diyos sa itaas, mukhang mas matalas sila kaysa sa naalala ko, at syempre wala akong baso sa magkasama, na-scan namin ang silid na naroroon ko, naghahanap ng anumang kapintasan, anumang basag, anumang di-kasakdalan, anumang fragment ng mottled mortality anumang bagay na ipahiwatig na ako ay nasa crumbling mundo ng trahedyang katotohanan.

Wala, wala akong nakikita.

Ang lahat ay perpekto, tulad ng isang programa sa computer, o isa isang kunwa ng ilan mabait.

Lubhang sinubukan kong alalahanin ang natutunan ko tungkol sa Diyos, ano ang salita, sa pagitan ng langit at impiyerno, kung saan nagtatrabaho ka ng libu-libong taon hanggang tubusin ang iyong sarili, upang gawing perpekto ang iyong sarili para sa . Ang nasa pagitan ng buhay hindi entropy, hindi. Oh Diyos, ano ang salita..? Isang lugar ng paghaharap ng kasamaan at isang hand-cramping na pagkakahawak para sa pagtubos? Isang lugar kung saan ka nagkaroon upang tumitig sa salamin at matutong tumigil sa pagsigaw upang makapagtapos? Hindi ito ginagamit ang salita ay hindi darating.

Malapit na ako sa hugis ng mga titik; Kailangan kong ihinto ang pag-iisip tungkol dito upang makatanggap ng biyaya ng posibleng kaalaman.

Ngunit ang mga pagpapakamatay ay hindi makarating sa langit.

Nanginginig ako ng viscerally, at nais kong i-rip ang mga damit mula sa aking katawan, putulin ang sumasaklaw mula sa aking mga damit, gupitin ang laman mula sa aking mga buto dahil kung ito ay kanya sa tabi ko, pagkatapos ay nasa impiyerno ako, at marahil ito ang aking maikling pagbawi dati ang pagdurusa ay talagang nagsisimula.

Ngunit ano ang ginawa ko upang maging karapat-dapat sa impiyerno?

Bigla akong nakaramdam ng kakaibang sensasyon sa aking dibdib, o sa ibaba lamang ng aking dibdib sa aking dayapragm, kung saan ang isang katawan ay tila gumising at pumipihit ang mga taba ng braso nito sa loob ko isang diyos-sanggol na nakaupo sa paghusga sa akin ng buong buhay ko isang sanggol na ako inilibing sa ilalim ng pera at

kasarian at kapangyarihan at kasakiman, ang kasakiman na dumating mula sa pagtangga kung saan ako nanggaling.

Ngunit iyon ang lahat ng bagay na walang kapararakan nakakasakit na kalokohan! Kahit sino na nakakamit ng anuman kailangang lumikha at mag-ukit ng kanilang sarili mula sa wala, mula sa pagtangga at walang bisa at pangungutya at kundisyon at higit na kahusayan at kawalang-kilos at pangingibabaw ng ang lumikas, ang nahatulan.

Ang mga salitang nahuhulog sa loob ko tulad ng tulad ng mga paratroopers na nag-abandona ng isang nagniningas eroplano.

Ngunit wala nang mahuhulog kung nasa impiyerno ka na.

Sinusubukan kong ilipat ang aking mga braso, ngunit pakiramdam nila ay nagyelo sa aking tagiliran. Naisip ko ang isang walang arm torso na may higitang sausage sa tabi nito, at halos tumawa ngunit ako takot tumawa, dahil natatakot ako na lalabas ito bilang isang hysterical cackle, at dalhin ang mausisa na kutsilyo na may ngipin sa pintuan.

Pahina 94 ng 404

At paano kung paano kung ang impiyerno ay walang iba kundi ang nag-iisa sa iyong mga iniisip?

Paano kung ang katawan sa tabi ko ay hindi nagiging, paano kung hindi ko maililipat ang aking armas, paano kung ang beeping ay hindi tumitigil, paano kung ang ilaw ay hindi nagbabago at ang aking paningin ay hindi nabubulok? Paano kung ako ay nakatali sa kama para sa kawalang-hanggan, kasama ko mga saloobin na karera upang maiwasan ang sanggol sa aking tiyan?

Sinusubukan kong isipin: Ano ang gagawin kong impiyerno kung ako ang Punong Diyablo?

Gagawa ako ng isang libog na lakas, na walang sinumang magpasakop.

Mayroon ba akong may lakas na pagnanasa sa ngayon?

Siyempre Inaasahan ko ang kapangyarihan sa aking katawan, ang aking mga saloobin.

At kapangyarihan sa upang gisingin ang batang babae sa tabi ko, o panatilihin siyang tulog, patay at lila-necked magpakailanman.

Ngunit maaari kong ilipat ang aking mga mata na magagawa ko. Sinubukan kong lumingon, at hanapin na gumagalaw ito nang bahagya.

Pakiramdam ko ay isang pagmamadali ng pagbaha sa aking buto ng utak ngunit bigla kong hindi maalala kung maaari ko itong ilipat dati, kapag sinusubukan ko upang tumingin sa paligid ng puting silid, at ang aking kaluwagan ay sumingaw agad, tulad ng tubig sa isang pulang kawali.

Paano kung ang bahagyang paggalaw ay pinahihintulutan ako?

Nakaramdam ako ng isang malaking biglaang galit sa sitwasyon, sa aking kapaligiran, at sa aking sarili nakakalat at random na mga saloobin.

Ako ay isang tao na kilos, isang hari ng ape. Ako ay dinisenyo upang maglakad sa mundo tulad ng isang colossus, hindi nakahiga sa kama na naghahanap ng mga cobwebs sa ligaw na pag-asa na hindi ako sa impierno.

Ibinuhos ko ang lahat ng aking enerhiya sa paglipat ng aking mga paa Mayroon akong isang desperadong pagnanais na tumalon mula sa aking higaan at pinunit ang blangko na puting pader na nakapaligid sa akin na pakiramdam ko ay nakulong ako sa loob ng isang guwang na dice at kahit na bigla kong naramdaman na, kung ako ay mapunit ang mga ito mga dingding, walang iba kundi ang nasusunog na mga lawa at pagngisi ng mga pulang-mata na spider-skull hang lampas sa aking cell.

Mas gugustuhin kong magkaroon ng kaalaman. Mas gugustuhin kong malaman kung nasaan ako kaysa kailangang hulaan hanggang sa magalit ako.

At kung ako ay nasa impierno, sa loob ng isang pag-ikot ng infernal planeta na ito, mamamahala ako!

Halos natatawa ako sa pag-iisip ng pagsakop kay Satanas ng kaakit-akit, suhol at pagbabanta ang karaniwang ruta sa kapangyarihan upang ang isang legion ng mga natipon na demonyo ay i-vault ako hanggang sa nagniningas na trono at tunay na nararamdaman ko sa sandaling ito na mas gugustuhin kong mamuno sa impierno pagkatapos maglingkod sa langit.

At mapahamak, magiging kamangha-manghang ako sa mga nakatutukso na mga mortal habang tinutukso ako, at bilang ako.

Ang salitang “ ay sumuko ” lumulutang sa aking ulo, at naramdaman ko ang diyos-sanggol sa aking buksan ng tiyan ang bibig nito upang umiyak, ngunit pinipilit ko ito sa isang yawn at pakiramdam ng isang kiligin ng kapangyarihan na gumagana.

Pahina 95 ng 404

Sa palagay ko naramdaman ko ang paggalaw mula sa batang babae hanggang sa kaliwa ko.

Ang mga random na pattern ng aking utak ay biglang sumabog, tulad ng isang bata mga bula ng pilak bago ang multo na sampal ng isang bagyo.

Ang tibok ng puso, pagtaas ng beeping, sinubukan kong i-crane ang aking ulo, upang buksan ang aking leeg, upang tumingin at makita, ngunit tulad ng pagsisikap na ilipat ang isang higanteng malaking bato sa aking daliri.

Pakiramdam ko ay natatakot ako isang takot na hindi ko maalala ang naramdaman dati, sa aking pang-adulto na buhay habang iniisip ko si Jane na dumarami sa akin, na inaakusahan ako ng pagpatay.

Hindi ko pinatay ang sa kanya, hindi ko siya pinatay, namatay siya.

Ngunit ang mga salita ay nahuhulog sa gilid ng aking isip tulad ng mga dahon sa isang talon.

Bakit namatay si Jane?

Narito ka upang malaman. Narito ka dahil hindi mo kailanman tinanong iyon tanong...

Napabuntong-hininga ako o subukang.

Oh mahusay, ngayon may isa pang tinig dito...

Narito ka dahil sa palagay mo ito ay isang bagong tinig...

Jane...

Siya ay palaging isang hindi pangkaraniwang batang babae, na ang dahilan kung bakit siya ay may isang saradong kabaong.

Ang aking lalamunan ay lumalakas. Marami pang luha ang bumulwak mula sa mga gilid ng aking mga mata.

Kung maaari ko lang siyang tingnan nang direktso, nakikita ko kung may mukha siya. Kung siya ay may mukha, nasa langit ako kung hindi, nasa impierno ako.

Ang beeping ay nagbabago nang bahagya hindi bababa sa palagay ko ginagawa nito at ang bigla ito nagpapaalala sa akin ng alarm clock ko, noong ako ay noong maliit ako, hindi ko magagawang tandaan ang taon, aking taon, dahil wala sa aking mga taon ang naramdaman tulad ng sa akin ipagpalagay.

Gisingin ako ng alarma, at magiging desperado ako sa pagtulog, para sa limot para sa di-pagkakaroon, dahil kinamumuhian kong bumangon, upang madulas mula sa bukas na dagat ng nangangarap sa makitid na mga track ng tren ng aking pang-araw-araw na pag-iral ang mga track na inilatag ng aking mga magulang, ang kanilang hindi pagsang-ayon, ang aking hinaharap.

Magigising ako, at dumadaloy tulad ng walang kamalayan na tubig sa pamamagitan ng mga inukit na channel ng ang aking nakagawiang ang mga channel na humantong sa akin sa rurok ng aking pag-iral, ang rurok ng aking kapangyarihan at pinahahalagahan ko ang lahat sa paglaon, ngunit sa oras na iyon, ako tandaan ang pakiramdam ng isang mahusay na sinaunang pagkapagod sa aking batang puso, habang ako ay bumangon ang dilim upang magbihis at mag-ayos at magsipilyo ng at pagkatapos ay kumain ng isang tahimik na powerbreakfast ng dalawang matigas na pinakuluang itlog at isang pahid ng peanut butter, na palaging nagpapaalala sa akin ng mga skid-mark sa damit na panloob.

Pahina 96 ng 404

At pagkatapos ay itaboy sa dilim, sa mabagal na kumikinang na ilaw ng isa pa araw, sa pamamagitan ng natutulog na lungsod, lumipas ang mga bahay ng mga bata na naglalaro pa rin ang kanilang mga pangarap isang sundalo ng hinaharap na kapalaran, na nakalaan para sa kadakilaan, disiplina branded sa aking bungo tulad ng isang hersing tattoo ng walang katapusang pagmamay-ari.

At pagkatapos, sa puting kubo na may mga pulang linya katulad ng aking kasalukuyang

silid, sa loob ng isang walang laman na dice hindi, mali iyon; ang isahan ng dice ay mamatay.

At ang matitibay na paglukso ng thwack ng itim na bola una sa dilaw na tuldok pagkatapos ay isang asul.

Ang snarling na paghihikayat ng coach, ang diagram ng diskarte, ang pagsusuri ng video ng aking mga kalaban, ang makitid na pagsasanay sa paglukso, ang mga baga, ang pakiramdam na dapat gawin ang araw ko kapag ang iba ay simula ang showering nag-iisa at ang pakiramdam na pumapasok sa paaralan na dapat na tanghalian, kung kailan ito pagkatapos ng agahan.

Sa taglamig, ang aking buhok ay nagyelo, nakabitin at nakikipag-swing tulad ng isang naka-mount na bubong ng yelo sa aking noo.

At pagkatapos, ang mga aralin sa Mandarin pagkatapos kong pag aralan ang tungkol sa mga dalandan ng paaralan unang pag-iisip na ako pag-aaral tungkol sa mga dalandan.

Ang mga tutor, ang patuloy na pakiramdam ng pagkapagod at sobrang pag-overlay at ang hindi maiwasang mabigo ang aking mga magulang ang mabagal na pag-stoking ng galit ng pagsakop.

At pagkatapos, paglukso pasulong- sa pagbibinata?

Tumatawa at nakasandal ang aking ama pasulong sa kanyang overstuffed leather chair, ang kanyang hininga ang mainit na amoy ng dayuhan ng cigars.

“ Mabuti na natutunan mong mapoot na nasakop ang iyon ang punto ng bata! ”

Ang isang matigas na hinlalaki ay sumaksak sa isang malambot na palad.

“ Dahil napopoot mo ito nang labis, hindi mo kailanman hahayaan na mangyari ito sa iyo kailanman! ”

Iniiisip ko ang aking ina na lumulutang sa hangin, hindi nakikita maliban sa kanya mga hikaw, tumatawa nang mahina, na parang lahat ng bahagi ng plano, na parang aking buong ang pagtanda ay iginuhit ng aking mga magulang ang aking mga kalagayan, sa aking naisip ay ang aming kapwa ambisyon tulad ng isang ‘ ikonekta ang mga tuldok ’ larawan.

Bigla kong naalala ang isa sa mga librong iyon na mayroon ako, noong napakaliit ko ibinigay sa akin ng hindi ng isang tao sa pamilya, Diyos, o sinumang malapit dahil wala itong ibang layunin maliban sa kasiyahan.

Sisimulan ko ang mangaso ako para sa ' 1, ' at pagkatapos ay iguhit sa ' 2 ' at ako maghihintay para sa sandaling iyon, ang kiligin ng kaguluhan, ng pagkilala, kapag ako makikita kung ano ang magiging larawan, mula sa isang hubad na balangkas na kalahating iginuhit isang oso, isang starfish, isang clown, isang angular pentagram.

At marahil iyon ang nangyari sa aking buhay ang ibang mga tao ay gumuhit ng mga linya at kalaunan nakita ko ang hugis na dadalhin ng aking buhay. Hindi ako mga numero, hindi ako ang mga linya, hindi ako ang kamay marahil ako ang papel, ang hilaw na materyal na kinakailangan para sa lahat ng iba pa na may layunin.

Tumatakbo ka mula kay Jane.

Pahina 97 ng 404

Napangiwi ako, dahil ang tinig ay may kakaibang tuldik na hindi ko mailagay, at ito tiyak na hindi ako tinig, ito ay masyadong malalim at malawak.

Kumusta, aking Diablo, nagbulung-bulungan ako, sa loob ng aking bungo.

Walang tugon, ngunit maaari kong marinig ang isang malabong mataba na tugtog, na parang hindi nakikitang lumapad ang ngiti sa loob.

Itim, ako ay interr.

Bumalik, nataranta.

Ang boses ng aking ama ay nagsasabi sa akin na ang buhay ay isang bilog, abala ka sa edad na labing tatlo hanggang sa edad na walumpu na pagitan at wala kang oras sa sumasalamin.

Ang kanyang sariling mga araw ay tulad ng isang kanyon na binaril laban sa isang pader ang kanyon pagiging agahan, at ang pader ay ang kanyang kama sa gabi. Lahat sa gitna ay malabo.

Isang nakahilig na madilim na whisky na mukha, isang nighttime confessional sa ilalim ng aking glow-lit na kisameng bituin.

“ Maghintay at makita, anak. Ang katandaan ay ang iyong pangalawang pagkabata, kapag ang patay mabuhay. ”

Isang kilos, isang pagliko, ang malambot na glug ng isang ibuhos.

“ Eh, kapag matanda ka na, nasa scorecard na, ang mga marka ay na-taas, ang nakalimbag ang mga pagsusuri.

Ang pinakamahusay na paraan upang mabuhay ay ipinahayag ng mga dekada. At bumalik ka sa iyong kabataan at subukang malaman kung sino ang kumuha ng tamang landas.”

Isa sa aking unang alaala nakasakay sa isang tren, pinindot ang aking mukha laban sa malamig na maalikabok na baso, humihinga sa bintana at gumuhit ng mga taong lollipop, nagyelo sa harapan laban sa malabo na gabi ng distansya ng pag-ulan na sumabog ang nakaraan, mga guhitan ng puro paningin, pagpapatayo.

Pagod na ako, isinandal ang aking ulo sa baso, ngunit panatilihing bukas ang isang mata paminsan-minsan, sa kumikislap na madilim, ang mga ilaw na rocket na nakikita ko ang isang eksena na maaari kong muling mai-isip sa aking isip sandali. Isang ilaw na nagniningning sa isang sirang palaruan ang swing-set ay na-toppled ganap, at naisip ko ang kamatayan, bigla bakit na hayaan ng isang pamilya ang isang palaruan na mabulok nang masama? Kung ang kanilang mga anak ay bata, magagamit pa rin ito kung ang kanilang mga anak ay mas matanda, ito ay ibinaba o itago para sa mga lolo.

Pahina 98 ng 404

Kamatayan. Kailangang maging ang pagkamatay ng isang bata. Sino ang maaaring magdala ng sakit ng luha pababa ng isang palaruan pagkatapos ilibing ang isang batang lalaki o babae?

Ang isang doze marahil, isa pang eksena sa pamamagitan ng maalikabok na mga guhitan ng pagpapatayo ng ulan.

Nakikita ko ang isang babaeng may ulo na ibinaba sa isang balkonahe, naligo sa isang malambot na salaan ng dilaw na ilaw.

Nakikita ko ang tumataas na orange na firefly ng kanyang sigarilyo, habang iniangat niya ito sa kanyang mga labi.

Dalawang saloobin ang umaapaw: Umiiyak ba siya?

Gusto ba niya ng makita siya?

Ang isang maliit na istasyon ng tren ay kumikislap, at nakikita ko ang isang batang lalaki na nag-iisa nakaupo sako ng isang bagay, hindi ko alam sa oras na iyon, ngunit sa palagay ko ay dapat na ito naging butil.

Tumitingin siya sa tren, at sa pamamagitan ng isang trick ng pananaw, parang siya nakatitig sa akin, at umiwas ako ng biglaang ginaw, dahil naisip ko kamatayan muli na ang batang lalaki ay isang multo, pinatay sa mga track marahil pinarusahan na umupo at tumitig tuwing gabi at bigla akong humimok emergency cord ng tren, upang tumalon at tumakbo pabalik at hiniling na siya ipaliwanag ang kanyang sarili.

Iniiisip mo ang iyong ama.

Oo, ano?

Naaalala ko na ang matagal nang pagsakay sa tren sa hatinggabi kahit na ang memorya ay tulad ng mga eksena sa labas ng bintana, kumikislap ng nakaraan nang walang kahulugan bago o pagkatapos ng dahil ang mga pakikipag-ugnay sa aking ama ay mahabang kahabaan ng kadiliman at manic motion ngunit paminsan-minsan, napakabihirang, isang eksena ay kumikislap, nag-iilaw na ano?

Marami pang luha course mula sa aking mga mata. Naaliw ako sa pakiramdam na sila ay gumagulo sa likod ng aking leeg, tulad ng maliliit na pilak na mga thread na sinusubukan kong yakapin, sapagkat nangangahulugan ito na o hindi bababa sa nagkaroon ng pagkakataon na hindi ako paralisado.

Minsan bubuksan ng aking ama ang kanyang bibig napakabihirang, napakahalaga at magpakita ng isang panloob na mundo ng pagmuni-muni at pagsasaalang-alang at pakiramdam ko ay isang biglaang gutom na tumataas sa loob ko, upang matugunan ang kanyang mga salita at maligo sa kanilang pag-iilaw, tulad ng isang parched na tao

sa isang disyerto na nakakahanap ng basa na buhangin sa ilalim ng kanyang nakakakiliti kamay.

Ang iyong ama ay isang pahirap.

Umiwas ulit ako, dahil wala akong trabaho upang makagambala sa akin sa aking mga tinig.

Ano ang ibig sabihin ng impiyerno?

Binuksan niya ang kanyang puso paminsan-minsan.

Natatakot ako sa tinig na iyon, kaya binuksan ko ang aking sarili sa paliwanag na lumitaw sa loob ko.

Ipinakita sa akin ng aking ama ang kanyang puso tulad ng isang eklipse na nagpapakita ng kadiliman sa tanghali karaniwang sapat na posible, bihirang sapat upang maging kabaliwan at lubos na nakakainis.

Nasaan siya noong Jane....

Pahina 99 ng 404

Napagtanto kong pinipigilan ko ang aking hininga, naghihintay na matapos ang pangungusap na iyon.

Natatakot akong subukang pigilan ang panloob na boses na iyon, natatakot sa paglaki nito at sa potensyal nitong ganap akong mabawi – ngunit huminto lang ang boses sa kalagitnaan ng pangungusap – o, para maging mas tumpak, kung ano ang nangyari kay Jane, malapit sa dulo ng pangungusap – dalawang salita ang layo para maging tumpak.

Si Jane ang pinakasikat na babae sa paaralan – maganda, malakas, akademiko – at isang mabait na tao (Diyos ko, gaano na katagal mula noong tiningnan ko iyon bilang isang positibong katangian, kaysa...).

Si Jane ay nasa lahat ng dako, ginagawa ang lahat, tinutulungan ang lahat – bagama't sikat na sikat, hindi niya ginawa ang nakapirming face-mask na iyon, ngunit palakaibigan sa halos lahat.

Wala siyang pakiramdam ng proteksyon sa sarili, wala siyang sense na – na...
Na ikaw ay nasa mundo...

Ako ay hinihinala.

Nasaan ako? Sino ka?

Ang boses ay walang sinasabi - ngunit nararamdaman ko ang isang malaking lungga interstellar hindi pag-apruba, at napagtanto na sinusubukan kong ilagay ang boses sa isang distansya, sa labas ng aking sarili, sa kabila - higit pa ...

Ang pag-iisip ay nabigo sa akin, hindi darating ang mga salita.

Mas malapit ko nang maalala ang estado sa pagitan ng langit at impiyerno - hindi entropy, ngunit isang katulad nito. Ang mga pantig ay nagkakagulo sa isa't isa sa hindi nabuong karanasan, tulad ng walang mukha na pulutong ng mga kulay rosas na itlog sa malayong mga bleachers ng isang impresyonistang pagpipinta...

Ito ay papalapit - papalapit...

Isang libong taon ng – purgatoryo!

Purgatoryo – iyon ang salita, ang gateway sa kayamanan para sa mga pari na maaaring bawasan ang iyong oras doon nang may bayad.

Ang purgatoryo, isang lugar ng paghaharap sa kasalanan at ang pagpapatalik ng sakuna ng pisikal – ang pagkakataong lumubog mula sa laman at tumungo sa nakapalibot na mga bituin sa isang buga ng purong transendente na nilalang...

Purgatoryo ba ito?

Ito ang lugar ng paghatol para sa iyong mga kasalanan...

Pahina 100 ng 404

Isang mahinang tawa ang bumungad sa aking lalamunan. Sa impiyerno kasama niyan! mga kasalanan? Ginabayan ko ang aking bansa, nagawa ko ang mga bagay, pinalaya ko ang isang buong bansa, nagbigay ako

– Naglaan ako para sa aking pamilya, at tiniyak na mayroon ang mga anak ng lupain sapat na makakain. Nagpalaki ako ng makatuwirang matagumpay na mga anak, nanatili akong kasal sa aking asawa...

Huminto ang aking hininga. Ano ba itong ginagawa ko? Bakit ko inisip si Jane, nawala nitong maraming dekada, magpakailanman at isang araw - bago naisip ang aking asawa, na nagsilang ng aking mga anak at sumuporta sa aking pag-angat sa tuktok ng kapangyarihan, at nanatili sa akin tulad ng isang tagapagsanay na tinutuya ako sa isang

gilingang pinepedalan , upang tumakbo nang mas mabilis, ngunit hindi kailanman maabot siya ...

Ang aking isip ay nagiging blangko para sa isang oras - kung gaano katagal, wala akong ideya.

Isang galaw ba iyon ng babaeng maitim ang buhok sa kaliwa ko?

Bigla kong naisip na si Jane ay naghihintay sa akin sa nakakabaliw na silid na ito - ang panloob na kamatayan na ito - sa loob ng higit sa animnapung taon, naghihintay sa akin na dumating at ipaliwanag ang aking sarili - na parang magagawa ko ...

Ang susunod na pag-iisip ay mas madilim: na parang gagawin ko.

Karapat-dapat ba siyang bigyan ng paliwanag?

Buweno, tumakbo ka mula sa iyong nakaraan, iyon ang likas na katangian ng buhay - tumakbo ka mula dito, at pagkatapos ay kinukulong ka nito at nilalamon ka ng buo.

Lahat ng iniwasan natin ay muli nating nililikha.

Iniwasan mo ang kamatayan...

HINDI KO MULI NILIKHA ANG KAMATAYAN!

Ang mismong pag-iisip ay nagparamdam sa akin na ako ay nahuhulog nang tuluyan - na ako ay nahuhulog nang tuluyan - at bigla kong napagtanto na kung ang aking maliit na silid ay humahampas sa kalawakan - hindi, malalaman ko ito, dahil ako ay magiging walang timbang ...

Laging sinasabi sa akin ng tatay ko na makakamit ko ang anumang gusto ko, kailangan ko lang magkaroon ng plano - at pangako.

"Para sa karamihan ng mga tao, ang mga plano ay mga pangarap lamang - kung gagawa ka ng tatlong hakbang patungo sa isang aktwal na layunin, ikaw ay gumagawa ng mas mahusay kaysa sa 99% ng mga walang kwentang kumakain sa mundong ito!"

Naaalala ko na sinabi niya ito, higit sa isang beses - at sa buong buhay ko ngayon ay hindi ako makapagpasiya kung iyon ay isang kislap ng liwanag sa labas ng bintana ng tren, o ang humihikab na kadiliman sa pagitan ng mga nakasisilaw na binyeta...

Nagustuhan ng lahat ang drama ng pagtatapos ni Jane...

Ang bawat isa ay nag-claim na siya ang kanyang 'matalik na kaibigan,' at nagsuot ng itim at nagsasalita sa bulungan at lumikha ng mga mix tape ng kanyang mga paboritong

kanta at tinugtog ang mga ito sa quad at umiyak at nakipag-usap sa mga tahimik na tono tungkol sa kung paano maikli at panandalian ang buhay, at upang gumawa ng ang pinakamahusay nito, sulitin ito, bilang karangalan sa kanya.

Pahina 101 ng 404

Nagalit si Jane sa kanyang mga magulang - naiintindihan ko iyon, kahit na hindi ko ito sasabihin nang malakas.

Kung magbigti ka sa aparador ng kwarto ng iyong mga magulang - hindi ko maisip ang antas ng galit na iyon - o oo, kaya ko, sa palagay ko, dahil natatakot ako sa boses, kaya magsasalita ako para dito ...

Maghihintay ako. Wala.

Nasa party ako, ngunit hindi ko alam kung ano ang nangyari. Narinig ko ang mga alingawngaw, na siya ay umiinom, o ang kanyang inumin ay nadagdagan - ang gabi na epektibong nagwakas sa kanya ay nababalutan ng mga kasinungalingan at maling direksyon at paglalasing at droga at katahimikan na sumusunod sa batas, na iniutos ng Roman phalanx ng mga abogado na bumaba sa mga tinedyer sa partidong iyon, na pinangangalagaan sila mula sa duwag at hindi epektibong puwersa ng pulisya.

Lahat ng mga magulang ay pinangangalagaan ang kanilang mga anak... Ang sa amin lang - outsourced ito, tulad ng magkahawak-kamay...

Nasa proseso ako ng pagiging kaibigan ni Jane...

Ang aking ama sa mga kababaihan: "Isipin na ang isang babae ay walang romantikong inaalok sa iyo

- gaano siya magiging kawili-wili?" Magkibit-balikat siya.

"Nakilala ko ang ilang buhay na kababaihan na maaaring makapasa sa pagsusulit na iyon - higit sa ilang mga patay, ngunit sila ay pumasa sa pagsusulit dahil hindi sila makakapagsalita!"

Ang aking ama ay may ugali ng makapangyarihang lalaki na tumawa nang malakas sa kanyang sariling mga biro

– bilang hudyat para sa ibang tao na sumali, upang ipakita ang kanilang paggalang at pagpapahalaga.

Ang aking ama ay nakakasakit dahil siya ay may kapangyarihan - tulad ng sasabihin niya sa akin, ang kapangyarihan ay kadalasang ang kapangyarihan upang masaktan -

kung paano mo ito sinusukat kahit papaano. Sa panahon ng masayang-maingay na pag-atake sa anumang sanhi ng pagkakasala, ang aking ama ay naglayag sa ibabaw ng nakakatakot na suntukan na parang wala ito, tulad ng - tulad ng isang presidential plane na lumilipad sa ibabaw ng ulap ng bagyo, matahimik sa tuktok ng kapangyarihan. "Ang kapangyarihan ay hindi kailangang pakialam sa kung ano ang iniisip ng ibang tao," sasabihin niya sa akin - na hindi totoo, ngunit maganda ang tunog, tulad ng isang fortune cookie na mababasa mo habang naglalakad mula sa isang bangin.

Makukuha mo lamang ang kapangyarihan sa pamamagitan ng pagmamalasakit sa kung ano ang iniisip ng ibang tao - pag-unawa kung ano ang nagpapakiliti sa kanila, at pagkatapos ay gamitin ito upang kontrolin sila.

Ito ay isang nakakapreskong katapatan para sa akin - ang kapangyarihan ay walang katiyakan, dahil hindi mo masasabi ang katotohanan tungkol sa kung bakit ito gumagana: gamit ang takot upang i-disassemble ang mga personalidad upang maaari mong salakayin at kunin sila.

Ito ba ang layunin ng purgatoryo? Upang hubarin ang tinsel at ibunyag ang puno? O – mas angkop, ang mga ugat?

Nakapagtataka sa akin na naaalala ko ang apelyido ni Jane bago ko pa maalala ang salita

‘purgatoryo.’

Pahina 102 ng 404

Middlebrook

Pinipigilan ko ang isang inner giggle.

Sa pangalang iyon, siya ay dapat na natagpuang lumulutang sa isang batis, tulad ni Ophelia...

Ang mga bagay na umaalog-alog ay maganda kapag sila ay bata pa, ngunit kung sila ay mananatiling umaalog habang sila ay tumatanda, sila ay magsisimulang magmukhang katawa-tawa at - baog - isang kakaibang salita ...

Ayos ang pagka kyut na magsalita sa mga maliliit na bata, ngunit lagyan ng rehas sa mga teenager...

Ang ama ni Jane ay isang malalim na nag-iisip na walang naiintindihan tungkol sa kasamaan. Naisip niya na ang kasamaan ay isang uri ng pagkakamali, na ito ay maaaring ayusin sa pamamagitan ng katwiran at ebidensya. Naisip niya na ang mga gumagawa ng masama ay gustong makamit ang wakas, ngunit napagkamalan lang sila tungkol sa tamang landas – at naisip na ang sarili niyang malalim na pag-iisip ay parang isang bumubulong na GPS na magpapabalik sa mga tao sa tamang direksyon...
“Muling kinakalkula...”

Ang aking ama ay nagturo sa akin ng mabuti - nagturo sa akin ng mas mahusay, walang katapusan na mas mahusay, kung kaya't ako ay naging Presidente, at si Jane ay nabulok sa isang aparador ...

Nanginginig ako - hindi magiging mabait ang purgatoryo sa gayong kawalang-kabuluhan!

Pinaglalaruan ko lang talaga ang ideya. Hindi ako naniniwala sa kabilang buhay - at hindi ako naniniwala ngayon, kahit na narito ako.

Tahimik na sinabi sa akin ng aking ama, nang itinuring niya akong sapat na upang maunawaan (siya ay mali):

"Ang 'kasamaan' ay isang salita lamang na naimbento ng mga talunan upang aliwin ang kanilang sarili kapag hinipan nila ito. Iniisip ng zebra na masama ang leon, iniisip ng leon na masama ang mangangaso – dahil natalo sila, at kapag natalo sila, kailangan nila ng consolation prize para sa kanilang vanity, at ang consolation prize na iyon ay 'mabuti' at ang natalo ay

Ang 'kasamaan.' Ang pagiging tinatawag na 'kasamaan' ay isang senyales lamang – isang tanda ng karangalan talaga – na nakukuha mo ang gusto mo sa buhay na ito, at hindi naninirahan sa mga hangal na papremyong pampalubag-loob sa larong salita. Napakagandang babae ng nanay mo, at engaged na siya noong nagkita tayo – na minahal ko, dahil one versus one lang. Kung siya

ay walang asawa, ito ay isa laban sa dalawampu, o isang daan. At madaling makuha ang isang babae na piliin ka - ang kailangan mo lang gawin ay mag-drop ng mga pahiwatig na mas magagawa niya kaysa sa kanyang kasalukuyang kasintahan - o kasintahan sa kasong ito

– at pagkatapos ay pag-usapan ang lahat ng iyong mga dakilang ambisyon. Hypergamy, aking anak - iyon ang nakatagong switch ng

'v-bomb.' Kung siya ay tumingala, siya ay umaakyat – maging ang tuktok ng kanyang destinasyon, at siya ay pupunta sa iyo.”

Paghila ng tabako, paghigop ng whisky, kaway ng kamay...

"Kaya itinaboy niya ang kanyang kasintahan, at pinakasalan ako - oo, siya ay bitter, tinawag niya akong 'walang prinsipyo' at 'masama' at 'mandaragit' - at sigurado akong 'masama' din, ha ha. At hinarap niya ako minsan, sa isang parking lot, at nagngangalit at umiling-iling – tinawanan ko lang siya at halos sabihing: 'Nag-iingay ka lang, pero uuwi ako para sampalin siya!' But then I Naalala ko na lahat pwede i-record kaya ngumiti nalang ako at nagmaneho.

Kapag nakuha mo ang gusto mo, hindi mo kailangang gumanti - at lahat ng ito ang mga katagang moral ay naimbento lamang

Pahina 103 ng 404

upang subukang hiyain ang mga taong nakukuha ang gusto nila, ito ang wikang voodoo- paghihiganti ng mga natalo. Ngunit ang mga natalo ay sumulat ng kasaysayan - ang kailangan lang nating gawin ay huwag pansinin ang mga natalo na sumusubok na muling isulat ang laban bilang 'mabuti laban sa kasamaan,' sa halip na 'manalo laban sa talunan.' Ang buhay ay isang isport, anak ko. Huwag kang makialam sa usapan tungkol sa moralidad, iyon ay isang paraan lamang ng pagkastrat sa iyong sarili, at hayaan ang mga taong may magagandang salita na sakupin ka nang walang kahit isang laban."

Ito ay hindi lamang isang tahimik na eksena na kinukunan sa gabi sa labas ng bintana - tila ang mga ganitong uri ng pag-uusap ang patutunguhan, ang layunin ng paglalakbay, paulit-ulit ang mga ito nang madalas...

At ginagawa ko ito kasama si Jane, na may nobya - at talagang naisip niya na nangangahulugan ito na maaari siyang maging palakaibigan sa mga lalaki, dahil igagalang nila ang bono na iyon!

Oh Lord, malamang nakuha niya iyon sa kanyang Socrates of a father!

Si Jane at – Matt – ay isa sa mga mag-asawang nagtagal mula junior high school, ang

'married couple' ng high school namin. Si Matt ay seryoso at matalino at makatuwirang mabait - napakalinaw na kopya ng ama ni Jane na walang sinuman ang nag-abala na

ituro ito. Sinabi niya na mayroon siyang pribadong pagpapatawa, ngunit medyo nahihiya siya sa publiko - na isang sigaw para sa tulong talaga! Ang pagpapanggap na nasa kanya ang lahat ng mga lihim na birtud na ito na naging kapaki-pakinabang sa kanya - na hindi kailanman makikita ng sinuman sa publiko - ang paraan lang niya ng pagsigaw: 'Sa palagay ko hindi siya sapat para sa akin!'"

Ngunit si Matt ay may kahinaan, isang pangangailangan para sa kanya, na nagmula sa katotohanan na siya ay medyo late bloomer, at nakuha niya ang kanyang mga kawit sa kanya kapag siya ay mas mababa ang katayuan, hindi kasing ganda, hindi bilang curvy - at siya hindi rin masyadong nadedevelop ang utak.

Malinaw kong naaalala ang isang biology tutor na nagsabi sa akin minsan: 'Yung mas kumplikado, mas matagal na mabuo.' Ang tinutukoy niya ay ang tungkol sa mga sanggol na tao laban sa mga duckling, isang bagay na ganoon - ngunit ang pangungusap ay palaging nananatili sa aking utak, at nakatulong sa akin ng malaki sa aking karera sa politika.

Ang utak ni Jane - walang kahanga-hanga noong bata pa siya - ay sumikat sa kanyang mid-teens.

Sigurado akong nainis siya ni Matt hanggang sa mamatay, sa kanyang mahabang talumpati tungkol sa katapatan at pamumuhunan...

At least alam niyang hindi lang siya para sa kanyang hitsura, dahil pinili niya siya noong medyo pangit pa siya.

Ang sinumang nagpipilit na siya ay may halaga sa iyo ay isang linta lamang at alisan ng tubig, sinusubukang bawiin sa mga salita kung ano ang kulang sa kanya sa sangkap, sa aksyon...

At Matt – Matt, naku, nakikita ko na siya ngayon, matangkad at payat na payat, ang nagsusumamo niyang kayumangging mga mata na nagpipilit na umayon ang mundo sa kanyang mga teorya, alang-alang sa 'kabutihan.'

Nais ni Matt na baguhin ang mundo para sa mas mahusay, na palaging pumapatay sa libido ng isang babae - o ng isang babae, sa kaso ni Jane.

Ibig kong sabihin - ang posibilidad ng aktwal na pagbabago ng mundo sa pamamagitan ng mga salita ay napakaliit na... Oh Diyos sino ang mag-aabala? Siguro - siguro, isang daan o isang libong taon pagkatapos ng iyong kamatayan, maaari kang magkaroon

Pahina 104 ng 404

ang ilan ay nakakaapekto - ngunit tulad ng sinasabi ng matandang kasabihan, ang isang propeta ay iginagalang kahit saan ngunit sa kanyang sariling bansa -

at ang kanyang sariling bahay, na nangangahulugang sa pamamagitan ng kanyang asawa.

Ang mga babae ay nagnanais ng mga lalaki dahil ang mga lalaki ay nagbibigay ng mga mapagkukunan. Ang isang lalaki ay isang portal upang makakuha ng mga mapagkukunan upang mapakain at masisilungan ng isang ina ang kanyang mga anak. Ang mga unibersal na abstraction at mga panawagan sa kabutihan at ang pagsaway ng mga gumagawa ng masama ay hindi naglalagay ng karne o inumin sa mesa. Maaaring ang propeta ay matagumpay - kung saan siya ay inuusig - o siya ay nabigo. Sa parehong mga kaso ang kanyang mga anak ay nagugutom. Alinmang paraan, talo ang babae.

Ang mga abstract na pagpapabuti ay palaging mga materyal na sakuna.

"Ang mga lalaki ay may posibilidad na maging mas matalino kaysa sa mga babae," sasabihin ng aking ama, "kaya ang pinakamalaking layunin ng mga kababaihan ay ang paggawa ng mas maraming utak ng lalaki."

Ito ay isang tanda ng kanyang kapangyarihan sa akin na masasabi niya sa akin ang mga bagay na ito, alam na hindi ko kailanman gagamitin ang kanyang mga salita laban sa kanya, at wawasakin ang kanyang mundo.

Kaya – uupo ako kasama si Jane at pag-usapan ang tungkol sa 'mga pag-asa at pangarap.' Siya ay napunit sa pagitan ng isang karera at pagpapalaki ng isang pamilya, dahil ang mga namumuno sa mundong ito ay hindi tanga, at alam na ang IQ ay halos genetic, at nais na tiyakin na ang mga matatalinong babae ay hindi nagpaparami – kaya't nakalawit kami ng 'karera' sa harap nila para panatilihin silang baog.

Kumita ng pera ang mga karera; ang mga bata ay nagkakahalaga ng pera; ang mga karera ay nagbabayad ngayon, ang mga bata ay nagbabayad sa ibang pagkakataon; ginagawa kang independyente ng mga karera, pinapaasa ka ng mga bata; Hinahayaan ka ng mga karera na panatilihing maganda ang iyong pigura at manamit, ginagawa ka ng mga bata sa kusinang pudge sa mga sweatpants.

"Ano ang gusto ko sa buhay ko?" Sabi ko kay Jane sabay kibit ng balikat. "Meh, I don't really like this kinds of conversations – no offense – because the only thing I want from

my life is the living of it! Kumita ako ng pera, magiging matagumpay ako, at mag-e-enjoy ako sa lahat ng ito. Kung ano ang hitsura nito sa detalye, wala akong ideya, at wala akong pakialam. Ako ay matalino, makatwirang kaakit-akit, karismatiko, mahusay sa mga salita. Mayroon akong matagumpay na pamilya, mayroon akong built-in na tagapagturo sa aking ama - hindi banggitin ang kanyang mga kapatid na lalaki -

ang mundo ay magiging hindi makatarungang mabait sa akin, at mamahalin ko ang bawat minuto nito!"

At makikita ko ang mga salitang ito na mawala sa kanya, tulad ng mga burrowing gopher na nagtatayo ng isang hindi nakikitang lungsod sa ilalim ng lupa. At makikita ko ang kanyang hypergamy na tumaas sa loob niya, lumalaki tulad ng isang puno patungo sa liwanag ng aking ganap at walang harang na ambisyon. Ang hindi kumplikadong probisyon ng mga mapagkukunan ay catnip sa mga kababaihan, at ako ay naglalagay ng bakas ng mga simpleng barya mula sa kanyang puso hanggang sa aking kama.

Alam ko na ang aking mga salita ay magdudulot ng alitan sa pagitan niya at ni Matt, na medyo regular na nagsasalu-salo sa kanyang sarili sa mga malikot at ligaw na ambisyosong mga proyekto para sa pagpapabuti ng mundo - na walang materyal na pakinabang sa kanyang sarili, at malaking panganib sa kanyang magiging pamilya. Siya ay - nang walang pahiwatig ng panunuya o kabalintunaan - pag-uusapan

'speaking truth to power' - na sa tingin ko ay isang magandang piraso ng walang kapararakan na sasabihin, hangga't hindi ka talaga nagsasalita ng anumang katotohanan sa anumang aktwal na kapangyarihan. Pasaway

Ang mga Kristiyano ay isang bagay - hindi nangangailangan ng maraming moral na tapang upang punahin ang isang grupo na inutusang mahalín ang kanilang mga kaaway - ngunit kung siya ay magkaroon ng anumang tunay na kapangyarihan sa

Pahina 105 ng 404

sa mundong ito, ang kanyang mga araw ay magiging madilim, maikli at lubhang hindi kasiya-siya. Nagsalita si Socrates tungkol sa pagiging gadfly

– at ang mga gadflies ay nahampas, gaya niya. Maaari ring kuskusin ang iyong sarili ng marinade at lumangoy kasama ng mga pating, iniisip na nagdadala ka ng kapayapaan sa karagatan.

Sinasadya kong nag-set up ng isang polar na katapat ng kasintahan ni Jane - at tila hindi niya ito alam.

Hinawakan ko ang nasasalat na kayamanan sa harap ng kanyang mga mata ng babae - habang si Matt ay nagpahayag ng mahinang posibilidad ng katanyagan sa hinaharap sa susunod na siglo.

Ang mga lalaki ay maaaring magparami sa pamamagitan ng mga ideya, ang mga babae ay nangangailangan ng mga sanggol. Ang sinumang hindi naiintindihan ang equation na iyon ay hindi naiintindihan ang mga kababaihan, at mabibigo, at maiiwan nang mag-isa, ang pag-ungol ay nangangahulugan ng mga moral na salita tungkol sa mga nanalo.

Ito ay isang digmaan ng mga salita, isang digmaan ng mga kalooban, isang tahimik na labanan sa pinakadakilang kayamanan - at, nakakagulat sa akin, si Matt ay nanalo! Hindi ko alam kung ano ang sinabi niya para manalo, ngunit sigurado akong may kinalaman ito kay Nietzsche at sa will to power at amoral resource-acquisition at ang kanyang mga magiging anak na inabandona ng isang materialistic na ama – na para bang nandiyan ang mga ama para maglaro ng patty cake at magbihis ng mga manika – at ang kanyang kinabukasan ay nagsisisi sa paghahangad ng pera kaysa sa kahulugan – Sigurado ako na iginuhit niya sa pamamagitan ng hangin-quotes ang isang napakatingkad na moat sa paligid ng natural na kasakiman ng kanyang mga magiging anak, at matagumpay na nagawang hadlangan ako sa pagpasok.

Hindi ako sanay sa pagkatalo, ngunit sapat na ang alam ko tungkol sa pagkapanalo upang malaman na ang gayong pagkatalo ay hinding-hindi mapaparusan! Sapat din ang alam ko para malaman ko na hindi ko dapat insultuhin ang sarili ko sa pagpapanggap na si Jane ay masyadong inconsequential para magluksa. Sinabi nga ni Nietzsche - at sumasang-ayon ako
- "Huwag iwanan ang iyong mga aksyon sa kaguluhan."

Pinahahalagahan ko si Jane, gusto ko si Jane - pinahahalagahan ko si Jane, na malapit nang mahal na para mabilang - at hindi ako magpapanggap na bigla siyang walang halaga dahil tinanggihan niya ako. Alam ko na ang kasinungalingan ay makakabawas sa aking pagnanais sa hinaharap, dahil malalaman ng aking pagnanais na maaari itong maalis sa isang kapritso, sa isang pipi na pagtangi.

Si Jane ay hindi isang confrontational na tao, kaya hindi niya sinabi sa akin kung bakit siya naanod, ngunit nagsimula siyang magmungkahi na kami ay mag-hang out nang higit pa sa mga kaibigan, at mas kaunti ang one-on-one - at pagkatapos ay umalis siya

para sa isang tag-araw, at bahagya akong nakipag-ugnayan. – God I hate that word 'busy,' it's such a lie, at least for women...

Syempre, ang aking mga kaibigan at boon companions ay umikot sa kanya, lahat ay nagpapaligsahan na malampasan ako sa pamamagitan ng pagkuha ng kung ano ang nawala sa akin.

I'm guessing Matt was ambivalent about this new interest in his girlfriend from powerful sons. Nais niyang baguhin ang mundo para sa mas mahusay, at naisip ko na siya ay nagpantasya na ang pag-access sa mga makapangyarihang tao ay makakatulong sa kanya - tulad lamang kami ng mga moldable na piraso ng walang silbi na luad, na hubugin ng mahangin na mga salita ng ilang natalo batay sa wika. 'Oh, tatawagin mo kaming imoral, sasabihin mo na mayroon kami

Pahina 106 ng 404

mga responsibilidad, susubukan at gagamitin mo kami para makamit ang iyong mga layunin – sigurado, makukuha mo ang lahat ng aming kapangyarihan at pera, dahil tiyak na nakamit namin ang aming pinakamataas na impluwensya at pamumuno sa pamamagitan ng pakikinig sa mga teenager na talunan na puno ng mga insulto na nagpapanggap na sila. mga plano!

Ang lahat ng ito ay katawa-tawa, isang aral na kailangang matutunan sa bawat henerasyon, paulit-ulit - hindi mo mahuhubog ang makapangyarihan sa malambot na walang kwentang salita ng moralisasyon. Naging makapangyarihan lamang kami sa pamamagitan ng pagtanggì sa moralisasyon, at pagtanggap sa mga katotohanan ng mammal sa paggawa ng mga bagay-bagay, ng pagkapanalo ng mga babae at paggawa ng mga sanggol. You can have your words, kukunin lang natin ang mundo...

At alam ko ang mga ito - ang mga pating ay umiikot kay Jane - at alam ko rin na sila ang aking magiging paghihiganti.

Kabanata 14

Ang kaibigan kong si Hamish ay mandaragit, lalaki - malamig ang loob kahit na sa aking mga pamantayan...

Nagawa kong palamigin ang aking puso sa paghahangad ng kapangyarihan - o sa halip, i-tigil ang kalahati ng aking puso, ang kalahati na naramdaman kung ano ang nararamdaman ng iba - at gamitin ang labis na init na iyon upang pasiglahin ang isa pang kalahati, na sinunog upang mangibabaw at kontrolin.

Si Hamish ay nagkaroon ng magaspang, walang alinlangan - ang kanyang ama ay unti-unting nabaliw, sa isang rehas na bakal, pag-ungol, mapilit na sundan-ka-sa-bahay-masungit na uri ng paraan. Isang bagay ang mga baliw na magulang na random - ang mga baliw na magulang na nagiging obsessive at invasive ay iba. Ang kanyang ama ay isang manager na mababa ang upa sa ilang nakakainip na pang-industriya na pag-aalala - ang uri ng lalaki na nagsusuot ng polyester short-sleeved shirt na may mantsa sa kilikili at walang laman na pocket protector. He was never much of anything – I met him when he was still functionally, and he was terrifying in his bland, predictable, ‘forgettable face in a crowd’ kind of way. Ibig kong sabihin, lahat tayo ay nalilimutan, sa isang paraan o sa iba pa - kahit na ang lahat ng ating mga lihim na pag-iisip ay naglaho at nakakalat na parang hamog sa umaga (maliban kung may nagsusulat nito siyempre) - kaya naman gusto kong magkaroon ng kapangyarihan - kung ikaw may kapangyarihan, na nagmamalasakit na makalimutan, nakuha mo na ang lahat ng posible sa buhay...

Ngunit ang ama ni Hamish ay isang blangko na pader, isang polystyrene na gawa ng isang nagpapanggap na tao - mayroon siyang karaniwang mga pahayag at karaniwang mga biro at karaniwang mga opinyon - isang mirage ng pagkakakilanlan, na umaaligid sa malalim na bangin ng wala. Takot na takot siyang mabuhay, kaya nagparada na lang siya at nagpanggap at nag-regurgitate.

At ang buhay ay may paraan para burahin ang mga nagbubura sa kanilang sarili - pagkaraan ng ilang sandali, ang kanyang ama ay nagsimulang mabagal na umikot sa liko. Hindi ito pinalaki sa simula, bagama't mabilis itong umunlad hanggang doon - makakalimutan niya ang ilang mga bagay, hindi masasabing huli o wala - ngunit sa lalong madaling panahon ay mahuhumaling siyang magsimulang pumili ng isang bagay - sa isang tao sa bahay - ang kanyang asawa, ang kanilang pusa, o Hamish. Naroon ako isang gabi nang tumutol ang tatay ni Hamish sa isang bagay na suot ni Hamish, at hinarang siya sa paglabas ng bahay hanggang sa nangako siyang magpapalit ng kanyang sinturon.

Alam ng lahat kung paano ito napupunta sa mga taon ng tinedyer - sumunod ka at sumunod, at pagkatapos, sa isang sandali, huminto ka sa pagsunod, at handa kang

lumaban sa virtual na kamatayan sa halip na sumuko. Ang sinumang magulang na may kalahating utak ay nagpapalano para sa hindi maiiwasang paghihimagsik na ito - ngunit lahat ito ay nangyari sa pinakamasamang posibleng panahon. Si Hamish noon ay

Pahina 107 ng 404

sumisigaw sa kanyang ama, ang kanyang ama ay sumisigaw pabalik, ang kanyang ina ay nagtatago sa itaas na palapag - at ang lahat ng ito ay walang silbi, napakawalang kabuluhan - hindi ka maniniwala kung gaano karaming mga tao ang nawalan ng kanilang mahahalagang enerhiya sa mga hangal na pakikipaglaban na walang kahalagahan. Iniisip ng lahat na ang mga laban na ito ay may ilang nakatagong at makabuluhang kahulugan, ngunit hindi ito totoo. Ang mga tao ay nakikipaglaban sa kanilang sarili sa mga atomo dahil sa kulay ng kolorete, ang haba ng palda, na umiinom ng huling gatas, na nakalimutang i-refill ang sasakyan – ang mga lakas ng labanan na dapat nakalaan para sa huling panahon, para sa Ragnarok o muling pagkabuhay ay nasayang sa mga hangal na bagay – at ang mga tao ay nauuwi sa pagkapoot sa isa't isa kung ang isang anak na lalaki ay nakasuot ng tamang sinturon, o isa na medyo pagod na.

Naaalala ko si Hamish na sumisigaw sa galit sa kanyang ama, na kinasusuklaman niya ang baliw na matandang lalaki - at ang kanyang ama na may hangal na umiwas sa katigasan ng ulo ay iginiit na palitan ni Hamish ang kanyang sinturon, na walang taong may respeto sa sarili na aalis ng bahay na may suot na sinturon. Siyempre, kung iisipin ngayon, ang sinturon ay nasa isip ng ama – isinusuot sa isang sinulid, handa nang i-snap – at iyon ay nagpapaalala sa akin kung gaano kadalas nilulubog ng mga tao ang kanilang malutong na dilaw na mga pangil sa kaisipan sa isang pagkakatulad na kumakatawan sa kanilang sarili – ngunit tunay na naniniwala na sila ay pakikipaglaban sa isang bagay na panlabas, kaya naman hindi natatapos ang laban.

Si Hamish ang aking 'poor relation' – ang kanyang ina ay nagmula sa isang malayong kamag-anak, at siya ay na-heaved up mula sa mababang klase sa aming eksklusibong paaralan – ha, siya yata ay 'poor relation' din ng paaralan. Alam niyang hindi siya nababagay, at tulad ng karamihan sa mga pamilyang napunta sa biglaang pera, ginamit niya ito upang ilayo ang kanyang sarili sa dati niyang kahigpitan sa kahirapan. Ang mga taong lumaking mahirap ay hindi talaga kayang magpagulo, maliban na lang kung gusto nilang lumubog sa pangkalahatang kumunoy ng welfare state – at sa gayon siya ay nadisiplina nang husto noong siya ay mas bata pa, sa lahat ng mga ulat – ngunit nang makakuha ng pera ang kanyang pamilya, nabaliw ang kanyang ama, nagkasakit ang kanyang ina, at nilustay niya ang kanyang pera na parang nilulustay ng dating matabang babae ang kanyang pagkabirhen. Bumili siya ng mga computer na napakalakas kaya naging sanhi ng pagkawala ng mga ilaw kapag binuksan niya ang mga ito - bumili siya ng jeep, namuhunan sa mga random na startup, nakuha sa lahat - halos - at malapit nang lumubog pabalik sa ibaba.

classes, ang kanyang trajectory tulad ng isang kanyon ay pumutok nang mataas sa hangin, bumabalik kung saan ito nanggaling - nang mamatay ang kanyang ina, at

nagmana siya ng mas maraming pera mula sa kanya, mula sa kanyang pagkamatay, ang kanyang insurance.

Ang pagkuha ng pera ay nilulusaw ang mahihirap; nalulusaw sa pagkawala ng pera ang mayayaman - mas mabuti para sa karamihan ng mga tao na manatili na lang kung nasaan sila, kung saan sila nagsimula, at hindi makakuha - mga paniwala sa itaas ng kanilang istasyon, gaya ng sinabi ng matandang British. Ang mga mahihirap na nakakakuha ng pera ay parang mga di-sinasadyang imigrante sa isang ligaw na dayuhang kultura na hindi nila maintindihan. Itinataboy ng kanilang pera ang lahat ng kanilang kinalakihan, lahat ng kanilang mga karelasyon, lahat ng kanilang kakilala – ngunit hindi ito naglalapit sa kanila sa mga taong natutong mamuhay gamit ang kanilang pera, sa loob ng ilang henerasyon man lang – kaya nagtatapos sila naaanod, inabandona, walang tirahan, walang tribo. Ang kanilang mahihirap na relasyon ay kumapit sa kanila, parehong sinusubukang iangat ang kanilang sarili, at ibagsak sila - ngunit ang kanilang paghihiwalay at desperasyon ay nagpapalayo sa lahat ng miyembro ng lumang money club. Gayundin, ano ang silbi ng pagkilala sa isang taong kamakailan lamang ay pumasok sa pera, kapag ang posibilidad na sila ay magwawakas lamang at mahuhulog muli sa kanilang kahirapan?

Pero nagustuhan ko si Hamish – magaling siyang maggitara, magaling kumanta; nagsulat siya ng musika, nagsulat ng mapait na maikling kwento, kumilos sa mga dula, natutunan ang arcane at sinaunang sining ng darkroom photography. Hindi siya masyadong kaakit-akit; siya ay may isang uri ng mababang-renta elfin hitsura, sa kanyang kalahating pajama kamiseta, skinny jeans at cobblers sapatos. Alam ang kanyang mga limitasyon, nagpasya siyang pumunta para sa 'too cynical to breathe' shtick.

Pahina 108 ng 404

Ang mga taong pumapasok sa pera ay iniisip din na sila ay nagiging kaakit-akit, ngunit ang mga alpha na babae ng lumang money club ay lubos na nakakaalam kung paano matunaw ang bagong pera.

Sa lipunan, gusto nating lahat na maghintay ng hindi bababa sa ilang taon - ilang henerasyon kung minsan - upang makita kung ang pera ay nananatili, o kung ang mga idiot ay pumutok lang at maglalaho. Sila ba ay isang matatag na bangka, o isang lumulutang na balyena?

Hindi ko akalain na si Hamish ay lulubog pabalik, hindi bababa sa lahat ng paraan – siya ay nagkaroon ng labis na katakutan ng kahirapan upang tuluyang mahulog sa ilalim ng hagdanan – ngunit ang hindi sinasadyang magandang kapalaran ay ang pinakamalaking udyok ng kawalang-kabuluhan sa ang puso ng tao, at dahil siya ay may

pera, naisip din niya na siya ay may katalinuhan, katalinuhan at karunungan - kaya siya ay pathetically madaling pagsamantalahan.

Sinubukan niyang lumubog sa gitnang uri, upang ipakita ang kanyang pera at mag-alis sa mga materyal na desperadong anak na babae ng walang katapusang nagsusumikap. Gayunpaman, ang kanyang kinakaing unti-unting pangungutya ay nagpatigil sa mga ama, na nagsikap na pigilan ang anumang namumuong pag-iibigan.

Alam ni Hamish, sa kaibuturan ng kanyang kalooban, na kailangan pa niyang sumawsaw, sa mga anak na babae ng single mother brigade, na lulundag sa kanyang pera na parang nagpapakamatay na isda sa isang duguang bangka. Ngunit iyon ay napakalayo para sa kanyang pagmamataas - kaya't siya ay nanligaw at umikot sa mga gilid ng aming mga babaeng alpha, ang aming mahalagang mga dalagang itlog - na magalang at malayo at lubos na hindi natutukso.

Si Jane ay ibang bagay, ngunit siya ay isang kandado sa kanyang susi, wika nga. Nakuha ng kanyang ama ang kanyang pera, ngunit hindi sinasadya, sa pagiging maagang nag-adopt ng bitcoin. Mayroon siyang foresight at isang mahusay na kaalaman sa ekonomiya, ngunit hindi niya inipon ang kanyang mga mapagkukunan sa pamamagitan ng pagpapawis upang magbigay ng halaga sa free-market, kaya ang kanyang bagong kayamanan ay nakaapekto sa kanya sa isang paraan - medyo katulad ng mana.

Itinuring ng ama ni Jane ang kanyang sarili na mas mataas kaysa sa masa - kahit na mas mataas sa aming lumang club ng pera - ngunit hindi kailanman umamin ito, at kaya nagparada sa paligid na may huwad na pagpapakumbaba na kitang-kita sa pagkukunwari nito. Itinuring ni Daniel ang lahat bilang hindi makatwiran, bilang mga naliligaw na proyekto na dapat i-save sa pamamagitan ng mga tsart at mga graph, at sa gayon ay hindi gustong matuto mula sa sinuman. Ang mga taong kumportable sa pera ay ayaw na turuan sila tungkol sa ekonomiya - ang mga taong komportable sa kapangyarihan ay napopoot sa pagtuturo tungkol sa moralidad - at sa gayon si Daniel at ang kanyang pamilya ay naging medyo nakahiwalay. Lahat sila ay medyo athletic, at kaya ang old-world hyper-competitiveness ng lumang money club ay handang hindi pansinin ang kanyang huwad na kababaang-loob, dahil sila ng kanyang asawa ay magaling sa tennis. Sila ay inanyayahan, sila ay naka-chat, ngunit hindi sila nakarating kahit saan malapit sa mga panloob na sanctum kung saan ang mga tunay na relasyon, ang tunay na halaga - at mga halaga - ay alam at pinalakas.

Nandoon ako sa dinner party ay unang nakilala ni Hamish si Jane. Tumanggi siyang titigan siya, na isang mahusay at halatang pagkakamali - siya ay karapat-dapat na

titigan (lalo na sa unang pagkikita) na ang paglingon ay tanda ng pinakamalaking posibleng interes.

Ang mas matandang henerasyon ay nagsasalita tungkol sa krisis sa pangangalaga sa kalusugan ng isip - iginiit ni Daniel na ang pagtalikod sa mga pasyente ng pag-iisip sa kalye ay isang sosyalistang balangkas upang pahinain ang lipunan. Mayroon siyang ilan

Pahina 109 ng 404

magandang argumento, at ilang makatwirang data, ngunit dahil ginugol niya ang lahat ng kanyang lakas sa pagsasaliksik, sa halip na pag-aralan kung paano maging kaaya-aya, pinalayas niya ang mga tao mula sa kanyang posisyon.

Pinagmasdan ko ang pamumula ng pisngi ni Hamish, hanggang sa sinabi niya, kumumpas ng isang piraso ng tinapay:

"Hindi ko alam kung saan ilalagay ang mga baliw, ngunit hindi sila nakakatuwang maglibot sa bahay."

Si Jane ay palaging nabighani sa malalim na emosyonal na mga isyu na nagpapanggap bilang abstract na mga argumento. Sumandal siya, inilagay ang isang hibla ng buhok sa likod ng kanyang tainga. "Mukhang may personal kang karanasan."

Nahuli, natigilan si Hamish. Hindi niya mababawasan ang kanyang mga karanasan; masyadong marami sa amin ang nakakaalam tungkol sa kanyang pamilya.

"Buweno," sabi niya, "marami kang matututunan tungkol sa - pansin sa detalye, kapag nakatira ka na may manic obsessive. Hindi ako makaalis ng bahay na wala sa lugar."

Upang maunawaan kung bakit ito nakakatawa, kailangan mong malaman na ang buhok ni Hamish ay isang palumpong na gusot ng Scottish steel wool.

Kumunot ang noo ni Jane. "Iyan ba ay isang bagay na biro?"

Mahangin na nag-gesture si Hamish, at pagkatapos - medyo nakakainsulto - kumagat sa kanyang dinner roll at nagsalita sa mga fragment. "Ano ang gagawin mo? Tumawa ka, o umiyak ka."

"Oh, ngunit kailangan mong umiyak tungkol dito, kung minsan." Bumaling siya sa mesa nang buo. "Alam mo lahat ang tungkol dito, ang tatay niya ba? Ang tatay mo ba?"

Naningkit ang kanyang mga mata. "Bakit mo ipagpalagay na ito ang aking ama?"

Nag-isip siya sandali. "Ang ilan - mga isyu sa pag-iisip ay tila mas - panlalaki. Anong nangyayari sa bahay niyo?"

Walang magawang tumingin sa akin si Hamish, iginiit sa kanyang mga mata na putol ko ang tanong na ito. Lahat kami ay nagtago ng maliliit na ngiti, ayaw na itigil ang paparating na libangan.

"Naku, sigurado akong hindi ko gustong mainip ang lahat dito sa aking munting - mga problema," kubit-balikat ni Hamish.

Napahawak si Jane sa labi. "Nakakaistorbo ba talaga? Marami kaming pinag-uusapan - mga bagay na hindi gaanong kahulugan. Hindi – sa palagay ko ay dinala mo ito nang may dahilan."

Tumawa ang ama ni Jane. "Naku, natamaan kami ng bumubulusok - lumabas ka sa sopa!"

Sinamaan niya ito ng tingin ng inis, ngunit halatang piniling ikulong ang kanyang reaksiyon. Bumalik siya kay Hamish. "Kung ayaw mong pag-usapan ito, siyempre hindi mo na kailangan."

Pahina 110 ng 404

"Wala akong pakialam kung pag usapan," malakas na sabi ni Hamish. "Bawat pamilya ay meron silang..." Iminuwestra niya ang paligid ng mesa. "Sigurado ako na mayroong higit sa ilang mga batty na tiya at tiyuhin na lumulutang sa paligid ng mga kampanaryo nito -

pagtitipon. Ito ay - ito - isang bagay lamang na ating - harapin. Ang isip ay isang nakakatawang bagay, at kung minsan ang biro ay nasa - sa amin."

Nakaka-pressure ang pagsasalita niya. Pinilit naming hindi tumawa.

Sumandal si Jane – halos inaasahan kong ilalagay niya ang kamay niya sa kanyang bisig. "Ano ang nangyayari?"

"Iyon ay - isang malaking paksa, natatakot ako. Baka sa ibang pagkakataon..."

Bahagyang nanlaki ang mga mata ni Jane. "Oh – Hamish, hindi ba? Hamish, marami tayong pinag-uusapan dito tungkol sa lahat ng abstract na isyung ito, ngunit kapag may lumitaw, sa gitna natin, sa palagay ko mas kawili-wiling pag-usapan iyon, hindi ba?"

Ang kanyang positibong saloobin ay nakakainis na nakakahawa. Nakita ko si Hamish na nagpupumiglas na huwag lumambot. Ang aking kaibigan sa aking kanan ay hinukay ang kanyang siko sa aking tagiliran.

Sinabi ng ama ni Jane: "May pinagdadaanan ang iyong ama - mga isyu, tama ba?"

"Nagagalit na siya."

Nagkaroon ng awkward na katahimikan, at pinalakpakan ko sa isip si Hamish, para sa pagbawi ng kanyang katayuan sa simpleng pahayag ng katotohanan.

Sabi ni Jane: "Baliw - paano?"

Nagkibit-balikat si Hamish. "Mahalaga ba?"

"I think it does. Ito ay sa akin, at least." Malumanay ang boses niya, parang tamad na pulot.

Huminga ng malalim si Hamish. Tinitigan siya ng lahat – napakatingkad nito!

Tumawa siya, medyo nanginginig. "Bueno, kung gusto mong malaman, siya - siya - nagiging malabo, at abstract - ngunit sa parehong oras, nakatuon siya sa mga maliliit na detalyeng ito at nahuhumaling sa mga ito, at hindi ka makagalaw kahit saan, o makaangat ng isang daliri, nang hindi binibigyang-kasiyahan ang walang katapusang mga ito - mga riles ng tren sa kanyang utak. Ngayong umaga, walang mumo sa mga pinggan bago sila pumunta sa dishwasher - kahapon, kailangan naming suriin ang lahat ng mga carpet kung may mga maluwag na sinulid. Noong nakaraang linggo, ang lahat ng pantalon ay kailangang kunin mula sa aparador at pinindot nang perpekto. At maaari mong labanan ito - at kung minsan ginagawa ko, dahil ayaw kong mabaliw -

ngunit sa ibang pagkakataon ay mas madaling - hayaan itong mangyari, o gawin ito, upang siya ay makakuha ng ilang - kadalian, sa palagay ko."

Pinag-isipan ni Jane ang kanyang mga sinabi. "At nasaan ang iyong - ina sa lahat ng ito?" Napalingson siya sa mesa, bigla siyang nahiya. "Ayokong mainip ang lahat - hindi

naman sa nakakasawa ka, Hamish, ngunit maaaring ito ay higit pa sa isang pribadong pag-uusap..."

Ngumiti ang nanay ko at sumenyas na ituloy niya.

Pahina 111 ng 404

Huminga ng mabagal si Hamish. "Ang aking ina ay - hindi rin magaling, ngunit ito ay pisikal, hindi mental."

"Oh gosh Sori talaga - ano yun?" "Kanser."

Nagkaroon ng katahimikan sa mesa - lalo na para sa mas lumang henerasyon, ang demonyong salita na pinaka kinatatakutan nila ay nabigkas, at lahat ng gana ay nawala.

"Nakakatakot, nakakatakot - sabihin mo sa akin, makakakuha ka ba ng suporta na kailangan mo?"

Bahagyang umiling si Hamish. "Hindi ako - hindi ako sigurado kung ano ang ibig mong sabihin."

"Bueno, mayroon ka bang mga nars at - mga katulong - at, hindi ko alam, ano pa? May pamilya ka ba, extended family, nakakatulong ba sila?"

Huminto si Hamish. "Extended family - wala kang masyadong kinalaman sa amin."

Wala nang paliwanag ang kailangan – ang bagong pera ay isang naghihiwalay na virus, naiintindihan nating lahat.

Lumingon si Jane sa kanyang ama. "Dad, kami - dapat may alam ka na makakatulong sa ganitong uri ng sitwasyon."

Awkward niyang tumikhim. "I'm – happy to help, but – it really should be coming from – Hamish, if you don't mind me saying so. Hamish

- kailangan mo ba ng tulong? Ikinalulungkot kong magtanong, hindi talaga tayo magkakilala, ngunit - well, sa palagay ko alam na natin ngayon!" Ang paraan ng sinabi niya ay nagdulot ng bahagyang tawa sa mesa.

Ginawa ni Hamish ang kanyang panga mula sa gilid hanggang sa gilid, na para bang kinukulit ang kanyang potensyal na mga salita. "Nakakatakot sila sa pera, walang ideya kung paano ka makakatulong..."

Mahal kong Diyos!

Iyon ay isang kahanga-hangang mapang-uyam na pahayag - napakasayang nihilistic - na ang mental na palakpakan ay tumakbo sa isipan ng lahat ng mga kabataang lalaki na naroroon - nakita ko ito, kumikislap sa kanilang mga mata na parang mga multo na tumatawa.

Nanlaki ang mga mata ni Jane nang maunawaan niya ang kahalagahan ng pahayag. Kinagat niya ang kanyang labi sa bahagyang pagkasuklam -

at pagkatapos - halos napakaliit upang makita - isang bahagyang, maliit na pout, na alam kong tanda ng interes niya.

Pinalakpakan ng tatay ko si Hamish at sinabing: "Gamit ang ugali na iyan, sigurado akong narito ang pera mo para manatili!"

Nagkaroon ng pangkalahatang tawanan, at lumipat ang mga paksa.

Tahimik na kumain si Hamish, ngunit patuloy na sumulyap si Jane sa kanya, at kitang kita ko ang kalkulasyon ng babae niya, ang natigil niyang maternal instincts na pilit na kinukulong siya at pagalingin ang kanyang mga sugat.

Pahina 112 ng 404

Ang mga basura na nangangailangan ng lalaki ay laging gustong hikayatin ang mga kababaihan na ipagpaliban ang pagiging ina, upang ang mga kababaihan ay maging ina sa kanila. Si Jane ay isang natural-born na ina, ngunit nilunok niya nang buo – tulad ng ginawa ng lahat, hindi ko siya sinisisi – ang propaganda tungkol sa pag-aaral sa kolehiyo at pagkakaroon ng karera at pagkakaroon ng sarili mong pera at hindi pagtitiwala sa mga lalaki, at paghihintay, at pakikipag-date, at pagyeyelo ng iyong mga itlog - karaniwang mataas na IQ

depopulasyon bagay, na maaaring makabuluhang bawasan - o kahit na alisin - procreation kabilang sa mga pinaka-mapaghamong pamunuan.

Narinig ko na siya ang uri ng bata na patuloy na sinusuri ang kanyang kapaligiran para sa mga sugatang ibon, at madidismaya kung sila ay lumipad palayo sa kanyang mga kamay na nagpapagaling. Siya ay nagkaroon ng malalim na kagutuman upang gawing buo ang mga sirang bagay, kaya't naakit siya kay Hamish sa klasikal na paraan ng Freudian.

– gusto niyang pagalingin siya, gusto niyang matulog kasama niya.

Ngunit tulad ng alam nating lahat, hindi babaguhin ng mga lalaki kung ano man ang nagdudulot sa kanila ng atensyon ng babae – alam niya, sa kaibuturan, na interesado ito sa kanya dahil sira siya, kaya wala siyang balak na ayusin ang sarili. Ang isang kotse na may gusto sa driver ay hindi kailanman magpapatakbo sa sarili ...

Ngunit ang pagpapaalam sa isang babaeng ina ay walang katapusang nakakabigo, dahil maliban kung siya ay labis na nabalisa, ang pagiging ina ay pumapatay ng anumang sekswal na atraksyon. Si Jane ay hindi nabalisa, hindi tinuruan - ang kanyang mga magulang ay maaraw na optimista na naniniwala na ang liwanag ng araw ay palaging pinipigilan ang mga bampira.

Hinila ni Hamish si Jane sa kanyang bilog ng mga mapang-uyam na kaibigan - talaga, mga kasamahan ng militar sa sharpshooting ng anumang mga kultural na ilaw sa paligid. Sila ay nakikipag kompetensya ng ligaw sa isang kumikinang na 'race to the bottom' black comedy-fest, kung saan ang anumang bahagyang pag-aalangan sa free-fall sa dissolving infinity ay minarkahan bilang burgis na pagiging fastidious.

May mga ibon na palaging mas pinipili ang kanilang mga itlog na mas malaki, kahit na sa punto ng kahangalan - si Jane ay isa sa mga iyon; na nakaharap sa panloob na nakakasira ng pangungutya ng isang buong tribo, naakit siya na subukan at maging ina silang lahat. Nakipaglaro sila sa kanya, tulad ng isang isda sa isang linya, na nangangako ng reporma at optimismo at mabuting kalooban, ngunit pagkatapos ay

mabulok sa nakabulag na halatang mapanirang pag-uugali, na higit na nagdulot sa kanya sa kumunoy ng kanilang kahungkagan.

Patuloy nilang minamaliit ang lipunan, ngunit hindi nila ibinaling sa kanilang sarili ang kanilang nalalanta na mga tingin. Sila ay nanghuhusga at nang-uusig at ininsulto - walang katapusang - at ginawa ang anumang pagpuna sa kanilang sarili sa sikolohikal na kahinaan sa bahagi ng kanilang mga nag-aakusa.

"Bakit ka nabighani sa akin?" hihilingin nila sa sinumang nagtatanong.

"Naiistorbo kita dahil sayo, hindi dahil sa akin!"

Sa ganitong paraan, itinaboy nila ang lahat na maaaring lubos na nagpabuti sa kanila. Ang kanilang pangungutya ay isang malapit-biological na mekanismo ng pagtatanggol - isang tugon sa kaligtasan sa sakit na idinisenyo upang panatilihin ang mga cancer-killer ng katwiran at ebidensya sa isang malabo na distansya.

Hindi ko alam kung anong uri ng sikolohikal na death-spiral ang nagpapanatili kay Jane sa kanilang nabubulok na orbit, ngunit alam ko na napatunayan niyang hindi siya makalaya.

Pahina 113 ng 404

"Hindi mo maaaring punahin ang paggamit ng droga kung hindi mo pa sinubukan," sabi nila.

"Kung gusto mong iligtas ang mga tao, wala nang mas magandang oras para gawin ito kaysa alas-2 ng umaga!"

"Simulan ang isang beses ang iyong welded-on goody-two-shoes, at matuto lang kung paano

relax!"

Kaya't lumubog siya sa kanilang patay na mundo, tulad ng isang masamang manlalangoy na maaaring sumisid nang malalim upang iligtas ang isang alagang hayop - hindi na muling lumutang, kahit sandali...

Kabanata 15

Ako ay nasa party, ang party na pumatay sa kanya, at ito ay, hanggang noon, isang rollicking magandang oras!

Ang kagandahan at kayamanan ay madalas na magkasabay, dahil ang mga lalaking may pera ay nag-aasawa ng mga babae sa hitsura, at ang mga tinging iyon ay ipinapasa sa kanilang mga anak.

Ang mga magagandang tao, magagandang bahay, magagandang sasakyan – na ang mundo ay gustong lumubog sa sarili hanggang sa mamatay sa gayong ephemeral candy floss ay hindi ko imbensyon, ngunit mapapahamak ako kung hindi ko ito pagsasamantalahan hanggang sa wakas!

Mayroon kaming DJ, isang Jell-O pool, mga propesyonal na mananayaw, mga inflatables sa swimming pool, at lahat ng alak at damo na kayang hawakan ng mga batang atay at baga.

Ang mga bagong dating ay sinabihan na ang itaas na palapag ay hindi limitado, na pinananatiling libre ang mga silid para sa mga nakakaalam. Napakaraming sariwang karne ang dumalo – ang mga taong nilunok ang katarantaduhan na ang mga party ay napakasaya lang, ang mga bagay ng Great Gatsby memories, kung saan ang katayuan sa lipunan ay sementado, ang mga nakikipagbuno na mga kawit ng giggling subjugation ay maaaring pasiglahin upang itaas ang iyong sarili isang mas mataas na antas – na ang lahat ng inumin at ilaw at nanginginig na mga asno ay isang sosyal na oasis na nagkakahalaga ng pagtataksil sa iyong mga magulang, iyong budhi, iyong kaluluwa at iyong Diyos upang uminom ng malalim.

Mas alam namin - nilikha namin itong mirage ng tukso; ang layunin ng partido ay i-undo ang kawalang-kasalanan, at wala nang iba pa. Palagi akong napapansin na kakaiba na alam ng mga tao sa simpleng katotohanan na ang diyablo ay kaakit-akit, ngunit hinahabol pa rin ang magagandang maling akala mula sa isang bangin. Ang kagandahan ay isang ginintuan na bitag ng daga na pumipigil sa iyong hinaharap – mabuti na lang, hindi na binabalaan ng mga pari ang mga kabataan tungkol dito, kaya sinusunod nila ang kanilang mga sentido direktso sa labas ng Eden.

Ang gabi ay maganda, ang bango ng batang pananabik na nakalalasing; halos marinig ang humihingal na pagnanais ng mga bagong dating na ipagpalit ang lahat ng kanilang bukas para sa isa – ano? Ano ang nais nilang ipagpalit ang lahat? Alam namin kung ano ang aming hinahangad; Wala akong ideya kung ano talaga ang gusto nila; marahil isang komersyal na maaari nilang akyatin at paninirahan magpakailanman, maging kasing flat ng screen...

Siguro ang lahat ay gumugol ng maraming taon sa panonood ng mga taong nagsasaya na naisip nila na ang saya ay pinapanood, kaya ginawa nila ang mga katangahan sa kanilang sarili upang makakuha ng atensyon - ngunit ang mga clown ay ang pinakamababang anyo ng komedya, maliban sa buhay mismo.

Hindi ko kailanman pinanood ang video na kinunan sa kwarto sa itaas na palapag, ngunit narinig ko na may nagkumbinsi kay Jane na sumayaw sa isang mesa, na "magbitaw ng isang beses." (Nakakamangha kung paano magagawa ng mga simpleng pariralang ito

Pahina 114 ng 404

mag-utos sa mga tao, tulad ng remote control.) Palaging may implicit na pangako na kung siya ay "pinakawalan,"

kung gayon ang kanyang mapang-uyam na mga salita ng patuloy na pagtuturo ay mas sineseryoso.

Umaasa na makakuha ng kredibilidad marahil - at lasing marahil, o ang biktima ng isang spike - siya ay sumayaw sa mesa, sa ilang napakarumi na mababang-renta na kanta - at alam ng mga pating na mayroon sila sa kanya. Nag-live-stream sila, sa lahat ng naiinggit na ibinukod na mga mata, at kung sino man ang nag-jost sa kanya ay siniguro na nasa pagitan niya at ng camera si Jane.

Na-activate ang hindi maiiwasang setting ng video na 'slow motion', kaya't nakita ng lahat sa napakasakit at katangi-tanging detalye na bumagsak si Jane mula sa kanyang disco perch, na may mga taong nagpapanggap na 'sinalo' siya, at hinila ang kanyang pang-itaas at ang kanyang bra mula sa kanyang dibdib.

Dahil sa slow motion, tumagal ng ilang segundo bago nagbago ang mukha niya mula sa kasiyahan tungo sa pagkabigla tungo sa kilabot – at bago ang pagbabagong iyon, para siyang nag-eeenjoy sa pagiging topless. (Natural, iyon ang mga still na nag-ikot.)

Sa sandaling nakapasok ka nang malalim kasama ang mga pating, walang madali o kaaya-aya o ligtas na pagkuha. Alinman sa kanila ang natulog sa iyo, at ibinahagi ang kanyang pananakop - o, kung tumanggi ka, pareho.

Palaging sisihin ng mga sirang tao ang kabaitan ng mga estranghero sa hindi pagtulong sa kanila - ang kumpletong kawalan ng pananagutan sa sarili ay palaging nakakapag higanti.

Bilang isang lalaki, hindi ako lubos na sigurado sa eksistensyal na katakutan ng pampublikong kahubaran, ngunit para sa mga kababaihan - at lalo na para kay Jane - ito ay isang bangungot na walang katapusan.

Noong bata pa ako, natatandaan ko ang isa sa mga kaibigan ng aking ina na inilibot ang kanyang mga mata sa ugali ng kanyang asawa na mag-unat sa kanyang damit na panloob sa harap ng bintana, habang ginagaya niya ang kanyang sarili na lumuhod at kalahating gumagapang sa parehong bintana pagkatapos ng kanyang shower...

Nakakatuwang hindi maintindihan, naisip ko sa oras na iyon - tulad ng naisip ko nang maraming beses mula noon.

Si Jane ay hindi tinuruan, hindi handa para sa gayong hindi maiiwasang pagsasamantala. Ang mga partido ay para sa pagkasira ng kawalang-kasalanan, at ang bata ay nakamit ng isang iyon ang layunin nito!

Dapat sinabi sa kanya ng kanyang ama na ang kahihyan ay isang relasyon, hindi isang ganap. Tumangging mapahiya, manindigan at pagmamay-ari ang anumang ginawa mo, at ang mga nananakot – na mga nananakot dahil sila ay paranoid tungkol sa kahinaan – ibinabagsak ka at lumipat sa mas madaling mga target.

Maaari kang makakuha ng katayuan sa pamamagitan ng pag-atake - ang kahihyan ay maaaring magbago sa lakas at kapangyarihan, ngunit hindi niya magawang tumalon, kaya siya ang gumawa ng hakbang...

Si Jane ay nanatili sa bahay mula sa paaralan, na isang napakalaking pagkakamali - hindi ako makapaniwala na hinayaan iyon ng kanyang ama.

Ang pagpunta sa nakakatakot na homeschool na opsyon ay isang bukas na imbitasyon sa pagdami. Nagpakita siya ng takot - malaking pagkakamali.

Dapat ay nagpakita siya ng kumbinasyon ng magandang katatawanan at galit - dapat ay ibinahagi niya ang mga meme at pumasok sa paaralan na nakasuot ng two-egg halter top. Dapat sinampal niya ang sinumang alam niyang nasa party room na iyon. Maaari niyang sakyang ang alon na ito hanggang sa pinaka tuktok.

Pahina 115 ng 404

Sa halip, bumaba siya sa isang stepladder, sa wala.

At palagi akong napapansin bilang kakaibang predictable - at ngayon, sa maliit na silid na ito, nakulong sa isang matigas na kama tulad ng isang malambot na sanggol - na nagpakamatay si Jane sa bahay ng kanyang mga magulang, hindi sa bahay ng party.

Hindi ko maisip kung ano ang sinabi ng kanyang mga magulang sa kanya, ngunit naisip ko na sinisi nila siya para sa kanyang kawalang-ingat, hindi ang kanilang mga sarili sa pagpapaalam sa kanya na dumausdos sa mga panga ng mga pating. Malamang na binibitin siya ng kanyang ama sa ibabaw ng mga mandaragit sa pag-asang makakuha ng kapangyarihan, ginamit siya bilang tagapagsalita para sa kanyang mga hangal na teorya ng abstract na kabutihan- mayroon siyang dapat madama na nagkasala, at itinapon ang lahat ng pagkakasala sa kanya, at sinira siya sa wala.

Tumagal ng tatlong araw bago muling nabuhay si Jesus, at tumagal ng tatlong araw para madala ni Jane ang kanyang hagdan patungo sa langit.

Hindi kilalang numero...

Naglalaro ako ng sword-wielding VR game nang umilaw ang aking telepono sa labas ng aking pekeng uniberso, na nag-aanunsyo ng isang tawag mula sa hindi kilalang numero.

Ako ay nasa mainit na kompetisyon sa isang hindi kilalang online na kalaban, at wala akong pakialam na matalo dahil sa isang malamang na telemarketer, kaya naglaro ako, nag-swipe sa mga bloke tulad ng isang baliw na konduktor.

Pagkatapos, nakatanggap ako ng tawag mula kay Hamish, at pinag-aralan naming iniwasan ang paksa tungkol kay Jane, dahil ayaw naming aminin na baka siya ang nasa isip namin. Gayunpaman, may kakaibang pangyayari, dahil iginiit niya na plano naming manghuli ng mga Pokémon, isang bagay na hindi namin nagawa sa loob ng maraming taon - ito ang uri ng regression na dapat ay nagbabala sa akin tungkol sa isang bagay.

"Sandali lang," sabi niya, habang ako ay bahagyang nagpoprotesta sa abala ng muling pag-install ng Pokémon Go. "Ah, bale, hindi kilalang tumatawag..."

Nakaramdam ako ng kakaibang panginginginig noon – parang gansa na naglalakad sa aking libingan, gaya ng sinasabi ng aking tiyahin. Isang abiso ang lumitaw na mayroon akong isang voicemail na mensahe, at ang aking kamay ay literal na nakaramdam ng pagyeyelo sa aking telepono, na para bang kaya kong hawakan ang '1' na susi upang makuha ang mensahe, ngunit tatangi lang itong sumunod. Nakaramdam ako ng pagtaas ng pagduduwal, at pagkamuhi at pagkainip para sa bawat araw na aking nabubuhay, lahat ng mga hangal at aksa yadong sandali ng aking paggising, at bigla kong nais na nasa Thailand, sa isang nayon ng pangingingisda, kumukuha ng simpleng protina, malayo. mula sa teknolohiya at lumulutang na mga bloke ng kulay at sa aking pamilya at – at sa aking cell phone.

Sinabi ni Hamish: "Nakatanggap ako ng isang mensahe, maaaring luma na, maaaring mahalaga - sasagutin kita..."

Nahulog sa slow-motion na takot, nag-dial ako sa aking voicemail. Si Jane iyon.

May kung ano sa boses niya ang nag-utos sa daliri ko – ang paraan ng pagbanggit niya sa pangalan niya, ang malayong tinny disembodied voice, na para bang binalikan siya noong 1950s sa isang beach radio, na iniwan sa hatinggabi na buhangin. Idinikit ng hintuturo ko ang '7' na buton, tuluyang binura ang mensahe. Ang pariralang 'kawawa

Pahina 116 ng 404

party' ang lumutang sa isip ko – sasabihin iyon ng nanay ko sa tuwing magreklamo ang isa sa kanyang mga kaibigan, at talagang kinasusuklaman ko ang mga salita.

Umupo ako sa couch, nakatitig sa phone ko, parehong gusto at ayaw na tumawag ulit si Hamish, para sabihin sa akin kung ano man ang sinabi ni Jane na hinding-hindi ko marinig ng daliri ko.

Gusto kong sabihin na ang pag-iisip ng pagtaas ng alarma ay hindi sumagi sa aking isipan - at sinabi ko sa aking sarili na, sa loob ng maraming taon - ngunit ngayon, sa kama na ito, sa puting silid na ito, sa loob ng isang walang laman na die, walang ituro ang pagpapatuloy ng kawalan ng katapatan.

Maaari kong tawagan ang ama ni Jane, ang kanyang ina, 911 - maaari kong tawagan si Jane pabalik, maaari kong i-text si Hamish, at maaari kaming tumakbo. Maaari kong tawagan ang sarili kong ama para humingi ng payo, ngunit hindi ko napigilan kahit ang pahiwatig ng paniwala na mayroon akong problema na hindi ko kayang hawakan.

Hindi hindi...

Umupo ako roon na parang isang bukol sa isang troso - isa pang parirala ng aking ina na kinasusuklaman ko

– habang dumilim ang silid, nanlamig ang aking puso at isang partikular na hanay ng mga nagniningning na riles ng tren ang lumiit sa unahan ko, na nagmumula sa aking mga paa pasulong batay sa aking pag-aalinlangan at – at – ano?

Bakit hindi ako kumilos?

Hindi ko alam kung isang sangang ito sa kalsada – iniisip ng lahat na kaliwa't kanan ang mga sangang ito, na isang ganap na kasinungalingan – ang mga sanga ay pataas at pababa, pababa sa kailaliman na aking tinitirhan sa anumang estado ko ngayon. ...

Ano ang gusto ko sa wala?

Talagang wala kang gusto...

Naninikip ang aking lalamunan - bumalik ang boses...

Ano ang ibig sabihin nito? Ito ay isa pang paraan ng rephrasing - muling pagbigkas sa sinabi ko.

Ngunit hindi lubos, hindi lubos...

Ang pag-iisip ay lumitaw sa akin na gusto ko si Jane - hindi mamatay, kinakailangan, ngunit

mabigo sa isang napakalaking paraan, upang hindi na ako pumili...

Ano? Pumili ng ano?

Aba, anuman ang humantong sa akin kung nasaan ako.

May natulungan ako, sa halip na tumitig sa isang madilim na pader, isang patay na bukol sa aking lalamunan.

Dapat akong umiyak - Ako ay sapat na tao upang malaman na dapat akong umiyak, ngunit tila lumuluha lamang ako sa awa sa sarili ...

Pahina ng 117 ng 404

Kung tumawag ako pabalik, sinipsip niya sana ako sa kanyang drama, at galit na galit laban sa akin, at sinubukang hilahin ako palapit, para sugpuin ang kanyang mga sugat, at magkakaroon ako ng maghapon na trabaho ng sinusubukan suportahan ang isang hysteric na nawalan ng buhay dahil nawala ang pang-itaas niya

Ang mga taong marupok, isang bagay sa buhay ang magpapawalang-bisa sa kanila, mas mahusay na mas maaga kaysa mamaya, nagliligtas...

Hindi, masyadong malayo iyon, kahit para sa akin. Walang sinuman ang nararapat – nararapat...

Kung tinawag ko siya pabalik, kami ay pinagsama-sama magpakailanman, tulad ng isang balanseng aksyon sa isang pinakamalalim na libingan. Gusto niya - magkakaroon siya ng kapangyarihan sa akin, na hindi ko kayang panindigan, hindi ko kayang tiisin. Kutyain sana ako ng mga kaibigan ko - 'Kamusta ang pasyente ngayon?'

Hindi ko kayang gawing mas magandang lugar ang mundo, at hindi ko magawang matamaan ang gasolina at maghanda ng isang hindi handa na kaluluwa para sa mga pinsala ng planetang ito...

At naupo ako sa dilim, at tumalon ako nang umuwi ang aking mga magulang, at nagkunwaring natutulog, dahil hindi ko mabuksan ang ilaw ng mabilis upang matakpan ang aking kawalan ng pagkilos – at dumaan ako sa hapunan, at nanood ng sine. , at nakinig sa aking ama na nagrereklamo tungkol sa pulitika - na paghahagis ng takot na mga sulyap sa aking telepono, naghihintay para sa hindi maiiwasan pagsabog - at walang napansin, wala talaga, walang kakaibang tingin ang itinapon sa aking direksyon, walang biglaang mga tanong tungkol sa kung nasaan ang aking isip, walang mga tanong kung ano ang maaaring gumugulo sa akin - at napagtanto ko, noong gabing iyon, na kaya hindi

ko tinawagan si Jane. Nakilala lang ako ng pamilya ko bilang isang taong nagtatago – lahat.

Isang walang katotohanan na kaisipan ang pumasok sa aking isipan:

Kung tinawagan ko si Jane, hindi ako makikilala ng aking pamilya, at babarilin ako bilang isang nanghihimasok...

Ngayon ang libing ay isang nakakatawang bagay; palagi mong iniisip ang mga kabaong na napupunta sa putik sa maulan na maulap na araw, na may mga bula na tunog ng biyolin na kalahating nalulunod sa ambon. Ang bawat tao'y gumagalaw nang mabagal; mga babaeng sumuray-suray, mabangis na mga lalaki ang tumulong sa kanila... Sinisigawan ang mga bata dahil sa paglalaro ng tag sa mga basang puno. Ang isang sariwang lapida ay tumataas tulad ng isang nag-iisang incisor laban sa mossy molars ng mga lumang pagkamatay. Ang isang pagtitipon sa paligid ng isang butas ay nagpapaalala sa lahat na walang bumisita sa iba pang mga katawan - at lahat ay nararamdaman ang biglaang maliit na pagkabigla ng mortalidad, alam na isang araw, sila rin ay mapupunta sa lupa, at titigan ang itim na pelus hanggang sa kainin ng mga uod ang kanilang mata – at lahat ay gumagawa ng biglaang maliliit na resolusyon tungkol sa pagiging mas mahusay, paggawa ng mas mahusay– na nakakalimutan ng lahat sa oras na matapos ang reception, tulad ng lahat na nagpapanggap na nagdye-dyeta hanggang sa may lib्रेng cookies sa buffet. Ang biglaang pagnanais na maging 'mas mahusay' ay napalitan ng isang sakim na gutom para sa parami ng parami, na para bang maaari nating punan ang libingan na iyon ng pera at kapangyarihan at katayuan at kasarian, kaya't walang puwang para sa atin, at maaari tayong mabuhay magpakailanman ...

Ang libing ni Jane ay isang sinasadya-tragic na pangyayari; isang acoustic na bersyon ng kanyang paboritong kanta - 'Scar Tissue' -

ay tinugtog at inawit ng isang kaibigan niya, na malinaw na nasiyahan sa pagkakataong ipakita ang kanyang mga talento; alam niyang kinukunan siya para sa social media – medyo kumikirot ang tiyan, pero eh, ano ang magagawa mo, mga tao

Pahina 118 ng 404

ay mga tao. At lahat ng taong kilala niya, at lahat ng taong pinamunuan niya – hindi niya kasalanan, hindi niya pananagutan ang pagiging maganda at matalino – at lahat ng taong sinubukan niyang tulungan –

lahat sila ay dumating at tumayo sa random na mga bilog at kumpol, at umiyak sa kanyang pagpanaw - at naantig sa kanilang sariling pag-iyak, dahil nangangahulugan iyon na sila ay sensitibo™ at mabuti™ - at ang araw ay sumikat nang nakabulag, at ang mga tao ay tumangging magsuot ng kanilang salaming pang-araw, upang makita ng ibang tao ang kanilang mapupulang mga mata at paminsan-minsang pagluha - ang tanging ulan sa buong araw na iyon ay awa sa sarili - at ang Kalikasan ay walang pakialam kahit kaunti na ang isang maluwalhating nilikha sa kanya ay napunta sa lupa - ang mga ibon ay lumipad, ang mga puno ay kumakaluskos. , hindi mapakali ang mga ulap na dumalo...

Nakita ko ang isang uod sa damuhan, nagpapaaraw sa kanyang sarili, ninanamnam ang init bago sumisid sa basang dilim para sa bago nitong pagkain – at bigla kong nalaman ang sarili ko na dumaraan sa mental exercise ng pag-imagine kung ano ang itatawag sa kanya sa underground menu – isang 'Jane. -na'; tatawagin siya ng isang French restaurant na 'Jain Pain' - para sa tinapay - ang pagpunta sa ibang wika ay pilay, ngunit wala akong maisip... Champagne Jane, bagama't ang kanyang sakit ay hindi pakunwari - Brain Drain Jane; marahil ay inalis nila ang kanyang utak bago siya ilagay sa silk box na puki... Subdomain Jane, sa ibaba ay hahamunin niya ang dumi na may basag na kagandahan...

At ngayon – Mundane Jane, isang katawan lamang – ang isang babae ay maaaring mahulog mula sa isang napakataas na taas patungo sa isang lawa, pagkatapos ay siya ay magiging bato at hindi na, ngunit ang mga alon ng kanyang epekto ay hindi tumitigil...

Lumingon sa akin si Hamish at itinuro ang isang lapida ni Jesus na lumuluhod at nagdarasal, at sinabi: "Hindi ako sigurado kung bakit si Stone Jesus ay sumisid para sa isang volleyball..."

Nakaramdam ako ng pagkahilo sa sandaling iyon, na para bang ang mga salitang ito ay isang pangungusap na ipinasa sa akin, sa aming lahat. Nakaramdam ako ng pagkasuklam, isang katiyakan na walang makakatakas mula sa humagikgik na narcoleptic na pamimilit na gumawa ng mga biro sa bawat

gastos – na walang sinuman sa amin ang makakaramdam ng anumang kahalagahan – na hindi iniisip ng mang-aawit si Jane, ngunit umaasa na maganda siya sa YouTube – na lahat ng umiiyak ay umiiyak para makita, para maging mahalaga – na lahat tayo ay

mahalaga at mulat sa sarili at pinupuno ang ating kahungkagan ng mga walang laman na mata ng mga taong walang laman. At walang makausap, walang marinig, walang masabi na may ibig sabihin maliban sa pagmamaniyula – at hindi kami maaaring maging tapat dahil lahat kami ay takot na takot – sa isa't isa – sa hindi pagsang-ayon – sa simpleng katotohanan na lahat ang ating 'relasyon'

nakabitin ng manipis na sinulid ng pagkakaayon.

Inimbitahan kami para magbigay ng mga talumpati, at isa-isa kaming pumunta, tinanggal ang aming mga sumbrero para ipakita ang aming buhok, na parang audition para maging tao.

Ang mga talumpati ay pare-pareho, naayos lang...

Nadurog ang puso ko, minahal ko siya, kahit hindi ko siya kilala gaya ng gusto ko, isa siyang inspirasyon, napaka matulungin, narito ang isang detalye tungkol sa isang taong natulungan niya na nagsasabi sa iyo ng lahat ng kailangan mong malaman tungkol sa kanya, ako Hindi ko alam na ganito pala siya nagdurusa, ang aking pinakamalalim na pakikiramay sa kanyang mga magulang, mahal niya ang mga hayop, pinatawa niya ang lahat, siya ang buhay ng bawat isa – mabuti, walang gustong banggitin ang salitang 'party,' kaya sinabi nila.

– sosyal na pagtitipon, hindi ako masyadong relihiyoso, ngunit pakiramdam ko ay sigurado akong magkikita kami muli, ang kantang ito ay dumating sa radyo na nagpapaalala sa akin sa kanya, at ako ay umiyak ng umiyak, ako ay palaging magsisisi na hindi na gumawa ng higit pa, siya ay nasa isang mas tahimik na lugar, blah blah blah...

Pahina 119 ng 404

At walang makakapagsabi ng totoo – imposible iyon, naiipit ka sa interstellar space kung ang isang simpleng pantig ng katapatan ay dumaan sa iyong mga labi.

Walang makapagsasabi:

Lihim kong minahal ang pagbagsak niya – Ibinahagi ko ang mga larawang iyon sa pagsira sa sarili social media, akala ko ito ay nakakatawa, parang madre sa strip club. Napaiwas ako ng tingin nang makita ko siya, hindi ako tumawag para tingnan kung kumusta na siya, natawa ako sa iba, pinalayas ko siya ng nakakapasong latigo ng panunuya sa bangin, binili ko ang lubid at itinali para sa kanya at tinulungan. ang kanyang paghikbi sa hagdan, at sinipa ito... Gusto ko ang drama, mahal ko ang kapangyarihang hawak ko ngayon sa buhay at kamatayan; Ako ay katakutan, ako ay masusunod – at ako ay magiging isang alipin ng pagsang-ayon na kung minsan ay umiiwas sa pagpatay – ngunit wala akong pakialam, dahil wala akong ideya kung paano mamuhay, kaya ang conformity ay kasing

ganda ng isang sistema anuman – at ang paghiwalay sa karamihan ay napakapanganib na ngayon na ang pagsunod ay ang kaligtasan. I don't have to be good, I just have to want to live, which I don't need to earn, it is built-in – kaya ang mga magagandang regalo na binigay ni Jane sa akin ay purpose and meaning – my purpose is to stay alive , ang ibig kong sabihin ay sirain ang mga lumilihis. Si Jane ay hindi namatay nang walang kabuluhan - binigyan niya ako - lahat tayo - isang hindi matatakas na mapa para sa natitirang bahagi ng aming hindi likas na buhay ...

Walang makapagbibigay sa iyo na magsinungaling tulad ng kamatayan... Naaalala ko na kinaladkad ako sa libing ng isang yaya noong bata pa ako – sa palagay ko dapat kong sabihin ang 'yaya ko,' ngunit hindi nila naramdaman ang akin - at nabuhay siya ng walang kwentang buhay na talunan na ang tanging masasabi ng sinuman tungkol sa kanya - maliban sa kalokohan na mahal niya ang mga bata, kapag ang talagang mahal niya ay isang suweldo at pang-araw na telebisyon - ay naglagay siya ng maraming pag-iisip sa mga kendi na pinili niyang ibigay sa Halloween.

Kahit na sa edad na pito, sa palagay ko, ang ideya na ang pagkakaroon ng bahagyang mas magandang Halloween candy bilang iyong legacy ng pag-iral ay halos walang katapusan na nakapanlulumo sa akin.

Ang mga taong nakakakilala sa kanya ng pinakamatagal ay - mga dentista... Baka ipangalan sa kanya ang kanilang mga bangka...

Napangiti ako sa isiping iyon, ngunit sapat na ang alam ko para kumagat sa pisngi, gumuhit ng dugo, at manahimik.

Sa palagay ko, ang ilang mga pagkalugi ay napakalalim na mahahanap lamang nila ang kaligtasan sa drama – nagbigay ng mahabang talumpati ang tatay ni Jane na nakaantig at nag-alis ng mga pangunahing isyu ng pag-atake sa reputasyon at pananakot sa social media – alam mo, ang pamantayang 'Sana ang mga tao ay mayroong pamantayan' bagay na nagpapahintulot sa kanya na sabihin sa kanyang sarili na isinulong niya ang kanyang mga malalaking bato ng mga salita sa pamamagitan ng kolektibong pagtitipon ng mga makasariling tao - ngunit ang taong ito na dumanas ng hindi maisip na pagkawala ay hindi pa rin maalis ang laman ng mga kabataang callow na humihikab sa kanyang harapan - hawak namin ang kapangyarihan - kaya niya. pahiwatig lamang para sa kapakanan ng kanyang sariling konsensya...

Ngunit lahat tayo ay nabuhay at huminga para sa kapangyarihan sa kabutihan - iyon ang patuloy na pag-igting ng ating walang katapusang buhay - kapangyarihan laban sa kabutihan. Siyempre, gusto ng lahat na maging mabuti - bawat pelikula at libro ay tungkol

sa tagumpay ng kabutihan laban sa kasamaan - iyon ay isang pangunahing mito ng ating pag-iral, ngunit lahat ng ito ay walang kapararakan at walang kabuluhan. Kung ang mabuting tao ay pinahihintulutan na magtipon ng kapangyarihan, dadalhin nila tayo sa orbit - sila o tayo, alam natin iyon, dahil nasakop natin ang kabutihan sa loob natin. Hindi nila alam ang labanang ito, dahil tinanggihan nila ang kasamaan sa loob nila.

Pahina 120 ng 404

Tatay ni Jane:

“Pinasasalamat ko ang lahat ng pumunta dito para sa araw na ito, para sa aking Jane...” Nanginginig ang boses, malalim na paghinga. “She would be so touched, if she could see what I see... What I see is a community that - while it has imperfections of course- ay nagsama-sama para magluksa sa kanya. Gusto kong pasalamat si Stacy para sa kanyang magandang kanta

– Ginagarantiya ko sa iyo na iyon na ang huling pagkakataon na pakikinggan ko ito, walang kasalanan... Si Jane ay espesyal – Alam kong lahat ng mga bata ay espesyal sa kanilang mga ama, kanilang mga magulang – ngunit sa palagay ko lahat tayo ay maaaring sumang-ayon na mayroong isang bagay na talagang kapansin-pansin tungkol sa kanya. Nagkaroon siya ng espiritu at pagnanasa at - isang pakikiramay - na nagpapaliwanag sa mundo, kasing liwanag ng mga bagay - ngayon. Kinuha niya ang lahat ng uri ng mga hayop noong siya ay maliit, lahat ng uri ng mga tao noong siya ay mas matanda - naisip ko kung siya ay nakikiramay sa isang pagkakamali, ngunit wala akong mahanap na anumang mga pagkakamali sa kanya ngayon, bago sa inyong lahat. Matatagpuan niya ang walang hanggang biyaya ng hindi kailanman tumanda, ng kanyang kagandahan na hindi kumukupas, ng optimismo at sigasig ng kanyang kabataan na hindi nabubulok sa mga dekada. Hindi na niya malalaman pa

– kawalan ng pag-aalala, lamig marahil – hindi na niya makikita ang mga pagsasamantala sa mundo, ang likod ng...” (Dito, alam nating lahat na sasabihin niya

'mga kaibigan,' at nakaramdam ng bahagyang kahihyan - at malaking kapangyarihan - na tumanggi siyang bigkasin ang salita.)

Iminuwestra niya ang kanyang asawa, na nakaupo nang matigas ang likod, ngunit ang kanyang mga binti ay nakabuka, na parang manganganak. "Nadama namin ni Marjorie - pakiramdam - hindi kapani-paniwalang pribilehiyo na makilala si Jane sa maikling panahon na siya ay nasa aming buhay.

Kapag nangyari ang anumang uri ng – ang mga sakuna na ito, lumingon ka sa loob, at hahanapin kung ano ang maaaring nakapagpabago sa mga bagay, kung ano ang maaaring mangyari. Hindi ko na - ibalik siya, ngunit kahit papaano ay umaasa ako na magdala ng kaunting karunungan dito - pagtitipon - upang walang sinuman sa inyo ang kailangang dumaan sa ating pinagdadaanan, na duda ko na titigil...

"Syempre kailangan nating mamuhay nang alam natin na ang susunod na hakbang ay maaaring isang landmine ng trahedyang, ngunit patuloy pa rin ang paglakad ..." (Here, Hamish stifled a giggle, because not even bottomless parental grief can excuse terrible analogies. I dug my elbow into sa kanyang tagiliran, para maglabas ng mas nasasakal na tawa.)

"Syempre dapat nating tandaan na ang buhay ay maikli, at manatiling malapit sa isa't isa, at makipag-usap at makinig nang malalim at matalino hangga't maaari, at siguraduhin na ang mga lihim ay hindi - nakapaligid sa isa't isa, at ibababa tayo.

At dapat tayong maging – malakas, sa harap ng..." (Dito, sasabihin na sana niya ang 'bullying,' ngunit ang kanyang katahimikan ay muling nagpalaki sa aming kapangyarihan.) "...kahirapang."

At pagkatapos, nakakagulat, nawala siya sa script.

Sumandal siya, hinawakan ang podium. Ang kanyang kalbo na ulo ay napaka liwanag sa sikat ng araw na tila nawawala sa kanya ang kalahati ng kanyang bungo.

"May nakuha ba sa inyo - tinawag ba niya ang sinuman sa inyo dati - namatay siya?"

Nanlaki ang aming mga mata, at nagkatinginan kami, iniisip kung sinumang matinong binatilyo ang masisira ng ranggo.

Ano ba ang tanong niya? Talaga bang inaasahan niyang may aamin sa anumang uri ng kasalanan sa pagkamatay ni Jane?

Ang aming mga magulang ay mayaman, alam namin ang lahat tungkol sa mga posibilidad na mademanda. Ang ligaw na kalungkutan ay gumagawa para sa nakakapagod na mga demanda.

Pahina 121 ng 404

"Tinanggal niya ang history ng tawag niya, dati – pero gusto kong magkaroon ng – isang espesyal na relasyon – sa sinumang maaaring tinawagan niya, hindi ko alam kung may makukuha ba kami sa kumpanya ng telepono – pero kung susubukan niya, kung magsasalita siya. kasama ang – kahit sino, kailangan ko talagang malaman kung ano

ang nangyayari sa isip niya, pakiusap, alam kong kakaiba ang tanong, ngunit hindi ko alam kung – sinuman ang – o kung sinuman, kayong lahat, ay magiging nag-assemble ulit, ganito, at wala na kaming ibang anak, kaya mawawalan kami ng track – lahat kayo, magiging parang nagyelo sa utak nyo, lumilipat sa nakaraan, kasama si – Jane.”

Nagkaroon ng pause. Nagulat ang lahat. Nagbabala ang mga magulang sa kanilang mga anak.

Nanginginig ang boses niya habang nagsasalita. "Maraming tanong, alam ko, ngunit talagang makakatulong ito kay Marjorie - sa akin - kung alam namin ang anumang bagay tungkol sa kanyang huling mga iniisip, ang huli ni Jane..."

Isang nakakapanghinang hikbi ang lumabas sa kanyang dibdib at nagkalat ang kanyang mga nabasag na salita na parang geyser. Mabilis siyang tumango, nagpasalamat, at bumaba.

Pagkatapos, sa reception, lahat kami ay umiwas sa kanya tulad ng salot, natatakot na siya ay makipagbuno sa amin sa ilang mga vestibule at hinihiling na magbasa kami ng isang patay na utak.

At pagkatapos, unholy of unholy's, si Marjorie, ang kanyang asawa, ay iginiit na tumayo kami nang pabilog - awkward kasama ang walang katapusang mga mesa ng finger food - at manalangin.

Wala akong kilala kahit isang taong relihiyoso - ang relihiyon ay mas mababang-kasta, isang bagay na binalingan mo noong sinira ng buhawi ang iyong trailer. Namilog ang mga mata ng aming mga magulang nang dumating ang kanyang kahilingan, at alam ko sa sandaling iyon na hindi na namin makikita ang pamilya ni Jane, dahil ipinagtapat nila ang kanilang kahinaan sa sentimental – at hindi mahalaga kung sentimental iyon, alam ng Diyos na ginawa namin iyon. paminsan-minsan - mahalaga lamang na ito ay kahinaan, na siyang hindi mapapatawad na kasalanan sa ating buhay.

Wala ba silang natutunan sa pagkamatay ni Jane? Naisip ko - at ang tanungin ang tanong na iyon ay upang sagutin ito.

Naalala ko ang isang lalaki na nagngangalang Samuel - isang kasama sa negosyo ng tatay ko - na ang anak na lalaki ay pinatay ng isang pulutong ng joy-riding na lasing na mga teenager. Ang anak ni Samuel ay nagjo-jogging sa kahabaan ng isang kalsada - gusto niyang magpaganda para sa kanyang nalalapit na kasal - at siya ay nabangga ng napakalakas ng trak na siya ay napugutan ng ulo.

Si Samuel ay nakatayo sa silid - hindi katulad nito - at nagbigay ng isang makatwirang pananalita, at hindi lumuha, at kumain ng buong puso, at nakipag-usap tungkol sa

panahon at pulitika, at ipinakita ang kanyang karaniwang pagkairita sa kanyang bumubulusok na nakatatandang anak na lalaki - at natatandaan kong nakaupo, ngumunguya. sa isang maliit na quiche, at nakatitig kay Samuel, nagtataka kung paano niya malalamon ang buhay ng kanyang anak, at hindi man lang dumighay. Para siyang intransigent na puwersa ng kalikasan – naisip ko na baka umiyak siya ng mapait habang nag-iisa, ngunit, sa pagtitig sa kanya, naisip ko: kung hindi mo alam kung bakit siya naririto, para saan ang pagtanggap na ito, wala kang ideya. na nawalan siya ng anak.

Na-imagine ko na, kung artista siya, matatanggal siya on the spot. Para sa kapakanan ng Diyos, nawalan ka lang ng isang anak, huwag kang umarte na naiinip sa simbahan!

Pahina 122 ng 404

Hindi – ang relihiyon ay kahinaan, pinutol nito ang iyong mga gana at itinuon ang iyong mga ambisyon at lakas sa hindi tunay. Ang kabilang buhay ay isang gantimpala para sa mga natalo sa buhay - maaaring mamanahin ng maamo ang lupa, ngunit hindi ang mga karapatan nito sa mineral...

Gayunpaman, sa parehong paraan na hindi mabanggit ng tatay ni Jane ang aming kasamaan – ang aming pag-alis sa mahihina – hindi mabanggit ng nanay ni Jane ang aming ateismo – mabuti, kahit na ang ateismo, higit na agnostisismo, dahil ang pagiging laban sa isang bagay ay ang uri ng pagpapatibay nito. pagkakaroon, o halaga...

Binanggit niya na alam niyang ang karamihan ay puno ng mga nagdududa sa kanilang pananampalataya, ngunit hiniling sa Diyos sa itaas na dalhin si Jane sa Kanyang walang hanggang mapagmahal na yakap, at panatilihin siyang ligtas at masaya hanggang sa muli silang mag-asawa - at naaalala ko. na tinatamaan ng salitang iyon – ligtas – dahil ito

Ipinahiwatig na may mga panganib sa langit, mga lobo na nakadamit ng tupa na nanghuhuli sa mga anghel marahil.

Oh well, ang mga ina ay palaging paranoid tungkol sa panganib, iyon ang ugat ng aking kapangyarihan sa pulitika sa bandang huli...

Napakabuti niya, lagi kong binigay iyon sa kanya – at nakahanap ako ng bagong paggalang sa relihiyosong pananampalataya sa sandaling iyon, kung saan kinailangan kong umikot upang maiwasan ang paghawak sa kamay ng isang batang lalaki, na kukutyain magpakailanman –

at ang paggalang na iyon ay tumagal sa akin sa natitirang bahagi ng aking buhay.

Halos mahulog ang loob ko sa kanyang pananaw, ng proteksyon at transendensiya at isang mapagmahal na sansinukob at isang layunin sa moralidad, at isang lakas sa kabutihan. Napakaliit ng kapangyarihan ng birtud sa mundo - o hindi bababa sa, sa aking mundo -

na kailangan nito ng pinakamakapangyarihang tagapagtanggol, o tagapagpatupad – ngunit hindi iyon ang pangitain ni Marjorie:

"Mahal na Panginoon, nagpapasalamat kami sa regalo ni Jane, at tinatanggap ang iyong desisyon na ibalik siya sa iyo. Ikinalulungkot namin ang anumang papel na ginampanan namin sa kanyang kawalan ng pag-asa, at hilingin sa iyo na patawarin mo siya at kami para sa regalo na kanyang..." (Sasabihin niya - 'tinanggihan,' o 'tinapon,' ngunit hindi...) "...nawala, sa kanyang kalungkutan. Hinihiling namin na pagpalain mo ang isipan at puso ng bawat isa sa silid na ito, na marami sa kanila ay nagdududa sa kanilang pananampalataya, o hindi naniniwala – hinihiling namin na ikaw ay..." (Sa ilang kadahilanan, naisip ang salitang 'maligo', ngunit tinanggihan din niya iyon.) "...palibutan mo sila ng iyong pagmamahal at biyaya. May mga nasa silid na ito na hindi nakakaramdam ng pagmamahal -

and may have never felt loved..." (Ito ay isang mapanganib na suntok sa aming mga magulang, ngunit sa palagay ko ay tinanggap ni Marjorie ang kanyang paparating na pagtatalik.) "...at hindi nila iyon kasalanan, iyon lang ang bumagsak na mundo na ating ginagalawan. At mayroon sa atin na hindi naniniwala sa kasamaan – mangyaring payuhan sila tungkol sa panganib nito –

ang panganib ng pagkawala ng kung ano ang gumagawa sa amin pinaka-tao, ang aming pananabik para sa unibersal, para sa walang hanggan, para sa hindi maunawaan at maganda. Punuin ang puso ng lahat ng lahat ng higit na pagnanasa, para sa kabutihan, para sa pagtubos -

and yes, for forgiveness, in part for what happened to my Jane. Lahat ay may malayang kalooban, alam ko iyon – pero lahat tayo...” (Sasabihin niya na 'hawakan.')

“...magkaroon ng epekto sa isa't isa, lahat tayo ay magkakasama sa lahat ng ating ginagawa, at kung may kahulugan ang walang kabuluhang kamatayan na ito, dapat ay sumumpa tayo na maging mabuti sa isa't isa, manindigan para sa tama, umiwas – mapang-uyam at tsismis at yaong – sumisira sa kabutihan. Kapag tayo ay bumaling sa walang hanggan – iyon lamang ang ating lakas upang makayanan ang kahalayan at pagsang-ayon na hinihingi ng – ng – kung ano ang nakapaligid sa atin...”

Ang mukha ng aking ama ay madilim sa galit. Nakita kong nagkaroon siya ng udyok na lumipat patungo kay Marjorie - ngunit pinigilan siya ng - isang bagay, at hindi ko pa siya nakita sa buhay ko - tumigil sa ganoong paraan. Ito ba ay paggalang sa kanyang kalungkutan? Ito ba ay..?

Pahina 123 ng 404

Ang kanyang pananampalataya?

Sinabi niya: "Aking mga anak - bata pa kayo, sa tingin mo alam mo ang lahat, at ako ay isang baliw na matandang babae na may mga krus sa kanyang mga mata - ngunit may natutunan ako na hindi mo pa alam. Hindi mo dapat ikompromiso ang alam mong tama!" Bumaba ang kanyang boses, at – sa kabila ng aming mga sarili – nakasandal kami para marinig. Akala namin nakakatawa siya; alam naming hindi siya.

"Alam kong kayo ay - lahat ay natatakot sa isa't isa, sa isang paraan, at iyon ang dahilan kung bakit - ang pinakamaliit sa inyo ay may pinakamaraming kapangyarihan. Nagsisimula ito nang napakaaga – iniisip ko si Jane, kung paano ako bumalik sa trabaho lamang... pitong linggo pagkatapos niyang ipanganak, at inilagay ko siya sa isang daycare, at umiyak siya at umiyak, ngunit ako – ginawa ko ang ginagawa mo , naniwala ako sa lahat ng tao sa paligid ko, isinakripisyo ko ang aking babae, ang aking pagiging ina, para sa pera na hindi namin kailangan at isang karera na hindi mahalaga... Hindi na ako makakabalik...”

Mapanganib ang boses ni Marjorie. “Ipinadala ko sa akin ang lahat ng aking mga file, pinuputol ko ang mga ito, dahil nasira ako... Naghawak ako ng isang newsletter na

isinulat ko, at naalala kong nahuli ako at nawawala ang kalahati ng kanyang birthday party, noong siya ay limang taong gulang – at noong ako dumating, hindi niya napigilang umiyak, at nasira ang lahat – at ngayon ang newsletter na ito na isinakripisyo ko sa kanya ay mapupunta sa shredder, at siya ay pupunta sa...”

Natigilan kaming lahat sa hindi nasabi na salitang 'lupa.'

"At matutukso ka rin niyan, na isuko ang iyong likas na mga bono para sa pera na basta-basta - sumingaw...

Ibinigay ko ang aking anak na babae para sa isang karera, at ngayon ay wala na ako, isa lang akong nasa krus para matutunan mo. Bakit siya - madaling kapitan - sa sinabi mo? Dahil kulang kami ng – bond, nakipag-bonding siya sa iyo, dahil kailangan niyang makipag-bonding sa mga bata sa kanya – daycare.” Lumiwanag ang kanyang mukha sa pagtataka sa kanyang biglaang pag-iisip: "At iyon ay napakalaking kapangyarihan para sa iyo, na magkaroon kayong lahat sa isa't isa kaysa sa - ang iyong mga magulang, kung ganoon nga ang kaso, ayokong isipin...”

Saglit siyang nag-genuflect sa harap ng altar ng pagkakasala bago bumulusok.

"Tungkol talaga ito sa pag-ibig, tulad ng sinasabi ng lahat ng kanta at tula at pagiging sentimental sa greeting card... Namatay si Jane dahil sa kawalan ng pagmamahal - totoo!" sigaw niya sa maputlang asawa. "Abala ka, abala ako, mayroon kaming pera at mga business card at katayuan at lahat ng bagay - maliban sa aming anak na babae! At kung nabuhay man siya, wala na siya sa atin – teka, gaano ka kadalas makipag-usap sa iyong mga magulang? Ginawa mo ang parehong bagay, ginawa nila ang parehong bagay - daycare at peer pressure at kawalan ng laman at ambisyon... Lahat tayo ay nagkakamali, at hindi ko alam kung bakit, hindi ko alam kung sino ang makikinabang...”

Bahagyang nanlaki ang mata niya. "Well, syempre - nakikinabang ka, mula sa kapangyarihan sa isa't isa - ngunit hindi ito totoo...”

At pagkatapos ay nagkaroon siya ng isang tunay na sandali ng kapangyarihan, at pinasabog ang aming buong istrukturang panlipunan, ngunit sa halip ay ibinaling niya ang kanyang mga mata mula sa amin, sa kisame, at inilunsad ang kanyang sarili sa kawalan ng kaugnayan sa pamamagitan ng pagsusumamo muli sa Diyos...

Hindi ko rin matandaan ang sinabi niya. Naaalala ko ang pakiramdam ng malaking kaginhawaan - at ilang hindi malinaw na kalungkutan, sa isang pangunahing napalampas na pagkakataon...

Pahina 124 ng 404

Ang libing ni Jane ay isang ehersisyo sa kapangyarihan - ang mga maliliit na kasamaan na ginawa nating lahat ay nanatiling hindi nasabi; sentimentalidad at awa sa sarili at ang pagkukunwari ng sariling kalungkutan ang namahala sa araw. Niliyab ng kalikasan ang tanawin sa nakakabulag na sikat ng araw; nagpatuloy ang lahat, ang planeta ay lumiligid sa wala, tulad ng mga salita sa ating isipan, at tayo ay tumira nang malalim sa mga uka ng ating kinabukasan, kung saan ang mabubuting tao ay kailangan lamang bigyang-kasiyahan ang kanilang kaunting budhi, hindi ang kabutihan mismo...

At nagtataka ako ngayon - dahil wala na ako sa loob ng maraming taon, kahit na sa palagay ko ito ay malalim na iniisip ko sa loob ng mga dekada - kung bakit walang sinabi ang tatay ni Jane, habang ang ina ni Jane ay halos sinabi ang lahat ...

Ang pagkakaalam na kahit papaano ay napatahimik ng mundo ang mga banal ay nagbigay sa akin ng lahat ng katiyakang kailangan ko para maging Pangulo.

Kabanata 16

Ilang araw matapos ang kanilang kasunduan, pinuntahan ni David si Roman sa ilang.

Sa isang konsesyon sa mga kagustuhan ng nakatatandang lalaki, sumakay sila ng mga kabayo sa labas ng Civ. Alam ni David na ang hindi komportable na paglalakbay na ito ay isang paraan ng dominasyong paglalaro mula sa nakatatandang lalaki, ngunit dahil nabawasan nito ang pangangailangan para sa karahasan, naisip niya na maaari siyang magdusa sa pamamagitan nito.

Sa loob ng unang oras o higit pa ay tahimik silang sumakay, at naramdaman ni David ang pagmamahal na mayroon ang matandang lalaki para sa ilang - tila ilang lamang mula sa lungsod; dito, sa gitna ng mga umiikot na ibon, hanging mabango ng pine at mabagal na pagtapak ng mga kabayo, ang tahimik at kapayapaan at – katahimikan – ng kalikasan ay nakapapawi.

Maya-maya, umungol si Roman.

"Naaamoy ko ang iyong pagiging sentimental mula rito," sabi niya. "Excuse me?"

"'Napakaganda, napakaganda ng kalikasan, dapat akong magtayo ng isang cabin sa kakahuyan, malayo sa lungsod' - karaniwan ito, at ganap na kalokohan." Iniwas niya ang isang kamay sa pamamagitan ng simoy ng hangin. "Ang hangin na ito ay puno ng mga bug na papatay sa iyo kung magagawa nila. May mga ahas sa ilalim ng mga dahon. Ang lahat ng damong hanggang tuhod ay may mga garapata na bumabaon sa ilalim ng iyong balat at lalason ang iyong dugo. Ang kalikasan ay isang ganap na asong babae, isang

malamig ang dugo ng mamamatay-tao na pumapatay ng isang bilyong buhay sa isang araw. Ang mga lalaki ay laging sinisira ng magagandang babae, dahil iniisip nila na ang kagandahan ay napupunta hanggang sa kaluluwa. Hindi maganda ang asong ito. Hahayaan ka lang niyang mabuhay hangga't naaalala mo iyon."

Tumango si David. "Pero sapat na ang tungkol sa asawa mo..."

Huminto si Roman, pagkatapos ay ibinalik ang kanyang ulo at tumawa ng malalim. "Nagpakasal ka?"

Tumango si David.

Pahina 125 ng 404

"At ikaw ang namamahala sa isa sa mga ito - mga DRO?" "Oo."
"Ang ganda niya?"

Ngumiti si David at tumango ulit.

"Oo, ngunit iyon ay dahil ikaw ang namamahala. Nakukuha ng mga pinuno ang magaganda, paraan ng mundo. At least may pagkakapareho tayo."

Hindi ko maisip ang paghalik sa isang babae na hindi kailanman gumamit ng toothbrush, naisip ni David, ngunit tumanggi na magsalita nang malakas.

Sinamaan siya ng tingin ni Roman. "Buweno, ngayong nasira na natin ang yelo, patayin natin ang ilang oras sa pag-uusap. Sabihin mo sa akin ang tungkol sa mga DRO na ito."

Huminga ng malalim si David.

"OK... Lahat ng tao ay may mga hindi pagkakasundo, iyon ay isang palaging katotohanan ng buhay, anuman ang uri ng lipunan na mayroon ka. Ang pinakapangunahing tanong ay: paano mo lulutasin ang mga hindi pagkakaunawaan na iyon? Kapag wala kang pilosopiya, mayroon ka na magkaroon ng sentral na awtoridad - isang Hari, Pinuno o Estado - kung kaya't laging sumasalungat sa pilosopiya ang mga sentral na awtoridad. Kung ang mga tao ay hindi maaaring mangatuwiran sa isa't isa, kailangan nilang dalhin ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan sa isang sentral na awtoridad, na naghahari sa pabor sa isa o sa isa pa - at ipinapatupad ang paghatol na iyon nang may karahasan. Ngunit hindi nito malulutas ang problema, ito ay nagpapalala lamang. Kung hindi maaaring hindi sumang-ayon ang mga tao tungkol sa kung paano

nareresolba ang mga hindi pagkakasundo, walang kalidad o kahusayan – o kabutihan – na kasangkot sa paglutas ng hindi pagkakaunawaan...”

Kumunot ang noo ni Roman at hinampas ang isang langaw. "Ito ang pinakamasamang paliwanag na narinig ko sa aking buhay. Anong kalokohan ang pinagsasabi mo?"

Nagkibit balikat si David. "Patas na. Sabihin nating nangangako akong babayaran ka ng limang daang Satoshi para sa isang – puno, hindi ko alam. At ibigay mo sa akin ang puno...”

Tumawa ng malakas si Roman. "Hindi ako isang ganap na tanga sa bansa, hindi mo kailangang subukan at ilagay ang lahat sa aking mga mata - lalo na kung sa tingin mo ay bibili ako ng isang puno para sa limang daang Satoshis!"

“Okay, may lumang termino: ‘widgets.’ Sumasang-ayon akong ibenta ka ng widget para sa limang daang Satoshis; pinapadala mo sa akin ang Satoshi, ngunit hindi ako nagpapadala sa iyo ng widget.”

Ungol ng matanda. "Iyon ang dahilan kung bakit hindi kami nag-abala sa pera."

"Pinag-uusapan natin ang tungkol sa mga DRO, hindi nag-ugat sa kakahuyan na parang badger. Paano mo malulutas ang hindi pagkakaunawaan na ito?"

Well, the two parties try to resolve their disagreement with each other, but failing that – well that’s the question of social organization, of civilization really. Ngunit hindi na tayo makakaabot pa kung wala ang UPB.

Pangkalahatang Kanais-nais na Pag-uugali."

Pahina 126 ng 404

Ibinaling ni David ang kanyang ulo kay Roman, ngunit ang matandang lalaki ay nakatingin sa unahan, pababa sa berdeng dappled na landas, at hindi nagtatanong ng malinaw na tanong.

“Ang UPB talaga ang pundasyon ng lahat – hinihiling ng UPB na ang lahat ng mungkahing moral na solusyon ay maging unibersal – at batay sa pag-uugali, hindi pag-iisip. Kung sasabihin natin na kailangan natin ng isang sentral na awtoridad upang malutas ang mga hindi pagkakaunawaan sa pagitan ng mga mamamayan – isang hukom ng Estado, sa halos buong kasaysayan, kung gayon ang hukom ng Estado na

iyon..." Huminga ng malalim si David, nagulat sa kanyang mental fog. Napakahirap ipaliwanag ang mga bagong konsepto sa mga tao nang walang anumang frame ng sanggunian

Napaungol si Roman sa katuwaan. "Sa palagay ko mas mahusay ka sa iyong trabaho kaysa sa pagpapaliwanag nito."

"Sana nga," taimtim na sabi ni David. "Sinasabi ng UPB na hindi ka maaaring magmungkahi ng solusyon na nasa labas ng solusyon. Kung mayroon kang problema - kung paano lutasin ang mga hindi pagkakaunawaan - hindi ka maaaring magkaroon ng solusyon na nagpapalala - nagpapalala ng problema. Kung masakit ang ulo mo, ang solusyon mo ay hindi pagpugot ng ulo."

Nagkibit balik si Roman. "Well, wala nang sakit sa ulo."

Tinapik ni David ang basang kayumangging leeg ng kanyang kabayo. "Kung gagawa ako ng argumento na ang wika ay walang kahulugan, kailangan kong ibukod ang argumento na iyon mula sa pangkalahatang prinsipyo na ang wika ay walang kahulugan. Kung ang wika ay walang kabuluhan, hindi ko kailanman magagawa ang argumentong iyon nang may anumang kalinawan. Kung ang wika ay hindi walang kabuluhan, maaari akong gumawa ng argumento, ngunit ang argumento ay hindi maaaring kung gayon ay ang wika ay walang kahulugan -nakikita mo ang ibig kong sabihin? Kung ang anyo ng argumento ay sumasalungat sa nilalaman ng argumento, ito ay hindi wasto."

Matagal itong pinag-isipan ni Roman. "Tulad ng kung sasabihin ko na ang karahasan ay hindi kailanman malulutas ang anumang bagay, pagkatapos ay patayin ang taong hindi sumasang-ayon sa akin."

Tumigil si David. "Oo, gumagana iyan..."

Nagkaroon ng ilang sandali ng katahimikan habang sila ay dumaaan sa isang hubad na puno na may limang malalaking itim na ibon na nakaupo sa payat na patay na mga sanga. Ang isa pang ibon ay tumutusok sa isang bagay sa matataas na damo.

Ngumiti si Roman. "Tingnan mo sila, nagbabahagi ng mabuti."

Hindi masabi ni David kung nanunuya ang matandang lalaki.

ipinagpatuloy niya: “Kaya may problema tayo, which is na ang mga tao minsan ay hindi kayang lutasin ang mga hindi pagkakaunawaan – ang solusyon ay hindi maaaring maging isang Hukom na ipinataw sa kanila, na hindi mapipili ng mga tao! Kung tayo ay mapipilitang gumamit ng isang partikular na Hukom - o isang partikular na sistema, parehong bagay - kung gayon mayroon tayong mas malaking problema kaysa sa ating hindi pagkakasundo. Ang prinsipyo ng hindi pagsalakay ay hinihiling na hindi natin simulan ang paggamit ng puwersa laban sa isa't isa - ang pagtatanggol sa sarili ay maayos, kahit na hindi sa madaling araw na paglilinis ng ilang araw ang nakalipas - at kung mapipilitan tayong gumamit ng Dispute Resolution Organization - muli, isang Hukom ng Estado para sa karamihan ng kasaysayan – pagkatapos ay sinusubukan naming lutasin ang isang hindi pagkakaunawaan sa kontrata gamit ang pagsisimula ng puwersa, na nangangahulugan na ang aming solusyon ay isang mas malaking problema kaysa sa problema mismo. Parang kung anyayahan ko ang isang babae, at pumayag siyang umalis, at pagkatapos ay aatras - at pagkatapos ay kinaladkad ko siya sa isang Hukom ng Estado na pumipilit sa kanya na pakasalan ako - mayroon kaming solusyon na mas masahol pa kaysa sa problema mismo.

Pahina 127 ng 404

"Dagdag pa, sinasabi namin na ang mga tao ay maaaring maging hindi makatwiran, sakim, narcissistic, makasarili - kakila-kilabot sa pangkalahatan.

– ngunit pagkatapos ay nilikha namin itong kabaligtaran na kategorya ng mga tao na tinatawag na 'Mga Hukom ng Estado' na mahiwagang immune mula sa lahat ng mga kategoryang ito! Iyon ay UPB - bawat kahulugan ng sangkatauhan ay dapat isama ang lahat ng sangkatauhan, ito ay isang uri ng isang malinaw na bagay, ngunit talagang makapangyarihan - tulad ng bawat kahulugan ng mga mammal ay dapat isama ang lahat ng mga mammal, nakuha mo ang ideya siyempre. Kung sasabihin natin na ang tao ay makasarili at corruptible

– kung gayon ang pagbibigay sa kanila ng marahas na monopolyo ng kapangyarihan ng Estado na ipatupad ang kanilang mga desisyon ay hindi malulutas ang problema ng pagkamakasarili at katiwalian – sa katunayan, ito ay nagpapalala lamang sa kanila nang walang katapusan!

"Iyon ang pangunahing problema sa buong kasaysayan. Ang pilosopiya ay masyadong primitive, o hindi lubos na nauunawaan -

o makatuwirang pilosopiya ay pinalayas ng kapangyarihan ng Estado, dahil sa kawalan ng makatuwirang pilosopiya, lumalago ang kapangyarihan ng Estado – ngunit ang lahat ay nagsabi: 'Naku, ang mga tao ay napakasama at nabubulok na kailangan nating bigyan ang isang maliit na grupo ng mga tao ng marahas na monopolyong kapangyarihan sa lahat ng iba. .'“ Napabuntong-hininga si David. "Siyempre, kung ang kahulugan ng sangkatauhan ay kasama ang 'masama at nasisira,' kung gayon kasama rin dito ang lahat ng mga hukom at mga pinuno at mga hari at mga pulitiko at - pangalanan mo ito. Malinaw na sinasabi ng UPB na hindi mo maaaring hatiin ang sangkatauhan sa dalawang magkasalungat na kategorya: ang mga diyablo na kailangang kontrolin at pamahalaan at hatulan - at ang mga anghel na maaaring bigyan ng marahas na kapangyarihan sa milyun-milyon, nang walang kapangyarihang iyon ang sumisira sa kanila hanggang sa kaibuturan!"

Kumunot ang noo ni Roman. "Okay, salamat sa aralin sa kasaysayan - ngunit ano ang impiyerno ng mga DRO?"

"Sige. Ang mga DRO ay Mga Organisasyon sa Pagresolba ng Dispute. Ikaw at ako ay magkakaroon ng hindi pagkakaunawaan - teka, bumalik tayo, bago iyon. Alam mo sa iyong tribo kung sino ang mga tapat at marangal na tao, tama ba?"

Tumango si Roman.

Ipinagpatuloy ni David: "Mayroon kang malalim na kaalaman sa kanilang mga pakikitungo at reputasyon – ngunit ang iyong kaalaman ay limitado sa laki ng iyong tribo – at ang simpleng katotohanan ay hindi namin maaaring panatilihin sa aming mga ulo ang milyun-milyong reputasyon ng mga tao. Kapag lumaki ang lipunan, tulad ng sa isang lungsod o kung ano ang tinatawag na isang 'bansa,'

kailangang malaman ng mga tao kung gaano katapat ang lahat – na ginagantimpalaan ng kaalaman ang katapatan, at pinarurusahan ang hindi katapatan. Kaya mayroon kaming isang bagay sa Civ na tinatawag na Contract Rating, na kung gaano kahusay mong panatilihin ang iyong mga kontrata - ang iyong salita. Kung ikaw ay pinalaki nang maayos, at ang iyong mga Scan ay mahusay, at ang iyong mga magulang ay may magandang Contract Ratings, ito ay medyo mura upang makapagsimula - kahit na mas mura kung ang iyong mga magulang ay handang magbayad para sa anumang mga hindi pagkakaunawaan na nawala sa iyo. Ito ay halos 1/10 ng isang porsyento ng presyo ng kontrata sa karaniwan - isang Satoshi sa bawat libo. Para sa presyong iyon, pareho kayong sumasang-ayon sa isang third party na gagamitin mo upang lutasin ang anumang mga hindi pagkakaunawaan – ang ikatlong partido ay tinatawag na DRO.

Lahat tayo ay nakikipag kompetensya sa isa't isa, na nagpapanatili ng katiwalian at mababang gastos."

Kumunot ang noo ni Roman. "Oo oo, lahat iyon ay napakaganda, ngunit ang buong problema ay: paano kung mayroon kang ilang hindi pagkakaunawaan, pumunta ka sa DRO na ito, at pagkatapos ay hindi mo pinapansin ang paghatol?"

Nanlaki ang mga mata ni David. "Sus, alam mo, sa nakalipas na daang taon, hindi namin naisip ang problemang iyon..."

"Sige, sige. Ipagpatuloy mo."

Pinipigilan ni David ang kanyang mga mata mula sa biglaang pagmuni-muni mula sa isang nakakabulag na lawa sa kanyang kanan.

Pahina 128 ng 404

"Hayaan na natin ito - ikaw at ako ay pumasok sa isang kontrata, maaari tayong dalawa na pumili ng isang DRO upang malutas ang anumang mga hindi pagkakaunawaan – sabihin nating mayroon tayo, at mayroon tayong hindi pagkakaunawaan, at hindi natin ito malulutas sa ating sarili, at pumunta sa DRO para sa paghusga, at nanalo ka – sabihin nating kailangan kitang bayaran ng isang libong Satoshi, at hindi. Sa halip, binabayaran ka ng DRO.

Iyon ang dahilan kung bakit sila naniningil."

"Kaya bakit hindi ko na lang ituloy ang paglabag sa aking mga kontrata, alam kong babayaran ng DRO ang aking mga parusa?"

"Buweno, kung kailangang bayaran ng DRO ang iyong mga parusa, hindi na gugustuhin ng DRO na makipagnegosyo sa iyo, at kakanselahin ang iyong kontrata."

"At gayon? Pupunta na lang ako sa ibang DRO."

"Gaano ka handa ang DRO na iyon na kunin ka, alam mong niloko mo lang ang huling DRO?"

"Magtiwala ka sa akin, palaging may manliligaw na handang kunin ako."

“Siguro, pero kailangan nilang singilin ka, dahil alam nila na malamang na kailangan nilang bayaran ang mga penalty mo – at bawat DRO ay mayroon ding sariling Contract Rating, batay sa kalidad ng mga customer nito. Kung magtatapos ang isang DRO

Puno ng mga manloloko at sumisira sa pangako, ang ibang mga DRO ay sisingilin ng higit pa para makipagnegosyo sa kanila – kung handa silang makipagnegosyo sa kanila.”

Saglit na pinag-isipan ni Roman ang lahat ng ito. "Para akong isang bata sa sandaling ito, dahil kapag nakarinig ako ng isang patakaran, ang unang bagay na gusto kong gawin ay makahanap ng isang pagbubukod."

Napangiti si David, na nagulat sa pahiwatig ng nakatatandang lalaki ng paunang kaalaman sa sarili. "Iyan ang eksaktong - iyon ang eksaktong problema na idinisenyo ng mga DRO na lutasin - o nagbago upang malutas, upang maging mas tumpak.

Palaging susubukan ng mga tao na humanap ng mga paraan sa mga itinatag na panuntunan – kaya naman naging tiwali ang mga makasaysayang Hukom ng Estado sa paglipas ng panahon, at ang mga batas ay naging napakasalimuot at imposibleng sundin.

Palaging susubukan ng mga tao na humanap ng paraan sa mga itinatag na panuntunan – kabilang dito ang mga Hukom ng Estado, at lahat ng nagtangkang impluwensyahan ang kanilang mga paghatol. Kaya maaari kang magkaroon ng isang sistema kung saan kumikita ang mga tao mula sa layuning pagpapatupad ng mga simpleng panuntunan – dahil walang gustong mag-sign up sa isang DRO na arbitrario o kumplikado – o maaari kang magkaroon ng sistema kung saan kumikita ang mga tao mula sa katiwalian, dahil ang mga tao ay hindi. wala akong pagpipilian kung paano malulutas ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan - ang mga makasaysayang Hukom."

Iniangat ni Roman ang ulo. "Paano kung hindi ako sumasang-ayon sa desisyon ng isang DRO?"

"Buweno, inihurnong sa mga kontrata ang mga backup na DRO... Kung sa tingin ko ang pinagkasunduan natin sa DRO ay hindi makatarungan, maaari akong umapela sa isa pang DRO para suriin ang desisyong iyon. Ang ilang mga kontrata ay may tatlong layer, karamihan sa mga kontrata ay may dalawa, para lamang sa kahusayan. Kung dumaan ako sa tatlong pagsusuri sa DRO, at bawat isa ay sumang-ayon, kailangan ko lang isumite, o gawin ang mga kahihinatnan. Siyempre, posibleng lahat ng tatlong DRO ay tiwali sa isang paraan na hindi pa natukoy ng sinuman sa kanilang mga customer -

ngunit hindi mo malulutas ang problemang iyon sa mga makasaysayang Hukom. Tatlong boluntaryong napagkasunduan na Mga Organisasyon ng Pagresolba ng Di-pagkakasundo ay walang katapusan na mas mahusay kaysa sa isang pumipilit na sentral na hindi piniling makasaysayang Hukom. Tatlong petsa ang maaaring magdulot sa iyo ng kaligayahan, ang isang panggagahasa ay hindi."

Pahina 129 ng 404

"Masakit, ngunit naiintindihan ko ang punto," ungol ni Roman. "Sige, paglalaruan natin ito - paano kung tumanggi kang magbayad, hindi sumasang-ayon sa bawat desisyon, ano?"

"Buweno, sa kalaunan magkakaroon ka ng rating ng kontrata na zero, na nangangahulugan na wala kang anumang Dispute Resolution Organization na handang magbigay ng garantiya sa iyong mga kontrata. Ikaw ay 'naging rogue,' gaya ng sinasabi natin sa Civ."

"At?"

Ibinaba ni David ang kanyang kamay; ang lawa ay dumaan. "Sa sibilisasyon, halos lahat ng ginagawa mo ay may kasamang isang uri ng kontrata. Kung gusto mong bumili ng bahay: kontrata. Kung gusto mong magrenta ng apartment: kontrata.

Humiram ng pera: kontrata. Bumili ng pagkain: kontrata. Bumili ng gasolina, may kuryente, sumakay ng eroplano, umarkila ng jetpack, maging doktor, magkaroon ng anumang uri ng serbisyo sa pagmemensahe..."

Sumenyas si Roman sa abot-tanaw. "Lahat ng kalokohan na hindi mo kailangan dito..."

Matino namang tumango si David. "Oo, tama, eksakto - at iyon ang mangyayari kung wala kang anumang mga kontrata.

Walang makikipagnegosyo sa iyo, dahil ito ay mahal at hindi alam, at isang tunay na problema – at talagang pinahahalagahan namin ang aming pagtakas mula sa dating tinatawag na 'papel.' Noong unang panahon, ang mga tao ay kailangang magpaalipin ng mga buwan sa isang taon na pinupunan. sa iba't ibang anyo, pagbabayad ng mga eksperto at pagtawag - lahat ay nasa ilalim ng banta ng karahasan." Kinilig si David. "Isang miserable, nakakatakot na karanasan. Ang aking DRO ay may limang minutong pagsusuri bawat taon, at niresolba namin ang karamihan sa mga salungatan sa loob ng dalawampu't apat na oras o mas kaunti. Sa tuwing matagumpay na nakumpleto ng isa

sa aming mga customer ang isang kontrata nang walang salungatan, binabawasan namin ang kanyang mga rate. Sa oras na gumugol ang karamihan sa mga tao ng 15 hanggang 20 taon sa aming system, ginagarantiya namin nang libre ang kanilang mga kontrata, kung hindi pa sila nagkaroon ng makabuluhang hindi naresolbang hindi pagkakaunawaan. Hindi kami nag-iisa sa ganyan, ngunit sa palagay ko kami ang pinakamahusay. Ganyan ito gumagana para sa aming mga customer – maging marangal, lutasin ang iyong mga hindi pagkakaunawaan nang pribado – o huwag magkaroon ng mga hindi pagkakaunawaan, wala kaming pakialam – at sa natitirang bahagi ng iyong buhay, hindi ka nagbabayad ng kahit isang Satoshi para sa aming mga serbisyo . Noong unang panahon, mas kumikita ang mga makasaysayang Hukom – ang buong sistema – kapag may mahaba at masalimuot na pagtatalo – kaya sinubukan nitong gawing

mahaba at kumplikado hangga't maaari, kung saan nagmula ang maraming burukrasya. Sa boluntaryong, free-market na DRO system, kumikita tayo sa pamamagitan ng pagpigil sa mga salungatan – o pagresolba sa mga ito nang mabilis at patas hangga't maaari. Nalulugi tayo kapag maraming salungatan, o maraming apela. Dagdag pa, kung ang isang tao ay naglulunsad ng isang pormal na hindi pagkakaunawaan, at sila ay naging mali, kailangan nilang bayaran ang mga gastos sa paglutas. Ang bawat insentibo ay umaayon sa mapayapa, mabilis, mahusay na paglutas ng hindi pagkakaunawaan. Kung ang isang DRO ay nakakuha ng reputasyon sa pagiging mabagal, o hindi makatarungan, o hindi tumutugon, tina-target namin ang kanilang mga customer, at nag-aalok sa kanila ng mga insentibo na sumali sa aming DRO. Patuloy kaming nagkikiskisan – napakasaya talaga – sa pamamagitan ng pag-aalok ng mas mahusay at mas mabilis at mas murang mga solusyon sa problema sa paglutas ng salungatan – iyon ay isang bagay na malayang pamilihan, walang kalidad kung walang boluntaryo.”

Pinag-isipan ni Roman ang lahat ng ito sa mahabang sandali. "Kaya - mayroon kang mga solusyon para sa mga problema na kahit na hindi umiiral para sa akin, para sa aking mga tao. Paano naman ang digmaan at mga hangganan at pambansang depensa at ang militar at mga kalsada at pangangalagang pangkalusugan at ang edukasyon ng mga bata - lahat ng nakipag-ugnayan sa Estado sa nakaraan.”

Pahina 130 ng 404

"Gayunpaman?" bulong ni David. "Mas magaling akong magpakita kaysa magsabi." Binuksan niya ang phone niya at nag-check ng notification. "Kung mangangako kang tatahimik, nasa digmaan tayo sa ngayon, at maaari kitang pasukin sa mga negosasyon."

Kumurap si Roman, nagulat - at hinayaan ni David ang sarili na tamasahin ang halatang sorpresa ng matanda.

"Ikaw ay nasa isang - ano, digmaan?"

"Oo, kakapasok lang nito kahapon, isang banta mula sa isa sa iilang natitirang mga bastos na bansa."

"No offense, but you don't strike me as a - war leader."

Tumawa si David. "Hindi, naiintindihan ko. Wala ring kasalanan, ngunit iyon ay dahil hindi mo naiintindihan ang digmaan."

Pahina 131 ng 404

Kabanata 17

Labis na ikinagulat ni Roman ang lungsod.

Habang sila ay nakasakay, ang ilang ay dahan-dahang bumigay sa paminsan-minsang mga sakahan at kubo. Ang ilan sa mga sakahan ay makaluma, binubungkal ng kamay gamit ang mga simpleng kagamitan - ang mga mas malalaking ay may mga robot sa bukid. Nagulat si Roman nang makita ang mga strawberry bushes na tinutusok ng mga gumagala na manok.

Sinabi niya: "Bakit ka gagawa ng sakahan para lang magpakain ng manok?" Napangiti si David. "Wait and see, may darating."

Sa di kalayuan, isang lalaki ang lumakad, kumuha ng manok, binuksan ang tiyan nito, at kumain ng mga strawberry.

"Maraming magsasaka ang mas gustong itago ang kanilang mga robot bilang mga hayop - ang mga ito ay nagmula sa isang kumpanya na tinatawag na 'Pickin-Chickin,' - na dalubhasa sa mga artipisyal na manok na maaaring pumili ng mga prutas at gulay. Isang kliyente namin, mabubuting tao."

Tumango si Roman. "Ang mga cottage na ito ay - medyo payak." "Ano ang inaasahan mo?"

Nagkibit balikang matanda. "Hindi ko alam, higanteng payat na spire, imposible - arkitektura."

"Ang sobrang pagkonsumo ay nagmumula sa trauma - trauma ng pagkabata." Ngumisi si Roman. "Sa tingin mo inaabuso namin ang aming mga anak, nabubuhay kami sa kaunti."

"Mayroon kang kaunti - iyon ang resulta ng kung paano mo tratuhin ang iyong mga anak," sabi ni David, medyo palihim.

"Ito ang matandang tanong: magkano ang sapat? Kung ikaw ay na-trauma, bilang isang bata, pagkatapos ay pakiramdam mo ay sira, hindi sapat, hindi sapat. Karamihan sa mga tao - sa nakaraan pa rin - ay sinubukang takpan iyon ng labis

– ng hitsura, kayamanan, kagandahan, pagkonsumo... Masaya ang mga tao dito. Hindi nila kailangang patunayan ang anuman, o magpakitang-gilas. Ang birtud ay patungo sa gitna - ito ay trauma na nagpapakain sa mga sukduhan."

Tahimik silang sumakay.

Mas maraming tirahan ang lumitaw sa kanilang paligid - ang mga mag-asawa ay kumaway, ang mga bata ay naglalaro. Sinabi ni Roman: "Wala akong nakikitang anumang paaralan. Sang-ayon ako."

Napangiti si David. "Mahilig matuto ang mga bata, mahilig mag-master ng mga bagay-bagay. Kung sila lang - kasama ang kanilang mga magulang, sinisipsip nila ang karamihan sa kailangan nilang malaman. Dagdag pa, napakabilis ng pagbabago ng teknolohiya kaya ang edukasyon sa mga detalye ay nagiging walang silbi sa loob ng isa o dalawang taon.

"Bakit kailangan mo ng mga lungsod?"

Nagkibit balik si David. "Walang sentral na pagpapalano, walang sentral na awtoridad. Walang Estado. Ang mga tao ay dumarating at umalis ayon sa gusto nila, hindi ito tungkol sa ilang pangkalahatang 'pangangailangan.' Ang ilang mga tao ay gustong mamuhay nang mas malapit sa iba – ang ilang mga tao ay gusto ang kanilang espasyo."

Kumunot ang noo ni Roman. "Sino—may-ari ng mga bagay?"

"Sinumang bumuo ng isang bagay, o makipagkalakal para sa isang bagay, pagmamay-ari ito."

Pahina 132 ng 404

"Walang pag-aari - pareho?" "Anong ibig mong sabihin?"

Sumenyas si Roman sa likod niya. "We make a kill, it shared. Maliban na lang kung may naloko – nagugutom sila, bilang aral."

"Kaya mo yan dito. Ang ilang mga tao ay nagtatayo ng mga komunidad nang hindi nagpapatupad ng mga indibidwal na karapatan sa pag-aari.

Hindi sila malamang na tumagal, ngunit nangyayari ito. Isa sa aking mga slogan ng DRO ay: Ikaw ang iyong pinag-uusapan."

Tumawa si Roman. "Malalim."

"Talaga," sabi ni David, hindi nasaktan sa panunuya ng matanda.

Ang lungsod ay dahan-dahang lumaki sa kanilang paligid. May mga makipot na daan para sa paglalakad, at sari-saring uri ng mga bahay at tirahan, mula sa simpleng mga barung-barong hanggang sa malalaking mansyon - at lahat ng nasa pagitan.

"Uri ng - magulo," sabi ni Roman.

"Ang kalayaan ay maaaring hindi maayos. Ngunit hindi bababa sa ito ay - mapapanatiling.

Nagsilabasan ang mga tao sa kanilang harapan upang panoorin silang dumaan – ang balita ng pag-atake kina Alice at Emily ay napunta sa kung saan-saan, at ang pagkakataong makakita ng isang tunay na nomad mula sa labas ng Civ ay hindi mapaglabanan.

Hiniling ng mga tao na kumuha ng litrato; Laging tumatanggi si Roman.

Bumulong siya: "Mula sa labas lahat hanggang sa gitna..."

Sa itaas, dumaan ang mga sky-taxis, ang ilan ay sumusunod sa kanila nang malapitan. Ang mga namumula na mukha ay nakasandal sa gilid ng mga bangko, sumisigaw ng mga parirala ng pagbati kay Roman. Sumimangot siya pabalik at kumaway ng masama.

"Akala ko ako ay isang kontrabida," nagmamaktol siya.

“Nakapili ka ba kung saan ka ipinanganak? Pinili mo ba ang iyong mga magulang, o kung paano ka pinalaki?” tanong ni David. “Maaaring alam ninyo ang matandang pariralang iyon ng pagpapakumbaba: ‘Diyan ngunit para sa biyaya ng Diyos pumunta ako.’ Masuwerte kami

– gaya ng nakikita natin – at malas ka. Hindi mo sinisisi ang isang tao para sa masamang kapalaran. Pananagutan mo lang siya kapag may choice siya. Nagsisimula pa lang ang sa iyo.”

"At sa iyo," ungol ni Roman.

Ito ay isang malinaw na anyo ng 'leveling' na hindi nag komento pa ang sinuman.

Pagdating nila sa Command Center, naka-set up na ang holo-link
– Hindi maiwasan ni Roman na humanga sa teknolohiya, na tila tunay na naroroon.

"Maaari tayong makipag kamay, maniwala ka man o hindi," sabi ni David, na nakaupo sa conference table. "Huwag mag-alala, naka-mute sila sa ngayon. Ganun din tayo.”

Sumandal si Roman at tumingin sa mga matingkad na lalaki na nakaupo sa kabilang dulo ng mesa - sigurado, ang kanilang mga labi ay selyado ng tila isang zipper, at nagsuot sila ng malalaking takip sa tainga.

Pahina 133 ng 404

Kinapa ni Roman ang kanyang mga buko sa mesa. "Hindi ito - totoo?"

“Ito ay totoo, ngunit ang kanilang katapusan ay hindi. Makikita nila kami sa isang silid na komportable sa kanilang kultural na kapaligiran, at makikita namin sila sa silid na ito, na kung saan kami ay komportable - kahit na ako, marahil hindi ikaw, dahil walang mga baging, mushroom o tumbleweeds.

Hindi napigilan ni Roman ang mapangiti. "Ang Civ ay tila nakasalalay sa isang pundasyon ng mga clichés."

Bahagyang ngumiti si David. "Iyan ay talagang mas totoo kaysa sa alam mo, pasensya na nakakainis."

Sumandal si Roman at pinagmasdan ang mesa. "Saan ito nagtatapos, ano ang - unreality?"

Sinabi ni David: "Kung ilalagay mo ang gilid ng iyong ulo sa mesa at titingnan mo ito sa liwanag ng bintana, makikita mo ang isang bahagyang tahi, na para bang ito ay isang napakahusay na nakaayos na hinati na mesa..."

Yumuko si Roman at tumitig sa makintab na ibabaw. Pumikit siya.

Sinabi ni David: "Maaari naming ayusin ang pagtanda ng mga mata dito."

"Oo, at mapapahaba mo pa ako. Hindi natural ang haba." Pinasadahan niya ng kanyang mga daliri ang tahi.

"Ang pakiramdam ay hindi nababawasan sa edad, at nararamdaman ko ang isang maliit na puwang dito."

Taos-puso akong nagdududa iyan, naisip ni David, ngunit pinanatili ang kanyang pag-aalinlangan sa kanyang sarili.

"Kaya ang teknolohiya ay medyo malabo sa akin, ngunit ang aking pagkakaunawa ay ang hindi kapani-paniwalang maliliit na nano bot ay umiihip ng hangin upang gayahin ang pagpindot - maaari nilang gawin ang halos anumang bagay, mula sa cotton candy hanggang sa tubig hanggang sa ulap hanggang sa matitigas na ibabaw hanggang sa - laman. Sinubukan ko ang isang demo ilang taon na ang nakalilipas kung saan kakaiba ang pakiramdam na parang dahan-dahan akong ibinababa sa isang uri ng gulaman, kahit na sa ilalim ng aking mga damit. Ito ay medyo nakakatakot... Sinusubukan kong panatilihin minimum ang bagay na iyon, medyo nakakagulo ito sa iyong ulo."

"Ginagawa ng lahat," bulong ni Roman, pinadausdos ang kanyang mga daliri sa pagitan ng tunay at kunwa ng tabletop. "Dapat mayroon kang isang buong kilusan dito na nagsasabi na ang lahat ay - peke."

Nagkibit balik si David. "Ito ay nangyayari, paminsan-minsan, ngunit medyo madaling iwaksi ang alamat na iyon. Kailangan nating talakayin iyon sa ibang pagkakataon - magsisimula na ang pulong."

"Paano mo haharapin ang hadlang sa wika?"

"Siyempre, ang pagsasalin ay ginagawa nang mabilis, at ang mga galaw ng kanilang mga labi ay binago upang tumugma sa mga salita sa ating wika, kung hindi, ito ay mukhang isang kakaibang lumang subtitle na pelikula."

Ang mga pagpapakilala ay ginawa; isang mainit na mint tea ang ipinagpalit.

Ang makapal na balbas na dayuhang pinuno ay pinangalanang Attica, at siya ay palaban mula pa noong una.

“Ito ay isang pang-aalipusta, inaakusahan kami ng pagkuha ng iyong ari-arian, pagbabanta na ipagkait sa amin ang pag-access sa mga merkado –

bumababa kahit sa matulis na pagbabanta laban sa sarili kong tao – hindi ganito ang ugali ng mga sibilisadong tao!”

Pahina 134 ng 404

Bahagyang idiniin ni David ang kanyang mga labi. “Ako ay kumakatawan sa isang – grupo ng mga mangingisda, na bumili ng mga karapatan sa pangangisda sa humigit-kumulang 10,000 kilometro kuwadrado na magkadikit sa ating dalampasigan. Nakuha nila ang karapatang mangisda sa loob ng lugar na iyon, at nagsumikap nang husto upang matiyak na hindi mauubos ang kanilang mga pangangisda. Mayroon silang buong sakahan sa pampang na nakatuon sa pagpaparami at pagpisa ng isda, na pagkatapos ay ilalabas nila sa kanilang ari-arian. Inakusahan ka ng pagkalat ng pain sa labas ng kanilang ari-arian, na may layuning dalhin ang kanilang mga isda sa iyong mga lambat - kaya ninakaw ang kanilang trabaho. Nagbigay sila ng malawak na dokumentadong ebidensya ng iyong mga aksyon - o hindi bababa sa, ang mga aksyon na ginawa mo bilang isang pinuno ng Estado sa ngalan ng iyong mga mangingisda.”

Napakunot-noo si Attica. “Tinatanggihan namin ang iyong tinatawag na ‘ebidensya.’”

Nagkibit balikat si David. “Irrelevant yun. Kami – ang aming asosasyon ng mga DRO – ay nirepaso nang husto ang ebidensya, at sa napakahusay na detalye, at isinumite namin ito sa isang internasyonal na consortium, dahil sa tindi ng mga reklamo. Inimbitahan kang magbigay ng feedback, ngunit tumanggi kang gawin ito – kaya nagkasala ka sa pagnanakaw ng maraming Bitcoins na halaga ng seafood – pangunahin ang bakalaw at tuna – kaya dapat mong ihinto ang iyong poaching, at magbigay ng kabayaran.”

"At tinatanggihan namin ang iyong awtoridad sa bagay na ito - at muling irehistro ang aming galit na kami ay walang kabuluhang inaakusahan sa isang kasuklam-suklam at karumal-dumal na paraan!"

Pantay-pantay na sinabi ni David: “Ang iyong galit ay walang kinalaman sa mga katotohanan ng bagay. Ikaw ay ‘nababagabag’ ay maaaring gumana sa iyong mga anak; hindi ito gumagana sa amin. Ipinarada mo ang iyong mga sasakyang-dagat sa labas lamang ng ari-arian ng aming kostumer, pagkatapos ay hinila mo ang kanilang mga isda sa iyong mga lambat – sa kalagitnaan ng gabi maaari kong idagdag, na parang wala tayong makita noon – at pagkatapos ay ibinenta ang kanilang ari-arian – ang ari-arian na iyong ninakaw – sa kanilang mga merkado, kaya ibinababa ang presyo ng kanilang mga produkto, na nagkakahalaga sa kanila ng napakalaking halaga, gaya ng nakadetalye sa aming ulat.”

Sumandal si Attica at humalukip ang kanyang mga braso sa kanyang malapad na dibdib, ang kanyang mga labi ay mapuputi sa paghamak. "Wala kaming pakialam sa kung ano sa tingin mo ang nakita mo, kung ano ang sa tingin mo ay napatunayan mo na." Ngumiti siya ng nakakainsulto, ikinalat ang kanyang mga kamay. “Para sa amin, mas magaling lang ang mga mangingisda namin kaysa sa inyo – dapat ba kaming magbayad para sa aming kakayahan? Kami ay maingat na manatili sa labas ng iyong mga hangganan. Inihagis namin ang aming mga lambat, nakakuha kami ng ilang isda - at ang iyong lipunan ay ganap na nakabatay sa mga karapatan sa pag-aari, kaya bakit namin mawawala ang aming ari-arian, kung wala kaming ginawang pakikialam sa iyo?”

Tumango si David. “Alam namin ang posisyon mo. Ang mga negosasyong ito ay nagpapatuloy sa loob ng mahigit tatlong buwan na ngayon, at hindi mo pa rin binago ang iyong diskarte - na iyong prerogative, siyempre, hinding-hindi ako makikialam sa iyong malayang pagpapasya na gumawa ng masasamang desisyon. Pero nakarating na kami sa dulo ng kalsada. Ang iyong mga salita at kilos at pang-iinsulto ay walang ibig sabihin dito - marahil sa iyong kultura ay ginagawa nila, ngunit hindi dito, dahil hindi kami pinalaki sa ganoong paraan. Alam namin na mayroon kang kultura na umuunlad sa pandaraya at pangingibabaw sa iba, sa tingin mo ay karapatan mo ito, para sa iyong – mga paniniwalang kolektibista. Para sa iyo na makuha ang isda ng aming kliyente ay isang mahusay na tagumpay, at nagpaparamdam sa iyo na mas mataas, kaya naiintindihan ko kung bakit mo ito ginagawa, ikaw ay gumon sa pagdaraya dahil... Well, hindi ito therapy, hindi na kailangang pag-aralan ang mga motibo. Tulad ng alam mo, hindi namin kinikilala ang moral na pagiging lehitimo ng mga gobyerno, kaya hindi namin ipinapatupad ang anumang mga kontrata ng Estado - at huminto na kami sa pagpapatupad ng anumang mga personal na kontrata na mayroon ka bilang mga indibidwal, ngunit malinaw na hindi iyon sapat.”

Huminga ng malalim si David. "Eto ang mangyayari – I'm just informing you. Babayaran mo ang mga bitcoin na inutang mo sa aking mga kliyente, at lalayo ka sa kanilang mga hangganan, at wala kang gagawin para isabotahe ang kanilang mga interes sa anumang paraan, at dadalhin ka sa takong sa isang sibilisadong paraan!"

Nagkaroon ng isang buntis na paghinto, at pagkatapos ay ang mga dayuhang pinuno ay lumingon sa isa't isa at tumawa nang malakas. Sumandal si Attica. "Oo, at magpapapakpak ako at matututong lumipad!" Lalong lumakas ang tawanan, pagkatapos ay humupa. "Sinasabi mo na ang aking mga salita ay walang kahulugan sa iyo – mabuti ang iyong mga salita ay walang kahulugan sa akin!"

Gumagawa ka ng mga ingay na walang nagsasalita sa akin, walang utos sa akin, at ang aking mga mangingisda ay patuloy na gagawa ng kanilang mahusay na trabaho - at kung ang iyong mga mangingisda ay may mga problema, mabuti dapat silang matutong mangisda nang mas mahusay, at huminto sa pagtakbo sa iyo upang maging walang kabuluhan utos sa amin!"

Dahan-dahang tumango si David. "Sa palagay mo ay nakatali ako sa prinsipyo ng hindi pagsalakay na gumawa lamang ng walang kabuluhang pagbabanta. Gusto mong gamitin ang aking mga birtud laban sa akin, dahil iginagalang ko ang ari-arian at buhay ng tao, habang ikaw ay isang magnanakaw ng tribo."

Sumandal si Roman, nabighani.

Bumalik ang tingin ni Attica, may bahagyang ngisi sa kanyang mukha. Wala siyang sinabi.

Napaawang ang labi ni David. "Ang sa inyo ay isang lipunan ng tribo, na may kasaysayan ng digmaan – kayo mismo ang nagdeklara ng digmaan laban sa isa sa mga populasyon ng inyong minority noong nakaraang taon. - at ito ay naging mabuti para sa iyo, sa palagay ko. Ang digmaan ay ang kalusugan ng Estado, kaya ang sinasabi - at ang Estado ay ang kalusugan ng digmaan, dahil kung wala ang Estado, imposible ang digmaan.

Pinikit ni Attica ang kanyang mga mata. "Oo, at ikaw, na walang Estado, ay walang proteksyon o pagkakasala."

Tumigil sandali si David. "I would argue the complete opposite. Ikaw ang walang proteksyon o pagkakasala, dahil ikaw ang pinuno ng isang gobyerno."

Malakas na tumawa si Attica, na sinenyasan ang kanyang mga kasamang tumatawa. "Galit ka ba? Namumuno ako sa isang hukbo na halos walang limitasyong kapangyarihan!"

"Kaya mo, tiyak na gagawin mo. Inilihim namin ang sarili naming pag-unlad ng mga armas, dahil walang saysay na magparada ng kapangyarihan sa paligid, hinihikayat lamang nito ang mga tao na humanap ng mga kontra-hakbang – at alam kong iisipin ninyo na ako ay nanloloko, ngunit ibinuhos namin ang lahat ng aming paggasta sa militar sa pagtatanggol laban sa mga uri ng mga pag-atake na pinagyayabang mo." Sumenyas si David sa hangin. "Ito ay isang kakaibang uri ng vanity - mayroon kang mga pasikat na parada at ipinagmamalaki ang iyong mga nakakasakit na kapasidad - ang iyong mga orbital laser at hypersonic burrowing

armas at lahat ng uri ng ligaw na bagay – at ang kailangan lang naming gawin ay panoorin kung ano ang iyong ginagawa, at ibuhos ang lahat ng aming pagsisikap sa mga hakbang sa pagpigil."

Isinaalang-alang ito ni Attica. "Nambobola ka. Ang iyong lipunan ay mahina at pacifista, at inuuna ang buhay kaysa pag-aari - nangangahulugan ito na hindi mo kami sasalakayin dahil sa isang pagtatalo lamang sa ari-arian." Napakurap si David. "Sino ang nagsabi sa iyo na mas pinahahalagahan namin ang buhay kaysa sa ari-arian?" Mahangin na sumenyas si Attica. "Ito ay kilala."

Pahina 136 ng 404

Si David naman ang tumawa. "Palagi akong nagtataka kung paano tumanggi ang mga tao na gawin kahit na ang pinakapangunahing pananaliksik."

Sumandal siya, biglang naging asero ang boses niya.

"Hindi natin pinahahalagahan ang buhay kaysa sa ari-arian, dahil walang buhay na walang ari-arian. Ito ay dalawang panig ng parehong barya. Kailangan nating lahat na kumain – napakasarap na tsaang pala – at uminom, at maghanap ng masisilungan – kailangan natin ng pagkain at likido at mga bahay – lahat ito ay ari-arian. Pagmamay-ari mo ang iyong sarili, pagmamay-ari ko ang aking sarili - pareho nating pagmamay-ari ang mga epekto ng ating mga aksyon, na mabubunyag sa ilang sandali. Ikaw ay ari-arian, ako ay ari-arian, at pareho tayong nangangailangan ng ari-arian upang mabuhay. Ang buhay at ari-arian ng tao ay hindi maaaring paghiwalayin. Kung ginahasa ng isang lalaki ang iyong anak na babae, nilalabag niya ang kanyang ari-arian - pagmamay-ari

niya ang katawan nito, at ginagamit niya ito nang walang pahintulot niya. Ang iyong buhay ay pag-aari mo, at kung papatayin kita, kukunin ko ang iyong pag-aari."

Ibinaba ni David ang kanyang tasa.

"Ginagamit ng mga tao - at mga kultura - ang artipisyal na paghahati sa pagitan ng buhay at ari-arian upang bigyang-katwiran ang pagbubuwis at muling pamamahagi. Sinasabi nila na ang isang taong nagugutom ay pinahihintulutan na magnakaw ng tinapay, samakatuwid maaari kang magbuwis at muling ipamahagi ang kayamanan, dahil ang buhay ay mas mahalaga kaysa sa ari-arian - at wala ka sa alinman. Mali ang pang-aalipin - kahit na hindi mo aminin iyon - at kung ninakaw mo ang ari-arian ng isang tao, inaalipin mo siya sa tagal ng panahon na kailangan niya

palitan ang ari-arian na iyon. Kung kinidnap mo ang isang lalaki at pipilitin mong magtrabaho para sa iyo sa loob ng isang linggo, o isang buwan - inaalipin mo siya. Hindi mahalaga kung kinidnap mo siya nang direkta -

o di-tuwiran, sa pamamagitan ng pagnanakaw ng kanyang ari-arian at pag-aalipin sa kanyang trabaho upang palitan ito. Mabibigyang-katwiran kami sa paggamit ng dahas - kahit na ayon sa iyo - kung pisikal mong kinikidnap ang aming mga mangingisda at inaalipin sila upang magtrabaho para sa iyo. Well, kinikidnap mo sila. Ang pagnanakaw ay pang-aalipin, at kayo ay mga may-ari ng alipin

– at hindi kami magdadalawang-isip na gumamit ng dahas laban sa iyo sa mga batayan na iyon."

Ngumisi si Attica. "At anong puwersa ang gagamitin mo sa amin? Masyado kang natatakot kahit na makipagkita sa amin nang harapan, kaya kailangan naming gamitin itong voodoo toward technology. Ikaw ay maselan at hindi totoo..."

(Dito, mauunawaan na ang mekanismo ng pagsasalin ay nahihirapan sa mga pang-iinsulto.) "Nakalimutan mo ang iyong mga babae at tumakbo sa mga pangarap ng mga makina. Ikaw ay gumon sa unibersalismo, at sa gayon ay hindi tugma para sa amin. Para kaming naglalaro sa isang field, at ipinapasa mo sa amin sa lahat ng oras, ngunit ipinapasa lang namin sa sarili namin – matatalo ka sa madaling panahon. Ang iyong mga salita ay sumisira sa aming resolusyon tulad ng isang maliit na alon sa isang makapangyarihang pier. Ibinigay namin sa iyo ang kagandahang-loob ng pakikinig sa isa sa iyong mga sikat na lektura. Ngayon ay gagawin natin ang ating negosyo."

Lumapit siya para idiskonekta ang pulong. Tumawa ng malakas si Roman.

Itinaas ni David ang isang maliit na itim na kahon na may pulang butones. "Kung pinindot ko ito, mamamatay ka." Nagkaroon ng pause. Ngumiti ng malapad si Attica. "Oh hindi! Isang buton!"

Pahina 137 ng 404

Sinabi ni David: "Maaaring sulit na itanong kung ano ang ginagawa nito."

"Tinatapos ba nito ang walang katapusang pag-uusap?" "Hindi, ngunit tinatapos nito ang linya ng iyong pamilya."

Huminto si Attica. Bumulong siya ng isang parirala na tinanggihan ng pagsasalin.

"Ang aking - linya ng pamilya?" Nangingkit ang kanyang mga mata. "Kahit sa... Hindi mo paparusahan ang mga bata sa mga aksyon ng kanilang mga ama."

Napaawang ang labi ni David. "Talagang sinubukan naming paliitin ito. Magiging mainam na maibaba ito sa DNA ng isang indibidwal, ngunit hindi pa namin ito nagawang maging ganoon katumpak, kahit papaano."

"Ikaw na ngayon ang magpapaliwanag sa sarili mo."

Tumayo si David, hinimas ang kanyang pantalon. "Ang digmaan ay palaging isang nakakatawang negosyo. Hanggang kamakailan lamang - at sa aking kapitbahayan, wika nga - ang mga kalalakihan at kababaihan na nagsimula ng mga digmaan ay nakakuha ng kapangyarihan, kumita ng pera, at nagtatampok ng kitang-kita sa mga makasaysayang gawa. Sa pag-aakala na wala silang habag sa milyun-milyong sundalo at sibilyan na ipinadala nila sa kanilang pagkamatay, ang digmaan ay isang magandang negosyo para sa kanila. Kung nahaharap sila sa anumang uri ng dibisyon o pag-aalsa sa tahanan, maaari silang magsimula ng digmaan at makapukaw ng agarang katapatan. Kung sila ay humiram ng pera mula sa ibang bansa, at hindi mabayaran ang kanilang mga utang - tulad ng hindi maiiwasang kaso, sa bawat oras sa kasaysayan - maaari silang magsimula ng isang digmaan at burahin ang lahat ng kanilang utang. Kung nagiging sobrang abala ang malayang pananalita, maaari silang magsimula ng isang krisis at pigilan ang tinatawag nilang 'maling impormasyon.' Napakadaling takutin ang mga tao para sumunod – at mas madaling gawing galit ang kanilang takot sa sinuman. tinuturo ng mga pinuno. Huwag isipin na hindi namin alam nang eksakto kung bakit mo pinupukaw ang salungat na ito - alam namin na ang iyong panuntunan ay nanganganib sa bahay, higit sa lahat ay dahil sa amin. Hindi mo talaga mapipigilan ang daloy ng komunikasyon sa mundo sa mga araw na ito, at nakikita ng iyong populasyon kung gaano tayo kalaya, kung gaano tayo ka-secure, kung gaano tayo kasaya."

Bumaba ang boses ni David sa isang mapanganib na tono. "Ang mga magulang sa iyong lupain ay hindi gustong malaman - o ipatupad - ang dahilan kung bakit tayo malaya, which is

mapayapang pagiging magulang - na naiintindihan ko siyempre ay hindi kung paano ka pinalaki - inilagay ka namin sa isang Scan, malamang na sasabog mo ang buong bagay."

Ngumiti siya ng mapait.

"Nais ng lahat na maging malaya at mayaman at masaya at makapangyarihan – tulad natin – ngunit walang sinuman ang nagnanais ng landas na makarating dito, na mapayapang pagpapalaki ng mga bata. Kaya – marami kang kaguluhan sa iyong lupain; ang aming halimbawa ay pinapahina ang iyong kapangyarihan, ang kapangyarihan na mayroon ka sa iyong mga tao, gaya ng tawag mo sa kanila - ito ay isang karumal-dumal na parirala, tulad ng isang zookeeper na nagsasalita tungkol sa 'kanyang mga hayop.' Ngunit tumpak sa palagay ko..."

Huminga ng malalim si David at huminga.

"Alam namin na kailangan mong pukawin ang isang panlabas na salungatan upang sugpuin ang iyong 'mga tao,' at ilapit sila sa katapatan sa iyo - lahat ng ito ay mahuhulaan, napakaboring. At wala kaming pakialam. Pinapahalagahan namin ang mga makatwirang tao na tinatrato nang maayos ang kanilang mga anak; ikaw ay isang uri lamang ng makasaysayang halimaw, isang mandaragit

Pahina 138 ng 404

hayop ng Lumang Daigdig, at inaasahan mong kumita sa digmaan – sa pera, sa katapatan, sa kapangyarihan, sa kontrol, sa paggawa ng palaging ginagawa ng mga pulitiko, na parusahan ang iyong mga kaaway at gantimpalaan ang iyong mga kaibigan."

Itinaas ni David ang kanyang maliit na itim na kahon. Ang resolusyon sa kanyang boses ay tila pinipilit ang mga mata ni Attica na titigan ito.

"Atica. Ilabas mo lahat sa kwarto mo."

Huminto si Attica, pagkatapos ay sumenyas, at tumakas ang kanyang mga kasama.

Sinabi ni David: "Salamat. Inaasahan mong kumita mula sa digmaan - lahat ito ay nakasalalay sa iyong pananatiling buhay. O kaya—

kahit na wala kang pakialam sa iyong sariling buhay - sa iyong bloodline na nananatiling buhay. Kung pinindot ko ang button na ito - na ganap akong pinahintulutan na gawin ng lahat ng mahalaga sa ating mundo - pagkatapos ay isang napaka espesyal at partikular na virus ang ilalabas sa mundo. Hindi mo malalaman kung saan, pero malapit na. At

ang virus na ito ay naka-program upang pabayaang lahat, maliban sa iyo - at, nakalulungkot, ang mga taong napakalapit sa iyo sa genetically. Mahahawa ka at papatayin ka nito nang napakabilis - at pagkatapos ay mamamatay ito mismo. I have made this particular speech to..." Napakunot ng noo si David. "...anim na pinuno sa panahon ko dito bilang pinuno nitong DRO. Isinusumpa ko silang lahat sa paglilihim – habang sinusumpa ko na kayo ngayon sa paglilihim – dahil kung may mabalitaan tungkol sa ating armas, mawawalan tayo ng lakas, kahit sandali. Ang katotohanan na wala kang alam tungkol sa kung ano ang sinasabi ko sa iyo ay kung bakit sila - at ang kanilang mga pamilya - ay buhay pa. Aalisin mo ang iyong mga sisidlan, at babayaran mo ang iyong utang."

Pulang pula ang mga pisngi ni Attica. Tumawa siya ng malakas. "Ito ay isang bluff pa rin, aking kaibigan. Ang pindutan ay konektado sa wala!"

"Lima lang..." bulong ni David. "Ano? Ano?"

Nag-clear throat si David. "Lima lang sa mga pinunong nakausap ko ang nagpasya na gawin ang tama."

Pumikit si Attica, tumatakbo ang isip. "Ang tinutukoy mo ba ay - hindi, iyon ay isang jet crash."

Napaawang ang labi ni David. "Inilabas namin ang virus nang ang kanyang kapatid ay nagpapalipad ng jet. Ang mga katawan ay halatang masyadong nawasak upang makita ito. At pagkatapos ay nagkaroon kami ng parehong pag-uusap sa kanyang kahalili.

Maputi ang labi ni Attica. "Ikaw - sinira mo ang kanyang buong pamilya?"

Tumango si David. "Buweno, pinalaki siya ng kanyang mga magulang na maging isang halimaw, at pinalaki niya ang kanyang mga anak upang maging mga halimaw, kaya talagang walang potensyal para sa rehabilitasyon. Pinili ng kanyang mga asawa na pakasalan siya, na perpektong nagsiwalat ng kanilang sariling mga karakter - at

ibinahagi niya ang kapangyarihan at kita sa kanyang kapatid, na nagsiwalat sa kanya. Narito ang pangunahing tanong. Ang pera na iyong ninakaw mula sa aming mga masisipag na mangingisda –

iyon ay maraming halaga. Kung ikaw at ang iyong pamilya ay tinamaan ng ilang – random na karamdaman, anuman – at ikaw sa ilang kadahilanan ay nagpasya na pumunta sa amin

mangingisda at humingi ng malaking bilang ng buong Bitcoins para iligtas ang iyong buhay, babayaran ba nila ito?”

Nagsimulang magsalita si Attica, ngunit sumenyas si David, at napalitan ng zipper ang kanyang bibig.

Pahina 139 ng 404

“Isang sandali, alam kong mapanukso, bigyan mo ako ng segundo. Baliktarin natin – kung may sakit ang isa sa pamilya ng mga mangingisda ko, babayaran mo ba ang ninakaw mo para mailigtas ang kanyang buhay, at ang buhay ng mga miyembro ng kanyang pamilya? Siyempre hindi, malamang na matatawa ka at gagawa ng kakaibang sayaw sa iyong mga silid. Ito ay pareho para sa amin - para sa kanila, para sa akin. Magbabayad ba ako ng napakalaking halaga para mapanatiling buhay ang iyong scurvy bloodline?” Umiling si David. “Syempre hindi – kung tutuusin, kung nalaman kong lahat kayo ay namatay sa isang kakilakilabot na aksidente, sa tingin ko ay gumaan ng kaunti ang araw ko; magkakaroon ng bukal sa aking hakbang at isang awit sa aking puso.”

Sumandal si David sa apoplectic na lalaki.

“Ngunit lahat ng ito ay kalokohan, at walang kabuluhan. Hindi kami magiging dayuhang sangla sa pagsupil sa sarili mong bayan. Hindi kami magiging bahagi ng pagkawasak ng ilang natitirang kalayaan sa iyong lupain. Alam namin na madali mong kayang bayaran ang iyong ninakaw. Alam namin na nagmamalasakit ka sa iyong bloodline, at sa pagpapatuloy ng iyong kapangyarihan. Alam mo rin na lima sa anim na tao na huling sinabi ko tungkol dito, lahat ay gumawa ng tamang desisyon, dahil buhay pa sila, at ang aming mga alitan sa kanila ay biglang natapos - habang ang isa ay mas matagal upang malutas, at isang buong pamilya ang namatay. Isang tao ang nagpagulong-gulong, naglaro ng sinaunang laro ng Russian roulette – kung may kabuluhan iyon sa iyo – at tinutulungan niya ngayon ang mundo sa kanyang pagkawala sa pamamagitan ng pagsisilbing halimbawa ng ating kapangyarihan at resolusyon. Nasa iyo ang lahat ng

kailangan mo para makagawa ng tamang desisyon. Bawiin mo ang iyong mga barko, bayaran mo kami, umalis ka nang payapa.”

Binuksan ni David ang zipper sa bibig ni Attica.

Si Attica ay mukhang lubos na naguguluhan. Isang tusong tingin ang bumungad sa madilim niyang mga mata. "Ngunit ikaw - ngunit ang iyong buong lipunan ay itinatag sa pangangalaga at proteksyon ng mga bata!"

Napangiti si David. "Tama iyan. Sabihin mo sa akin – mas nagmamalasakit ka ba sa sarili mong mga anak, o sa akin?"

“Akin, siyempre!”

“Pumayag. Isa sa mga dakilang trahedyang sa buong kasaysayan ay ang paghawak sa mga bata bilang isang uri ng prenda – sigurado akong alam mo na ito sa Lumang Daigdig, sa ilalim ng programa ng tinatawag na

‘kapakanan.’ Ang mga babae ay maaaring nagkaroon ng mga anak sa masasamang lalaki na umalis, o sa mabubuting lalaki at itinaboy ang mga ama na iyon. Sa alinmang paraan, ang mga kababaihan ay may pananagutan sa pagiging mga solong ina, na sa ating parehong kultura ay isang malaking kasalanan. Gayunpaman, ang mga ina ay tumakbo sa mga pulitiko at humingi ng pera at pangangalagang pangkalusugan at tirahan at pagkain at mga mapagkukunan para sa kanilang mga anak. Sa madaling salita, sa Old World, maaari kang manganak ng isang pang-ekonomiyang hostage. Sa panahon at pagkatapos ng Cataclysms, sinubukan muli ang sinaunang babaeng panlilinlang na ito. Gayunpaman, sa mga pagsulong sa moral na pilosopiya - ang tanging mga pagsulong na talagang mahalaga sa mundong ito - ang tanong ay itinanong: 'Bakit ko dapat pangalagaan ang iyong mga anak nang higit kaysa sa iyo? '"

Nagkunwaring hingal si David, nakatakip ang mga kamay sa bibig. Ginaya niya ang mga babaeng matagal nang patay.

- Oh, ngunit ang aking mga anak ay nangangailangan ng pera!

– Oo, at kailangan ng iyong mga anak ng ama, sinigurado mo bang mayroon sila?

Pahina 140 ng 404

- Tumakas siya, hindi ko kasalanan!

– Kung hindi mo kayang husgahan ang pagkatao ng isang tao, wala kang kinalaman sa pagiging magulang, at hindi mo kayang panatilihin ang iyong mga anak. Hindi mo sila matuturuan kung paano maging mabubuting tao, kung hindi mo makikilala ang mga masasamang tao.

- Paano mo iminumungkahi na kunin ang aking mga anak mula sa akin?

– Tumanggi kaming alagaan ang iyong mga anak nang higit kaysa sa iyo. Kung hindi, ang lahat ng ginagawa namin ay nagbibigay ng gantimpala sa mga kababaihan na nagsilang ng mga hostage.

Ngumisi si David. "Mukhang kakaiba at nakakatawa ang lahat ngayon, ngunit sa oras na iyon ay medyo manic at hysterical ang lahat." Naging seryoso ang mukha niya. "Tingnan mo, wala akong pakialam sa iyo - at wala kang pakialam sa akin, naiintindihan ko iyon. Malabo akong nagmamalasakit sa mga taong naninirahan sa ilalim ng iyong pamamahala, kaya naman hindi ako gagawa ng anumang bagay para bigyan ka ng higit na kapangyarihan sa kanila. Nabubuhay tayo at nagsisilbing halimbawa sa mundo kung ano ang hitsura ng isang tunay na sibilisadong lipunan - at iyon ay isang problema para sa iyo, ngunit hindi ito ang aking problema. Ang aking problema ay ang pagprotekta sa mga karapatan sa ari-arian ng aking mga customer. Magbabayad ka, o mamatay ka."

Ang mukha ni Attica ay tila sumusuko, ngunit nagising siya para sa isang huling pagsalungat. "Itatalaga mo ang - parusang kamatayan, para sa isang buong bloodline, higit sa ilan - isda?"

"Pinag-uusapan mo ang tungkol sa isda. Tinatalakay ko ang mga prinsipyo. Kung nabubuhay ka sa aming lipunan, maaari ka naming itakwil, dalhin ka sa ganoong paraan - ngunit ikaw ay nasa ibang lupain, sa isang primitive na anyo ng panlipunang organisasyon, at ang iyong puso at kaluluwa ay nahuhulog sa pamamagitan ng paggamit ng kapangyarihang pampulitika, kaya hindi kita tinitingnan bilang isang pantay. Tinitingnan kita bilang isang uri ng mandaragit - isa na nagiging mas mapanganib sa kurso ng isang sibilisadong talakayan. Dati, ang mabuting tao ay sentimental, kaya naman laging nasisira ang kabutihan."

Lalong naging seryoso ang mukha ni David. "Halika na, isipin mo na lang – ang buong bloodline mo ay nahihirapang lumaban sa primordial soup sa loob ng mahigit apat na bilyong taon. Isipin ang lahat ng sakripisyo ng bilyun-bilyong mga organismo na kailangang manalo at magparami at maiwasan ang mga mandaragit, upang mabigyan

ka nitong hindi kapani-paniwalang regalo ng buhay. Maaari kang gumulo sa iyong paraan, maaari mong panatilihin ang iyong kapangyarihan at prestihiyo at pagmamay-ari ng mga tao tulad ng mga hayop sa bukid - ang kailangan mo lang gawin ay isuko ang mga isda at ilang Bitcoins. Iginagalang mo ba ang iyong mga ninuno? Iginagalang mo ba ang kanilang sakripisyo? Inaalagaan mo ba ang iyong mga anak? Pagkatapos ay gawin ang tama -

kahit pinilit, mahalaga."

Napakunot-noo si Attica, sumulyap sa kaliwa't kanan. "Wala akong pinaniniwalaan. Ibibigay ko sa iyo ang iyong sagot sa isang oras."

Napangiti si David. "Ang iyong mga tuntunin ay katanggap-tanggap."

Pinindot niya ang buton at ini-disconnect ang meeting. Ang dulong bahagi ng silid ay kumikinang sa kawalan, napalitan ng murang karpit at puting pintura.

Pahina 141 ng 404

Kabanata 18

Lumingon si David kay Roman.

"Isa ka sa mga taong nakasaksi ng ganoong uri - negosasyon."

Sinamaan siya ng tingin ni Roman. "Banal na impyerno. Hindi ko talaga alam kung ano ang sasabihin ko... Tekla - totoo ba?"

"Ang virus? Higit pa na mRNA talaga..." Tumango si Roman.

Napangiti si David. "Bakit ito mahalaga?"

Napabuntong-hininga si Roman: "Panginoon sa itaas..." Marahan niyang ipinilig ang ulo, hinimas ang kulay abong pinaggapasan.

Bahagyang yumuko si David. "Ito ay ang pinalawak na pamilya, hindi ba?" "Iyon ay medyo nagulat sa akin, oo."

"Itinuturing mo itong hindi makatarungan, malupit, i-moral?" "Iyon ang una kong impresyon, o emosyon..."

Dahan-dahang tumango si David. "Pumunta ka dito na iniisip na mahina ako - na mahina tayo - at mayroon kang magandang dahilan, dahil sa kasaysayan ng moralidad.

Pinupuna mo rin kami para sa ating unibersalismo, para sa Universally Preferable Behaviour, ang pundasyon ng ating lipunan - at muli, mayroon kang magandang dahilan, dahil sa medyo malungkot na kasaysayan ng etika, kung paano ito laging nalulupig ng mga walang awa at marahas. Ngunit ito ay isang bagong mundo, at natutunan namin ang isang bagay na mahalaga sa pamamagitan ng Cataclysms - walang maaaring gumawa ng mga kakilakilabot na dekada

sulit, ngunit kung minsan sa buhay - o sa kasaysayan - ang pinakamahusay na magagawa mo ay kunin ang pinakadakilang kabutihan mula sa umiiral na mga kakilakilabot."

Napabuntong-hininga si Roman at napahilamos sa mukha. "Diyos ko, talagang sumasayaw ka sa paksa."

Napangiti si David. "Noong nakaraan, ang mga unibersal na moral ay ganap sa abstract - karaniwang iniutos ng Diyos

– at sa gayon ay hindi na kondisyon ng mga relasyon. Magkaiba ang diskarte natin. Tratuhin ang mga tao sa pinakamahusay na magagawa mo sa unang pagkikita mo sa kanila - pagkatapos nito, tratuhin sila tulad ng pagtrato nila sa iyo." Itinaas niya ang kanyang mga kamao. "Kung ikaw ay nasa isang laban sa boksing, at may nagsimulang tumama sa ilalim ng sinturon, ano ang gagawin mo? Well, ayon sa UPB, hindi mo na obligado na igalang ang mga alituntunin ng boksing, dahil ang iyong kalaban ay tumigil sa paggalang sa kanila. Sa kasaysayan, laging nawawala ang unibersal na moralidad dahil tumanggi itong umangkop sa mas mababang pamantayan ng mga kalaban nito. Ang aral na masakit na natutunan namin mula sa Cataclysms ay ang moralidad ay hindi isang ganap, ngunit isang relasyon."

Panimula ni Roman, parang may dumampi sa kanyang gulugod na may kuryente.

Napaawang ang labi ni David. "Alam ko, ito ay isang nakagugulat na ideya - sa sandaling pinag-uusapan natin ang tungkol sa moralidad bilang isang relasyon, iniisip ng mga tao na ito ay nagiging kamag-anak at subjective, at nawawala ang pangalan ng 'etika.' Ang layunin

Pahina 142 ng 404

ng modernong moralidad... Maghintay, bigyan kita ng isang klasikal na halimbawa. Sinasabi mo na ang pagsisinungaling ay imoral - isang lalaki ang nakapasok sa iyong

bahay, kinompronta mo siya, ang iyong asawa ay nagtatago. Hinihiling niyang malaman kung nasaan ang iyong asawa, nagsisinungaling ka ba sa kanya?"

"Pinatay ko siya."

Napangiti si David. "Makipaglaro sa akin dito – parang naglalaro ang mga bata, which is to say very seriously. Siya ay may sandata, hindi mo - ipasok ang isang bagay na nangangahulugan na hindi mo siya maaaring patayin. Nagsisinungaling ka ba sa kanya?"

Ngumuso si Roman. "Syempre!"

"Ah, so hindi naman palaging immoral ang pag-sisinungaling, so it is not an absolute rule, everything becomes relative and subjective, and nothing can be moral anymore, di ba? Ito ay pareho sa iba pang mga sitwasyon, kung saan may nagsabi: ang isang taong nagugutom ay maaaring magnakaw ng isang tinapay? Kung sasabihin mo 'oo,' pagkatapos ay sumasang-ayon ka na ang buhay ay mas mahalaga kaysa sa ari-arian, na humantong sa mga welfare states ng Old World. Kung sasabihin mong 'hindi,' ikaw ay isang walang pusong tao na mas gugustuhin pang magtabi ng isang tinapay at panoorin ang isang tao na mamatay."

Kumunot ang noo ni Roman. "Ito ang dahilan kung bakit umiiwas ako sa mga abstraction, at pinapanatili kong madaling gamitin ang aking mga armas."

"Sumasang-ayon ako. Karamihan sa mga moral abstraction ay isang anyo lamang ng mandurukot na humantong sa – mabuti, isang lipunan na hindi katulad ng sa iyo, sa maraming paraan, na sinasalungat ko dito – at susubukan kang kumbinsihin na talikuran, imposible kahit na malamang na tila sa iyo sa sandali."

Naningkit ang mga mata ni Roman. "Maaari kang subukan."

"Upang kunin ang unang halimbawa, kung sasabihin natin na ang pag-sisinungaling ay imoral, at pagkatapos ay maaari tayong mag-isip ng isang sitwasyon kung saan mali ang magsabi ng totoo - na sabihin sa kriminal kung nasaan ang iyong asawa - pagkatapos ay naparalisa natin ang unibersalismo, at sinira ang moralidad. . Gayunpaman, kung titingnan natin ang moralidad bilang isang relasyon, sa halip na isang ganap, hindi ito isang problema. Itanong mo lang: 'Ang magnanakaw ba ay isang moral na tao?' Ang moralidad ay isang relasyon na nagbibigay ng gantimpala sa moralidad; ito ay hindi isang ganap na ang imoral ay palaging gamitin upang pagsamantalahan ka.

Hindi mo utang ang katotohanan sa mamamatay-tao na magnanakaw, dahil may baril siya sa iyong ulo. Kung inaalok mo ako ng Satoshi para sa isang mansanas, ngunit wala talaga akong mansanas, obligado ka pa bang bigyan ako ng Satoshi? Syempre hindi. Ang moralidad ay tulad ng isang transaksyong pang-ekonomiya - ang obligasyon ay nilikha lamang kapag ang parehong tao ay kumilos nang marangal at tapat. Kung mayroon kang isang kaibigan na maaasahan at marangal na nagsabi sa iyo ng katotohanan sa loob ng maraming taon, pagkatapos ay utang mo sa kanya ang katotohanan - nakakuha siya ng katapatan sa pamamagitan ng pagiging matapat. Ngunit hindi ka dapat magkaroon ng katapatan sa sinuman at sa lahat ng makakasalubong mo sa kalye. Kung hiniram mo si Satoshi mula sa isang kaibigan, at pagkatapos ay hihilingin ka niya sa isang punto na ipahiram sa kanya ang ilan, mayroon kang obligasyon, batay sa iyong nakaraang kasaysayan

– ngunit wala kang obligasyon na ipahiram si Satoshi sa lahat ng humihingi sa iyo. Ang moralidad ay parang Bitcoin wallet – kailangan mong mag deposito para magkaroon ng withdrawals. Ang pag-alis ng moralidad sa mga relasyon, at gawing axiomatic absolute, ang layunin ng mga gumagawa ng masama, na gustong magkaroon ng paraan para makontrol.

mga taong 'moral'. Bigyan ang mga tao ng ganap, at mayroon kang perpektong mekanismo para kontrolin sila. Kung ang buhay ay mas mahalaga kaysa ari-arian, kung gayon maaari kang magnakaw ng pera mula sa kanila, na may layunin - inaangkin mo - na ibigay ito sa mga mahihirap, at sa gayon ay maliligtas ng mga buhay sa kanilang labis na pera. Kung mas mahalaga ang buhay kaysa ari-arian, paano nila sasalungat ang plano mo?" Nagkibit balik si David. "Siyempre, hindi nila kaya, at sa gayon ay magkakaroon ka ng kontrol sa - ano

Pahina 143 ng 404

trillions of dollars yata ang tawag noon. Iyan ay isang magandang kabayaran, ngunit siyempre na humantong sa mga Cataclysms, at ang pagkawasak ng Lumang Mundo, hindi bababa sa halos lahat ng planeta."

"Sabagay," sabi ni Roman. "Ganyan natin ginagawa." "Ano? Charity?"

"Oo, tumpak ang paggamit namin ng salita. Kung ang isang tao ay nangangailangan ng kawanggawa, mayroon tayong tatlong simpleng panuntunan - ang una ay hindi sila maaaring maging lumikha ng kanyang sariling sakuna; ang pangalawa ay dapat itong maging pansamantala at nakakahiya; at ang pangatlo ay kailangan niyang bayaran ito sa lalong madaling panahon."

Napangiti si David. "Kaya - hindi mo hahayaang may humawak ng kutsilyo sa lalamunan ng mangangaso upang makakuha ng pagkain?"

"Kung ang mangangaso ay masyadong mahirap, maaari tayong."

Tumawa si David. "Kaya - pagdating sa pakikipag-ayos sa Attica, sinusubukan naming iwasan ang digmaan - o mas partikular, ang terorismo, na kung saan ang paraan ng karamihan sa mga salungatan ay hinahawakan sa modernong mundo, dahil ang armas ay naging napakatindi. Ang dahilan kung bakit ako ay ganap na makatwiran sa pagbabanta sa kanyang buong pamilya ay dahil kung siya ay nagsimula ng isang digmaan, libu-libo o milyon-milyong mga bata ang papatayin. Kung i-subsidize niya ang terorismo, maaaring dose-dosenang o daan-daan marahil - mga batang pinatay, alam mo. Kung aakyat siya sa armado

magkasalungat sa anumang paraan, gaano karaming mga bata - at kanilang mga ina at ama at mga tiyahin at mga tiyuhin at mga pinsan - ang mapipinsala o papatayin? Bakit sa lupa ay hindi namin target ang kanyang kadugo, dahil tiyak na target niya ang atin? Wala tayong mararating – sa katunayan, patuloy tayong natatalo – kung susubukan nating mapanatili ang mas mataas na pamantayan kaysa sa ating mga kalaban. Kung mayroong isang bagay na itinuro sa atin ng Cataclysms, ito ay ang pagkatalo ay talagang hindi katanggap-tanggap! ”

Lumalamig at matigas ang boses ni David.

“And you could see exactly that kind of crap that he was trying to pull, during our ‘negotiations.’ Paulit-ulit niyang sinasabi na kaya niya kaming kontrolin dahil sa aming paggalang sa mga karapatan sa ari-arian at buhay ng tao at mga bata.

Sinisikap niyang gamitin ang ating moralidad laban sa atin - na agad na nangangahulugan na wala tayong dahilan upang maging moral sa kanya - upang palawigin ang moral na proteksyon sa kanya. Ang kanyang ginagawa ay tungkol sa kasingsama ng maaaring makuha ng mga bagay - kasing sama ng isang tao - na iginagalang at kinikilala niya ang moralidad, ngunit ginagamit ito upang ituloy ang masasamang layunin. Ang isang doktor ay dapat maging ang pinaka-mapagkakatiwalaang tagapagtanggol ng buhay ng tao, dahil alam niya kung paano pumatay ng mga pasyente na halos walang posibilidad na mahuli. Pareho rin ito sa moralidad – naiintindihan ni Attica ang moralidad, at piniling gamitin ito laban sa moral na mga tao, na iniisip na wala tayong natutunan mula sa Cataclysms, at madadala lang

– mahuhuli at mapasailalim at alipinin ng moralidad na iyon na idinisenyo upang bigyan tayo ng kalayaan , seguridad at kapangyarihan! ”

Muli, nagsimula si Roman.

Tinitigan siya ni David. “Kung may gustong magsimula ng digmaan, target mo ang buong bloodline nila – siyempre gagawin mo. Una sa lahat, pipigilan nito ang pagsisimula ng digmaan, na magliligtas ng libu-libo o milyong-milyong buhay –

at pangalawa, wala siyang karapatang hatulan tayo sa paglalagay sa mga inosenteng tao sa panganib, dahil handa siyang magsimula ng digmaan gamit ang pinakakahanga-hanga at walang pinipiling mga armas – kabilang ang terorismo – na tatarget ng

Pahina 144 ng 404

milyon-milyong mga inosenteng tao. Ang malungkot at kalunus-lunos na ideyang ito na ikaw ay nagiging masama sa pamamagitan ng paggawa ng masama sa kasamaan ay kasing kakaiba ng pagsasabi na ikaw ay nagkasakit sa pamamagitan ng pagpatay.

isang virus na nakamamatay. Ang paggawa ng masama sa kasamaan ay mabuti – ang UPB ay kadalasang hindi nauunawaan bilang isang etikal na sistema na may abstract absolutes na umaalipin sa lahat, isang uri ng computer program na nag-aalis ng moral na malayang kalooban – ngunit mayroon tayong moral na malayang kalooban dahil kailangan nating suriin ang mga indibidwal na sitwasyon ayon sa mga birtud – at ang mga bisyo – ng mga nakakasalamuha natin. Mayroon akong relasyon kay Attica, at magkakaroon ng isa hanggang sa araw na mamatay ang isa sa atin. Ang UPB ay hindi tulad ng isang riles ng tren, o isang hanay ng mga patakaran na dapat sundin ng lahat anuman ang mangyari, dahil iyon ay upang gawing makina ang mga tao.”

"Sa mga alipin," sabi ni Roman.

Napakunot-noo si David. “O sige, wag ka ngang troll. Hindi mo maaaring alipinin ang mga makina, wala silang malayang kalooban o moralidad o kamalayan ng tao o anumang bagay na tulad nito, huwag tayong mag-aksaya ng oras sa mga hangal na pahayag.”

Nagkibit-balikat si Roman, na para bang sinasabing: sige, gawin mo ito...

Sa pagsisikap, ibinaba ni David ang kanyang pagkairita. "Ang UPB ay tumutukoy sa unibersal na moralidad - maaari nating makuha iyon sa ibang pagkakataon kung gusto

mo - ngunit hindi ito nagsasabi ng anumang bagay na kalokohan at walang katuturan gaya ng: 'Masama ang karahasan!' Kung nangyari ito, mawawalan tayo ng karapatan sa pagtatanggol sa sarili. Ang paggamit ng karahasan ay isang relasyon - kung ang isang tao ay hindi nagpasimula ng karahasan laban sa iyo, may utang ka sa kanila na kapayapaan. Kung may nagpasimula ng karahasan laban sa iyo, maaari mong pasabugin ang kanilang ulo - o braso. Kita mo? Ito ay isang relasyon, hindi isang ganap. Ang isang taong handang gumamit ng karahasan ay hindi maaaring magreklamo sa moral kung ang karahasan ay ginagamit laban sa kanya, tulad ng isang magnanakaw ay hindi maaaring magreklamo sa moral kung may nakawin ang kanyang mga ninakaw na mga gamit. Hindi ako maaaring magnakaw ng telepono ng isang tao - ngunit kung ninakaw niya ang aking telepono, maaari kong mapahamak na nakawin ito pabalik! Kung mayroon lamang silang ari-arian sa pamamagitan ng paglabag sa mga karapatan sa pag-aari, hindi ko kailangang igalang ang kanilang mga karapatan sa pag-aari, dahil hindi naman talaga sila umiiral! Si Attica ay nagnanakaw ng ilang halaga ng isda ng Bitcoin - isang napakalaking halaga - at ginagawa niya ito na may partikular na layunin na pukawin ang isang labanang militar na magbibigay sa kanya ng panloob na pagkakaisa sa pulitika. Nais niyang makipagdigma laban sa amin upang magtatag ng higit pang brutal na kontrol sa tahanan. Damn right bantaan ko ang buong linya ng pamilya niya! Iyan ang diskarte na may pinakamalaking pagkakataon na makapagligtas ng pinakamaraming buhay – at tulungan ang mga inalipin niya sa pamamagitan ng kanyang pamahalaan. Kung handa siyang patayin ang ating mga pamilya para sa sarili niyang maliliit na layunin sa pulitika, bakit hindi natin handang patayin ang kanyang pamilya?”

Napabuntong-hininga si David. "Hindi, ang mga moral na pagsasaalang-alang ay nakukuha sa pamamagitan ng moral na mga aksyon, tulad ng kita ay nakukuha sa pamamagitan ng pagiging produktibo. Itataya ko ang aking buhay upang protektahan ang mga mahal ko; Mas gugustuhin kong ipagsapalaran ang buhay ng iba para protektahan ang mga mahal ko, bagaman. Ang pag-ibig ay ang ating hindi sinasadyang pagtugon sa kabutihan, kung tayo ay banal.

Ang pagkapoot ay ang ating hindi sinasadyang pagtugon sa kasamaan, kung tayo ay banal. Ayaw ko kay Attica, ayaw ko sa sistema niya, ayaw ko sa pulitika niya, ayaw ko sa manipulasyon at pananakot niya. Ang aking layunin - ang aking nag-iisang layunin, parehong personal at propesyonal -

ay ang proteksyon ng mga inosente, ang kaligtasan ng mga banal, at sa totoo lang wala akong pakialam kung kaninong mukha ang tatapakan ko para mapanatili iyon!”

Iniangat ni Roman ang ulo sa isang tabi. "Gayunpaman, nakikipag-usap ka sa akin - sa iyong mga salita, ako ay masama."

"Nakipag-negotiate ako kay Attica."

Sumandal si Roman. "Kung matatawag mo itong ganyan – pero hindi ka nananakot bloodline ko."

Pahina 145 ng 404

"Roman, hindi ka masama," simpleng sabi ni David. "Nag-eexist ka sa isang estado ng kalikasan. Ang moralidad ay isang uri ng teknolohiya, at walang sinisisi ang isang doktor mula sa isang libong taon na ang nakalilipas para sa hindi pagrereseta ng mga antibiotic o isang bot-clean. Ang teknolohiya ay sadyang hindi umiral... Kailangan itong mairal, at kailangan itong patunayan, at pagkatapos ay kailangang turuan ang mga tao tungkol dito... Pagkaraan ng ilang oras – at pagkatapos lamang ng panahong iyon – maaari tayong tumawag ng doktor 'masama' para sa hindi pagrereseta ng isang napatunayan at kilalang lunas. Hindi mo alam ang modernong teknolohiya ng moralidad; wala ka pang moral free will, dahil hindi mo pa naririnig at pinagtatalunan ang mga argumento."

Ipinatong ni David ang kanyang kamay sa bisig ng matandang lalaki. Napasimangot si Roman na parang gulat na gulat.

"Talagang ibig kong sabihin ito - hindi ka masama. Hindi ka immoral, ni hindi ka marahas. Isang libong taon na ang nakalilipas, nilagyan nila ng mga linta ang mga tao upang 'pagalingin' sila. Naniniwala sila sa 'katatawanan,' at hindi nila alam na ang dugo

umiikot sa buong katawan. Bumalik ka pa, at iniisip ng milyun-milyong tao na kontrolado ng pagsasayaw ang ulan." Itinaas ni David ang kanyang mga kamay. "Please don't take this as an insult, I don't mean it that way. Kung kami ay nasa labas ng iyong lupain, at tinuturuan mo ako kung paano manghuli, hindi ko ito tatanggapin bilang isang insulto. Kung hindi ako marunong manghuli, wala talaga akong kalayaang magpasya na manghuli o pumatay ng hayop. Kung wala akong fishhook at pain, medyo mahirap para sa akin na mangisda. Hindi ko sinusubukan na insultuhin ka -

higit pa sa iyong pag-iinsulto sa akin sa pamamagitan ng pagturo sa aking mga pagkukulang bilang isang mangangaso - na ginagarantiya ko na magiging malaki ka. Ang lipunang ito, ang Civ, ay nakabatay sa isang relatibong bagong modernong moral na pag-unawa - ito ay isang malaking tagumpay tulad ng siyentipikong pamamaraan

noong isang libong taon na ang nakalilipas - at hindi ka dapat sisihin sa pagkakaroon sa isang estado ng kalikasan, kung saan ang sangkatauhan ay may isang daan at limampung libong taon. Hindi mo alam ang hindi mo alam."

Sumenyas si Roman sa bakanteng mesa. "Pero hindi ba totoo iyon kay - Attica din?"

Tumigil si David. "Ang nakita mo kay Attica ay resulta ng mga buwan na ayaw niyang makinig sa katwiran. I very much hope you and I can avoid that fate."

Ibinuka ni Roman ang kanyang bibig upang sumagot, nang isang dalaga na may nakagugulat na berdeng mga mata ang lumitaw sa dulong bahagi ng mesa. Ang nakatatandang mandirigma ay tumalon pabalik sa kanyang upuan, inabot ang kanyang hindi umiiral na sandata. Ngumisi siya: "Paano ka nasanay diyan!"

Napangiti si David. "Sa parehong paraan na nakasanayan mong matulog sa kakahuyan, kumbaga. Pero tingnan mo ang mata at bibig niya."

Umiling si Roman, nakasandal. May mga sinaunang batik-batik na barya sa kanyang mga mata, at may zipper sa kanyang bibig. Sinuot din niya ang earmuff na nakita niya kanina.

Napangiti si David. "Maaari mong i-customize ang mga ito para sa lahat - ito ang aking katulong, hindi pa niya kami nakikita o naririnig.

'I-unlock mo si Sasha,'" utos niya.

Nawala lahat ang mga barya, zipper at earmuff, at nagsalita ang babae.

"David, sinabi ni Attica na babalik siya sa amin bago matapos ang negosyo ngayon, ngunit mayroon kaming kahilingan para sa isang biglaang pagsusuri sa pamilya Angle - ng kanilang mga anak."

Pahina 146 ng 404

"Okay, ngayon na?"

"Mayroon silang karapatan, ayon sa kontrata."

Napabuntong-hininga si David. "Naiinis ako sa mga ito, ngunit okay, malapit na tayo - mangyaring tanungin sila kung pinahihintulutan ang isang tagamasid."

Tumango si Sasha, at nawala. Lumingon si David kay Roman.

"Paano mo haharapin ang iyong mga baliw?"

"Mayroon kaming isang salita, nimbillung, na naglalarawan sa uri ng lalaki na nagkukunwaring nasugatan kapag papunta na ang hunting party, pagkatapos ay kumain ng iyong pagkain at sinusubukang matulog kasama ang iyong asawa. May iba pa -

lalo na ang matanda at mahaba sa ngipin - ngunit siya ang pinaka-delikado." "At?" Nagkibit balik si Roman. "Buweno, dumaan tayo sa - pormalidad - ng pangangatuwiran sa kanya, ngunit hindi ito gumagana, nagsisinungaling lang si nimbillung at nangangako at hindi magbabago. Kaya't dinadala namin siya sa pangangaso, at napagkakamalang usa." Nagpanggap si Roman ng busog at palaso. "Pfft. Porcupine."

"At ang pamilya niya?"

"Maraming paraan para makipag-usap. Ipinaalam namin sa lahat na nagkaroon ng 'kakila-kilabot na aksidente,' at nag-aalok ng kaunting kabayaran sa kanyang balo at mga anak, kung mayroon man siya. Alam ng lahat, walang nagsasabi ng kahit ano - iyon ang pinakamahusay na paraan."

At kung maghiganti ang kanyang mga anak? naisip ni David, ngunit nagpasya na maghintay. Masyado pang maaga para dalhin ang mga bata sa pinakamahalagang negosasyon. "Gusto mong makita kung paano namin ito gagawin?"

"Kung maaari lang akong magtanong sa daan," sabi ni Roman sa isang kakaibang tonong palaban.

"Sa palagay ko gusto mo talagang pumunta doon."

"Gusto kong makita ito ng sarili kong mga mata." Itinaas ni Roman ang kanyang mga kamay. "Alam ko, totoo ang ilusyon, ngunit alam mo ang ibig kong sabihin."

"Hindi ko talaga gustong gawin ito nang malayuan," sabi ni David. "Ito ay isang eyeball-to-eyeball na bagay."

Pahina 147 ng 404

Kabanata 19

Sumakay sila ng mabagal na sky-taxi sa ibabaw ng lungsod. Ang mga gusali ay lumabas mula sa walang katapusang kagubatan ng matataas na puno, tulad ng mga salamin na bundok mula sa berdeng ulap.

Sinabi ni David: "Karamihan sa mga tao ay sumasakay ng sky-taxi, ngunit ang ilan sa mga matatandang tao ay mahilig pa rin maglakad, kaya nagtayo kami ng ilang

– mga daanan para sa kanila." Napangiti si David. "Paumanhin, hindi ko maalala ang salita nang ilang sandali. Bumaba na tayo, para mas makita mo."

Bumaba sila sa mga tuktok ng puno. Napatitig si Roman sa mga nagdaraan na nagniningning na mga gusali. Karamihan sa mga ito ay binubuo ng mga pahalang na piraso ng salamin, na may mga solidong kisame at sahig. Nakikita niya ang magagandang interior; iba't ibang hanay ng kahoy at salamin at marmol ang nakalulugod sa mata.

Nanginginig siya. "Wala akong nakikitang tao sa mga tirahan na iyon."

Tumango si David. "Oh hindi mo magagawa - sino ang nakakaalam kung ano ang nangyayari doon? Gusto ng lahat ang view - at ipakita ang kanilang sariling mga tahanan - ngunit ayaw nilang makita ng kanilang mga kapitbahay kung ano ang kanilang ginagawa, kaya lahat ay may mga blind - tulad ng isang hologram ng kung ano ang nakikita ng mga tao kapag tumingin sila sa iyong

mga bintana. May mga tao doon, ngunit hindi mo sila makikita sa pamamagitan ng mga blind."

"Ito ay tulad ng isang walang laman na zoo," bulong ni Roman.

Nagkibit balik si David. "Well, we work very hard to make sure everyone has good relationships, because there's no way you get to live to 130 – or would even want to – without friendship and love. Ang kalungkutan ay tungkol lamang sa pinaka-matinding isport na mayroon - mas nakamamatay ito kaysa sa paninigarilyo dati, mga siglo na ang nakalipas."

Lumipad sila sa isang patag na floating court kung saan binatukan ng dalawang matandang lalaki ang isang kumikinang na pakpak na bola pabalik-balik sa ibabaw ng lambat. Nag-iba ito ng direksyon, tila random.

"Featherball," sabi ni David. "Maaari mong ikurba ng kaunti ang bola gamit ang iyong mga mata..." Nilington niya si Roman. "Nakakalungkot talaga ako, iniisip pabalik ang Lumang Mundo, kung gaano kalungkot at paghihiwalay ang napakaraming tao - at kung gaano kaunti sa kanila ang nagnanais o nagkaroon ng mga anak hanggang sa wakas. Sa palagay ko naramdaman nila ang pagdating ng mga Cataclysm... Alam kong nagrereklamo ka sa akin tungkol sa aming mga adik sa virtual reality, ngunit mayroon silang isang komunidad, na sa tingin nila ay totoo sa kanila gaya ng iba pa.

– ngunit sa nakaraan, ang mga tao ay nakaupo sa malungkot na maliliit na apartment sa basement at nagreklamo sa kanilang malungkot na buhay sa – wala. Sa Lumang Japan, may mga buong crew na kailangang pumunta at linisin ang mga apartment ng matatandang patay

– napansin lang ng mga tao na wala na sila dahil sa amoy. Nakatingin sa malayo ang mga mata ni David. "At ang mga tauhan na ito ay palaging nagsisikap na maghanap ng kamag-anak, at marahil ay mayroong isang matagal nang nawawalang anak na babae na nakatira sa isang libong milya ang layo, at tatawagan nila siya, at iuulat na ang kanyang ina ay patay na, at siya ay buntong-hininga at sasabihin sa kanila. upang i-pack up ang mga gamit ng kanyang namatay na ina at i-donate ang mga ito sa kawanggawa... Hindi man lang siya mag-abala pang bumalik, ganoon na lang ang naging sira at hiwalay na mga tao sa dulo. At alam ng lahat, naramdaman ito ng lahat, nakita ng lahat na ito ay darating – ang katapusan – ngunit walang magagawa, ang sistema ay nakabaon na, ang mga galamay ng pekeng pera at tunay na kontrol ay nakapulupot sa leeg ng lahat nang napakahigpit na wala nang makahinga. , hindi pa sapat para huminga o sumigaw.

At mayroong mga malambot

Pahina 148 ng 404

mga mandaragit, ang media, na suminghot para sa anumang paghihimagsik o pagsalungat, at nahulog tulad ng isang grupo ng mga chakal sa sinumang sinubukang kumawala sa kabaliwan ng

sa sandaling ito. Ito ay isang asylum noon, lahat sila ay nagkamali – ngunit sinumang nakapansin na ang mundo ay isang baliw na bahay ay tinatawag na kasamaan, at pinilit na umalis sa lipunan. Sinira nila ang kanilang mga nag-iisip - ang immune system ng lipunan - at pagkatapos ay nagtataka kung bakit sila patuloy na nagkakasakit at nagkakasakit." Naramdaman ni David na bumubulusok ang mga salita mula sa kaibuturan ng kanyang pagkatao, at nagpasya na huwag itong pigilan. "Ibinalik nila ang edukasyon ng kanilang mga anak sa mga gumagawa ng masama, at nagtaka kung bakit patuloy na lumalago ang kasamaan sa kanilang gitna..."

“Sigurado akong para sa akin iyon,” bulong ni Roman, saka bahagyang tumaas ang boses, at tumuro. "May isang - ilog, na dumadaloy sa hangin."

Napatingin si David. "Oo, iyon ay isang sky-pipe, na hawak ng mga air-blowing bot. Sa ganoong paraan maaari itong i-rerouting sa kalooban, at hindi namin kailangang magtayo o mag-install ng anumang aktwal na piping." Tumawa si David. "Sinubukan ng ilang tunay na mahilig sa pakikipagsapalaran na lumikha ng buong bahay at gusali sa ganoong paraan - pinapanatili ng mga bot ang mga kasangkapan sa lugar, at literal kang nakakalakad sa hangin. Ngunit nalaman namin na may limitasyon sa dami ng kakaibang anti-senswal na hindi katotohanan na magagawa ng utak ng tao – magkakasamang umiral. Ang mga tao ay hindi pa nasanay sa paglalakad sa himpapawid, kaya ito ay higit na bago kaysa anupaman - ang mga bata ay gusto ito, ngunit ang mga trampoline park na iyon ay ibang bagay, dapat nating suriin ang mga ito minsan."

Tinitigan ni Roman ang bahagyang dungaw na ilog ng langit. "Ito ay talagang isang uri ng isang kaluwagan na malaman na may mga limitasyon dito - nakabahaging kabaliwan ng isang lungsod."

Napangiti si David. "Sabagay, mayroon kaming mga tao na naniniwala na ang anumang bagay na pumipigil sa amin mula sa isang kumpletong pagsasama sa mga makina ay kakaiba at - retroaktibo, o konserbatibo. Tinatawag nila ang mga makina na 'overman,' mula sa isang matandang pilosopo, at tayo ay dapat na maging tulay lamang ng ebolusyon tungo sa pagiging perpekto ng metal - medyo pinagtatawanan ko ito, ngunit medyo seryoso sila, ang mga ulo ng gear na ito. . Itinuturing nila ang anumang pag-aatubili tungkol sa pagsasama sa mga makina bilang isang hadlang sa pagiging perpekto, upang madaig, tulad ng kasalanan."

Kumunot ang noo ni Roman. "At tatanungin mo ako kung ano ang ginagawa natin sa mga baliw..?"

Napangiti si David. "Hindi sila baliw, nakakagawa sila ng ilang mga kamanghamanghang bagay, ngunit ito ay masyadong malayo para sa akin para sigurado. Nagsimula ito matagal na ang nakalipas - noong may mga analog na telepono, ang ilang mga tao ay gumugugol ng kalahati ng kanilang buhay na ang telepono ay nakadikit sa kanilang tainga, tulad ng isang dagdag na kahulugan - at pagkatapos ay nagkaroon ng baliw na pagkagumon sa screen teknolohiya sa unang bahagi ng dalawampu't unang siglo. Ang mga tao ay gumagamit ng mga telepono at tablet nang higit pa sa kanilang sariling mga pandama kung minsan, kaya ang ganitong uri ng

'pagsasama' ay hindi na bago. Bumalik nang higit pa, sa pag-imbento ng mga baril - o kahit na mga espada - at ginamit ito ng mga tao bilang extension ng kanilang sariling mga paa at kapasidad para sa karahasan. Ang isang mandirigmang walang espada ay isa lamang lalaking umiindayog sa hangin. Hindi mo hinahabol ang mga usa gamit ang iyong mga kamay - ang pagpapalawak ng sangkatauhan gamit ang teknolohiya ay hindi bago..."

Kumunot ang noo ni Roman. "Ngunit ginagamit pa rin namin ang aming sariling mga kamay, aming sariling mga mata, aming sariling hawakan at amoy."

"Siyempre, mas malapit ka sa orihinal na tao kaysa sa atin - ngunit kasama sa orihinal na tao ang kapasidad na palawakin ang sangkatauhan sa pamamagitan ng teknolohiya, at nakikibahagi ka doon nang kaunti, ginagawa lang namin ito nang higit pa - at sa ilang paraan. higit pa sa akin." Bahagyang hininaan ni David ang boses. "Mayroon akong ilang mga alalahanin

Pahina 149 ng 404

tungkol sa kung paano namin ginugulo ang sarili naming pakiramdam ng realidad sa lahat ng teknolohiyang ito, ngunit kami ay wala kung hindi madaling ibagay, at ang mga tao ay hindi pa nagagalit, kaya - ang mga daliri ay tumawid!"

May nakita si Roman sa balikat ni David, at hindi sinasadyang hinawakan ang braso ng nakababatang lalaki.

"Ano ba..."

Lumington si David, at nakita ang isang napakalaking payat na kulot na dragon na nagpapapakpak sa kalangitan patungo sa kanila. Ang baluktot na katawan nito ay may mga gintong kaliskis, at ang mga pakpak nito - imposibleng maliit - ay pumutok nang mabilis, tulad ng isang hummingbird. Ang itim nitong mga mata ay tila nakatitig sa kanila, bumuka at sumasara ang bibig na parang isang halimaw sa dagat na humihingal. Ang mahahabang silver tendrils ay tumubo mula sa likod ng mga tainga nito, lumulutang sa hangin, na random na hinila pasulong, tulad ng mga pulang laso ng isang gymnast na lumilipad.

"Na-droga mo ako..." hingal na sabi ni Roman.

"Patawarin mo ako," sabi ni David, nakatitig sa ginintuang kaliskis habang ang payat na dragon ay tahimik na dumadaloy sa itaas. Ang buntot - nagtatapos sa rainbow spike -

lumulutang na parang lumalangoy.

"Iyon ay isang Chinese Dragon," sabi ni David. "Sinubukan naming maghanap ng mga kasiya-siyang paraan para makapag hatid ng enerhiya, at sa taong ito, ang mga inhinyero mula sa Chinatown – tumingin sa ibaba, makikita mo ang mga pagoda – ang nanalo sa paligsahan, at gustong-gusto ito ng mga bata! Noong nakaraang taon, ito ay isang higanteng manta ray mula sa Aquanauts.

Si Roman ay nakamasid, nakabuka ang bibig, habang ang dragon ay nakakabit sa isang mataas na spire na pilak. Ipinasok nito ang buntot nito sa isang sisidlan, at – sa pagdaan nila – ang mga gintong kaliskis ay naglaho sa ilalim ng pababang kadiliman, simula sa ulo.

"Ito ay naglalabas," sabi ni David. "Kaway!" sabi niya sabay pump ng kamay.

Si Roman ay nakatayo sa tahimik na katigasan habang ang Chinese dragon ay iwinagayway pabalik sa kanila ang mga tendrils nito, na tuwang-tuwa.

After a minute or two, nilingon niya si David. "Kaya - sabihin sa akin ang tungkol sa lugar na pupuntahan natin."

"Ito ay isang asylum, para sa mga taong nasira ang kanilang mga utak - o nasira ang kanilang mga utak, sa pamamagitan ng mga droga o sakit o pinsala."

"Paano nila sinisira ang kanilang sariling mga utak?"

Sandali siyang tinitigan ni David. "Napakalaking tanong iyan. Inihahanda namin ang lahat para sa katinuan at katwiran, sa simula pa lang. Tinuturuan namin sila na magtiwala sa kanilang mga pandama, pinapakain namin sila ng mabuti - gaya ng nilalayon ng kalikasan, ikalulugod mong malaman, na may gatas ng ina - at siguraduhing nakikipag-ugnayan sila sa kanilang mga magulang.

Tinuturuan namin sila ng maraming wika hangga't kaya nila, sa lalong madaling panahon, para makapagsimula kaming makipag-ayos sa mga sanggol sa mga 14 hanggang 16 na buwan. Hindi namin sila sinisigawan, hindi namin sila sinasaktan, hindi namin sila pinaparusahan, hindi namin sila kinukulong – inihahanda namin sila para sa Civ, at madalas na lumaki silang nagsasalita ng wika ng katwiran sa parehong paraan na alam mo ang iyong wika, at alam ko ang akin."

Ngumisi si Roman. "Hindi mo pinarurusahan ang iyong mga anak, kaya walang kahihinatnan para sa anumang masamang gawa."

Pahina 150 ng 404

Tumalon si David sa gilid ng sky-taxi at itinuro pababa. "Tingnan mo, isang sky-park!"

Gumagapang sa likod ni David, si Roman ay pansamantalang tumingin sa ibaba.

Sa ibaba nila, ang mga boses ng mga bata ay sumisigaw sa tuwa habang sila ay lumukso sa pagitan ng iba't ibang makulay na istruktura - mga higanteng hayop at planeta at mga geometric na hugis. Sa bawat oras na sila ay lumapag, ang ibabaw ay naka-compress sa loob, pagkatapos ay itinapon ang mga ito pabalik sa hangin.

"Paano kung mahulog sila?"

Tumawa si David. "Halika, bawat tanong mo, may mga dekada na tayo. Kinuha sila ng mga guwardiya at ibinalik!"

Isang batang lalaki ang nakaligtaan ang kanyang paghawak sa puting udder ng isang higanteng baka, at humagigik sa kanyang pabagsak na paraan pababa sa mga puno.

Napailing si Roman. Sinabi ni David: "Maghintay..."

Ang isang maliit na makinang pilak - halos hindi mas malaki kaysa sa isang pakwan - ay agad na nag-zoom pababa at, pinalawak ang mga naka-cushion na braso, binuhat ang bata at ibinagsak siya sa mabangong likod ng isang napakalaking tupa.

Bulong ni David. "Tao, noong maliit pa si Alice... Total memories." Kumunot ang noo ni Roman. "Dapat magkaroon ng laro - mga kahihinatnan. Wala silang natutunan!"

"It's an odd thing..." bulong ni David, lumingon sa matandang lalaki at diretsong nakatingin sa kanya. "Talaga bang iniisip mo na ang tanging kahihinatnan ng negatibong pag-uugali ay – mga parusa? Sabihin nating ginagawa mo -

ano ang itinuturo nito sa isang bata? Hindi nito itinuturo sa bata na mali ang pag-uugali, tanging ito ay hindi naaprubahan at pinarurusahan. Kung sinaktan ng isang lalaki ang isang babae, at sinaktan mo siya, maaari mo bang lohikal na sabihin sa kanya na ang paghampas ay mali? Kung ang isang bata ay kumuha ng laruan ng isa pang bata, at pinunit mo ang laruan mula sa kanyang kamay, masasabi mo ba talagang mali ang pagkuha ng mga bagay? Ang ginagawa mo lang ay turuan ang bata na mapaparusan siya para sa ilang partikular na pag-uugali - hindi dahil mali ang mga pag-uugaling iyon.

Kaya – gusto pa rin niyang gawin ang mga bagay na ito; gusto lang niyang iwasan ang parusa, kaya siya ay naging panakaw at umiiwas at natututo siyang magsinungaling at – well, alam mo, ikaw ay isang magulang, sigurado ako na ito ay gumagana sa parehong paraan sa iyong tribo. Sinisigawan mo ang iyong mga anak, sinaktan mo ang iyong mga anak, at agad kang sumunod, na sinusundan ng pagsuway at pagdami at pagsisinungaling - na kailangan mong parusahan nang higit pa - at bago mo malaman ito, napupunta ka sa mga nasa hustong gulang na mga kriminal, kaya mas pinarurusahan mo sila – o ginawa silang mga mandirigma at tinuturuan silang salakayin ang mga nakapaligid sa iyo – ito ay halos lahat ng kasaysayan ng sangkatauhan, walang pag-iisip na nakakabagot sa aking palagay, nakakabulag na halata sa liwanag ng kasalukuyan.”

Tumalon pabalik si Roman, tila hindi sinasadya, hinawakan ang likod ng isang puting bangko. “Kalokohan yan! Kabuuan...

Ang mga batang naglalaro ng kutsilyo ay kailangang turuan na huwag maglaro ng kutsilyo, o hinihiwa nila ang isang daliri o sinasaksak ang kanilang kapatid!” Tinuro niya ang isang mabangis na daliri kay David. "Ang mga bata sa ilang ay kailangang turuan na manatiling malapit, upang maiwasan ang makamandag na prutas, na huwag tumakbo kung saan ang lupa ay hindi matatag - sa iyong kakaibang uniberso ng kaligtasan ng ina - walang hangin sa akin at sinumang iba pang matinong tao - sa palagay ko maaari mong hayaan ang iyong mga anak ay tumakbo nang ligaw,

Pahina 151 ng 404

dahil pinapanatili silang ligtas ng mga robot – ngunit kung nasaan tayo, ang mga aksyon ay may tunay na kahihinatnan – at ang mga kahihinatnan na iyon ay maaaring impeksyon o kamatayan, kaya kailangan nating panatilihin matigas at kontrolado ang ating mga anak, upang manatiling buhay sila!”

Dahan-dahang tumango si David. “Oo... Sa Lumang Daigdig, pinag-usapan nila ang tungkol sa kumukulong tubig sa isang kalan, at mga bata na tumatakbo sa mga lansangan na may mga sasakyan. Pinag-uusapan mo ang tungkol sa mga batang naglalaro ng mga kutsilyo – bakit hindi na lang ilayo sa kanila ang mga kutsilyo hanggang sa sila ay nasa hustong gulang upang maunawaan ang panganib? Sa Lumang Daigdig, bakit hindi na lang nila ilayo ang mga hawakan ng kumukulong kaldero sa mga bata? Bakit hindi na lang sila gumawa ng mga bakod sa pagitan ng kanilang mga anak at ng mga kalsada?” Malungkot siyang tumawa. "Hindi, lahat ng iyon ay isang dahilan lamang para sa kanila, dahil sa tingin ko ito ay para sa iyo." Siya ay huminto. "Natamaan ka, bilang isang bata."

Buong pagmamalaking inunat ni Roman ang sarili. "I damn well was. And I damn well deserved it! Hindi ako nakinig, sumuway ako, sumuway ako - at binayaran ko ang mga kahihinatnan, at nakatulong ito sa akin na mabuhay!"

"Bigyan ako ng isang halimbawa." Malumanay ang tono ni David. "Bakit?"
"Nag-negotiate kami."

Pinagdikit ni Roman ang kanyang mga labi. "Nagnakaw ako ng palakol, noong maliit ako, siguro – apat? Pinutol ko ang isang puno na itinanim ng aking ama bilang parangal sa aking ina - hindi isang puno, siyempre, tulad ng isang sapling. Binugbog niya ako ng kalahati hanggang mamatay... Hindi na ako kumuha ng kahit ano pagkatapos noon. Kailangan lang niyang tumingin sa akin, at alam ko..."

Sinabi ni David: "Minahal mo ba ang iyong ama?"

Iniangat ni Roman ang ulo. "Sino ang nakakaalam, hindi niya trabaho ang mahalina, o kaibig-ibig... Ang kanyang trabaho ay turuan akong mabuhay, panatilihin akong ligtas - at igalang. And I damn well nire respeto ko siya! Siya ay gawa sa – oak.

Hindi ka pa nakakakita ng ganoong kasipagan. Laging nagsasakripisyo, palagi..."
biglang uminit ang ulo ni Roman.

"Bakit ka naghuhukay dito? Gusto mong sabihin ko na nahirapan ako? Oo, nahirapan ako - kaya naging mahirap ako, iyon ang kailangan! Para kang - tulad ng isang kuneho sa kakahuyan na umiikot ang mga mata sa isang isda dahil sa pagkakaroon ng hasang - nakatira tayo sa iba't ibang kapaligiran, iba't ibang mundo. Maaari mong yakapin ang iyong mga anak dahil mayroon kang mga robot na guwardiya, tayo ay humaharap sa kalikasan nang mag-isa, kailangan nating maging malakas!

Bumulong si David: "Alam mo ang sagot ko sa isang iyon. Pero titigil ako sa paghuhukay, kung hindi ka komportable."

Itinaas ni Roman ang isang babala na daliri. "Huwag mong gawin iyon - ang kalokohan. Hindi ko pinag-uusapan ang nakaraan - hindi ko hinuhukay ang aking ama - para iparada siya sa harap ng layunin mo, na gawin akong halimaw."

"Sabi ko sa'yo – sa tingin ko hindi ka halimaw. Mapanganib sa mga bata, oo - ngunit gayon din ang isang lobo, sa palagay ko ay hindi isang halimaw ang isang lobo."

Pinikit ni Roman ang kanyang mga mata. "Subukan mo ulit akong ikumpara sa isang hayop. Subukan mo." "Tama ka, pasensya na, iyon ay hindi patas at hindi makatarungan."

Pahina 152 ng 404

Tinitigan siya ni Roman, tapos biglang ngumiti. "Duel!" Nagsimula si David. "Ano?" Tumawa ang matandang mandirigma. "Oh wag kang matakot! Hindi kita hinahamon, naalala ko lang ang tanong mo tungkol sa kung paano tayo makitungo sa mga baliw... May mga duels tayo. Lalo na tungkol sa mga insulto sa karangalan - kung tayo ay nasa kakahuyan, mayroon na tayong mga labindalawang tunggalian, ikaw at ako, ngunit nasa bahay mo ako ngayon, kaya sinusunod namin ang iyong malambot na mga patakaran. Ano ang gagawin mo kung ang isang tao ay mang-insulto sa iba?"

Umiling si David at ngumiti. "Lahat tayo ay tungkol sa malayang pananalita - ang malayang pananalita ay ang sistema ng maagang babala ng anumang malusog na lipunan. Ngunit dahil hindi namin pinalaki ang mga bata na may verbal abuse - verbal harshness

- wala silang ganyang ugali. Parang hindi ka marunong mag-program ng computer, dahil hindi ka pinalaki sa computer." Itinaas ni David ang kanyang mga daliri sa bisig ni Roman - inalis ng matandang lalaki ang kanyang braso. "Pero sino ang nakakaalam? Ang buong bagay na ito ay maaaring maging isang higanteng virtual reality simulation."

"Hoy!" Exclaimed Roman, kakaiba takot sa kanyang boses. "Sinabi mo sa akin na hindi mo ginugulo ang paniniwala ng mga tao sa kanilang mga pandama!"

"Sinabi ko 'yan tungkol sa mga bata - at kung tratuhin kitang parang bata, siguradong hahamunin mo ako sa isang tunggalian."

Ngumisi si Roman, umiwas ng tingin. "Gaano pa katagal?"

Ginaya ni David ang ungal ng isang bata. "Andyan na ba tayo?" Natahimik si Roman. Sinabi ni David: "Akala ng lahat noong nakaraan ay nauunawaan nila ang kalikasan ng tao, ngunit hindi. Sinabi ng mga tao: 'Oh, ang sangkatauhan ay ganito, o iyon' - ngunit sila ay tulad ng mga biologist sa isang zoo, na iniisip na alam nila ang anumang bagay tungkol sa mga hayop sa ligaw. Ang mga tao ay mga hayop na nakakulong hanggang sa kasalukuyan, hanggang sa Civ. That's not even an analogy – if ever you look at a map or a globe of the Old World..." Hinawakan ng patag na mga kamay ni David ang hangin. "...ang mundo ay nahati sa mga bansa, na talagang mga sakahan ng buwis

kung saan ang mga tao ay iniingatan bilang mga hayop ng tao para sa sakit na kita ng kanilang mga may-ari. Indoctrinated sila ng Estado, binu-bully ng media, nilagyan ng droga ng mga 'doktor' – at kung kinuwestiyon o tutulan nila ang alinman sa mga ito, sila ay iniinsulto at sinisiraan at pinagsinungalingan, at ipinagbawal sa lipunan. Sila ay mga baliw na hayop noon, at tunay – marami sa kanila – ang nag-isip sa kanilang sarili bilang 'malaya.'" Nanginginig si David. "Maaaring ito ay isang uri ng lumang alaala, o isang bagay na tumutulo sa higanteng hagdanan ng mga henerasyon, ngunit kung minsan ay binabangungot ako ng paggising sa Lumang Daigdig - na para bang maaari akong ma-freeze at maibalik sa oras ng limang daang taon - at kailangan kong makita ang lahat ng mga pang-araw-araw na sakuna sa mundo, na alam na ang mabagal na paggalaw ng tsunami ng mga hindi maiiwasang kakila-kilabot ay gumagapang na palapit araw-araw, habang ako ay nakadena sa lumulubog na barko ng aking lipunan – upang magkaroon ng kaalaman tungkol sa hindi mapipigilan na pangingibabaw ng kasamaan, at walang magawa tungkol dito – well, impiyerno, impiyerno sa lupa, tao, at hindi ko alam kung paano aktwal na gumana ang mga tao noon. Paano sila nakaalis sa kama? Paano nila hinarap ang araw?

Paano sila nakakatulog sa gabi?"

Nagkaroon ng sandaling katahimikan, habang ang dalawang lalaki ay bumalik sa nakaraan.

Pahina 153 ng 404

"Alam namin ang mga kwentong iyon," bulong ni Roman. "Ikaw at ako - ang Civ at ang Clan - ay mga sangang-daan sa kalsada mula sa Cataclysms, mula sa pinakamasamang panahon sa kasaysayan. Umakyat kayong lahat sa mga ulap gamit ang inyong mga makina, na nagpapatakbo ng mga ilog sa kalangitan at dumampi sa hininga ng maliliit na robot.

Bumaba tayo sa lupa, sa lumang paraan. Tayong lahat ay pawang - umiiral sa aftershock ng bawat kakila-kilabot na bagay noon. At mas gugustuhin kong makitang mapahamak ang aking buong tribo pagkatapos ay pumunta saanman malapit sa anumang mga landas na patungo pabalik sa impiyernong iyon..."

Nakatitig ang dalawang lalaki sa medyo namumulang araw. Si David ay may isang walang katotohanan na salpok na hawakan ang kamay ng nakatatandang lalaki, habang ang dalawang lalaki ay nakatingin sa impiyerno ng kasaysayan ng tao, ngunit alam na ito ay isang imposibleng kilos.

Biglang - sa labas ng nakakasilaw na araw - isang grupo ng mga lalaki at babae ang lumundag sa mga puting upuan, nagsisigawan at sumisigaw ng mga pagbati. Sila ay may mahahabang patpat sa kanilang mga paa, at nakakapit ng mga payat na poste sa kanilang mga kamay. Ang kanilang mga binti ay nakayuko mula sa gilid hanggang sa gilid tulad ng mga pendulum; ang kanilang mga mukha ay natatakpan ng napakalaking malinaw na maskara.

"Sky-ers," sabi ni David. "Mga sky-skiers. Ang mga breath-bot ay lumilikha ng pakiramdam ng nyebe sa ilalim ng kanilang skis.

Kumunot ang noo ni Roman. "Muli, hindi sila maaaring mahulog."

Umiling si David. "Naku, kaya nila – hindi lang hanggang pababa. Ang lalaki sa harap – pulang sumbrero – kliyente namin siya, kasalukuyang nagsasanay upang tumawid sa Pasipiko gamit ang skis."

Habang ang mga naglalakihang lalaki at babae ay humahampas sa mga tuktok ng puno, lumingon si Roman kay David. "Ano ang ginagawa ng mga tao?"

"Sa kanilang oras?" Tumango si Roman.

Nagkibit balik si David. "Kami ay isang nagsusumikap na species - hindi kami nakarating sa tuktok ng food chain sa pamamagitan ng katamaran sa paligid, ang trabaho na iyon ay kinuha na ng mga alligator. Mayroon akong magandang pananaw dito, dahil ang karamihan sa mga aktibidad dito ay kailangang nakaseguro. Ang mga tao ay may mga libangan, nagsasama-sama sila para sa mga proyekto malaki at maliit - kilala ko ang isang lalaki na sinusubukang malaman ang paglalakbay sa oras kasama ang isang grupo ng kanyang mga kaibigan - sa tingin ko ito ay isang kabuuang pag-aaksaya ng oras, ngunit hindi ako eksperto. Ibig kong sabihin, kung maglakbay ka pabalik ng isang taon, sasabog ka lang sa kalawakan, dahil ang Earth

naka-move on na. May mga historyador na gumagawa ng buong VR na mga libangan upang tunay na maunawaan at matuto ang mga tao mula sa kasaysayan. Tayo talaga ang kauna-unahang grupo na nagkaroon ng medyo walang kinikilingan na pananaw sa nakaraan, dahil sa nakaraan, ang mga nanalo ay laging sumusulat ng kasaysayan, habang ngayon, ang modernong mundo ay umiiral lamang dahil walang nanalo sa Cataclysms. Ang Civ ay kung ano ang umiral kapag ang sangkatauhan ay ganap na nawala. Sa wakas ay masasabi na natin ang totoo, dahil walang nakikinabang sa kasinungalingan. Walang naghaharing uri na kailangang kontrolin ang salaysay, upang makarating tayo sa pinakamalapit sa layunin ng kasaysayan."

"Talaga bang binayaran ka ng salita?"

Pahina 154 ng 404

Tumawa si David. "Ako ay binabayaran sa trabaho upang maging maigsi - ang verbosity na ito ay higit pa sa isang libangan. Ang mga tao ay may mga libangan at artistikong gawain, mahilig sila sa sports at paggalugad, at mayroong isang buong grupo ng mga tao na nagsisikap na malaman kung paano pagbutihin ang mga karanasan sa VR sa ibang mga planeta. Nakarating na kami sa kanila, ngunit hindi kapani-paniwalang nakakainip. Ang Mars ay isang pulang sandbox lamang - ang Venus ay walang pag-asa, isang acid na sopas lamang sa paligid ng isang malaking bato.

Ang Mercury ay karaniwang isang higanteng asteroid. Ang asteroid belt ay parang sinusubukang mag-navigate gamit ang higanteng itim na mga batong dumurog sa barko sa paligid mo. Ang ilan sa mga buwan ng Jupiter ay maaaring medyo maganda, ngunit kailangan mo talagang pagandahin ang iyong tinitingnan, dahil ang araw ay napakalayo. Walang sinuman ang sumubok na mapunta sa ibabaw ng Jupiter, dahil wala talaga. Sa paglipas ng Jupiter, ang mga bagay ay masyadong madilim upang makita nang walang tulong, at ikaw ay nakatitig lamang sa isang screen ng computer, sa halip na ang bagay mismo. Nagawa na namin ang solar system na ito sa halos lahat, at walang gaanong interes doon – kahit man lang para sa mga turista, ang pagmimina ng asteroid ay napakalaking, nakakakuha kami ng malaking halaga mula doon – buti na lang at dumating ang Bitcoin at pinalitan ang ginto , dahil ang halaga ng ginto ay natunaw sa wala sa halagang nakikita natin sa mga asteroid. Ang ilang mga tao ay nagtatrabaho sa mga hasang ng tao - huwag mo na akong tanungin kung paano sila gumagana - at may iba pang mga tao na gustong mag-graft ng mga higanteng pakpak sa mga balikat ng mga tao upang sila ay lumipad nang walang tulong sa makina."

Napabuntong-hininga si David.

"I guess I'm old-fashioned enough to find that just creepy, but I bet the experience must be amazing. Ang ilang mga tao ay gustong umakyat - mayroong isang buong isport ng pag-akyat sa ilalim ng random na gravity, na tila isang uri ng masochistic sa akin, ngunit malamang na ako ay masyadong matanda para dito pa rin. May mga taong gustong tuklasin ang mga karagatan, 'aquanauts' ang tawag sa kanila. Nakahanap sila ng ilang kamangha-manghang buhay doon - ang mga tunay na dayuhan ay nasa ilalim ng tubig, hindi sa kalawakan. Mayroong isang buong club na nakatuon sa pagpapalaki ng mga nasirang barko at pagpapanumbalik ng mga ito, na ginagawa itong mga restaurant at museo. Mayroong isang malaking grupo na nagsisikap na hanapin, idokumento at

ilibing ang lahat ng mga biktima ng democide - pagpatay ng mga Estado - isang hindi banal na bilang ng mga tao, binibilang ang mga Cataclysms. That's a hell of a project, medyo malungkot sila. May isa pang grupo ng mga hard-core na siyentipiko na naghahanap upang ayusin at pahusayin ang genetika ng tao - lalo na ang IQ, para sa mga malinaw na dahilan. Maaari akong magpatuloy, ngunit kapag ang mga tao ay pinalaya mula sa pangangailangan na kumita ng kanilang pang-araw-araw na pagkain -

marami tayong nakuhang sibilisasyon mula diyan, maraming sining at kasaysayan at kaalaman at pagsaliksik at agham."

Pagkaraan ng ilang sandali, ang sky-taxi ay dahan-dahang tumawid hanggang sa isang malawak na hanay ng mga puting hagdan na humahantong sa isang matataas na tuktok na maputlang asul na gusali na malabo na mukhang isang sinaunang katedral.

Tumalon si David. "Ok, nandito na tayo. Naghihintay ang baliw." Kabanata 20
Sina David at Roman ay sumama sa isang attendant sa isang makintab na pasilyo patungo sa isang puting pinto sa dulo. Maaaring mahuli ni Roman ang mga sulyap ng mga tao sa mga parisukat na bintana sa mga pintuan sa magkabilang gilid. Ang ilan ay nakaupo na parang mga sirang puppet, lumulubog sa mga cushioned wall. Ang iba ay pacing, gesturing frantically.

Ang ilan

Pahina 155 ng 404

ay nakaupo na ang kanilang mga ulo ay ipinasok sa mga puting globo - virtual reality, ipinapalagay niya. Isang matandang lalaki ang nakatayo na ang ilong ay nakadikit sa salamin, ang mga mata lang ang nakasunod sa kanila habang sila ay naglalakad – isang nakakatakot na tanawin, na nagbigay ng bahagyang pangingingin kay Roman.

"Ano ang nagpapanatili sa kanila dito?" bumulong siya.

"Dapat nating pag-usapan iyon mamaya," maikling sabi ni David.

Binuksan ng attendant ang pinto, at sa loob ay isang komportableng sala na may mababang puting mesa, malambot na kayumangging karpit, mapusyaw na asul na mga dingding at tanawin ng dingding-windowan ng isang Nordic na kagubatan na namumulaklak, na may malayong umiikot na mga ibon, nanginginig na mga paru-paro, at isang hindi malinaw na amoy ng pine na naanod sa hangin.

Sa sopa ay nakaupo ang isang napakapayat na babae, mas matangkad kaysa karaniwan, na may ulap ng manipis na palumpong na buhok sa paligid ng kanyang kitang-kitang bungo. Siya ay may matataas na cheekbones, isang malapad na panga, at kulay-abo-asul na mga mata na pumapalit sa pagitan ng mapurol na pagtitig, at pag-ikot sa paligid na may kahina-hinalang pagsalakay.

Sa isang loveseat sa kanyang kanan ay nakaupo ang dalawang bata na magkapareho ang edad, sa isang lugar sa kanilang kalagitnaan ng kabataan. Sila ay mukhang drained ngunit determinado.

"Magandang hapon," sabi ni David, na nakaupo sa isang armchair. "Gusto ko lang i-double check, bago tayo magsimula, na okay pa rin para sa isang observer na narito." Iminuwestra niya si Roman, na nanatiling nakatayo.

"Wala siyang anumang kagamitan sa pag-record; hindi talaga siya bahagi ng Civ, kaya wala siyang masabi sa sinuman tungkol sa nangyayari dito. Pinahahalagahan ko ang kanyang presensya, ngunit sa wakas ay nasa iyo na."

Pahina 156 ng 404

"Para matulungan ka, nanay," sabi ng nakababatang lalaki, nakakaakit ang boses.

"Tulong, tulongh..." Parang umaalingawngaw sa kanyang sentimyento, lumakas ang kanyang boses sa emosyon. "Iyan ang trabaho ko, alam mo ba kung ano ito – alam mo ba kung ano ang pakiramdam ng pagiging isang ina at pagkawala ng iyong mga anak sa pilosopiya, sa UPB..." Napaawang ang labi niya sa disgust sa acronym. "Ang mapalitan ng mga salita at metal at sikat ng araw. Ako ay dapat na humantong sa iyo sa adulthood, ngunit ako ay nagkaroon ng isang paglago na pumatay sa aking paglaki... Gusto kong matulungan, ngunit hindi ko alam kung anong damit ang dapat kong tulungan. Pakiramdam ko ay hubad ako, sa lahat ng oras, para akong nawawala ang aking balat, tulad ng isang robot na tumulong sa mga doktor, bumangon at naglalakad, ang bawat piraso ng hangin ay sumasakit sa akin, ako ay isang bukas na ngipin." Tumingala siya sa paghihirap sa sarili. "Ano ang kailangan kong gawin?"

Sinabi ni David: "Buweno, Christine, ang iyong mga anak... Hiniling mo na maging kanilang ina muli – hindi sa hindi ka huminto, hindi iyon ang ibig kong sabihin – at gusto naming mapadali iyon – gusto naming gawin – ngunit ang iyong mga anak ay nagdusa ng isang marami sa iyo at sa iyong yumaong asawa - hindi sa sinisisi kita, ito ay -

nakakalungkot na nasugatan siya, at nagkasakit ka. Ngunit ang pagkapribado na mayroon ka, na mahal nating lahat, ay nangangahulugan na ang iyong mga anak ay nagdusa nang mahabang panahon habang pareho kayong lumalala. Hindi mo dinala ang mga ito para sa mga Pag-scan, madalas kang lumipat, nawala ka sa system, malamang na hindi sinasadya... Hindi kita inaakusahan ng anumang.

At alam ko na ikaw ay nasa isang marupok na estado, kaya hindi ko nais na magdetalye tungkol sa kung ano ang iyong mga anak, ngunit sila ay talagang nagdusa, at ito ay magiging mahirap para sa kanila na - slide sa lipunan ng Civ , at ito ang aking trabaho bilang

ang iyong kinatawan ng DRO upang tiyakin na ang kanilang landas patungo sa pagiging adulto ay pinakamadali hangga't maaari, dahil..." Huminto si David, at nakita ng lahat sa silid na hindi siya sanay sa ganitong uri ng pag-uusap. "Ngayon, bihira na ang trauma na tinitingnan ito ng maraming tao bilang isang uri ng toxicity, o naililipat na karamdaman." Mas mabilis siyang nagsalita. "Sapat na ang alam ng lahat para hindi ka sisihin, o ang iyong mga anak, ngunit – nangangailangan ng maraming trabaho upang ayusin ang ilan sa – nabalisa, at hindi lahat ay eksaktong handa sa hamon, dahil umaasa sila sa kasal at mga anak at iba pa."

Lumapit si David at tinapik ang tuhod ng nakatatandang bata. Napaiwas siya ng tingin.

"Ako ay lubos na nagtitiwala - at inilalagay ko ang mga mapagkukunan ng aking buong organisasyon sa likod ng pahayag na ito - na ang iyong mga anak na lalaki ay magkakaroon ng magagandang buhay, at magdadala ng lalim at kayamanan sa Civ - at lahat ng tao dito na nakikipag-ugnayan sa kanila - ngunit ako ay nag-aalala na kung magkaroon sila ng mas maraming trauma, maaantala iyon, at posibleng – hindi maabot, pasensya na awkward pero hindi ako sanay na ganito, wala talagang tao, o kahit kakaunti lang ang mga tao..."

Nakatitig sa kanya si Christine - tila sa pamamagitan niya.

Nanginginig ang boses niya. "Ninai ko lang ang pinaka mabuti para sa aking mga anak."

"Alam namin, nanay," mahinang sabi ng nakatatandang lalaki.

Inilagay niya ang kanyang maularap na ulo sa kanyang mga kamay. "Nagbuhos ako... Hindi kita kayang isuko, hindi ko kaya..." Lumakas muli ang boses niya. "Kayong dalawa, mga anak ko, tumayo kayo sa pagitan ko at... Kung ano ang darating, kung ano

ang nangyayari. At patuloy akong naghihintay na dumating ang tulong – kayong mga lalaki ay hindi makatutulong, alam ko iyon, hanggang ngayon...” Pumikit ang kanyang mga kamay sa puting buko, at binalot ang kanyang bungo. “At hindi ako bata, hindi matanda... Galing ako sa isang mahabang buhay na linya ng kababaihan. Maaaring magkaroon pa ako ng siyam na pung taon, nang wala ka, na walang ibang pananaw pero

Pahina 157 ng 404

isang patay na panaginip ng isang lumang kagubatan. Hindi ko kakayanin kung wala ka... Ako ay matakaw, alam ko ito - hinawakan kita nang mahigpit, dahil ikaw lang ang bariles, at ako'y nalulunod."

Itinaas ni Christine ang masakit na mga mata kay David.

“Gagawin ko ang lahat. Sabihin mo sa akin kung ano ang kailangan kong gawin.”

Napaawang ang labi ni David. "Hindi ko kailanman pinagdudahan ang katapatan ng iyong pagnanais na maging ina ng mga batang ito. Nagdusa ka ng maraming pinsala mula sa tumor. Nawala na ito, hindi na ito babalik, ngunit hindi namin magagawa - muling palakihin ang anuman, nang hindi ka gagawing ibang tao, na magiging kahilahilakbot para sa iyo at sa kanila. At ayaw kong sabihin ito, ngunit ikaw ay magiging – nakakaalarma sa mga magiging asawa ng mga lalaking ito, ang iyong mga lalaki. Makinig – Ako ay ganap na mangako sa paghahanap sa iyo ng isang bagay na produktibong gagawin sa iyong oras – at walang nagsasabi na hindi mo makikita ang iyong mga anak, o na hindi ka nila nakikita – ngunit ang aking trabaho ay protektahan ang kanilang mga isip at kanilang puso, at tayo ay nahaharap sa isang kakila-kilabot na trahedyang dito, isang trahedyang walang kasalanan, at kung saan walang malinaw at madaling solusyon. Ako mismo ay isang magulang; ang ideya na hindi makita ang aking anak - ng hindi pagiging isang magulang - ay hindi mabata; Naiintindihan ko naman iyon. Mayroon akong sa huling pagkakataon - iniisip ko kung gaano ako magsasakripisyo para mapanatiling malusog ang aking anak na babae - kung naging problema ko ang aking anak sa anumang paraan, aalis ba ako sa relasyon upang mapanatili siyang maayos? Ito ay isang hindi mabata na tanong... I'm so sorry sa kinakaharap mo

"Ikinalulungkot ko ang buong pamilya," aniya, lumington sa dalawang lalaki. “At gusto kong ibigay sa inyo ang desisyon, ngunit parang sampung taon pa rin ang layo ninyo mula sa pagkahinog ng utak – at gusto ninyong pasayahin ang iyong ina, syempre – lahat tayo, para sa sarili nating mga ina – at sa gayon ay gagawin ninyo. gawin kung

ano ang gusto niya – at ang kanyang kalungkutan at paghihiwalay dito, na labis niyang nararamdaman – at hindi ko iyon pinagtatalunan – ay isang bagay na gustong-gusto mong iligtas siya, kitang-kita ko na malinaw... Nagkasakit nang husto ang nanay mo, at nawalan ng makabuluhang - mga bahagi ng kung sino siya. ay. Hindi na namin sila maibabalik, higit pa sa maaari naming bigla kayong mapaikli...” Biglang huminto si David, na sinaksak ang sarili niyang torrent ng mga salita.

Huminga siya ng malalim. "Hindi ito nangangahulugan na ang iyong - mga pananaw ay walang kaugnayan." Sumenyas siya sa kanilang ina. "Alam namin kung ano ang gusto ng nanay mo, and Desperado akong mapadali kung posible, na mangyari- ngunit ano ang gusto mo, mga lalaki? Ano ang makakabuti para sa iyo?"

Napaluha ang nakababatang lalaki. Ang nakatatandang lalaki ay mukhang stoic, ngunit tinapik niya ang hita ng kanyang kapatid.

Nilingon ni David ang umiiyak na bata. "Josh, anong nararamdaman mo?"

Napabuntong hininga si Josh. "Feeling ko – I feel cursed, to be honest. Mahal ko ang aking ina, siya ay - mahusay, noong kami ay mas bata pa. At walang mali, sabay-sabay - napakabagal na hindi mo napapansin, hanggang sa ang nangyayari ngayon ay bumagsak sa iyong naaalala - mula noon. At kami ay - sa gitna ng kawalan, maximum na mga setting ng privacy. At naging kakaiba si tatay, at naging kakaiba si nanay - sorry mom, sorry.

At pakiramdam ko - sa labas ng lahat. Tulad ng pagdaan namin sa mga gusaling ito, at ang – ang mga apartment ay mukhang napakaganda, ngunit walang tao sa mga ito, at iyon ang para sa akin, sa palagay ko... Tumingin ako sa loob, at walang tao doon, basta – survival.”

Ang huling salita ay tumama sa kanyang kapatid.

“Saul?” malumanay na sabi ni David. “Kamusta ka na?”

Pahina 158 ng 404

"Mahal ko rin siya," sabi ni Saul, ang kanyang boses ay pumuputok dahil sa higit pa sa pagdadalaga. Tumigil siya.

"Ano ang gusto mong sabihin sa iyong ina?"

Lumingon si Saul sa kanya. Nakaupo siyang parang preso na nakaharap sa firing squad.

"Mahal kita, mahal ko. Pero..." Iminuwestra niya ang kapatid. "Alam ko kung ano ang kinain sa iyo, ngunit hindi ko alam kung ano ang kumain kung saan, sa iyo... Ngunit ang tulong ay isang pindutan na ang layo, at sa loob ng maraming taon, kayo ni tatay – dapat ay napag-usapan ninyo kung ano ang nangyayari – kasama si tatay. ay sabay-sabay, ngunit sa iyo ay mas mabagal, at tiyak na napansin mo ang isang bagay... Naghang sa amin, sa halip na - harapin kung ano ang nangyayari. Si Tatay, parang, pinugutan ng ulo nang sabay-sabay, mula sa pinsala, mula sa Featherball, wala na siya, karamihan – pero ikaw, hindi ka pa ganoon kasakit, at dinala mo kami, sa..."

Sinabi ni Christine: "Dahil mahal ko siya, alam mo."

Isang luha ang tumulo mula sa mata ni Saul. "Alam kong ginawa mo si nanay, at alam kong nauna siya, ngunit..."

Nagkaroon ng paghinto, dahil ang kailangang sabihin - ang susunod na hindi maiiwasang mga salita - ay tumigil sa lalamunan ng nakatatandang bata.

Sinabi ni David: "Inibig mo ang iyong nasirang asawa sa kapinsalaan ng iyong mga anak." Agad niyang pinagsisihan ang kanyang mga sinabi, dahil alam niya na ang nawasak na pamilya ay kailangang mahanap ang kanilang paraan sa kanilang sarili. Humingi siya ng tawad, at sinabihan silang magpatuloy. Nakalimutan na niya ang lahat tungkol kay Roman, at sinulyapan siya. Ang matandang lalaki ay matigas na tumayo, ang kanyang mga labi ay nakadikit, ang kanyang mukha ay parang bato.

Nagkaroon ng mahabang katahimikan - kakaibang hindi awkward.

"Akala ko ito ay lamang - kalungkutan," sabi ni Christine sa wakas. "Ako ay umaambon, at nawalan ng malay, at nawala. Ito ay kalungkutan, para sa pinakadakilang tao, ngunit ito rin ay ang tumor..." Ang kanyang mga mata ay biglang kumislap sa galit. "Ito ay hindi makatarungan, wala sa lahat – bakit ako maghihirap, bakit ko siya isusuko, hindi ko alam ang dulo ng daan, hindi ko alam na may daan pa pala." Nilington niya ang kanyang panganay na anak. "At tama ka, tama ka – unti-unti, unti-unti, kagat-kagat, sinong makakaalam mula sa unang nakalimutan – pangalan, na dito tayo matatapos? Madaling makita ngayon, lumington, ngunit ang pag-asa ay isang hamog, huwag nating kalimutan iyon! "

Sinabi ng bunsong lalaki: "Nanay!" Nagkaroon ng gayong pagsusumamo, tulad ng isang pagsusumamo para sa isang pantay na init ng ulo, na ito ay pumunit sa silid na parang isang bagyo. Naramdaman ni Josh ang posibilidad na mawala ang pagkakaisa ng pamilya, at ramdam ng lahat sa silid ang kanyang desperadong pagnanais na ipasok ang sarili sa lumalawak na mga butas ng kawalang-tatag ng kanyang ina, at pagalingin siya.

Nagkaroon ng isa pang pause. Si Christine ay nakatingin ng masama sa wala.

Biglang sinabi ni Saul: "Oh para sa pag-ibig ng... Wala siya rito, hindi siya darating, bakit tayo magpapatuloy?"

Huminga ng mahaba at mabagal si David. "Hindi ko alam," halos pabulong niyang sabi. "Sa tingin ko, gusto kong maging isang bagay..."

Pahina 159 ng 404

Sinabi ni Josh: "Iba pa, iba pa, gusto mo palagi itong iba - tulad ng ginawa niya, tulad ng ginawa ni tatay, at ito ang aming gastos, palagi..." Huminto siya, nang malungkot.

Bumangon si David at nakipag-usap sa mababa at mabilis na tono sa katulong, na nakatayo sa tabi ng pinto.

Bumalik siya at umupo.

"May part of me wants to blame you, Christine, I'm sorry, but it's there. Malapit na kayo, pero wala akong makitang paraan para isara ang gap na ito... Hindi mo kasalanan, tama ka, may kulang, bagay na hindi na natin maibabalik." Huminga siya ng malalim. "Mga lalaki, tama ba ang pagkakaintindi ko na ito ay isang uri ng – pagpapahirap para sa inyo?"

Kung siya ay - mas masahol pa, mas madali, sa isang paraan, tama ba ako?" Tumango ang dalawang batang lalaki, halata ang paghihirap.

"Sa palagay ko kung ito ay mas madali, wala ako dito." Biglang tumayo si David.

"Christine, babalik tayo, ngunit kailangan kong makausap ang mga batang ito..."

Ang payat na babae ay tumalon pasulong kasabay ng isang malakas na tili. Sumenyas ang attendant - at siya ay nanlamig sa himpapawid, sa kalagitnaan ng pagngiwi, ang

kanyang mga kamay ay parang mga kuko na umaabot sa kanyang mga anak. Ito ay isang kakila-kilabot, nakakatakot na tanawin, isang baliw na gargoyle na nasuspindi sa malambot na karpeta, at si David ay nagmadaling lumabas ang mga lalaki. Mahigpit na sumunod si Roman, huminga ng malalim.

Mabilis na dinala ni David ang dalawang batang lalaki sa isang hubad na silid halos kalahati ng koridor. Naisip niya ang bilang ng mga bata na naliligalig nang walang stimuli, ngunit ang mga batang ito ay tila nakakarelaks, halos parang dahan-dahan silang niyakap ng hubad na puting pader.

“Josh, Saul – ito ang huling pagsusuri ng iyong ina bago ka sumapit sa pagtanda sa loob ng ilang taon.

Nagawa na namin ang lima sa mga ito sa ngayon - tatlo nang wala ka - at sa nakita ko, walang posibilidad na mapabuti siya.”

Gaya ng madalas na nangyayari, ang nakababatang lalaki ay nagsimulang suminghot, habang ang nakatatandang lalaki ay pinatigas ang kanyang mukha.

“Halika na Josh. Napag-usapan namin ito, malamang na hindi ito magbago.” Namula ang pisngi ni Josh. “Bawal ba akong malungkot ngayon?” Hinayaan ni David na mag-usap ang magkapatid.

Sinabi ni Saul: “Maaari kang malungkot, huwag lamang magpanggap na nagulat.”

Ang mga kamay ni Josh ay nakasara sa puting kamao. “Ikaw ay isang - walang laman na bato! She’s not coming out, we have to live...” Nilingon niya si David. “Saan tayo muling titira?”

Sumagot si Saul: “Wala kang maalala. Maaari kang tumira sa akin, makakakuha ako ng suporta, o maaari kang pumunta sa ibang pamilya kung gusto mo.

Pahina 160 ng 404

Narinig ng lahat ng nasa silid – maging si Roman – ang pangungusap sa isip ni Saul na hindi binibigkas: Wala akong pakialam sa alinmang paraan.

Nakatitig ng masama si Josh sa tiled gray na sahig. Kung si Saul ay nakadama ng anumang pagsisisi, itinago niya ito ng mabuti.

Bumulong si Josh: "Ano ang gusto mong gawin ko?"

Agad na bumawi si Saul: "Hindi ako tatay. Gumawa ng sarili mong mga pagpipilian."

Mabato na lupa, naisip ni David.

Sinamaan siya ng tingin ni Josh. "Hindi ko alam..."

Sinabi ni David: "Hindi mo kailangang malaman, sa ngayon man lang." Nilingon niya ang nakatatandang lalaki.

"Alam mo ba kung ano ang short-circuit?"

Tumango si Saul, nakatingin sa malayo.

"Mayroon kang isang uri ng short-circuit sa sandaling ito, dahil kailangan mong lumaki nang napakabilis. Alam namin kung ano ang nangyari sa iyong ina - ang kahibangan, ang depresyon, ang hysteria, ang - malamig na galit, kung saan hindi ka maaaring magkaroon ng - ibang opinyon. Pinisil ka sa lahat ng panig. At nag-iisa. At ang iyong ama ay- bayolente, alam din natin yan. Ang karahasan ay isang uri ng gulat, alam mo, tulad ng isang taong nahuhulog sa isang bangin na kukuha ng anumang bagay upang manatili. Ang butas sa kanyang utak ay isang itim na lugar, isa sa pinakamalaking nakita ko sa isang pag-scan.

Halos wala na siya, isang gulugod at mga braso na halos wala sa itaas. At ang lahat ng ito ay iniatang sa iyong mga balikat - at ikaw ay isang malakas na bata, alam ko iyon, ngunit ito ay napakabigat para sa sinuman, lalo na sa isang bata. Kaya - ano ang gagawin mo sa timbang na iyon? Ano ang gagawin mo sa kawalan ng kakayahan na iyon?" Lumambot ang boses ni David. "Ano ang gagawin mo sa kawalan ng pag-asa?"

Inilapit niya ng bahagya ang upuan kay Saul. Nagsimula ang lahat sa tunog ng langitngit.

"Nasa primitive na sitwasyon ka, kaya bumalik ka sa mammal. Ang kawalan ng kakayahan ay isa pang uri ng pagkasindak, at kapag ang mga hayop ay nakakaramdam ng kawalan, sila ay humahampas upang muling igiit ang pangingibabaw, dahil ang kawalan ng kakayahan ay isang uri ng kamatayan. Lumaban sa lahat ng bagay..."

Ngayon, siyempre, hindi ka makakapagtatag ng anumang pangigingibabaw sa iyong ama, na marahas – o sa iyong ina, na magulo at agresibo. Ito ay kung paano ang kabaliwan ay naipapasa, o hindi bababa sa sinusubukan. Ang kabaliwan ay isang uri ng virus na umuulit sa pamamagitan ng paglikha ng mga kundisyon para sa kabaliwan sa iba, karaniwan nang mga bata, dahil hindi sila makakaalis. Ang pinsala sa utak ng iyong mga magulang ay sinubukang muling lumikha ng pinsala sa utak sa iyo, sa iyong kapatid."

Ang boses ni David ay halos hindi makahinga. "At gusto mong tumakas, hindi ba?"

Nagkaroon ng mahabang paghinto, pagkatapos ay tumango si Saul, halos hindi mahahalata. "Pero hindi mo kaya, 'di ba? Hindi ka makawala, dahil..." Ang salitang hindi nasabi ay nakasabit sa hangin: Josh.

Pahina 161 ng 404

"Nananatili ka para protektahan siya. Or at least bigyan mo siya ng comfort. Ngunit hindi mo iyon mapanatili, dahil -

siya ay tulad ng iyong kulungan."

Huminga ng malalim si Saul at galit na pinunasan ang kanyang mga luha. "Hindi niya siya pakakawalan. Sa palagay niya ay katulad siya ng kanyang ama, na sinasamba niya - sa tingin niya ay katulad ko ang kanyang asawa, na kinatatakutan niya, noon. Tinatawag niya ako sa pangalan niya minsan. Akala niya ako ay – inaatake siya, ilang gabi."

Nakita ni David na bahagyang gumalaw ang kamay ni Josh patungo sa kanyang kapatid, ngunit alam niyang isa itong make-or-break na sandali, at natutuwa siyang hindi niya ito hinawakan.

Nagkaroon ng mahabang paghinto. Ayaw ni David na maputol ang anuman sa magulong pag-iisip ni Saul, ngunit naging malinaw na hindi na susunod na magsasalita ang nakatatandang bata.

"Alam mong hindi kasalanan ng kapatid mo," mahinang sabi ni David. "Sinisikap din ng iyong kapatid na mabuhay..."

Napaawang ang labi ni Saul. "Ngunit siya ay mahina - pasensya na, ngunit ito ay totoo."

Dahan-dahang tumango si David, nakataas ang kamay kay Josh. "Ano ang gagawin mo, sa kanyang posisyon?"

Umigting ang panga ni Saul. "May – iba, mas malakas. Isang bagay na hindi ganoon – nakakaawa. Nagpaikot-ikot lang siya at hinayaan ang mga bagay na mangyari."

Tumango ulit si David. "Ngunit mayroon kang – mas matagal..."

Isang malalim na kahulugan ng katotohanan ang yumanig sa katawan ng bata. Itinaas niya ang magkabilang kamay niya, na para bang pinipigilan ang sarili sa darating.

Sinabi ni David: "Mas matanda ka ng dalawa at kalahating taon. Mayroon kang mas mahabang oras para sa - normal na bagay. Hindi talaga naaalala ng kapatid mo ang mga bagay na napakanormal, tama ba Josh?"

Umiling si Josh. Nauunawaan ng lahat ang hindi maliwanag na tugon.

Sinabi ni David: "Hindi mo ipinagmamalaki ang pagiging mas matanda, Saul, hindi ba? O mas matangkad?"

Tinapunan ni Saul ng matalim na tingin si David, na para bang sinasabi: huwag kang magtanong ng mga katangahang tanong!

Sinabi ni David: "Hindi sinasadyang ipinanganak ka nang mas maaga, hindi sinasadyang mas matanda ka, hindi sinasadyang nagkaroon ka ng higit pang mga responsibilidad, hindi sinasadyang na-promote ka bilang walang magawang nagpapanggap na ama, hindi sinasadyang nagkaroon ka ng isang taong protektahan na nakulong ka doon - at pareho kayong nahulog sa mga bitak - kung saan ang buong Civ ang may pananagutan, at tutulungan ka namin. Pareho kayong tinatawag na 'outlier,'

na nangangahulugang ang iyong sitwasyon ay hindi pangkaraniwan na hindi ko pa nakita o narinig noon. Iniwan ka namin sa lamig, kung saan hindi mo dapat napuntahan - at labis naming nais na bumalik ka sa yakap ng lipunan. Ang buong batayan ng kung ano ang ginagawa namin dito sa Civ ay nakasalalay - kahit na wala akong mga salita -

walang nangyayaring ganito sa mga bata. Wala kaming magagawa dito sa Civ na makakabawi sa dinanas ninyong mga lalaki, ngunit gagawin namin ang lahat ng aming makakaya para maibalik kayo, kasama namin, sa isang masayang buhay. Kung gusto mong kunin ang anumang kaunting aliw na magagawa mo mula rito, masasabi ko sa

iyo nang tapat na naglagay kami ng ilang mga bagong pamamaraan upang matiyak na wala nang mangyayaring katulad nito - kaya ang iyong

Pahina 162 ng 404

ang pagdurusa ay makapagliligtas man lamang ng mga bata sa hinaharap. Hindi namin nais na isipin mo na walang kabuluhan ang iyong pinagdaanan - hinding-hindi ito dapat mangyari

nangyari, at sa palagay ko masasabi na natin nang may magandang katiyakan na mangyayari ito hindi na mauulit.

"Ang malaking panganib ngayon ay ito: dahil sa tingin mo ay nabigo ka ng lipunan - at tama ka siyempre - hindi ka magkakaroon ng katapatan sa lipunan, sa Civ. Hindi ko sinasabi na ikaw ay magiging mga kriminal, siyempre

– ngunit diyan nanggagaling ang mga kriminal. Nagnanakaw ang mga magnanakaw dahil ninakaw sila - ang kanilang pagkabata, ang kanilang seguridad, ang kanilang proteksyon. Ikaw ay – maingat sa lipunan, dahil hindi ka namin pinanatiling ligtas.

Ikinalulungkot namin, personal akong labis na ikinalulungkot, dahil ang iyong kaligtasan ay aking pananagutan, dahil ang iyong mga magulang ay aming mga customer, binayaran nila kami sa bahagi upang panatilihin ligtas ka, at nabigo kami. Nasa amin iyon, wala sa iyo iyon – kami ang nagkamali, hindi sa iyo. At hindi mo nais na hatulan ang lahat ng tao sa Civ ng iyong mga magulang, tama, dahil iyon ay isang hindi kapani-paniwalang hindi pangkaraniwang sitwasyon - bagaman ito ay normal na buhay para sa iyo, naiintindihan ko iyon.

Ang kombinasyon ng paghihiwalay, mataas na seguridad, pinsala sa utak at isang tumor sa utak, ay hindi isang bagay na pinlano namin - ngunit gagawin namin ngayon, dahil hindi namin nais na mangyari muli ang anumang tulad nito!

Lalong sumandal si David. "Sa palagay ko hindi ka magiging mga kriminal, pareho kayong may mga taong mag-aalaga sa iyo noong bata ka pa - Saul, mayroon kang mga magulang, at Josh, mayroon kang Saul, kahit na maaaring hindi mo iyon nararamdaman sa ngayon. . Ang lahat ng ito ay maaaring maayos, at maaari kang maging kahanga-hangang mga karagdagan sa Civ -

sikat sa isang paraan, kung gusto mong maging. Ngunit – ang malaking panganib ay hindi ang iyong relasyon sa Civ, ngunit ang iyong relasyon sa isa't isa. Mayroon akong isang kapatid na lalaki, at masasabi ko sa iyo kung ano ang isang kamanghamanghang bagay na dumaan sa buhay kasama ang isang tao na nandiyan sa bawat hakbang ng paraan. Natatakot akong sabihin na nawalan ka ng iyong mga magulang - kahit na ang katawan ng iyong ina ay nananatiling buhay - at mangyayari iyon sa ating lahat sa huli.

Mga tiya, tiyuhin, lolo't lola, magulang - halos lagi silang namamatay bago tayo. At ang aming mga anak, well, mayroon akong isang anak na babae, hindi niya alam ang anumang bagay, talaga, tungkol sa akin bago siya ipinanganak - o ilang taon pagkatapos ng hindi bababa sa. Magkapatid

sila lang ang mga taong makakasama mo sa buong paglalakbay sa buhay. Kasama ninyo ang isa't isa sa paglalakbay ng buhay sa paraang hindi kayang lapitan ng ibang relasyon. Kung hahayaan mong masira ka ng mga trahedyang iyong mga magulang, mawawala sa iyo ang isang bagay na napakahalaga sa buhay na ito...

Kung hahayaan mong mahati ka sa dalawa ang trauma sa utak at sakit, ibinibigay mo ang isang bagay na mahalaga para sa isang bagay na hindi sinasadya. Matatalo ka sa pinakamahalagang laro na maaaring hindi mo alam na naglalaro ka.

Huwag sisihin ang isa't isa sa nangyari sa inyong dalawa. Saul, huwag mong sisihin si Josh sa pagiging mas bata at walang magawa, aksidente lang iyon. Josh - at ito ay napakahalaga, dahil mas mahirap itong makita - ngunit Josh, huwag sisihin si Saul sa pagiging mas matanda at pagkuha ng higit pa sa mga kakila-kilabot na ibinibigay ng iyong mga magulang.

Huwag mo siyang sisihin sa nararamdaman niyang mas responsable, huwag mo siyang sisihin sa galit sa iyo dahil kailangan niyang protektahan ka. Alam mo kung ano ang pakiramdam ng walang magawa - ngunit hindi mo alam kung ano ang pakiramdam ng walang magawa, at kailangang protektahan ang ibang tao sa parehong oras. Hindi mo alam kung ano ang pakiramdam na subukan at maging isang kalasag ng tao laban sa karahasan ng nasa hustong gulang. Hindi mo alam kung ano ang pakiramdam ng matrap ng katapatan. Nagalit sa iyo ang iyong kapatid, ngunit siya ay bata pa rin, at isa sa mga bagay na laging ginagawa ng di-makatarungang awtoridad ay ang mga bilanggo nito laban sa isa't isa."

Nagkatinginan ang mga boys.

Pahina 163 ng 404

Ipinagpatuloy ni David: "Natutunan mo, sigurado ako, ang 'racism' hysteria ng Lumang Mundo - lahat ay sinanay na mapoot sa isa't isa, upang hindi sila magkaisa laban sa kanilang mga pinuno. Ito ay isang likas na bagay - kung ito ay nagmula sa pinsala sa utak o isang tumor sa utak o lamang ang baliw na kapangyarihan na pagnanasa ng Lumang Mundo. Ang hindi makatarungang kapangyarihan ay laging naghahangad na kontrolin sa pamamagitan ng paghahati. Ang iyong relasyon - o kung ano ang natitira dito - ay isang anino lamang na ginawa ng sinaunang rulebook na tinatawag na 'divide and conquer.' Ang iyong relasyon ay tulad ng isa sa mga insekto na nakulong sa amber mula sa panahon ng mga dinosaur - ito ay isang relic ng sinaunang panahon, bago ang kabihasanan. At ang hamon ngayon ay binubuksan namin ang aming mga bisig upang anyayahan ka pabalik sa sibilisasyon.

Ikinalulungkot namin, desperado kaming gumawa ng mga pagbabago, ipinangako namin na hindi na ito mauulit... Natuto kami, bumuti kami, nagpakumbaba kami sa nangyari sa iyo. Ngunit hindang-hindi mo magagawang mahalin ang Civ nang higit sa pagmamahalan ninyo sa isa't isa. Lahat ng nangyayari sa sibilisasyon ay nagsisimula sa pamilya - iyon ang magandang aral na itinuro sa atin ng mga kakila-kilabot na Cataclysms. Hindi mo maaayos ang anuman nang hindi muna inaayos ang pamilya – hindi ka magkakaroon ng mapayapang mundo habang ang mga bata ay inaagrabyado. Hindi mo mahahanap ang pag-ibig sa buhay kung hindi mo ito mahahanap sa simula. Nais kong pareho kayong maging mabubuting kaibigan, mabubuting ama, mabubuting asawa, mahusay - mga kalahok sa mundong hindi mo masyadong kilala, ang mundo kung saan pinalaki ang mga tao nang mapayapa at makatwirang. Kailangan mong magsalita ng wikang sinasalita nating lahat, ngunit kabaligtaran ang itinuro sa iyo."

Huminga ng malalim si David.

"Ibibigay ko sa iyo ang anuman at lahat ng mapagkukunan na kailangan mo para mamuhay ng masayang buhay – alam kong kilala mo ako bilang pinuno ng isang DRO, isang uri ng impersonal na tao sa negosyo – at responsable din ako sa isang malaking antas para sa nangyari. sa iyo, na kinukuha ko nang napaka-personal. Naiisip ko ang aking anak na babae na dumaranas ng mga pinagdaanan ninyong mga lalaki, at talagang dinudurog nito ang aking puso." Sumandal si David at hinawakan ang mga kamay ng dalawang lalaki.

"Ito ay personal para sa akin, malalim na personal. Hindi ito negosyo. Hindi ko kailangang gawin ang ginagawa ko, ngunit ginagawa ko ito dahil alam ko na ang

kapayapaan at kasaganaan ng modernong mundo ay ganap na nakasalalay sa ating kagustuhan at kakayahang protektahan ang mga bata mula sa eksaktong pinagdaanan mo. Ang iyong pagdurusa ay isang personal na kahihyan sa akin, at itatama ko ito! Mayroon kang isang lingkod sa akin

– alipin kung gusto mo...” May mga bahagyang hagigkik.

“...at hindi mo na kailangang dumaan sa buhay na ito nang walang suporta. Ang birtud ng isang lipunan ay binibigyang kahulugan sa kung paano nito tinatrato ang mga anak nito – at ang kinabukasan ng Civ ay nasa mga kuna ng ating mga supling.” Napangiti si David. "Literal na hindi ka makapaniwala kung gaano karaming mga tao ang naghihintay para sa resulta nito

pagpupulong - hindi lang ako ang nahihya; kami bilang isang lipunan ay lubos na nalungkot sa nangyari sa iyo!

Ito ay isang brutal at nakakapag pakumbaba na paalala kung gaano tayo kalapit sa lahat ng bagay na humantong sa mga Cataclysms. Sa Lumang Mundo, ang nangyari sa iyo, lahat ng pagdurusa na iyong pinagdaanan, ay magiging makatarungan - hindi pinansin ng lahat ng tao sa paligid - pamilya, kaibigan, kapitbahay, guro, pari, kung ano ang pangalan mo. Mayroong walang katapusang mga ulat sa mga archive ng mga bata na sinalakay, binugbog, pinahirapan - sumisigaw sa tuktok ng kanilang mga baga, habang ang lahat sa gusali ay nagsagawa ng kanilang negosyo, at walang sinuman ang nag-abala na tumawag sa mga awtoridad - na maaari nilang gawin nang hindi nagpapakilala kung natatakot sila sa blowback - ngunit walang nagtaas ng daliri.

Lahat ay humakbang... Siyempre ito ay isang pagkakatulad, ngunit sa aking isipan, lahat ay tumawid

Pahina 164 ng 404

sirang katawan ng mga sirang bata, dahil huli sila sa bus, o may panonood na pelikula, o nasasabik na makipag-date. Ang lahat ay nabuhay sa makasariling bula na ito, habang ang dugo ng mga bata ay umuulan sa kanila - at pagkatapos ay nagtataka sila kung bakit ang mundo ay patuloy na lumalala, at sila ay sumigaw sa isa't isa at ginugol ang kanilang haka-haka na pera at sinubukan ang pagmumuni-muni at yoga at paglalakbay at droga - at kahit na bumoto para sa iba't ibang mga pinuno - upang subukang makaramdam ng kasiyahan at alisin sa kanilang sarili ang kanilang lumalaking pagkabalisa, ang kanilang takot na hindi pa nila nagawa...

"Ngunit hindi mo maaaring brutalize ang mga bata - at huwag pansinin ang brutalisasyon ng mga bata - at maging masaya, o secure, o magkaroon ng hinaharap - bilang isang tao o isang lipunan. Manonood sila ng mga pelikula tungkol sa mga araw ng pang-aalipin, at mauunawaan nila na ang may-ari ng alipin ay hindi kailanman magiging masaya - at pagkatapos ay babalik sila sa brutalisasyon at pagtuturo ng doktrina sa kanilang sariling mga anak, pakiramdam na kakaibang ligtas na sila ay higit na nakahihigit sa lahat ng nauna. ! Puputulin nila ang kanilang mga sanggol; ang mga ina ay masayang tumakbo upang magtrabaho sa ilang piping trabaho, at magpanggap ang mga estranghero na nagpapalaki ng kanilang sariling mga anak! Ang mga bata ay tinuruan na kamuhian ang kanilang mga sarili - at ang kanilang sariling lipunan - sa mga paaralan ng gobyerno - at kung sila ay nababato o lumaban, sila ay nadroga sa halos makalimutan. Nalantad sila sa mga paksa at larawang pang-adulto nang maaga sa buhay, hindi pinangangasiwaan, walang kontrol... Wala silang masabi sa

kanilang lipunan, walang nakinabang sa pagprotekta sa kanila – sa katunayan, ang tubo ay laging nasa pang-aabusu!"

Huminga ng malalim si David at pinunasan ang kanyang mga mata. "Ang mga bata ay tinatrato ng mas masahol kaysa sa mga hayop – dahil kahit papaano ang isang magsasaka ay nawalan ng pera kung ang kanyang mga alagang hayop ay nagkasakit, o walang mga supling. Ang mga bata ng Lumang Daigdig ay pinaghiwa-hiwalay sa maliliit na piraso, at muling pinagsama-sama sa walang laman na galit sa sarili na mga cogs sa makinarya ng kapangyarihan. Ang mga tao - mga gobyerno - ay nanghiram pa nga laban sa mga kita sa hinaharap ng mga bata, na inihagis sila sa hukay ng pang-ekonomiyang pagkaalipin bago pa man sila isinilang. Isipin ang pagnanakaw mula sa isang tamud at isang itlog -

iyon ay pandurukot ng isang tunay na mala-impyernong dimensyon!"

Napabuntong-hininga si David. "Paumanhin, hindi ko ibig sabihin na bigyan ka ng isang aralin sa kasaysayan ng mga bagay na malamang na alam mo na, ngunit iyon ang ibig kong sabihin kapag sinabi kong ikaw ay isang anino ng Lumang Mundo, at narito kami upang dalhin ka sa liwanag. Hanggang sa kasalukuyan. Hindi mo dapat kamuhian ang isa't isa dahil sa ginawa sa iyo - o ang mga pinsala at ang tumor ay nanalo. Panalo ang Old World..."

Nanginginig ang boses ni David. "At narito ang pangunahing katotohanan, ang huling bagay na kailangan kong sabihin."

Tumayo siya at sinenyasan ang puting pinto.

“Ang nanay mo, hindi siya aalis. Hindi niya kaya. Wala siyang lugar sa mundo, tatakutin lang niya ang mga tao at gagawa ng – gulo. At makakasama niya ang mga bata - hindi iyon matutulungan - at kailangan nating protektahan sila sa lahat ng mga gastos, tulad ng alam mo - kahit na sa pamamagitan ng aking mga salita, hindi sa pamamagitan ng aking mga makasaysayang gawa. Hindi siya makalabas – ngunit kaya mo! ”

Tumaas ang boses ni David sa intensity.

“Ang tunay na panganib ay may bahagi sa inyong dalawa na hinding-hindi aalis sa gusaling ito, na mananatili sa iyong ina, dahil sa pananagutan, pagkakasala – ng galit sa akin, sa Civ. Matutukso kang manatili dito, kasama siya, sa iyong isip. Ang paghiling sa mga bata na iwanan ang kanilang ina ay isang

Pahina 165 ng 404

bagay..." Ngumiti si David. “Naimprenta mo siya, tulad ng maliliit na itik sa isang paraan, at sinanay kang sundan siya saan man siya magpunta – kahit sa alimpuyo ng nangyari sa kanya. Ngunit ang punto ng Civ ay itaas ang ating sarili mula sa mga mammal hanggang sa - mga anghel! Upang tanggihan ang materyal na instincts ng mammal, at tumaas sa mga anghel ng pilosopiya. Kami ay higit na mga anghel kaysa sa mga mammal, iyon ang tumutukoy sa amin bilang isang species, ang aming kapasidad para sa makatwirang pag-iisip at mga pangkalahatang halaga. Hindi ka namin hinihiling na maging mas kaunting tao, ngunit mas maging tao - na nangangahulugang tanggihan ang pagdurusa na nag-uudyok sa mammal sa loob mo - ikaw, Josh, na kutyain at tanggihan ang iyong kapatid, upang madama mo ang mas malakas. Ikaw, Josh, na paglaruan itong nagkukunwaring kawalan ng kakayahan na alam mong naghihikayat sa iyong kapatid, dahil nagagalit ka sa kanya sa ginawa niyang pagbagsak sa iyo. Iyan ang mga mekanika ng iyong relasyon, ngunit hindi ito kailangang maging. Mayroong isang lumang kuwento na tinatawag na 'Hamlet,' kung saan ang pangunahing tao ay humingi ng paumanhin sa kanyang kaibigan na may pagkakatulad na siya ay nakaputok ng isang palaso sa isang bahay, at natamaan siya nang hindi sinasadya. Ang nangyari sa iyong pamilya ay isang kakila-kilabot na aksidente. Huwag hayaang sirain ka ng mga aksidente - iyan ang ginagawa ng mga hayop, ngunit hindi tayo mga hayop, tayo ay mga tao, tayo ay mga anghel, at maaari tayong umangat sa halos anumang bagay at lahat ng bagay! Mahalin ang isa't isa para sa kung ano ang iyong nakaligtas, patawarin ang mga malupit na pangyayari sa nangyari sa iyo, at samahan kami sa Civ!"

Biglang naramdaman ni David ang matinding at pagalit na pag-aalinlangan na nagmumula kay Roman, na nakatayo nang mahigpit sa pintuan. Siya ay humakbang sa pagitan ng nakatatandang mandirigma at ng dalawang batang lalaki, na para bang maaari siyang maging isang kalasag ng tao laban sa radioactive cynicism.

Nakaramdam siya ng matinding pagnanasa na magpatuloy sa pagsasalita, ngunit alam niya na ang mga lalaki ay kailangang bumangon upang matugunan ang kanyang mga salita - at ang kanilang mga kinabukasan ay nakasalalay sa balanse.

Ngunit pagkatapos, isang kamangha-manghang bagay ang nangyari - si David ay lubhang umaasa na si Josh ay humingi ng tawad sa kanyang nakababatang kapatid, ngunit si Josh ang naglagay ng kanyang kamay sa balikat ni Saul at nagsabi:

"Pasensya na, Saul."

Kung ano ang eksaktong hinihingi niya ng paumanhin ay parehong opaque at nakabulag na malinaw. Humihingi siya ng paumanhin sa pagpapanggap niyang walang magawa, sa pagkulong sa kanyang kapatid, sa hindi paggawa ng kanyang tungkulin upang mapanatili at ayusin ang kanilang relasyon, para sa paggulong at hinahayaan ang mga pangyayari na ma-flat siya. Para sa hindi pagkuha ng anumang katiting na pamumuno sa pagdurusang na kanilang parehong pinagdadaanan - para sa paglalagay ng lahat ng responsibilidad sa kanyang kapatid, at pagsira sa kanya sa bigat ng kanyang sariling kawalan ng pagkilos.

At ang pagkasira ng ikot na iyon ang pagpuputol ng distansya sa pagitan nila.

Ibinalik ni Josh ang paghingi ng tawad, at bigla silang nagyakapan, napakaliit.

Nag-dinner sina David at Roman sa cafeteria. Talagang nalilito ang naghahatid na bot kung bakit walang history ng order si Roman. Sinubukan ni David na ipaliwanag na pinagana ng Roman ang maximum na privacy, ngunit nagreklamo ang bot na wala itong talaan ng setting na iyon, o ng Roman.

Sa wakas, sinabi ni Roman: "Maximum privacy, gusot mong piraso ng makinarya, ibig sabihin nakatira ako sa kakahuyan, at wala akong presensya dito!"

Pahina 166 ng 404

Pinakalma ni David ang makina sa pamamagitan ng pag-override, at tahimik itong umalis upang kunin ang kanilang pagkain.

Lumingon si Roman kay David. "Iyon ay ganap na kalokohan, doon." Nagkibit balik si David. "Sabihin sa akin ang higit pa."

"Oo, ang mga batang iyon ay naging magaspang, sa palagay ko, ngunit ang lahat ng paghawak at pag-iyak at pagyakap at..." Nanginginig ang matandang lalaki. "Parang lahat ay pinapatakbo ng - mga babae, o isang bagay."

"Anong ibig mong sabihin?"

"Lahat ng bagay na pagkamapagdamdam. Mangyayari ang masamang bagay, itikom mo ang iyong bibig, magpatuloy ka. Ginugol mo - ano, halos isang oras na pakikipag-usap sa mga batang iyon? Hindi iyon ang mundo, hindi iyon makatotohanan."

"Patuloy mong iniisip na 'ang mundo' ay iyong mundo. Sa mundong ito, pinoproseso natin ang mga damdamin, dahil nauunawaan natin na ang lahat ng sikolohikal na problema ay nagmumula sa pagtanggì ng lehitimong pagdurusa."

"Uy – hindi ko itatanggi na nagdusa sila. Hindi mangyayari iyon sa aking tribo."

"Halos walang ibang nangyayari sa iyong tribo," pantay na sabi ni David, na halatang naghahanap ng pagtutol, tumawa si Roman ng malupit. "Kita mo? Kahit na ang kakaibang maliit na jab ay napaka - pambabae. Kung may sasabihin ka, sabihin mo lang! Huwag kang bumuntong-hininga at magpanggap na ito ay isang pag-uusap."

Sinabi ni David: "Ikaw at ako ay nagsasalita ng iba't ibang wika. Naghahanap ako ng common ground. Magsimula tayo dito."

Sa tingin mo, sayang ang oras ko na gumugol ng isang oras sa pakikipag-usap sa mga batang iyon?"

Nagkibit-balikat si Roman at hindi malinaw na pagkilos. "Mukhang napakaliit ninyong lahat na gawin iyon - sino ba ako para sabihin sa inyo na nasasayang ang inyong oras - ngunit ang paglalambing sa mga batang iyon ay hindi makabubuti sa kanila."

"Alam mo ba ang halaga ng sakit?" Sinimulan ni Roman. "Ano?"

"Ang sakit ng mga batang iyon. Kung hindi tayo makakahanap ng paraan upang maibsan ang sakit na iyon - sa pamamagitan ng empatiya, pag-aalala - kung gayon ang sakit na iyon ay aabutin tayo. Kahit sa Lumang Daigdig, alam nila na ang mga bata na nagdusa nang husto ay nauwi sa gastos ng lipunan nang humigit-kumulang dalawampung beses. Ang karaniwang tao ay gumagawa ng hindi bababa sa isang

bitcoin na halaga ng halaga sa kabuuan ng kanyang buhay - sampu-sampung milyong dolyar sa lumang pera. Ang mga kriminal ay nagkakahalaga ng 10 hanggang 15 bitcoins.

Kaya't kung ano - isang daang milyong dolyar dagdag na iyon sa isang oras ng pag-uusap - at follow-up, siyempre. Hindi ko nakikita kung gaano iyon masamang pamumuhunan."

Natigil ang pag-uusap habang inihahatid ang kanilang pagkain.

Ngumisi si Roman, sinundot ang kanyang plato. "Pakiramdam ko ay magkakaroon ng langis ng makina sa aking pasta."

"Kapag ang kriminalidad ay bumaba sa isang tiyak na limitasyon - at kami ay nagkaroon ng 38 na pagpatay sa buong Civ noong nakaraang taon, mula sa isang populasyon na pitong daan at limampung milyon - kung gayon ang mga tao ay hindi kailangang protektahan ang kanilang sarili mula dito. Ito ay hindi lamang ang halaga ng mga ninakaw na kalakal o ang pag-uusig o ang pagpapatalsik o

Pahina 167 ng 404

anuman - ang halaga ng pagkakaroon ng proteksyon sa lahat ng iyong mga bagay - mga alarma at thumbprint at pagkilala sa boses at insurance - ito ay isang napakalaking halaga ng pera. Dito, maaaring iwanan ng mga tao ang kanilang mga pinto na naka-unlock, kumikita sila ng sapat - at may sapat na - na hindi nila naisip na magnakaw, bakit mo? Ang mga bata ay malayang gumagala, ang mga babae ay maaaring maglakad buong gabi kung gusto nila. Mayroong paminsan-minsang mga krimen, ngunit natagpuan namin ang lunas para sa kriminalidad: mapayapang pagiging magulang. Kahit na sa iyong mundo, ang mga bihirang random na aksidente ay nangyayari, ngunit hindi mo pinaplano ang iyong buhay sa paligid nila. May natamaan ng kidlat, nahuhulog sa iyo ang isang sanga ng puno nang wala sa oras - nangyayari ito, ngunit hindi ito isang sentral na bahagi ng buhay. Parang krimen yan dito.

Ang dalawang batang iyon ay nasa matinding panganib na walang paggalang sa kanilang lipunan, dahil nabigo sila ng kanilang lipunan. Mayroong isang kontrata sa lipunan dito - kahit na hindi tulad ng sa Old World. Ang tunay na kontrata sa lipunan, ang kontrata ng Civ – ang kontratang ginugol ko sa aking buhay sa pagtukoy at pagpapatupad – ay ito: protektahan ang mga bata."

Kumurap si Roman. "Muntik akong umaasa ng higit pa." Ngumiti si David at umiling. "Hindi, iyon lang." Kumunot ang noo ni Roman. "Halika!"

Sinabi ni David: "Alam mo ba kung paano namin pinalaki ang mga aso?" "Hindi kami gumagamit ng mga hayop."

"Ito ay hindi tungkol sa iyo, ngunit okay. Pinamamahay namin ang mga aso sa pamamagitan ng pagpapakain sa kanila, at hindi pagpalo sa kanila. Ganun din sa mga pusa. Bakit hindi kasama ang mga bata? Tratuhan silang mabuti, huwag patulan, mangatuwiran sa kanila, huwag parusahan

– at lumaki silang mahalín ka at ang iyong lipunan. Kung maayos ang pakikitungo sa kanila ng lipunan, magkakaroon ng kredibilidad ang lipunan – at ang kredibilidad ang pinakabuod ng Civ. Kaya't kapag sinabihan sila ng kanilang lipunan na sumunod sa isang tiyak na tuntunin - kung ang mga bata ay lumaki nang may paggalang sa mga alituntunin ng lipunan, na nagpoprotekta sa kanila, kung gayon sila ay mas handang makinig sa mga patakaran ng lipunan, at sundin ang mga ito. Bakit ikaw ang leader?"

Ang tanong na halatang ikinagulat ni Roman. "Bakit ako ang pinuno?" Napaisip siya sandali, saka nagkibit balik. "Kasi may ginagawa ako. panalo ako."

"At napatunayan mo na, sa paglipas ng panahon." "Ay oo. Oo."

"At may nagdududa ba sa iyong kakayahan na gawin ang mga bagay - upang manalo?"

Ngumisi si Roman. "Oh, palaging may mga batang bucks na humihimas sa iyong mga takong, naghihintay na lumambot ako sa aking katandaan, ngunit hindi, hindi talaga."

"Kaya, mayroon kang - kredibilidad." "Oo. Oo."

"Sa labas ng iyong mga anak, kailan ka huling gumamit ng karahasan upang mamuno?"

Pahina 168 ng 404

Bahagyang lumambot ang mukha ni Roman, habang ang kanyang focus ay lumipat sa kasaysayan. "Hindi ko alam... Nagagawa ko na ang mga bagay sa isang sulyap ngayon, ngunit noong bata pa ako, kailangan kong lumaban sa lahat ng oras - ngunit tandaan, ginamit din sa akin ang karahasan!"

"Hindi ko nakakalimutan iyon kahit isang segundo," dahan-dahang sabi ni David.

"Noong ako ay - oh, labindalawa, sa paligid ng pagbibinata siyempre, ginawa namin ang bagay na ito - nangyari ito para sa lahat, aking mga anak... Kailangan mong manatiling gising magdamag, nakatayo, hindi man lang sumandal sa anumang bagay, at pagkatapos ay kailangan mong umiwas sa mga arrow. , tatlong beses ang iyong edad, tatlumpu't anim na palaso para sa akin. Binaril ako ng aking ama at mga tiyuhin - akala mo dahil sila ay pamilya ay maaaring madali sila, ngunit sa palagay ko

mas lumakas sila, alam nila kung saan ako iiwas..." tumawa si Roman. "Ang kailangan mo lang gawin ay huwag magkulot sa isang bola, patuloy na umiikot at lumiko. Hindi ka kayang patayin ng mga arrow – may tela sila sa dulo, ngunit nag-iwan sila ng malabong pasa – at kailangan mong bantayan ang iyong mga eyeballs, para pag-usapan ang dalawa sa apat... Matagal iyon, marahil ilang minuto lang, ngunit parang panghabambuhay." Nagniningning sa pagmamalaki ang tumatanda niyang boses. "Anim na beses lang nila akong sinaktan – ang ilan sa pinakamahuhusay na mamamana sa tribo. I kept that record until..." Lumington siya at tinitigan si David. "Katatapos lang ng aking anak na lalaki sa kanyang pagsubok, isang araw bago niya nakilala ang iyong anak na babae. It's a point of pride I guess, pagod ka na talaga, pero gising ka pa rin sa gabing iyon..."

Humina ang boses ni Roman, habang ang kanyang isip ay nawala sa ilalim ng lupang warren. Ang kanyang may linyang mukha ay tila laslas ng mga kutsilyo ng oras.

"Iyon ang pagkakaiba," mahinang sabi ni David. Gusto niyang ilagay ang kanyang palad sa likod ng kamay ng matanda, ngunit alam niyang marahas itong tatanggihan. "Mayroon kang kredibilidad dahil sa iyong kakayahang makayanan ang pagdurusa, mayroon akong kredibilidad dahil sa aking kakayahang pigilan ang pagdurusa."

Bumulong si Roman: "Hindi sa dalawang batang iyon."

Umiling si David. "Hindi, kasama din sila. Wala akong magagawa sa kanilang nakaraang paghihirap, ngunit marami akong magagawa tungkol sa hinaharap."

Dahan-dahang umiling si Roman. "At iyon ang kawalang-kabuluhan na magwawakas sa iyo. At ang Civ."

Pahina 169 ng 404

Kabanata 21

Nang umalis sila sa asylum, kinilig si Roman sa tirik na liwanag ng papalubog na araw.

Sumakay sila sa naghihintay na sky-taxi. Umupo si David sa kanyang puting upuan.

Pabalik-balik ang lakad ni Roman. "Kailangan kong umalis dito - lungsod," sabi niya, halos umungol.

"Oo, hindi ako makikipagtalos sa iyo doon," sabi ni David.

"Alam mo na kailangan mong pumunta at manirahan sa aking tribo nang ilang sandali, pagkatapos nito, tama?" sabi ni Roman.

"Ang pag-iisip ay sumagi sa aking isipan," sabi ni David. "Kung hindi ka kumbinsido pagkatapos ng iyong paglilibot, kung gayon, oo, sasama ako sa iyo, kahit na sa ngayon sa tingin ko ay mas malamang na sasali ka kahit sa labas ng Civ kaysa ipinta ko ang aking sarili ng asul at tumakbo nang kalahating hubad sa kakahuyan."

Ngumisi si Roman. "Sino bang nagsabi ng 'kalahati'?"

Tumawa si David. "Ang tagal ko nang mag dive-walking, gawin natin 'yan." "Gusto mo bang maging nakakalito?"

Pinagsalikop ni David ang kanyang mga daliri, itinaas ang kanyang mga palad at iniunat ang kanyang mga balikat. "Ang mga nano bot ay lumilikha ng bula na pumapalibot sa iyo; nagbibigay sila ng hangin at paggalaw, at maaari kang maglakbay sa ilalim ng tubig saan ka man humakbang at tumingin."

Bahagyang kinilig si Roman. "Hindi ako mahilig sa malalim na tubig - gaano kalalim ang mararating mo?"

Nagkibit balik si David. "Kahit gaano kalalim ang gusto mo, hindi mo kailangang mag-alala tungkol sa presyon o mga liko, ang hangin ay nananatiling pare-pareho. At mas madaling araw doon, hinahabol namin ang araw."

Napalunok si Roman. "At paano - gaano kadalas ito - nagkakamali ang pagsisid?"

"Hindi ito nangyari, sa aking pagkakaalam - at ako ang taong nakakaalam, dahil sinisiguro ko ang lahat ng bagay na ito."

Kinilig ang matanda. "At paano naman - ang mga hayop at nilalang at - mga pusit at pating at ang mga nakakatakot na bagay na may maliit na skylight sa ibabaw ng kanilang mga mata ng demonyo..?"

"Walang mga reklamo, masyadong kakaiba para sa kanila na gumawa ng marami ngunit tumakas - o lumangoy palayo, sorry." Bahagyang tumagilid si David sa matandang lalaki. "Pero naisip ko

na ang pamumuhay sa kakahuyan ay naging matigas, na may balat na parang balat ng puno at mga kamay na parang granite. Tiyak na hindi sapat ang ilang bula at ilang maliliit na isda para himatayin ka, tama ba?"

Kinawayan siya ni Roman. "Para kang babae."

Pahina 170 ng 404

Tumawa si David sabay suklay ng buhok. "Higit pa sa isang sirena, sa kasong ito. Pupunta ka ba, matanda?"

Sumakay sila ng sky-taxi sa baybayin, sa ibabaw ng halos hindi nakikitang mga nakalubog na bahay sa mga latian, kung saan ipinaliwanag ni David na ang ilang mga tao ay nabighani sa mga ugat ng Cyprus at mga alligator, at gustong-gusto ang tanawin mula sa ibaba lamang ng ibabaw.

"Ito ay uri ng lumabas, sa ating estado ng kalayaan - o kawalan ng estado - na ang mga tao, sa katunayan, ay medyo baliw sa kanilang mga kinahuhumalingan. Ang aking anak na babae ay panatiko sa mga butiki - o, mas masahol pa, ngayon siya ay tungkol sa mga pato.

Ang mga bagay na iyon ay may posibilidad na humina habang sila ay tumatanda, ngunit ang ilang mga tao ay - panatilihin ang kanilang mga pagkahumaling, minsan para sa kanilang buong buhay."

Hindi tumugon si Roman sa snippet na ito ng impormasyon, at intuitively na naunawaan ni David na nasa isang misyon ang matandang lalaki, at ang chit chat ay dumaan lamang sa kanya na parang mga dahon sa hangin.

Nang makarating sila sa tabing dagat, tinitigan ni Roman ang mga squat house sa mataas na stilts.

"I guess you get quite a tide here," aniya, iminuwestra ang mga parang gagamba na istruktura.

"Sa tingin ko, ngunit hindi iyon ang dahilan..."

Napaatras siya nang iunat ng isa sa mga bahay ang mga paa nito, at maayos na nahuhulog sa baybayin.

Napangiti si David sa isang inside joke. "Mga mobile home," sabi niya.

"Iyan ang mga pinaka tamad na nomad na nakita ko sa buong buhay ko," bulong-bulungan ni Roman na nagtataka.

Sa isang tabing-dagat na barung-barong, kakaiba sa sinaunang kahoy nito at pula-at-puting guhit na nakasabit na canopy, inupahan nila ang mga scubbles - scuba bubbles - mula sa isang mabagal na gumagalaw - at kahit na mas mabagal na nagsasalita - may balbas na lalaking naka-dreadlock.

Habang naglalakad sila patungo sa surf hawak ang matinkad na dilaw na singsing ng kanilang mga scubbles, sumimangot si Roman.

"Druggie," ungol niya. "Kabuaan na mabulok. Paminsan minsan, meron tayong isa sa tribo, nalululong sila sa mushroom o peyote, parang mga VR-addict mo yata. Nakakaawa, gustong tumakas sa realidad - sila ay nagiging maingay, walang silbi, mahalaga sa sarili na mga tanga na nag-iisip na sila ay matalino, kapag sila ay nagdedeliryo at nalilito at pipi."

Kinagat ni David ang kanyang mga labi at tumango. "Ang pagkagumon ay napaka bihirang dito, dahil - hindi ko pinag-uusapan ang iyong tribo

– ngunit sa kasaysayan, sa Lumang Daigdig, ang pagkagumon ay gamot lamang sa sarili para sa trauma ng pang-aabuso sa bata – at ang pang-aabuso sa mga nasa hustong gulang ay tinatawag na 'pulitika.' Siguro kung saan ka naroroon, maaari mong

ipaalam sa akin, bagaman malamang na magkaiba tayo pamantayan para sa kung ano ang bumubuo...”

Pahina 171 ng 404

Nagambala si David ng isang kawan ng mabagal na paggalaw ng mga pelican na umaakyat sa ibabaw ng mga alon. Pinagmasdan niya ang mga ito na dumaan, saka bahagyang umiling.

"Gayunpaman, nalutas namin ang problema ng pagkagumon sa pamamagitan ng pagpapabuti ng pagkabata. Noong nakaraan, hindi sinusubukan ng adik na maging masaya - sinusubukan lang niyang makaramdam ng normal. Ako, masaya akong tao sa pangkalahatan - medyo hindi karaniwan ang araw na ito, pero sa pangkalahatan, napakapositibong tao ako." Itinaas niya ang isang patag na kamay sa hangin habang humahakbang sila sa dahan-dahang pag-ulong tubig-dagat. "Mayroon akong antas ng kaligayahan na humigit-kumulang isang daan - ang mga taong na-trauma bilang mga bata ay may mga antas ng kaligayahan na maaaring dalawampu. Kapag umiinom sila ng gamot, itinataas sila nito sa maaaring antas ng kaligayahan na isang daan at sampu - isang siyamnapu't puntos na pagkakaiba. Pagkatapos, kapag ang gamot ay nawala, sila ay bumagsak sa isang kaligayahan na maaaring bawasan nang dalawampu, na isang uri ng paghihirap para sa kanila. Ngunit kung ano ang nagawa nila - kung ano ang natikman nila - ay kung ano ang pakiramdam ng pagiging normal na masaya. Ito ay tulad ng isang taong may talamak na sakit - hindi siya umiinom ng pangpawala ng sakit para tumaas, ngunit para lamang makaramdam ng normal, hindi sa sakit. Kaya – ang adik ay nagsisimula sa miserable, ngunit hindi niya talaga alam na siya ay miserable, iniisip lang niya na ang paghihirap ay ang kalagayan lamang ng tao, o isang bagay na tulad nito – at pagkatapos ay umiinom siya ng gamot, at normal ang kanyang pakiramdam – o bahagyang bumuti kaysa sa normal – at pagkatapos ay bumagsak siya sa isang tunay na paghihirap, na nagpapakita sa kanya na siya ay naging miserable sa kanyang buong pang-adultong buhay, marahil sa buong buhay niya. Kaya sinubukan niyang muli ang gamot, dahil ang katakutan ng kanyang sariling paghihirap ay nahayag sa kanya, dahil nagkaroon siya ng ilang oras na normal ang pakiramdam. Ngunit hindi na siya dinadala ng gamot sa isang daan at sampu, marahil ay umabot lamang ito sa kanya sa siyamnapu't lima, at pagkatapos ay bumagsak siya sa minus limampu, at doon nanggagaling ang cycle. Sinusubukan lang nilang makaramdam ng normal, at nauwi sila sa kalahating pagpatay sa kanilang sarili...”

“Diyos!” bulalas ni Roman, nakasandal sa maalat na alon. “Mayroon ka bang paliwanag para sa anumang bagay na hindi bumabalik sa ‘Naku, napakasama ng pagkabata ko!’? Pag-usapan ang tungkol sa obsessive, para kang isang taong gustong mamuhay sa ilalim ng tubig at tumingin sa asno ng isang alligator buong araw! Trauma?” Dumura siya. "Impiyerno, ito ay isang bagay lamang ng kahinaan, kawalan ng pagpipigil sa sarili, kawalan ng pagtanggap sa responsibilidad ng pagiging isang sumpain na may sapat na gulang! Ang mga tao ay hindi pinong maliliit na sirang bulaklak mula sa masamang pagkabata - gumagawa sila ng mga aktwal na desisyon dito at ngayon - at kung minsan ang mga desisyong iyon ay kakila-kilabot, at nananatiling kakila-kilabot, at lalo lang lumalala!

Ang mga tao ay nahuhulog sa pagpapasaya sa sarili, tinatakot nila ang lahat sa kanilang paligid, hinihingi nila ang kaligayahan nang hindi kinakailangang kumita, at lahat ng iba ay kailangang hawakan sila at ipagpatuloy sila at pakainin sila at punasan ang kanilang mga asno! Minsan ang mga tao ay mga piraso lamang ng dumi, basurang materyal sa buhay, walang kwentang mga kumakain, isang insulto sa bipeds, sentimental na basura na sinusubukang i-drag ang lahat pababa sa kanila! Ang lahat at lahat ng naririto ay parang isang uri ng nakakaawang kamay na masamang ina, walang silbi sa kanyang emosyon at humihingi ng kapatawaran sa bawat masamang haka-haka na ginawa niya!”

Dinala sila ng sky-taxi sa kanluran na ang araw ay sumikat pabalik mula sa abot-tanaw, tulad ng isang kakaibang nakabulag na globo na tumaas sa Kanluran. Ang mukha ni Roman ay isang maskara ng paghamak at poot - laban sa puti-

natatakpan ang mga alon, siya ay nagmukhang isang tumatanda na Diyos ng kalaliman, na galit na ipinatawag sa hindi magiliw na hangin.

Huminga ng malalim si David. Hindi siya naalarma sa galit at kakaibang kagalingan ng matanda. Alam niya na ito ay isang bomba na kailangang i-defused nang walang kabuluhan - dahil ang anumang maselan na paghawak ay mas malamang na magpapaputok nito nang mas marahas.

Pahina 172 ng 404

Tumango siya, itinali ang scubbe sa kanyang baywang. "Mukhang medyo galit, sumasang-ayon ako. Sa Lumang Mundo, naisip ng mga tao na ang dysfunction ay sanhi ng mga radio wave, masamang pagkain, fluoride, kemikal, kasalanan, rasismo, sexism, pangalanan mo ito. Sa sinaunang daigdig, inakala ni Aristotle na mayroong

apat na patong ng mga elemento.” Itinaas ni David ang kanyang kamay sa antas mula sa kanyang dibdib. “Lupa, tubig, hangin, apoy. Tumaas ang apoy dahil gusto nitong muling sumama sa elemento ng apoy – dumaloy ang tubig pababa dahil gusto nitong muling sumama sa elemento ng tubig, nakuha mo ang ideya. Naging napakakumplikado ang lahat, gaya ng maiisip mo, dahil napakaraming eksepsiyon sa mga panuntunang iyon. Mas malala pa sa galaw ni Mars – o ang retrograde motion ng Mars. Naisip ng sinaunang astronomer na si Ptolemy na ginawa ng Diyos ang lahat ng bagay sa isang bilog, dahil ang isang bilog ay isang perpektong Anyo, sa istilo ni Plato. Kaya - ang mga orbit ng mga planeta ay dapat na mga bilog, na ang Earth sa gitna, siyempre, dahil iyon ang nararamdaman. Ngunit ang Earth ang ikatlong planeta sa labas, at kung minsan ang Mars ay tila umuugoy pabalik sa kalangitan, habang ang Earth ay bumibilis nang mas mabilis sa paligid ng araw. Kaya ginawa nila ang nakatutuwang hanay ng mga kalkulasyon - mga pahina at pahina - upang malaman kung saan pupunta ang Mars. Ngunit kung minsan, alam mo, kapag ang mga bagay ay nagiging masyadong kumplikado, ito ay dahil nawawala mo ang isang sentral na variable. Ilagay ang araw sa gitna ng solar system, kailangan mo lang ng isang kalkulasyon para malaman kung nasaan ang Mars. Gawing pare-pareho ang gravity ng mass, at hindi mo kailangan ng apat na elemento at atom na nagnanais na muling pagsamahin sa ilang fantasy layer cake ng Platonic perfection. Gawing pare-pareho ang bilis ng liwanag, at i-unlock mo ang kapangyarihan ng atom. Ang lahat ng ito ay, sinasabi ko, elementarya - at humihingi ako ng paumanhin sa biro ni tatay.”

Tinuro ni David si Roman. "At mayroon ka nito - paniniwala, na sa palagay mo ay nagpapaliwanag ng isang bagay, na tinatawag na 'malayang kalooban,' ngunit ano ba talaga ang ipinapaliwanag nito? Ito ay pabilog. 'Bakit may ginawang masama ang taong ito?' 'Dahil pinili nila

masama.' Walang karagdagang impormasyon ang idinagdag sa equation. Malinaw na pinili nilang gumawa ng isang bagay na masama, ngunit ang paglalagay ng isang uri ng random na multo sa gitna ng karne-packet na tinatawag nating isang katawan ay hindi nagpapaliwanag ng anuman, higit pa sa pagsasabi na nilikha ng Diyos ang uniberso ay nagpapaliwanag kung saan nagmula ang uniberso - o Ang pagsasabi na binigyan tayo ng Diyos ng mga kautusang moral ay nagpapaliwanag ng moralidad!"

Muling sumimangot si Roman, inayos ang kanyang dilaw na strap. "But any time..." Huminga siya ng malalim. "Anytime na sasabihin mo na ang mga desisyon ng isang tao ay sanhi ng isang bagay bago, nagse-set up ka lang ng isang serye ng mga slab na nahuhulog dahil sa nasa likod nito. May mahiwagang misteryo sa gitna ng kaluluwa; hindi mo maipaliwanag kung bakit ang mga tao ay gumagawa ng mga desisyon nang higit sa aking makakaya, dahil iyon ang buong punto ng malayang pagpapasya.

Nananatili tayo sa balanse, tinitingnan natin ang landas - o mga landas - ng bawat resulta na maiisip natin, at humahampas tayo sa ilang direksyon, batay sa - ano? Sinasabi mo ang isang masamang pagkabata, sinasabi ko na nag-aalis sa amin ng malayang pagpapasya.

Hindi kami mga slab, kami ay mga malayang kaluluwa!"

Bahagyang inangat ni David ang kanyang ulo at ibinuka ang kanyang mga kamay. Ang mabuhangin niyang buhok ay biglang lumipad mula sa malapad niyang noo, na parang nagulat. "Hoy, isa akong malayang kalooban – isa sa mga pangunahing punto ng Civ ay ang pagpapanumbalik ng malayang kalooban sa gitna ng isip. Gumugol kami ng humigit-kumulang isang siglo sa paglilinis ng lahat ng mga durog na bagay na humahadlang sa malayang pagpapasya. Kung ang isang bata ay lumaking gutom, siya ay nagtatapos sa pagkabansot. Siguro hindi siya nakakapaglaro ng basketball, dahil mas maikli siya. Kaya - dahil sa mga kakulangan sa kanyang pagkabata, ang kanyang malayang kalooban ay limitado, dahil hindi siya maaaring pumili ng isang isport na nangangailangan ng magandang taas. O baka ang kanyang mga buto ay mas malutong kaysa sa maaaring mangyari, kung saan kailangan niyang uminom ng mga suplemento at mag-ehersisyo nang higit pa - na binabawasan din ang kanyang mga pagpipilian, upang hindi gawin ang mga bagay na iyon. Ang mga bata na pinalaki nang maayos at makatuwiran ay maaaring gumawa ng mga pagpipilian nang hindi pinipilit ng walang malay na pag-iwas sa trauma - o madaling kapitan ng pagkagumon o kahalayan o masamang kalusugan o brutal na relasyon. Sinusubukan naming alisin ang lahat ng mga hadlang sa malayang pagpapasya, kaya mga bata

Pahina 173 ng 404

lumaki na may ganap na pagtingin sa kanilang mga pagkakataon – sa halip na isang riles ng tren o ilang makitid na daanan na natitira mula sa pagbagsak ng – ang kanilang buhay, paumanhin, ang pagkakatulad na iyon ay lumayo sa akin."

Kumunot ang noo ni Roman, kinakalikot ang kanyang mga strap. "Oo, ganyang kaluwagan lang ang nagpapaikot ng tiyan ko!

Panatilihin mo ang iyong mga paliwanag, pananatilihin ko ang aking matatag na paniniwala sa kitid ng landas ng kabutihan. Maaari kang umikot sa kawalang-hanggan sa lahat ng mga pagpipilian na gusto mo, mananatili ako sa tuwid at makitid na landas ng kabutihan."

Huminga muli ng malalim si David, pagkatapos ay sinabi: "Ipitin mo lang ang singsing."

Ang tensyon ay biglang umalis sa argumento habang hinihigpitan ni Roman ang kanyang kapit, at ang tubig na dumadaloy sa kanyang mga binti ay biglang humiwalay, na tinatangay ng isang bula ng lumalawak na mga nano bot.

Napangiti si David. "Tuloy - gumawa ng isang hakbang!"

Napalunok si Roman, at nakita ni David ang ripple ng kalamnan habang umiigting ang kanyang panga. Siya ay gumawa ng isang pansamantalang hakbang pasulong, at ang tubig ay humiwalay sa unahan niya, at bahagyang gumuhit sa likuran niya.

Sinabi ni Roman: "Paano ang buhangin?"

"Ang mga bot ay humihinga lamang laban sa tubig. Gagawin nilang mas matibay ang buhangin, ngunit hindi ito mawawala sa ilalim ng iyong mga paa."

"At – liwanag? I don't know how deep we're gonna go..." Nanginginig siya, nakatingin sa kumukulong dumidilim na karagatan. "Tulongan ako ng Diyos, ngunit medyo madilim... sa ibaba."

"Alam ng mga bot kung saan ka tumitingin, magliliwanag sila sa direksyong iyon kung magdidilim - kailan."

"At makakapag-usap tayo?" hindi mapakali na tanong ng matanda.

"Oo naman, daan-daang beses na mas malayo ang tunog sa ilalim ng tubig kaysa sa hangin - huwag mag-alala, alam kong magiging trahedyang kung hindi mo maririnig ang tunog ng aking boses kahit isang minuto o dalawa..."

Tanging ungal lang ang isinagot ni Roman. Huminga siya ng malalim, humakbang siya sa tubig. Humiwalay ito sa harapan niya na para bang siya ang sentro

bida sa isang maliit na propesiya.

Kabanata 22

Halatang nanginginig si Roman habang umiikot ang mabula na tubig sa kanyang ulo. Mahigpit siyang nagpatuloy, naglalakad sa buhangin, hanggang sa ang ibaba ay nagbigay daan sa mga bato at korales.

Nagsimula siya nang marinig niya ang boses ni David sa kanyang tainga.

"Kaya - magkunwaring naglalakad ka, o umaakyat ng bahagyang hagdan, at ang mga bot ang mag-aayos ng sahig para sa iyo."

"Ano, nababasa nila ang isip ko?" Humihingal si Roman sa stress.

"Hindi - binabasa nila ang mga galaw ng katawan, at alam kung kailan mo gustong maglakad ng level o umakyat, o bumaba."

Pahina 174 ng 404

Sinubukan ni Roman na maglakad na parang may hindi nakikitang daanan sa ilalim ng kanyang mga paa. Tamang-tama, naramdaman niya ang isang mabula na ibabaw na lumitaw sa ilalim ng mga talampakan ng kanyang malambot na sapatos. Huminga siya ng malalim, nakaramdam siya ng pagkahilo at bahagyang nasusuka.

"Ako ay kung saan hindi dapat naroroon ang tao, gumagawa ng mga bagay na hindi dapat gawin ng sinumang tao..." ungol niya.

Ngumisi si David at binigyan siya ng thumbs-up. "At maaari kang mabuhay ng higit sa daan at tatlumpu, iyon ang buong punto ng teknolohiya!"

Ungol ni Roman, pagkatapos ay napansin ang isang malayong mahabang bagay na parang karayom na sumibat sa tubig sa kanyang kanan.

"Ano iyon?"

Napatingin si David. "Oh, iyon ay isang matulis na barko, ang ilang mga aquanauts na patungo sa Atlantis, sa palagay ko. Galit sila sa hindi pag-istorbo sa karagatan, kaya ginagawa nilang parang mga karayom ang kanilang mga barko, kaya mas kaunting tubig ang pinapalitan nila. At sa

sagot sa iyong susunod na tanong, ang mga aquanauts ay mga taong karamihan ay nakatira sa ilalim ng tubig.

Minsan ang mga taong nawalan ng gamit ng kanilang mga binti, minsan ang mga taong may malutong na buto, at kung minsan ang mga tao na - mas gustong mamuhay tulad

ng mga isda. You're kind of old school, you should appreciate that – evolutionarily speaking, we were in the water long before we were on land, so they're just – old, old school I guess. Sigurado akong bibigyan ka nila ng mahabang lektura tungkol sa iyong paggamit ng radikal na bagong teknolohiya na tinatawag na 'lupa.'”

Kumunot ang noo ni Roman. “Parang medyo obvious ang ‘Atlantis’. Huwag kang magugulat, may mga libro tayo.”

Nagkibit balikat si David. "Hindi sila ang pinaka banayad na grupo - ang kanilang awit ay isang sinaunang kanta na tinatawag na 'Under Pressure.'”

daing ni Roman.

Nagpatuloy si David: "Gumagawa sila ng ilang kamangha-manghang bagay. Pag-ani ng init ng mga bulkan sa ilalim ng dagat – alam mo ba na ang sentro ng mundo ay mas mainit kaysa sa ibabaw ng araw? Binubuhay din nila ang mga species na nawala mula noong ikalabing walong siglo, nagmamapa sa sahig ng karagatan, nakahanap ng isang tunay na kamangha-manghang bilang ng mga bagong nilalang sa dagat - ang isa ay may enzyme sa cartilage nito na talagang nakatulong sa amin na maalis ang cancer.”

"Nagpatubo ba sila ng hasang?"

Tumawa si David. "Gusto ng ilan sa kanila, ngunit walang DRO ang magpapatibay ng radikal na pagmamaniipula ng genetic na katawan.”

"Bakit hindi?" Napa ungol si Roman habang nakatingin sa kulay asul na kagandahan sa paligid. "Buweno, sa paraan ng paggana nito - sigurado ka bang gusto mong pag-usapan ito ngayon?"

Tinitigan siya ni Roman, sa mga sinag ng papalubog na araw na sumibat sa malambot na mga baras sa madilim na tubig.

"Hindi, lahat ito ay nakakagambala..."

Pahina 175 ng 404

Tumango si David, at naglakad sila, pababa at pababa.

Habang ang nakapalibot na karagatan ay lumilim mula sa asul hanggang sa itim, ang dalawang lalaki ay nakakita ng isang mahinang kumikinang na linya na lumilitaw sa kanilang harapan, na nakakuwerdas pababa sa kailaliman.

Sumenyas si David. "Ginagamit nila ang mga bot para pakainin ang kumikinang na plankton sa isang linya, kaya walang naliligaw..."

Walang sinabi si Roman. Nakayuko ang kanyang mga balikat, masikip ang kanyang panga. "Gusto mo bang mauna na ako?"

Umiling ang matandang lalaki, nagmartsa. "Sabay tayo."

Dumating ang iba't ibang kakaibang nilalang sa dagat - naakit sa kumikinang na mga linya - at kumagat sa plankton. Maliliit na malinaw na octopi, mga seahorse, payat na isda na parang igat na may mga palikpik sa kanilang mga ulo, maningning na mga nilalang na may mga sungay - at sa mga anino sa kabila ng ningning, ang madilim na mga hugis ng mas malalaking nilalang ay umiikot, na naiilawan sa masikip na mga spotlight sa pamamagitan ng mga nakasisilaw na tingin ng ang dalawang lalaki.

Isang malaking hayop na lumalangoy ang pumutol sa mga kumikinang na linya, na nagkalat sa kanila.

"Ano iyon?" sigaw ni Roman, emosyonal na hubad sa kanyang biglaang alarma.

"Porpoise, sa tingin ko." "Hindi pating?" "Huwag mong isipin."

Tinapunan siya ni Roman ng mapang-uyam na tingin sa dilim, na parang sinasabing: parang isang bagay na dapat mong mas tiyakin.

Sinabi ni David: "Kailangan mong tandaan na huminga, nakalimutan ng lahat iyon sa unang pagkakataon."

Pagkaraan ng ilang sandali, naglakad sila pababa sa malawak na bahagi ng mababang gusali, na hugis napakalaking bula. Ang ilan sa mga hubog na bubong ay natatakpan ng mga barnacle, at ang iba't ibang laki ng isda ay umiikot sa itaas nila, nanghuhuli, nakikipaglaban at tumatakas. Ang iba - pati na rin ang karamihan sa mga daanan sa pagitan nila - ay may malinaw na mga bubong, at ang mga tao ay makikitang naglalakad sa tubig sa kanilang mga scubbles.

Itinuro ni David. "Sumunod ka sa akin, dito lang sa baba ang pasukan. Humanda ka sa pagpapatuyo."

"Ang ano?" ungol ni Roman - tulad ng mainit na ihip ng hangin ay nagsimulang humagupit sa kanyang buhok, mukha at katawan.

Pahina 176 ng 404

Naglakad sila sa isang kumikinang na portal patungo sa isang malaking silid na may karatula sa dingding na nagbabasa ng "Mga Pagdating."

Isang napakaputlang binata ang sumalubong sa kanila – Nanlaki ang mga mata ng mga Romano, dahil tila may kaliskis sa balat ang binata.

Bumulong si David sa gilid ng kanyang bibig: "Paumanhin - nakalimutan kong banggitin – ang ilan sa kanila ay sineseryoso ang buhay sa ilalim ng dagat." Nilingon niya ang binata. "Hello Aqualung – Ikinalulungkot ko na hindi ako tumawag ng maaga, ngunit mayroon ka bang anumang mga mesa na magagamit para sa isang late dinner sa Beachside?"

Sumenyas ang binata, saka tumango.

"Oo naman, David - magandang makita kang muli - at ikaw, kaibigan ni David..."

Walang sinabi si Roman.

Sinabi ni David: "Sila ang may pinakamagandang seafood..." Katahimikan.

Itinaas ng binata ang isang daliri. "Sundan mo ako."

Dinala sila sa patag na malalawak na corridor na may malinaw na maliwanag na tanawin ng karagatan sa itaas. Ang mga tiyan ng mga pating at sinag ay naanod sa itaas; ilang scubbe-stroller ang dumaan.

Pahina 177 ng 404

Tumango si David. "Inisip ng mga sinaunang mandirigmang Norse na ang kanilang kabilang buhay ay Valhalla, kung saan umiinom sila ng mead, kumain ng karne at nakipaglaban para sa kawalang-hanggan. Ito - dito - ay hindi maaaring maging iyo."

Tinitigan siya ni Roman - ito ay isang kakaibang intimate na sandali...

Isang lumulutang na dikya ang nagdala ng mga menu. Tinitigan siya ni Roman, paulit-ulit itong binaliktad.

“Ano ba – sabi mo ang lugar na ito ay may masarap na seafood.”

Napakurap si David, saka tumawa. “Naku, pasensya na, iyon lang ang sinasabi namin – pagkain na nakahain sa ilalim ng dagat. Wala kang makikitang isda o hipon dito. Ang lahat ay pumupunta upang manirahan sa Atlantis dahil mahilig sila sa dagat - maaari ka ring humingi ng karne sa isang vegetarian restaurant.”

Inihagis ni Roman ang menu sa puting tablecloth at napangiwi. "Sige, order ka na lang sa akin."

Bumalik ang dikya, kinuha ang mga menu sa ilang mga tendrils, habang nagbubuhos ng tubig mula sa iba.

Pagkatapos mag-order ni David para sa kanila, dinampot ni Roman ang isang kutsilyo at sinenyasan siya.

"Ano iyon sa balat ng maputlang lalaki - mga kaliskis?"

"Oh hindi. Ang ilang mga tao dito ay nagsalita tungkol sa lumalaking hasang, ngunit tulad ng sinabi ko, walang DRO ang magsisiguro ng ganoong uri ng genetic manipulation - at kung walang insurance, wala ka talagang magagawa."

Tinitigan lang siya ni Roman.

Napaawang ang labi ni David. "Okay, kaya ang mga DRO ay karaniwang nagsasama ng segurong pangkalusugan kasama ang pagpapatupad ng kontrata at proteksyon mula sa karahasan. Maaari ka ring bumili ng seguro sa diborsyo, ngunit dapat nating pag-usapan iyon sa ibang pagkakataon, iyon ay medyo kumplikado... Anyway, kung magkasakit ka, ang DRO ang magbabayad para sa lahat ng iyong kasalukuyang paggamot at mga gastos sa hinaharap. Kaya – kumikita lamang ang mga DRO kapag nananatiling malusog ang populasyon. Sa sinaunang Tsina, binabayaran mo ang iyong doktor buwan-buwan hanggang sa magkasakit ka - ito ay katulad niyan. Kaya medyo nahuhumaling kami sa pagpapanatiling malusog ng mga tao - kung kumain ka ng maayos, mag-ehersisyo, makakuha ng sikat ng araw at regular na trabaho sa dugo, mga pagsusuri, lahat ng mga pangunahing kaalaman - halos wala kang babayaran para sa segurong pangkalusugan. Kung tumaba ka, o ang iyong bloodwork ay nagpapakita na ikaw ay kumakain ng masama, o ang iyong kalamnan at buto ay bumababa, kung

nawalan ka ng bitamina D, ang iyong mga gastos sa segurong pangkalusugan ay tataas.

Kumunot ang noo ni Roman. "Kaya kailangan mong ibigay ang lahat ng iyong pribadong impormasyon sa kalusugan sa ilan - korporasyon."

Mukhang gulat na gulat si David. "Hindi ko alam kung saan mo kinukuha ang iyong impormasyon - ang ilan sa iyong pag-aaral ay tila random para sa akin - ngunit hindi na kailangang insultuhin ako sa pamamagitan ng pagtawag sa aking DRO ng isang

'korporasyon'!" "Hindi?"

Pahina 178 ng 404

Sumandal si David sa mesa. Sa likod ng kanyang ulo, na nakabalangkas sa mga phosphorescent trail sa itim na tubig sa kabila ng salamin, ay ang mga salitang: "Happy Birthday Debbie!" Isang tagay at isang kanta ang nagmula sa malapit na mesa.

Seryoso ang boses ni David. "Makinig ka sa akin, Roman. Ang mga korporasyon ay mga legal na kathang-isip na inimbento ng mga pamahalaan upang protektahan ang mayayaman." Nang makita ang pag-igting ng nakatatandang mandirigma, bahagyang umatras si David. "Parang – kung pipiliin mo ang dalawang bangko para hawakan ang iyong pera – isipin na may pera ka – at ang unang bangko ay may kontrata sa iyo na kapag nawala ang pera mo, makukuha mo ang lahat ng pribadong asset ng mga tagapamahala ng bangko – habang ang pangalawang bangko ay nagsabi na kung nawala nila ang iyong pera, maaari lamang nilang ideklara ang pagkabangkarote, at hindi ka makakakuha ng kahit isang sentimo mula sa sinuman, ang mga tagapamahala ng bangko ay makakakuha ng lahat ng bagay! Saan mo ilalagay ang pera mo?"

Nag-isip sandali si Roman. "Oo, well, ang una, siyempre," mahinang sabi niya.

Tumango si David. "Oo naman, tama. Ang mga korporasyon sa Lumang Mundo ay ang mga kakaibang ligal na kathang-isip na kalahating tao na nagpapahintulot sa mga tagapamahala ng korporasyon na kunin ang lahat ng kita sa negosyo - habang ang lahat ng pagkalugi ay kailangang kainin ng mga shareholder at empleyado. Isa itong one-way na kalye para sa pera, at gumawa ng higit pa sa anumang bagay upang

isulong ang talamak na pandarambong sa pangkalahatang populasyon ng mga corporate managers. Kung kumikita ka, maaari kang yumaman - kung nawalan ka ng pera, magdedeklara ka lang ng bangkarota o huminto sa korporasyon, at walang sinuman ang makakahawak sa iyong mga personal na ari-arian. Ito ay medyo galit, at walang kinalaman sa libreng merkado - ang libreng merkado ay dapat na hinihimok ng mga customer, hindi sa pamamagitan ng legal na aktibismo sa bahagi ng mayayaman, makapangyarihan at pampulitika.

"Bakit nila ginawa iyon?"

Tumawa ng mapait si David. "Ach – ang mayayaman na kumikita sa free-market ay palaging hamon sa mga gobyerno. Ang mga pamahalaan ay palaging nangangailangan ng mga scapegoat para sa kanilang sariling hindi maiiwasang mga kabiguan, at mahilig silang ituro ang mga mayayaman, upang alisin ang mga sama ng loob ng hindi gaanong matagumpay. Gusto nilang kunin ang pera ng mayayaman at ibigay ito sa mahihirap – ngunit ang problema noon ay ayaw ng mayayaman na kumita ng maraming pera, o gustong umalis papuntang ibang bansa. Kaya – binibigyan nila ng legal na proteksyon ang mga mayayaman ng 'korporasyon' kaya gugustuhin pa rin nilang kumita, at manatili. At ang media - isa sa mga pinakadakilang benefactor ng 'korporatismo' na ito - ay patuloy na inuulit na ang mga korporasyon ay isang tampok ng

'free-market' - kapag hindi sila pinili ng mga customer, ngunit sa halip ay ipinataw ng mga pamahalaan. Sa katunayan, ang mga korporasyon ay partikular na tatanggihan ng mga customer, kung mayroon silang anumang pagpipilian - tulad ng hindi mo ilalagay ang iyong pera sa isang bangko kung saan maaaring itago ng mga tagapamahala ang kanilang mga ari-arian kung ibubuga nila ang lahat ng iyong pera!"

Matigas ang mukha ni David. "Kaya hindi, Roman, hindi kami isang korporasyon. Tayo ang tinatawag na 'entity,'

na nangangahulugan na legal kaming nakatali sa isa't isa bilang isang katawan ng negosyo, ngunit kung ang DRO ay mawalan ng pera, at sa ilang kadahilanan ay hindi namin matupad ang aming mga kontrata, mawawala sa akin ang lahat. Sa personal. Yung wallet ko, bahay ko, savings ko, you name it. Maaaring idemanda ako ng mga tao sa limot hanggang sa katapusan ng panahon. Masisira ang rating ng aking kontrata, walang sinuman ang kukuha sa akin bilang isang manager muli - kaya mayroon akong lahat ng insentibo upang maging responsable sa Satoshi's ng aking customer. Ito ay pareho sa lahat ng dako - hindi ko ipapatupad ang isang kontrata kung saan ang mga tagapamahala ay walang pananagutan para sa mga pagkalugi. Walang gagawin. Gayon pa man, bumalik sa kalusugan..."

Pahina 179 ng 404

Bumalik ang lumulutang na dikya dala ang kanilang pagkain. Ang mga plato ay higanteng oyster shell; karne at gulay na iniikot sa isang madilim na berdeng sopas.

Kinuha ni David ang kanyang kutsara at tinidor. "Kaakit-akit ang kalusugan... Namuhunan kami sa kalusugan ng aming mga customer – literal, dahil hindi kami makakagawa ng Satoshi kung magkasakit sila. Kaya napaka-aktibo namin sa pagtiyak na mananatili silang malusog – mga libreng pagtatasa, mga personal na tagapagsanay, Mga Pag-scan kung kailan nila gusto – o sa tuwing sa tingin namin ay kailangan nila ang mga ito, mga personalized na plano sa pagkain na umaasa sa dugo, pangalanan mo ito. Isa ito sa mga pangunahing dahilan kung bakit maaabot natin ang mga tao sa 130 ngayon. Kung ang isang tao ay nagkasakit, tinitingnan namin iyon bilang aming responsibilidad, sa hindi pag-iwas nito, kaya nagbabayad kami. Sa nakaraan, ito ay lubos na baliw - kapag ang mga pamahalaan ay nagpapatakbo ng pangangalagang pangkalusugan, kumikita sila kapag ang mga tao ay nagkasakit at nanatiling may sakit - hindi kapag sila ay malusog. Ito ang eksaktong kabaligtaran na insentibo na gusto mo para sa isang tunay na sistema ng pangangalagang pangkalusugan. Noon, halos tatlong-kapat ng mga sakit ay bunga ng maling pagpili ng mga tao. Ang labis na katabaan ay napakalaking, kung ipagpaumanhin mo ang masamang biro.

Limang porsyento ng populasyon ang kumonsumo ng kalahati ng mga mapagkukunan ng pangangalagang pangkalusugan. Ang mga tao ay lalong nagkasakit at tumaba at nagkasakit at tumaba, hanggang sa - mabuti, sigurado akong alam mo kung ano ang nangyari."

Sa wakas ay kumagat si Roman - ang ekspresyon sa kanyang mukha ay isang malinaw na patalastas para sa kamangha-manghang pagkain.

"Mmmmm... Well... Paano kung ang isang tao ay ipinanganak na may ilang - depekto?"

Tumango si David. "Delikado ang buhay, kahit sa atin. Ang mga DRO ay tungkol sa pamamahala sa panganib na iyon. Ang mga tao ay kumukuha ng insurance para sa mga depekto sa kapanganakan - ang presyo ay nag-iiba sa genetic testing siyempre. Kung ang isang sanggol ay ipinanganak na may ganoong depekto, ang halaga ng pangangalaga ay binabayaran ng DRO.

"Maaari ba silang magpalaglag?"

"Ang aborsyon ay isang paglabag sa prinsipyo ng hindi pagsalakay. Ang tanging oras na maaari mong gamitin ang karahasan ay sa agarang pagtatanggol sa sarili. Kasabay nito, ang mga magulang ay hindi kinakailangan na alagaan ang kanilang mga supling - maaari nilang ibigay ang mga ito para sa pag-aampon nang napakadali, kung gusto nila."

"So - ano ang gagawin mo, lagyan mo ng baril ang ulo ng babaeng gustong magpalaglag?"

Umiling si David. "Pinag-uusapan mo ang problema ng kriminal na karahasan. Kadalasan, mapayapang pinahihirapan namin ang mga taong gumagamit ng karahasan."

Tawa ng tawa si Roman, ang kanyang may linyang mukha ay naliwanagan mula sa itaas ng mga electric blue na ilaw ng kumikinang na mga titik sa kabila ng salamin. "Payapang pagpapahirap? Anong kalokohan ang sinasabi mo?"

"Pinagsasamantalahan namin - o tinadtad - ang mga kable sa isip ng tao na katumbas ng panlipunang ostracism sa pagpapahirap. Mas alam mo ito kaysa sa akin - kami ay mga hayop ng kawan, mga hayop na pack; hindi kami makakaligtas sa pag-iisa para sa karamihan ng aming ebolusyon. Ang pagtanggol ng tribo ay isang hatol ng kamatayan - hindi mo mapoprotektahan ang iyong sarili sa gabi, hindi ka makapangaso nang maayos, madali kang mabibilog ng isang grupo ng mga mandaragit. – at kahit na nakaligtas ka sa lahat ng iyon, ang ostracism ay nangangahulugan ng genetic death – boom, katapusan ng iyong bloodline." Tinapik ni David ang kanyang templo sa dilim.

"Ganyan tayo naka-wire - ang social ostracism ay nag-trigger ng parehong mga bahagi ng ating mga sentro ng sakit na isinaaktibo ng pisikal na pagpapahirap. Ito ay tulad ng kakila-kilabot na bargain sa Old World, nang ang mga lalaki ay sinabihan na pumunta

Pahina 180 ng 404

sa digmaan para sa gobyerno - ang mga namumuno ay matalino, alam nila kung paano gawin ito sa mga lalaki - sinabi lang nila sa mga kababaihan na tanggihan ang mga lalaking hindi naglilingkod sa militar. Kung sapat na kababaihan ang gumawa nito - at karaniwan nilang ginagawa -

pagkatapos ay ang butiki-utak ng mga lalaki ay nagsagawa ng isang simpleng kalkulasyon: kung ang pagkakataong masugatan o mapatay nang malubha sa labanan ay mas mababa kaysa sa pagkakataong mabigong magparami kung hindi ako pupunta sa digmaan, pagkatapos ay pumunta ako sa digmaan!

“Ang pag-access sa lipunan ay isang pribilehiyo, hindi isang karapatan. Ibinabalik ng teknolohiya ang matalik na kaalaman na mayroon ka sa iyong tribo tungkol sa mga gawi at birtud ng mga tao. Alam mo ang lahat tungkol sa lahat; sama-sama kayong lumaki at nakikita ang isa't isa sa bawat uri ng sitwasyon - ginagawa iyon ng mga DRO na may mga rating ng kontrata. Kung tutuparin mo ang iyong salita, panatilihin ang kapayapaan, babayaran ang iyong mga bayarin, ang iyong mga utang - kung gayon alam ng lahat, at makukuha mo ang lahat ng mga gantimpala ng pamumuhay ng marangal na buhay. Kami ang iyong tribo na may higit na kaalaman.”

Ungol ni Roman, humigop ng tubig. "Kaya - walang privacy - parang impiyerno."

Nagkibit balikat si David. "Anong privacy meron ka? Sa iyong tribo, alam ng lahat ang negosyo ng lahat. Sa amin, sa Civ, maaari mong makuha ang lahat ng privacy na gusto mo – ngunit aabutin ka nito. Maaari mong protektahan ang iyong rating ng kontrata mula sa lahat; nangangahulugan lang iyon na hindi alam ng mga tao kung gaano ka katapat, kaya kailangan nilang maningil ng dagdag para sa pakikipag negosyo sa iyo."

"Kung gayon - ano ang ginagawa mo sa mga mamamatay-tao?" "Pigilan mo sila. Good childhoods, Scans..." "Dapat mangyari ang mga pagpatay."

"Oo. Yes, they do happen," mahinang sabi ni David. "Kahit na may mahusay na pagkabata, at walang malinaw na mga problema sa kalusugan, ang ilang masamang mga kable - o masamang mga pagpipilian - ay gumagawa ng mga mamamatay. Ito ay hindi kapani-paniwalang bihira ngunit."

"So-anong gagawin mo sa kanila?" paulit-ulit na Roman. "Kumusta naman kayo? Anong ginagawa mo?"

Umangat ang mga labi ni Roman. "Mayroon kaming Tribunal, at kung ang pumatay ay mapatunayang nagkasala, siya ay papatayin."

"Hindi namin ginagawa iyon dito. Iyon ay magiging isang paglabag sa NAP, dahil hindi ito isang sitwasyon ng agarang pagtatanggol sa sarili. Ang isang mamamatay-tao ay walang – pang-ekonomiyang katayuan." Sumenyas si David sa malayong hindi nakikitang ibabaw ng karagatan. "Lahat ay pribadong pag-aari sa Civ - maliban sa ilang, na siyang pinagmulan ng pag-uusap na ito sa pagitan namin. Mga kalsada, bangketa, mga sky bus, mga bahay - lupa - lahat ito ay pribadong pag-aari, at kapag ang mga tao

ay pumirma ng mga kontrata sa mga DRO - na ang tanging tunay na paraan upang gumana sa isang komplikadong lipunan - sumasang-ayon sila na huwag hayaan ang mga nahatulang kriminal na gamitin ang kanilang ari-arian. Kung gagawin nila, mapuputol din sila sa ekonomiya -

ibig sabihin hindi rin sila makakaligtas." Ang nagdidilim na mga mata ni David ay naging panaginip.

"Kapag naiisip mo kung gaano kalaki ang kapangyarihan ng masalimuot na ekonomiya sa bawat indibidwal – kailangan ng lahat na magkaroon ng tirahan – para makabili ng pagkain, tubig, enerhiya, magkaroon ng access sa blockchain – ito ay walang katapusan. Isipin mo

Pahina 181 ng 404

masakit ang ngipin mo – kailangan mong umalis sa apartment na binenta ng isang tao sa iyo – o inupahan ka

– kailangan mong payagan sa isang bus, dapat maging handa ang dentista na kunin ang iyong bayad – tuloy-tuloy ito, ang dami ng mga kontrata na kailangang tuparin para lang ay maayos mo ang iyong namamagang ngipin. Sa Civ, walang sinuman ang gagalang sa kontrata ng isang nahatulang kriminal - anumang kontrata sa lahat. Kasama diyan ang kanyang umiiral na mga karapatan sa ari-arian, ang kanyang bahay at jet pack o anupaman – hindi ipapatupad ng mga DRO ang mga kontrata ng mga karapatan sa ari-arian para sa mga nahatulang kriminal, na sinasang-ayunan niya noong una siyang nag-sign up sa DRO. Ang lahat ng kanyang ari-arian ay babalik sa 'hindi pag-aari,' na nangangahulugang kahit sino ay maaaring magkaroon nito - maliban sa kanya."

Nagkibit balik si David.

"Wala siyang mapupuntahan, walang matutuluyan. Hindi siya makakabili ng kahit ano, gumamit ng kahit ano – lahat ng mayroon siya ay naka-deactivate, at hindi siya makakaligtas sa Civ..."

Huminga ng malalim si David, at bumaling kay Roman.

"Wala siyang pagpipilian - mabuti, para maging patas, mayroon siyang isang pagpipilian, maliban sa umalis sa Civ."

Isang pag-iisip ang sumagi sa isip ni Roman - Nakita ni David na bumangon ito sa kanyang isipan, at nakita niya ang matandang lalaki na marahas na pinipigilan ito.

Ibinaba ni Roman ang kanyang kutsara at mahinang sinabi: "Ano ang isang pagpipilian niya?"

"Maaari siyang magbayad. Kung ano ang pagsasauli ng iyon ay maaaring mag-iba; ito ay tinutukoy ng DRO kasama ang pamilya ng biktima - o ang biktima, kung siya ay nakaligtas sa pag-atake. Ang mga may kondisyong karapatan na lumahok sa Civ ay maaaring mapanatili kung ang kriminal ay nagpapanatili ng kapayapaan at nagbabayad ng pagbabayad-pinsala."

Sinabi ni Roman: "Ilan - mga kriminal - ang kumuha ng opsyon na iyon?"

"Ginagawa ng karamihan. Palaging gusto ng mga kriminal ang isang bagay para sa wala - ang ugat ng kasamaan ay ang pagnanais para sa hindi pinagkakakitaan.

Hindi nila gustong pumunta at mag-ukit ng buhay sa gitna ng kawalan, sila ay may posibilidad na maging sakim at tamad."

Sinabi ni Roman: "May mga pagbubukod..."

Tumango si David. Bumalik ang dikya, ngunit kinawayan niya ito. Nilingon niya si Roman at sinabi ang totoo.

"Oo. Isa ang lolo mo." Kabanata 23

May mga namatay maliban kay Jane - tila ako ay kabilang sa isang malas na kasta. Paminsan-minsan ay nagtataka ako sa paglipas ng mga taon kung bakit ako ay inilunsad sa buhay sa gitna ng isang buckshot ng maliliit na gravestones - marahil ito ay may kinalaman sa stress ng kayamanan.

Pahina 182 ng 404

Sa kolehiyo, nang kumuha ako ng klase sa mga istatistika, natutunan ko ang tungkol sa bell curve - mga outlier, at regressions sa mean, alam mo na. Ang aming mga magulang ay kapansin-pansin - literal na isa sa isang milyon minsan - at kami, bilang kanilang mga anak, malamang na higit sa karaniwan, ngunit wala kahit saan malapit sa kanilang antas. Ang isang kaibigan ng ama ng aking ama ay isang mahusay na mang-

aawit, at ang aking kaibigan ay mahusay din sa pagdala ng isang himig, ngunit hindi maaaring patahimikin ang isang silid tulad ng kanyang ama.

Tayo ang ikalawang henerasyon, na nililiman ng walang kabuluhang kamangmangan ng ating mga nakatatanda. Kapag nagtagumpay ka sa buhay, napakadaling palakihin ang iyong sarili sa pagsasabing responsable ka sa lahat ng iyong tagumpay.

Oo, mayroong ilang paghahangad na kasangkot, ilang personal na responsibilidad - ngunit ang isang napakalaking bahagi nito ay may kinalaman sa mga hindi sinasadyang kadahilanan; kung saan ka ipinanganak, kanino ka ipinanganak, anong wika ang natutunan mo bilang isang bata, kung gaano karaming pera ang nasa paligid, kung gaano ka kaakit-akit, kung ano ang iyong kalusugan, ang iyong taas, ang iyong buhok -

Pahina 183 ng 404

and your raw intelligence, which is mostly genetic, thanks mom!

Ang bawat bata na kilala ko ng isang sikat na sportsman ay nilalaro ang sport na iyon - at higit sa karaniwan, ngunit hindi tulad ng kanilang ama. Ang bawat batang nakilala ko mula sa isang sikat na manunulat ay may mahusay na kasanayan sa wika, ngunit...

Ngunit ang mga sports dad ay tunay na naniniwala na ito ay simpleng katapangan at lakas ng loob at isang pangako sa pagsasanay na naghatid sa kanila sa tuktok. Mahal nila ang kanilang buhay, gusto nilang maging masaya ang kanilang mga anak, kaya malinaw na ang mga bata ay kailangang mamuhay sa buhay ng kanilang mga ama.

Gumagana ang "Work harder" kung mayroon kang napakalaking dami ng hilaw na kakayahan, na naka-program sa iyong isip at katawan ng hindi maipaliwanag na uniberso. Ang isang kaibigan ko ay isang modelo ng damit na panloob - pumunta siya sa gym tatlong oras sa isang araw, at tumangging uminom ng anumang likido sa loob ng dalawang araw bago ang isang photo shoot, kaya ang kanyang balat ay magiging manipis sa papel sa ibabaw ng kanyang mga rippled abs.

"Oo naman," sabi ko, "makatuwiran iyon, dahil binabayaran ka ng sampu-sampung libong dolyar para sa photo shoot na iyon - at dahil ang iyong genetics ay nagbigay sa iyo ng isang payat na pangangatawan sa simula."

Marami sa aking mga kaibigan ang nasipsip sa mga bagay na "willpower", at ito ay medyo trahedya.

Isang kaibigan ko ang gustong maglaro ng football tulad ng kanyang ama, at nagsimulang gumamit ng mga steroid sa edad na labing-apat, dahil wala lang sa kanya ang natural na bulk ng kanyang ama.

Pareho kaming panatiko ng dirt-bike – hindi naka-motor, pedal lang. Habang lumalaki siya, lumiit siya sa katatagan. Nagustuhan namin ang paggawa ng mga cool na trick sa aming mga bisikleta, ngunit ang kanyang mga trick ay lalong naging sira, hanggang sa ako ay nagsimulang matakot para sa kanyang kaligtasan. Naaalala kong nagbibisikleta ako sa likod ng isang pabrika minsan kasama niya, at ini-pedal lang niya ang kanyang bisikleta mula mismo sa pader na mga 6 na talampakan sa ibabaw ng lupa. He made it, giving a crazy-eyed whoop, having no idea how lucky he was it seems.

Nabaliw sa kanya ang mga steroid. Isang gabi, nagbibisikleta kami pabalik sa aming kapitbahayan, at kinailangan kong lumihis upang maiwasan ang isang bato sa bangketa.

“Pinutol mo ako!” singhal niya sa akin.

Magiging tapat ako - medyo natakot ako sa laki at ugali niya, kaya ilang buwan na akong ipinagpaliban siya - ngunit sapat na ako.

Pahina 184 ng 404

Salamat sa Diyos walang ibang tao sa bahay! At nagkaroon kami ng malaking ari-arian.

Gumapang ako sa balkonahe sa itaas, at pinagmamasdan ang matambok na mga haliging bato habang dinampot niya ang kanyang mabibigat na bisikleta at inihagis ito pabalik-balik, mga spark na lumilipad mula sa tarmac habang ang bakal ng kanyang mga gulong ay tumama sa itim ng driveway.

Sa kalaunan, siya ay nagpedal off, ang kanyang mga gulong ay umaalog-alog, nakayuko mula sa kanyang nagngangalit na mga impact.

Sinubukan niyang sipain ang aking bisikleta habang siya ay dumaan, pagkatapos ay pumitik sa gabi...

Makalipas ang mga isang taon, tumawag siya na humihiling na ibalik ko ang ilang football niya na sinabi niyang mayroon ako - maliban doon, wala na akong kontak sa kanya.

Halos hindi ko na siya nakita sa school – ngayon, kapag naaalala ko, nauna na yata siyang makakita sa akin at iniwasan niya ako.

At pagkatapos, mga isang taon pagkatapos ng mataas na paaralan, nabasa ko na namatay siya sa isang motorsiklo - naputol ang ulo sa pagtakbo sa isang trak, dahil hindi siya tumigil sa oras.

Nakabuntot...

At sinusubukan ng mga tao na sabihin sa akin na may mga pagkakataon sa buhay.

Maaari tayong magpatuloy - iyon talaga ang esensya ng kapangyarihan, na iniwan ang mga tao nang walang pangalawang sulyap.

We all did that to Jane's parents, kasi walang conformity kung walang enforcement. At ito ay kamangha-manghang makita, ito ang unang tunay na pagbaluktot na nakita ko mula sa henerasyon ng aking mga magulang. Walang namamahala -

sa aking pagkakaalam – walang lumabas na memo, walang smoke signal na naanod sa kalangitan ng gabi, ngunit lahat ay tahimik na sumang-ayon na ibukod ang mga ito.

Ang Ostracism ay ang pinakamakapangyarihang sandata sa kilalang uniberso.

Sa tingin ko alam nila na ito ay darating; Sa tingin ko alam nila ang presyo ng patuloy na pagtanggap, at ayaw lang nilang bayaran ito.

Parang laging sinasabi ng tatay ko: kung gusto mong maging matagumpay, alamin mo lang ang presyo ng tagumpay - at bayaran ito.

Ito ay pareho sa - integridad, sa palagay ko. Kung nais mong magkaroon ng integridad, alamin lamang ang presyo ng integridad, at bayaran ito!

Hindi ko lubos na naiintindihan ang kanilang posisyon, sa totoo lang. Pag-usapan ang pagsasara ng pinto ng kamalig pagkaalis ng kabayo!

Ibig kong sabihin, ano ang punto ng pagpapasabog ng iyong mga relasyon sa lipunan pagkatapos mamatay ang iyong anak na babae -

lalo na kung naniniwala ka na ang ilan - ang toxicity sa mga social na relasyon ay responsable sa kanyang pagkamatay?

Kung ang iyong mga relasyon sa lipunan ay okay, huwag pasabugin ang mga ito.

Pahina 185 ng 404

Kung ang iyong mga relasyon sa lipunan ay nagdulot sa iyo ng iyong anak na babae, pagkatapos ay huwag pasabugin ang mga ito - sa simpleng dahilan na ang pagpapasabog sa kanila ay nagpapalala lamang ng mga bagay!

Kung nalaman mong kaya mong mabuhay nang wala itong mga 'nakakalason' na relasyon sa lipunan, sisipain mo na lang ang iyong sarili magpakailanman dahil sa hindi mo paghihiwalay sa amin bago ang iyong anak na babae ay nagpakamatay.

Kapag kinuha namin ang iyong anak na babae, pagmamay-ari ka namin, gusto mo man o hindi.

Kaya kong igalang ang sinumang nagpiyansa bago ang sakuna. Wala akong kahit katiting na paggalang sa mga taong nagpiyansa pagkatapos ng sakuna - ito ay isang hangal na cartoon comedy, tulad ng isang parasyut na pagbubukas pagkatapos ng ilang idiot ay bumagsak sa kanyang kamatayan.

Hindi, kailangan nilang umalis - ginawa nila ang desisyon na iyon, iginagalang lang namin ito. At saan kaya sila pupunta?

Wala kahit saan.

Nahanap mo ang iyong tribo, pinananatili mo ang iyong tribo, o nauwi ka nang mag-isa - na may mas kaunti sa wala, ang alaala lamang ng isang bagay...

Dahil sila ay bagong pera, ang mga magulang ni Jane ay hindi na makabalik sa anumang trailer park na kanilang pinagapang palabas mula sa ilalim; haharapin na lang

nila ang walang katapusang sama ng loob at binibigkas - o hindi sinasabi - mga akusasyon na

'Naku, akala mo mas magaling ka sa amin!'

Diyos, ang isang kaawa-awang at parang pagkain na pahayag!

Syempre sa tingin namin mas magaling kami sayo! At hulaan mo, Cletus - mga tao sumang-ayon, kaya tayo mayaman!

Ang bawat tao'y nagsasalita tungkol sa kayamanan na parang nahuhulog lang sa langit at dumapo sa ilang tao kapag nagkataon.

Hindi iyon kayamanan - iyon ay meteors, at ang lottery. Ang yaman ay mahirap kunin, mas mahirap ingatan.

Naniniwala ang lahat na ang kayamanan ay bumibili ng kalayaan, ngunit ang pagiging mayaman sa pangkalahatan ay nangangailangan ng talagang mahusay na mga kasanayan sa lipunan - ang tunay na pera ay palaging nasa networking, sa negosasyon - na nangangahulugan na kailangan mong magkaroon ng isang medyo desperadong pangangailangan para sa mga tao na magustuhan ka - dahil kung ang mga tao ay ' tulad mo, hindi ka nila bibigyan ng pera nila!

Makukuha mo ang pera sa pamamagitan ng pagiging isang people-pleaser – at pagkatapos ay makakakuha ka ng isang bagong-bagong social circle na alam kung gaano ka kadesperado para sa kanilang patuloy na pag-apruba, dahil pareho sila ng paraan!

Hindi ka na makakabalik sa pinanggalingan mo, at kailangan mong pasayahin ang lahat ng makakasama mo.

Nakukuha namin ang kapangyarihan sa iyo, dahil kailangan mo ang aming pag-apruba - dahil kami lang ang mayroon ka ngayon.

Pahina 186 ng 404

Kaya oo, kapag napunta ka sa aming pintuan, pagmamay-ari ka namin. Parang kalayaan ba iyon?

Ipagpalagay ko na maaari kang umatras sa ilang ivory tower ng naval-gazing contemplation - maaari kang bumili ng malayong isla at mabuhay sa isda at

sikat ng araw - ngunit ang mga taong iyon ay hindi mahalaga sa mundo, sino ang nagmamalasakit sa kanilang ginagawa?

Ikaw ay umayon, o ikaw ay pinalayas.

Kabanata 24

Nagising ako bigla, at nakaramdam ako ng kaawa-awang pagduduwal sa aking mga loob.

Diyos, ilang dekada ko nang hindi naiisip ang walang ulo kong kaibigan, bakit ngayon ay pinagmumultuhan niya ang mga inukit na channel ng aking alaala..?

Lumapit ang pigura sa kaliwa ko. Hindi ko masabi sa dilim kung inilipat ni Jane ang kanyang upuan, o nakasandal lang, ang maitim niyang buhok na nakasabit sa kanyang mga mata na parang itim na awning.

Anong klaseng kabaliwan ito?

Ang ginaw, ang pagduduwal - ito ay dahil ngayon ko lang naranasan ang ganap na pagbaligtad ng lahat ng bagay na tao.

Ang nakakagising mundo ay dapat na maging matino; ang mga panaginip ay ang toxicity-release ng gabi-gabing kabaliwan...

Ngunit nakatulog ako, heto – ganoon ang pakiramdam, hindi bababa sa, wala na talaga akong ideya kung ano ang nangyayari – at naglakad ako sa mga ganap na malinaw na alaala, na nabuhay muli sa aking isipan nang may electric clarity. Walang nangyaring aberya, walang physics na nalabag, lahat - at lahat - ay nabuhay na parang isang pelikula na pansamantalang naka-pause para sa isang snack break. Si Gerhart ay nanatiling inalis, ang aking kaibigan ay nanatiling patay, si Jane ay nanatiling patay...

Ang aking gising na buhay ay kabaliwan; pangarap lang ang aking katinuan...

Ilang dekada na akong hinihintay ni Jane sa kwartong ito. Lahat ng kinuha ko sa kanya, kukunin niya ngayon sa akin - at hindi sa isang linggo o isang buwan, kundi sa walang hanggan...

Tumatakbo ka mula sa mga aral ng iyong kabataan, pagkatapos ay gumugol ng walang hanggan sa pagsisisi sa hindi mo natutunan...

Pero – gusto ba akong parusahan ni Jane?

Kapag iniisip ko ang mga nagkasala sa akin, sa nakaraan, hindi ako nakakaramdam ng labis na galit

– ilang pagkadismaya, na natalo ako sa laro ng buhay, sa bahagi, ngunit hindi tunay na galit, dahil – dahil...

Dahil dalisay si Jane...

Pahina 187 ng 404

Dalisay – ano ang ibig sabihin nito? Inusisa ko ang boses ng dayuhan – at nakaramdam ng panibagong panlalamig sa gulugod, naaalalang umiiral ang boses sa aking paggising at sa aking pangarap na buhay – maaari itong dumaan sa pagitan ng mga hadlang ng kabaliwan at katinuan...

Maliban na lang kung ang gising kong mundo ngayon ay ang impiyerno ng paglalakad sa aking kasaysayan, walang magawa na baguhin ito - at kapag nakatulog ako, napupunta ako sa maliit na silid na ito kasama ang patay na babae ng aking ginagawa...

Sinusubukan kong igalaw ang aking mga braso - ito ay isang marahas na pagtatangka, ngunit halos hindi sila kumikibot.

Dahan-dahang itinaas ni Jane ang kanyang ulo.

Tumitig ako ng diretso, pagkatapos ay ipinikit ko ang aking mga mata, umaasa na naiisip niya na nakatulog ako muli - ang pagtulog kung saan siya ay nabubuhay muli, sa kanyang kabataan, bago ang kanyang hakbang, ang kanyang pagkahulog...

Pinipigilan ni Jane ang kanyang lalamunan - at ito ay parang masyadong malalim, masyadong guttural, halos parang hint ng boses ng isang lalaki- at pagkatapos ay isang luha ang kumawala sa aking kaliwang mata nang maalala ko na siya ay nagbigti, at sinusubukang magsalita sa isang baling leeg...

"Maligayang pagdating," sabi niya - muli, sa isang seryosong boses ng lalaki. Ang ilaw sa silid - hindi ko mahanap ang pinanggalingan - bahagyang lumiwanag. Maaari bang umiyak ang isang tao sa kanyang pagtulog?

Isang matinding galit ang bumalot sa akin, sa ideyang tumakbo mula sa mga patay.

Kung siya ay may kapangyarihan sa kabilang buhay, gayon din ako!

Binuksan ko ang aking mga mata, ibinaling ko ang aking ulo - at nakita ko - at nakita ...

Inangat ni Jane ang kanyang ulo, hinila ang kanyang buhok pabalik – at – at, hindi talaga si Jane, kundi isang lalaking may itim na balbas.

May malabong sumisigaw sa tenga ko bilang lalaki – may kapatid ba si Jane? – inilagay ang kanyang kamay sa aking kaliwang braso, sa ibabaw ng mga takip – at ako ay napakagaan ng pakiramdam ng maramdaman ang pagdiin ng kanyang palad.

"You made it," malumanay na sabi ng lalaki. "Tinatanggap ka namin."

"Nasaan—nasaan ako?" Bulong ko - at nakaramdam ng panibagong pagbaha ng ginhawa na tila gumagana ang aking boses.

Ang sabi ng lalaki: "Wala akong ideya kung paano sasagutin iyon. Hindi ka patay. Ikaw ay kung saan ka binayaran."

"Ano?"

Dahan-dahang tumango ang lalaki.

"Ang pangalan mo ay Louis Staytin. Gumaling ka na sa isang malubhang karamdaman, at matagal ka nang nakalabas. Hindi ako isang doktor - isang tao lamang - na nagbabantay sa iyo."

Mayroon akong mga alaala ng mga cheesy na pelikula kung saan nagigising ang mga lalaki mula sa mga koma at palaging nagtatanong ng parehong tanong.

Pahina 188 ng 404

hindi ako papayag...

Ngunit pagkatapos ay ginagawa ko.

"Gaano na ako katagal sa labas?"

Tinitigan ako ng lalaki saglit. "Matagal na, gawin natin ito nang paisa-isa - literal. Ano ang huling natatandaan mo, bago..." Iminuwestra ng lalaki ang silid.

Napalunok ako ng masakit. Iniangat ng lalaki ang isang tasa at binigyan ako ng tubig na yelo.

"Ako - naaalala ko ang aking pagkabata, ang aking - kabataan... At ang salita - ako ba ang Pangulo?"

Ang lalaki ay tila nakakatuwang gumaan, at masiglang tumango. "Ikaw noon - ikaw ang Presidente."

Nakaramdam na naman ako ng galit. "Kung gayon ako pa rin - hindi ka kailanman dating Pangulo!"

"Totoo iyan, paumanhin ko," sabi ng lalaki – at nakakainis ang pananalitang iyon... Hindi niya sinabing humihingi siya ng tawad, kundi ang kanyang paghingi ng tawad ay umiiral sa isang lugar...

"Gusto ko - gusto kong makita ang aking asawa, ang aking mga anak - bakit wala sila dito?"

Ang balbas na lalaki ay nagbubunga ng kanyang mga labi. "Kahit na napakatagal na isaalang-alang ang iyong mga tanong – na lubos na makatwiran, at lubos na mahuhulaan... Kailangan naming itatag ang iyong pisikal na kalusugan bago ang anumang bagay. Malaya ka na sa sakit sa puso, alam kong sigurado..."

Sakit sa puso...

Isang malabong alaala ang lumalangoy sa gilid ng aking isipan, parang isang mahiyaing pating.

Isang kalbo na doktor - ang kanyang mga kulubot ay nagtatapos kung saan ang kanyang buhok ay dating - na nagsasabi sa akin na wala nang dapat gawin - na maaari akong maging komportable - ngunit na may mga pagpipilian pa rin - na nalilito sa akin, at nalilito sa akin ngayon ...

"Pakiramdam ko – parang disoriented ako, pero sige. Bakit hindi ko maigalaw ang mga paa ko?"

"Pasensya na." Gumamit ang lalaki ng isang kilos, at ang pakiramdam ay bumalik sa aking mga paa.

"Wha..." napasigaw ako sa biglaang sensasyon.

"Ginagawa ko ito nang napakasama, Patawarin mo ako," sabi ng lalaki, kalahating nakatayo. "Hayaan mo akong kunin ang pamilya mo."

Ang aking puso ay kumakabog sa aking dibdib - nagpapaalala sa akin ng nagngangalit na gabing iyon kasama ang aking kaibigan sa dirt bike - at naaalala ko na natatakot ako sa aking tibok ng puso, sa nakaraan, malapit sa - dulo.

Ang buong-buong sensasyon ay pumaibabaw sa akin, at ako

madilim

Pahina 189 ng 404

Ang aking mga mata ay kasabay ng aking pintuan, ang puting pinto na patungo kung saan man...

Diyos ko!

Pumasok ang aking asawa sa silid, nakatakip ang kanyang panyo sa kanyang bibig...

Kabanata 25

Napatanda ng mentor ni Alice kaya hindi na nagulat ang sinuman na ang pangalan niya ay Adam.

Di-nagtagal pagkatapos ng kanyang pagkakulong sa tuktok ng Smudge Mountain - at ang nagresultang media firestorm na sinamahan ng isang hindi pangkaraniwang pangyayari - nagpasya si Alice kung ano ang gagawin sa kanyang buhay.

Nakipag-appointment siya kay Adam, na nakatira sa isang kweba - isang kuweba na may maraming modernong amenities, ngunit isang kuweba pa rin.

Gustung-gusto ni Adan ang batas - tulad ng maraming mga pilosopo, dahil ito ang praktikal na inhinyero ng abstract na dahilan, mga salita na naging laman at kamao - at

labis na kinasusuklaman si Plato na talagang namuhay siya sa isang kuweba. Ito ay may matataas na kisame at walang katapusang mga istante ng libro at maaaring selyuhan mula sa labas at palamig sa tag-araw - at si Adan ay naglagay ng apoy na naglalagay ng mga anino ng mga nakabitin na hugis laban sa madilim na mga sulok ng yungib, na tinitigan niya habang nagsusulat, hanggang sa hinlalaki. ang kanyang ilong sa sinaunang Athenian totalitarian.

Isinulat ni Adam ang Basic Law, na siyang template para sa karamihan ng mga kontrata ng DRO. Nakumpleto niya ito sa edad na 55 - na tila bata pa para sa gayong tagumpay - ngunit nangatuwiran siya na ang mga bagay ay tila walang katapusang kumplikado kapag ikaw ay bata pa - at gayundin kapag ikaw ay matanda na - ngunit mayroong isang oras ng maliwanag na kalinawan sa peak of middle age, kapag ang mundo ay nakasulat sa mga unibersal na batas, hindi maliit na partikular na detalye.

In-person visit lang niya, kaya maagang lumabas si Alice isang umaga. Nagpakulo siya ng mint tea at tinanggap siya.

"Adam, sa tingin ko ay natagpuan ko na ang aking Bliss," sabi niya, nang walang paunang salita.

Marahan siyang tumango. "Bilang isang malungkot na matandang elder, pakiramdam ko obligado ako - kahit na ito ay isang uri ng isang cliché - na sabihin sa iyo na hindi mo naisip na natagpuan mo ang iyong Bliss - alam mo."

"Alam mo?"

"Mentoring? Ay oo. Bagama't noong bata pa ako, 'pagtuturo' ang tawag dito. Ngunit ang salitang iyon ay nasiraan ng puri, hindi na namin ito magagamit muli."

"Ilang taon ka na?"

"140."

Pahina 190 ng 404

Pumito si Alice - hindi lamang dahil sa pakiramdam niya ay kailangan niya, ngunit dahil gusto niyang ipakita ang isang kamakailang nakuhang kasanayan.

"Kaya - naaalala mo ang mga Cataclysms."

Ang kanyang mukha ay tila lumuwag, nawawala ang lahat ng animation. "Oo. Isa ako sa iilan."

"Bakit hindi dapat itanong ng mga bata ang tungkol sa mga iyon - iyon - anuman sila?" Nagkibit balik si Adam. "Ikaw ay sapat na matalino upang malaman na iyon ay isang hindi patas na tanong."

Tumango si Alice. "Alam mo na mas nakaka-curious lang ang mga bata, di ba?" "Alam namin."

Nagkaroon ng pause. May dumaan sa labas ng kweba, at nalalanghap ni Alice ang nakakarelaks na amoy ng mint tea.

Sinabi ni Adam: "Ang Iyong Kaligayahan."

Tumalon si Alice na parang nakuryente. Pabalik-balik siya sa paglakad, ang kanyang mga kamay ay kumikilos.

"Alam mo, medyo na-touch ako sa Old World, in a way. I never felt it vividly – of course I can't, I'm too young – but now I feel like – like an archaeologist, studying some ancient civilization, and the people who were dust come back to life, or something like that, Hindi ko ito inilalagay nang maayos, ngunit..."

Huminga ng malalim si Alice. Alam niya na itinuturing na hindi pangkaraniwang bastos ang pag-abala sa isang bata, kaya hindi siya nagmamadaling kolektahin ang kanyang mga iniisip.

"Naisip ko ang lahat ng ito sa aking isip, ngunit ngayon na pinag-uusapan ko ito, ang aking mga iniisip ay tulad ng isang grupo ng mga nagulat na ibon. Gusto kong malaman ang tungkol sa batas. Alam kong wala na kami niyan – ipinaliwanag sa akin ng tatay ko ang ilan dito

– ngunit gusto kong malaman ang tungkol sa lumang batas. Ang kasaysayan kung paano ang mga bagay noon. Sabihin mo sa akin -

Adam, sa tingin mo ba makakalimutan natin kung gaano kasama ang nangyari, at babalik tayo?"

Huminto ang matanda. "Hindi ako sigurado kung iyon ay isang retorika na tanong."

"Hindi ba't iyon ang palaging paraan, gayunpaman, sa nakaraan, ang sakuna ay kasunod ng sakuna, at walang sinuman ang matututo ng kahit ano nang higit sa isang henerasyon o higit pa?"

Tumango si Adam.

"Bakit wala silang natutunan? Bakit kailangang maging masama? Mayroon silang mga libro at flat-movie, at ang hyper-net..."

"Internet," bulong ni Adam.

"Oo, sorry, Internet. Mayroon silang access sa bawat hiwa at dice ng impormasyon sa kanilang mga kamay, ngunit wala silang natutunan! Alam ko na noong dinala ako, sa bundok, kasama si Emily, na ito ay isang piraso ng

Pahina 191 ng 404

nakaraan, pagputol sa kasalukuyan – ngunit hindi ko maalis ang pakiramdam na ito rin ang ating hinaharap, at sinasaliksik ko ang ilan sa mga ito – mga siklo ng kasaysayan, at sa palagay ko ay medyo nag-aalala ako na tayo ay sa tuktok ng isa pang siklo, at lahat ng masama at luma ay maaaring maging bago at buhay muli."

Dahan-dahang tumango si Adam. "Hindi ka nag-iisa sa takot na iyon. Ang mga pilosopo na nagtatag kung paano tayo nabubuhay ngayon ay gumugol ng maraming oras sa pag-iisip kung paano maiiwasan ang ganoong uri ng – pag-uulit. Nagkaroon ng isang malaking kilusan, patungo sa pagtatapos ng Cataclysms, upang bumalik sa lupain at ganap na isuko ang sibilisasyon, dahil ang mga tao ay pagod na pagod mula sa sibilisasyon na hindi maiiwasang humantong sa - brutalidad at barbarismo. Bakit magtayo ng tore para lang matumba ito ng kasaysayan? Ano ang silbi ng pag-ukit ng isang buong sibilisasyon mula sa brutal na prehistory ng mga species, para lang maging hinaharap ang prehistory na iyon, at lamunin ng buo ang bawat lungsod? At ang mga Kristiyano sa partikular ay may misyon, upang gawing sibilisado ang mundo sa kabuuan, upang dalhin ang kanilang mga unibersal na halaga sa bawat sulok ng planeta, ngunit ang 'pagmamalasakit sa lahat' ay ginamit laban sa kanila. Nais nilang tulungan ang mga walang magawa, kaya't ang lahat ay nagkunwaring walang magawa upang makakuha ng mga mapagkukunan, at ang mga Kristiyano ay pinunit ang kanilang sariling mga kamay sa pagsisikap na iangat ang mundo, wika nga. Hindi sapat ang kanilang nalalaman - sapat lang ang kanilang nalalaman upang lumala ang mga bagay - isang palaging problema sa nakaraan."

Tinitigan ni Alice ang kanyang berdeng tasa. Ang mga lumang tendrils ng makasaysayang hangin ay tila nililinis ang init mula sa kanyang mga daliri.

"Sabihin mo sa akin ang tungkol sa batas."

"Alam mo ang tungkol sa ilang mga makasaysayang bansa na natitira... Buweno, ang buong mundo ay ganoon, matagal na ang nakalipas.

Ang lupain ay nahahati sa mga seksyon, at isang maliit na minority ng mga tao ang kumokontrol sa legal na paggamit ng karahasan sa mga seksyong iyon."

Napakurap si Alice. "Ang legal na paggamit ng karahasan? Pero lahat meron niyan, self-defense yun..."

Umiling si Adam, madilim ang kanyang nakatalukbong na mga mata. "Naku, mahal na anak. Ang maliit na grupong ito ng mga tao ay maaaring magpasimula ng paggamit ng dahas laban sa kanilang dinisarmahan na mga sakop."

"Magpasimula?" echoed Alice, malalim na gulat sa kanyang boses.

"Oo, iyon ang cycle... Ang mga pinuno ay kumukuha ng pera mula sa mga tao sa pamamagitan ng puwersa – parami nang parami bawat taon. Ang mga tao ay inapi ng kanilang mga pinuno, hanggang ang mga pinuno ay kumuha ng napakaraming pera na sinisira nila ang ekonomiya, o ang mga tao ay bumangon at inatake sila - o pareho. At pagkatapos ay kukunin ng mga tao ang ilan sa kapangyarihan ng mga pinuno, na nag-iingat ng higit pa sa kanilang sariling pera. At pagkatapos ang ekonomiya ay magsisimulang lumago muli, ang yaman ng rehiyon ay tataas, at ang mga pinuno ay magsisimulang kumuha ng mas maraming pera

- ngunit ang mga tao ay may napakaraming kayamanan na kaya nilang bayaran ang mga pinuno upang maiwan sa kapayapaan -

hanggang sa ang mga pinuno ay muling kumuha ng labis na pera, magkaroon ng labis na kapangyarihan, makontrol ang napakaraming tao, at pagkatapos ay magsisimulang muli ang pagbagsak."

"At paano ginawa ng batas - paano ito ginawa ng batas?"

"Hindi ko alam kung narinig mo na ang tungkol sa mga fairytale..."

Pahina 192 ng 404

“Mga lumang kwento tungkol sa mahika? Narinig ko ang tungkol sa kanila, ngunit wala akong narinig ni isa.”

ungol ni Adam. “Good thing din. Ang magic ay palaging nangangahulugan ng kabaliwan, at sa wakas ay nahanap na namin kung paano mamuhay sa isang matino na mundo. Ang magic ay ang ideya na ang ilang mga salita - magic spells - ay maaaring magbago ng katotohanan - tulad ng pagpapatawag ng apoy, paglipat ng mga item, lumikha ng mga ilusyon, pagbabalatkayo ng mga tao, lahat ng uri ng mga baliw na bagay. Eksperto

sa mahika na ito ay tinawag na mga wizard o mangkukulam o – o mga abogado, gaya ng pagkakakilala sa kanila nang maglaon. Noong unang panahon, maaaring sumpa ka ng isang ‘wizard’, at kailangan mong bigyan siya ng pera para alisin ang sumpang iyon, o iwasan ito. Nang maglaon, ang mga tao ay binantaan ng impiyerno, at kinailangang magbigay ng pera sa mga pari upang makaiwas dito. Nang mangyari ang siyentipikong rebolusyon, at tumigil ang mga tao sa paniniwala sa mahika, ang mga taong wizard ay nag-imbento ng bagong sumpa na tinatawag na 'Batas,' at kailangan mong bigyan sila ng pera, kung hindi, gagamitin nila ang 'Batas' - isang uri ng magic sumpa. – upang ilagay ka sa bilangguan, kung saan hindi kapani-paniwalang kakila-kilabot na mga bagay ang mangyayari sa iyo. Sa madaling salita, kapag ang mga tao ay tumigil sa paniniwala sa impiyerno, ang mga wizard ay kailangang maging abogado - o mga pulitiko

- at lumikha ng 'impiyerno sa lupa' upang ang kanilang mga mahiwagang salita ay makakuha pa rin ng mga mapagkukunan at pagsunod mula sa mga tao.”

Kinilig si Alice. “Mukhang baliw na bahay.”

“Hoy!” malakas na sigaw ni Adam na ikinagulat ni Alice. Tinuro niya ang isang nakawizen na daliri sa kanya. "Wag na wag mong gagawin yun, please

– huwag mang-insulto sa mga asylum. Hindi ito kabaliwan, hindi ito isang madhouse - iyon ay tulad ng pagtawag sa isang zoo na isang baliw para sa mga hayop. Hindi - ito ay isang lugar lamang kung saan ang mga hayop ay nakakulong upang ang mga mayari ng zoo ay maaaring kumita mula sa kanila.”

"Paumanhin tungkol doon," sabi ni Alice. "Tama ka. Hindi ito kabaliwan. Ngunit lahat ng ito ay napaka-abstract para sa akin - maaari mo ba akong bigyan ng isang tunay na halimbawa?"

"Sure, let's start with..." Kumunot ang noo ni Adam, at halos direktang makita ni Alice ang utak ng matanda na sinusuri ang mga kakila-kilabot ng nakaraan, upang magbigay ng isang bagay na binubuo ng hindi gaanong kakila-kilabot sa kanyang naghihintay na isipan.

"Okay – alam mo ba kung ano ang ‘counterfeiting’?" Umiling si Alice. Tumayo si Adam para mag-refill ng tsaa niya. "Okay, well – noong nakaraan, walang bitcoin, walang blockchain. Sa nakaraan, ang ginto ay pera, dahil ang ginto ay limitado at mahalaga, at maaaring gamitin para sa higit sa isang bagay -

pera, siyempre, ngunit pati na rin ang alahas - at mamaya, pang-industriya na produksyon, tulad ngayon. Maaari mong hatiin ang ginto sa mas maliliit na piraso at hindi ito mawawalan ng halaga. Maaari mo ring tunawin ito at pagsama-samahin muli, makukuha mo ang ideya. Buweno, hiniling ng mga pinuno na bayaran sila ng ginto para sa karamihan ng mga transaksyon sa ekonomiya. Tinatawag itong buwis..."

simula ni Alice. "Teka, ano, bawat transaksyon?" "Oo naman." Walang magawa si Alice. "Anong ibig sabihin niyan?"

"Kaya - kung nakakuha ka ng isang libong dolyar, kailangan mong magbigay ng limang daan sa mga pinuno, o itapon sa isa sa kanilang mga kulungan sa pagpapahirap."

Pahina 193 ng 404

"Limang daan... Bakit? Anong halaga ang idinagdag nila?" "Buweno, inangkin nila na pinoprotektahan nila ang mga karapatan sa ari-arian ng mga tao..." Ngumuso si Alice. "Paano nila maaangkin na protektahan ang mga karapatan sa pag-aari, habang pinipilit ang mga tao na bigyan sila ng pera?"

Iyan ay tulad ng isang magnanakaw na nangangako na panatilihin ligtas ang iyong pitaka sa pamamagitan ng pagnanakaw nito! Hindi ba iyon – ang pinakamabangis na kontradiksyon?"

Itinaas ni Adam ang kanyang mga kamay. "Makinig - masaya akong sabihin sa iyo ang mga bagay na ito, ngunit kailangan mong suriin ang iyong galit. Naghahanap ka ng

dahilan, moralidad at pagkakapare-pareho, ngunit tayo ay nasa larangan ng pangkukulam dito. Ang pinakaitim na mahika. Nasubukan mo na bang alamin ang pisika ng iyong mga panaginip sa gabi? hindi mo kaya

- ito ay ganap na maling pamantayan. Aalamin ko kung bakit tinanggap ito ng mga tao – ngunit kailangan muna nating maunawaan kung ano ang kanilang tinatanggap. Sige? Mabuti.” Isang medyo hypnotic clanking ang inanod sa hangin, habang hinahalo ni Adam ang kanyang tsaa.

"Sampung taon na ang nakalipas, hindi ko malilimutan ang pinag-uusapan ko," bulong niya.

"Ang mga pinuno ay nagnakaw ng ginto sa bawat transaksyon..."

Pinitik ni Adam ang kanyang mga daliri. "Sige, salamat. Kaya - ang mga pinuno ay kumuha ng ginto, nag-iingat ng marami para sa kanilang sarili, at pagkatapos ay ipinamigay ang ilan sa kanilang mga kaibigan at kamag-anak - at ang mga tagapagpatupad, siyempre. Ang mga tagapagpatupad ay ang mga mamamayang handang magpasimula ng paggamit ng dahas laban sa kanilang mga kapwa mamamayan para sa pera. Oo, alam ko, alam ko. Kabalbalan. Ngunit iyon ang karamihan sa kasaysayan ng tao - halos lahat ng ito, hanggang sa huling siglo o higit pa.

Kumunot ang noo ni Alice. "Sa palagay ko naiintindihan ko ito - sa palagay ko alam ko, ito ay kakaiba, ngunit - hindi ko lubos na naiintindihan kung bakit ito ay hindi matatag..."

Pinagsalikop ni Adam ang kanyang mga daliri at idiniin ang mga takong ng kanyang mga kamay palabas. "Ang karahasan ay hindi kailanman matatag, Alice.

Dahil ang mga pinuno ay hindi nagdagdag ng anumang halaga, ngunit sa halip ay kumuha ng halaga, kailangan nilang lumikha ng ilusyon ng halaga - kung hindi, ang mga mamamayan ay magiging matalino sa predation. Kaya - ano ang ginawa nila? Paano ka magpapanggap na nagdaragdag ng halaga, kung inaalís mo lang ito?"

Nakatingin sa kawalan si Alice, dahan-dahang umiling. "Ayoko - wala akong ideya. Lumikha – sining? Gumawa ng bagay?"

Ngumiti si Adam, medyo malungkot. "Ito ay talagang patotoo sa kagandahan ng modernong mundo na hindi mo alam kung paano gumagana ang alinman sa mga ito! Paumanhin, nakalimutan kong ilagay ang mga mental quotes sa paligid - 'nagtrabaho.'

Sige - ang mga pinuno ay maaaring magdagdag ng ginto sa ekonomiya sa maraming iba't ibang paraan - maaari silang humiram ng ginto mula sa mga banker, o iba pang mga pinuno. O, maaari silang gumamit ng mas kaunting ginto sa bawat barya, upang makakuha sila ng isang libong barya, sa halip na limang daan, mula sa parehong halaga ng ginto."

"Ngunit - hindi iyon nagdaragdag ng anumang tunay na halaga, tama ba?"

Tumawa si Adam. "Naku, hindi naman – kung tutuusin, isa lang itong pagnanakaw. Mahirap para sa iyo na maunawaan, dahil ang bilang ng Satoshis at Bitcoins

hindi maaaring tumaas, at walang kumokontrol sa

Pahina 194 ng 404

buong financial system – but back then..." Sumipol siya. "...iba talaga ang mga bagay. Kung maaari mong doblehin ang bilang ng mga Bitcoin, ano ang mangyayari sa presyo ng lahat?"

"Magdodoble ito," agad na sabi ni Alice.

Pinitik ni Adam ang kanyang mga daliri, itinuro siya. "Eksakto, perpekto, iyon ang uri ng pang-ekonomiyang instinct na mayroon ang lahat - maliban kung ito ay binu-bully at sinanay sa kanila. Oo, pinapataas nila ang mga presyo. Gayunpaman, ito ay perpekto para sa mga namumuno - kapag nadoble nila ang bilang ng mga barya, sila at ang kanilang mga kaibigan ay maaaring gumastos ng mga barya sa buong halaga, habang ang mga taong nakakuha ng mga baryang iyon sa kalaunan ay nagbabayad minsan ng higit sa doble para sa lahat ng dati nang mas mura."

Nakangiting may liwanag si Alice. "Oh, at - at sisihing lang ng lahat ang mga tindera, sa halip na ang mga pinuno."

Tumango si Adam. "Oh oo, malinaw naman - sinisisi din ng mga pinuno ang mga tindero, at pananakot sa kanila

'price gouging,' na isa pang sumpa na naimbento para pagtakpan ang tumataas na mga presyo na bunga ng inflation ng money supply – ng ginto."

Umiling si Alice. "Ngunit tiyak - ngunit tiyak na malalaman ito ng mga tao nang mabilis, at alam kung ano ang nangyayari..."

"Iisipin mo - iisipin mo ngayon, sigurado, dahil - sa halos isang bilyong dahilan. Ngunit ito ang hindi naiintindihan ng sinuman, talaga, hanggang sa mas kamakailan lamang - ang mga pinuno ay hindi talaga namumuno sa mga tao, sa mga mamamayan, sa populasyon ng nagtatrabaho. Pinamunuan ng mga pinuno ang mga bata - lahat ng iba pa, bawat iba pang sakuna, ay isang mahabang anino lamang na ginawa ng unang marahas na kontrol sa mga kabataan."

Napakurap si Alice. "Hindi ko alam ang ibig mong sabihin, Adam. Ang mga pinuno - nagpalaki ng mga bata?"

Malungkot na nagkibit balik si Adam. "Mahirap sakalin ang isang libong indibidwal - ngunit kung maaari mong bigyan sila ng isang leeg sa pagitan nilang lahat, isa lang ang kailangan mong sakalin. Paumanhin, iyon ay medyo hindi naaangkop, at hindi maganda ang pagkakasabi." Huminga siya ng malalim sa nanginginig niyang mga baga. "Ang tunay na enforcer ay ang mga guro, kaya hindi na namin ginagamit ang salitang iyon. May isang salita na tinatawag na kurikulum, na siyang plano ng pagtuturo na kailangang sundin ng bawat guro sa rehiyon - o mawalan ng trabaho, o ang kanyang trabaho, sa kalaunan. Kapag natukoy na ng mga tagapamahala ang lahat ng bagay na kailangang 'matuto' ng mga bata, milyon-milyon at milyon-milyong bata ang lahat ay sinabihan ng parehong kasinungalingan."

Bumangon si Alice, bigo. "Ngunit - ngunit ang mga bata ay mahusay sa pag-iisip ng mga kasinungalingan - ikaw lang mismo ang nagsabi sa akin, nang alam ko kung ano ang nangyari sa mga presyo."

"Ang mga bata ay mahusay sa pag-iisip ng mga kasinungalingan - sila ay orihinal na mga tao, blangko na mga talaan, hindi nabutas ng mga espada ng mga pinuno. Ngunit mas malalim pa kaysa sa kanilang kakayahang makakita ng kasinungalingan ay ang kanilang pangangailangan na makipag-ugnayan sa kanilang mga magulang - at ang ugnayang iyon ang ginamit upang patayin ang kanilang kapasidad para sa katapatan."

"Maaari mo bang - ilabas ito?"

Pahina 195 ng 404

Tumawa si Adam. "Hindi, makukuha mo ito sa isang sandali. Tingnan - para sa karamihan ng ebolusyon ng tao, ang pagkain ay napakahirap - at walang madaling paraan upang makontrol ang pagkamayabong, kaya ang mga babae ay nagkaroon ng maraming anak. Ang mga bata na hindi nasiyahan sa kanilang mga magulang ay hindi

maaaring hindi makakuha ng mas kaunting pagkain, at sa gayon ay mas malamang na mabuhay. Ang pagpapasaya sa mga magulang ay talagang kinakailangan para sa kaligtasan - kahit hanggang sa pagdadalaga, kapag nakakuha ka ng kakayahang manghuli para sa iyong sariling pagkain. Sa madaling salita: kami ay tumatak nang napakalakas. Alam ng mga pinuno ang lahat tungkol dito, at ginagamit ito upang kontrolin ang populasyon. Kinukuha nila ang pera mula sa mga magulang - sa pamamagitan ng puwersa siyempre - at ginagamit ito upang bayaran ang mga guro na nagsisinungaling sa kanilang mga anak. Naiintindihan ng mga bata ang mga kasinungalingan - ngunit kung itutulak nila ang mga kasinungalingang ito, magagalit ang kanilang mga magulang sa kanila - bahagyang dahil ang mga magulang ay sinabihan ng parehong kasinungalingan, at bahagyang dahil ang pag-alam sa katotohanan tungkol sa isang masamang lipunan ay maaaring magalit sa iyo - ngunit karamihan ay dahil nag-evolve tayo para pasayahin ang ating mga magulang, kaya nilulunok natin ang mga kasinungalingan kaysa manatiling tapat. Mahirap para sa mga bata na isipin na ang kanilang mga magulang ay kusang-loob at kusang-loob na ibigay sila sa mga sinungaling na nagtatrabaho para sa mga pinuno. Lumalaki ang mga bata na nagtatanggol sa mga kasinungalingan - ibig sabihin ay pagtatanggol sa mga sinungaling -

na nangangahulugan ng pagtatanggol sa mga magulang. Ang sinumang nagtatanong sa mga kasinungalingan ay talagang kinukuwestiyon ang katapatan ng mga bata sa kanilang mga magulang - na nangangahulugan ng pagpapahina sa kanilang kakayahang mabuhay. Ang mga sulok na hayop ay lumalaban hanggang sa kamatayan; Ganoon din ang ginagawa ng mga indoctrinated delusyon. Kapag pinalaki mo ang mga bata sa hindi katotohanan - sa pamamagitan ng karahasan - sila ay nagiging reaksyunaryo at palaban sa katotohanan. Ang mga kasinungalingan ay bumubuo ng isang uri ng immune system para sa kanilang pagkabaliw, na ginagawa itong hindi tinatablan ng katwiran at ebidensya. Ikaw, aking mahal, ay pinalaki upang parangalan at igalang ang katotohanan, dahil iba ang ginagawa natin sa ngayon at ngayon – ngunit nagtatanong ka tungkol sa nakaraan, ang takip nito ay aking binuksan.”

Namutla ang mukha ni Alice. "Para itong horror movie na hindi natatapos." "Pero nangyari," mahinang sabi ni Adam. "Nagawa na rin sa wakas." Pinagpag niya ang mga haka-haka na sapot ng gagamba ng sinaunang kasaysayan.

"Pero – balik sa pamemeke. Ang mga pinuno ay nagpanggap na magdagdag ng halaga sa ekonomiya sa pamamagitan ng paglikha ng pera mula sa manipis na hangin. Tinawag itong 'currency,' at siyempre ito ay ganap na legal. Sa ibang paraan, ang 'batas'

inalis ang sumpa na tinatawag na 'kulungan' sa pamemeke ng mga pinuno. Ah, ngunit kung ikaw ay isang mamamayan na nahuli sa pagdidilig ng pera, ikaw ay pinarusahan ng kulungan o pagkakapilat. Upang maging mas malinaw: ang 'batas' ay naglagay ng sumpa sa isang tao para sa pamemeke, ngunit inalis ang sumpa na iyon para sa isa pang tao na nagpeke, depende kung siya ay isang pinuno, o ang pinasiyahan. Sa katunayan - at maaaring hindi ka maniwala sa akin, ngunit sumusumpa ako na ito ay totoo - maaaring ito ay ang parehong tao, depende sa kung siya ay isang pinuno, o - kung siya ay umalis sa naghaharing uri - isang mamamayan. Maaari kang magising isang araw na may 'batas' na nagpapanatili sa iyo na ligtas, at sa susunod na araw ang 'batas'

papatayin ka."

"Paano - paano malalaman ng mga tao ang batas?"

"Naku, iyon ang itim na kagandahan ng lahat! Ang kamangmangan sa batas ay hindi dahilan, ngunit walang nakakaalam ng batas! "

Napatingala si Alice. "Anong ibig mong sabihin? Ang batas ay dapat na - nakasulat, sa isang lugar."

Pahina 196 ng 404

Ngumiti ng mapait si Adam. "Oh, ito ay - sa katunayan, ito ay nakasulat sa lahat ng dako! Ang 'batas' ay napakahaba, masalimuot at masalimuot na walang isang tao - kahit na ang pinakadakilang eksperto sa 'batas' -

alam ang kabuuan ng 'batas.'" He ticked off his fingers. "May mga batas para sa mga kriminal, mga batas para sa mga negosyo, mga batas para sa mga pamilya, mga batas para sa pagbubuwis - isa pang mahiwagang salita upang pagtakpan ang salitang 'pagnanakaw' -

libu-libo at libu-libong mga batas, ang ilan sa mga ito ay sumasalungat sa isa't isa - at bawat isa sa mga batas na ito ay may wika na maaaring bigyang-kahulugan sa anumang bilang ng mga paraan - sa pamamagitan ng disenyo siyempre - upang ang mga tao ay ganap na responsable para sa pag-alam sa hindi alam, at pag-unawa sa kung ano ang maaaring hindi kailanman maipaliwanag nang may layunin. Ang 'batas' ay simpleng slip ng pahintulot para sa mga namumuno na gumamit ng karahasan. Ang 'batas' ay isang opinyon na may baril."

Napalunok si Alice. "Ito ay dapat - ito ay dapat na kilala, sa oras na iyon." "Maliban sa iilan, hindi talaga."

Ibinuka ni Adam ang kanyang mga daliri at dahan-dahang pinagdikit ang kanyang mga kamay.

"Lahat ng sentralisado ay nagiging corrupt. Kung ilalagay mo ang kapangyarihan sa mga kamay ng iilang tao, ang mga taong iyon ay magiging tiwali – o, kung sila ay ligtas sa katiwalian, sila ay papalitan ng mga tiwaling tao, na dadaya sa kanila mula sa kapangyarihan na laging gusto ng pinaka-korap. Ang kumpetisyon sa free-market ay ang tanging panlaban sa entropy - ang hindi maiiwasan - ng katiwalian ng tao. Ito ang dahilan kung bakit hindi tayo kailanman magkakaroon ng isang DRO, o isang curriculum lamang, o isang sentral na kontrol ng pera. Lahat at lahat na sapilitang ipinapataw sa iba ay bumababa sa ranggo ng katiwalian at kasamaan. Ibig kong sabihin

-

isipin kung ang iyong ama ang tumakbo sa nag-iisang DRO - hindi, kalimutan ang iyong ama, kahit na sa halimbawang ito. Isipin na ang iyong pinakamasamang kaaway - isa sa mga lalaki mula sa Smudge Mountain marahil - nagkaroon ng marahas na kontrol sa nag-iisang DRO na pinapayagang umiral. Isipin na kinokontrol niya ang lahat ng pera, at lahat ng edukasyon ng lahat ng mga bata, at maaaring lumikha ng anumang panuntunan na gusto niya - at bigyang-kahulugan ang mga panuntunang iyon sa anumang paraan na gusto niya - at binayaran ang milyon-milyong tagapagpatupad upang ituro ang mga armas sa sinumang hindi sumasang-ayon sa kanya. Isipin kung ano ang isang kakila-kilabot at maling akala na tao-Diyos na siya ay magiging. Isipin kung gaano siya ka coldhearted at malupit at – hindi makatao. Ang empatiya ay parang tansong alambre – lagyan ito ng sobrang lakas, masisira lang ito. Ang kapangyarihang magpasimula ng karahasan ay sumisira sa kaluluwa - na ang ibig sabihin ay ang mga walang kaluluwa lamang ang gustong gumamit nito. Ang Lumang Daigdig ay isang higanteng paanyaya para sa kasamaan upang mamuno sa mabuti."

Nanlalagnat, matindi ang mga mata ni Adam.

"Kung lahat ay mabuti, hindi mo kailangan ng mga pinuno. Kung lahat ay masama, hindi ka maaaring magkaroon ng mga pinuno, dahil ginagarantiyahan nito ang pamamahala ng kasamaan. Kung ang karamihan sa mga tao ay masama, hindi ka maaaring magkaroon ng mga pinuno, sa parehong dahilan.

Kung ang karamihan sa mga tao ay mabuti, hindi ka pa rin maaaring magkaroon ng mga pinuno, dahil ang kasamaan lamang ang magnanais na magkaroon ng

kapangyarihan sa mabuti - na nag-aalis ng kakayahan ng mga tao na maging mabuti, dahil hindi ka maaaring maging banal kung ikaw ay pinamumunuan ng mga gumagawa ng masama. Walang posibilidad na ang pamamahala ng tao ay maaaring humantong sa anumang bagay maliban sa ranggo at napakalalim na kasamaan. Ang mga pinunong ito ay napigilan ng sakuna at rebolusyon - sa loob ng ilang panahon - ngunit palagi silang umuurong, ibinalik ang kanilang kapangyarihan sa iba, sinisira ang kalayaan at produktibidad at kabutihan sa kanilang mapahamak na madugong kamao. Ang tanging solusyon - ang solusyon na sa wakas ay natagpuan - ay ang hindi pagsalakay na prinsipyo, ang etika ng pangkalahatang kanais-nais na pag-uugali, at ang mapayapa at makatuwirang

Pahina 197 ng 404

pagpapalaki ng mga anak. Sabihin mo sa akin ito, Alice: nagustuhan mo na bang marahas na mamuno sa ibang tao?"

Kinilig si Alice. "Syempre hindi!" "At ang mga lalaki, sa Bundok?" Huminto siya. "Ginawa nila, oo."

Tumango si Adam. "Tama. Nang huminto ang lipunan sa pamamahala sa mga bata, tumigil kami sa pagpapalaki ng mga batang uhaw na mamuno sa iba."

Pinitik niya ulit ang kanyang bony fingers.

"We broke the cycle by accepting that no man or woman alive can handle power. Sinira namin ang ikot sa pamamagitan ng pagkumbinsi sa mga magulang na huminto sa pamumuno sa kanilang mga anak, at sa gayon ay pinapakain ang kapangyarihan ng mga pinuno na paulit-ulit na sinira ang sangkatauhan sa nakalipas na mga sampu-sampung libong taon. Ang solusyon ay napakasimple kaya't kinailangan ng magpakailanman upang mapagtanto!"

Matagal na pinag-isipan ni Alice ang kanyang pananalita. "Hindi ko nakikita kung paano lumilikha ng paniniil ang pagiging magulang,"

"Hindi kasalukuyang pagiging magulang," sabi ni Adam. "Bakit hindi ka kailanman nagkaroon ng pagnanais na marahas na mamuno sa ibang tao?"

Tumigil si Alice. "Ito ay magiging - kakila-kilabot."

"Bakit? Kung namamahala ka sa iba, maaari kang makakuha ng maraming mapagkukunan. Pera, pagkain, ang kilig ng pagsunod..."

"I can get my own resources, maraming salamat. At hindi ko iniisip - hindi ko iniisip na ang makita ang takot at pagsupil sa mga mata ng ibang tao ay magiging kapanapanabik sa lahat. Ito ay magiging kakila-kilabot, iisipin ko na lamang ang aking sarili sa kanilang mga sapatos, sa kanilang mga nakaluhod na tuhod.

"Tama."

Tumango si Adam bilang kasiyahan.

"Alam mo ang tungkol sa mga pangpawala ng sakit, tama ba?"

"Oo, may problema sa likod ang lolo ko, umiinom siya ng opioids." "Naging adik ba siya?"

"Hindi sa pagkakaalam ko. Hindi ko akalain."

Pahina 198 ng 404

"Tama, dahil pinalaki siya ng maayos." Tumayo si Adam at dahan-dahang naglakad sa paligid ng apoy, parang isang planetang naglalakad sa maliit na solar system.

"May gusto akong isipin ka. Isipin na ang mga ina ay umiinom ng malakas at nakakahumaling na gamot sa panahon ng pagbubuntis - at ipinakain ang gamot na iyon sa kanilang mga sanggol - hindi lamang sa pamamagitan ng gatas ng ina, ngunit direkta. Pagkatapos, isipin na ang mga bata ay nakakulong sa mga paaralan na patuloy na nagpapakain sa kanila ng nakakahumaling na gamot na ito, at ito ay nasa lahat ng dako sa kanilang buhay, bilang mga tinedyer, bilang mga nasa hustong gulang – hindi ito matatakas."

Huminto si Adam.

"Sa ganitong mga sitwasyon, masasabi mo ba na likas sa tao ang maging adik?"

Umiling si Alice. "Hindi. Hindi, siyempre hindi. Kung ito ay natural, hindi ito kailangang ipataw mula sa labas."

Tumango si Adam. "Kung kukuha ka ng mga hayop na lagalag, at ilagay ang mga ito sa isang maliit na bukid na napapalibutan ng isang nakuryenteng bakod - at sa loob ng ilang henerasyon, ang mga supling ng mga hayop na iyon ay hindi na gumagala - sasabihin mo ba na likas na katangian ng hayop na iyon ang manatili sa isang lugar?"

"Hindi."

"Tama. Ang sangkatauhan ay kinulong, kontrolado, brutalized, para sa halos lahat ng ating ebolusyon. At ang layunin ng lahat ng trauma na iyon ay alisin ang ating sangkatauhan, upang itulak tayo mula sa landas ng ating natural na ebolusyon..."

"Hindi," matigas na sabi ni Alice. Napangiti si Adam. "Ipagpatuloy mo?" Kinagat niya ang kanyang mga labi. "Kung ang trauma na ito ay karaniwan sa lahat ng ebolusyon ng tao, natural ito sa atin."

"Ngunit hindi ba - sabihin mo lang na kung ito ay natural, hindi ito kailangang ilapat sa labas?"

Iniangat ni Alice ang kanyang ulo. "Ito ay - natural para sa amin na gumamit ng karahasan sa isa't isa, sa palagay ko - iyon ang malinaw na ipinapakita ng ebidensya na sinasabi mo sa akin."

"Napakagalang. Ngayon makarating tayo sa kakanyahan ng sangkatauhan, na isang napakalakas na bagay. Babalik tayo sa mga adik na sanggol, ngunit pag-usapan natin ngayon ang tungkol sa mga katwiran. Sabihin mo sa akin – nagtuturo ba ang leon sa zebra bago ito kainin?"

Napangiti si Alice. "Pupunta ako sa isang malaking 'hindi' tungkol diyan."

Pinikit ni Adam ang kanyang mga mata. "Sigurado ka ba? Hindi ba't sinabi ng leon sa zebra: 'Ito ay moral para sa iyo na isuko ang iyong sarili sa aking gana, at magiging napakamakasarihan para sa iyo na tumanggi na ibigay ang iyong laman upang pakainin ang aking maliliit na anak ng leon! Tanging ang pinaka-makasarihan at masasamang zebra ang tatakas, at pipilitin ang aking mahal na pamilya na mamatay sa gutom. Mag-isip ka para sa mga nilalang maliban sa iyong sarili, aking mga zebra, at isuko mo ang iyong sarili sa amin!"

Pahina 199 ng 404

"Siguro na-miss ko ang dokumentaryo na iyon."

Ngumiti si Adam at inilahad ang kanyang mga kamay. “Sa pagitan ng leon at ng zebra, ito ay isang bukas na laro. Ang leon ay humahabol, ang zebra ay sumusubok na tumakas, at kung sino ang manalo - ang mananalo. Hindi na kailangang bigyang-katwiran ang paghabol o pagtakbo.”

Nagsalin si Adam ng isa pang kalahating tasa ng tsaa. Habang lumalaki ang kanyang pagnanasa, sinimulan niyang iwagayway ito - kaya kailangan lamang itong punan sa kalahati.

“Gayunpaman, nadarama ng mga tagapamahala ng tao ang napakalalim na pangangailangan na bigyang-katwiran ang kanilang kapangyarihan. Sa katunayan, kung wala ang katwiran na iyon, imposible ang mga namumunong tao. Iniisip ng lahat noon na ang moralidad ay naimbento dahil ang mga tao ay interesado sa pagiging mabuti - at, tulad ng karamihan sa mga bagay sa kasaysayan, ang eksaktong kabaligtaran ang nangyari. Ang tinatawag na 'moralidad' ay naimbento upang kontrolin at pasakop ang mga tao. Ang 'Morality' ay tinukoy bilang pagsupil sa kabutihan - at ang birtud ay palaging tinukoy bilang pagsupil sa mahiwagang 'batas' ng mga pinuno.

Ang pagiging isang 'mabuting mamamayan' ay palaging nangangahulugan ng 'pagsunod sa batas.’”

Huminto si Adam, at nakita ni Alice na kailangan niyang ayusin ang kanyang mga iniisip, dahil marami siyang gustong ipahiwatig...

“Habang nag-uusap tayo,” sabi ni Adam, “sa palagay mo ba ay unti-unti mong nalalapit na makita ang modernong bersyon ng mga batas bilang iyong kaligayahan?”

Walang pag-aalinlangan na tumango si Alice.

Ipinikit ni Adam ang kanyang mga mata, malalim na kasiyahan ang bumungad sa kanyang nakalulungkot na mukha. "Mabuti, ngayon ay pasisimulan kita sa mga misteryo ng kasaysayan. Noong nakaraan, mayroong isang napakalaking kontradiksyon sa lahat ng mga lipunan ng tao, na kailangang itago at iwasan upang ang mga lipunang iyon ay magpanggap na gumana, kahit saglit. Ang kontradiksyon ay ang mga alituntuning ipinataw sa mga bata laban sa mga alituntuning sinusunod ng mga pinuno. Ang hayagang ipinagbabawal sa mga bata ay hayagang hinikayat para sa mga pinuno! Sinabihan ang mga bata na huwag patulan, huwag magnakaw, at huwag kailanman gumamit ng karahasan para makuha ang gusto nila – ngunit binantaan ng mga pinuno ang mga mamamayan ng walang katapusang karahasan dahil sa hindi pagsunod sa

kanilang mga mahika na 'batas.' Sinabi sa mga bata na ito ay lubhang imoral gumamit ng karahasan – ngunit ang buong pundasyon ng buong lipunang kanilang ginagalawan ay nakabatay sa karahasan – pagbubuwis, regulasyon, mga batas ng bawat uri!

“Ngayon, gaya ng sinabi mo sa akin kanina, ang mga bata ay may kahanga-hangang kakayahan na tuklasin ang mga kasinungalingan - at lalo na, kapag sila ay naging mga tinedyer, upang makita ang pagkukunwari. Ang isang ina - at kadalasan ay mga ina, ang nakalulungkot - ay sinasaktan ang kanyang anak na lalaki dahil sa pananakit ng isa pang bata, sinisigawan ang kanyang anak na imoral ang pananakit.” Ngumiti ng mapait si Adam.

“It was quite a brain-twister, I can tell you – well, you can imagine! Sasabihin ng mga magulang sa kanilang mga anak na imoral ang paggamit ng dahas para kumuha ng pera - at pagkatapos ay ipadala sila sa mga paaralan na umiral lamang dahil gumamit ng puwersa ang mga pinuno upang kunin ang pera mula sa mga magulang upang bayaran ang mga paaralang iyon! Sasabihin ng mga guro sa mga bata na huwag i-bully – ang mismong mga guro na masaya na ipinakulong ang kanilang mga kababayan kung sinubukan nilang iwasang bayaran ang suweldo ng guro!”

“They were almost like a – different species...” murmured Alice, her eyes wide.

Pahina 200 ng 404

"Alam ko kung ano ang ibig mong sabihin, ngunit subukang iwasan ang ganoong uri ng pag-iisip - alalahanin ang hayop sa maliit na kulungan, nawawala ang natural na sarili nito sa mga de-kuryenteng bakod. Hindi ito ibang uri ng hayop - isa lamang itong pinarusahan at kinokontrol na hayop."

"Sige."

"Kaya - ang mga bata sa nakaraan ay binigyan ng mahigpit, layunin at unibersal na mga pagpapahalagang moral - ang prinsipyo ng hindi pagsalakay at paggalang sa mga karapatan sa pag-aari - at pagkatapos ay lumaki sila - at sinubukang manirahan - isang lipunan na umiral lamang dahil sa ganap na paglabag nito sa ang prinsipyo ng hindi pagsalakay at ang paggalang sa mga karapatan sa pag-aari! ”

Ang ilang tsaa ay bumagsak sa gilid ng tasa ni Adam. Parang hindi niya napansin.

“Paano ito nakakamit? Paano ito posible? Well, an unholy bargain...” Bahagyang umiling si Adam, pagkatapos ay bumangon at nagsimulang maglakad muli sa paligid ng apoy. "Paumanhin, ang ibig sabihin nito ay isang napakasamang bargain - naganap, sa pagitan ng mga pinuno at mga magulang. Ang mga magulang ay kumilos bilang mga ahente para sa mga pinuno sa pamamagitan ng pagsasanay sa kanilang mga anak na maging kapaki-pakinabang na mga mamamayan - mas masunurin na mga hayop sa buwis - habang ang mga pinuno ay hinimok ang parusa sa sinumang nasa hustong gulang na mga bata na nagising sa ranggo ng pagpapaimbabaw ng kanilang mga magulang." Huminga ng malalim si Adam. "Hindi ko nais na isipin mo na ito ay mulat, o nais, o napapailalim sa isang modernong pagsusuri sa moral - higit pa kaysa sa masisi natin ang isang magsasaka sampung libong taon na ang nakalilipas para sa paniniwalang ang mundo ay patag."

Tumaas ang kulay sa pisngi ni Alice. "Hindi ako pumayag! Sa katunayan, hindi ako maaaring hindi sumang-ayon nang mas malakas!"

“Oo?”

Bumangon si Alice sa pagkabalisa. "Buweno, isang bagay ang pag-usapan ang tungkol sa isang sinaunang magsasaka, na lumakad sa mundo na sa tingin niya ay patag - at nakita bilang patag - at walang siyentipikong kaalaman na mag-isip ng iba - ngunit ito ay ganap na ibang bagay -

isa pang bagay nang buo – ang magdulot ng unibersal na moral sa iyong mga anak, at pagkatapos ay parusahan sila sa pagsunod – para sa pagkilos na para bang ang mga unibersal na moral na iyon ay sa katunayan unibersal. Iyan ay magiging tulad ng pagtuturo sa iyong mga anak na ang mundo ay bilog, at pagkatapos ay parusahan sila bilang mga nasa hustong gulang sa pagsisikap na mag-navigate sa mundo na parang ito ay bilog! Ito ay isang self-contained na pagkukunwari - hindi isang kakulangan ng kaalaman o isang makitid na pananaw. Hindi mo kailangan ng access sa anumang panlabas na impormasyon para malaman na sinasalungat mo ang iyong sarili – kapag sinalungat mo ang iyong sarili sa pagitan ng pagiging magulang at pagiging isang – ano iyon, mamamayan?”

Tumango si Adam.

"Naku, hindi sila nakakaalis sa kawit, hindi sila nakakaalis nang ganoon kadali!"

Nanginginig si Alice, nahihirapang hanapin ang mga salita.

"Literal kang nakatayo sa ibabaw ng isang bata gamit ang iyong - kamao - nakataas, sumuntok - napakasama - sinuntok ang iyong anak habang sinasabi sa iyong anak na

huwag patulan ang sinuman, na ang paghampas ay ganap na imoral at mali. Iyan ay isang bula, iyon ay isang isla - hindi ko alam kung paano ilalagay ito - ngunit hindi mo kailangan ng anumang panlabas na impormasyon upang malaman na ikaw ay sumasalungat sa iyong sarili - marahas, literal, sa kasong ito! Hindi ako sang-ayon dito – kulang sa

Pahina 201 ng 404

paghatol tungkol sa nakaraan. Iminumungkahi mo na gawin namin para sa mga magulang ang ginawa ng mga namumuno noon para sa mga magulang – gumawa ng mga dahilan, lumikha ng mga bula at baligtad at – eddies sa ilog ng moralidad, kung saan ang oras ay paurong at pataas ay pababa at itim ay puti at – hindi, hindi ko tatanggapin, hindi ko talaga tatanggapin!”

Dahan-dahang tumango si Adam. “ Ang oras na iyon sa bundok ay nagbago sa iyo. ”

“ Para sa mas mahusay na iniisip ko! ” sabi ni Alice.

“ Hindi ako sang-ayon. ” Malalim na huminga si Adan sa kanyang ilong. “ Hindi ako hindi papansin ang iyong argumento, ngunit nais kong magpatuloy sa akin, maaari naming bilog pabalik mamaya. ” Tinapik niya ang isang ninuno sa kanyang templo. “ Ito ay naka-bookmark. ”

Hindi umupo si Alice, at isang mas maliit na planeta ang sumali sa maliit na solar system tulad ng sumakay siya kay Adan sa paligid ng apoy.

“ Tuloy, ” nagkukumpas siya.

“ Sa maraming relihiyon, ang mga klero ay may katulad na bargain sa mga magulang. Ang kailangang ihatid ng mga magulang ang mga bata sa mga klero upang makapag-aral sa relihiyon bakit nila gagawin iyon? Well, isang pangunahing dahilan ay dahil ang clerics sa karamihan ng mga relihiyon indoctrinated ang mga bata sa paniniwala na ang pagsuway sa mga magulang ay isang malaking kasalanan. ”

Hinawakan ni Alice ang kanyang kamay, nakasimangot. “ Kaya ang pagsuway sa awtoridad ay malaking kasalanan. ”

Ngumiti si Adam. “ Tuloy. ”

Bumagsak ang kilay ni Alice, at sinubaybayan ng hangin ang kanyang mga kamay. “ Pagsunod ang mga magulang ay gumagamit ng karahasan laban sa mga bata, habang sinasabi sa mga bata iyon ang karahasan ay imoral na nangangahulugang inukit ng mga magulang o nilikha ng isang pagbubukod sa panuntunan na ang karahasan ay imoral. Sa madaling salita ang mga nasa kapangyarihan ang nasa kapangyarihan ang mga namumuno ay walang bayad sa moral mga pamantayang ipinapataw nila hindi, mas masahol pa ito mas marami pa ito ang mga namumuno sa singil dahil dapat nilang gawin o maaaring gawin ang kabaligtaran ng mga patakaran sa moral nagpapasakit sila. Ito ay imoral para sa bata na matumbok, ngunit hindi lamang ito pinahihintulutan para matumbok ang magulang, ngunit moral para sa magulang na matumbok. Hindi dapat ang bata pindutin, ngunit ang magulang ay dapat pindutin ang sa moral. Ipinagbabawal para sa bata na matumbok ngunit pantay na ipinagbabawal para sa magulang na hindi matumbok! ”

“ Ang bata ay hindi dapat kumuha ng pag-aari nang walang pahintulot, ngunit maaari ng magulang kunin ang pag-aari ng bata nang walang pahintulot tulad ng maaaring kunin ng mga pinuno pag-aari ng magulang nang walang pahintulot. ”

“ Ang bata ay hindi dapat bully, nunit sa kasaysayan, ang pagiging magulang ay pambu-bully ... ”

Sa kabila ng sama ng loob ng mga paksa, tumawa si Adan. “ Ngayon ay ang aking pagpunta sa hindi sumasang-ayon, dahil ininsulto mo ang mga pag-aapi! ”

“ Pag-insulto ng mga kalupitan? ”

“ Noong ikaw ay nasa Smudge Mountain, kasama ang mga batang iyon sila mga kalupitan? ”

Pahina 202 ng 404

“ Oo, oo sa palagay ko. ”

“ Binigyan ka ba nila ng moral na pagtuturo? ”

Matagal na nag isip si Alice. “ Hindi. ”

“ Paano nila ginamit ang kapangyarihan? ”

“ Sila ay mas malaki, at handang gumamit ng karahasan ! ”

“ Samakatuwid ang pag-iilaw! ”

Sinampal ni Alice ang isang kamao sa kanyang bukas na palad. “ Ang mga bullies ay hindi nakapag-aral, sila lang ipahamak. Ang mga pag-aaway ay hindi hindi ... ”

“ Patunayan. ”

Tinuro siya ni Alice. “ Oo, oo, ito na! Malaki lang sila, at handang gumamit ng karahasan, tulad ng mga magulang ng una. Malaki ang mga magulang ng matanda at handang gumamit ng karahasan, ngunit nabigyang-katwiran ang kanilang ginawa ang batayan ng moralidad. ” Si Alice ay nag-scowled, na-drum ang kanyang mga daliri sa kanya templo. “ At ito pinangunahan ang mga bata sa enclosure ng mga pinuno, sapagkat laki at lakas at karahasan at pagkukunwari ay moralidad para sa kanila, tulad ng sila ay itinuro. ”

“ Napakaganda! ” Pumalampak si Adan sa kanyang mga kamay, na tila matanda na dapat may ejected dust mula sa kanilang mga palad. “ Nais mo bang magpahinga? ”

“ Hell no, ” sinabi ni Alice sa isang bihirang sandali ng kalupitan. “ Pakiramdam ko ay ako lang nakakagising! ”

“ Lyon ang marka ng Bliss, ” na seryosong sinabi ni Adan. “ Okay, isipin mo yan nais mong maging pinakadakilang magnanakaw sa mundo. Ang isang problema na kinakaharap mo ay kung ang pagiging isang magnanakaw ay napaka-kumikita, mas maraming mga tao ang nais na maging magnanakaw ngunit mas maraming mga tao na nagiging magnanakaw, mas maraming lipunan ang tumatagal countermeasures laban sa pagnanakaw, at ang mas mapanganib at hindi kapaki-pakinabang ang trabaho ay nagiging. Kung masira ka sa bahay ng isang tao, maaari kang makakuha pinatay. Ang mga tao ay lumikha ng mga kandado at naglalagay ng mga bar sa bintana at gumagamit ng biometric scan upang maisaaktibo ang kanilang pag-aari at makakuha ng mga aso at maglagay ng mga tracer sa mga bagay ang walang katapusang listahan. Ito ay isang tunay na laro ng cat-and-mouse sa pagitan ng mga may-ari ng pag-aari at magnanakaw. Dagdag pa nito makakakuha ito ng uri ng nakakapagod sa nakaraan, nakakuha ka lamang isang ikasampu ng halaga ng anumang ninakaw mo noong sinubukan mong ibenta ito. Kung ikaw kailangan ng isang daang dolyar sa isang araw

upang mabuhay, kailangan mong magnakaw ng isang libong dolyar na nagkakahalaga ng mga bagay-bagay lumang pera ng kurso at na nakakapagod at mapanganib. Hindi, upang maging pinakadakilang magnanakaw sa mundo, kailangan mong kumbinsihin ang iba na ang pagnanakaw mali para sa kanila ngunit ang pagnanakaw ay tama para sa iyo! ”

Sinabi ni Alice: “ Nararamdaman ko ang pag-uudyok na sabihin na ang isang scam na tulad nito ay malayo din halata para sa lahat ngunit kapag iniisip ko ang tungkol sa pagiging hit bilang isang bata, iyon maaaring magprito ng iyong utak, at mahirap na magkaroon ng kahulugan ng anuman pagkatapos nito. ”

Pahina 203 ng 404

Sinabi ni Adan: “ Well, ang trauma ng pagkabata ay lumilikha ng pisikal na pinsala sa utak.

Ang iyong utak ay hindi nasira, na ang dahilan kung bakit mayroon kang ganoong problema sa pagkuha modernong moralidad. Mga Pinipiling Pag-uugali sa Unibersidad at ilapat ito sa ang nakaraan. Ginagawa ng malnutrisyon ang mga tao na mas maikli at hindi mo masisisi ang mga ito para doon.

Ang pinsala sa utak ng pang-aabuso sa bata at ang karamihan sa mga bagay sa nakaraan ay pang-aabuso sa bata ginagawang baliw ang mga tao; iyon ang buong layunin ng pang-aabuso sa bata.

Magkano masisisi mo ba sila sa ganyan? Pindutin ang isang robot na may isang wrench, napupunta haywire. Masisisi mo ba ang programmer? ” Itinaas ni Adan ang kanyang mga kamay. “ Alam ko, alam ko ang mga tao ay hindi makina, malayang kalooban, determinism naiintindihan ko. Ngunit ang katotohanan ay ang mga taong walang kaalaman sa sarili na uri ng mga makina! Kung ang isang tao na tunay na naniniwala na ang isang katanungan ay imoral upang isaalang-alang ang – kung ipinagbabawal sa kanilang buong balangkas ng kaisipan malaya silang maglibang tanong na?

Sa ilang umiiral, abstract na paraan, sinasabi nating lahat ang ‘ oo! ’ resoundingly ngunit sila ay nagsasanay nang libre upang aliwin ang tanong na iyon? Kung ang isang tao ay lumaki ng isang paa mas maikli dahil siya ay malnourished bilang isang bata, malaya ba siyang maging isang propesyonal na manlalaro ng basketball? Sa abstract, oo sa praktikal: hindi talaga.

'Moralidad' ay gumagamit ng trauma upang sirain ang empatiya at walang empatiya, mayroon walang totoong moralidad. Natamaan ng mga magulang ang kanilang mga anak dahil ang mga magulang din traumatized sa pamamagitan ng pagiging hit sa kanilang sarili upang tanungin ang kabutihan ng paghagupit. At maaari mong sabihin sa palaging may sasabihin sa kapag ang mga tao ay traumatized, dahil kailangan nilang mag-imbento ng mga bagong salita.

Ang paghagupit ' ay nagiging 'spanking. Karahasan nagiging parusa. Ang pagnanakaw ay nagiging pagkalito. "

"Ang Indoctrination nagiging edukasyon. "

"Oo, " mahina ang sinabi ni Adan. "indoctrinaters " ang maging mga guro. "

Napangiwi si Alice. "At 'ruler' maging 'mga tagapagtanggol. "

"Oo. At sa tuwing ang mga namumuno ay naging sobrang overbearing, napakalakas, at dinurog ang buhay sa labas ng kanilang mga lipunan, ang mga tao ay tumugon sa paglaban o paglipad – nakipagdigma sila laban sa kanilang mga pinuno, sa anyo ng isang rebolusyon o sila tumakas sa rehiyon. Parehong napaka primitive na mga tugon, na pinalakas lamang ang kapangyarihan ng karahasan. Naunawaan ng lahat na ang pakikipaglaban sa apoy lamang sinusunog ang buong mundo sa lupa ang ideya na labanan mo ang kapangyarihan ang mga namumuno sa pamamagitan ng pagtanggol sa karahasan laban sa iyong mga anak ay hindi mapag-aalinlangan karamihan sa mga tao! Kung pinalaki mo ang iyong mga anak nang may kabaitan at mahalaga awtoridad na may awtoridad bilang isang mapagkukunan batay sa kabutihan at karanasan na makakatulong sa kanila na mag-navigate ng buhay nang mas mahusay pagkatapos ay inihasik mo ang mga buto ng modernong mundo, ng mapayapa at kusang-loob na Mga Resolusyon sa Resolusyon sa Dispute.

Sinimulan nilang makita ang mundo sa mga tuntunin ng kusang-loob na mga kontrata, hindi mapagpanggap na lakas ng loob. Ang samahan ng iyong ama ay nagbibigay ng halaga sa kanya mga customer, na malayang umalis sa anumang oras iyon ang pinagmulan at sustansya ng halaga na ibinibigay niya. Kung hindi ka makaalis, walang maaaring mangyari mabuti. "

“ Ngunit hindi talaga maiiwan ng mga bata ang pamilya hindi na bumalik noon, hindi bababa sa dati ang mga Scan at DRO. ”

Tumango si Adam. “ Ngunit ang mga tao ay isang species ng pagtaas-at-release. Paano ang paano nagbago ang pagiging magulang ng mga tao nang magsimula silang mapagtanto ang lipunan na iyon hindi na mapipilit ang kanilang mga anak na may sapat na gulang na makipag-ugnay sa kanila? Kung ikaw nagtrabaho para sa ilang mga pumipilit na samahan, ilang marahas na monopolyo ngunit ikaw alam na sa loob ng ilang maikling taon, ibabalik ito sa libreng merkado anong epekto sa etika ng iyong trabaho, ang iyong pagnanais na mamuhunan iyong kabisera ng tao, ang iyong pagnanais na magdagdag ng tunay na halaga sa iyong mga customer? ”

“ Pag-privatize ng pamilya ... ”

Pahina 204 ng 404

Tumingin nang husto si Adan. “ Saan mo narinig ang pariralang iyon? ”

“ Hindi ko alam ... ” murmured Alice. “ Ito ay biglang naisip sa aking ulo.

Kahit na sinabi sa akin ng aking ama na ang mga DRO ay nagpribado sa Batas. ”

Tumango si Adam. “ Ito ay isang lumang parirala, isang lumang duwalidad ‘ publiko ’ ay nangangahulugang isang sentralisado, pumipilit na monopolyo.

‘ Pribado ’ ay nangangahulugang isang desentralisado, kusang pakikipag-ugnay. Ito ay tulad ng pagkakaiba sa pagitan ng isang ‘ stabbing ’ at ‘ operasyon. ’ O ‘ pagnanakaw ’ at ‘ kawanggawa. ’ Ito ang pagkakaiba sa pagitan ng karahasan at kabutihan, bastos at kusang-loob. ”

“ Hindi ko alam na mayroon kang ugali para sa alliteration, ” ngumiti kay Alice.

Tumawa si Adam. “ Marka ng "at" "kusang-loob" ay dalawang panig ng parehong barya.

Noong nakaraan, alam ng lahat na walang sinumang nagtatrabaho para sa mga namumuno tungkol sa serbisyo sa customer, kahusayan, o anumang uri ng kasiyahan maliban sa kanilang sariling kasakiman at kapangyarihan. Ang mga taong nagtatrabaho

para sa mga pinuno ay kinasusuklaman ang ideya ng libreng merkado, dahil na rin, sino ang pipili sa kanila? Sa isang lipunan kung saan may mga sapilitang pag-aasawa, ang paglipat sa kusang pakikipag-date ay napakalaking negatibo sa pangit, mapang-abuso at sa pangkalahatan ay hindi nakakaganyak.

Ang pinakamasama sa amin ay palaging sumasamba sa karahasan at monopolyo muli, dalawa panig ng parehong barya dahil ang karahasan at monopolyo ay palaging gumagawa ng pinakamasama sa amin!

Ang marahas na pagiging magulang ay gumawa ng dalawang uri ng mga tao. Ang mga tao ay baka at nasira sa pagsunod sa anumang mapagkunwari sa kapangyarihan at mga kriminal, na mas pipiliin sa impiyerno kaysa maglingkod sa langit, upang magsalita. Masaya ang mga namumuno sa pareho uri ang masunurin ay malinaw na mabuting hayop, habang ang mga kriminal natakot ang mga mamamayan sa paniniwala na kinakailangan ang mga namumuno. Ang sistemang ito nagsilbi sa lahat maliban sa hinaharap, at tumaas sa Cataclysms, sa wakas itinuro sa sangkatauhan ang walang hanggang presyo ng pagsira sa mga bata ng kasinungalingan. ”

Ilang sandali lang ay hinukay ito ni Alice. “ At dito nakapasok ang UPB. ”

Tumango si Adam. “ Ang moralidad ay nakakakuha ng kapangyarihan nito sa pag-iisip ng tao sa pamamagitan nito unibersidad, dahil kung mayroon tayong anumang bagay, tayo ay mga konseptong nilalang. Kami ay natural na iginuhit sa abstract universalizations, mula sa agham hanggang sa matematika sa moralidad. Tinanggap lamang ng UPB ang saligan ng moralidad tinukoy ng moralidad ang Unibersidad na Mas kanais-nais na Pag-uugali at inilalapat ito palagi. Sa parehong paraan, daan-daang taon na ang nakalilipas, si Sir Isaac Newton tinanggap lamang ang grabidad bilang isang pare-pareho, at sa gayon naiintindihan ang uniberso.

Tinanggap lamang ni Albert Einstein ang bilis ng ilaw bilang isang pare-pareho, at iba pa naintindihan ang parehong uniberso at oras.

Ang mga nag-aalis ay nagtapos ng pagkaalipin sa pamamagitan ng pag-unibersal sa prinsipyo ng selfownership hindi mo maaaring pagmamay-ari ang iyong sarili, at pag-aari ng ibang tao sa parehong oras. ”

Mabilis na na-click ni Adam ang kanyang mga ngipin gamit ang kanyang mga kuko, na lumilikha ng isang tap-dancing tunog.

“ Noong unang panahon, dati ay may tinatawag na isang ‘ asterisk, ’ na sinabi ang mga mambabasa upang tumingin sa ilalim ng pahina para sa karagdagang impormasyon, madalas isang pagbubukod sa isang pangkalahatang pahayag.

Kinukuha lamang ng UPB ang mga simpleng patakaran ang prinsipyo ng nonaggression at ang paggalang sa mga karapatan sa pag-aari ay tinanggal ang asterisk, ang mga eksepsiyon at simpleng nagpapasikat sa kanila! ”

Tumawa ng malakas si Alice. “ Oh, teka, Adan, hindi ito magiging simple! ”

Pahina 205 ng 404

Marahas na hinaplos ni Adan ang kanyang mukha sa kanyang mga kamay. “ Maaaring hindi mo ako paniwalaan, pero ito! Huwag magnakaw, huwag pindutin ang mga bagay na sinabi sa isang dalawang taong gulang, at pinarusahan sa pagsuway sa mga ito mga patakaran na inaangkin ng lahat ay unibersal na tinanggap lamang bilang unibersal. Pagkatapos, ang pinaka-radikal na pagbabagong-anyo ng lipunan sa kasaysayan ng naganap ang mundo na halos literal na magdamag! Pinalitan namin ang karahasan laban sa mga bata na may mapayapang pagiging magulang, pinalitan namin ang mga pinuno ng mga DRO, kami pinalitan ng coercive ‘ batas ’ na may kusang mga kontrata at sinira namin ang buong gulong ng kasaysayan, ang siklo ng karahasan na mayroon natupok ang bawat shred ng tagumpay ng tao para sa nakaraan magpakailanman. ”

Bumagsak ang tinig ni Adan sa isang malapit na bulong.

“ At ang dami ng pagdurusa ng tao na kinakailangan upang tunay na unibersal ang moralidad ay napakahusay na hindi namin kailanman, kailanman isuko ang advance na ito! ”

Hinukay ito ni Alice. “ Hindi kami nakabalik sa mga gumon na sanggol. ”

Tumango si Adam. “ Kami ay, lalo na dahil nakilala mo ang dalawa sa kanila bundok nang gabing iyon, kasama ang iyong kaibigan. At dahil ikaw ay magiging bahagyang responsable sa pagkasira sa kanilang mga pagkagumon. ”

Huminga ng malalim si Alice. “ Kaya – gumon na mga sanggol? ”

Si Adan ay walang tigil na tumulo at kumuha ng isa pang paghigop ng tsa. “ Nagkalooban ang kalikasan lahat ng nilalang na may uhaw sa kapangyarihan, para makontrol at, sa mahusay na apes ng na kami ang pinakadakilang para sa pangigingibabaw sa iba pang mga apes, iba pang mga miyembro ng tribo. Para sa isang unggoy, ang pangigingibabaw ay nangangahulugang ang pinakamalaking pag-access sa pagkain at kanlungan. Ang pinakamalaking pag-access sa pinakamataas na kalidad ng mga babae. Sigurado ako na ikaw may kamalayan na mayroong isang sangkap ng utak na tinatawag na ‘ serotonin ’ na isang gantimpala kemikal kapag ang apes ay umakyat nang mas mataas sa hierarchy ng lipunan, gantimpalaan sila ng serotonin. Sa kabaligtaran, kapag bumagsak sila, serotonin ay umatras, at nakakakuha sila ng pagkabalisa at nalulumbay. ”

“ Mga parusa at gantimpala ... ” bumulong si Alice.

“ Excuse me? ”

Nilinis ni Alice ang kanyang lalamunan. “ Well, sinabi mo sa akin na ang mga magulang sa Old World ay parusahan at gantimpalaan ang kanilang mga anak sa pagsunod sa mga magulang na nais ang mga maling akala. At narito mayroon kang Kalikasan bilang isang magulang, nag-aalok ng mga stick at mga karot upang mabugbog ang mga apes up ang sosyal na hagdan, upang makamit ang pangigingibabaw. ”

“ Kanan – ngunit ang Kalikasan ay hindi isang magulang, sapagkat ang Kalikasan ay hindi gumagamit ng moral mga katwiran para sa pagpahamak ng parusa – Ang kalikasan ay tumama sa amin ng isang tuwid deal sa droga. Marami pang tsa? ”

Umiling iling si Alice.

Pahina 206 ng 404

“ Ang mga hayop ay nangangailangan ng pangigingibabaw sa dalawang bagay ang kalikasan mismo, at kanilang kapwa hayop. Kailangan nilang mangibabaw sa kalikasan upang makakuha ng mga mapagkukunan pagkain, tirahan, tubig at kailangan nilang mangibabaw sa kanilang mga kapwa hayop upang makakuha ng access sa pinakamataas na kalidad na mga babae. Nang walang pagpaparami, walang punto sa buhay ng mga hayop, at walang hinaharap para sa kanilang genetika kaya ang

pangingibabaw sa kalikasan ay isang paraan lamang upang wakasan ang pangingibabaw sa kanilang mga kapwa hayop.

Kahit na ang mga palaka ay nakikipaglaban sa bawat isa para sa pag-access sa mga babae at maraming mga ibon ang nagpapakita ng kanilang pangingibabaw sa kalikasan sa pamamagitan ng paglikha ng masalimuot na pugad ritwal upang maakit ang mga babae. Hindi mahalaga kung makakain ka kung hindi mo magagawa magparami. ”

Si Adam ay naghasik ng mas maraming tsaa, at hindi maiwasang magtaka si Alice kung saan niya ito inilagay lahat.

“ Imposibleng kunin ang pagnanais na umakyat sa hierarchy ng lipunan mula sa apes ang mekanismo ng pampalakas ng serotonin ay napakalakas na nangingibabaw ito kahit na ang pagnanais ng pagkain at tubig. Kapag sinanay mo sila upang gumamit ng pera ang unang bagay na binili ng mga apes ng lalaki ay ang sekswal na pag-access sa mga babae.

“ Ang hangaring ito para sa pangingibabaw sa iba pang mga apes ay napakalakas na itinuturing nating isang ito foundational driver ng lahat ng biology.

Gayunpaman, ang pangingibabaw na ito ay may mga limitasyon mag-isip ng isang male ape na tinatawag na ‘ Bob. ’ Si Bob ay maaaring teoretikal na ibigay ang lahat ng babaeng apes sa pamamagitan ng pagbabanta sa lahat ng mga male apes sa paligid, ngunit siya sa pangkalahatan ay hindi gawin iyon, alam mo ba kung bakit? ”

Tumahimik si Alice, kulubot ang kanyang ilong, kasama ang karaniwang tinedyer na naiinis tungkol sa usapan pagpaparami. “ Well, siya ay higit pa ... ”

Tumango si Adam. “ Kailangang matulog si Bob minsan. Kung sinusubukan niyang isara ang lahat iba pang mga lalaki mula sa pagpaparami, pinasisigla nito ang malaking galit sa kanila o sa halip, ang malaking galit ay hinihimok ng kanilang genetika, na tiningnan ang isang patay na pagtatapos bilang pinakamasama bagay ng lahat ng kayang magkasama silang magkasama at pumatay kay Bob.

Gayundin, habang siya ay may edad, nawala si Bob ang kanyang lakas at kakayahan upang mangibabaw kung siya ay nagalit sa ibang mga lalaki masyadong, papatayin din nila siya o itaboy siya, at samakatuwid ay hindi niya magkaroon ng kakayahan na alagaan ang kanyang mga apo, upang magsalita.

“ Hindi, ang aming mabuting balbon na kaibigan na si Bob ay limitado sa kanyang kakayahan na mangibabaw sa iba pang mga lalaki, dahil ito ay pagsalakay ng ape-on-ape, nang walang anumang third-party na teknolohiya o armas. Upang kumuha ng isang matinding hypothetical, isipin mo na ang aming ang kaibigan na si Bob ay nakakakuha ng isang solar gun na pinapagana ng solar, at maaaring magprito ng iba pa ape na hindi nakalulugod sa kanya at sanayin niya ang kanyang mga anak na gawin ang parehong. ”

Kumurap si Alice. “ Pagkatapos ay walang limitasyon sa magagawa niya maaari niyang alisin lahat ng iba pang mga lalaki, at pinapagbinhi ang lahat ng mga babae. ”

“ At ito ay sinubukan ng hindi mabilang na mga hayop, sa kurso ng ebolusyon ngunit hindi talaga ito gumana nang maayos, alam mo ba kung bakit? ”

Nagmuni-muni si Alice ng mahabang sandali, pagkatapos ay na-snack ang kanyang mga daliri. “Pag-aanak. ”

Tumango si Adan sa kasiyahan. “ Medyo tama.

Napakaraming mga sanggol na unggoy ang ipinanganak na may mga depekto sa kapanganakan, na ginagawang nalulumbay at nababalisa ang mga babae at din drains mapagkukunan, dahil sila pa rin ang magpapakain ng kanilang hindi maiiwasang mga supling, na hindi maaaring lumago upang maprotektahan ang tribo, at manghuli ng magparami, para sa bagay na iyon. Samakatuwid, ang anumang iba pang tribo na may higit pang genetic ang pagkakaiba-iba ay maaaring kunin ang mga ito, o itaboy ang mga ito mula sa mahusay na mapagkukunan ng pagkain. Ang mga nangingibabaw na apes na may sobrang lakas sa paglipas ng pagpaparami ay sumisira kanilang mga lipunan. Ang kapangyarihan, sa madaling salita, ay sumasama. ”

Nag-scowled si Alice. “ Pinahahalagahan ko talaga ang aralin, ngunit hindi ako sigurado kung ikaw ay alam kung paano tunog ang tunog mo kapag ginawa mo na ang ‘ dumating ang kaalaman buong bilog ’ Zen na gawain. ”

Pahina 207 ng 404

Ngumisi si Adam. “ Kapag sapat na ang mentor, ang mag-aaral ay maaaring mabuhay sa maliit na kalokohan. ”

“ Kahit na ipinagtatanggol ang iyong kalokohan, ikaw ay smug! Ginagawa ng tatay ko parehong bagay tinawag namin ito ‘ smuggling. ’ ”

Tumawa ang matanda. “ Ito ang aking paraan ng pag-iwas sa ilang tunay na kakilabot mga aspeto ng kasaysayan ng tao ang pinaka-kahila-hilakbot, maraming iniisip, kasama ang aking sarili. ”

Naging seryoso ang mukha niya. “ Isang labis na kapangyarihan ang sumisira sa tribo isang kakulangan ng kapangyarihan stagnates ang tribo.

Ang isang pangunahing katanungan tungkol sa apes ay: bakit nila ginawa hindi kailanman bumuo ng mas maraming katalinuhan bilang mga tao? Ang sagot, syempre na ang higit na katalinuhan ay hindi gantimpala sa mga apes. Isa pang paraan ng paglalagay nito ay: ginusto ng babaeng apes ang karahasan at laki sa katalinuhan at karunungan, na nangangahulugang ang mga apes ay nananatiling marahas, at manatiling pipi. ”

Sumimangot si Alice. “ Ito ba ay dahil ang mas malaking katalinuhan ay hindi nagbibigay ng anuman tiyak na halaga ng ebolusyon? ”

Umiling iling si Adam. “ Lyon ay masyadong pangkalahatang isang pahayag na may halaga. Bakit hindi nagbibigay ng katalinuhan ang halaga ng ebolusyon para sa mga apes? ”

“ Dahil ang paglaki ng utak ay nangangahulugang na rin, may tiyak lamang bilang ng mga calorie na magagamit, at kung ang utak ay nagiging mas malaki, ang katawan ay karaniwang nagiging mas maliit. ”

Ngumiti si Adam. “ Sa gayon, mayroon kaming stereotype ng nerdy geek na masama sa palakasan.

Ibinuhos ng kanyang katawan ang enerhiya nito sa paglaki ng kanyang utak, sa gastos ng kanyang laki, kalamnan at koordinasyon.

Sa kabaligtaran, ang stereotype ng higanteng pipi jock ay mayroon ding batayan sa katotohanan para sa kabaligtaran na dahilan, ngunit ang parehong prinsipyo. ”

Sinabi ni Alice: “ Kaya, ang unggoy na bumubuo ng isang mas malaking utak o hindi bababa sa, isang mas matalinong utak, alam kong ang ugnayan ay hindi perpekto ay mas maliit at mahina sa kanyang katawan, na nangangahulugang siya ay tinanggihan ng mga babae. ”

Tumango si Adam. “ Kanan ang mga babae ay naghahanap ng mga marker ng kakayahang magbigay ng mga mapagkukunan, at ang pagiging mas matalinong maaaring gumawa ng isang lalaki na mas mahusay sa pagkuha mga mapagkukunan, ngunit nananatili lamang ang teoretikal mahalaga ang pisikal na sukat at lakas ngayon. Upang lumiko sa mga tao nang mas malamig klima, ang katalinuhan ay mahalaga upang tipunin, mag-imbak at dahan-dahang sukatin pagkain sa mga gutom na buwan ng taglamig, napakalakas ngunit pipi na lalaki ay tinanggihan ng mga babae, dahil mas mataas ang posibilidad na magutom ang lahat kamatayan sa taglamig kasama ang mga kalalakihan bilang pinuno ng pamilya. ”

Sinabi ni Alice: “ Ngunit ang nasa panahon lamang ng kapayapaan. ”

Tumulo ang mga mata ni Adan. “ Tuloy? ”

“ Well, gusto ng mga kababaihan ang mga kalalakihan na malaki, pipi at marahas sa mga oras ng digmaan ... ”

“ Kanan na may posibilidad na magpatuloy sa digmaan. Ang lahat ng mga katangian ng pagkatao ay napapailalim sa genetika. Ang mga marahas na lipunan ay may posibilidad na manatiling marahas dahil ang mga gene para sa ang karahasan ay tumutulong sa kaligtasan ng buhay. Ang pagsisimula ng isang digmaan ay nagbabago ng genetika magpakailanman. ”

Pahina 208 ng 404

“ Hindi natatapos ang digmaan ... ” murmured Alice.

“ Lahat ng mga digmaan ay mga digmaan ng gene, ” sabi ni Adan. “ Ang mga gene para sa sahod sa karahasan digmaan laban sa mga gene para sa katalinuhan. ”

Ibinagsak niya ang kanyang tasa.

“ Kapag pinipili ng mga kababaihan ang mas matalinong lalaki, ang lipunan ay nagiging mas matalino.

Walang shortcut, walang ibang paraan upang gawin ito, dahil ang mga kalalakihan ay gagawa ng anuman, makuha ang pag-apruba ng mga kababaihan ang kahalili ay kamatayan ng genetic.

“ Ngayon, kapag mayroon kang isang coercive na istrukturang panlipunan . Isang kolektibong moral maling akala talaga na tinawag na Estado, iyon ang katumbas ng pagbibigay kay Bob ng ape isang laser gun. Maraming mga hayop ang hindi alam kung ang mga bagay ay ‘ nang labis. ’ Ang ilan ginusto ng mga ibon ang mas malalaking itlog, ngunit kung bibigyan mo sila ng isang itlog na mas malaki ang kanilang buong katawan. Isang itlog ng ostrich, sabihin ang uupo sila doon, dahil wala ang kanilang talino isang cutoff para sa ‘ nang labis. ’ Ang mga tao ay pareho sa kapangyarihan lalo na, kapangyarihan sa ibang tao. Maaari mong isipin ang lahat ng mga pangunahing emperyo sa buong kasaysayan ng taong dose-dosenang at dose-dosenang mga ito at sila lahat ay nag-crash dahil ang mga pinuno ay patuloy na nagnanais ng higit at higit na kapangyarihan. Tao ang mga nilalang ay walang isang ‘ cutoff ’ para sa ‘ sobrang lakas ’ o, hindi bababa sa, ang mga tao na mayroong cutoff na iyon ay hindi naghahanap o panatilihin ang kapangyarihan bilang mga pinuno.

“ Ang likas na limitasyon sa pangingibabaw ng tao ay blowback mula sa nasakop na tulad ng hindi kasama na male apes ay papatayin ang nangingibabaw na lalaki. Sinusubukan mangibabaw ang iba pang mga tao ay lumilikha ng tiyak na panganib ng blowback.

Gayunpaman, sa patakaran ng Estado, ang isang pinuno ay hindi nahaharap o indibidwal na limitasyon sa kanyang pagkauhaw sa pangingibabaw. Ang isang pinuno ng Roma ay maaaring lupigin ang kilalang mundo; ang isang monarkong British ay maaaring mamuno sa isang third ng buong planeta.

Siyempre, hindi mo maaaring gawin iyon nang paisa-isa, ngunit kung mayroon ka kung magbabayad ka ang iyong mga nagpapatupad ng isang bahagi ng pera na kinuha nila mula sa iba sa pamamagitan ng karahasan pagkatapos ay maaari mong mangibabaw hangga't nais ng iyong puso at, pagdating sa pangingibabaw, ang puso ng tao ay walang hanggan na pagnanasa. Ito ay kahit isang pundasyon ng ekonomiya na ang mga hangarin ng tao ay walang hanggan ngunit ang mga mapagkukunan ay palaging may hangganan.

“ Gaano karaming kapangyarihan ang nais ng mga namumuno kapag walang blowback? Walang hanggan, hindi mga limitasyon o, hindi bababa sa, ang mga limitasyon na naipon sa pagitan ng pagbuo.

“ Ito ang klasikong pattern ng adik. Gusto nating lahat ng kapangyarihan sa kalikasan, sa bawat isa at dito sa modernong mundo, binago namin ang lakas na iyon sa kontrol ng teknolohikal sa likas na mundo at palakasan, at mga debate, at iba pang anyo ng pangigingibabaw-labanan na hindi magresulta sa kamatayan, alinman sa mga indibidwal, o ng ating buong lipunan.

“ Patungo sa wakas, bago ang Cataclysms lalo na sa mga demokrasya ang pagkagumon na ito ay umabot sa hindi maiiwasang rurok. Ang mga konstruksyon ng kaisipan na idinisenyo upang limitahan ang paglaki ng kontrol ng sosyopatiko ng mga namumuno iba't ibang mga batas at panukalang batas at konstitusyon napatunayan bilang kapaki-pakinabang bilang pangako ng isang adik, na palaging nagsasabing: ‘

Isa pa, isa pa!’ “

Pahina 209 ng 404

Ang mukha ni Adan ay parang bato. “ Ang lakas ay lumalaki sa bahagi ng poot at kinakailangan ang poot, dahil hindi mo nais na mamuno sa isang tao na tunay ka pag-ibig, dahil sisirain nito ang malayang kalooban na mahal mo sila. Kailan nakakakuha ka ng kapangyarihan, nakakakuha ka ng mga sycophant, adherents at mga nagpapatupad. Kailan ang mga tao ay nakakaramdam ng isang lumalagong kapangyarihan sa lipunan, ang kanilang unang likas na hilig ay upang magsumite, dahil ang layunin ng kapangyarihan ay upang sirain ang mga hindi nagsumite.

“ Kailangan mong mapoot sa mga pinamamahalaan mo. Kailangan mong tingnan ang mga ito bilang subhuman at ang iyong sarili bilang super-tao upang maaari mong sirain ang mga ito nang hindi nakakagambala sa iyong budhi. Ito ay isang likas na hilig ikaw ay naghahati sa pag-iisip mga tao sa ‘ ang mabuti ’ ang mga sumusuporta sa iyong panuntunan at ‘ ang kasamaan . Ang mga sumasalungat sa iyong patakaran. Ibinabagsak mo ang mga labi ng batas na ‘ , ’ mo lumikha ng mga di-makatwirang parusa – na pinupuno ang iyong mga paksa ng umiiral matakot at pagkatapos ay anihin mo ang lahat ng pagkabalisa at pangamba, at sisihin ang masunurin. Kung gayon, siyempre, dahil ang mga tao ay naghahanap ng kapangyarihan, at poot

walang magawa, ang walang magawa at kawalan ng lakas na nabuo ng mga namumuno ay pagkatapos ay naglalayong sa masunurin, at ang takot ay umaatake sa hindi sumusunod at walang sinuman at walang naiwan upang pigilan ang pagpapalawak ng kapangyarihan ng ang mga namumuno maliban sa hindi maiiwasang pagbagsak, pagkawasak ng lipunan ang mga Cataclysms. ”

Ang mga mata ni Adan ay naka-hood, at halos siya ay naka-panted sa pagsisikap ng kanyang pagsasalita.

“ At, ” bumulong siya, kaya mahina na si Alice ay kailangang sumandal upang pakinggan siya,

“ kapag ang mga pinuno ay may kapangyarihan sa lahat ng mga salitang ibinuhos sa mga tainga ng mga bata, lumikha sila ng isang fairy-tale, isang nakakatakot na kwento, kung saan ang lahat ng mga sakuna nilikha ng mga namumuno ay sinisisi sa masuway at ang lahat ng paraan ang mga sakuna ay naghihintay sa lipunan kung kahit na ang isang maliit na minorya ay sumuway. Ang mga programang ito ang mga bata upang makakuha ng serotonin hindi mula sa pangingibabaw, ngunit ang pagsunod at ang mga programa na sila ay matumbok sa kambal na kakila-kilabot ng pagkabalisa at pagkalungkot hindi mula sa pagsakop, ngunit mula sa pagsuway.

“ At kapag ang mga tao ay na-program sa ganitong paraan, sila ay naging gumon sa pagkaalipin literal na gumon at lalaban sa kamatayan upang manatili inalipin. Kalayaan, kalayaan, budhi lahat ito ay naging mga mandaragit pinananatiling bay sa buong lakas.

“ Ang mga tao ay nagkakamali sa totalitarianism bilang isang top-down system. Oh hindi, hindi ito pinuno na umaatake sa mga mamamayan ito ang namumuno sa mga mamamayan na umaatake sa bawat isa kung sumuway sila ang mga namumuno!

“ Ang pag-agaw ay hindi top-down ang pagkaalipin ay pahalang. Pahalang ang pagkaalipin ay ang tanging pang-aalipin na maaaring magkaroon, dahil ang mga alipin ay napakalawak higit pa sa mga namumuno. Ang pang-aalipin sa lipunan ay umiiral kapag ang mga alipin ay nakakaranas ng takot lamang kapag ang isa pang alipin ay lumalaban sa pagkaalipin.

“ Kapag ginagamit ng mga pinuno ang Estado upang i-program ang kanilang mga alipin upang atakehin ang anuman mga mahilig sa kalayaan, walang makatakas mula sa pagkaalipin maliban sa kabuuang pagbagsak na para sa karamihan ng mga alipin ay nagreresulta sa kamatayan.

“ At ito ang siklo ng kasaysayan ng tao hindi maiiwasan, hindi maipalabas, hindi maiiwasang mangyari. Ang tao ay hindi makayanan ang kapangyarihan, higit pa sa isang gamot ang adik ay maaaring hawakan ang gamot. Kami ay na-program upang maging walang hanggan gumon sa higit pa at higit na kapangyarihan hindi ito sapat, hindi ito nasiyahan, palagi lumalawak hanggang sa gumuho ito.

“ Ang kasaysayan ng aming mga species ay ang kasaysayan ng galit na galit na maling akala na isang walang hanggan ang pagkagumon ay maaaring mapigilan ng mga piraso ng papel at mga konsepto lamang. Ito ay kasaysayan ng mga taong nagbabalik sa edukasyon ng kanilang mga anak sa kanilang namumuno at pagkatapos ay magtaka kung bakit patuloy na nawawala ang kanilang mga kalayaan.

Pahina 210 ng 404

“ Ito ang kasaysayan ng isang species ng aming mga species na patuloy na inuulit ang mantra na ‘ kapangyarihan ay sumisira, at ang ganap na kapangyarihan ay sumisira sa ganap na ’ at panatilihin parin ang pagbibigay ng higit pa at higit na kapangyarihan sa kanilang mga pinuno, at magtaka kung bakit sila ay gumagala mula sa sakuna hanggang sa sakuna hanggang sa kakila-kilabot sa ang Cataclysms. ”

Napuno ng luha ang mga mata ni Alice. “ Ngunit sila ba ay masisisi? Sila ay mga adik, sinanay mula sa kapanganakan hanggang sa hanggang Hindi ko alam kung paano ilalagay ito, inilagay mo ito rin syempre. Maaari bang masisi ang mga sanggol na ipinanganak sa pagkagumon mga adik? ”

Nilinis ni Adan ang kanyang mga labi. “ Iyon ay isang napaka-kagiliw-giliw na tanong. Ito ay hindi panteorya. ”

“ Ano ang ibig mong sabihin? ” tanong ni Alice, nalilito. “ Pinag-uusapan mo ba ang ilang natitirang pinuno? ”

Umiling iling si Adam. “ Oh hindi, Pinag-uusapan ko ang mga pinuno na darating. ”

Namutla ang mukha ni Alice. “ Sinabi mo halos ipinangako mo sana na mayroon kaming nasira sa ikot ng kasaysayan, na ang mga Cataclysms ay hindi na muling darating! ”

Sinabi ni Adan: “ Ginawa ko ang pangakong iyon at susundin ko ang pangakong iyon, o sa halip ang lipunan ay. Ngunit ang mga pinuno ay babalik dahil pupunta kami upang maibalik sila sa buhay! ”

Kabanata 26

Ang aking asawa ay pumasok sa silid at hindi ko mapigilan ang aking sarili, malakas akong humikbi sa kaluwagan Medyo kumbinsido ako na wala ako sa impiyerno, ngunit kung ako ay kahit papaano nandito ako.

Sinubukan ko ring i-crane ang aking ulo ng kaunti, upang makita kung saan siya nanggaling sa aking unang sulyap sa labas ng silid na ito, ngunit ang nakikita ko lamang ay isang sulyap ng isang puting pasilyo na may isang pahiwatig ng ilang uri ng hindi pantay na hadlang sa magkabilang panig ng ang pintuan sa labas.

Tumayo ang lalaking may buhok, tumango sa akin, at umalis sa silid.

Pumasok ang asawa ko at sumandal sa akin, pinipiga ang aking buhok gamit ang isang malambot kilos. Nanlaki ang aking mga mata, at umupo siya sa upuan sa tabi ng aking kama.

Tumingin siya ng isang maliit na mas matanda ngunit nagkakilala kami sa aming twenties, at sa tuwing ako nakita siya pagkatapos ng isang kawalan, mukhang mas matanda siya, dahil ang mga unang impression stick sa utak, at tanggihan ang oras.

“ Magandang umaga! ” aniya, kasama ang dati niyang bahagyang tala ng brisk sarcasm.

“ Kumusta, ” sagot ko.

Hinawakan niya ang kamay. “ Kaya't natutuwa ka na mas mahusay na mahal. Ngayon magpatuloy sa magsimula nagrereklamo! ”

Ang aking mga mata ay lumawak nang bahagya, pagkatapos ay tumawa ako, na lumabas nang higit pa bilang isang pag-deflate ‘ croak. ’

“ Kilala mo rin ako, ” sabi ko.

“ Hindi ba komportable ang kama para sa kanyang Kamahalan? ” Ngumiti siya, sumandal at hinatak ang unan ko. “ Hindi ka ba nakakakuha ng sapat na impormasyon, sa rate gusto mo? Gutom ka ba, hindi komportable, disorient, hindi nasiraan ng loob sa anumang paraan? ”

Malawak ang ngiti ko. Diyos mahal ko siya!

“ Hindi, mahal ko. Masaya lang ako at hinalinhan akong buhay. ”

“ Well! Mukhang tinanggal nila ang higit pa sa plaka mula sa iyong puso! ”

“ Kaya anong nangyari? ”

Tumahimik siya, at nahuli ang boses niya. “ Well, ikaw ay may sakit, at sila talaga matulog ka, o sapilitan ng ilang uri ng pagkawala ng malay, at ikaw lumabas, at nagawa nilang ayusin ang iyong ticker. ”

“ Gaano katagal akong aalis? ”

Sumingit siya. “ Tulad ng masasabi mo mula sa aking pa rin-kabataan na hitsura, hindi masyadong mahaba sa mga geological term! ”

Malinaw na maliwanag sa akin na iniwasan niya ang aking tanong, ngunit kurso pinagkakatiwalaan ko siya nang walang hanggan kaysa sa balbas na multo ni Jane, kaya hinayaan ko ito pumasa.

“ Mabuti ba ang mga bata? ”

“ Hindi sila naririto sa sandaling ito na alam kong tunog imposible, ngunit inaasahan kong magtitiwala ka sa akin kapag sinabi kong hindi ito ang kanilang kasalanan. ”

“ Humihingi ka ng maraming tiwala sa ngayon”, sinabi ko, kahit na wala isang ngiti.

“ Well, kung hindi ko pa ito nakamit ngayon, ayaw mo lang bayaran ang bayarin, ” sagot niya.

May isang maliit na tumigil.

“ Kaya Ako ay may sakit, ako ay natulog, ako ay gumaling? Mas mahusay ako? ”

“ Wala kang dapat ikabahala. Maayos ka. ”

Itinuring ko ito. “ Okay, alam kong hindi ka sumasagot, kaya hindi na ako muling magtanong ngunit kailangan kong isipin na matagal na akong lumabas, kung natagpuan ang isang pagalingin, habang ako ay natutulog? ”

Tinapik niya ng bahagya ang kanyang ulo. “ Hindi ako isang doktor, kailangan mong tanungin sila. Sila sila ginising mo lang ako at sinabi sa akin na mas mahusay ka, at pumasok. ”

“ Gumising ka? Narito ka na sa ospital? ”

“ Halos sa buong oras, ” nagbulong siya, at isang bagay sa kanyang tinig ipinagkanulo ang pagdurusa na dinanas niya.

“ Naaawa ako, ” mahina kong sinabi. “ Sa palagay ko ay natulog lang ito, habang ikaw ... ”

Pahina 212 ng 404

Huminga siya ng malalim. “ Well, ang katandaan ay ang aming parusa para sa lahat ng libre at madaling panahon na mayroon kami noong bata pa kami. ”

Nagkaroon ako ng kakaibang memorya – isang déjà vu ng mga uri ng sinasabi niya ito sa ilan pampublikong lugar.

Ang kanyang mga mata ay lumago nang hindi gaanong alerto. “ Sabihin mo sa akin kung ano ang iyong nararamdaman? ”

“ Ito ay medyo kakaiba ang aking ulo ay naramdaman tulad ng ilang lungsod, Atlantis, na tumataas mula sa karagatan. Ang pagkalito ay umaalis at ang aking katawan ay ito ay napaka kakaiba, naramdaman kong pareho ang walang magawa at kakaibang muscular nang sabay. Ako ako ibig sabihin, hulaan ko na may nag-eehersisyo sa akin, kung hindi man ay mahiga ako mabulok ng isang bagay na mabangis. ”

“ Ano pa? ”

Hinayaan kong dumulas ang aking isip sa aking gulugod, patungo sa aking mga paa't kamay. “ malamig ako ang buto ng utak, ngunit mas mainit sa balat. Hindi ako gutom, ngunit hindi ako nararamdaman buo. Ito ay tulad ng hindi ako kumain ng isang daang taon, ngunit pinakain ... ”

“ Tulad ng gutom bilang isang payat na kabayo, ” sinabi niya isang kakaibang twist sa lumang cliché na Malabo kong naaalala ang pagbabasa sa kung saan.

“ Ano pa? ”

Huminto ako. “ Hindi ko ba ito sasabihin sa mga doktor? At nasaan ang mga bata? ”

“ Mangyaring huwag mag-alala tungkol sa kanila ngayon, ” mahigpit niyang sinabi. “ Ikaw talaga kailangang tumuon sa pagsasabi sa akin kung ano ang nararamdaman mo, kung ano ang nangyayari sa iyong isip dahil na rin, upang maging prangko, lahat ito ay medyo walang uliran, hindi ito anumang uri ng karaniwang lunas ... ”

Hinawakan ko ang aking kamay, at tumigil siya sa pagsasalita kaagad.

“ Tingnan mo, Phyllis, masasabi ko sa mga doktor ang lahat ng nangyayari mamaya. Paano ikaw ba? Ano ang bago ..? ” Natawa ako sa katawa-tawa ng tanong.

“ Alam mo, punan mo ako, punan ang aking mga tainga. ”

Huminga siya ng malalim, at ang kanyang mga mata ay tila nanginginig nang bahagya. “ Nagawa mo ba akala mo patay ka? ”

Nakita ko siyang muling nag-redirect at mas kaunting pasensya sa oras na ito.

“ Sabagay hindi ito tulad ng springing up mula sa isang catnap, ” sabi ko, bahagyang nagngangalit.

“ Hindi ko naramdaman ang parehong hindi mo nararamdaman ang pareho. Ano ang mali sa pagsagot ng ilang mga katanungan? ”

Nag-flush ang pisngi niya. “ Tingnan, sinusunod ko lang ang mga utos ng doktor sila sinabi na huwag pukawin ka at oo, alam kong sasabihin mo na nangangahulugang gumaling ba ako para sa totoong? Oo, ikaw, ngunit hindi ka lamang maaaring mag-

spring mula dito uri ng paghihirap, o sitwasyon. Naaalala mo ba, noong nasa forties ako at lagi kong nais na magsulat ng isang komedya tungkol sa pagtanda? Eh, ngayon na tayo matandang talagang matanda at talagang hindi ito nakakatawa. ”

Napalunok ako ng masakit. “ Ikaw napag-usapan iyon, sa isang pakikipanayam. ”

Pahina 213 ng 404

Nagkibit balikat siya. “ Marahil. ”

Nakaramdam ako ng biglaang pag-agos ng emosyon. Ang mga mahina na salita ay nakatakas sa aking bibig bago. “ Nasaan ako? ”

Tiningnan niya ako ng simpathetically. “ Ang hinaharap, siyempre kung saan ka bababa sa
sa
inaasahang magiging. ”

Ang aking mga maikling sandali ng kalinisan at kapani-paniwala ay tila sumisilaw.

“ Ano ang nangyayari? ”

“ Tingnan ang lumalabas ka sa isang matulog na pagtulog, nararamdaman mo disorient. Narito ako upang tumulong. ”

Sumandal si Phyllis at hinalikan ang aking noo.

“ Ano ang susunod mong gagawin, ilagay ang mga barya sa aking mga mata? ” Napa-snack ako.

“ Nariyan ulit ang nagreklamo kong asawa!

Malugod na malaman na parang nararamdaman mo ang iyong dating sarili. ”

May isa pang huminto na mas awkward. Ang aking pakiramdam ng déjà vu ay nakakakuha mas malakas.

Isang biglaang pag-iisip ang sumakit sa akin: “

Nagising na ba ako bago? ”

“ Bakit mo tinatanong iyon? ”

“ Damn, ikaw ay sinasagot ang aking mga katanungan sa mga katanungan, sa lahat ng oras! ”

Huminto si Phyllis. “ Hindi, hindi ka pa nagising bago ang tulad ng sinabi ko, nakapasok ka isang sapilitan na pagtulog, imposibleng magising nang walang sa labas pagpapasigla. ”

Ang isa pang pag-pause, isa pang shred ng kalahating impormasyon, mas maddening distansya.

“ Tingnan ... ” nagsimula siya, pagkatapos ay tumigil.

“ Ano ang gagawing pinakamasaya sa iyo? ”

“ Oh huwag gawin iyon huwag tumanggi na ibigay sa akin ang gusto ko, at pagkatapos ay tanungin kung ano magpapasaya sa akin. ”

“ Answers, ” simpleng sinabi niya.

Nahirapan akong tumaas, ngunit nakaramdam ako ng biglaang pag-cramping sa aking ibabang likuran.

“ Ano ito? ”

“ Ow ang aking likod ay naspasm! ”

“ Gusto mo ba ng doktor? ”

“ Oh gumawa ka lang ng isang bagay! ”

Tumayo siya nang briskly, hinila ang aking mahigpit na takip at nadama sa likuran ko.

At nagyelo ang aking dugo.

Pahina 214 ng 404

May nawawala...

Maaari kong sniff ang kanyang spray ng buhok.

Maaari kong maipahinga ang mga vestiges ng kanyang karaniwang pabango ngunit isang bagay na mas elemento, isang bagay na mas pangunahing at mammalian ang naipon na intimate scent ng ibang katawan, na natipon sa aking isipan sa loob ng kalahating siglo isang bagay na elemental na tao ay nawawala at ito ay tulad ng isang kakaibang kawalan na ang aking utak ay tumagal ng ilang segundo kahit na simulan ang piraso ng walang bisa.

Bigla akong hinihimok na itulak siya palayo, na para bang siya ay isang imitasyon na mannequin nakasandal sa akin sa malapit na madilim. Naalala ko.

Nasaan ako?

“Ano ang bagay?” nagbulong siya sa aking tainga.

“Wala, wala,” Nag-ungol ako, nagsusumite sa kanyang pagyuko. “Lumipas ito, salamat, okay lang ako.”

“Isang bagay tungkol sa akin?” tanong niya, gumuhit pabalik.

Umiling iling ako.

“Huwag magsinungaling,” awtomatikong sinabi niya, ginulo. “Isang bagay tungkol sa akin pagiging malapit? Malinis ako, sinabi nila sa akin na.”

“Wala ito,” Nag-ungol ako, ang pangamba na nagsisimulang lumago muli sa akin.

Ang kanyang tila tunay na pagkalito ay naglagay sa akin nang madali, kahit kaunti. “Ako pasensya na, hindi ko ibig sabihin na magdusa ka pa.”

Hinaplos niya ang kanyang buhok mula sa kanyang mga mata. “Oh, ayos lang,” siya ay nag-ungol kahit na nakikita ko na iniisip pa rin niya ang tungkol sa isang bagay.

Bigla siyang nagtanong: “ Iba ba ang amoy ko? ”

Sinubukan kong ngumiti. “ Hindi ko alam, tila matagal na. ”

“ Hindi, talagang sinabi nila sa akin na ang iyong pakiramdam ng amoy ay maaapektuhan, ngunit gagawin bumalik. ”

Nakaramdam ako ng sakit sa mukha ng kanyang halatang pagkabalisa. Ang kaliwang kamay ko pinalaya mula dito takip, naabot para sa kanyang kamay.

Nag-atubili siya, pagkatapos ay kinuha ito.

Nagyelo ulit ako. Ang kamay na hawak ko, hindi mabilang beses sa loob ng limampu't limang taon ito

naramdaman na kakaiba bilang isang bag ng mga marmol.

Tumakas ang aking mga salita. “ Ano ang ginawa? ”

Sinamsam niya ang kanyang kamay pabalik, hinaplos ito sa kanyang iba pang kamay.

“ Ano ang mali? ” hiniling niya. “ Lahat ay nagkakamali! ”

Pahina 215 ng 404

Wala akong sinabi. Naramdaman kong kailangan ko ng isang abogado sa langit.

Lumingon siya sa pintuan at sinabi: “ Ito ay Nasa isang bagong gamot ako para sa aking sakit sa buto, marahil ay naiiba ang pakiramdam ng aking kamay. ”

“ Pinagaling nila ako, aking puso, at iyong sakit sa buto habang ako ay natutulog.? ”

Ako ako

nagbulong at biglang naramdaman na ang aking mga labi at bibig ay nakabukas na ngayon bato, kasing tahimik bilang isang estatwa.

Mayroong isang mahabang pag-pause, at ang aking asawa ay tila nag-iisa sa kanyang upuan.

“ Pasensya na, ” aniya, isang luha na tumulo mula sa kanyang mata.

Wala akong sinabi. Napakaganda, hindi ako nakaramdam ng galit, hindi ako nakaramdam ng patay, ako hindi nakaramdam ng pinagmumultuhan o pinahirapan o inilibing sa isang mabaliw na nakakagising na mundo ng isang buhay na buhay.

Ako ay nasa isang mabuting kalagayan ng paghihintay, at tila alam niya iyon kahit papaano.

Sinabi niya ang aking pangalan, ngunit ito ay may kakaibang pampublikong singsing dito, na parang siya pagtawag sa aking pangalan sa isang masikip na partido, sa halip na sa pagpapalagayang-loob ng isang silid ng ospital.

Lahat ng sinabi niya, narinig ko na dati.

Ito ay sinaktan ako ng kakaiba, patagilid, nang naalala ko na gutom na parang payat na kabayo iyon ay isang parirala mula sa kanyang autobiography tungkol sa kanyang karamdaman sa pagkain bilang isang tinedyer, noong siya ay nasa track team.

Ginawa rin niya ang puna tungkol sa pagtanda na hindi nakakatawa sa isang usapan ipakita, noong siya ay nai-publicize ang kanyang libro.

Ang kanyang tono ay pampubliko, masikip. Palagi itong ginagamit upang abalahin ako tungkol sa mga aktor maaari mong sabihin na sila ay kumikilos, at may malay-tao na humanga sa kanilang sarili sariling kumikilos at kung gaano ito kaiba kapag mayroon kang isang aktwal na dokumentaryo, sa mga totoong tao at iisipin ko ang mga aktor na nagsisikap na maglaro ng mga tunay mga tao, at napagtanto na sila ay mabibigo nang lubusan, na sila lamang nagpapanggap na tao.

Ang melodramatic na parirala: “ Sino ka? ” lumutang sa aking isipan.

Pinag-aralan ko ang kanyang mukha, habang siya ay lumingon nang hindi kumikislap.

Ito ay perpekto, perpekto sa kanya. Ang mga spot ng edad ay nasa lumang spattered konstelasyong naalala ko; ang maliit na peklat sa itaas ng kanyang kaliwang kilay mula sa aksidente sa pagbibisikleta, doon mismo. Ang mga kulay-abo na ugat ng kanyang buhok ay nasa haba na papayagan niya bago makakuha ng trabaho sa pangulay.

Isang pangulay na trabaho, sa iyong pagkaikling pagkapatay.

Ito ay sa kanya, syempre at hindi ito sa kanya. Ito ay ang kanyang pampublikong mukha, pampublikong tinig panlipunan sarili lahat ay mula sa labas sa walang kusang at intimate at nabuo mula sa sandaling ito. Siya ay tulad ng isang nagtipon pagrekord ng kanyang mga pahayag sa publiko.

Pahina 216 ng 404

At pagkatapos ay isang memorya na lumutang sa aking isip, mula sa silid bago ito ang lumang silid na tila hindi kapani-paniwala bago sa oras – at isang puting buhok doktor, na palaging nagpapaalala sa akin kay Dr. Welby o kung sino man ang naglaro sa kanya paglalagay ng isang karayom sa aking braso, na sinasabi:

“ Paalam, paalam ... Nagtataka ako kung anong matapang na bagong mundo ang magigising ka.”

Inaasahan ko na ang isang memorya na ito ang una na kamakailan, hindi mula sa aking maagang buhay ay mag-uudyok ng isang baha ng iba pang mga alaala, ngunit tila iyon nangyayari lamang sa mga nobela, dahil ang isang patak na iyon ay ang huling gasp ng isang tuyo mabuti.

Nagpaalam sa akin ang aking sinaunang doktor sa paraang angkop lamang sa libing direktor isang permanenteng paalam, isang pagkilala na hindi namin kailanman magkita muli, sa ilalim ng anumang mga pangyayari, sa anumang uniberso.

At naalala ko ang isang pariralang ginamit ni Nancy Reagan tungkol sa kanya asawa, at ang kanyang mabagal na pagkabulok sa demensya.

Ang mahabang paalam...

Ang aking doktor ay nagbigay sa akin ng mahabang paalam.

At pagkatapos, isa pang gasp isang memorya ng kanyang somber face ... Ang aking kalbo na doktor ay palaging jovial, positibo tulad ni Bill Cosby sa isang sitcom ngunit tulad ni Bill Cosby, paminsan-minsan niya maging patay naseryoso na tumama sa iyo tulad ng isang martilyo.

Isang bagay tungkol sa kahirapan ng pagsasalita ang hindi maiiwasang.

Nakukuha ng lahat ang balitang ito, maaga o huli.

At isang pakiramdam ng gulat, sa isang mahabang patay na silid kung ano ang isang kakaibang parirala! at isang pagnanais na magpatuloy sa pamumuhay, at magpatuloy sa pamumuhay, at magpatuloy.

“ Malayo ako sa hinaharap, hindi ba? ” Bulong ko.

Tumahimik siya, parang nakikinig.

“ Magkano ang nais mong malaman? ” tanong niya.

Huminto ako. “ Magagalit ako kung hindi ko alam ang lahat, ngayon. ”

Tumango siya. “ Saan tayo nagsisimula? Ano ang naaalala mo? ”

“ Ako ay may sakit, at nais kong mabuhay, at sinabi sa akin ng aking doktor na magiging ako isang bagong mundo. Sigurado ako na hindi niya iniisip na maaalala ko ito, hindi iyon mahalaga ngayon. ”

Tumango siya, lahat ng negosyo ngayon. “ Matagal na. ”

“ At ikaw hindi ka asawa ko, maliban kung nagalit ako. ”

Pahina 217 ng 404

“ Hindi ka pa nagagalit. ”

“ Sino ka? ”

“ Nais mo bang malaman ang lahat? ”

“ Hindi ko maisip kung gaano katagal ito, kung maaari nilang pekeng ikaw, nang maayos. Ako ba sa ibang planeta? Namatay ba ako at ito ba ang hindi, lubos na galit. Ito ang lahat ng aking mga nag-iisip na nag-iisip, na magpapatuloy lamang magpakailanman ..? ”

Nagbulong ako, at tila ito ay nagpukaw ng ilang pakikiramay sa loob niya, hanggang sa posible iyon.

“ Sigurado ka bang nais mong malaman ang lahat?” mahina tono siyang nagtanong.

“ Oo. ”

“ Okay. ”

Inabot ng aking asawa ang parehong mga kamay, brushed back ang kanyang buhok, pagkatapos ay tinanggal mukha niya.

Pahina 218 ng 404

Kabanata 27

Kinausap ni David ang natipon na pagpupulong.

Ang mga ulo ng lahat ng mga pangunahing DRO ay natipon karamihan sa tao, ilang virtual.

“ Kaya isang problema na matagal nating pinaghihinalaang bumalik sa pinagmumultuhan kami, kung kaya ko gumamit ng isang lumang colloquialism. Naniniwala ako na ang Roman ay babalik sa ilang sa kanyang tribo, at dapat tayong gumawa ng mga paghahanda para sa posibilidad na iyon. Ang aking solusyon mabigla ka marahil literal ngunit pakinggan mo ako.

“ Tulad ng alam mo, kami ay nag-ostracizing ng mga hindi nagsisisi na mga kriminal sa nakaraan siglo o kaya ito ay hindi kapani-paniwalang bihirang, ilang daang indibidwal lamang iyon kabuuang oras isang mag-asawa bawat taon. Alam mo lahat ang mga pamantayan, mayroon kaming lahat sumang-ayon. Kailangan mong ituring na may kakayahan sa pag-iisip, nakagawa ng mga gawa ng kasamaan, at tumanggi na gumawa ng anumang uri ng pagpapanumbalik, at ang iyong mga biktima ay hindi magbigay ng pagkamagalang. Sa pamamagitan ng lahat ng aming pag-unawa sa papel ng mapayapang pagiging magulang, at ang napakalaking gantimpala ng pananatili sa Civ, hindi dapat gawin ng mga indibidwal na ito talagang umiiral ngunit tinatanggap namin ang libreng kalooban, at ang mga tao ay maaaring palaging gumawa ganap na kakila-kilabot na mga pagpapasya tulad ng malaya nating magdulot ng mga kahihinatnan sa sila.

“ Karamihan sa mga taong ito ay umalis sa Civ, nagpunta sa ilang, at narinig ng hindi na ilan sa kanila ang bumalik at sinalakay ang mga mamamayan, na pumatay sa kanila sa pagtatanggol sa sarili.

Sinubukan din ng isang mag-asawa na bumalik sila, ngunit hindi ma-hack ang aming desentralisadong server, at mabilis na nahuli at pinalayas muli. Ang ilan pa ay bumalik sa kalahating gutom, at pumayag na gumawa pagbabalik, kumuha ng therapy sa pag-uusap at reporma.

Hindi namin talaga ginulo ang aming sarili sa mga fate ng mga na-exile mula sa lipunan na bihira sila at medyo walang problema.

“ Sa pamamagitan ng aksidente, ang aking anak na babae na si Alice ay nakatagpo ng isang tribo sa ilang bilang nila ang isang daan at dalawampu, at maaari silang maging halos masubaybayan pabalik sa isa sa mga unang pagpapatalsik. Isang asawa mula sa ang bayan ng New Eden ay pinalayas dahil sa pakikipagsabwatan sa isang dayuhan pamahalaan upang subukan at muling maitaguyod ang isang Estado sa Civ. ”

Ang bawat tao sa silid ay nanginginig sa pag-iisip.

Nagpatuloy si David. “ Tulad ng alam mo, inilalagay namin ang mga tao sa magkakaibang lokasyon, na may sapat na kaligtasan ng gear at pagkain upang tumagal sa kanila sa loob ng isang buwan at ng kurso, lagi silang tinatanggap, kung handa silang gumawa pagpapanumbalik sa kanilang mga krimen. Sinadya naming inilagay ang mga ito sa liblib
lokasyon – pareho mula sa amin, at bawat isa, dahil sa pag-aalala na isang kahalili ang lipunan ng ilang ay bubuo, at ipakita sa amin ang ganitong uri ng problema.

“ Bilang ito ay lumiliko, ang lalaki at babae na ito ay gumagamit ng mga signal ng usok upang maghanap ng iba pang outcasts, at ito ang pundasyon ng Clan na nakikipag-ugnayan kami ngayon. ”

Isang kalbo na itim na lalaki ang nagtaas ng braso at nagsabi: “ Paano sa mundo nila nakita ang bawat isa
iba pa? ”

Pahina 219 ng 404

Nagkibit balikat si David. “ Medyo mahirap sabihin, ngunit batay sa isang pagsusuri ng kanilang mitolohiya, tila ang unang lalaki at babae ay nagtayo ng isang higanteng apoy sa tuktok ng ang Smudge Mountain, na iginuhit ang iba pang mga straggler sa kanila, at sila ay ipinares hanggang sa ilang paraan, hindi bababa sa inaasahan ko ito, at nagkaroon ng mga bata, at narito kami. ”

Isang matandang babae ang nagsabi ng tiyak: “ Hindi ako sigurado kung paano natin maiiwan ang mga ito, at hindi ako naniniwala na maaari nating isama ang mga ito. ”

Tumango si David. “ Alam nating lahat ang mga peligro ng lumang White Man's Burden. Ito ay tila ang sibilisasyon ay kailangang magbago; hindi ito mailipat maaari rin natin tingnan na mula sa ilang natitirang mga bansang estado. ”

Ang isang lalaki na may mahabang pilak na buhok ay nagsabi: “ Okay, ganito ang nakikita ko ipinapalagay ko iyon ang mga matatanda ay gumagamit ng puwersa laban sa mga bata at laban sa bawat isa, kahit na sa okasyon din. ”

Muli, tumango si David.

Ang lalaki ay brushed ang kanyang buhok pabalik at nagpatuloy: “ Kaya ang mga magulang paglabag sa NAP sa pamamagitan ng pag-atake sa kanilang mga anak at bawat isa. Libreng pagsasalita malinaw naman ay hindi nagbabawal sa pagsalakay sa pagitan ng mga may sapat na gulang, dahil ang mga matatanda malayang pumili kung sino ang nakikinig sa ngunit ang pandiwang pang-aabuso sa mga bata ay paglabag sa NAP, dahil malinaw naman na pinapahamak nito ang pagbuo ng utak at ang mga mahahalagang bata ay walang pagtakas. Kaya, ang mga magulang na ito o ang mga matatanda sa kabuuan na akala ko ang ay lumalabag sa NAP, ngunit ang hindi natin maiiwasan ang mga iyon na-ostracized na kami, kaya ano ang gagawin namin?”

Sinabi ng matandang babae: “ Well, ang anumang mga bata na higit sa apat o limang maaari malamang na hindi isama sa Civ at kakailanganin nating gumamit ng lakas upang paghiwalayin ang mga ito mula sa kanilang mga magulang, na magiging sanhi ng mas maraming trauma sila ang mga bata na ibig kong sabihin. ”

Sinabi ni David: “ Tama, hindi tayo makakapunta at mag-scoop ng mga bata at dalhin ang mga ito dito masyadong traumatiko, at sobrang masamang pag-unlad ng utak para sa pagsasama. Ngunit hindi rin natin maiiwan ang mga ito kung nasaan sila, dahil sila mga biktima ng paglabag sa prinsipyo ng nonaggression. ” Bumuntong hininga siya.

“ Ang unibersidad ay unibersal. ”

Tumango ang lahat, at may katahimikan sa isang iglap.

Ang kalbo na lalaki ay nag-drum ng kanyang mga daliri. “ Kaya hindi namin makukuha ang mga bata, hindi namin magagawa dalhin ang mga bata dito, hindi namin madadala ang lahat dito, hindi namin mai-ostracize ang mga ito ngunit hindi namin pinapayagan ang mga magulang na magpatuloy sa pag-abuso sa kanilang mga anak o bawat isa iba pa. ” Mabilis niyang sinampal ang kanyang mga daliri. “ Halika sa mga tao, mabayaran namin ang malaking Satoshis, kailangang may sagot! ”

Ang malabong paghuhuni ng sirkulasyon ng hangin ay naaanod sa mga tainga ng lahat, tulad ng kanilang kolektibong katalinuhan ay nagpaligid sa problema.

Sinabi ni David: “ Sa aking karanasan, mas mahaba ang gagawin mo upang magkaroon ng isang solusyon, ang mas nakakainis na solusyon ay may posibilidad na. ”

Ang kalbo na lalaki ay nag-scowled. “ At sa aking karanasan, na naglalarawan ng problema hindi malulutas ang problema. ”

Ngumiti si David. “ Tunay na totoo. Kaya, nang walang anumang karagdagang ado, magagalit ako sa iyo ang aking solusyon, hindi bababa sa. ”

Pahina 220 ng 404

Ang bawat tao'y nagtaas ng kanilang mga ulo, at tinitigan siya ng inaasahan.

Hinawakan niya ang relo niya. “ Okay, dalhin ito. ”

May isang panandaliang paghinto, at pagkatapos ay isang maliit na lumulutang na sanggol na naaanod sa pamamagitan ng holographic na kurtina na humantong sa pasilyo. Mayroon itong kulay rosas na balat asul na mga mata, manipis na tousled blonde na buhok, at isang malawak na ngiti ng ngipin.

Nagdala ito ng maliit na kahoy na bow sa maliit na kaliwang kamay nito, at isang quiver na may asul na mga arrow na nakabitin sa likuran nito. Ang kanya? singit ay sakop ng puting tela.

Ang kalbo na lalaki ay bumulong: “ Banal na mata ng Sauron, ano sa mundo iyon? ”

Sinabi ng matandang babae: “ Alam ko kung ano iyon sinabi sa akin ng aking lolo ito, nagpakita sa akin ng ilang mga larawan noong maliit ako. Ano ang tinawag na isang bagay medieval. ”

Sinabi ni David: “ Isang kerub. ”

Dahan-dahang tumango ang matandang babae, nakatitig sa lumulutang na sanggol.

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Well, huwag mo kaming i-suspense! ”

Nag-gesture si David sa matandang babae. “ Sige, Agnes. ”

Matagal nang tumugon si Agnes, pagkatapos ay sinabi: “ Ito ang simula ng Civ. Kapag pinagsama namin ang mapayapang pagiging magulang, pagkatapos ng Cataclysms na nagkaroon kami ng problema sa pagpapatupad. Paano ka makakakuha ng mga magulang upang ihinto ang pagsigaw o pag-atake sa kanilang mga anak?

“ Ang teknolohiyang militar ay binuo noong unang bahagi ng dalawampu't unang siglo na sinamahan ng kakila-kilabot na pagsulong sa panahon ng Cataclysms ay kinuha ng mga tagapagtatag ng mapayapang pagiging magulang, at naimbento nila ang mga ito mga aparato na tinatawag na Cherubs at pinakawalan ang mga ito sa lipunan, at mayroon kami mapayapang pagiging magulang sa lahat ng dako, sa loob ng isang henerasyon. ”

Ang isa pang babae ay nagsabi: “ The Enforcers. ”

Sinabi ng matandang babae: “ Marami silang tinawag na mga bagay. Mga bata-isip, ang mga mata sa kalangitan, mga nagpapatupad, mga kalasag, snappers, Civ-builders. ”

“ Anghel, ” nagbulong kay David.

Tumango ang matandang babae, nawala sa memorya. “ Iyon ang aking paboritong. Ang pinakatumpak. ”

Ang isa pang lalaki ay nagsabi: “ Kakaiba ito kapag bumalik ang iyong mga libro sa kasaysayan buhay. Sigurado ako na nabasa nating lahat ang tungkol dito, matagal na. ”

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Paano sila gumagana?

Paano ito gumagana? ”

Tumalon si David. “ Anak ka ng asong babae! ” nag-snarled siya.

Pahina 221 ng 404

Natigilan ang buong silid sa katahimikan. Ang lumulutang na sanggol ay lumalakad walang pasubali, patungkol sa eksena na may butas na asul na mata.

Ngumiti si David. “ Nakikita mo? Libreng pagsasalita, walang tugon dahil lahat tayo matatanda. ”

Tumawa ang kalbo na lalaki.

Humakbang si David sa kanya, iginuhit ang kanyang kamao.

Agad na ang lumulutang na pagbaril ng sanggol sa pagitan ni David at ng kalbo na lalaki mabilis, halos tila ito ay teleporting.

“ Malapit na paglabag! ” isang mahigpit na malalim na boses ng panlalaki na nakasaad nang patag na hindi nararapat na nagmula sa kulay rosas na bibig ng isang sanggol.

Itinapon ni David ang kanyang kamao sa mukha ng kalbo ng tao ang lalaki ay flinched, pinalaki ang kanyang armas at halos napakabilis upang makita ang sanggol ay gumuhit ng isang arrow, nilagyan ito sa bow. Mayroong isang electric blue flash, at isang bolt ng kidlat na kinunan ang dibdib ni David.

Nanginginig at nanginginig, lumuhod si David, maliit bolts ng kuryente na gumagapang sa kanyang balat tulad ng random na asul na centipedes.

Tumalon ang kalbo ng lalaki. “ Damn, David, okay ka lang ba? ”

Ngumisi si David, hinila ang kanyang sarili sa gilid ng mesa ng obsidian. “ Ito hindi eksaktong masakit, ngunit gulo ito sa iyong mga kalamnan. Mag-hang sa ikaw hindi magagawa ang hindi bababa sa ilang minuto. Ito talaga ang minimum na dosis upang

maiwasan ang isang pag-atake. Inatake ng Anghel ang pisikal na karahasan sa pagitan ng mga matatanda.

At pisikal at pandiwang karahasan laban sa mga bata. Ang mga ito ay ginamit sa pagtatatag ng Civ talaga, sila ang pundasyon ng Civ ngunit sa loob ng isang henerasyon, ang mga pisikal na pag-atake – at pandiwang pang-aabuso sa mga bata ay nagkaroon maging bihira na silang lahat ay nai-decommissioned. Ang ilan ay ipinadala sa mga museyo, karamihan ay nai-recycle, ang ilan ay inilalagay sa imbakan at mayroon kaming isang bungkos bumalik, at na-update ang mga ito nang kaunti, at ito ang aming solusyon. Ang iminungkahi ko solusyon. ”

May katahimikan sa silid. Ito ay maraming upang maproseso.

Sinabi ng lalaking may buhok na pilak: “ Kaya't inilalabas lamang namin ang –, sa tribo na ito, sa paligid sila at sila lang zap lahat ng mga taong inaabuso ang mga bata? ”

Tumango si David.

“ Okay, sigurado ako na ito ay maliwanag na maliwanag, ngunit hindi ko alam ang sagot hindi ang mapang-abuso na mga magulang lamang pumunta sa isang kubo o someplace isang kuweba marahil at pang-aabuso sa kanilang mga anak doon? ”

Ngumisi si David. “ Inaktibo ko ang Anghel na ito sa aking naunang parirala ngayon na ito ay isinaaktibo, mananatili ito sa amin hanggang sa ma-deactivate ito. Pinapagana ang solar, kaya hindi ito mauubusan ng juice. Ipinagtatangol nito ang sarili, kaya hindi mo ito masisira kahit papaano hindi sa ilang. Ito ay awtorisado na gumamit ng hanggang sa nakamamatay na puwersang naitala nito lahat syempre. At kung susubukan mong pumunta sa isang aparador o isang kubo o isang silid o ilang pribadong lugar na rin, maipakita ko sa iyo. Ang bagay na ito ay isang gawa ng sining at sa sining, ang pagpapakita ay palaging mas mahusay kaysa sa pagsasabi!

"Sumama ka sa akin. ”

Pahina 222 ng 404

Si David at ang kalbo na lalaki ay lumabas sa silid ng kumperensya. Isang tunay na pintuan na materialized sa hologram.

Itinaas ni David ang kanyang tinig sa kabila ng pintuan. Ang maliit na kulay rosas na ulo ng Anghel

jerked up isa pang blur ng arrow-shooting, isang flash ng ilaw pula, sa oras na ito at ang Anghel ay dumaloy sa pamamagitan ng isang perpektong hiwa na bilog sa pintuan.

Dinilaan ni David ang kanyang ulo sa butas ng banayad na paninigarilyo. “ Maaari itong i-cut

tungkol sa anumang bagay kahit na mag-drill sa pamamagitan ng bato kung kinakailangan. ”

Binuksan niya ang pintuan at bumalik, ang kalbo na lalaki na malapit sa likuran ng kasunod ng walang-hanggang-ngumiti na anghel.

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Hindi rin ako magpapanggap na nagsisisi sa ‘ iyon tao, ’ ngunit paano kung ang isang tunay na sadistikong magulang ay nakakahanap ng ilang paraan upang makatakas sa driller? ”

“ Ito ay tinawag na isang sNAPper, dahil na-snap nito ang mga taong may kuryente at dahil pinapatupad nito ang NAP. Gusto ko ang mungkahi ni Agnes tawagan natin ito Anghel. Ginawa ito sa hugis na ito sa maging mas nakalulugod sa mga bata. Kaya sila hindi magiging takot. ”

“ Okay, ang Anghel paano kung maiiwasan ito ng magulang kahit papaano? ”

Tumango si David. “ Oh, alam namin kung gaano kalakas ang mga magulang pang-aabuso mayroong isang kadahilanan na nagpatuloy sa daan at limampung libong taon talaga ang buong kasaysayan ng aming mga species at sa gayon ang Angel ay maaari ring pag-aralan ang cortisol, i-scan para sa mga pattern ng asin sa pisngi at mga rate ng paghinga, pinangalanan mo ito. Kung ang isang magulang ay kahit papaano ay inaabuso ang isang bata sa labas ng Anghel maingat na mata, ang anghel pagkatapos ay malumanay na nagtatanong sa bata, naghahanap ng stress mga pattern at pag-iwas sa contact sa mata. Sinusuri din nito ang mga antas ng cortisol ng magulang pati na rin ang mga endorphin, na ilalabas kung ang magulang nasiyahan sa pang-aabuso. ”

Malungkot ang mga mata ng matandang babae.

“Kung siya ay isang sadista. ”

Tumango si David. “ Tama. Kung ang lahat ng katibayan ay tumuturo sa pinakabagong pag-abuso, ito nagbibigay ng isang dobleng paggawa ng koryente sa magulang na talagang nasasaktan, tiwala sa akin! ”

Sinabi ng matandang babae: “ Hindi ko maalala, naisusulong ba nito ang mabuting pag-uugali lahat? ”

Umiling iling si David. “ Hindi, pagpapatupad lamang ito. Lahat ng stick, walang karot. ”

“ Alam mo ba kung bakit ginawa ang pasyang iyon? ”

Nakatitig si David sa palakaibigan na lumulutang na kerubin. “ Oh oo, ako pinag-aralan nang malalim ang bagay na ito. Ibig kong sabihin, alam mo, isa sa gitnang kakaiba ang mga maling akala sa kasaysayan ay ang ideya na kung hindi gagawin ng gobyerno isang bagay, hindi magagawa ang bagay na iyon.

Kung hindi nagbibigay ang gobyerno edukasyon, walang mai-edukado kung hindi itinatayo ng gobyerno ang mga kalsada, walang mga kalsada na itatayo. Ito ay isang galit na galit na maling akala, alam mo lahat ito ay tulad ng sinasabi na kung kumuha ka ng isang higanteng bato mula sa gitna ng isang stream, ang tubig magpapatuloy pa ring dumaloy sa paligid ng butas! ”

Pahina 223 ng 404

Ang mga mata ni David ay lumipat mula sa bawat tao. “ Ito ay naging kapag ang mga magulang ay pinigilan na abusuhin ang kanilang mga anak, sila kusang-loob, isipin mo lamang uri ng naimbento ng mapayapang pagiging magulang sa kanilang sarili.

Tulad ng kung kailan tayo tinanggal ang kapangyarihan ng mga namumuno, ang mga DRO ay lumitaw nang kusang. Kailan ipinagbabawal ang karahasan, ang kusang pagsasaayos ng sarili ay natural na lumitaw hindi maiiwasang at napakabilis.

Ang pagtatapos ng edukasyon ng gobyerno ay tungkol sa sampung araw ' nagkakahalaga ng kaguluhan ilang mga klase na gaganapin sa mga garahe, ang mabilis pagbili ng mga paaralan ng gobyerno na kung saan ay mabilis na pinabayaan ang at ang kasalukuyang sistema ng karanasan sa anino ng magulang lumitaw ang edukasyon sa loob ng isang buwan o dalawang at medyo nanatili ang pareho mula pa noon. ”

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Kaya't inilabas lamang namin ang sa tribo na ito, at pagkatapos ay ano? ”

Ngunit si David. “ Halika, hindi kami mga savages! Mayroon kaming isang bilang ng mapayapang mga tagapagtaguyod ng pagiging magulang na perpektong handang mag-deploy sa Clan kung pinahihintulutan sila, na uri ako ng pagdududa.

Ngunit walang magbibigay kami ng impormasyon at pagsasanay at mga mapagkukunan, anupaman nais nila sa parehong oras habang pinapayagan namin ang mga anghel na protektahan ang mga bata. ”

Sinabi ng matandang babae: “ Ito ay kaya tech-y!

Bakit hindi lamang gumamit ng mga tao? ”

“ Tuloy. ”

“ Well, nakikita ko kung bakit sa nakaraan kailangan nila ng mga robot, dahil bilyun-bilyon ang mga bata ay inaabuso, sa buong mundo, kaya imposible na walang sapat na mga tao, at karamihan sa mga tao ay nais na abusuhin ang mga bata, ito ay isang sadistikong edad, dahil lahat sila ”

Sinabi ni David: “ Buweno, hindi ito bilyun-bilyong tao sa pagtatapos ng mga Cataclysms. Tandaan, nagsimula kami sa ilang milyon lamang, pinakamahusay na hulaan.

Ang mga nakakita sa mga sakuna na darating, sila ang nagtatrabaho ang kanilang pinakamahirap na masira ang ikot ng kasaysayan, at ibigay sa amin ang Civ. ”

“ Tama, tama ngunit bakit hindi gamitin ang mga tao eksperto kasama ang tribo na ito? Mukhang maliit na freaky na magkaroon ng mga sanggol na ito na naglalakad sa

paligid, na-zapping ang mga taong nagpapalaki ang kanilang mga kamay laban sa kanilang mga anak. Nag-aalala ako tungkol sa psychotic break.”

Pinalaki niya ang kanyang kilay, huminga ng malalim.

“ Sabagay, susunod na ang sadism pintuan sa masochism, at ang malupit na mga magulang ay maaaring matutong mahalín ang pag-zapped o baka handa silang palakihin ang mga Anghel kahit na sa nakamamatay na puwersa, sa pagkakasunodsunod sa.. Ibig kong sabihin pinag-uusapan natin ang tungkol sa ilang mga seryosong primitive na personalidad dito! ”

Dahan-dahang tumango si David. “ Lyon ay tiyak na isang. Hindi isang panganib nang eksakto, ngunit isang posibleng kinahinatnan. Ito ay hindi kapani-paniwalang nakasisigla para sa mga pang-aabuso na itigil ang pag-abuso sa ibabalik nito ang kanilang sariling mga pagkabata, ang kanilang budhi kung sila mayroon pa ring isa at maaari itong maging sanhi ng isang kabuuang pagbagsak sa pagkatao at oo ang ilang mga tao ay maaaring pumili upang talagang makapinsala sa kanilang sarili sa pamamagitan ng paghihimok sa ang mga anghel na tiyak na magiging traumatiko para sa mga bata, ngunit unibersidad ay unibersidad. Lyon ang dahilan kung bakit hindi namin pinakawalan ang mga ito sa Mga istatistika ng istatistika. Sasagot lang sila sa terorismo, pagtaas. Dagdag pa makakahanap sila ng mga paraan upang hindi paganahin ang mga ito. ”

Ang tinig ni David ay tumindi.

Pahina 224 ng 404

“ Tingnan ang alam nating lahat, sa paligid ng talahanayan na ito, sa buong Civ, na hindi natin mai-base moralidad sa mga kahihinatnan.

Ang ‘ Mga Resulta ’ ay isang anyo ng mysticism, dahil maaari kang mag-imbento ng anuman ang kinalabasan para sa anumang iminungkahing pagkilos lahat ng ‘ pragmatism ’ ay paralisado ang moralidad. Masasabi ko: ‘ Well, ang mga magulang hindi titigil sa pag-abuso, kaya ang mga Anghel ay magtatapos ng malubhang pinsala o pagpatay ang mga ito na kung saan ay mas traumatiko para sa mga bata, kaya dapat nating hayaan lamang bagay maging. “

Ipinakalat ni David ang kanyang mga kamay sa isang kilos ng walang kapaki-pakinabang na kawalan.

“ Ang mga kahihinatnan ay mapapahamak ipinatutupad namin ang prinsipyo ng nonaggression, anuman ang mga kahihinatnan! ”

Tumahimik siya sandali.

“ Hindi namin gagamitin ang mga tao dahil ang mga pang-aabuso ay hindi kapani-paniwalang sensitibo sa pagkawala ng katayuan, at mahirap maramdaman na napahiya ng isang makina lamang. Inaatake sa pamamagitan ng isang tao ay magiging sanhi ng agarang paglala; ang henyo ng ang mga anghel ay mas mahirap gawin ang parusahan nang personal.

Kung mayroon kami mga tao doon, ang mga bata ay magiging mas panganib tulad ng gagawin ng mga magulang. ”

Sinabi ng kalbo na lalaki: “ Okay, nakukuha ko ang pisikal na pang-aabuso, iyon lang pagbabasa ng wika ng katawan at pag-sniff para sa cortisol. Ngunit ang bagay na pang-aabuso sa pandiwang, na tila imposibleng maunawaan, para sa akin. Mga magulang pa rin pag-aralan ang kanilang mga anak na kung saan ang ilang mga bata ay tila napopoot ng higit sa spanking at iwasto ang kanilang mga anak, at gabayan ang kanilang mga anak kung paano sa mundo ay isang robot dapat malaman ang linya sa pagitan ng pandiwang pagwawasto at pandiwang pang-aabuso? ”

Tumango si David. “ Naririnig ko ang sinasabi mo, ngunit ang mayroon ka problema sa pagkakaiba sa pagitan ng dalawa? ”

Huminto ang kalbo ng lalaki. “ Sa palagay ko ito ay tulad ng karamihan sa mga bagay mayroong ilang mga bagay ang malabo gitna na mahirap i-unpack, ngunit ang karamihan sa mas matindi medyo halata ang mga posisyon. ”

“ Ang Anghel ay idinisenyo upang magbigay ng babala kung nakita nito ang tinig na stress, cortisol, pagtaas ng dami at tibay ng kalamnan lahat ng mga palatandaan ng poot. Ito ay dumating preprogrammed na may maraming mga parirala ng pandiwang pang-aabuso ang dati: pagtawag mga pangalan, nagpapahiwatig ng kawalang-kakayahan, pag-unibersal sa mga pusta, pagkukunwari sa moral nakakainsulto sa pagkatao, lahat ng bagay na iyon. Kung hindi talaga ito magpapasya, nagpapadala lamang ito ang pag-record sa amin at nagbibigay ng babala at maaari kaming magpasya pagkatapos ng isang manu-manong pagsusuri. Hindi ito perpekto, syempre ngunit napakalaking pagpapabuti nito.

Tingnan ang alam nating lahat na hindi ko maipapataw ang solusyon na ito nang unilaterally, kaya't ako bukas sa anuman at lahat ng iba pang mga mungkahi. Ngunit ito ang pangunahing katotohanan: hindi namin magagawa iwanan mo sila doon, at hindi namin sila madadala dito.”

Ang debate ay pabalik-balik para sa karamihan ng hapon. Ilang tinig ay pinalaki pa, na naging sanhi ng mabilis na lumulutang na Angel ngunit libre pinasiyahan ang pagsasalita, at ang paglawak ng mga Anghel ay nanalo sa araw.

Kabanata 28

Kumatok si David sa pintuan ng silid ng hotel ng Roman.

Ilang araw na niyang hindi nakita ang nakatatandang lalaki. Ang silid ng hotel ay sinasadya kamangha-manghang isang buong dingding ng mga tunay na bintana na may dalang view ng ang karagatan sa itaas, at isang nakasisilaw na coral reef sa ibaba. Ang mga Zero-gravity tikleshowers, mga silid na nasa loob ng silid, mga silid ng paghihiwalay ng paghihiwalay, ang buong gawa.

Pahina 225 ng 404

Ngunit pagkatapos bumalik mula sa Atlantis, isinara ng Roman ang mga kurtina, ginamit wala, walang kinakain, sinabi wala.

Nais ni David na ibigay sa kanya ang kanyang puwang ngunit kailangang makipag-usap sa kanya ngayon, at sa wakas ay nakakuha ng isang robot maid upang buksan ang pinto.

Madilim ang silid, tahimik at naamoy ang malabo ng isang nabubulok na kagubatan.

Hinayaan ni David na ang kanyang mga mata ay umangkop sa kadiliman kaysa sa pagbukas ng isang ilaw.

Umupo si Roman sa gilid ng isang madilaw na sopa.

“ Sigurado ka bang hindi mo na kailangan? ”malumanay itong tinanong. “
Nararamdaman mo ba
hindi maayos? ”

Walang sinabi ang matandang mandirigma, ang kanyang ulo sa kanyang mga kamay.

“ Roman? ” tanong ni David. Gumawa siya ng kilos upang patahimikin ang sopa.

Wala.

“ Ipapalagay ko na tapos na ang aming paglilibot?”

Lumapit si David kay Roman. Sa dilim, napansin niya na ang sopa ay sinampal at sinaksak mayroon pa ring isang steak kutsilyo na nakadikit mula sa isang napunit na unan.

Siyempre hindi niya alam kung paano patayin ito.

Kaya karahasan!

“ Tumahimik ka sa huling oras na nag-usap kami.

Ayaw mo nang malaman pa tungkol sa iyong kasaysayan? ”

Tumingala si Roman, ang mukha niya ay parang isang smudge ng uling sa dilim.

Sinabi ni David: “ Tulad ng sinabi ng aking ina, hayaan ang kaunting ilaw sa paksa! ”
Sumenyas ulit siya, at bahagyang binuksan ang mga kurtina.

Naupo siya sa isang armchair sa tapat ng Roman at sumenyas siya upang matiyak na hindi ito ginawa
tanungin mo siya kung gusto niya ng meryenda.

Sinabi ni David: “ Nasubaybayan namin ang iyong kasaysayan ang iyong mga ninuno ay na-ejected mula sa Civ para sa halos lahat ng gravest crime nagsisimula sila ng isang DRO na may hangarin na muling maitaguyod ang isang Estado. ”

Dahan-dahang tumango si Roman. Ang kanyang mga mata ay naka-hood, malungkot, nagtatanggol.

“ Sigurado bang napatunayan ang kanilang kaso? ” tinanong niya nang may mapurol na kampanilya.

Tumango si David. “ Syempre sasabihin kong ‘ oo, ’ ngunit hindi ko inaasahan maniwala ka sa akin.

Sasabihin ko sa iyo ang mekanismo kung saan sila natagpuan sa labas, at maaari mong sabihin sa akin kung may katuturan ka.

Pahina 226 ng 404

“ Nagsimula sila ng isang DRO ang lalaking ito at babae, maaga pa, ilang sandali matapos ang pagtatapos ng Cataclysms. Mayroong isang bilang ng mga pangkat na nagpupumilit upang ibalik ang Estado, kung gayon sasabihin, ngunit ang lipunan ay masyadong magulong at nagkalat para sa anumang pangkat upang makakuha ng pag-akyat. ”

Nagkibit balikat si David. “ Ireland, millennia na ang nakaraan, tumagal walong daang taon nang walang anumang gobyerno, nangyari ito bago, ngunit ang mga tao kailangan pa rin ng kolektibong seguridad, kawanggawa, resolusyon sa pagtatalo, mga kalsada kahit papaano at mas mahaba ang muling paglikha ng Estado ay nananatiling bay, higit pa ang mga boluntaryong organisasyon ay pumasok upang punan ang walang bisa. Nagkaroon ng isang pangkalahatang kakila-kilabot ng karahasan na malawakang na-trauma sa buong populasyon dahil walang nakatakas sa Cataclysms, dahil sigurado akong alam mo. Natagpuan namin ilang mga sinulat ng Lumang Mundo tungkol sa Mapayapang Magulang, na nagawa namin kumalat, at ang mga tamang ideya ay nagsimulang mag-ugat. ”

Malumanay ang tinig ni David. Nakatitig sa kanya si Roman.

“ Walang pagbubuwis, walang indoktrinasyon ng kabataan, isang kakila-kilabot na karahasan, ang prinsipyo ng nonaggression sa wakas ay inilapat sa mga bata kusang-loob at mapayapa mga solusyon sa kolektibong mga problemang panlipunan at ang pagtaas ng isang henerasyon na walang interes sa krimen, walang pagkamaramdamin sa pagkagumon, walang labis na katabaan, walang hypersexuality, mabuti at makatwirang gawi sa kalusugan pinalaki ng mga magulang na gaganapin nang personal na mananagot para sa mga pagkakamali ng kanilang mga anak at lahat ito ay nangangahulugang iyon ang karaniwang mga bogeymen na gaganapin ng Estado upang bigyang-katwiran ang pagkakaroon nito wala doon sa parehong oras na napakalawak na mga kapalit ang mga tradisyunal na pag-andar ng Estado ay nasa lahat ng dako.

Ipinakalat ni David ang kanyang mga kamay. “ Kapag iniisip mo ang pangkalahatang haba ng tao kasaysayan, ito ay halos magdamag. Ngunit ang parehong bagay ay totoo sa pagkaalipin nagpatuloy ito sa halos lahat ng kasaysayan ng tao, at natapos nang mabilis at sa sandaling natapos na ito, hindi ang isa ay nagtalo para sa pagbabalik nito.

Mapayapang pagiging magulang, isang walang kuwentang lipunan lahat sila naging pinakadakilang pagsulong sa kasaysayan ng tao.”

Hinayaan ni David ang kanyang mahinahon na tinig na gumana upang mapawi ang malinaw na kaisipan ng Roman at emosyonal na pagbagsak.

Ngumiti si David.

“ Ang iyong pangalan ay patuloy na nagpapaalala sa akin. Alam mo ba na ang mga sinaunang Roma alam ang lahat tungkol sa steam engine at iba pang mga pangangailangan ng ikalabing siyam rebolusyon sa pang-industriya? ”

Nagkibit balikat si Roman.

“ Ngunit wala silang interes na nasa pagpapalit ng paggawa ng tao makinarya, dahil nagmamay-ari sila ng mga alipin ang kanilang buong ekonomiya ay itinayo sa ang kanilang mga likod. Ang mga aparato sa pag-save ng labor ay binabawasan ang halaga ng pisikal na paggawa kaya bakit mo nais na mamuhunan sa makinarya na sumira sa halaga ng iyong alipin?

Bumuntong hininga si David.

“ Hindi, hindi maaaring maganap ang Lumang Mundo habang mayroon pa ring pagkaalipin at maaari kang bumalik at basahin ang lahat ng mga hysterical idiots na ito, kapag ang katapusan ang pagkaalipin ay iminungkahi lahat sila ay nagsasabi ng parehong bagay, tulad ng isang mantra ng moron: ‘ Oh, ngunit pinipili ng mga alipin ang koton at ang pagkain kung wala tayo mga alipin, magtatapos tayo ng hubad at gutom! ’ ”

Mahinahon na chuckled si David. Isang napakalaking manta ray ang lumubog sa maliwanag na makitid haligi ng karagatan sa pagitan ng mga kurtina.

Pahina 227 ng 404

“ Nagkaroon sila ng kakaibang pantasya naniniwala sila na dahil sa isang hindi makatarungan ang sitwasyon ay gumawa ng isang bagay, walang paraan na maaaring mangyari gumawa ng isang bagay na mas mahusay! Kabaliwan! Halika sa kung ang isang lipunan ay tumatakbo sa nakaayos kasal, ipinatupad ng Estado at may nagmungkahi ng isang sistemang kusang panliligaw, ang eksaktong parehong moral na ito ay sisigaw na walang sinuman magpakasal maliban kung sila ay pinilit, at walang mga pamilya o mga relasyon o mga bata, at lahat tayo ay mamamatay sa loob ng isang henerasyon! ”

Tumawa si David ng malungkot, pinipiga ang kanyang mabuhangin na buhok.

“ Sa tunay na indoctrinated, ang katotohanan ay palaging hindi kilala kaysa sa kanilang wildest mga pantasya. Ang buong paglalakbay na ito ay tulad ng paglalakbay sa oras para sa iyo. Isipin kung ipinadala ako sa oras sa debate ng pang-aalipin, at sasabihin ko sa mga tagapagtaguyod ng proslavery: ‘

Hindi mo kailangang mag-alala tungkol sa koton at prutas at mga gulay na pinili sa hinaharap, dahil sa loob ng ilang maikling dekada, higanteng mga robot kalahati ng lapad ng isang patlang ay gagamit ng malaking metal na armas upang pumili ang trigo at barley isang higanteng bukid sa loob lamang ng isang oras! At ang mga higanteng robot na ito ay pinapagana ng durog na dinosaur juice mula sa daan-daang milyong taon na ang nakakaraan at pagkatapos, hindi masyadong mahaba pagkatapos nito, mas maliit na mga robot na may metal ang mga daliri na pinong bilang mga binti ng isang spider ay pipiliin ang mga prutas at gulay at gumana sa buong araw at buong gabi, na pinalakas ng ilaw ng araw! ’ ”

Umiling iling si David.

“ Tatawagin nila akong mabaliw, dahil ang mga tao ay tunay na naniniwala na kaya nila tumpak na mahulaan ang napalaya na hinaharap ng isang malayang sangkatauhan. Ngunit ang hinaharap hindi malalaman, dahil sa libreng kalooban na nangangahulugang maaari lamang nating gamitin mga prinsipyo upang mag-navigate kung saan kami pupunta unibersal na mga prinsipyo dahil ang mga namamahala sa mga may kapangyarihan ay palaging takutin tayo ng mga kahihinatnan na kahihinatnan sa pagkakasunud-sunod upang makaligtaan ang aming mga nakapangangatwiran na kasanayan. Dalawang bagay ang pumapatay sa pag-iisip sa isang tao: pagpukaw at

takot. Ang pagpuno ng mga isipan ng masa na may mga nakakatakot na kwento tungkol sa mga kasalanan ng pagsuway gamit ang impiyerno sa nakaraan; pandemika, rasismo, digmaan at gutom bago ang Cataclysms ay nangangailangan na maingat mong iwasan mga prinsipyo, at nakatuon sa mga kahihinatnan na haka-haka. Ito ay tungkol sa sopistikado bilang isang sumpa ng voodoo, kung narinig mo ang mga ito. ”

Papasok na ang ilaw sa silid. Ang mga leonfish at tamad na seahorses ay nagtipon sa labas ng hindi nakikita na baso.

“ At kung susubukan mong magpatakbo ng isang advanced na lipunan batay sa primitive pamahiin ang pinakadakilang pagkatao na maaari mong mahulaan ang hinaharap ng kalayaan pagkatapos ay magtatapos ka kung saan palaging nagtatapos ang mundo.

Ang pagsira sa mga kalayaan sa pamamagitan ng paghula ng isang kakila-kilabot na hinaharap ay lumilikha nito ang panghuli matutupad na hula. At ito ay tunay na kakila-kilabot kung gaano karaming mga tao ang kailangang magdusa at mamatay para sa amin upang malaman ang araling iyon, ngunit kami ay isang kakaibang species kami ay karaniwang sa halip ay mamamatay kaysa sa napatunayan na mali at nakalulungkot, ang kalikasan ay nagbibigay sa atin nais sa isang regular na batayan o hindi bababa sa, dati siyang. ”

Malayo ang tinig ni David.

Tumayo si Roman, lumuhod ang kanyang tuhod.

“ Aking mga ninuno, ” buong-buo niyang sinabi.

Pahina 228 ng 404

Kumurap si David. “ Oo, pasensya na, ito ay isang kwento na sinasabi ko sa aking sarili o iba pa madalas, at ito ay isang tangent sa ngayon. Ang iyong mga ninuno nagsimula sila ng isang DRO ang pagtatanggol DRO, na tiyak sa pagsasaliksik at paglikha o pagbili ng armas upang maprotektahan ang rehiyon mula sa pagsalakay sa isang bungkos sa kanila pagsimula, ngunit hindi sila kinakailangan, dahil walang panlabas na Estado talagang interesado sa pagsalakay sa aming rehiyon. ”

Nagngisi si Roman. “ Hindi ako naniniwala sa iyo. ”

“ Bakit hindi? ”

Nanlaki ang matandang lalaki. “ Dahil ito ang magiging aming huling pag-uusap. Hindi gusto ng estado ng isang libreng rehiyon na malapit sa lalo na kung ang libreng rehiyon ay matagumpay dahil ang pinakamaganda at pinakamaliwanag ay tatakas sa kalayaan at ang tagumpay ng libreng rehiyon ay magpapahina sa mga argumento para sa Estado. ”

Namula si David sa sorpresa.

“ Totoo iyon ang baha ng mga taong tumatakas sa Statism ay halos hindi naniniwala at kinamumuhian kami ng mga pulitiko at pinuno, ngunit hayaan kong ipaliwanag ito sa ganitong paraan: sabihin natin na mayroong dalawang rehiyon, isa ang tinatawag natin ‘ Bukid, ’ at isa nating tinawag na ‘ Wilderness. ’ Ang Bukid ay ganap na gumagana, mayroon itong pananim at hayop at bakod at makinarya, at gumagawa ng maraming pera habang ang Kamangmangan ay iyon lamang: isang hindi naka-marka na lugar na walang pag-uukol sa lahat. Kung nais mong kumita ng pera at wala kang etika kung aling rehiyon ang ginagawa ikaw ang bahala? ”

Ang mga mapurol na mata ni Roman ay nakitid, nakakaramdam ng isang bitag. “ Ang Bukid. ”

“ Bakit? ”

“ Sino ang nagmamalasakit? Tapos na, maaari mong simulan ang paggawa ng tama ng pera malayo . ”

“ Kanan at kapag ang mga pamahalaan ay pumalit sa ibang bansa, ano sila talagang kumukuha? Kinukuha nila ang sistema ng pagkolekta ng buwis. Ang bansa ay isang Bukid isang libreng rehiyon ay isang Kamingawan. Kung kukuha ka ng libre rehiyon, ano ang makukuha mo? Walang gobyerno, walang mga korte ng Estado, hindi kabang-yaman, walang bullion, walang koleksyon ng buwis, walang mga paaralan ng gobyerno na maaari mong gawin paulit-ulit at gamitin upang indoctrinate ang populasyon. Walang gitnang pagpapatala ng ang populasyon, walang accounting para sa lokasyon, kita, assets, pagmamay-ari ng armas walang census, wala. Ano ang iyong pagkuha? Isang mahusay na armado ‘ kawala ’ nang walang paraan upang kumita mula sa populasyon. Walang paraan upang sakupin mga ari-arian dahil ang pera ng crypto ay hindi maaaring makuha. Isang bansa ang nagtatanghal ng isang solong lalamunan para sa iyo upang pisilin ang isang libreng rehiyon ay nakakalat, hindi pinamamahalaan, hindi alam at ang populasyon ay hindi sanay sa pagsunod! ”

Labis na nakaupo si Roman, nanginginig ang kanyang ulo. “ Oo, ngunit ang kapangyarihan ay para sa kapangyarihan. Ito hindi lamang tungkol sa paggawa ng pera.

Kung mayroon kang libreng kagubatan, sisirain ito ng mga estado dahil dito nagbabanta sa kanilang kapangyarihan. ”

Tumawa si David, nasisiyahan na tila nabuhay muli si Roman.

“ Medyo tama, nakikita ko kung bakit napakahusay ng iyong mga ninuno. Kami ay protektado mula sa pagsalakay para sa agarang materyal na makakuha ngunit ang aming banta sa kapangyarihan ng mga kalapit na Estado ay makabuluhan, tama ka! Dahil sa mapayapang pagiging magulang, hindi namin kailangan ng maraming policing sa loob ngunit mayroong mga umiiral na banta mula sa mga kalapit na Estado, kaya ang mga Defense DRO ay nilikha. ”

Pahina 229 ng 404

Nakanguso si Roman. “ Nakikita ko ang tungkol sa isang libong mga problema sa mga iyon. ”

“ Tuloy... ”

“ Kailangan ba natin? ”

“ Hindi, ” sabi ni David. “ Ngunit wala akong hinihiling, at alam kong hindi ka kailanman babalik. Gusto ko ang iyong sagot. ”

Si Roman ay nakaupo sa katahimikan ng mahabang panahon. Ang mga ripples ng ilaw sa likuran niya, naaninag mula sa tubig, binigyan ang malaking silid ng itsura ng isang sa ilalim ng dagat na kweba.

“ Well, ” sinabi niya sa wakas. “ Gusto kong isipin na kung nais mo ng kapangyarihan, ikaw mangako lamang na protektahan ang mga mamamayan ng malayang rehiyon, kunin ang kanilang ano, bitcoin? at gamitin lamang ito upang pondohan ang iyong sariling Army, at sakupin ang rehiyon. Ang mga taong desperado para sa proteksyon ay palaging sumusuko sa kanilang kalayaan. ”

“ Totoo. Gitnang aralin ng nakaraan. Ito ang dahilan kung bakit ang kasaysayan ay isang serye lamang ng pagtalon scares sa isang bulkan, pinapatakbo ng mga namumuno. Kaya ano ang solusyon? ”

Nagkibit balikat si Roman. “ Walang solusyon. Ito ay isang vacuum ng kuryente mapuksa ang Estado, isa pang bumangon upang maganap.

Namatay ako, bumangon ang anak ko. ”

Nag-usap si David sa pagitan ng kanyang mga ngipin.

“ Alam kong maraming hihilingin mula sa isang ligaw na tao mula sa ilang, ngunit kailangan mong mag-isip tulad ng isang negosyante kung nais mo upang malutas ang mga problemang ito. ”

“ Hindi ako isang mapahamak na negosyante! ”

“ Maaari mo akong kunin sa pangangaso. ”

“ Ano? ”

Ngumisi si David. “ Nasa lugar ka ng aking kadalubhasaan. Pupunta ako sa iyo, ikaw maaaring kumuha ako ng pangangaso, turuan mo ako kung ano ang alam mo at panoorin akong makukuha lahat ng mali! ”

“ Sinasabi mo na Ginagawa kong mali ang lahat? ”

Tumawa si David. “ Hindi, siyempre hindi, mahusay kang mahusay. Ngunit sa halip na maging isang nag-aalinlangan, kailangan mong maging isang tinderero. ”

“ Hindi talaga ako. ”

Bumuntong hininga si David. “ Oo, ngayon ikaw ay tungkol sa katumpakan totoo ito, ikaw hindi, ngunit hindi mo maiintindihan ang mundo na tumanggi sa iyo kung tumanggi ka.

Subukan ito sa halip na maging isang tao na naglulunsad ng mga problema sa isang iminungkahing solusyon, maging isang taong nagsisikap na ibenta ang iyong solusyon sa akin! ”

“ Ano ang ibig mong sabihin? ”

Pahina 230 ng 404

“ Well, nang ang mga tao ay unang dumating sa Defense DRO, lahat ay walang pag-aalinlangan, at natatakot, at nais na ipagtanggol lamang ang kanilang sarili kaya ang mga pinuno ng mga Defense DRO na ito noong sila ay isang panukala lamang kailangang ibenta ang kanilang mga ideya sa pangkalahatang populasyon, na natakot nang eksakto kung ano ang pinag-uusapan mo, na kukuha ng Defense DRO ang kanilang pera at bumili ng ilang mga robot na pagkatapos ay sakupin.

“ Ngunit ang isang tao ay kailangang tumingin sa buong mundo upang malaman kung ano ang mga panganib paggawa ng serbesa at makipag-ayos o nagbabanta sa mga dayuhang aktor. Karamihan sa mga tao maaaring ipagtanggol ang kanilang sariling mga tahanan kinakailangan ng isang tunay na dalubhasa upang ipagtanggol ang isang buong rehiyon preemptively kung maaari. Kaya kami sa rehiyon na ito, kung mas maliit ito kailangan ng mga tao upang mag-scan at kumilos laban sa mga pagalit na aktor ngunit sila ay natakot sa mga taong kumukuha ng kanilang pera, pagkatapos ay kunin ang mga ito. Kaya isipin na ikaw ang iyong ninuno, at sinusubukan mong ibenta ang mga tao sa ideya ng isang Defense DRO isa sa marami, dahil ito ay paglabag sa prinsipyo ng nonaggression upang magtatag ng isang coercive monopoly. Pano mo gagawin ibenta ang mga ito? Paano mo haharapin ang kanilang takot na kukunin mo lang ang kanilang pera, at lumikha ng isang bagong Estado upang mamuno sa kanila? ”

Nag-scow muli si Roman. “ Kailangan ba ito? ”

Nagkibit balikat si David. “ Depende kung paano mo tinukoy ang salita. Ito ang iyong kasaysayan, ang kasaysayan ng iyong tribo, ang mga desisyon ng iyong mga ninuno na tumutukoy kung paano ka mabuhay ngayon. ”

Nagdilim ang mga mata ni Roman. “ Kaya't dapat kong ibenta sa iyo ang aking kakayahang ipagtanggol ka, nang hindi nagbabanta sa iyo? ”

Tumango si David.

Huminga ng malalim si Roman. “ Well, kakailanganin kong bigyan ka ng isang account ng lahat ng ginagawa ko, lahat ng aking sandata at pananaliksik, o anumang at kailangang maging na-verify ng ibang tao, isang independiyenteng marahil isang katunggali, o lahat ng aking mga katunggali. At kailangan kong ilagay ilang pera maraming pera ligtas sa isang lugar, at kailangan kong ibigay ito kung ako napatunayan na hindi tapat sa mga sandata na mayroon ako, o kung ano ako pagbuo. ”

Itinaas ni David ang kanyang mga kamay, na para bang magkadikit. “ Kamanghang-manghang.

Napakaganda!

‘ Hindi isang negosyante. ’ Oo lahat ng nangyari. At ang bawat Defense DRO ay nakikipagkumpitensya sa presyo ang presyo ng pagtatanggol sa rehiyon.

Kaya ang anumang DRO na bumili ng mas maraming armas at kakailanganin mo ng maraming dapat gawin sa isang malayang armadong rehiyon ay kailangan maghanap ng ilang paraan upang pondohan ang upang magbayad para sa karagdagang sandata.

Kailangan nilang humiram, o itaas ang kanilang mga presyo na nangangahulugang kanilang ang mga customer ay kailangang magbayad nang higit pa, alinman sa paraan. Gayundin, ang isang bangko ay kailangang sumang-ayon sa lihim na pautang ng pera sa isang Defense DRO alam na ang Depensa na ito ang DRO ay malamang na subukan na lumikha ng isang bagong Estado, na magkakaroon noon pumipilit na kapangyarihan sa bangko! Hindi nangyari! ”

Pinagsama ni David ang kanyang mga daliri.

Pahina 231 ng 404

“ Lahat ng nasa libreng merkado ay magkakaugnay.

Ang bawat pautang sa isang Defense DRO kailangang suriin at ginagamit namin ang Bitcoin, siyempre, kaya publiko ang ledger, hindi maaaring pautang nakatago. At bawat Defense DRO ay nanonood ng iba tulad ng isang lawin pag-scan para sa anumang akumulasyon ng nakatagong armas at kung may nakita silang anumang, ini-advertise nila ito nang malawak na takutin ang impiyerno sa labas ng mga rogue na mga customer ng DRO na agad na ihinto ang kanilang mga pagbabayad, na magdulot ng mapanganib na DRO pagbagsak. At ang anumang institusyon na sumusuporta sa rogue DRO ay mawawala din mga customer at iba pang mga DRO. Ang mga nakikipag-usap sa mga hindi pagkakaunawaan sa sibil tulad ng ang mga kontrata ay titigil sa pagpapatupad ng anumang mga kontrata para sa anumang institusyong rogue.

Gayundin, ang mga ulo ng rogue DRO ay aakusahan sa limot, para sa kung ano tinatawag na fiduciary misduct nagbabanta sa halaga ng nilalang sa pamamagitan ng imoral na pagkilos at mawawala ang lahat ng mga pinuno, ang kanilang mga bahay, ang kanilang pagtitipid, pangalan mo ito! Tandaan: walang corporate kalasag para sa mga pinuno ng institusyonal. Ang dating tanong na nanonood ng mga tagamasid? Ang tanging tunay na sagot: lahat, sa pamamagitan ng pagpili ng merkado! ”

Umiling iling si David.

“ Hindi, walang insentibo na subukang muling likhain ang Estado at bawat insentibo upang magbigay ng panrehiyong pagtatanggol bilang mura at mabisa bilang makatao posible. ”

Tumayo si Roman. Isang bagay sa abstract na pag-uusap ay nakakapagod siya. “ Ngunit ito ang nangyari. Sabi mo. ”

Tumango si David. “ Ito ang nangyari. Ang iyong mga ninuno ay lumikha ng isang Depensa DRO, at natapos sa labis na armas pinondohan sila ng mga dayuhang gobyerno, upang mag-institute ng isang Estado sa libreng rehiyon at durugin ang ating kalayaan. ”

May isang pag-pause.

Tinanong ni Roman: “ Paano sila nahuli? ”

“ Ang kanilang kontrata sa kanilang mga customer ay nagpatupad ng isang buwanang pag-audit. Lahat ay accounted para sa, lahat ng mga armas at pananaliksik ngunit mayroong isang pagkakamali sa pagitan ng pagkonsumo ng enerhiya at mga mapagkukunan na ginawa. Isang katunggali ang Defense DRO ay nagpapatakbo ng isang heat scan mula sa orbit, at inihambing ang mga resulta sa mga nakaraang buwan. ”

Ngumiti si David.

“ Iyon ang aking mga ninuno. Ipinapahayag nila ang makabuluhang pagtaas mag-ingat at binalaan ang mga customer ng DRO ng iyong ninuno ng panganib.

Humiling sila ng isang mas detalyadong pag-audit na nagpahayag ng isang underground bunker kalahating puno ng mga drone ng robot. Nagkaroon ng isang napakalaking kaguluhan, hangga't maaari isipin ang pinakamasamang takot ng lahat na

nagkatotoo at ang kanilang mga customer kanselahin ang kanilang mga kontrata, at ang santuario at pera ay inaalok sa anuman pinuno ng dayuhan o marangal na handang ilantad ang balangkas at iilan ang dumating pasulong, na may mga dokumento na nagpapatunay dito. Sinubukan ang iyong mga ninuno, ngunit ang ang ebidensya ay lampas sa labis. ”

May isa pang mahabang paghinto.

Sa wakas sinabi ni Roman: “ Mayroon bang alok para sa kanila na manatili sa lahat? ”

Pahina 232 ng 404

“ Iyon ay isang malaking debate, sa oras na ang Civ ay walang mekanismo para sa ostracism o pagpapatalsik nang walang posibilidad ng pagpapanumbalik, dahil doon ay hindi kailanman naging mga krimen ng kadakayang ito. Ito ay talagang kaakit-akit pagbabasa, pagpunta sa mga makasaysayang archive. Ang pangkalahatang pinagkasunduan ay imposible ang pagpapanumbalik, na binigyan ng kadakilaan ng pagtataksil talaga.

Ngunit ang ilang mga tao ay nagtalo na mahalaga na ang iyong mga ninuno binigyan ng pagpipilian na manatili o umalis sa kung hindi man, magiging mas madali para sa kanila upang i-play ang biktima. Ang iminumungkahing pagpapanumbalik ay medyo makabuluhan mawala ang lahat pag-aari, lahat ng mga kontrata, at nagtatrabaho bilang manu-manong manggagawa para sa isang katunggali DRO sa loob ng dalawampung taon. ”

Nilinis ni Roman ang kanyang mga labi. “ Akala ko ang iyong pulutong ay hindi gumawa ng manu-manong paggawa. ”

“ Oo, totoo iyon sana ay nagtrabaho sila sa tabi ng mga robot. Ngunit sila maaaring manatili, at ang kanilang mga bagong kontrata ay ipinatupad at makilahok sila sa ekonomiya. ”

Ang araw ay naglalagay sa karagatan sa labas ng mga kurtina. Nag-iiwan ng pulang ilaw sumayaw sa mukha ni David.

“ Ngunit pinili nilang mamuno sa impiyerno kaysa sa paglilingkod sa langit, ” bumulong si Roman.

Dahan-dahang tumango si David. “ Ginawa nila. ”

May mahabang katahimikan.

Sinabi ni David: “ Ngunit sa kanilang paraan, gumawa sila ng napakalaking serbisyo sa Civ.

Minsan ang pinakamagandang bagay na magagawa ng ilang tao ay nagsisilbing babala sa iba. Wala nang sinubukan na muli. ”

“ Ano ang nangyari sa mga pinuno ng dayuhan? ”

“ Oh, nagkasakit sila at namatay, ” Sinabi ni David na mahigpit.

Tumango si Roman.

Tumayo si David at gestured para magbukas ang mga kurtina.

Ang sikat ng araw ay baha sa silid, na ginagawang kapwa lalaki ang mga lalaki.

Hinaplos ni David ang kanyang mga mata pagkatapos ay lumingon kay Roman.

“ At pagkatapos, ang iyong mga ninuno ay lumipas mula sa kaalaman ng Civ, at nagpunta sa ilang. ”

“ Hindi sila isterilisado? ”

“ Hindi, iyon ay isang paglabag sa prinsipyo ng nonaggression. ”

“ Kaya, sila makapal na tabla. Hindi iyon itinuturing? ”

“ Ito ay. Ngunit muli, hindi kami gumagawa ng mga desisyon sa moral batay sa mga kahihinatnan, dahil iyon ay isang naiisip na pantasya. Pinili nilang gumawa ng mali, pinili nila tanggihan ang pagbabalik, pinili nilang umalis. Ano ang nangyari pagkatapos nito. ”

Humakbang pasulong si Roman. “ Ngunit ngayon, mahalaga ito sa iyo. ”

Pahina 233 ng 404

Bumuntong hininga si David. “ Hindi ito personal, Roman. Hindi ito ang mahalaga sa akin ito kung ano ang mahalaga sa moralidad, sa unibersidad, sapagkat iyon ang pundasyon ng lahat ng nakamit natin, at kung masira natin at basagin pa natin, kung gayon ang lahat ay maaaring magkahiwalay. ”

Ang Roman ay nag-snort ng mapait. “ Iyon ay apela sa mga kahihinatnan kung narinig ko isa! ”

Itinuring ito ni David na may sorpresa. “ Hindi, tama ka, tama ka. Hayaan hilingin ko sa iyo ito kung nakakita ka ng isang tao na malapit sa pagtulog mula sa isang bangin, at mahulog sa ang kanyang kamatayan, pipigilan mo ba siya? ”

“ Yeah maliban kung siya ay isang kaaway. ”

“ Hindi ka namin kaaway, ” sabi ni David na may malaking kabigatan.

“ Sa palagay mo ako ay sleepwalking? ”

Tumahimik si David. “ Hindi mahalaga kung ano ang iniisip ko tungkol sa iyong mga motibo, o ano nasa isip mo, dahil hindi iyon layunin, hindi ito mapatunayan. Oo, alam mo na inaabuso mo ang iyong mga anak alam ko, tinawag mo itong ‘ pagtuturo ’ at ‘ kultura ’ at ‘ tradisyon, ’ ngunit wala sa mga bagay na iyon. Sinaktan mo ang iyong mga bata. ”

“ Ginagawa namin, ” sinabi ng Roman na hindi nag-iisa.

“ Ikaw ay pasalita nang malupit sa iyong mga anak.

Tinatawag mo silang mga pangalan at parusahan sila. ”

“ Pinarusahan nila ang kanilang sarili, tulad ng sinabi mo. ”

“ Ano? ”

Sumulong si Roman ng isa pang hakbang.

“ Sinabi mo, tungkol sa aking mga ninuno, na pinili nilang gumawa ng mali, at maiwasan pagbabalik at kaya pinili nilang umalis. Pinapatupad mo ang moralidad, hindi parusahan lang ang mga indibidwal, di ba? ”

“ Oo. ”

“ Pareho ito sa amin. Mayroon kaming mga patakaran para sa aming mga anak at ang mga patakaran na iyon hindi di-makatwiran, at hindi sila dapat ipatupad sa galit, at mahalaga sila sa aming kaligtasan at tulad ng pinili ng aking mga ninuno na umalis, ang aming mga anak pumili ng parusa, sa pamamagitan ng pagsuway sa mga patakaran. ”

Nag-isip sandali si David. “ Ngunit sila ay mga bata.

Ginawa ng iyong mga ninuno ang kanilang mga pagpipilian noong sila ay may sapat na gulang. ”

“ Ngunit sinasabi mo at walang katapusang inulit mo ang mga pagpipilian sa may sapat na gulang ay nakondisyon ng mga karanasan sa pagkabata pang-aabuso, tulad ng pagtawag mo rito. Isang batang lalaki na ay inabuso kahit na sa aking mga pamantayan na pagkatapos ay naging isang kriminal ay mas mababa responsable para sa kanyang kriminalidad, dahil siya ay inaabuso, di ba? ”

“ Totoo iyon, ” mahina na sinabi ni David. “ At iyon ang dahilan kung bakit kami ay nakatuon nang husto sa mga pag-scan, at pag-uunawa kung aling mga bata ang inaabuso at ititigil ito ang pinagmulan. ”

Pahina 234 ng 404

“ At mayroon bang mga Scan, kapag ginawa ng aking mga ninuno ang kanilang ginawa? ”

“ Mayroong, ngunit hindi halos tumpak. ”

“ Kaya kung ang kriminalidad bilang isang may sapat na gulang ay batay sa pang-aabuso bilang isang bata ano nangyari sa aking mga ninuno, noong sila ay mga bata, na naging mga ito tulad ng mga kriminal? ”

Itinuring ito ni David ng mahabang panahon.

Nagpatuloy si Roman. “ Nakita kita na ang may mahusay na empatiya at lambing nakikipag-usap sa – Christina, ang ina ng dalawang batang lalaki, na marahas, ngunit nagkaroon ng pinsala sa utak mula sa kanyang tumor at hindi mo siya hinatulan, ikaw hindi tumanggi sa kanya, hindi mo siya pinalayas mula sa iyong lipunan. Siya ay napinsala sa pisikal, sa kanyang isip maaari mo bang sabihin sa akin nang may ganap na katiyakan na ang aking mga ninuno ay hindi rin napinsala sa pisikal, sa kanilang isipan? ”

Bulong ni David: “ Hindi ko kaya. ”

“ At ito ang dahilan kung bakit hindi mo ako maituturing na isang kaaway, ” sinabi ni Roman nang mahina, humakbang ulit.

“ Dahil ang iyong mga ninuno ay kumilos na may takot sa tribo at poot laban sa aking mga ninuno, ipinagbabawal ang mga ito laban sa lahat ng ito ‘ bagong kaalaman ’ tungkol sa bata pang-aabuso at kriminalidad. Pinahid mo lang ang iyong magic wand na tinawag ‘ libreng kalooban ’ at sinipa sila. Natakot ka na ang iyong bagong lipunan maaaring hindi gumana na maaaring makuha ito ng ibang Estado kaya ikaw kailangan ng isang tao sa Krus, isang tao sa Kalbaryo, isang scapegoat, isang halimbawa upang takutin ang iba. At nagtrabaho ito sinabi mo lang sa akin, wala kailanman sinubukan na muli! ”

“ Nakapanayam sila tungkol sa kanilang nakaraan! ”

Sigaw ni David, nabasa ang kanyang pisngi.

“ At nakita kong nakikipanayam ka kay Christina tungkol sa kanyang nakaraan. Hindi siya tumpak, dahil nasira ang utak niya. Ang memorya ay isang pisikal na bagay, di ba? Kung ako nasira ang mga ninuno, baka hindi nila maalala ang nangyari! Ano sa palagay mo ba ay nagawa ko, nakaupo sa nasirang silid na ito, mula nang sinabi mo ako? ”

Marahas niyang tinapik ang kanyang sariling swarthy noo. “ PAG-iisip! ”

Binuksan ni David ang kanyang bibig, pagkatapos ay isinara ito muli.

Mas mahina, tinanong ni Roman: “ Nakapanayam ka na ba ng isang masamang tao?

“ Tukuyin. ”

Nagkibit balikat si Roman. “ Well, isang taong may mahusay na Pag-scan bilang isang bata, walang utak pinsala, walang trauma, walang mga sakit na gumawa lamang ng kasamaan, nilabag ang iyong prinsipyo ng nonaggression. ”

“ Mahirap na tanong, ” bulong ni David.

“ Sabihin mo sa akin, ” sabi ni Roman, sa isang bahagyang mapanunuya na tono, na ginagaya si David.

Pahina 235 ng 404

Humakbang pabalik si David. “ Well, kung hindi ko pa nakapanayam ng isang kasamaan tao, kung gayon ang kasamaan ay palaging pinsala sa utak at samakatuwid ay hindi masama, ngunit isang lamang anino na itinaon ng sakit. Ngunit kung nakapanayam ako ng isang masamang tao, sasabihin mo na ang aking paggamit ng ‘ libreng kalooban ’ ay isang uri lamang pamahiin, isang pariralang ipininta ko sa mga pag-uugali na hindi ko maintindihan. ”

Ngumiti si Roman sa matinding kasiyahan. “ Tama iyon. ”

Si David ay lumingon nang paulit-ulit, na parang pag-scan sa kanyang memorya sa labas.

“ Mayroong palaging isang paliwanag, ” sinabi niya sa wakas.

Tumango si Roman. “ At ang paliwanag na ito ay laging napatunayan, sa pamamagitan ng ilang uri ng pag-scan o pamamaraan? ”

Tumahimik si David ng matagal.

Pagkatapos ay sasabihin mo na ang aking paggamit ng ‘ libreng kalooban ’ ay isang uri lamang pamahiin, isang pariralang ipininta ko sa mga pag-uugali na hindi ko maintindihan. ”

Ngumiti si Roman sa matinding kasiyahan. “ Tama iyon. ”

Si David ay lumingon nang paulit-ulit, na parang pag-scan sa kanyang memorya sa labas.

“ Mayroong palaging isang paliwanag, ” sinabi niya sa wakas.

Tumango si Roman. “ At ang paliwanag na ito ay laging napatunayan, sa pamamagitan ng ilang uri ng pag-scan o pamamaraan? ”

Tumahimik si David ng matagal.

Malapit na malapit si Roman sa mukha ni David.

Sunenyas siya patungo sa lahat ng mayroon sila nakita lahat ng mga kababalaghan at pagkagambala ng Civ, sa kalangitan, lupa at dagat.

Pahina 236 ng 404

“ Ngunit masasabi ko sa iyo ito: walang sinuman dito ang ‘ mabuti ’ ngayon maaaring sila perpekto, maaaring maging masaya sila, maaaring maging kahanga-hanga, ngunit hindi sila mabuti, dahil wala silang tukso na maging masama, sapagkat sila ay pinalaki sooo mapayapa at marahil iyon ay langit, marahil iyon ay paraiso, ngunit ako mas gusto ang pag-igting, mas gusto ko ang tukso, mas gusto ko ang panganib ng kasamaan, at kung tayo kailangang disiplinahin ang ating mga anak upang mapanatili ang mahalaga sangkatauhan. ” Siya ay nagkibit-balikat nang mahusay. ”

“ Bigyan ang iyong mga kalaban ng kanilang pinakamahusay na mga argumento. ” bulong ni David.

“ Ano? ”

“ Wala, wala ... ”

Umiling iling si David, na parang naglilinis ng tubig mula sa kanyang mga tainga. Malalim siya hininga.

“ Ok, ngunit sabihin sa akin ay isang mas bihasang mangangaso sa pamamagitan ng kamay, nang walang mga busog o sibat o anumang mga bitag o armas? ”

Nag-snort si Roman. “ Maging isang crappy hunter.”

“ Ngunit kakailanganin ang higit na kasanayan upang mahuli ang isang usa gamit ang iyong mga kamay na hubad. ”

“ Diot kasanayan. ”

“ Maaari ka bang mahuli ng usa sa iyong mga hubad na kamay? ”

Nag-scowled si Roman at umiling iling. “ Kaya ano? ”

“ Kaya, ” sinabi ni David na matatag, “ handa kang manghuli nang may mas kaunting kasanayan, upang manghuli ng mas mahusay na o mas mahusay. Ito ay kukuha ng mas maraming kasanayan upang mahuli ang usa gamit ang iyong mga hubad na kamay ngunit nagugutom ka, kaya binaril mo ang usa sa isang arrow! ”

“ Kaya? ” hiniling ni Roman.

Tumahimik si David, nangongolekta ng kanyang mga iniisip. “ Kaya, bawasan mo ang iyong libreng kalooban iyong mga pagpipilian upang maging mas mahusay, upang maging mas mahusay! Maaari mo pa rin piliin na itapon ang iyong bow at arrow, at subukan at hawakan ang usa ngunit hindi mo kailanman gagawin, dahil hindi ito gagana! At kung iminungkahi mo iyon iyong pangangaso party, tatawanan ka nila, kahit na maaari mong magawa upang makamit ito sa lahat ng nagtutulungan. Kaya na-urong mo ang iyong mga pagpipilian, upang mapagbuti ang kinalabasan. Sa madaling salita, ‘ kasanayan ’ ay hindi nangangahulugang ‘ maximum na kakayahan, ’ ngunit sa halip ‘ pinakamahusay na kinalabasan. ’ Isang bihasang ang mangangaso ay nagdadala sa bahay ng pinakamaraming karne wala siyang pinakamahusay na posible kakayahan, dahil ang kakayahan ay mahalaga lamang sa pagkuha ng karne! ”

“ Ang iyong punto? ”

Pahina 237 ng 404

“ Kaya tinanggal namin ang nabawasan s ilang mga pagpipilian, upang magkaroon ng pinakamahusay na posibleng kinalabasan, tulad ng pag-alis mo ng ilang mga

pagpipilian tackling deer upang makuha ang pinakamahusay na posibleng kinalabasan, na nakakakuha ng karne! Ang isang armadong bowman ay kakailanganin ng mas maraming kasanayan kaysa sa isang twoarmed bowman, ngunit hindi mo pinutol ang isang braso dahil mas maraming kasanayan ang palaging mas mahusay na kasanayan, di ba? ”

Tumanggi na sumagot si Roman. Ang mas malalim na sikat ng araw ay napuno ang silid. Ang mga anino ng isda swam laban sa malayong pader.

Nagpatuloy si David: “ Kaya sa pamamagitan ng pagpapalaki ng mga bata nang mapayapa, nagtatapos sila makatuwiran, mapayapa, produktibo, masaya ang kasanayan ay nasa kaligayahan, hindi sa ‘ pagtagumpayan ng tukso ’ lamang tulad ng para sa iyo, ang kasanayan ay sa pagkuha ng karne, hindi pagtagumpayan artipisyal mga hadlang tulad ng pagputol ng isang braso o sinusubukan na mahuli ang usa sa pamamagitan ng kamay. Gumagamit ka ang iyong teknolohiya upang ituon ang iyong mga kasanayan sa mga layunin – at gayon din kami! Ating ang teknolohiya ay tinatawag na ‘ mapayapang pagiging magulang, ’ at ang layunin ay kaligayahan ang ang pamamaraan ay kabutihan. ”

“ Ngunit hindi ito kabutihan kung hindi mo ito pipiliin! ” sigaw ni Roman.

“ Ang birtud ay hindi ang pagpipilian, ngunit ang pamamaraan tulad ng isang mangangaso ‘ kasanayan ’ ay hindi kanya layunin, ngunit talagang pagkuha ng karne! Ang kakayahan ay nagsisilbi sa layunin, ang layunin ay ang punto! Tinatanggal lamang namin ang mga hadlang sa pare-pareho ang kabutihan ang dahilan ng TAG1> ay humahantong sa kabutihan ay humahantong sa kaligayahan, at ang pang-aabuso sa bata ay nagpapabagabag sa atin kapasidad para sa kadahilanan, na gumagawa ng kabutihan na hindi kapani-paniwalang hamon, at kaligayahan nang walang katapusang mailap. Hindi namin binabalot ang aming mga anak sa pagtugis kaligayahan, tulad ng hindi mo pag-cripple ang iyong mga mangangaso sa pagtugis ng karne.

Walang nagising at talagang nais na maging ‘ birtud ’ ang kabutihan ay ang paraan upang ang wakas, na kung saan ay kaligayahan! ”

Sumandal ang Roman at umungol: “ Iyon lang ang nakalulungkot na pag-ibig ng kasiyahan, nais na maging ‘ masaya ’ sa lahat ng oras isang tamad na droga na gumon sa droga crap! Kami ay mga kalalakihan, goddamn ito! Ipinanganak tayo upang magsikap, magpupumilit pagtagumpayan ang mga hadlang. ” Itinaas niya ang kanyang

braso at ibinaba ang kanyang bicep. “ Aming kaluluwa ating sarili ay tulad ng mga kalamnan, pinapalakas lamang nila ang paglaban at tinanggal mo ang lahat ng pagtutol, at naging flaccid at maluwag at tamad! ”

Huminga si David. “ Nagagalit ka kapag nag-strike ako ng isang nerve. ”

Paced pabalik-balik si Roman. “ Huwag subukang kontrolin ang aking galit pag-uuri nito, iyon ang girlish. ”

Sinabi ni David: “ Bumalik ka bukas. ”

Sinulyapan ni Roman si David. “ At kung nais kong manatili? ”

Umiling iling si David. “ Hindi mo magagawa. ”

“ Tulad ng aking mga ninuno. Ngunit wala akong ginawa na krimen. ”

“ Mayroon ka, ” sinabi ni David na flatly. “ Inabuso mo ang iyong mga anak. ”

“ Sila ang aking mga anak! ” snarled Roman.

“ Hindi, hindi sila. Nabibilang sila sa mundo, sa moralidad at sa kanilang sarili, na hindi mo maaaring lumabag. ”

Halos ngumiti si Roman. “ Gayunpaman pinapalayas mo ako. Ikaw ay hindi tipunin ang aking Clan sa mga lambat at ilagay kami sa isang zoo dito gagawin ng aming mga anak manatili kami! ”

Pahina 238 ng 404

Inilagay ni David ang kanyang mga kamay sa kanyang mga hita.

“ Hindi na nagsasabi na ang iyong mga anak ay walang bayad sa moralidad ay tulad ng sinasabi na ang iyong mga anak ay walang bayad sa grabidad.

Ang moralidad ay layunin, unibersal ito ay ang mga batas ng pakikipag-ugnayan sa pagitan ng mga bagay tulad ng mga batas ng pisika, ngunit

kasama ng mga tao. ”

“ At paano mo balak ipatupad ang mga batas na ito, kung ilalabas mo ako? Ang mga batas ng pisika ay hindi nangangailangan ng iyong interbensyon. ”

Nakatitig si David kay Roman, pagkatapos ay nagbulong: “ Strike me. ”

Huminto si Roman. “ Hindi ito, hindi ito paglabag sa iyong nonaggression prinsipyo kung tatanungin mo ako, di ba? ” Umiling iling si David.

Kinulong ni Roman ang kanyang kamao, itinaas ito at pagkatapos ay isang lumulutang na kulay rosas na blonde na sanggol inukit ang isang butas sa paninigarilyo sa pamamagitan ng puting pader at binaril ang isang maliwanag na asul na arrow sa kanyang gulugod.

Kabanata 29

Tumanggi si Roman na ibalik sa kanyang tribo sa isang bus ng langit “ Tulad ng isang package! ” kaya't siya at si David ay lumayo ng isang maikling distansya, at tinakpan ang natitirang distansya sa paa. Isang footlesser isang higanteng crate na dinala ang sarili, kahit na hindi sa paa sinundan ang mga ito sa isang daluyan na distansya.

Habang sila ay strode sa ilalim ng sliding shade-branches ng mga puno, itinapon ni David paminsan-minsang sulyap sa itinakdang mukha ni Roman. Abala ang mas matandang mandirigma pag-concocting ng ilang uri ng kuwento upang maipaliwanag ang mga bagong pag-unlad na maiintindihan ni David, tingnan ito nang malinaw, ngunit binigyan niya si Roman ng kanyang puwang, hindi nais na makagambala sa anumang naratibo sa pag-save ng mukha sa mas matandang lalaki ay lumilikha.

“ Hindi mo ako papayag na mag-scan para sa kanila, ” sabi ni David sa kalaunan. “ Kumusta ka alam kung nasaan ang tribo? ”

Nanggisi si Roman. “ Ang aming mga paggalaw ay hindi random. ”

Hindi siya itinapon upang sabihin pa, kaya ang pares ay lumakad nang tahimik. Si David sa likuran ni Roman, na may isang surer na kahulugan kung saan ang mga firm ng mga footfalls.

“ Paumanhin na hindi mo kukunin ang alinman sa aming mga consultant ng pagiging magulang, ”David.

“ Malalaman natin ito. ”

Maya-maya, umakyat sila ng isang maliit na mossy burol, at tumitig sa isang malapad mababaw na pagkalumbay, puno ng mga puno ng cherry, tangled undergrowth at darting mga ibon.

Sinabi ni Roman: “ Ito ay isang lumang bunganga. ”

“ Mula sa Cataclysms, ” nagbulong kay David.

Pahina 239 ng 404

“ Mayroon kaming isang kwento, sa aming Clan, na una kaming sinipa mula sa impiyerno, at pagkatapos ay sinipa kami mula sa langit. ”

Muli, tumanggi siyang ipaliwanag. Makalipas ang isang minuto o dalawa, lumipat si Roman bigla, ibinaba ang mga mossy na bato sa pagkalumbay sa ibaba.

Ang mga miyembro ng Clan ay nakahiga sa lilim ng mga puno ng cherry, pagtakas sa stealthy pagtaas ng init ng tanghali. Ang mga bata ay naglaro ng isang laro ng nakahuli ng mga petals habang nahulog sila.

Ipinapaalalahanan si David kung gaano kalaki ang ginawa ng mga tao sa malayong nakaraan at sa kasalukuyan, din. Sa karamihan ng Sinaunang Europa, mga serf ag nagtrabaho lamang ng dalawampung oras o kaya sa isang linggo, at sa mga buwan ng taglamig, ang mga pamilya na karamihan ay naka-huddled sa ilalim ng mga kumot, nagsasabi ng mga kwento at nagpapanatili ng init.

Ang Sinaunang Espanya ay may limang buwan ng pista opisyal sa isang taon. Ang tunay na manic at lantaran na hindi matatag ang workaholism ay talagang nag-ugat mula sa ikalabinsiyam hanggang dalawampu't unang siglo. Maaga pa, ito ay dahil sa

Ang Rebolusyong Pang-industriya ay nagtatayo ng kapital mula sa wala kalaunan, ito ay dahil mataas ang buwis na ang bawat isa ay kailangang magtrabaho nang walang kabuluhan sa oras lamang panatilihin.

Ang ilang mga batang lalaki ay tumalon sa kanilang mga paa ng isang maikling distansya bukod sa Roman lumapit, at hinampas ang kanilang kanang kamay laban sa kanilang mga dibdib.

Binati nila si Roman gamit ang isang salita na hindi maintindihan ni David siya ibinalik ang kanilang pagbati, tumulo ang kanyang sariling dibdib.

Mabilis na kumalat ang salita, at ang dalawang anak ni Roman ay dumating at lumuhod sa harap niya. Hinawakan siya ang kanilang mga noo sa isang kakaibang malambot na kilos; tumayo sila at yakap siya, sumali sa isang sandali ng kanyang asawa.

Si David ay tumayo nang awkward habang ang tribo ay yakap at nag-chat. Tila doon ay maraming upang abutin sa mga kapanganakan, mahusay na hunts, dalawang pagkamatay isang natural at tatlong ' bagong mga balbas. '

Mula sa naririnig ni David, umiwas ang Roman sa anumang detalyadong pagsusuri tungkol sa ang oras niya sa Civ. Ang mga hindi malinaw na tugon ay lumulutang sa mga nakaraang mukha na sabik na sabihin sa kanilang sarili kwento.

Nawala ang pinuno, naisip David, at ang mga tao ay nag-aayos lamang kanilang sarili.

Nang maglaon, ang Roman ay lumayo mula sa karamihan, at lumukso sa isang puno stump palaging ipinagmamalaki ng kanyang pisikal na lakas at kagalingan ng kamay.

Ang kanyang mukha ay lumiwanag sa kung ano ang mukhang tunay na sigasig, at David napansin kung gaano kalaki ang pamumuno ng tribo.

“ Mga kasama! ” sigaw ni Roman. “ Nagdadala ako ng kaalaman at mga bagong patakaran sa amin! Ito ito ang tao dito David ay isang pinuno sa kanyang sariling tribo bagaman hindi niya tatawagin ang kanyang sarili na at bumalik kami kasama ang ilang mga bagong mga ideya. Palagi ako iniisip kung ano ang pinakamahusay para sa ating lahat, pinakamahusay para sa tribo, at David at ako ay dumating sa isang kasunduan, isang pag-unawa.

Tulad ng alam mo, sa bawat negosasyon, walang nakakakuha ng eksaktong nais nila, ngunit nakakahanap ka ng ilang paraan magkita sa gitna ng. Ito ang gitna ay sumasang-ayon ako sa ilan dito, hindi ako sumang-ayon sa lahat ng ito, ngunit, ito ang napagpasyahan namin. ”

Huminga siya ng malalim, gesturing sa bumabagsak na petals at darting blackbirds.

Pahina 240 ng 404

“ Alam namin na ang Kalikasan ay malupit, hindi nagpapatawad. Mga pagkakamali pinarurusahan niya

sila na may maiming o kamatayan. Palagi naming iginagalang iyon, at pinalaki ang aming mga bata na igalang ang Kalikasan, magkaroon ng disiplina, mawala ang kanilang takot sa sakit, yakapin ang kahirapan at mabuhay!

“ Ano ang tinatawag nilang ‘ ang Civ ’ maikli para sa ‘ ang sibilisasyon, ’ isang mapagmataas na salita, na parang mayroon lamang isang kumuha ng ibang na diskarte. Pinapanatili nila ang Kalikasan isang distansya, pinapanatili nila ang kanilang mga paa sa leeg ng Kalikasan, tila mangibabaw sa kanya ng ganap na at maayos ang kanilang ginagawa, sa kanilang paraan muli, ako hindi sumasang-ayon sa lahat ng kanilang ginagawa, at bawat kinalabasan nila niyakap, ngunit ang aking pagbisita sa kanilang mundo ay nagbigay sa akin ng ideya. ”

Nakita ni David ang Roman na nakikipaglaban nang malakas sa kanyang pagsasalita, at halos inaasahan na tawagan siya ng mas matandang lalaki upang matapos ang mga iniisip, ngunit tinanggal niya ang kanyang lalamunan at nagpatuloy.

“ Tulad ng alam mo, ang buongna pag-iibigan ay nagsimula dahil sa aking anak, at kay David, anak na babae. Siya ay pinalaki. ”

Medyo basag ang tinig ni Roman. “ Tinatawag nila itong Mapayapang Magulang mayroon ako tinawag itong kahinaan at pag-agaw at pag-coddling, ngunit kto ay tumagal sa akin upang maunawaan, kaya kailangan kong mag-sprint sa iyong natutunan na jnaasahan ko na patuloy kang magtitiwala sa akin, tulad ng lagi mong. ” Nilinis niya ang kanyang lalamunan ulit. “ Una kong naisip, nang tiningnan ko ang kanilang mga gusali at makina at madali, na hindi nila kailangang disiplinahin ang ang kanilang mga anak, dahil pinagkadalubhasaan nila ang Kalikasan ganap na. Hindi ko alam kung ang mastering Nature ay labis na may panganib,

ngunit nagawa nila ito nang mahabang panahon, at wala talagang talagang masama nagaganap, o darating, kaya hulaan ko sa ilang mga punto na nag-iisip ng sakuna lamang nagiging isang uri ng sumpa na inilalagay namin sa Civ para sa mga kadahilanan. ”

In-scan ni David ang mga kalalakihan, kababaihan at bata sa isang kalahating bilog sa paligid ng Roman.

Bagaman ang isang hindi kanais-nais na tagamasid ay maaaring akusahan ang Roman ng nakakagulo, ang panonood ng isang pinuno na iniisip sa real-time ay kamanghamanghang sa kanila tulad ng sa sinuman.

“ Kaya Akala ko sila ay malambot sa kanilang mga anak dahil nasakop nila ang kalikasan, at naging mga alipin ang kanilang mga makina, o hindi alipin ngunit manggagawa nila siguro. Ngunit sinabi sa akin ni David na hindi iyon ang kaso. Hindi nila nakamit tulad ng kontrol at kadalian. ” Mabilis niyang inalog ang kanyang ulo. “ Hindi sila malambot ang kanilang mga anak dahil nasakop nila ang kalikasan nasakop nila kalikasan dahil malambot sila sa kanilang mga anak, o hindi malambot, ngunit ... ” Siya nakangisi. “

Ayaw kong sabihin ang ‘ makatwiran, ’ dahil may dahilan sa ating ginagawa pati na rin ang malakas na dahilan ngunit hindi nila parusahan ang kanilang mga anak, at ganoon sa malikasan o ang ikot ng kasaysayan na hindi parusahan sila! ”

Ang huling apat na salita ay lumubog sa tribo ng pakikinig. May katahimikan at konsentrasyon sa hangin tulad ng lagi ay kapag ang isang mahalagang katotohanan ay bilog at lumapit.

Gustong sabihin ni David: hindi ito tungkol sa pagkontrol sa Kalikasan, ngunit hinawakan ang kanyang dila.

Kailangang mag-ingat dito si Roman.

“ Ngayon, mayroon silang panuntunang ito, ang prinsipyo ng nonaggression, na hindi mo magagawang simulan ang paggamit ng puwersa laban sa iba kahit na sa palagay mo ay makakatulong sa mga bata, sa hinaharap, tulad ng ginagawa natin. Paghahabol sa mga bata, parusahan ang mga bata, yelling, malupit na mga salita kahit ipinagbabawal ang mga ito, sa Civ.”

Pahina 241 ng 404

Ang mga mata ni David ay nakitid sa pagkakamali ipinagbabawal sila sa buong mundo, ayon sa moralidad, sa Pag-uugali sa Unibersidad na Mas gustong hindi lamang sa Civ, bilang isang uri ng kagustuhan sa kultura o lokal. Gusto niyang tumalon at ipahayag ang katotohanan, ngunit sa sandaling mas kaunti ang kanyang dila at ang nakakatawang pag-iisip dumaan sa kanyang isipan, na siya ay nagsisimula ng puwersa laban sa kanyang sarili.

Nagpatuloy si Roman: “ Ngayon ang mga tao sa Civ, pinanghahawakan nila ito upang maging isang unibersal na halaga, isang pandaigdigang katotohanan, kaya't magsalita, kahit na iniisip kong totoo ito iba pang mga mundo pati na rin.” Roman smiled masakit. “ At pinanghahawakan nila ito, totoo dito, sa tribo na ito, sa ating mundo. ”

Ang asawa ni Roman ay nag-scow. “ Bakit ang mga salita? ”

Tumingin siya sa kanyang inaasahan.

Nagpatuloy siya: “ Kahit na tanggapin ang mga patakaran na mayroon sila, para sa kanilang sarili mga bata, hindi ko nakuha kung bakit ang mga malupit na salita ay pareho sa spanking. Akala ko lahat sila ay tungkol sa ‘ libreng pagsasalita. ’ ”

Nagkibit balik si Roman, lumingon kay David.

Tumayo si David at sinabi: “ Kumusta, kumusta, magandang umaga. Mahusay na tanong. Magkaroon kami ng mga makina upang masukat kung paano nabuo ang utak ng isang bata. Malupit na salita magkaroon ng isang masusukat na negatibong epekto sa isang pagbuo ng utak. Ang mga patakaran sa moral na namamahala sa mga magulang at mga bata ay naiiba sa mga namamahala sa mga may sapat na gulang.

Tulad ng Wala akong obligasyong pakainin ang bawat bata sa mundo, ngunit kung ako pagpapalaki ng aking anak, obligado akong pakainin ang batang iyon, dahil sa pamamagitan ng pagpapanatili sa kanya sa bahay, pinipigilan ko ang ibang tao na pakainin siya. ”

“ Ano ang mayroon sa impiyerno na may kaugnayan sa libreng pagsasalita? ” hiniling ni Roman asawa, ang kanyang mga labi ay naka-tono sa pag-igting.

“ Malaya kang sumumpa sa akin, ” sagot ni David, “ dahil hindi ako obligado pakinggan na maaari akong umalis sa anumang oras – at dahil ang aking utak ay ganap na binuo. Malaya kang hindi ako pakainin, dahil ako ay may sapat na gulang, kaya ako maaaring makakuha ng pagkain kahit saan, at ang aking katawan ay ganap na binuo. Kung ako ay anak mo, hindi ka malaya na magutom sa akin, dahil ang aking katawan ay pagbuo, at ikaw ang aking nag-iisang mapagkukunan ng pagkain. Sa parehong paraan, hindi ka malayang pasalita na pang-aabuso sa iyong anak, na nasa isang hindi napipiling relasyon kasama mo. Pinili mong magkaroon ng anak; hindi ka pinili ng iyong anak bilang isang magulang at hindi libre na umalis.

Ang mga bata ay tulad ng mga bilanggo ng Kalikasan, na nangangahulugang ang pinakamataas naaangkop ang mga pamantayang moral sa mga magulang. Mayroon din kaming napakalakas na mga patakaran laban sa kung ano ang tinatawag na paninirang-puri pagsira sa mga reputasyon ng mga tao sa pamamagitan ng pagsisinungaling sila at isang magulang na pasalita na inaabuso ang isang bata ay nilalabanan ang batang iyon, sa pamamagitan ng pagtawag sa kanya ‘ tanga ’ o ‘ tamad ’ o ‘ clumsy ’ o mas masahol pa. Pinipinsala nito ang bata tingnan ang kanyang sarili, at ito ay hindi totoo. ”

Ang asawa ni Roman ay nag-square ng kanyang hips nang walang tigil. “ Sinasabi mo ba na mayroong walang bobo o tamad na mga bata? ”

Ang mga anak ni Roman ay tumalikod, malayo sa kanilang ina.

Nilinis ni David ang kanyang mga labi. “ Kapag manghuli ka, at kukunan ka ng isang arrow, at ang miss miss, kasalanan ba ng arrow? ”

Hindi siya sumagot.

Pahina 242 ng 404

“ Kasalanan ba nito ang bow marahil? O ang usa na iyong binaril? ”

Biglang Tahimik.

“ Kumusta naman ang iyong mga daliri? Masisisi ba sila, dapat ba silang parusahan? ”

Galit na katahimikan.

Hindi mapigilan ni David ang lumingon siya kay Roman. “ Nakikita mo ba ang ibig kong sabihin kapag sinabi ko na ang pagpapalaki ng mga bata nang malupit ay hindi nagpapalakas sa kanila ikaw tingnan niya hindi rin siya tutugon sa aking mga katanungan? ”

Nag-scowled ang Roman. “ Ang mga ito ay mga hangal na katanungan at masasabi ko iyon, sapagkat hindi ikaw ang aking anak! ”

Nagkaroon ng isang pagbulong ng panahunan na pagtawa sa paligid ng kalahating bilog.

Sinabi ni David: “ Kung ang iyong anak ay hangal, kung gayon alinman sa itinuro mo sa kanya nang masama o mayroon siyang pisikal na problema sa kanyang utak. Kung tinuruan mo siya ng masama, pagkatapos ikaw ay tulad ng isang hangal na mangangaso na sinisisi ang arrow para sa nawawala.

Kung utak niya pisikal na nasira, pagkatapos ay ininsulto mo siya para sa isang bagay na lampas sa kanya kontrol.

Ang salitang ‘ tanga ’ ay nagpapahiwatig ng isang maling paggamit ng utak hindi kami tumatawag sa mga aso ‘ tanga ’ dahil hindi nila mabasa o sumulat.

Kung ang iyong utak ay pisikal na nasira, hindi ka maaaring mainsulto para sa mga kakulangan nito na magiging katulad nito pagtawag sa isang lalaki na walang mga binti ‘ tamad ’ dahil hindi siya lumalakad, o isang matandang tao ‘ tamad ’ dahil hindi siya tumatakbo. ”

Ngumiti si Roman. “ Nakakalito sila, ang mga salitang ito mula sa Civ. ”

Napansin ni David na ang lahat ng mga anak ng tribo ay nakasandal.

Sinabi ni Roman: “ Mayroon akong mga debate na ito at higit pa, at higit pa at higit pa noong ako ay nasa Civ.

At upang bumalik at para mabuhay tayo ayon sa nakikita nating angkop, dito sa ilang, sumang-ayon kami sa.. ”

“ Sa ano? ” tinanong ang kanyang asawa nang walang hiya. “ Ano ang napagkasunduan mo sa aming ngalan? ”

“ Ito ay isang napaka-kakaibang kuwento, kaya marahil mas mahusay na ipakita kaysa sabihin, ”sagot Dahan-dahan si Roman.

Lumingon siya kay David, na kumaway sa kanyang kamay sa himpapawid. Isang higanteng pulang lalagyan na lumulutang nang walang tigil sa mga kusang puno sa gilid ng ang sinaunang bunganga.

Sumigaw ang tribo, kalapati sa mga posisyon sa labanan at binasa ang kanilang mga sandata.

Sumigaw si Roman: “ Maging kapayapaan, hindi mapanganib! ”

Gayunpaman, tahimik na sinabi ni David.

Idinagdag ni Roman: “ Maaaring medyo nakakagulat ito! Maging kapayapaan! ”

Ang lalagyan ay nanirahan sa lupa pagdurog ng ilang mga berry bushes at pagkalat ng isang kulay-abo na kuneho at binuksan ang takip nito.

Pahina 243 ng 404

Dalawang dosenang mga kulay-rosas na sanggol ang lumulutang sa tahimik na hangin, nakangiting nagliliwanag.

May mga pag-iyak at hiyawan mula sa mga natipon na tribo bagaman ang ilan sa mga batang babae ay tumingin sa mga lumulutang na sanggol na may pansin na rapt.

“ Huwag shoot! ” tinawag na Roman, ngunit huli na.

Dalawang arrow ang lumipad patungo sa mga lumulutang na sanggol at pagkatapos ay nagyelo sa midair, at snapped sa dalawa. Bilang isa, ang mga lumulutang na sanggol ay gumuhit ng kanilang sariling mga busog at hinanda ang kanilang sariling mga crackling arrow.

Sinabi ni David: “ Ang mga ito ay tinatawag na ‘ Angels ’ narito sila upang protektahan ang iyong mga bata. Hindi ka nila sasaktan bilang kapalit, ngunit hindi ka maaaring atakehin sila! ”

Isang ina ang kumuha ng dalawang maliliit na bata at sinimulan silang i-drag mula sa pag-clear. Sumigaw sila sa takot at sorpresa.

Kaagad, isang anghel ang lumipad nang direkta sa itaas niya.

“ Ilabas ang iyong hawak sa mga bata! ” nagturo ito sa kakaibang malalim na tinig nito.

Biglang napagtanto ni David na lahat ito ay mabilis na gumagalaw ngunit pagkatapos, sa sa parehong oras, naisip din niya: Meh, maaari ring makuha ito nang mabilis posible.

Tumalikod ang ina at dumura sa Anghel. Ito ay hover sa itaas sa kanya, at paulit-ulit ang pagtuturo nito.

Ang mga bata medyo bata ay tumulo ang luha.

Lumingon siya kay Roman, malapad ang kanyang mga mata, galit, walang magawa.

Sinabi niya: “ Hayaan silang umalis. ”

Malinaw laban sa kanyang kalooban, dahan-dahang pinakawalan niya ang kanyang mga anak.

“ Salamat, ” sinabi ng anghel na magalang.

Ang kanyang mga anak ay bumagsak sa kanyang magaspang na palda, na nakakabit sa kanyang mga hips.

Ang anghel ay nakasabit sa kanila sa katahimikan.

Saanman, may mga iyak at hiyawan, ang mga tao ay tumatakbo pabalik-balik

Isang ama ang hinila ang kanyang mga anak sa isang magaspang na marumi na tepee.

Kaagad, isang anghel ang lumipad sa pambungad.

Sumisigaw, sinubukan ng lalaki na itulak ang lumulutang na sanggol palayo, ngunit dodged ito kamay.

Gamit ang mga laced ties, ang lalaki ay nagtrabaho upang isara ang pagbubukas ng tepee.

“ Hindi ko makita ang mga bata, ” sinabi ng anghel na walang pasubali. “ Mangyaring huwag itago ang mga bata mula sa akin. ”

Pahina 244 ng 404

Tulad ng materyal na paghaharap, pinigilan ng mga tao ang kanilang mga galit na galit na paggalaw at lumingon sa tepee.

Ang lalaki ay sumigaw ng mga masasamang epithet sa Anghel, at nagpatuloy sa pagakyat sa pagbukas gamit ang kanyang nanginginig na mga kamay.

“ Hindi ko makita ang mga bata, ” ulitin ang Anghel. “

Mangyaring payagan akong makita ang mga bata. At mangyaring huwag sumpain sa harap ng mga bata. ”

Sinumpa muli ang lalaki, at sa wakas ay natapos ang pagbubukas.

Ang bawat tao'y nanonood sa pagtataka habang ang mga asul na mata ng sanggol ay kumikinang nang ilang sandali, at may isang maikling pag-ikot ng pulang ilaw biglang itago ang hayop nagpakita ng isang maliwanag na butas, mas malawak kaysa sa Anghel. Lumipat ang Anghel ang butas, sa tepee.

Sumigaw ulit ang lalaki, at lumitaw ang kanyang mga daliri sa ilalim ng tepee. Nag-iingay paitaas, hinatak niya ang gilid ng tepee mula sa lupa, at nagsimula ito bumagsak sa likuran niya.

Nagkaroon ng kakaibang nakakatawa sandali habang ang Angel ay nakatago mula sa pagtingin sa pamamagitan ng pagtago ng hayop gaganapin ang tepee sa itaas pagkatapos ay mayroong isa pang flash ng ilaw, isa pang butas, at ang Anghel ay muling nag-hang sa lalaki, na nakikipag-usap sa kanyang mga anak, maputi ang mukha niya.

“ Salamat sa pagpapaalam sa akin na makita muli ang mga bata, ” sabi ng Anghel.

Ang lalaki ay sumulyap, galit sa kanyang madilim na mata. Ang kanyang mga kamay ay clenched – lahat ay maaaring makita na naghahanda siya upang tumalon.

“ HINDI GAWIN! ” sigaw ni Roman. “ Huminahon ka, lahat! Maging kapayapaan! ”

Ang asawa ni Roman ay sumakay sa kanya at umiling iling. “ Hindi ka makapaniwala tulala, ano ang iyong dinadala ng mga demonyong sanggol dito? Oh mahusay, naritona! ”

Isang sanggol na anghel ang naka-zoom sa kanya, sa pamamagitan ng isang namumulaklak na puno ng cherry, na ripping pink petals sa paggising nito.

Nawala ang ngiti nito.

“ Mangyaring huwag atakehin ang lalaki. Ito ang iyong pangwakas na babala. ”

Inilapit niya ang kanyang ulo sa likod. Ngumiti siya, pagkatapos ay umabot sa yakap Roman, pinagmamasdan ang lumulutang na sanggol.

Siya flinched ngunit niyakap siya pabalik.

Nagkaroon ng isang banayad na kilusan sa ilalim ng kanyang mga maliliit na palda, isang biglaang paglipat.

Ang Roman ay nag-stifled ng isang daing.

Nagkaroon ng isang nakataas na busog, isang biglaang flash at ang asawa ni Roman ay nag-aalalang paatras, bahagyang naninigarilyo ang kanyang buhok.

Pahina 245 ng 404

“ Mangyaring huwag hampasin ang lalaki sa kanyang maselang bahagi ng katawan, ” sabi ng Anghel, na nagpapababa nito yumuko.

Sa pamamagitan ng isang malabo na likas na hilig, lumingon si Roman sa Anghel at ibinalik ang kanyang kamao.

Itinaas muli ng Anghel ang busog nito. “ Huwag mo akong hampasin. ”

Ang bawat tao'y tumigil sa paglipat sa puntong ito, simula sa pinangyarihan: ang Anghel kasama ang nakataas na bow at asul na crackling arrow at ang primitive hunter, ang kanyang kamao itinaas laban sa Anghel, ang tagapagtanggol ng walang magawa

Laban sa moralidad mismo, laban sa anumang limitasyon sa kanyang likas na hilig para sa karahasan.

Ang sanggol ay sumira sa isang nakakainis na ngiti. Ang tinig ng isang babae ay lumabas mula sa maliit na kulay rosas na bibig: “ Mangyaring ibaba ang iyong kamao, kaibigan! ”

Ang asawa ni Roman ay lumingon kay David at sumigaw: “ TURN THEM THE HELL OFF! ”

Umiling iling si David. “ Hindi ko mai-off ang mga ito at hindi ko rin gagawin kung ako maaari. Para sa akin para sa amin ito ay tulad ng pag-off ng grabidad. ”

Isang mabangis na pakiramdam ng kawalan ng magawa at takot na lumusot sa tribo, na nakakalat ang bunganga ng isang sinaunang digmaan.

Lahat ng mga kalupitan at pagbugbog at panunuya at pang-iinsulto na mayroon naipon na poot at pinsala sa loob ng mga ito lahat ng maliit na paglabag sa ay humantong sa pandaigdigang Cataclysms lahat ay tila naaresto sa tangled depression na naiwan ng isang matagal na bomba.

At ang linya ng pilak sa pagitan ng mga kamay na nakataas laban sa mga bata, at bumagsak ang mga bomba sa mga matatanda, tila biglang mahigpit at mahigpit sa isipan ng lahat Roman, kanyang asawa, ang lalaki kasama ang kanyang mga anak, David, ang tribo at ang pagdating ng mga Anghel na talagang protektado mga tao ang mga bata dito at ngayon ay tila ipinatawag ang lahat ng mga demonyo na karamihan kailangang iwaksi.

Kabanata 30

Kailangang tumakas si David para sa kaligtasan hindi ang kanyang sarili, dahil magkakaroon ang mga Anghel protektado siya, ngunit dahil ang kabangisan ng mga may sapat na gulang na Tribal ay napakatindi na nababahala siya na mabigla sila sa loob ng isang pulgada ng kanilang nabubuhay kung nanatili siya.

Umupo siya sa sky-taxi, nag-iisa sa mga puting pews, patungo sa Civ, kanyang tumitibok ang puso sa kanyang dibdib na naramdaman tulad ng isang boksingero na sumusubok na manuntok ang kanyang paglabas sa isang hubog na puting hawla.

Ito ay isang brush sa Sinaunang Mundo, ang mundo bago ang Civ, at bagaman siya ay nagbasa at nag-aral ng kasaysayan sa loob ng mga dekada, na nahulog ang bumubulusok na kaldero ng primitive na karahasan ay labis na nagulat sa kanyang sistema.

Hindi niya alam kung paano i-frame ito sa kanyang sariling isip ang kanyang relasyon sa kanyang ang anak na babae ay napakatahimik at kasiya-siya na tila ito ay hindi maintindihan sa kanya na ang mga magulang ay kusang pumili ng pag-atake ang kanilang sariling mga anak para sa krimen ng voodoo ng ' pagsuway. '

Pahina 246 ng 404

Mahal ni David ang kanyang asawa, ito ay katulad na hindi maintindihan sa kanya na pipiliin ng mga asawa na salakayin ang kanilang mga asawa ang dapat na pag-ibig ng kanilang nabubuhay para sa anumang kadahilanan.

Hindi ba nila alam na ang madilim na kagalakan ng agarang tagumpay ay dumating sa gastos ng lahat ng pag-ibig sa hinaharap? Hindi ba nila alam na sila ay shredding kanilang sariling mga puso sa dambana ng walang kabuluhan at tagumpay?

Ito ay palaging ang paraan, kapag tinitingnan muli ang nakaraan kahit na ang nakaraan sumabog sa kasalukuyan at sinusubukan mong ibalik ka. Ang mga desisyon ng selfdestructive ay hindi maintindihan kahit na ang pangunahing moralidad.

Upang ikalakal ang kaginhawaan sa hinaharap, seguridad, suporta at pagmamahal para sa kapakanan ng tulad ng unggoy pangingibabaw sa dito at ngayon ay napaka-hindi makatwiran na mahirap hindi upang tingnan ang mga tulad na impulses bilang resulta ng foundational brain pinsala form ng self-mutilation na idinisenyo upang maaliw ang madilim na mga diyos ng personal sinaunang panahon.

Minsan ay nabasa ni David ang talaarawan ng isang babae mula sa mga nakaraang siglo, na gumawa kaunti ngunit ininsulto ang taong inangkin niyang mahal at tinanggap lamang ay ' negosasyon ' sa anyo ng mga paghingi ng tawad at pagsusumite ng paghingi ng tawad at pagsumite.

Nagtagumpay siya rito, tunay na naniniwala na siya ay matalino, alam, at ang kanyang kasintahan at kalaunan, hindi bababa sa ilang maikling buwan, ang kasintahan ay isang uri ng tulala na tuta na kailangang sanayin kasama ang istrikto whips ng sekswalidad at pangungutya.

Lubhang insecure siya kaya itinago niya ang mga patalastas na pumasok ang mail na naglalarawan ng mga kaakit-akit na kababaihan. Pinaglaruan niya ang kanyang sariling kawalang kabuluhan pangarap ng isang karera sa sining ngunit ginamit lamang ang mga pantasya na ito upang makatakas kinakailangang gumawa ng anumang tunay na pagpapasya sa kanyang buhay. Naging mas boyfriend niya at mas matagumpay, na ginawa sa kanya nang higit pa at mas mapait at neurotic.

Siya ay sakim para sa kanyang kita, ngunit natakot sa kanyang lumalagong kumpiyansa, at napalitan sa pagitan ng pagpuri sa kanyang mga nagawa, at pinutol ang kanyang pagmamataas.

Nagawa niyang isaalang-alang at suriin ang kanyang sariling mas madidilim na impulses, ngunit walang magawa palitan mo sila. Ang pagbabasa ng kanyang talaarawan ay tulad ng panonood ng isang taong nakulong sa isang conveyor belt, na pinapakain sa isang paggiling machine na tumagal ng maraming buwan upang madurog siya sa isang patag na puding ng purong pagsisisi.

Nang dalhin niya siya sa mga pag-andar sa lipunan, nanatili siyang paralisado sa takot at inaasahan ang lahat ng kanyang mga insecurities sa kanyang haka-haka na mga gaffes sa lipunan, paggiling ang kanyang seguridad sa drive home, bumubuo ng lahat ng uri ng hindi kapani-paniwala na mga pagkakasala na nakita niya na lumilikha siya.

Siya ay nakakapagod sa pamamagitan ng kanyang sariling pagpasok, siya ay pagod sa kanyang sarili ngunit wala siyang kakayahan, tila, upang maibalik ang mga bato sa mga kabayo na kinaladkad siya sa kanyang kapahamakan. Hinampas niya ang mga ito, marahil upang makuha lamang ito ng higit.

Hindi nagtagal para sa kanyang kasintahan na mapagtanto na hindi siya isang superyor ang pagbibigay ng matigas na pag-apruba sa kanyang mas mababa at awkward na sarili sa halip, siya ay isang shaming-spiral neurotic na nagtutulak sa kanyang sarili sa isang patlang na wala siyang balak na mastering, dahil sa vanity-laced ' girl power 'propaganda.

Hindi malamang, iniwan niya ang kanyang at nakipag-ugnay siya sa kanya, mga taon na ang lumipas, higit sa ilan hindi pagkakasunud-sunod na mga gawaing papel, kapag siya ay paralisado, at siya ay isang mahusay tagumpay.

Pahina 247 ng 404

Nagreklamo siya ng pakiramdam na malungkot umaasa na ma-trigger ang kanyang puting-knight mga sagot at sumagot lamang siya:

“ Nag-iisa ka sa pagiging tama. ”

Ang ilang mga pangungusap ay tulad ng isang palakol na bumababa sa tuod ng ating buhay, paghahati nito sa dalawa, pagpapadala ng mga nabuwal na panig na umiikot sa kabaligtaran direksyon. Ang pangungusap na ito ay ginawa para sa kanya siya ay naghang up sa isang gulat, at hindi pareho pagkatapos.

Napakaraming buhay, ng lipunan ng kultura at sining ay idinisenyo upang mapanatili ang pinakamaikling, nakakabagbag-damdaming mga pangungusap sa labas ng aming sariling mga tainga.

Hindi siya pareho. Sinundan niya ang kanyang kasunod na matagumpay na kasal obsessively, galit na ang kanyang bagong asawa ay minana ang pinabuting lalaki na siya, ang dating kasintahan, ay nilikha mula sa hindi pinagsama-samang luwad ng kanyang sira ang sarili.

Sa gayon maaari kang maghukay para sa mga linggo pagkatapos ay magpahinga, at makahanap ng isang tao naglalakad palayo ng isang brilyante na halos hindi mo n-uneared ito ay imposible para sa kanya na huwag makaramdam ng ninakaw mula sa; na ang ibang babae ay nagmana lahat ng kanyang pagsisikap at reporma sa pagiging mahigpit.

Nabasa ni David ang kanyang talaarawan at tulad ng sinuman kung kailan makikipag-usap sa matalik at hindi sinasabing mga saloobin ng mga matagal nang patay at nagtaka kung ano ang mayroon maging sa babae. Nakakita ba siya ng karunungan? Tila imposible. Alam ni David ang tungkol sa kalikasan ng tao upang malaman na ang unang dalawampu't apat oras pagkatapos ng isang makabuluhang pagkakamali sa moral ay mahalaga. Kung nabigyang-katwiran niya ang kanyang sarili sa mga mali at makikita niya ito, pahina pagkatapos ng pahina, salita pagkatapos ng salita sa katunayan, ang buong talaarawan ay tila nagsisilbi sa layuning iyon kung gayon hindi lamang siya ay hindi alamin, hindi siya kailanman matututo. Nagsusulat siya ng isang fiction tungkol sa kanya kabutihan at lumipat sa langit-kastilyo ng kanyang kawalang kabuluhan, malayo sa lahat.

Kung ano ang ating katwiran, inuulit natin. Ang katwiran at pag-uulit ay isa at ang pareho. Ang mga dahilan ay mga pangako ng pag-uulit.

Napakahirap para kay David na maunawaan ang pananaw na ito sa kasaysayan, sapagkat ang Civ ay itinatag sa pagtanggì ng walang kabuluhan. Hinihiling ng kawalang-saysay na tayo huwag aminin ang kasalanan na tayo ay hindi nagkakamali na mga diyos sa pantasya pantheon ng aming sariling mga propesyon ngunit ang lahat ng pag-unlad ng lipunan sa lipunan mga resulta mula sa pinaka-elemental na pagpuna sa sarili ng lahat: ang pangunahing tanong Mali ba ako?

Sa moral: Masama ba ako?

Ang isang tao isang kultura na hindi kailanman maaaring tanungin ang tanong na iyon ay dapat mag-proyekto ng lahat ng ito imoralidad sa mga lumihis mula sa walang kabuluhan. Kinakailangan ng pagiging walang kabuluhan pangunahing un-originality patungkol sa empirical information maaari mo lamang kailanman naniniwala kung ano ang nagsisilbi sa iyong kaligayahan ang iyong kaluwagan sa sandaling ikaw hindi dapat ihambing ang iyong mga nagresultang pagkilos sa mga pamantayang unibersal, sapagkat ang iyong self-hyped vanity ay sumingaw sa ilalim ng walang hanggan na konstelasyon ng ganap na moralidad.

Ang babaeng matagal nang patay na ito ay malinaw na nilikha ang kanyang pakiramdam sa sarili wobbly altar of superiority na kinondena siya na patuloy na tumanggi ang mga nasa paligid niya. Para sa kanya, walang taas na walang lalim; wala seremonya ng sarili nang walang pawis na naghukay ng mga libingan ng iba.

Pahina 248 ng 404

Naglayag siya sa kanyang buhay, sa pamamagitan ng kanyang mga squandered ambitions, ang kanyang pagkupas pagkamayabong, ang kanyang pag-iipon at maasim na mukha lubos na kumbinsido sa pagiging tama ng ang kanyang posisyon, at ang pagkakamali ng mundo na hindi sumuporta sa kanya walang kabuluhan.

Naramdaman niya ang kanyang sarili na tama at ang mga araw at taon na dati niya palakasin ang kanyang mga katwiran ay tulad ng mga araw at taon na lumipas pagkatapos mawala ang isang tao. Ang mga unang oras ang unang araw o dalawang ang pinaka

mahalaga. Ang mga logro ng paghahanap ng isang tao na buhay pagkatapos ng isang dekada ay halos zero. Sa parehong paraan, ang mga logro ng foundational self-criticism na umuusbong pagkalipas ng mga dekada ng pag-katwiran sa sarili at sisihin din halos zero. Ito lto mangyari tulad ng maaari kang tumalon mula sa isang eroplano mula sa isang mahusay na taas at kahit papaano ay walang pinsala ngunit hindi ito isang bagay na dapat mong gawin umasa.

At ang kanyang mga kahilingan ay lumago bawat tao na nakilala niya ay kinakailangan upang palakasin siya mga katwiran, upang sumali sa kanya sa pagsunog ng walang katapusang mga effigies ng mga taong matagal nang nawala mula sa kanyang buhay. Hindi ba siya kahila-hilakbot, hindi ba tama ako, hindi ka sumasang-ayon, hindi ako sisihin, ginawa niya akong mali ang mga kahilingan na ito ay masimulan sa panloob kulto ng kanyang kawalang kabuluhan ay walang katapusang, at pinalayas ang lahat ng anumang kalidad na wala ang kanyang buhay.

At pagkatapos ay at pagkatapos, nagsimula ang Cataclysms nang mas mabilis kaysa sa sinuman sa labas ng mga pilosopo na naisip at ang kanyang pagkamatay ay biglang nagsilbi hanggang sa kanya, at ang pag-nagging sa sarili ng walang katapusang pag-usbong ng kanyang sariling naisip biglang bumagsak ang mga birtud, at nahaharap siya sa tunay at kasalukuyang panganib ng gutom at ang pangangaso para sa pagkain at panggagahasa ng roaming at sa kanya ang pagkabalisa ay nagapi sa kanya, at tumakbo siya sa mga kalalakihan para sa proteksyon mga kalalakihan na inabuso niya ang ngunit hindi na niya kayang ibagsak ang mga ito, dahil siya kailangan ang mga ito at ang kanyang mga random na scribblings ay lumago nang higit pa at higit na nasiraan ng loob at desperado ang kanyang huling pagpasok ay isang galit na galit na plano upang makatakas mula sa nakabantay na pag-areglo na ay ang kanyang santuario at ang kanyang bilangguan, dahil siya ay itinalaga ' walang silbi na kumakain ' dahil sa kanyang edad at kawalan ng katabaan.

Walang pumasok sa kanyang isipan o ang kanyang pagsulat ng anumang paggamit o lalim o halaga ng kahit ano.

Ang katotohanan na siya ay milked ang kanyang mga hitsura, iniwasan ang pagiging ina, ininsulto ang mabuti mga kalalakihan para sa hindi pagtupad upang suportahan ang kanyang mga pantasya na siya ay isang dating pambabae na nagtayo ng isang tiyak na daan patungo sa kanyang tungkulin bilang isang mapait, kinutya at tinanggihan concubine na hindi na niya mai-manipulate ang mga mapagkukunan sa labas ng desperado at mapang-akit na ang lahat ng kanyang kapangyarihan ay kumupas sa wala at wala siyang namuhunan sa kanyang mga relasyon wala siyang mga nieces o mga pinsan na nagmamahal sa kanya, walang mga tiyahin o tiyo na nagpapasalamat

sa kanyang banayad mga ministro ng kanilang mga sakit sa pagtanda natupok niya ang iba, nasiyahan lamang ang kanilang pagnanasa at pagkauhaw sa pagsakop wala siyang gantimpala sa kanya mga relasyon, ibinigay lamang niya ang hindi niya nakamit ang kanyang kagandahan hindi siya nakabuo ng mga bagong halaga o halaga at siya ay busily remonstrated sa mga diyos ng kanyang sariling kapalaran na hindi na siya maaaring bumoto ang kanyang paraan sa labas ng kanyang mapanganib at nabubulok na pagsakop.

“ Ang totoong katangian ng mga kalalakihan ay inilatag. ” siya ay sumulat sa kanyang huling pagpasok patungo sa kamatayan bilang tiyak na siya ay nabuhay, nang walang glimmer ng pananaw sa kanyang sariling papel sa paglikha ng mundo na siya ay tumakas ngayon.

Talagang, naisip ni David, na binabasa ang kanyang mga huling salita na may paglubog na puso ano maaari ba niyang sabihin, sa puntong ito?

Pahina 249 ng 404

‘ Lumikha ako ng isang mundo ng kalupitan sa pamamagitan ng kasakiman na nagdulot ng mga kasinungalingan sa kawalan ng katiyakan? Ginamit ko ang iba ngayon ako wretched na ginagamit ako?’

Kapag ang sentral na prinsipyo ng buhay ng mga tao ay nagpapakita sa paligid nila kung kailan ang kanilang pamumuhay ng prinsipyong iyon ay lumilikha ng mga monsters na nag-alipin sa kanila kanilang hinihiling ng walang kabuluhan na hindi nila responsibilidad ang mundo na kanilang ginawa.

At kaya ang mga Singkwentang babae ngayon nawala sa gabi, sa ilang, iniwan ang kanyang talaarawan, marahil bilang isang testamento na naisip niya ay bubuo ng walang katapusang awa para sa kanya sa hinaharap sa halip na kalungkutan at kakila-kilabot na naramdaman ni David. Natukso ang kanyang isip na sundan siya sa ilang, upang magtaka kung ano ang nangyari sa kanya, isang ginamit na babae na mayroon ginamit ang iba, ngunit kailangan niyang gumuhit ng isang mahigpit na linya sa paligid ng kanyang sariling pagala-gala imahinasyon.

Dapat tayong matuto mula sa kasaysayan, hindi sundin ang mga tanga sa kanilang sariling mga libingan.

Sa pagbabasa ng talaarawan na natagpuan sa isang nasusunog na scrap ng hard drive pagkatapos ng

Cataclysms Naramdaman ni David ang uri ng ginaw na inaakala niyang dating mambabasa ng naranasan ang sinaunang kasaysayan nang basahin ang tungkol sa mga pahirap at mga pagbubutas na ginawa ng mga sinaunang tribo laban sa kanilang sarili, at kanilang mga bata. Ang sinaunang kulturang South American ng Aztecs ay naniniwala na ang luha ng mga bata ay gagawa ng maraming pag-ulan na kinakailangan para sa kanilang pananim kaya pisikal na pahirapan ng mga pari ang mga bata upang mangolekta ng kanilang luha bago patayan sila. Ang kanilang mga magulang ay aawit at palakpakan ang sakripisyo.

Cannibalism, ang pagpatay sa mga sanggol at mga bata panggagahasa bilang isang sandata ng digmaan, ang ugali ng ilang mga sinaunang tribo upang mag-ukit ng isang butas sa pamamagitan ng base ng titi ng isang batang lalaki na dumadaan sa pagbibinata ang mga prehistoric horrors na ito ay nagpadala ng yelo ang mga ugat ng lahat ng mga mananaliksik na may isang maliit na budhi kung ano ang binasa ni David tungkol sa mga dekada bago ang Cataclysms ay isang anyo ng espirituwal na selfmutilation.

Ang konsepto ng ' sin ' ay itinapon, at lahat ng naipon at puro karunungan ng mga taong nasira sa sarili na nagpapalabas ng kanilang mapait na kaalaman bumalik sa oras, tulad ng itim na perlas ng pagtangga at pagtangga ang pitong nakamamatay na kasalanan, ang ' kategorya ng kategorya ' ng mga mapanirang pag-uugali sa sarili ang mga mammal lamang kumpara sa mga kahanga-hangang anghel ang rocket ng pagtakas mula sa ang matakaw na karne-bulsa ng laman lamang na nagtutulak sa bulag na photocopying ng genetika hanggang sa sobrang-tao na kalangitan-kastilyo ng unibersal na mga abstraction ang pagpabilis sa walang hangin na kalangitan na parang namamatay lahat ng ito ay nawala at walang nag-iisip ng isang segundo tungkol sa kung bakit umiiral ang kasalanan, bakit ang mga parusa ng impiyerno at ang mga gantimpala ng langit ay kailangang maging labis na labis kung magkano ang matakaw na apes ng aming mga karne na natures na na-scrabbled sa lupa ng pakikipaglaban at kasarian at pagkain at katamaran, natakot sa pagkawala ng kanilang balahibo, kanilang katiyakan sa pagtugis ng kanilang mga pagnanasa, kaya takot sa anumang mas malaki kaysa sa kalamnan at tamod upang ang lahat ng mga abstraction moral abstraction sa partikular na hinabol sila tulad ng mga multo, habang sila ay sumakay sa mga jungles, sa pamamagitan ng mga lungsod at sa huli, sa pamamagitan ng mga sewer, nagtatago mula sa radiation hinabol at hinabol ng kanilang sariling potensyal na tao, na nagged at bullied at bribed at pinapahiya ang mga ito habang sila ay squatted sa biktima ng kanilang sariling mas mataas na sarili. Hinabol sila dahil mayroon sila hinabol. Tumanggi silang manalangin, at sa gayon ay naging biktima ang biktima ng kamangmangan

at kasakiman at ang galit na galit na pagnanasa ng lahat ng laman upang masiyahan ang sarili sa sandali, at sa impiyerno literal, sa impiyerno kasama ang totoo at maganda at ang mabuti. Ang mga pintura ay na-snatched upang masakop ang mukha sa maliwanag na rainbows ng digmaan upang muling lumikha ng isang ang paglubog ng araw sa dingding ng kuweba ay hindi maintindihan.

Pahina 250 ng 404

Ang mga kababaihan ay nagkunwari sa kanilang sarili upang mai-atake ang mga lalaki ay lumaki ang mga kalamnan mag-order sa strut at maglakad.

Ang wika ay ginamit upang paitin ang pagkakasala at mga mapagkukunan mula sa sensitibo sa moral.

Ang moralidad ay nawasak upang mapalitan ng mga hysterical na pag-atake ng nagkakagulong mga tao.

Konsensya ang thumbprint ng mga banal na unibersal sa mga isip-kalamnan ng sandaling ay nawasak, pinalitan ng libog para sa pagkawasak karaniwan sa lahat na sumuko sa kanilang karaniwang sangkatauhan para sa kapakanan ng kasiyahan sa pag-apruba ng sarili.

Ang mga magulang ay madaling tinuruan na iwanan ang kanilang mga anak sa mga makina ng indoktrinasyon ng Estado.

Tumakas ang mga ina sa madilim na init ng pag-aalaga ng mga kuna upang kumurap at mag-urong sa ilalim ng mga ilaw ng ilaw ng ilaw ng alon, na ibigay ang kanilang mga sumisigaw na sanggol mapanirang, walang malasakit at walang bayad na mga dayuhan.

Ang mga pangunahing kaalaman sa agham ay basag at nabasag na kinuha ng Estado, ang agham ay naging isang sandata laban sa karaniwang kahulugan ng buwis baka. Ang agham ay naging isang higanteng club upang sirain at de-platform ang sinuman walang pag-aalinlangan sa pagiging aktibo ng mga bakanteng burukrata sa puting coats na pagsuso sa ang teat ng bilyun-bilyong dolyar ng yari sa pera.

Ang kasaysayan ay isang madhouse na tila ' normal ' sa mga nakakulongang mga aksidente ng oras.

Ang bawat tao'y tumingin muli sa mga naunang edad na may maselan na pagtangga ng kakila-kilabot at pagkatapos ay pinihit ang kanilang mga tingin sa kanilang sariling mga gumagapang na mga pagkabalihaw sa kasiyahan ng nakagawian na normalcy.

Ang lahat na nauna sa amin ay galit at masama, sa pantay na mga panukala ngunit ang aking ang mundo ay ang pagtatapos ng kasaysayan, ang mabuting at matahimik na daungan na lahat ng nasira ang mga barko ng nakaraan ay nagtago.

Habang tumatakbo si David mula sa nakikipagdigma na Tribo, umiyak siya.

Umiyak siya sa mga arko ng ilaw na lumusot sa kagubatan, tulad ng mga Anghel itinapon ang kanilang mga electric shields sa futures ng mga bata.

Umiyak siya sa kabaliwan ng mga magulang, na-destabilize hanggang sa punto ng selfdissolution sa ganap na proteksyon ng kidlat ng kanilang mga biktima moralidad sa wakas bilang isang tunay na bolt sa asul.

Umiyak siya ng ginhawa na ang kabaliwan ng kasaysayan ay sa wakas ay natapos na kasama ang Civ.

Umiyak siya ng ginhawa na hindi niya kailangang timbangin ang kanyang hinaharap na pagnanasa mga bata na may takot na ang lumalagong kabaliwan ng mundo ay lunukin silang buo.

Umiyak siya sa kanyang oras-window na pagtingin sa mga kultura na nawala sa kasaysayan, na nagmula sa kasalukuyan lamang bilang ang pinaka-kahila-hilakbot na paalala ng lahat ng sangkatauhan nakatakas.

Umiyak siya para sa libong henerasyon ng mga magulang na hindi kilalang nilikha mandaragit na pinuno sa pamamagitan ng pag-agaw sa kanilang sariling mga anak.

Pahina 251 ng 404

Ngunit karamihan, umiyak siya dahil malaya siyang makatakas sa madhouse ang karahasan at kasamaan ng nakaraan sa pamamagitan ng paglipad sa malalakas na hangin pabalik sa Civ habang ang mga bata sa likuran at sa ibaba niya ay nag-snarled at dodged at nagrebelde at nanunuya, protektado sa wakas ng mga electric arm ng paglipad ng mga anghel.

Kabanata 31

Ang mga anak ni Roman ay pinangalanang Ain at Kable. Si Ain ay nasa kanyang kalagitnaan ng kabataan, si Kable isang taon o dalawang mas bata.

Iniisip ng lahat na ang pinakamahalagang ugnayan sa pagkabata ay kasama ang mga magulang na totoo lamang kung walang magkakapatid. Tulad ng karamihan sa primitive mga nakatatandang kapatid, si Ain ay natupok ng hindi pa nabanggit na pribilehiyo ng isang maaga kapanganakan. Mas matangkad siya, syempre mas malakas, mas mabilis sa lahat maliban sa sprinting, isang natural na likas na matalino na atleta at mangangaso. Mas sensitibo si Kable, mas iginuhit sa kanilang ina, mas mapangarap at abstract at sa gayon ay higit pa napapailalim sa pangungutya at kahihyan sa mga kamay ng kanyang kuya.

Ang kawalang-saysay ay galit na kumalat manipis ang Ain ay maaaring maging mapait na nakakatawa, ngunit din patuloy na galiit. Ang ilang mga tao ay may nakagawian na ugali ng paglipat emosyon na walang paglipat mula sa pagtawa hanggang sa galit sa isang sandali. Si Ain ay isa sa mga iyon, at natutunan nang maaga si Kable upang hindi mag-abala sa pagsubok na malaman ang pakiramdam ng kanyang kapatid, o sinusubukan na maaliw o mailagay ang mga ito.

Pareho silang pinalaki sa malupit na stritjacket ng mahigpit na pangangailangan mga sanggol namatay, ang mga kababaihan ay nag-expire sa panganganak, ang mga nahawaang daliri ay kailangang mai-hack, ang dapat sundin ang mga hunting ng pangangaso, ang conveyor belt ng pagkain ay kailangang tumakbo palagi. Kailangan mong manghuli kapag nagugutom ka, at magbigay ng pagkain sa mga iyon na nanatili sa bahay. Ang mga matatanda ay iginagalang pinarangalan kahit hanggang sa sila natupok ng higit sa maaari nilang makagawa, sa puntong ito sila inaasahan na gumawa ng isang marangal na paglalakad kahit saan.

Sa loob ng maraming taon, isang kakaibang bifurcation ang naganap sa kultura ng Tribe. Mayroon silang ilang mga solar powered book-libraries; itinuro nila ang kanilang mga bata na basahin, pinagtatalunan ang pilosopiya at moralidad at kung mayroon anumang mga limitasyon sa mga tungkulin na utang sa Tribe. Bumagsak sila mula sa isang mataas lugar, na ibang-iba mula sa pagtaas mula sa isang mababang lugar. Ang kanilang natural pinigilan sila ng katalinuhan na mahulog nang labis; sila ay talagang naging ang mga alamat na nilalang ay napag-usapan nang madalas sa buong edad: ang noble ng mga Savage. Nag-spun sila ng mga kumplikadong kwento, nag-imbento ng walang katapusang mga kanta, natutunan at nagturo ng mga kumplikadong sayaw at nabigyang-katwiran ang kanilang Spartan na nakatira sa mga apela upang abstract na mga prinsipyo ng pagsandig sa sarili, hindi pantay na likas na pamumuhay at

karaniwan mga pantasya sa kapaligiran na ang teknolohiya ay isang pader sa pagitan ng mga mortal at ang kanilang tunay na sangkatauhan.

Hindi nila iginagalang ang Kalikasan, ngunit tiningnan siya bilang isang bulag, matigas na kalaban.

Halos hindi alam sa kanilang sarili, sila ay bahagi ng sentimental nostalgia karaniwan sa lahat ng kasaysayan ng tao, kung saan ang mga taong nabubuhay ng kumplikadong buhay ay nagbabalik sa kanilang isipan sa isang haka-haka na simpleng pananaw sa pangangaso at pagkain at natutulog.

Ang stress ng sibilisasyon ay palaging bumaling sa haka-haka na alikabok ang mukha ng sibat-paghahagis, pagpipinta ng mukha at pag-crap sa isang butas.

Pahina 252 ng 404

Ang kanilang buhay ay paminsan-minsan ay nakababalisa, ngunit ang stress ay hindi tumagal ng mahabang hindi katulad ng Lumang Mundo, na tila idinisenyo upang dahan-dahang pagpatay sa mga tao pagdaragdag ng pagkalunod sa kanila sa walang katapusang cortisol. Mahirap tamasahin ang iyong buhay kung ikaw ay nakulong sa isang barko na tumatagal ng limampung taon upang lumubog sa Lumang Mundo, ang hindi matatag na sistema ay labis na nadama ng mga Tao ng Yelo na yaong mga nagbago sa likas na pagsukat ng stress ng kahabaan ng buhay ng mga iminungkahing mapagkukunan. Maaari ba nating gawin ito sa taglamig?

Ang mga walang malasakit na kaluluwa na hindi sumagot nang tumpak sa pangunahing tanong na ito nagyelo sa kanilang mga kubo darating Marso.

Ang Lumang Mundo ay walang pagkakataon na tumagal ng matematika, demograpiko, morally sa anuman at lahat ng paraan at ang mga nakulong sa kanyang cripplingly-mabagal nabubulok na choked, nahuli at nalunod sa kanilang sariling pagtaas ng stress. Ang sistema ng kaligtasan ng tao ang adrenaline-dumps ng sprinting mula sa ang mga mandaragit ay nakaunat sa hindi mababawas na haba; mga sagot sa hormonal dinisenyo hanggang sa huling minuto ay nakaunat sa mga dekada, at ang mga tao ay lumingon sa mga angkop na multo, na kinaladkad ang mga kadena ng kanilang sariling mismatched biology.

Ni ang mga magulang o ang mga anak ay natulog sa unang gabi na ang mga Anghel hovered overhead, nakabalangkas laban sa mga ghost-cloud at mga bituin. Biglang

lumipat sa elemental na kapangyarihan ay maaaring bahagya na mai-navigate ng trauma-frozen mental mga mapa na ginagamit namin upang mag-navigate ng brutal na awtoridad.

Ang mga magulang ay hindi mapakali hindi na nila naramdaman tulad ng mga magulang, sa katunayan.

Sa ilang sandali, halos kalahati sa masamang gabing iyon, itinapon ni Roman ang kanyang mga takip at lumabas mula sa kanyang tolda.

Ito ay isang starry night, at isang mabagal na simoy ay nagdala ng mga chill na pahiwatig ng darating na taglamig. Ang mga konstelasyon ay nagliliyab at nanginginig, na labis na walang malasakit sa galit na pagbabago sa mundo na halos hindi nila naiilawan.

Inubo si Roman, umaasa na ipatawag ang ibang mga magulang.

Halos kaagad, binuksan ang mga tent-flaps, at nagmula ang mga magulang ang kanilang mga walang tulog na teepees.

Gratifyingly, walang mga bata na lumitaw.

Roman gestured para sa mga magulang na sundan siya patungo sa isang mababang tangle ng mga puno ng cherry.

Kaagad, isang anghel ang sumabog sa harap niya, na sinasabi: “ Mangyaring huwag iwanan ang mga bata na hindi sinusupportahan. ”

Nagngisi at tumango si Roman, nakakaramdam ng isang choking stab ng galit. Lumingon siya sa paligid, at gestured para sa apoy na muling naiilawan sa gitna ng pagkubkob.

Lahat ng mga magulang ay nakaupo sa cross-legged sa isang bilog.

Ang mga Anghel ay nag-ring sa kanila, tulad ng panlabas na rim ng isang target na arrow.

Isang tao na may makapal na itim na buhok ang nagsabi: “ Maaari kong balat ang iyong mga diyos na bata, Roman. ”

Isang anghel ang lumitaw sa kanyang kaliwang balikat at sinabi: “ Mangyaring tandaan na ang ilan, gising na ang mga bata. Ang pahayag na ito ay hindi katanggap-tanggap. ”

Pahina 253 ng 404

Sinabi ni Roman: “ Pag-usapan natin ang tungkol sa pagpapalaki ng mga kambing. ”

Isang pangginginig ng nerbiyos na pagtawa ang tumakbo sa paligid ng madilim na bilog.

Lumingon siya sa pinakamalapit na hovering Angel: “ Okay na ba sa iyo, mataba ka, isa kang lumulutang na freak? ”

Nakita ng Roman ang apoy na makikita sa kambal na lumulutang na mga manika-mata ng sanggol.

Tumahimik.

Lumingon si Roman at sinabi: “ Hindi ko alam kung paano mo dapat gawin itaas ang mga kambing nang walang disiplina. ”

Ang isang ama ay nagngangalit. “ Ang mga mapahamak na bagay ay kakainin ka sa labas ng bahay at bahay maliban kung maglagay ka ng mga bakod. ”

Sinabi ng isang ina: “ At ano sa mundo ang ginagawa natin sa mga kambing na kung ang lahat ng bumaba ang mga bakod, at nasanay na sila sa mga bakod, at sila ay na gumagala sa paligid, pagkuha sa paraan, hindi pagiging produktibo at hindi pakikinig, pagiging masunurin.”

Ang isa pang ama ay bumulong: “ Magbabalik lang sila sa amin. Pupunta sila sa puwit sa amin, sa aming pagtulog. Ito ay magiging isang digmaan. ”

Sinabi ng isang babae: “ Paano ako dapat na itaas ang mga kambing na lubos na naiiba mula sa kung paano ako lahat tayo ay magulang? Maaari rin nating subukan at mag-imbento ilang bagong wika sa pag-click. ”

Ang bilog ng mga asul na mata ay walang tigil na walang tigil.

Ang isa pang lalaki ay umungol: “ Tingnan mo kami dito, nakaupo sa gabi, bumubulong tulad ng mga magnanakaw, umaasa na hindi namin makuha ang aming mga asno na

natigil sa pamamagitan ng koryente kung anong uri ng mga numero ng awtoridad ay dapat nating maging para sa aming kambing? ”

Sinabi ng isang malapad na mata: “ Huwag kang magkamali ito ang wakas sa amin, Roman, sabi namin nagmula sa Civ sige, nabubuhay tayo dito, iyon ang aming paraan mayroon itong karangalan dahil kami pinananatiling landas, at maaari naming turuan ang aming mga anak na mga bata ng kambing, lumulutang ka freaks, ngunit kung ang lahat ay magtatapos dito, kung hindi natin maging ating sarili, kasama ang ating mga kambing, sila kung ano ang impiyerno ay ang punto ng pagyeyelo ng aming mga asno dito sa lahat ng ito taon maaari rin nating mai-plug sa Civ, na may pulot at init at robot butler at ano pa. Hindi lamang ito nagsisinungaling sa amin, dito at ngayon, ngunit sa lahat, sa nakaraan, na tayo.”

Nabigo siya ng kanyang talino, at lumubog siya sa isang madilim na katahimikan.

“ Hindi ko ito gagawin! ” sumigaw ng isa pang lalaki bigla, lumingon sa lumulutang na mga anghel. “

Kailangang mayroong ilang paraan. ”

Tahimik at ngumiti mula sa lumulutang na asul na mata.

Nanggisi si Roman at sinabi: “ Napunta ako sa lahat ng ito kasama si David. Nasa amin sila talunin. Kahit na maaari nating huwag paganahin ang mga ito, magpapadala lamang sila ng higit pa. Naririnig nilang lahat, tingnan ang lahat, gupitin ang lahat, magulat sa bahay. ”

Pahina 254 ng 404

Isang matandang babae ang tumulo ng luha. “ Diyos hindi ito maaaring, hindi ito maaaring walang pag-asa! Hindi ko alam kung paano magising kahit bukas! Paano tayo pupunta upang gawin silang gawin ang nais natin? ”

“ Ano ang kailangan namin, ” sinabi ng taong madilim na buhok nang pantay.

“ Nagsakripisyo kami ng sobra, ” sinabi ng ibang tao na mahina, gesturing sa gabi.

“ May linya ng mga ninuno ng lumabas sa abot-tanaw, lahat ay nanginginig ulo at nagnanais na sila ay mabuhay muli upang kumatok ng ilang kahulugan sa amin! ”

Sinabi ng isang babae, napunit: “ Sino tayo, kung hindi tayo namamahala? ”

Biglang tumingin ang lahat kay Roman. Maaari nilang makita ang halos mag-scroll sa buong mukha niya ang mga salita: hindi ko alam.

Ang isa sa mga Anghel ay lumingon sa kanya.

“ Ang mga scan ay hindi nagpapakita ng mga kambing sa paligid. Mangyaring huwag gumamit ng mga pagkakatulad kapag pagtalakay sa iyong mga anak. ”

Ang taong may buhok na madilim ay tumalon, sumigaw ng galit, at tumalon sa Anghel na kung saan ay nakakuha ng nimbly up, nakatakas sa kanyang mga naka-unat na daliri.

Ngumiti ang lumulutang na sanggol. “ Mangyaring huwag atakehin ang mga Anghel. Nakukuha ng lahat, isang babala. ”

Sinabi ng isang babae: “ Makakatulong ba ito kung nakuha namin ang ilang aktwal na mga kambing? ”

Pagkatapos ay maaari naming. ”

Bumuntong hininga si Roman. “ Hindi ito magagawa ng mabuti upang subukan at maipalabas ang mga ito. Nasa kanila sinubukan ang labanan, kaya't magsalita, sa halos lahat ng kapaligiran. Tinalo nila ang buong mundo. ” Tumayo siya. “ Hindi kakailanganin nating makahanap ng isa pa paraan. ”

Ang mga mata ng lahat ay nakatitig sa kanya ng inaasahan, sana.

Umiling iling ulit siya. “ Hindi ko sinasabi kung ano ang iniisip mo. ”

Ang mga eyelid ay bumagsak, bumaba ang mga mata, tumulo ang mga bibig.

Nagising ang Roman na nakakaramdam ng mga tendrils ng pagkabalisa sa kanyang tiyan isang kawalang-tatag, ' nakabitin sa pamamagitan ng isang thread na hinahabol ' sensasyon.

Ito ay huli na, midmorning malayo sa kanyang karaniwang pagtaas ng oras ngunit hindi niya ginawa pakiramdam na nagpahinga.

Ito ay tulad ng kapag ang pangangaso ay hindi maganda, at siya ay nag-eensayo ng walang katapusang matagumpay na pagpatay sa kanyang mga pangarap, ngunit nagising ang pakiramdam na gutom at pagod.

Sumandal siya sa kanyang mga siko, lumingon sa kaliwa at hinaplos ang kanyang mukhang mga mata.

Pahina 255 ng 404

Ang tepee ay namantsahan, tahimik. Sa itaas niya, kaunti sa kanan, hinaharangan ang maliit na butas na idinisenyo upang palabasin ang usok, nag-hang ng isang tahimik na lumulutang na anghel. Ang mga mag-aaral ng asul na mata ay sinanay sa kanya, at siya ay may biglaang pag-ungol na parang pinapanood siya ng isang kulay-rosas na demonyo, o isang malevolent na ninuno ang kanyang sariling budhi ang biglaang pag-iisip ay dumating sa kanya, at ngumiti siya grimly, sa pagpapanggap ng lakas ng loob, dahil pinapanood siya ngayon gaano katagal?

Hanggang sa magbago ako, ang pag-iisip ay dumating sa kanya.

Ayaw niyang bumangon. Nais niyang magsinungaling sa isang posisyon ng pangsanggol, niyakap ang kanyang sariling pag-igting, pag-ikot nito tulad ng isang walang silbi na walang ngipin na pating.

Ngunit nais niya ang kanyang sarili na tumaas sa bahagi dahil, sa pagiging higit sa limampu, kailangan niyang umihi.

Natigilan siya ng mahigpit sa kanyang tepee at tumingin sa pagkubkob.

Napakakaunting mga magulang. Ang mga bata ay pinuno, naglalaro ng iba't ibang mga laro binabantayan ng mga matulungin na anghel.

Naglalaro sina Ain at Kable ' rock paper gunting ' sa harap ng kanyang tepee, sa ibabaw ang kumukupas na usok ng apoy sa gabi. Tumingin sila sa kanya ng isang

mausisa at kumplikadong halo ng emosyon takot, pagsuway, sama ng loob, galit, kawalan ng katiyakan.

“ Umaga, tatay, ” sinabi ni Ain nang buong digmaan.
Tumango si Kable sa kasunduan, at ibinalik ni Roman ang pagbati.

Nakaramdam ng biglaang galit si Roman ang mga bata ay nagpapagulong lamang tungkol sa paglalaro, mga walang listahan na mga laro, sa halip na gawin ang trabaho na kinakailangan para mabuhay!

Hindi ito pang-aabuso kung pinapanatili nating buhay! naisip niya na may biglaang savagery.

Bumubuo siya ng isang uri ng pang-anim na kahulugan tungkol sa lokasyon ng mga Anghel.

Alam niya nang hindi lumingon na ang Anghel sa loob ng kanyang tepee ay ngayon lumulutang sa likuran niya, nakatitig sa mga buhok sa likuran ng kanyang leeg. Hindi na gumawa sila ng anumang tunog, o nagkaroon ng anumang elektrikal na presensya ito ay higit pa sa tulad.

Bigla niyang naalala iyon, bilang isang bata, mayroon siyang mga daliri na mga thread matutulog at palaging may isang mahusay na likas na hilig kung kailan ang isang thread ay lamang malapit nang matapos.

Ang lahat ng mga mandaragit ay nauunawaan ang mga mandaragit.

Ang pag-iisip ay sumakit sa kanya ng biglaang kalubhaan na tunay niyang naisip na ang anghel sa likuran niya ay may sinabi.

Kinokontrol ba nila ang utak ko?

Pahina 256 ng 404

Dahil hindi niya naiintindihan ang teknolohiya sa lahat nag-alinlangan siya sa marami ginawa ng mga tao, kahit na sa Civ wala siyang paraan ng pag-alam, ngunit tinanggap

niya na tanggapin na ang mga Civ robot-pimp ay naniniwala sa malayang kalooban, at hindi niya iprograma iyon paraan.

Ito ang iyong panloob na anghel, pagsagot sa labas.

Ngumiti si Roman at inilagay ang kanyang mga kamay sa kanyang mga tainga, walang silbi.

Lumingon siya sa kanyang mga anak.

Ano ang ginagawa mo? malapit na siyang humingi, ngunit sinuri ang kanyang sarili.

“Ano ka hanggang sa?” tanong niya.

Pinatong ni Ain ang kanyang ulo, sumulyap sa itaas at sa likuran ng kanyang ama.

“Lamang naghihintay para sa iyo upang makakuha ng up, sa palagay ko.”

Si Kable, ang kanyang bunso, ay nagsabi: “

Nagugutom ka ba?”

Pinaya siya ni Roman. Nahuli niya ang mata ng ibang ama, sa tapat ng gitnang apoy ng apoy, na nag-cocked ng kanyang ulo at bahagyang nagkibit-balikat.

Napapikit ang mga mata ni Roman. “Kailangan ba nating makipag-usap?”

“Tungkol Saan?” tinanong si Ain na magpanggap na walang kasalanan.

Nagkaroon ng isang awkward na i-pause. Malinaw na nakikita ni Roman na ang kanyang mga anak na lalaki nais na bumalik sa kanilang laro, at biglang nakaramdam ng karagdagang galit.

Hindi gusto.

Tiningnan niya nang mabuti ang kanyang mga anak na lalaki Hindi pa maaaring lumaki si Kable ng isang balbas, ngunit si Ain nagmamay-ari ng ilang medyo matatag na tuod.

Hindi kinakailangan.

Nagtataka si Roman kung nasaan ang kanyang asawa. Nakita niya ang isang linya ng mga taong naglalakad ang distansya na naka-init marahil ang mga kababaihan, upang makakuha ng tubig.

Walang ideya si Roman kung ano ang sasabihin sa kanyang mga anak.

Binuksan niya ang kanyang bibig, pagkatapos ay isinara ito, tulad ng isang mabagal na paggalaw ng isda sa tubig.

“ Ano ang mga batang lalaki hanggang ngayon? ”

Tumingin sa kanya si Ain ng isang flash ng pagsuway.

“ Wala kaming ideya. ”

Pahina 257 ng 404

Ano ang ibig sabihin nito? Malapit nang tanungin ni Roman ngunit natanto niya hindi ma-neutralize ang kanyang tono sa kasiyahan ng lumulutang na anghel.

Huminga ng malalim si Roman. “ Sige, nagbago ang mga bagay, huwag magpanggap. ”

Napalunok si Kable, ang kanyang pisngi ay namumula, at pinunasan ang kanyang mga mata ng may malay-tao na galit.

Sinabi ni Ain: “ Mahirap malaman kung sino ang namamahala ngayon. ”

Parehong sinabi ni Roman: “ Dinala mo kami sa landas na ito sa bundok na gabi, kasama ang mga batang babae. ”

“ Sinabi mo sa akin na laging ipagtanggol kung ano ang atin! ” sigaw ni Ain.

Nakaramdam ng mainit na galit si Roman. Ang kanyang mga kamao ay clenched, at nakaramdam siya ng isang kiliti sa likuran ng ang leeg niya sa paglapit ng Anghel. Isang lumulutang na sanggol sa likuran ng kanyang utak ang kanyang dila.

“ Hindi ko sinabi sa iyo na bully mga batang babae, ” sinabi niya nang may pagsisikap.

“ Oh oo, tatay, dahil ang pambu-bully sa sinumang mas maliit ay lubos na masama, di ba? ”

Bumagsak ang bibig ni Roman. Ang pangungutya!

Huminga siya ng malalim. “ Oh, matapang ka ngayon, kasama ang iyong maliit na kaalyado. ”

Sinabi ni Kable: “ Hindi ko gusto ito kaysa sa ginagawa mo, ama! ”

“ Oh shut up, ” sinabi ni Ain na walang bahala.
Tahimik ang baby Angel.

Sumandal si Roman, na nakakabit sa kanyang panganay na anak. “ Kaya gusto mong makapasok singilin ngayon, di ba? ” nagbulong siya.

“ Nakuha mo ang iyong maliit na kalangitan, mayroon kang kalahating bigote, mayroon ka nakuha ang iyong payat na maliit na kalamnan at ang iyong kaunting armpit-arogance. Nauunawaan ko ang nangyayari sa lahat. Kaya't namamahala. Isusulong kita. Pumunta sa makuha ang lahat ang pagkain at panatilihin ang lahat sa linya at natubig. Ayaw ng mga Anghel na ito ako sa tratuhin mo tulad ng isang bata, kaya't huwag maging isang bata. Maging isang tao. Iyon ay gusto mo, hindi ba? ”

“ Tatay ... ” bumulong si Kable, malinaw na natakot.

“ Oh Diyos, huwag maging tulad ng isang sanggol! ” sigaw ni Ain sa pagkabigo.

Ang anghel ay lumayo mula sa likuran ng Roman, at sinabi: “ Mangyaring huwag mang-insulto sa iyong kapatid. ”

Medyo lumawak ang mga mata ni Roman. Paano alam ng impiyerno na may kaugnayan sila?

Nakaramdam siya ng isang elemental na pagsalakay sa kanyang privacy. Sinulyapan niya ang lumulutang na asul mga mata.

“ Paano mo nalaman ang impiyerno? ”

Tumahimik.

Pahina 258 ng 404

“ Nais kong makipag-usap kay David ilagay siya”

Sinabi ng Anghel: “ Hindi ako isang aparato sa komunikasyon. ”

Tumingala si Ain, naglulukso laban sa puting sulyap ng mga ulap na nakapaligid ang anghel. “ Gaano katagal ka dito? ”

Tumahimik.

Ang mga kamay ni Roman ay nangangati para sa isang higanteng stick na magagamit niya upang basagin at basagin ang Anghel sa madaling inilibing na kasaysayan.

Pagkatapos ay nadama niya ang isang biglaang pagmamadali ng kalungkutan, ng pagkawala at naalala ang kanyang sarili ama, na nakabalot sa kanya, na humihingi ng paghihiganti sa kaunting hindi niya magawa tandaan.

HUWAG GAWIN!

Sino ako na walang kapangyarihan?

Ang pinaka-pangunahing katanungan ng sangkatauhan ay binaril sa kanyang isip, hinabol sa pamamagitan ng mga crackles ng trauma.

Bumagsak ang Roman sa harap ng kanyang mga anak. “ Kung nais mong malaman kung paano mabuhay, gagawin mo ang sinasabi ko, kahit na ngayon ay pinigilan ako sa pagparusa ikaw, o nagtaas ng boses ko. Nakaupo dito naglalaro ng iyong mga laro ng daliri ay hindi maglagay ng anumang pagkain sa iyong kandungan, o tubig sa iyong tiyan. Hindi mo nais na maging walang pananagutan.

Kailangan mong manghuli, kailangan mong magtakda ng mga bitag, kailangan mong tiyakin na ang mga kababaihan ay nakakakuha ng kung ano ang kailangan nila. Ang buhay ay isang bilog na umiikot, araw pagkatapos ng araw. Ang iyong mga katawan ay palaging kumakain ng kanilang sarili, kung pinapakain mo sila o hindi. Naiintindihan mo ba? ”

Ang tinig ni Roman ay tumaas nang bahagya sa pagtatapos ng kanyang pagsasalita. Umikot siya, hindi sinasadya, ngunit tila siya ay nasa loob pa rin ng mga hangganan, sapagkat wala nangyari.

Ang mga mata ni Ain ay paliitin din ang halos sa imitasyon ng kanyang ama, tila. “ Ako pagod sa pangangaso. ”

Napahinga nang masakit si Kable, nakaupo sa likuran.

Sinabi ni Roman: “ Hindi ko na muling pag-uusapan ito. Kami ay mga mangangaso, hindi magsasaka. ”

Inalis ang kanyang ibabang labi at sinabi: “ Hindi kami nagkakaproblema dahil ako itinulak ang ilang mga batang babae sa paligid. Nagkaroon kami ng problema dahil pinalo mo ang impiyerno ng sinumang nais magtanim ng mga pananim!

Nagkaroon kami ng problema dahil kami palaging gumagalaw, kaya wala kaming pag-aari, wala kaming anumang mga karapatan at sinabi mo sa iyong sarili na ang Civ ay tungkol sa pag-aari. Sinisisi mo ako para sa iyong sariling mga desisyon sa pipi, ama. ”

Ginaya niya si Roman. “ ‘ Kami ay mga mangangaso, nagtatapon kami ng sibat, kumakain kami ng karne, kami matapang na mandirigma na bumaril sa usa at pinalo ang mga bata! ’ ”

Sobrang natakot si Kable sa pagtawa.

Pahina 259 ng 404

Nagpapatuloy si Ain: “ At hindi mo na kailangang kumuha ng anumang responsibilidad. Kaya namin magkaroon ng kalahati ng lupa na lumalagong pagkain para sa amin, ngunit walang kailangan nating maging mangangaso, tayo kailangang takpan ang aming mga pisngi sa dugo, iyon ay ano ang sasabihin mo, ‘ ang aming paraan. ’

Sabagay hindi ito ‘ ang aming paraan, ’ tatay ito ay ‘ ang iyong paraan. ’ At sinigawan mo ako sa hindi ko pagtanggap ng responsibilidad ngunit pinalaki mo ako, ama. Sino ako ngunit ang anino ng ikaw, sa gusto mo, ano ang mayroon kang tapos na? Hindi ako inukit ng malayo- isang bagay na walang kinalaman sa iyo! ”

“ Tama iyon, ” sabi ni Roman na mahigpit. “ Sisihin mo ako sa lahat. ”

Ang anghel ay lumipat nang bahagya at sinabi: “ Ang mga hindi wastong pagpapatawad ay may posibilidad na tumaas na salungatan. ”

“ Oh tumahimik ka! ” sumigaw si Roman, pinataas ang kanyang mga bisig, makapal na may dugo na lumalaban sa ilaw.

Nagising si Roman sa huli ng hapon.

Ang kanyang asawang si Sarah ay nakasandal sa kanya, pinindot ang isang malamig na tela sa kanyang noo.

“ Oh bumalik ka, ” sinabi niya nang simple. “ Lumiko ang iyong ulo, tumingin sa paligid. ”

Ngumiti si Roman at sumunod sa kanya.

Ang pagsisinungaling sa mga hides ay isang dosenang kababaihan, at kalahating dosenang kalalakihan. Lahat ay nasa iba't ibang mga estado ng hindi magandang pag-aalinlangan.

Ang taong may buhok na madilim mula sa nakaraang gabi ay nasa tabi niya. Ngumiti siya wryly sa Roman.

“ Well, maaari naming kumpirmahin na ang mga Anghel ay gumagana nang hindi bababa. ”

Sinabi ni Roman: “ Hindi ko naaalala ang pagkuha ng babala. ”

Ang taong may buhok na madilim ay sumandal sa mga kumikinang na mata at bumulong: “ Ikaw ay kahanga-hanga! Hindi pa ako nakakita ng maraming koryente, maliban sa kalangitan. ”

Ang Tribe ay nahulog bukod sa walang ibang paraan upang mailagay ito.

Tumigil ang mga kababaihan sa pakikipagtalik sa mga kalalakihan. Ang mga kalalakihan ay naglibot nalulumbay, nababalisa halos walang porma, tila.

Ang ilan ay nakita na nanginginig sa ilalim ng hindi gaanong ilaw ng bituin, na parang pag-alis mula sa isang malakas na pagkagumon bilang sa katunayan niila.

Ang mga matatandang bata na napunta sa pamamagitan ng malupit na awtoridad sa kanila buong buhay tinangka na ipasok ang vacuum ng kuryente na dulot ng mga Anghel ngunit ang mga lumulutang na mata ay wala rito. Mga kapatid ng matatanda iniutos na pigilin ang pandiwang o pang-aabuso laban sa kanilang mas bata magkakapatid, laban sa ibang mga bata. Kung sila ay bata pa, ang mga utos ay napaka banayad at kung hindi papansinin, ang mga anghel ay nakipag-ugnay lamang sa kanilang sarili sa pagitan ng mga bata. Kung nagpatuloy ang pandiwang pang-aabuso, ang mga anghel ay naglaro ng klasikal musika sa napakataas na dami, na pinalayas ang umaatake.

Pahina 260 ng 404

Ang mga bata ay umiyak sa dumi at alikabok, nawalan ng anyo, hugis at pagkatao.

Umiyak ang mga ina sa kanila, magkatabi, nang hindi nakakaantig, na parang kakaibang pagkakaisa.

Ang mga kalalakihan ay nangangaso sa pagtaas ng kabangisan. Binaril lamang nila ang mga hayop upang masugatan sila, pagkatapos ay tumayo gamit ang kanilang mga paa sa leeg ng kanilang biktima, nagpapatok ng mga arrow sa kanilang kumukupas na mga mata.

Ang mga Anghel ay tahimik na may isang pagbubukod. Tila, ang prinsipyo ng hindi pagsalakay na inilalapat lamang sa mga tao.

Ang taong may buhok na madilim ay nakuryente dahil malinaw na pahirapan niya ang isang kuneho.

Hindi siya binigyan ng babala.

Naramdaman ni Roman ang kanyang sarili na kakaibang emosyonal dati niyang kinokontrol ang kanyang emosyon sa pamamagitan ng pagkontrol sa kanyang mga anak. Ang mga pagsabog ng mga random na damdamin ay labis na nakakadismaya sa kanya, at nagpatuloy siya sa mahabang pag-iisa sa pangangaso mga paglalakbay kahit na nakakalimutan ang kanyang mga arrow upang ang kanyang katayuan ay hindi nawasak ng paghihimagsik ng kanyang puso.

Pinangarap niya ang kanyang ama at ang kanyang ina halos gabi-gabi. Nag-raged sila sa kanya tulad ng mayroon sila sa buhay hinihiling na igagalang niya ang kanilang memorya sa pamamagitan ng pagpapanatili ng kanilang mga patakaran. Sa isang kakaibang pagbaligtad ng kung ano talaga ang nangyari sa kanya bilang isang bata, ang kanyang ina galit sa kanya, habang ang kanyang ama ay nakaupo sa tahimik at claustrophobic pagkabigo.

HUWAG GAWIN!

Nagising siya mula sa isa sa mga bangungot na ito na may natatanging at metal na pag-iisip sumasayaw sa kanyang dila.

Hindi ko pinalo ang aking mga anak, ngunit ang aking mga magulang. Hindi niya masunod ang kaisipang iyon kulang siya sa wika. Kaalaman sa sarili ay ang pinaka-banyagang wika sa mga primitive na personalidad; maaari rin silang maging bumagsak sa sinaunang Greece upang debate ang Socrates. Ang bawat tunay na pag-iisip tungkol sa kanilang sarili ay naramdaman na parang walang kabuluhan sa mga taong nagpalabas at pinarusahan ang kanilang mga hindi makatwiran.

Ang etika ng trabaho ng Tribe ay higit sa lahat ay gumuho. Pinatay ang mga nagagalit na lalaki maraming mga hayop na ang maingat na pagtimbang ng pagkonsumo ay napakahalaga sa kanilang nawala ang kaligtasan, at naubusan sila ng karne sa loob ng isang magdamag.

Sa maraming paraan, mas masahol pa ito sa mga kababaihan. Ang pagsalakay ng kababaihan ay madalas pangalawa hindi nila maaaring talunin ang ibang mga kalalakhian, ngunit maaari silang kumalat ng tsismis atakehin ang mga bata at pukawin ang kanilang mga asawa sa pakikipaglaban sa ibang mga lalaki.

Ginamit din ng mga kababaihan ng tribo ang sex bilang isang mekanismo ng gantimpala, ngunit mula pa sa ang mga kalalakhian ay nalulumbay at wala sa at ang lahat ng nakakakita ng mga anghel kahit saan nawala din ang kapangyarihang ito.

Pahina 261 ng 404

Sa pagkawala ng sekswal na kapangyarihan ay dumating ang isang pagbagsak sa mga pamantayan sa pag-aayos.

Lahat ng ginawa ng mga matatanda sa Tribe ay mangibabaw sa kawalan ng dominasyon, sila ay lubos na nasiraan ng loob, tulad ng gymnast sa zero gravity.

Ang kanilang mga kalamnan ay walang kahulugan; walang pagtutol, at samakatuwid hindi lakas, walang layunin. Ang lahat ng kanilang mga naunang kasanayan sa mabangis ay lumubog sa twitchy at kawalan ng laman ng flaccid ang kanilang galit ay humadlang sa kanila mula sa pag-aaral ng anumang mga bagong kasanayan, dahil ipinatupad ang mga bagong patakaran, hindi tinanggap.

Ang pangungutya at paghihimagsik ng mga bata ay lumago sa mga leaps at hangganan, dahil nakita nila ang malambot na biktima na hindi kapani-paniwala ng kanilang naunang mga pahihirap.

Kailan tanggalin ang karahasan sa pagiging magulang, ang mga magulang ay ipinahayag bilang walang magawa at walang laman, hindi bababa sa isang oras.

Maaari kang tumigil sa anumang oras, kung nais mo.

At Napatigil mo ang pagbugbog sa amin dahil tinatalo ka ng mga anghel.

Habang ang pagbagsak ng trabaho ng magulang ay nag-gasolina sa lumalaking gutom at ang kaligtasan ng Tribe ay naging isang tunay na tanong ang ilan sa mga mas matatandang bata ay nagsimulang lumakad sa mga tungkulin sa pamumuno ngunit isang kakaibang anyo ng pamumuno kaysa sa napahamak dati.

Lalo na naramdaman ng isang lumalagong at sama ng loob na pakikiramay sa kanyang mga magulang.

Ang pagtanda sa patriarchy ay matagal nang lumayo mula sa marahas na pang-aabuso hanggang sa ranggo ng awa sa sarili bilang lakas ay kumukupas mula sa kapansin-pansin na kalamnan, emosyonal na pagmamaniwala ng kaluluwa tumatagal ng lugar nito.

Ang takot sa karahasan ay napalitan ng takot sa pagkakasala.

Nakita ni Ain na ang kanyang ama ay lumiliit sa pisikal na ang kanyang pagmamalaki sa kanyang sandalan ang mga binti at malawak na dibdib ay gumuho sa sarili nito. Ipinapaalalahanan si Ain unang tepee na sinubukan niyang itayo, na kung saan ay katulad na nahulog sa loob.

Ang mga marahas na tao ay walang magawa nang walang karahasan na karamihan ay kung ano ang karahasan ay idinisenyo upang masakop.

Makikita ni Ain ang malapit-instant na pagbura ng pangingibabaw ng kanyang ama at ang pagpapataw ng Roman at pisikal na kaisipan ay nawala sa kanyang isipan, pagpapakita ng isang squalling at walang magawa na sanggol, nagtatrabaho sa mga levers ng isang higante armas ng mandirigma.

Naalala ni Ain, bilang isang bata, mausisa na na-hack ang shell ng isang patay pagong, at nagulat sa malambot at walang magawa na bagay sa loob. Ang walang magawa at ang sandata ay ang parehong bagay.

Nakaramdam siya ng pakikiramay sa pagkakalantad ng kanyang ama ngunit nakaramdam din siya ng isang malamig na galit.

Ang simpatiya para sa mga brutalizer ay maaaring mai-garantiya ngunit kadalasan ito ay isang hakbang na napakalayo upang hilingin ito mula sa kanilang mga biktima.

Pahina 262 ng 404

Sa wakas, napapagod si Ain sa kalahating hakbang, at hiniling na ang Tribe magtipon. Ang mga matatanda ay labis na hindi pinapayagan na pinahintulutan lamang nila ang kanilang sarili maakay at umupo sa isang bilog sa paligid ng pangunahing hukay ng apoy, tulad ng napakaraming walang leg na sako.

Nasa ibaba ang mga kalalakihan, kababaihan at bata na lumulutang sa itaas ng mga ito, tulad ng kulay rosas proximate na mga konstelasyon, ay ang tousled blonde Angels tahimik, nakangiti hindi mailalagay, ganap. Nasa labas ang kanilang mga busog.

“ Kaya hindi namin ginagawa nang maayos, ” sabi ni Ain. “ Ang mga matatanda, nawala na ang lahat walkabout, ikaw lang pangangaso at pagkain sa malayo, manatili sa labas araw, hindi ibabalik ang marami, at ang mga bata mabuti hindi sila paggawa ng maayos alinman. ” Ang kanyang tinig ay basag, ngunit siya ay nagpupumilit, kahit na sigurado kung ano ang sasabihin niya sa susunod.

“ At ito ay isang pagkabigla, nakuha ko ito ang mga ito Angels ay nagbago ng maraming lahat talaga.

Ngunit ang hindi tulad ng ginawa nila kami sa ibang uri ng hayop. Maaari pa rin tayong manghuli, hindi sila nakakasagabal sa kaligtasan ng –, dahil doon lalabag sa kanilang mga patakaran o isang bagay. Ito ay isang malaking patakaran, nakuha ko ito, hindi paghagupit ngunit hindi ko nakuha kung bakit ang lahat ay nagkahiwalay, napakabilis. Hindi ka maaaring matumbok sa amin, hindi ka maaaring sumigaw sa amin, ngunit kailangan ka pa rin namin. Mayroon kang natutunan ng iba pa mga bagay kaysa sa paghagupit at pagsigaw, at hindi ko nais na malaman ang lahat para sa aking sarili, sa lahat muli. Tatay. ” aniya, bumagsak ang boses niya. “ Kapag ako baluktot ang aking bukung-bukong, tumatakbo pagkatapos ng kuneho na iyon, kami ay tulad ng kalahati sa abot-tanaw, at itinali mo lang ito at sinabi sa akin na maglakad, at ito ay isang mahabang paraan, ako sa tingin ko naaalala ko lang ang bawat hakbang sinabi mo sa akin na maging matigas, ibinigay mo ako ng isang stick upang kumagat, ako ay tulad ng anim o isang bagay. At malapit ka na sa limampung tingin ko, at alam kong maaari kang makitungo sa halos anumang uri ng sakit dahil tinuruan mo ako, kaya hindi ko maunawaan kung bakit hindi mo lamang mailalagay ang isang paa sa harap ng iba pa at pauwi at Jesse. ” Ain itinuro sa taong madilim ang buhok. “ Araw-araw na inaatake mo ang mga Anghel higit pa kaysa sa isang beses at mawala ka lang sa lahat ng oras, at lahat kami ay natatakot na makakakuha ka ng ilang permanenteng pinsala, tulad ng pag-glow mo sa gabi at ang iyong mga buto ay mag-snap kapag gumawa ka ng isang hakbang.

Ano ang mga ginagawa mo? Palagi mong sinasabi sa akin na kung may isang bagay na hindi gumagana tulad ng pagiging upwind kapag nangangaso ka pagkatapos ay ihinto mo lang ang paggawa nito.

Ikaw nagkaroon ng mga patakarang ito tulad ng aking ama ay may mga patakarang ito, tulad ng lahat ng mayroon kang mga patakarang ito at hindi mo lang sila inilalapat ngayon, at pinapalayas ako. Bakit ang mga lumulutang na sanggol na ito na nag-aalis ng lahat tungkol sa amin? Bakit hindi natin mahawakan kahit anong magkasama? ” Tumaas ang boses niya. “ Mamamatay tayo, mamatay, kung hindi tayo magbago, matuto ng isang bagay, anuman ang dapat nating malaman. Hindi kami makakakuha ng sapat na pagkain at tubig para sa lahat ng mga bata at ikaw nang wala ang iyong tulong.

Lahat kayo ay nagiging mga walang silbi na kumakain ngunit hindi ka pupunta sa ligaw tulad ng ginawa ni lolo, ikaw ay pag-ubos ng lahat, walang nagbibigay.”

Si Ain ay sinaktan ng biglaang pag-iisip.

“ Gusto mo ba ng kapatawaran? Hindi sa palagay ko ang pagkakasala nito, hindi ko iniisip iyon, ngunit isang bagay Tatay. ”

Itinaas ni Roman ang kanyang mga patay na mata sa kanyang anak. Dahan-dahan siyang umiling.

Walang magawa ang gestured. “ Dapat ba nating gumala at umalis narito ka, upang mabuhay sa iyong sarili kung nais mo? Ang lahat ba ay pinapatakpong multo? Ikaw pa rin ang aking ama, kahit na hindi mo ako tinamaan baka higit pa. ”

Pahina 263 ng 404

Nakaramdam si Roman ng isang malalim na panginginginig ng boses sa kanyang kaluluwa, tulad ng isang gumulong na kampanilya. Isang pagpipilian bumangon sa kanyang puso na hindi niya inaasahan.

Halos humingi siya ng pasensya araw-araw mula sa mga nakapaligid sa kanya, mula sa kanyang mga anak ngunit hindi niya maalala na nag-aalok ng isang solong bilang isang may sapat na gulang.

HUWAG GAWIN!

Upang impiyerno na may panloob na tinig, kikiilos ako!
Nakipagbuno ang Roman sa kanyang mga paa, na parang nasa ilalim ng tubig, timbang pababa.

Naglakad siya patungo sa kanyang anak na lalaki sa mga paa ng paa, sa isang bagong landas, sa isang bagong mundo.

Binuksan niya ang kanyang mga braso.

Ngumiti ang mga umiikot na anghel at tinanggal ang kanilang mga sandata.

Kabanata 32

Bilang pinuno ng malayang mundo, hindi ako ginagamit upang makarating sa aking lakad.

Matapos alisin ng aking asawa ang kanyang mukha na nagbubunyag ng isang nakagugulat na kalawakan na lumulutang sa isang walang bisa at Umungol ako.

Iyon ay palaging aking paraan, ang tabak ng Damocles na nakabitin sa mga string ng papet ng lahat sa paligid ko. Kapag ipinanganak ka na may malaking mukha at isang malakas na panga at mas matangkad ka kaysa sa normal, na may isang buong ulo ng makapal buhok tumataas na kawalan ng tiyaga na sinusundan ng pag-ungol ng talahanayan lamang ng lahat ay naaayon sa paligid mo. Ang mga tao ay tulad ng salmon kung ikaw ay malakas na kasalukuyang, lahat ay makakakuha ng linya.

Ang mga taong pansamantala ay nagtutulak sa akin na mabaliw o sa halip, gagawin nila kung hindi sila ganoon mapahamak na kapaki-pakinabang. Kaya maraming mga tao ang nagsisikap na maging ' maganda ' ngunit ang mga magagandang tao ay hindi nakakakuha anumang nagawa sa pinakamabuti, ang mga ito ay kasing halaga ng mortar na ginamit upang makabuo ng isang katedral. Kung walang mortar, sa palagay ko, walang katedral ngunit walang nagmamalasakit tungkol sa mortar, o dumating upang makita ito.

Ang taong pumasok sa aking silid matapos na lumutang ang aking walang asawa na asawa ay imposible para sa akin na basahin.

Maging tapat tayo kapag ang dalawang tao dalawang lalaki ay magkasama, ito ay tulad ng dalawa mga eroplano na lumilipad patungo sa bawat isa. Ang isa ay umakyat, ang isa ay sumasailalim, o lahat ay namatay. Ang buhay ay walang iba kundi ang katayuan kami ay naghihinagpis na apes sa mga demanda, wala nang iba pa, walang mas kaunti.

Maaari akong palaging mag-sniff ng paggalaw sa hangin at lumikha ito kung kinakailangan. Pagtaas ay ang susi kailangan mo lamang clench ang iyong panga, tumitig nang walang kumikislap, at itaas ang iyong tinig sa puntong kung saan ang mga tao ay ganap, tunay at malalim maunawaan na papatayin ka nila upang makarating. Ang bakal ay ang hindi maiiwasang pisika ng ating uniberso ang mga tao ay walang mas pagpipilian na sumunod sa matapat kaysa sa tubig ay dapat sumunod sa pagtaas ng tubig.

Pahina 264 ng 404

Paminsan-minsan, nakatagpo ako ng isa pang alpha at sinubukan namin ang aming karaniwang mga trick bawat isa, at pagkatapos ay parehong nagtatapos tumatawa, nanginginig ang mga kamay, at pagpunta sa aming iba't ibang paraan. Ito ay uri ng tulad ng dalawang leon bawat pag-iisip na nangangaso sila gazelle na dumarating sa bawat isa sa isang hubad na claw flurry ng comical sorpresa. Walang inaasahan na kumain sila sa bawat isa sila ay bahagi bilang mga kaibigan alam na mayroong higit sa sapat na karne para sa bawat mandaragit.

Natuwa ako na hindi ako nakatira sa isang oras ng mga duels at karangalan at mga pistola sa madaling araw. Ako, ako maaaring magsinungaling at kumalat ng mga alingawngaw at masira ang mga reputasyon nang walang pag-iisip walang sinumang sasampal sa aking mukha ng isang guwantes at kukunan ang aking bato ang ambon ng umaga. Ang mga kahihinatnan ay isang insulto sa uri ng ambisyon na ako itinaas kasama ang tanging lunas para sa pagkagumon ay isang hangover, at wala akong anumang ng mga hangovers ng pagkakasala o kahihiyang o panghihinayang. Hindi ko iniisip sa buhay ko talagang nakaramdam ng takot mag-ingat sigurado, noong nasa harapan ako ng isang mapanganib na kaaway, ngunit hindi malinaw na takot.

Ako ay orihinal na uri ng nag-aalala tungkol sa lahat ng mga mabubuting tao sa mundo, ngunit nanatili akong kakaibang hindi nakikita sa kanila. Ako ang natural na biktima ng abstract na kabutihan, ngunit ako ay tulad ng isang zebra na gumagala sa isang pagmamalaki ng mga leon pinapanood ang mga ito na scrabble para sa mga ants sa alikabok hindi magagalitin sa aking halata.

Ipinakita sa akin ng libing ni Jane na talagang tumakbo sa mundo.

Pinapatakbo mo ito, o tumatakbo ka.

Ang unang ilang mga tendrils ng kapangyarihan ay matigas sa sandaling mag-snap ka ng mga iyon, lumiliko sila sa isang uri ng wobbly lasso maaari mong gamitin upang makuha ang higit pa. Ang sandali mong magkaroon ng anumang shred ng pampulitikang kapangyarihan, maaari mong parusahan ang iyong mga kaaway at gantimpala ang iyong mga kaibigan kaya natatakot ka ng iyong mga kaaway, at mahal ka ng iyong mga kaibigan.

Sa bawat matagumpay na pulitiko ay ang pangunahing pag-iisip: Paano ko makukuha malayo sa ito?

Nangako ako na huwag itaas ang buwis, pagkatapos ay nagtataas ako ng buwis!

Nangako akong bawasan ang imigrasyon, pagkatapos ay nadagdagan ko ang imigrasyon!

Nangako ako ng transparency, pagkatapos ay mabagal ang paglalakad ng mga kahilingan sa dokumento para sa mga taon!

Pinuri ko ang libreng pagsasalita, pagkatapos ay ipinataw ang censorship!

Nangako ako ng mas maraming mga kumperensya sa pindutin, pagkatapos ay naglalakad sa aking liblib teleconferences!

Pinaalalahanan ako ng lahat na hilahin ang isang matigas ang ulo ng ngipin noong bata pa ako ikaw takot sa tug, pagkatapos ito ay lumiliko na wala, lamang ang pag-snap ng isang manipis na thread, isang bibig ng pansamantalang dugo.

Ang pindutin ay aking kaibigan; sinalakay ng mga mamamahayag ang lahat ng aking mga kaaway, na bumubuo ng mga kasinungalingan at pagpapadala ng mga inosenteng pagbagsak sa nakakahiya na mga canyon ng selfjustification. Pinuri ako ng akademya sa mga maling pantig; mga pelikula na inilalarawan ang aking uri bilang marangal at bayani, sinabi ng mga ekonomista sa lahat na ako ay nasa kabuuan kontrolin kapag ang mga bagay ay napunta nang maayos, ngunit biktima ng mga bulag na puwersa sa pamilihan kapag ang aking ang ekonomiya ay pumasok sa crapper.

Pahina 265 ng 404

Ako ay kinamumuhian, sigurado, ngunit hindi ka maaaring maging anumang uri ng pinuno kung natatakot ka sa hindi pagsang-ayon ang pamumuno ay tungkol sa pagpilit sa mga tao na gawin ang kanilang pinapahamak nang maayos nais na gawin ang tulad ng pagiging isang pangkalahatang sa isang digmaan at pagpilit sa mga tao na nagagalit sila, sigurado. Ngunit medyo madali itong makitungo sa mayroon ako ang magic spell ng “ karaniwang mabuti ” na magagamit ko upang sumpain ang sinumang hindi gumawa ng kung ano ako gusto, kung ano ang sinabi ko sa kanila. Kinakatawan ko ang pangkaraniwang kabutihan na ito ako nito bland at inalipin ang acolyte kaya hindi ako ang mga tao ay kailangang sumunod sa ito ay mabuti ng lahat ang kanilang mga sarili ay kasama ang kahit na hindi nila ito nakita sa oras. Ang mga tao ay nag-shuffle sa aking buhay sa patuloy na batayan ito ay

kabuuang conveyor belt ng mapagkunwari na pangangailangan; lahat kami ay naglaro ng laro at sumayaw ang sayaw.

Pinag-uusapan nila ang pangkaraniwang kabutihan, at pinag-uusapan ko ang pangkalahatang kabutihan, isinulat ng mga mamamahayag ang tungkol sa demokrasya at lahat ay libre mga bagay-bagay, at nakakuha ako ng higit na kapangyarihan at ang ' karaniwang mabuti ' ay naglalagay ng twitching at hyperventilating sa karpeta, tulad ng isang frat boy pagkatapos ng kanyang unang shower shower.

Mapahamak ang mga magagandang araw!

Tumataas ka ng makinis na sikat ng araw, at pinapakain ka ng mga tao at inilatag ang iyong damit tila hindi sinasadya na kailangang mag-ahit ng iyong sarili at ikaw dalhin ang iyong mga pagpupulong na may mahusay na kape, at ang sikat ng araw ay nagbubuhos windows sa malalim, mayaman na mga talahanayan ng mahogany at ang papel ay palaging malutong, at ang mga pantulong ay nakasandal sa iyong mga tainga at bumulong ng mga lihim na lihim sa iyong utak, at lahat ay sumasayaw ng isang disco sayaw ng pandiwang pag-iwas sa hubad na interes sa sarili. Ang mga makinarya ng panulat at papel ay lumikha ng mga ligal na mazes na dapat gawin ng mga daga magpakailanman sprint sa pamamagitan ng upang makakuha ng isang scrap ng keso, at ang iyong puso swells sa ang kagalakan ng kontrol, at alam mo na walang sinuman na hindi isang solong kaluluwa kailanman magsalita ng mga salita na tatanggalin ang lahat. Alam namin na lahat ito ay teatro ng dugo, na ang Estado ay tumataas hanggang sa ang mga mamamayan ay sumunod o namatay na ang lahat ng mga creamy puting pader at haligi ay ang pinaghalong mga buto ng kalayaan at kung sasabihin lamang ng mga tao ang katotohanan, lahat ito ay aalis ngunit sila ay gumon sa mga kasinungalingan, at at narito ang pinaka perpektong bagay!

Naiintindihan ko nang mabilis na ang sinumang nag-uusap tungkol sa kalayaan mula sa ako, kalayaan mula sa amin, kalayaan mula sa kasinungalingan ay bilog na inaatake ng lahat. Hindi ko talaga kailangang mag-angat ng isang daliri upang makontrol ang pagsasalita naisip kahit na dahil ang sinumang nag-uusap tungkol sa mga karapatan sa pag-aari at ' pagbubuwis ay pagnanakaw ' ay nawasak ng kanilang mga kapwa mamamayan. Natagpuan ko ang masayang-maingay. Ito ay tulad ng pag-iisip na kailangan mo ng mga bar upang mapanatili ang mga unggoy sa iyong zoo, kung mayroon man unggoy na kahit na naisip tungkol sa pagtakas ay matalo sa loob ng isang pulgada ng ang buhay nito sa bawat iba pang unggoy sa paligid!

Makatipid ng maraming pera sa seguridad!

Natagpuan ko ito sooo nakakatawa, nanonood ng mga libertarian at ekonomista ng Austrian iyakan at magpapatok tungkol sa gitnang pagbabangko at ang pekeng kalikasan ng pera ng gobyerno tunay na iniisip nila na ang kanilang mga salita ay alisin ang aming kuryente upang mai-type ang anumang nais namin sa aming sariling bangko account! Inisip ko silang naglalakad sa isang mainit na beach at pinangangalagaan ang kanilang sarili mula sa mga paso sa pamamagitan ng walang katapusang pag-ungol ng salitang ' sunscreen. '

Ilang sandali akong nalaman na hindi ka maaaring magkaroon ng kapangyarihan nang hindi kumalat ito sa paligid ng kung hindi man ay lumikha ka ng mga hindi magagawang mga kaaway na mag-aalok ng higit pa sa mga toadies ng korte na nakasalalay sa matatag na pagtulo ng keso ng gobyerno.

Pahina 266 ng 404

Sigurado, nilikha namin ang anumang pera na nais namin ngunit ikinakalat namin ito, kami ibinigay ito sa mga tagabangko, ibinigay namin ito sa mga masikip sa gitna ng kapangyarihan at binigyan namin ng natubig na mga labi sa mahihirap, nag-iisang ina, yaong nakasalalay. Kaya naisip nila ang sa amin, ang aming ' pagkamalikhain. '

Tumayo silang lahat at inilagay ang kanilang mga kamay sa kanilang mga puso nang bumagsak ang mga watawat at ang mga awit ay nilalaro dahil sinasamba nila ang gang na nagbigay sa kanila ng cash. At ito ay kosmiko komedya, kung paano ang lahat ng sarili ay matuwid na nagsinungaling at naka-parada at nagkunwari. Ito ang bagong relihiyon maliban kung maaari kaming mag-alok sa kanila ng isang bagay mas visceral kaysa sa langit mismo: ang pera na kailangan nila upang makatakas sa kanilang kakila-kilabot na mga desisyon. Ang mga nag-iisang ina ay palaging bumoto para sa amin hindi nila magagawa pumili ng isang mabuting ama para sa kanilang mga anak, ngunit sigurado silang marunong pumili ng isang pinuno ng politika para sa buong bansa! Mahirap ibigay ang mga solemne mga talumpati tungkol sa kanilang marangal, nakamamanghang at matapang na sakripisyo nang hindi sumabog sa tawa.

Kapag ang gobyerno ay maaaring kumalat ng trilyon na dolyar sa paligid ng ekonomiya, ito nagiging malalim na masayang-maingay upang mapanood ang lahat na pinag-uusapan ang marangal at abstract na responsibilidad ng pagboto. Isang solemne civic duty. Sa pagtatapos ng anumang election cycle, ang aking pisngi ay hilaw mula sa kagat.

Upang maging patas, maraming mga Tunay na Naniniwala sa aking panloob na bilog sila tunay na naisip na nandoon kami upang tulungan ang mahihirap, upang maprotektahan ang bansa upang mapanatili ang malusog at masaya ang mga tao.

Nagmadali sila sa walang katapusang mga pagpupulong na may masamang sugat na leeg, lumalagong flossweat at isang panting, halos masalimuot na kasigasigan at tunay na sila naniniwala na hangga't may nagdusa sa lupain, hindi nila ginagawa maayos ang kanilang trabaho!

Nagkaroon sila ng aching hypersensitivity na ito sa kalungkutan kahit saan sa mundo literal, kahit saan sa mundo, hindi kapani-paniwala! at ang kanilang buong pagkakakilanlan ay batay sa pag-aliw sa pagdurusa na nangangahulugang ang anumang tulala na nagpapanggap na magdusa ay kinokontrol ang kanilang buong pag-iral!

Ngunit ang sila ay hindi kapani-paniwalang kapaki-pakinabang bilang mga kalasag ng tao sa anumang pilosopiko pag-aalinlangan tungkol sa kabutihan ng ginagawa namin maaari mong i-propose ang mga ito lubos na lasing sa isang detektor ng kasinungalingan, at ganap nilang ipasa ito, kung sila tinanong: “ Narito ka ba upang gumawa ng mabuti? ”

Natagpuan ko ang kanilang kasigasigan na malalim na katakut-takot; ang kanilang mahahalagang talino ng unggoy ay gouged out at pinalitan ng unearthly girly angel. Sila ang kabaligtaran sa akin, ngunit perpektong umakma kami sa bawat isa. Ginawa ko ang magulo pakikitungo sa makinarya ng kapangyarihan kung saan nawala ang mga daliri at kaluluwa isang regular na batayan habang tinatakpan nila ang hindi banal na gulo sa isang manipis na self-matuwid na baso na baso. Ginawa ko ang nagsisigaw na basa-trabaho ng madugong larawang inukit mga batas mula sa pag-agaw ng interes sa sarili nasaklaw nila ang hindi maiiwasang abattoir na may mga piniling piniling mansanas.

Diyos, sino pa..?

Oo, mayroong gang na tinawag na Dreadnoughts wala sila ang aking maaraw at masayang pagnanasa sa paggamit ng tanging kapangyarihan o hindi sila nagkaroon ng ilang mahiwagang mas madidilim na layunin sa kanilang pang-araw-araw na giling.

Pahina 267 ng 404

Kinamumuhian nila ang isang bagay o nais ng isang bagay at walang sinumang sumubok plumb ang kanilang itim na kalaliman, dahil ang mga ito ay kapaki-pakinabang na armas upang ituro sa mga intransigent na kaaway. Ang Dreadnoughts ay magsuklay sa buong kasaysayan ng isang tao, sa paghahanap ng isang bagay o pag-imbento isang bagay upang patayin ang kanilang pampublikong buhay. Nuance ang kanilang kalaban; “ sa labas ng konteksto ” ang kanilang ranged armas.

Mayroon ding mga Enforcers para sa sinumang hindi namin ligtas na snag. Sila sila sinalakay ang sinumang sumuporta o nagpunta sa mga talumpati ng mga paladin na ito.

Tumawag sila sa mga banta sa bomba at pagbabanta ng kamatayan.

Karamihan sila ay mga solong anak na lalaki ng nag-iisang ina, na ipinadala ng walang malay na takot na kasakiman ng mga matriarch lihim naming tinawag silang mga state-riarch upang sirain at sirain ang sinumang maaaring makagambala sa libreng daloy ng kita ng buwis sa kanilang sapat na polyester laps.

Hindi ito isang simpleng bagay na maging isang pulitik na kailangan mong magkaroon ng isang likas na katangian pakiramdam para sa lahat ng mga nakabangong alyansa na ito kailangan mong pamahalaan ang pagiging perpekto ng choirboys, at gamitin ito bilang isang takip para sa Dreadnoughts, at tiyakin na ang mga nagpapatupad ay hindi masyadong feral. Kailangan mong Hindi ako sigurado kung paano ilalagay ito, hindi ito eksaktong ‘ overlook, ’ ngunit iwasan ang lahat ng nangyayari.

Hindi ka maaaring tumingin sa anumang direkta alam nating lahat na ngunit kailangan mong gumana dito, suriin ito. Minsan naramdaman tulad ng pag-aayos ng isang kumplikadong relo sa pitch kadiliman ang iyong pakiramdam ng pagpindot ay napupunta sa astronomiko, ngunit hindi mo makita isang mapahamak na bagay!

Ito ay ang lahat ng pagbangga at back-scratching naalala ko, bilang isang rookie, nagpapatuloy

mga palabas sa pag-uusap at pakikipanayam ng mga mamamahayag at ako ay bata at naïve sapat na maingat na isipin na ang mga mamamahayag ay matigas-as-kuko confronters ng mga kapangyarihan-na-maging Sa palagay ko ay na-imbibed ko nang labis ang Kool-Aid bilang isang tinedy ngunit lahat sila ay banayad na sycophants, mapanganib lamang sa sinumang hinamon ang kanilang kawalang kabuluhan na tiyak na hindi ko gagawin!

Itatanong nila ang ' matigas ' mga katanungan, at sasayaw ako ng dalawang hakbang na staccato pag-iwas, at pagkatapos ay sila lamang magpatuloy.

Hindi nila susubukan na i-pin ako, hindi sila hihilingin ng paglilinaw o Tulungan kami ng Diyos mga kahulugan.

Itatanong nila, maiiwasan ko at tatatakin nila ang kanilang sarili sa bumalik para sa propesyonalismo at katigasan ng kanilang pagsisiyasat!

Naaalala ko na nasa isang Konseho ng Lungsod, maaga pa, at ilang kalahating kalbo na doofus ay gumagawa ng isang dokumentaryo, at nagmartsa at hinamon kaming lahat ipaliwanag kung paano namin babayaran ang lahat ng ipinangako namin!

Lahat kami ay nagbigay sa bawat isa ng isang nakangiting side-eye, at pinalabas siya seguridad.

Ito ay isang hangal ngunit mapanganib na tanong hindi ito tulad ng pagbibigay namin anumang tunay na halaga hindi iyon ang punto ng pamahalaan. Ang punto ng pamahalaan ay kapangyarihan, at nakakakuha ka ng kapangyarihan sa pamamagitan ng pagbibigay ng mga bagay na malayo ngunit hindi ito aktwal na kapangyarihan kung kailangan mong ibigay ang iyong sariling mga gamit, iyon hindi magiging kahulugan kahit kailan!

Ang buong punto ng pagkakaroon ng kapangyarihan ay alisin ang iyong sarili sa lamang dami ng namamatay sa matematika.

Naaalala ko ang aking ama na nagpapaliwanag nito sa akin, noong napakaliit ko, pagkatapos namin napanood ang ilang mga hangal na superhero na pelikula kung ano ang tinawag ng aking ama na " kick-bangs ":

" Anak, ang mga superhero na ito, magagawa nila ang imposibleng salungatin ang mga batas ng pisika, lumipad, shoot ng apoy mula sa kanilang mga kamay at laser mula sa kanilang mga mata. Sila ay nakabalot sa magic iyon ang ibig sabihin ng ' superpower ' . "

Pahina 268 ng 404

Kumuha siya ng isang amber sip mula sa isang baso ng whisky na kristal na hindi kailanman tila walang laman.

“ At iyon ang aking trabaho at isang araw ito ay magiging iyong trabaho pati na rin upang salungatin katotohanan, upang masira ang matematika, upang magtanim ng imposibilidad at kapangyarihan ng ani.

Kami ang magsasaka ng kung ano ang hindi dapat maging, ngunit palaging ay. At lahat ay sumasamba sa imposible, iyon ang ugat ng pagiging makabayan nakita mo ba ang mga masayang mukha ng ang mga tao sa karamihan ng tao kapag ang iaang bayani ay lumipad? Mahal nila siya dahil ginagawang imposible ang kabayanihan para sa kanila, dahil hindi sila maaaring lumipad.

Mahal nila siya dahil nakikipaglaban siya sa kasamaan, ngunit imposible siya na nangangahulugang ito imposible para sa kanila na labanan ang kasamaan. Pinapagaan nito ang kanilang budhi sa paggawa walang tungkol sa ... ”

Tumawa siya.

“ Noong nakaraan, kasama si Jesus, kailangan mong subukang gawin ang ginawa niya bagaman Siya ay isang superhero sa kanyang paraan, maaari kang maging katulad Niya. Ngayon gusto nila bilyun-bilyon na may imposible na mga gadget upang labanan ang kasamaan, dahil hindi nila kailanman maaaring diskarte siya, maging katulad niya. Iniwan kami ni Jesus ng utos na dapat gawin ng lahat labanan ang kasamaan, at ang bawat isa ay maaaring maging katulad Niya. Ang mga bagong diyos, ang superheroes hindi ka maaaring maging katulad nila, iyon ang punto. Lahat sila ay dahilan ng lahat para sa walang ginagawa, kaya't bakit lahat ay nakakaadik sa kanila, at nasasabik sa kanila, at magbabayad upang mapawi ang kanilang sariling budhi. Sa nakaraan, kailangan mong pumunta sa isang pari at aminin ang iyong mga kasalanan, at gumawa ng mga pagbabago, at gawin mas mahusay na ngayon. Ang mga idiots ay bumagsak ng dalawampung bucks, pasayahin ang imposible, at maglakad out na pinatawad! ”

Ang ilang mga salita ay nakaupo sa iyong buhay nang maraming taon bago sila naiintindihan nang maayos.

Ang paglaban sa kasamaan ay isang mapanganib na negosyo nakakakuha ito ng maraming tao na namatay at nawasak ngunit walang nais na ikahiya sa kanilang sariling pag-aaksaya, kaya kami umiiral bilang isang uri ng ' magpanggap na kabutihan, ' upang ang mga tao ay maaaring magpanggap na gumawa ng mabuti nang wala talagang nagagalit na kasamaan. Nais ng lahat ang payat na baywang, walang nais ang diyeta nais ng lahat na makaramdam ng kabayanihan, walang nais na ilagay ang kanilang sarili sa panganib. Kaya lumapit sila sa amin at hiniling na gumawa kami ng mabuti, at bawat pares ng mga taon nagsusulat sila ng isang ' X ' sa isang balota at itinuturing ang kanilang sarili na panghuli banal ng kasaysayan ng tao.

Ang parehong bagay ay totoo para sa mga laro ng video, ngunit hindi ko talaga maintindihan kung paano kahit sino ay maaaring ipagmalaki sa pagtulak ng mga pixel sa paligid ng isang patay na screen, kaya hindi ko abala upang pag-aralan ito nang labis. Naaalala ko ang pagtawa minsan tungkol sa isang professorial paper sa ' virtual currency ' sa ilang kapaligiran sa paglalaro ng ekonomista ay tila walang ideya tungkol sa totoong katangian ng fiat pera.

Umiling iling ako habang naglalakad sa aking silid ang mabuhangin na buhok.

Diyos na kailangan kong ihinto ang pag-uusap tungkol sa nakaraan. Alam ko na ito lang ang mayroon ako, sa kahit anong mundo na nagising ako, ngunit talagang kailangan kong makahanap ng isang paraan mahukay ang aking mga naunang kasanayan sa dito at ngayon.

Mapapahamak ako kung aasa ako sa aking makasaysayang reputasyon na ang Napoleon ng aking araw upang makakuha ng awtoridad at kapangyarihan sa kasalukuyan. Mahal ko ang paggamit ng kapangyarihan ito ang aking dahilan sa pagiging at kung hindi ko magawa mangyari ito dito mabuti, sasabihin ko lang sa kanila na ibalik ako sa pagtulog at mapahamak gisingin mo ako kapag makakaya ko!

Pahina 269 ng 404

Ang lalaki ay humila ng isang upuan sa paanan ng aking higaan, umupo at binabati ako kung ano ang impiyerno na expression, neutral na pag-usisa?

Nakakagambalang magtaka?

Ito ay sobrang kakatwa, pakiramdam ng aking utak na apoy sa ganitong paraan. Maaari ko bang basahin ng pagpapahayag mula sa sinuman, hanggang sa huling atom ngunit wala akong ideya kung anong nangyayari sa ulo ng taong ito.

Wala akong pakialam kung gaano katagal, ang mga tao ay mga tao pa rin.

Bigla kong napagtanto na mas gugustuhin kong maging paralisado kaysa mawala ang aking kakayahang basahin ang mga tao iyon ay isang kapansanan na hindi ako makatayo!

Gagawin ko ang utak ko upang maproseso ang mukha na lampas sa aking mga paa na sakop.

Ang buhok ay magaan, banayad na side-swept.

Malawak at malakas ang noo, ang ilaw ng mata. Hindi ko lubos na masasabi ang kanilang kulay sa madilim na at ang anggulo ng mukha na parang binubuo ng mga geometrical blocks na mahigpit na nakaimpake. Ang bibig ay hindi sensual ngunit hindi rin mahigpit. Hindi niya ako tinitingnan nang may paggalang, o takot o maraming pag-usisa para sa bagay na iyon o magtaka.

Tumingin siya sa akin tulad ng....

Nais kong gumawa ng isang kamao at mag-rap ng aking knuckles laban sa aking noo ngunit alam ko iyon ay magiging isang hindi mapapatawad na pagpapakita ng kahinaan. Ito ay hindi mapaniniwalaan o kapani-paniwala nakakabigo na hindi mabasa ang taong ito, upang malaman ang kanyang mga kahinaan, ang kanyang pagnanasa, ang kanyang takot. Ako ay natatakot na parang nagising ako sa upuan ng piloto ng isang bumulusok na eroplano, at wala sa mga kontrol ang gumagalaw.

Takot ako...

Ang pag-import ng pag-iisip ay tumatakbo sa akin tulad ng isang spinal fist ito ay takot.

Ang lalaki ay sumandal. “ Ang pangalan ko ay David.

Maligayang pagdating sa buhay. Ikaw walang kapangyarihan dito. ”

Kabanata 33

Huminga ako ng malalim.

“ Nais kong malaman ang lahat. ”

Umupo si David at tumango. “ Saan mo nais magsimula? ”

Nag-muse ako sandali. Ngayon na ang oras upang simulan ang pag-scan sa bagong mundo para sa mga pagkakataon, para sa mga kahinaan para sa oo, takot at papuri at paggalang. Ako ang kilalanin ng aking sarili nang sapat upang tanggapin ang aking kawalang kabuluhan.

“ Well, ang karaniwang tanong para sa isang tao na nakakagising mula sa isang coma at ako hulaan na ito ay isang napakahabang koma, ay gaano katagal ito?”

“ Kaunting higit sa limang daang taon. ”

Pahina 270 ng 404

Huminga ako nang masakit at biglang naalala ang ilang laro ng VR na aking apo hinatak ako sa higit sa kalahati ng isang millennia na ngayon, kung saan ako lumulutang sa itaas ng mga singsing ng Saturn naalala ko at tandaan ngayon ang pakiramdam ng pagtingin sa maliit na araw, at pakiramdam na sobrang kakila-kilabot na malayo sa lahat at lahat ng bagay na hindi ko sinasadyang natanggal ang helmet, at huwag mo itong ilagay muli. Ang ideya ng lumulutang sa isang patay na walang bisa hindi mabilang milya mula sa nakasisilaw na bola ng buhay na nagbigay sa akin ng lakas ay hindi mapagkakatiwalaan.

Sinabi ni David: “ Maraming iproseso, maaari tayong huminto dito kung nais mo ng oras ... ”

Nagtaas ako ng isang hindi kilalang kamay.

“ Huwag kang kakatawa, ako ay isang may edad na. ”

Isang malupit na pagtawa ang nakatakas sa aking mga labi.

“ Marahil ang pinakalumang tao sa kasaysayan. Hindi ko masyadong naaalala ang tungkol sa aking huling araw ngunit sa palagay ko nais kong mabuhay, at pinapalo nila ako, at nakakita ka ng isang pagalingin, at nabubuhay na ako ngayon – mahal na Diyos, hindi ko alam kung gaano ako katandaan! ”

“ Ikaw ay 76. ”

Pinalaki ko ang kilay ko. “ Ano ang kahabaan ng buhay dito? ”

“ Sa swerte, maaari kang magkaroon ng isa pang limampung taon. ”

Pinagsama ko ang aking mga kamay, pinagsasabay ang mga palad. “ Sa pamamagitan ng Diyos, ito ay a matapang na bagong mundo na kamangha-manghang! ”

Isang bagay sa kanyang mga mata flicker isang uri ng hindi malinaw na babala na hindi ko dapat maging masaya ka tungkol sa aking hinaharap na habang-buhay ngunit muli, napakahirap niyang basahin iyon.

Nagpasya akong iwasan ang anumang pagbutas ng aking biglaang, mabangis na kagalakan.

Nilinis ni David ang kanyang mga labi. “ Nais kong iwasto ka sa isang bagay, kahit na kami hindi lamang mahanap ang lunas para sa iyong sakit.

Natagpuan ito mga siglo na ang nakalilipas, ngunit kami hindi alam ang tungkol sa iyong pag-iral hanggang sa kamakailan lamang. ”

Tumango ako ng dahan-dahan. “ Kaya dapat magkaroon ng isang makabuluhang discontinuity in

ang kasaysayan ng aking bansa. ”

Tinitigan ako ni David. “ Ang pinakadakilang posibleng pagkadiskubre, sasabihin ko. ”

Isang bahagyang chill flicker sa aking puso. “ Kinuha ito pagkatapos, ako ipagpalagay sa China? ”

“ Hindi na umiiral ang iyong bansa, ngunit hindi pa ito nakuha. ”

Tumawa ako ng hindi sinasadya. “ Oh, kaya lumubog ito sa ilalim ng dagat global warming?

CO2? ”

“ Hindi, ang iyong bansa ay hindi nawasak ng pagkain ng halaman. ”

Pakiramdam ko ay isang kakaibang shimmering halo ng kawalan ng pag-asa at pag-asa. Nakakakuha ako ng kapangyarihan sa pamamagitan ng nagsisinungaling, ngunit hindi kinakailangang magsinungaling nakikita ko na ang pagiging isang matamis na kaluwagan ng isang mabait.

“ Hindi ko alam kung ano ang hihilingin sa susunod. ”

Pahina 271 ng 404

“ Well, marami kang pisikal na pangangailangan na dapat dumalo. Kami ay naging pasiglahin ang iyong mga kalamnan, ngunit kakailanganin mo pa ring malaman kung paano maglakad muli.

Maraming pisikal na therapy, ipinapalagay ko na ayaw mong gamitin isang upuan sa langit isang wheelchair na ibig kong sabihin. ”

“ A sky-chair? ”

“ Ito ay isang lumulutang na upuan, na kinokontrol ng iyong paningin. ”

Pinag-isipan ko ito sandali. Ang aking pinalawig na sombi-buhay ay parang natutulog noong 1600, at nagising sa dalawampu't unang siglo. Pakiramdam ko ay isang biglaang pag-atake ng kakaibang giggles, na iniisip ko na mag-zoom sa isang pulutong,

gesturing habang pagbibigay ng isang pagsasalita, tulad ng ilang comic-book villain mula sa hinaharap.

Pagkatapos ay nakaramdam ako ng biglaang pagsaksak ng panghihinayang, dahil hindi ko naitanong ang tungkol sa aking pamilya.

Mapahamak ito na hindi ako mukhang napakabuti.

Ginagawa ko ang aking mga masasamang katanungan, ngunit ipinagbigay-alam sa akin ni David na walang ibang miyembro ng aking pamilya ay natagpuan sa pasilidad sa ilalim ng lupa na kanilang natuklasan sa pamamagitan ng aksidente at na ang bawat iba pang kapsula ay nasira.

“ Upang maging matapat, nagkaroon kami ng ilang talakayan tungkol sa kung itaas ka ba, dahil nag-iisa ka, at wala kaming mga obligasyong kontraktwal na gawin ito. Ngunit kami, mayroon pa ring ilang trabaho na dapat gawin, sumisipsip at pag-unawa sa nakaraan, at ikaw maaaring maging isang mahalagang bahagi ng prosesong iyon. ”

Nakaramdam ako ng pagkahilo. “ Sabihin mo sa akin kung anong uri ng mundo na naroroon ko. ”

Huminga ng malalim si David. “ Ito ay maluwalhati. ”

Nag-gesture siya sa labas ng aking silid.

“ Iba talaga ito sa kung paano ka lumaki. Ang lipunan ay pinapatakbo sa isang serye ng kusang mga kontrata lahat mula sa pulisya hanggang sa mga korte hanggang sa mga bilanguan geograpiikal na pagtatanggol. Gumagamit ako ng mga dating termino, nakakakuha ka ng ideya at lahat ay nakikipagkumpitensya upang mabigyan ka ng mga serbisyo, maaari mong kanselahin sa anumang oras.”

Huminto siya, napansin ang aking ekspresyon.

“ Sabihin mo maaari kang maging prangko, anuman ang iniisip mo. ”

Nag-snort ako. “ Nais mo bang malaman kung ano ang iniisip ko? ”

“ ginagawa ko. ”

“ Ang una kong naisip ay na natulog ako sa hapon, nagalit, nagising sa isang asylum, at ikaw ang aking kasintahan. ”

Ngumiti si David. “ lubos kong maiintindihan ang ibig mong sabihin. Kung bumalik ako sa oras, pakiramdam ko ay nagising din ako sa isang ospital sa kaisipan. ”

Napakaraming mga katanungan ang bumagsak sa aking isipan. Mayroon akong isang biglaang, matingskad memorya ng pagiging isang bata, sa ilang sinaunang arcade, sa isang makina ng hangin, sinusubukan kong itulak ang pamumulaklak ng aking kapatid na babae mula sa aking mga nakatitig na mata.

Pahina 272 ng 404

“ Well, sino ang namamahala sa impiyerno pagkatapos? ”

Nakakainis, galit na galit kahit nakukuha ko ang kahulugan na naiintindihan ako ni David tanong nang perpekto, ngunit iniwasan ang pagsagot nito.

“ Ano ang ibig mong sabihin? ”

“ Oh, huwag kang maging mali!

” Nag-snap ako, sa aking sinaunang ugali ng pagtaas ng iba crumbling paggalang.

Nagpakalat si David ng kanyang mga kamay. “ Ikaw at ako ay pinaghihiwalay ng maraming siglo. Ang wika ay nanatiling katulad dahil ito ay karaniwang wika mutated upang makatakas sa trauma ngunit marami sa mga salita ang nagbago ng mga kahulugan, kaya kailangan kong tanungin ka, ano ang ibig mong sabihin kapag tinanong mo ang ‘ sino ang namamahala? ’ ”

Huminga ako ng malalim. Bigla, hindi ko nais na tanungin nang direkta ang tanong na hindi pangkaraniwan para sa akin, dahil ang aking kalokohan ay palaging isang mahusay na paraan kumuha ng iba upang magbigay daan.

“ Sino ang entral na awtoridad? ”

Nilinis ni David ang kanyang mga labi. “ Sige, alam mo na sa ilang mga kultura ang mga pag-aasawa ay pilit na inayos ng mga matatanda, di ba? ”

Nag-scowl ako. “ Bilang isang tao na higit sa limang beses sa iyong edad, hindi sa palagay ko kailangan ko mga aralin sa antropolohiya! ”

Pakiramdam ko ay isa pang thread ng gulat na paghahasik ng jumpy na paraan sa pamamagitan ng aking puso ang masamang pag-uugali at kawalan ng tiyaga ay tila walang epekto sa taong ito David.

Sabi niya, banayad: “ Pinipili kong gumamit ng isang pagkakatulad bilang isang landas na para sa iyo lakad, upang makarating ka sa isang malinaw na pag-unawa sa mundo na mayroon ka nagising hanggang sa. Tiyak na maaari kong ipagpatuloy o kaya kong ihinto ngayon, ganap na hanggang ngayon ikaw. Nais kong igalang ang iyong mga pagpipilian. ”

Grimace ako. “ Kristiyano ka ba? ” Tanong ko bigla walang ideya kung saan nagmula ang tanong.

“ Ang sanggunian na iyon ay marahil ang pinakamalapit na maaari mong maunawaan kung sino ako at ang mundo na umiiral. ”

Muli, ang aking mga salita ay lumitaw nang hindi ko nais ang mga ito: “ Ikaw ba ay isang anghel? ”

Tumawa si David. “ Marahil isang demonyo, kaunti, mula sa iyong pananaw. ”

Nag-scowl ako. “ Kung ibabalik namin dito ang aking asawa, ang walang mukha, gawin sa palagay mo ay sasagutin niya nang direktso ang aking mga katanungan? ”

Huminto si David. “ Marahil malinaw na sinusubukan kong dalhin ka sa isang lugar, dahan-dahan, ngunit alam ko na ikaw ay isang malakas na kalooban, kaya hindi ito sorpresa ako na hindi ka madaling pinamunuan. ”

Pahina 273 ng 404

“ Hayaan akong sabihin sayo ng isang kuwento.

Noong maliit ako, dati akong pumili at kumulo ng mga mani at ipinagbili ang mga ito sa isang county fair para sa dalawampu't limang sentimos isang bag.

Gumawa ako ng sapat pera upang mamuhunan sa barley, kapag bumaba ang presyo dahil ang panahon ay mabuti at pagkatapos ay ipinagbili ko ang barley na iyon para sa isang malaking kita. Bumili ako ng isang serye ng mga bahay mula sa county. Nalaman ko na namatay mula sa mortician, at nakuha ang mga lugar para sa mga pennies sa dolyar, dahil karaniwang walang susunod na kamag-anak.

Inupahan ko ang mga bahay na ito. Bata pa lang ako, tandaan at nagdala ako ng tatlong malaking aso sa akin nang bumisita ako sa kahit sino na wala binayaran ang upa niya. At hinayaan kong maluwag ang mga aso kung walang tao sa bahay, dahil alam ko marahil ay makikita nila ang mga deadbeats na nagtatago sa kakahuyan, isang puno o isang bagay. At nakuha ko ang aking pera, naiintindihan mo ba? ”

Malambot ang boses ko.

“ At nakuha ko ang aking pera dahil isang beses, ang mga aso ay may lakad, at salita lumibot, at walang nangyari sa akin dahil sa aking ama, at iyon ay ang batayan ng aking pera, ang aking ambisyon, ang aking pag-unawa sa kung paano ang mundo nagtrabaho. Mayroon kang alinman sa mga aso, o nagtatago ka sa isang puno. Naiintindihan mo ba? ”

Tumingin si David ano, malabo na nasusuka?

Nag-aalala tungkol sa mga sharecroppers siglo patay?

“ Ito ay isang mahirap na frame ng sanggunian para sa akin sa proseso, ngunit sa palagay ko maunawaan. ”

Pinahigpit ko ang aking mga mata. “ Well, ang pagsubok ng iyong ‘ na nauunawaan ang ’ ay kung ikaw sabihin mo lang sa akin ang direktang diyos na katotohanan na pasulong. Pinakawalan ko ang mga aso sa mga deadbeats, Sonny. Sa palagay ko ay maaari ko lamang hawakan ang anumang mga pantig sa iyo nais na iling mula sa iyong ayaw bibig. ”

Sasabihin ko sa ‘ ngipin, ’ ngunit ayaw kong ipaalala sa kanya ang kanyang kapangyarihan.

Huminto si David, pagkatapos ay dahan-dahang tumango. “ Okay. Kapag ang mga mag-asawa ay pinilit na may asawa, ang mga matatanda ay namamahala.

Kapag nagbago iyon, at magagawa ang mga mag-asawa pumili ng bawat isa, sino ang namamahala? ”

“ Ang mga mag-asawa mismo, ” Tumugon ako kaagad, nais na lumipas ang lahat ng ito walang kapararakan na walang kapararakan.

Muling tumango si David. “ Ang iyong lipunan ay nagtrabaho upang magsalita ng dahil mayroon isang maliit na bilang ng mga tao mismo sa gitna ng lahat ng nangyari at mayroon silang batas na ‘ , ’ at ang ‘ na batas ’ ay ipinatupad sa rehiyon ang bansa. Kung nagtataas ka ng buwis, siyempre, kailangang magbayad ang mga tao, o pumunta sa kulungan at kung tumanggi silang pumunta sa kulungan, maaari silang pilitin at kung nilalabanan nila ang pagiging sapilitang, maaari silang mabaril. Ang iyong system ay nagtrabaho sa pagtaas ng karahasan laban sa pangkalahatang populasyon hanggang sa sila ay sumunod, o pinatay. ”

Nag-snort ako. “ Wala akong ideya kung anong uri ng nakakatawang kasaysayan na iyong binabasa, ngunit iyon ang pinaka walang kabuluhan at hindi mapag-aalinlanganan na interpretasyon ng aking mundo na maaari kong posibleng isipin! ”

Hindi kumurap si David. “ Tuloy? ”

I alon ang aking kamay. “ Oh Diyos, hindi ako pupunta sa bigyan ka ng kaunting kabuuan paliwanag kung paano nagtrabaho ang lahat sa nakaraan sa panginoong nasa itaas, nong uri ng nangyari ang discontinuity ng lipunan, kung saan wala kang ideya kung paano ang lahat ng ang kasaysayan ng tao ay talagang nagtrabaho? Ibig kong sabihin ay marami kaming alam tungkol sa sinaunang mga Romano, kung paano nagtrabaho ang kanilang lipunan, kung ano ang kanilang mga batas, ngunit. Tayo ba malalim na underground? ”

“ Hindi, bakit? ”

Tahimik akong tumawa. “ Oh, noong bata pa ako, mayroong lahat ng propaganda na ito naging kabuuang Soviet agitprop tungkol sa kung gaano masamang mga digmaang nukleyar at kung paano tatapusin ng lahat ang pamumuhay sa ilalim ng lupa, na bumabagsak ang kanilang balat. Nahulaan ko lang na baka nagkaroon ng ilang uri ng digmaang nukleyar. Ilang uri ng pagpapakamatay sa sibilisasyon, at nagtatago kami sa ilalim ng lupa tulad ng isang bungkos ng kumikinang na mga moles! ”

“ Walang digmaang nukleyar. ”

“ Okay kung gayon, ano ang nangyari? ”

Ito ay ang pag-pause ni David. “ Ngayon, kailangan kong sabihin na hindi ako magbibigay ikaw ay isang buong aralin sa kasaysayan ng huling ilang siglo ang ilan sa kung saan hindi namin talaga alam ang tungkol sa ngunit sasabihin ko sa iyo, kung gusto mo, kung paano gumagana ang mundo sa sandaling hindi bababa sa karamihan sa mga ito. ”

Tumango ako, malamig ang aking mga mata.

Sumandal si David.

“ Matapos ang isang tunay na hindi kapani-paniwalang halaga ng pagdurusa, sa buong karamihan ng mundo na tinutukoy namin bilang Cataclysms lahat ay naubos na at nasira na nagpasya sila o hindi bababa sa ilan sa kanila ay upang magsimula sa isang malinis na slate, sa palagay ko ang parehong term ay ginamit sa iyong araw? Oo, mabuti. Mga Lipunan, lipunan makakakuha ng problema kapag kinakailangan ang unibersal na mga utos sa moral, at mga break sila sa dalawa. ”

Pinili ni David ang isang kahoy na depressor ng dila mula sa aking bedside table, break ito, at kamay sa akin ng isang kalahati.

“ Ito ay isang piraso ng kahoy dapat itong maging pareho sa pagitan namin, ngunit ito ang kabuuang kabaligtaran. Sabihin natin na ang kahoy ay ‘ hindi ka magnakaw. ’ ”

Itinuro ni David sa kanyang sariling dibdib.

“ Nangangahulugan ito na, para sa akin, hindi ako maaaring gumamit ng puwersa o pandaraya upang kumuha ng ibang tao pag-aari. ”

Tinuro niya ang piraso ng kahoy sa aking kamao.

“ Ngunit para sa iyo, bilang Pinuno ng Estado nangangahulugan ito na maaari kang gumamit ng puwersa o pandaraya na kunin ang pag-aari ng ibang tao na tinawag mong ‘ pagbubuwis, ’ o ‘ ang pambansang utang, ’ o ‘ inflation ’ maraming mga salita para dito, tulad mo alam. ”

Itinapon ko ang stick sa tabi.

“ Okay, ang undergraduate popsicle na pilosopiya na ito na rin, ganyan ka libertarian kasama sa silid ng lahat ay may hindi bababa sa isang semestre, na nagreklamo tungkol sa Estado, karamihan dahil ang mga batas ay nakakasagabal sa kanyang mga gawi sa droga.

‘ Ang pagbubuwis ay pagnanakaw, ’ ‘ Huwag mo akong pagtapak, ’ na crap. Tulad ng isang kaibigan na Objectivist na mayroon ako.

At kawili-wili, sa palagay ko, bilang isang uri ng ehersisyo sa kaisipan, ngunit kailangan mong tandaan, ” sabi ko, nakasandal, “ na ang mga tao ay bumoto para sa akin ako sikat dahil ginawa ko ang gusto ng mga tao. Nagreklamo ka tungkol sa akin tulad ng galit sa Coca-Cola para sa pagiging tanyag.”

Sumandal ako at ngumiti.

Pahina 275 ng 404

“ Inaasahan ko talaga na hindi ako nagising sa isang mundo kung saan ang pangkalahatang pananaw ay ang lahat na hindi sumasang-ayon sa iyo ay isang paniniil. ”

Tumawa sandali si David. “ Maraming upang i-unpack doon, sa palagay ko ang ginamit na sinasabi to go . Tingnan mo napili akong makipag usap sa iyo dahil sa aking kamangha-manghang ang Lumang Mundo. Hindi sa pag-uusap ko sa iyo kung paano nagtrabaho ang mga bagay sa iyong mundo mula sa isang praktikal na paninindigan, dahil sa iyo talagang nabuhay ito, samantalang pinag-aaralan ko lamang ito, kaya alam mo nang walang hanggan kaysa sa akin gawin mang aking argumento ay moral.”

Nagsisisi ako. “ Oo, oo Nakilala ko ang mga libertarians na iyon paminsan-minsan, kahit na pagkatapos kolehiyo, kung minsan ay i-razzle nila ang aking mga talumpati, ngunit ito ay sobrang baliw, kaya hindi praktikal, na maaari rin nilang hiniling na ang lahat halika at manirahan kasama sila sa ilang mga Dungeons at Dragons Renaissance fair!

Nakalulungkot talaga, nakita ko na ang isip-meme ay bumaba ng ilang medyo napakatalinong mga tao ilang mas matalinong kaysa sa iyo, sa palagay ko.

Ito ang Platonic na mundo ng kadalisayan at abstraction, lumiliko ito sa mga tao napakatalino na taga-disenyo na maaaring maging mahusay na arkitekto sa mga taong hindi kailanman magtayo ng anuman dahil ang mga brick ay na-jagged, at ang mortar ay porous, at walang perpekto, kaya walang magagawa lahat sila ay uri lamang ng nakabukas mundo sa akin, kung nauunawaan mo. Ang mga taong katulad ko. ”

Pakiramdam ko ay isang pagtaas ng pagkabagot, dahil hindi ako binibigyan ni David ng indikasyon kung kailan malapit na siyang magsalita lahat siya ay tungkol sa pasyente na nakikinig at sa gayon ay hindi ko alam kung paano ibagsak ng impiyerno ang aking sariling mga pangungusap.

Ito ay isang impiyerno ng isang pag-play ng kuryente, kailangan kong ibigay sa kanya.

Sinabi ni David: “ Mali ba ang pagnanakaw? ”

Nag-snicker ako. “ Kung ito ay kung hindi alam ng mundong ito ang sagot sa iyon, ilagay lamang bumalik ako sa pagtulog, at gisingin ako kapag ... ”

“ Kinokontrol mo ang mga trilyon na dolyar, milyon-milyong mga nagpapatupad, ang edukasyon ng mga bata, ang paglikha ng pera, ang presyo ng pera, ang mga rate ng interes, ikaw ay nasa pinakadulo ng kapangyarihan. Lahat ng ginawa mo ay may moral mga implikasyon. Nakinig ako sa iyong mga talumpati, palagi kang nagsusumamo ang karaniwang kabutihan at pangkalahatang kapakanan at kawanggawa para sa hindi kapani-paniwala at pagiging sensitibo sa hindi kasama at kabaitan samahina laban sa ikaw ay tulad ng isang machine gun ng moralidad, kaya't magsalita. ”

Muli, napansin ni David ang aking ekspresyon at huminto. Mayroong kakaibang lapit sa pagitan namin, na parang dalawang nakulong na mga minero ang nakatagpo sa bawat isa sa ilalim ng lupa, at hawakan ang mga kamay habang ang hangin ay lumalaki manipis.

“ Tama kami sa ugat ng mga bagay, ” bulong ni David.

Tumango ako muli, hindi sinasadya.

“ Ang iyong mga kasanayan ay hindi makakatulong sa iyo dito, ” malumanay niyang sinabi.

Nanginginig ako.

“ Mali ba ang pagnanakaw? ”

Tumango ako.

Pahina 276 ng 404

“ Bakit? ”

Binuksan ko ang aking bibig, pagkatapos ay isara ito muli. Bigla akong humihikayat na tumawag sa isang abogado tulad ng maraming beses sa aking pampulitikang buhay.

“ Itinapon ng iyong gobyerno ang milyun-milyong tao sa kulungan dahil sa pagnanakaw ng iyong ginamit ng gobyerno ang lakas at pandaraya upang kumuha ng trilyon na dolyar ngunit hindi mo alam kung bakit mali ang pagnanakaw? At mayroong isang napakahusay na dahilan kamin para sapat na ang mga may sapat na gulang na hindi lamang kumuha ng mga relihiyosong pagpapatawad bilang moral pag-unawa at makikita mo ang isang mundo na tunay na nakakaintindi kung bakit ang pagnanakaw ay mali sa sandaling makalabas ka sa kama na ito at maglakad doon pintuan! ”

Pinipilit ko ang isang tawa. “ Magkano ang magastos sa akin upang makatulog? ”

Tinitigan ako ni David at sinabi: “ Paano mo malalaman na gising ka na? ”

Muli, ang mga panginig ay tumatakbo sa akin. “

Okay, Morpheus ... ”

Ngumiti si David. “ Tulad ng sinasabi ng sinaunang meme: Naiintindihan ko ang sanggunian na iyon. ”

Huminga siya ng malalim. “ Handa ka na ba? ”

“ Para sa higit pang mga misteryosong katanungan?”

“ Mali ang pagnanakaw dahil hindi ito maaaring maging universalized. Moralidad ay mga Pinipiling Pag-uugali sa Unibersidad tinutukoy namin ito bilang UPB, malinaw naman. Doon ay tatlong pag-uuri ng pag-uugali ng tao neutral, tulad ng pagtakbo para sa isang bus; aesthetically kanais-nais, tulad ng pagiging nasa oras at sa pangkalahatan mas kanais-nais, tulad ng paggalang sa mga karapatan sa pag-aari at hindi nagsisimula ng karahasan.

Ang neutral na pag-uugali ay hindi paksa ng moralidad aesthetically kanais-nais na pag-uugali ay ang paksa ng mga pamantayan sa lipunan kagandahang-loob at iba pa. Ang Pag-uugali sa Unibersidad ay ang paksa ng moralidad. UPB sinusuri ang kalikasan at nilalaman ng moralidad, na nagpapatunay kung aling mga pag-uugali maaaring maging mas kanais-nais sa buong mundo.”

Humawak ako ng isang kamay, yawning. “ Ang mga ito undergraduate assertions ay nakasalalay sa ipagpalagay na mayroong isang bagay tulad ng ‘ unibersal na kanais-nais na pag-uugali sa unang lugar. ”

Itinaas ni David ang kanyang kamay at tinapik ang kanyang mga daliri. “ Kung maaari kong pupunta ka sabihin na ang mga tao at kultura ay naniniwala sa iba't ibang mga bagay, na ang mga tao ay sumuway sa moralidad, at walang bagay tulad ng kagustuhan sa buong mundo upang magsimula sa, tama ba ako?”

“ Marami o mas kaunti, ” sabi ko nang sama ng loob.

“ Naniniwala ba ang lahat ng kultura sa pamamaraang pang-agham? Syempre hindi. Gawin ang ilan mga tao kahit siyentipiko sumuway sa pang-agham na pamamaraan?

Syempre. Mayroon bang pang-agham na pamamaraan objectively, tulad ng isang puno o isang ulap? Syempre hindi. Ibig sabihin ba nito n ang pang-agham na pamamaraan ay hindi wasto o subjective? Hindi! Ang ilang mga tao ay maiwasan ang matematika, ang ilang mga tao ay masama sa matematika, at ang ilang mga tao ay nanloko sa matematika na hindi nangangahulugang ang matematika ay subjective o di-makatwiran.

Pareho ito sa moralidad. ”

Nag-snort ako. “ Sonny, hindi ko rin binibigyan ka ng iyong unang saligan. Ang moralidad ay hindi unibersal. ”

Pahina 277 ng 404

“ Kaya ang iyong argumento ay walang bagay tulad ng kagustuhan sa Unibersidad ng Pag-uugali? ”

Ngumiti ako. “ Isara ang sapat para sa gawain ng gobyerno. ”

“ At naniniwala ka na dapat kong ihinto ang paggawa ng mga maling argumento? ”

“ Ito ay magiging isang mapahamak na pagsisimula. ”

Nilinis ni David ang kanyang mga labi. “ Kaya ang mga tao ay dapat gumawa ng mga tunay na argumento, at dapat tanggihan ang mga maling argumento. ”

“ Oo, ” kumpiyansa akong nagsasabi.

Hinawakan ni David ang kanyang mga daliri. “ UPB doon mismo! Hindi mo masabi sa akin na tanggihan ang UBB nang hindi iginiit na ito ay kagustuhan sa Unibersidad na tanggihan kasinungalingan. Kailangan mo ng UPB upang tanggihan ang UPB tulad ng pagsisikap na gamitin ang pang-agham na pamamaraan upang pawalang-bisa ang pang-agham na pamamaraan, o lohika upang hindi masiraan lohika. Hindi ito gumana! ”

Napansin ko na ang aking ibabang labi ay nagbubulungan, at may malay-tao na hilahin ito.

“ Paano kung maiiwasan ko lang ang paksa? ”

Ngumiti si David. “ Ngunit hindi mo ginawa. Itinama mo ako, sinabi mo sa akin na ako mali, na hindi ako tama hindi subjectively, hindi ayon sa iyong personal o aesthetic kagustuhan ngunit objectively, ayon sa unibersal na mga patakaran ng dahilan at katibayan. Sa sandaling ginawa mo iyon, ikaw tiniyak na UPB! ”

Tumawa ako. “ Pagpapahintulot na hampasin mula sa talaan! ”

Medyo malungkot si David. “ Mas tama ka kaysa sa alam mo.”
Sumimangot ako at lumipat sa pagitan ng aking mga sheet. “ Ah, bumalik kami sa misteryoso. ”

“ Tumatagal ng ilang sandali upang maunawaan at sumipsip ng dating argumento hayaan lang tumalon sa sandaling iyon at pag-usapan ang pagnanakaw. ”

“ Wala akong konsesyon. ”

Ngumiti si David. “ Talagang nabanggit. Kung ang panukala ay ang ‘ pagnanakaw ay pangkalahatan kanais-nais na pag-uugali, ’ pagkatapos ay pinapatakbo namin iyon sa pamamagitan ng makinarya ng UPB hanggang tingnan kung ang panukala ay maaaring maging universalized. Ito ay uri ng isang tautology, ngunit iyon na hindi maaaring maging kanais-nais na pag-uugali sa buong mundo, ay hindi maaaring maging pangkalahatan kanais-nais na pag-uugali. ”

“ Hindi iyon ‘ uri ng isang tautology ’ ito ang mismong kahulugan ng isa! ”

Pahina 278 ng 404

Nagkibit balikat si David. “ Marami sa isang ‘ a ay isang bagay na, kya't pag-usapan natin ang ideya ng pagnanakaw bilang pangkalahatang kanais-nais na pag-uugali. Nabigo ang panukala sa dalawa binibilang: una sa lahat, ito ay pisikal na hindi kapani-paniwala. Kung ang pagnanakaw ay UPB, kung gayon paggalang sa mga karapatan sa pag-aari kabaligtaran ng pagnanakaw ay dapat na imoral.

Ang sumasang-ayon sa UPB ay moral, na kung saan ay kabaligtaran ng UPB ay imoral, tulad ng na naaayon sa pang-agham na pamamaraan ay agham, at kung saan ay kabaligtaran ng pang-agham na pamamaraan ay hindi ligtas o, upang maging mas tumpak, anti-pang-agham. Kung ang pagnanakaw ay UPB, kung gayon hindi pagnanakaw dapat maging imoral na nangangahulugang ang sinumang hindi aktibong nakikibahagi ang pagnanakaw ay masama.”

Tinuro ako ni David, matindi ang kanyang madilim na mata.

“ Gayunpaman, ang isang natutulog na tao ay hindi aktibong pagnanakaw at tila kakaiba ito sabihin na ang isang natutulog na tao ay masama.

Isang tao sa isang koma, isang tao na nagyelo sa loob ng maraming siglo ang mga kalalaking ito ay hindi maaaring maging masama, bagaman hindi sila nagnanakaw. Kaya hindi maaaring UPB maging isang positibong aksyon ang moralidad ay hindi maaaring mag-utos sa mga tao na gawin ang mga bagay, dahil maraming beses sa buhay kung saan imposibleng magsimula ng pagkilos na nangangahulugang imposible na maging moral, at hindi maiiwasang maging masama laban sa kalooban at kagustuhan ng isa. Iyon ang unang pagtutol.

“ Ang pangalawang pagtutol ay walang kinalaman sa pagtulog o pagkilos, kundi kasama lohikal na posibilidad. Ang pagnanakaw ay pagkuha ng pag-aari ng isang tao laban sa kanyang kalooban ngunit kung ang pagnanakaw ay UPB, kung gayon ang lahat ay dapat na nais na magnakaw at magnakaw mula sa sa lahat ng oras! Gayunpaman, kung mula sa nais mong ninakaw kung nais mo ng isang tao iba pa upang kunin ang iyong pag-aari pagkatapos ay hindi pagnanakaw! Hindi kanais-nais ang pagnanakaw transfer ng ari-arian, hihilingin ng UPB na nais ng lahat na magnakaw at maging ninakaw mula sa, na nag-aalis ng buong konsepto ng ‘ pagnanakaw. ’ Kung nais mo ninakaw mula sa, walang maaaring magnakaw mula sa iyo!

“ Sa gayon alam natin na ang panukala na ‘ pagnanakaw ay UPB ’ ay hindi wasto para sa parehong pag-uugali at lohikal na mga kadahilanan.

“ Sa kabilang banda, kung sasabihin natin na ang ‘ na may paggalang sa mga karapatan sa pag-aari ay UPB ’ o, ‘ hindi pagnanakaw ay UPB . Pagkatapos ay nasa tamang lupain kami. Una sa lahat, isang natutulog ang tao ay hindi lumalabag sa mga karapatan sa pag-aari. Pangalawa, hindi pagnanakaw ay maaaring maging universalized posible para sa lahat ng mga tao, sa lahat ng oras, sa ilalim ng lahat

mga pangyayari, upang hindi lumabag sa mga karapatan ng pag-aari ng ibang tao! ”

“ Ngunit gagawin nila! ” Bulalas ko. “ Ang pagnanakaw ay isang pare-pareho sa lipunan ng tao, na kung bakit mayroon kaming mga batas laban dito.

Hindi ko alam kung ano ang impiyerno ginagawa mo ngayon. ”

Tumango si David nang masigla. “ Siyempre ang mga tao ay nagnanakaw o hindi bababa sa, ginamit nila sa. Gusto din ng mga tao na kumain ng pagkain na hindi maganda para sa kanila, at madalas na hindi nais na mag-ehersisyo. Iyon ang dahilan kung bakit kailangan namin ng mga nutrisyunista at pisikal na tagapagsanay. Ang katotohanan na ang mga tao ay hindi sumasang-ayon sa mga abstract na mithiin ay hindi nangangahulugang iyon ang mga mithiin ay hindi wasto ito mismo ang dahilan kung bakit kailangan natin ang mga ideyang iyon sa unang lugar!

Tulad ng sinabi dati, ang ilang mga siyentipiko marami sa iyong mundo ay napinsala ng pera at kapangyarihan upang malingin ang data at lumikha ng mga hinaharap na modelo na nagsilbi na rin. Ang mga taong katulad mo, mga pulitiko sa kapangyarihan. At alam namin na ang mga siyentipiko ay lumihis mula sa pang-agham pamamaraan dahil sa pang-agham na pamamaraan!”

Huminto ako. “ Huwag kang magkamali sa pag-iisip na ako ay bobo o antiintellectual. Cliché lang yan. ”

“ Hindi ako naniniwala na. Ngunit napansin mo ba na ang mga taong nasa kapangyarihan ay mayroon isang ugali ng patuloy na pag-atake sa mga pilosopo? ”

Nag-snort ako. “ Iyon ba ang tinatawag mong sarili?”

Pahina 279 ng 404

“Ginagawa ko. Ngunit ito ay higit pa sa isang mana, kaysa sa isang propesyon. Empirikal ako pilosopiya UPB na ipinakita sa totoong mundo. ”

Ang isang mausisa na parirala ng aking matagal nang namatay na apo ay lumulutang sa aking isipan:

Grandiose marami?

Umupo si David sa kanyang upuan.

“ Pareho ito sa panggagahasa ang panggagahasa ay hindi ginustong sekswal na pakikipag-ugnay, samakatuwid ang panggagahasa hindi kailanman maaaring maging kagustuhan sa Unibersidad na Pag-uugali, dahil kung ang panggagahasa ay UPB pagkatapos ay nais ng lahat na panggagahasa at ginahasa nang sabay. Ngunit kung ikaw nais na ginahasa, kung gayon hindi ito panggagahasa, dahil ang panggagahasa sa pamamagitan ng kahulugan ay hindi ginusto sekswal na pakikipag-ugnay. Ang pag-atake ay gumagana sa parehong paraan ang pag-atake ay hindi maaaring maging mga Pinipiling Pag-uugali sa Unibersidad, dahil ang pag-atake ay hindi kanais-nais na pisikal paglabag sa hindi katulad, sabihin, boxing o operasyon. Kaya kung nais ng lahat na mag-atake at pag-atake, pagkatapos ay ang kategorya ng ‘ pag-atake ’ ay titigil na umiiral!

Ang mga pag-uugali na hindi maaaring maging universalized ay hindi maaaring maging moral kung universalizing ang mga ito ay nagiging isang uri ng mirage na gumuho sa buhangin sa iyong kamay habang papalapit ka sa kanila, kung gayon hindi sila maaaring maging isang wastong kaisipan magtayo. Ang pagpatay ay gumagana sa parehong paraan pagpatay ay hindi ginustong pagpatay kung ang bawat tao'y nais na pumatay at papatayin nang sabay, kahit saan, kung gayon hindi imposible lamang itong makamit, ngunit nais ng isang tao na pumatay sa iyo ay hindi sa parehong kategorya ng moral na pinatay magiging higit pa ito ang ugat ng euthanasia.”

Tinitigan ko siya. Nararamdaman ko ang mga salitang ito na naghuhugas sa akin tulad ng isang natutunaw sa tagsibol sa paglipas ng mga pebbles ngunit hindi nila maabot ang anumang bahagi sa akin na may lalim.

Sikat si Hamlet: “ Mga salita, salita, salita ” ay naghugas din sa akin.

Nag-tip ako ng isang haka-haka na sumbrero kay David. “ Diyos ko, dapat mayroon kang labis na desperado mapanganib na impulses malalim sa loob mo. ”

Ang mga mata ni David ay nananatiling matulungin. “

Tuloy?”

“ Eh, sa aking karanasan, ang mga moralista ay palaging gumagamit ng mga kakaibang pilosopikong ito abstraction sa mang-agaw ng kanilang sariling mga demonyo sa kuna. Anong mga kakila-kilabot na bagay na dapat mong nais gawin sa mundo, upang madama ang pangangailangan na lumikha ng lahat ng mga mahangin na walang-diyos na ito pigilan ka! ”

Ngumiti si David. “ Sa pamamagitan ng pangangatuwiran na iyon, sinusunod ng mga siyentipiko ang pamamaraang pang-agham mag-order sa ano, sakupin ang kanilang sariling panloob na mga manggagaway? ”

“ Pinayuhan ako ng maraming siyentipiko, pabalik sa araw. Hindi ito masamang masama pagtatalo sa iniisip mo. ”

“ Marahil, tulad ng sinabi mo, pabalik sa araw. Ang isang manunulat ay hindi lumalaban blangko na pahina, ang isang mang-aawit ay hindi lumalaban sa kanyang pagkamuhi sa musika ang mga ganitong uri ang mga baluktot na pagbaligtad ay karaniwan sa nakaraan, hanggang sa nakikita ko, ngunit sila hindi talaga umiiral sa kasalukuyan. ”

Nagkibit-balikat ako. “ Ngunit ano ang punto ng lahat ng ito? Ang pilosopiya ay maaaring isang mabuting paraan upang habang malayo ang isang mapurol na gabi ng taglamig, bago ang pag-imbento ng koryente ngunit ang mga salita ay hindi tumigil sa isang solong bala sa kasaysayan ng mundo. ”

Pahina 280 ng 404

“ Hindi? Maaari naming magtatalan na, ngunit maaaring nasa labas ng iyong kasalukuyang frame ng sanggunian walang pagkakasala. ”

Pinag-isipan ko ito sandali, nagulat ako na hindi ako gumanti nang mas malakas.

Napabuntong hininga ako. “ Inaakala kong masanay ako na sinabihan ako ngunit isang sanggol sa robot na kahoy sa hinaharap.”

Pinakitid ni David ang kanyang mga mata.

Sumenyas siya, at lumalaki ang ilaw.

“ Naaalala mo ba kung bakit nais mong maging mapangalagaan? ”

Sa tingin ko sandali bumalik sa aking pagbagsak ng kamalayan kapag ako ay lasaw, lahat ng mga gumulong dice ng sinaunang kasaysayan.

“ Hindi ako nagawa sa mundo. ”

“ Ano ang ibig sabihin nito? ”

Huminga ako ng malalim. “ Hindi ako sigurado kung paano ako magiging prangko. Ano ang pribado sa ang pag-uusap na ito? ”

“ Walang naitala, at walang ibubunyag sa akin tungkol sa ang sinasabi mo. ”

“ At may ibang nakikinig? ”

Umiling iling si David.

Napabuntong hininga ako. “ Hindi ka naniniwala sa bilang ng mga lihim na dapat kong panatilihin. Ako ako hindi nagustuhan ito nang labis, kailangang iwasan ito sa aking isipan sa lahat ng oras. Maaari kang makipag-usap asawa mo, maaari kang makipag-usap sa iyong pari, maaari kang makipag-usap sa iyong abogado o abogado, mayroon akong buong koponan sa kanila. Ngunit hindi ka maaaring makipag-usap sa iyong mga kaibigan ano talaga ang nangyayari sa buhay mo, kung sino ka talaga, ano ka talaga gusto, dahil ang dahil ang pinakamahusay na paraan upang makarating sa kung saan ako nakarating ay ang mabuhay nang tama dito sa ibabaw, upang maging isang teleprompter upang ibuhos ang iyong sarili sa kung ano sinasabi mo kaya ito ay naging iyong buong sarili. ”

Sumandal ako, naramdaman ang pag-easing ng isang mahusay na pag-igting sa loob ko.

“ Ang mga tao, lahat tayo ay lumahok na akala ko. Sinabi ng lahat na nagmamalasakit sila tungkol sa pangkaraniwang kabutihan, kinuha ng lahat ang lahat ng libreng pera na nais namin sa pagkakaroon, na sumasaklaw sa kanilang mga sarili sa mga salita tulad ng isang tulad ng isang mansanilya ay sumasakop sa sarili nito sa background. Ito ay lahat ng bagay na walang kapararakan, syempre, ngunit naiintindihan ko ang tungkol sa mundo na tumakbo ako na hindi nais na mawala lamang sa wala at dalhin ang lahat ng mga lihim na ito sa akin. Ako ay syempre medyo nakakalibog, kaya wala sa mga ito ang may kahulugan, at wala rito totoo sa anumang paraan, ngunit ito ang mga salitang na lumalabas sa akin.

Malinaw ... ”

Pahina 281 ng 404

Si David nods. “ Gustung-gusto ko ang kasaysayan, ngunit hindi ka maaaring makipag-usap sa sinuman sa nakaraan sinumang mahalaga dahil sila ay patay, o nagsisinungaling. Ang sinumang mahalaga ay naging kilalang o sikat na dahil nagtago sila ng mga lihim.

Nagsinungaling sila. Nabasa mo ang isang autobiography mula sa nakaraan, halos lahat ito ng isang grupo ng mga propaganda na nagsisilbi sa sarili. Kaakit-akit lamang ang mga kahinaan ay ipinahayag, lahat ng iba pa kahit na ang mga ay isang uri lamang ng larawan sa sarili ng kamalayan ng sarili. Hindi ko alam kung ano talaga ang naisip ni Socrates, o Plato, o Diogenes, o Alcibiades o Napoleon, o ang Duke ng Wellington o ikaw.

Gumawa ako ng isang napakalakas na kaso para sa pagbabalik sa iyo sa buhay maraming sumalungat dito. Ako ang iyong Doctor Frankenstein, iyong necromancer. ”

“ Bakit sila sumalungat? ”

Tumahimik si David, at nakakaramdam ako ng isang tiyak na kaselanan sa kanyang pag-asa mga pagsasaalang-alang at sa sandaling muli ay sinumpa ko ang aking kawalan ng kakayahan na basahin ang mga tao sa ganito galit na galit sa hinaharap.

Huminga siya ng malalim at nakatayo.

“ Binigyan kita ng ilang mga detalye tungkol sa mundo na iyong nagising.

Magkakaroon ka ng mahabang panahon upang sumipsip kung paano ang mga bagay, kung paano sila gumagana. At kapag natulog ka, bilang isang kilalang tao, isang Pangulo ang pinakamalakas na tao sa mundo, sasabihin ng ilan na mayroon kang inaasahan ng paggising sa isang mundo kung saan ikaw ay magiging hindi ko alam kung ‘ revered ’ ay ang tamang salita, ngunit ikaw ay magiging isang makasaysayang pigura, kilalang, mabigat. Ibig kong sabihin kung si Napoleon ay mabubuhay, kung nakita namin siya frozen sa isang glacier o isang bagay na tulad nito, pagkatapos, ano ang gusto mo isipin? ”

Ngumiti ako sa loob.

“ Marami akong katanungan. Hindi ako sang-ayon sa lahat ng mayroon siya tapos na, siyempre, ngunit mayroon siyang oras, mayroon siyang mga dahilan, at walang makakaya pagdududa ang kanyang kahalagahan sa kasaysayan ng Europa, kasaysayan ng Pransya, kasaysayan ng ligal, kasaysayan ng mundo.”

Inilagay ni David ang kanyang mga kamay sa rehas sa paanan ng aking higaan at sumandal bahagyang.

“ At paano mo siya hahatulan? ”

Nagkibit-balikat ako. “ Hindi ko alam na ang ‘ paghuhusga ’ ay may kinalaman dito.

Ano ang gagawin ko, ibalik ang aking moral sa loob ng ilang siglo at subukang mahuli siya? Gusto kong maging mausisa siya ay magiging isang malakas na pagkatao, maaari mong isipin, at sa palagay ko ay gagawa siya at masira ang ilang kasaysayan mga kontrobersya, ngunit inaakala kong ang mga mananalaysay ay maniniwala sa kanya, o hindi maniwala ka sa kanya, depende sa kanilang sariling paniniwala. ”

Si David ay sumandal nang kaunti pa. “ At ano ang tungkol sa isang may-ari ng alipin? ”

Nagsisimula ako, at pag-urong pabalik halos hindi mahahalata, umaasa ako. “ Isang may-ari ng alipin.” bulong nito.

“ Oo. ”

“ Ang mga iyon ay tunay na mga katanungan, sa aking araw ... ”
“ alam ko. ”

Tumawa ako bigla. “ Ito ay magiging isang medyo ligaw na bagay, upang marinig ang isang buhay gumawa ng kaso ang tao. Ito ay hinihimok ang mga lefties wild. Hindi siya kailanman gagawin ito saan man siya nagsasalita. ”

“ Ano ang ligal sa kanyang panahon ay lubos na imoral sa iyong panahon. ”

Pahina 282 ng 404

Biglang nag-freeze ang mukha ko.

Tumama ito sa akin tulad ng isang kometa.

“ Oh aking Diyos ako ay isang kriminal na digmaan! ”

Lumapad ang mga mata ni David. Huminto siya.

“Hindi kinakailangan. ”

“ Paghuhukom sa Nuremberg ... ”

“ Magkakaroon ng isang pagsubok, at magkakaroon ka ng iyong pagtatanggol. Ngunit ikaw at iyong anak na lalaki itinakda ang paggalaw ng Cataclysms, at sangkatauhan ang bilyun-bilyong patay nangangailangan ng isang pagbibilang. ”

Nag-snort ako ng maling tapang.

Ang hinaharap na mundo ng mga mala-kristal na abstraction ay tila masyadong maselan din pino, masyadong hindi ko maisip ang mga salita, ngunit naramdaman ko ang aking paraan mga ideya.

Hindi natukoy, dumating ang pag-iisip ngunit sa akin na higit pa tungkol sa pagkabata

kaysa sa kalikasan.

Pinipilit ko ang aking mga abala.

“ Ilalagay mo ang Napoleon sa pagsubok? ”

“ Maglalagay ka ba ng isang may-ari ng pagsubok sa pagsubok? ”

“ Hindi namin pinag-uusapan ang tungkol sa mga may-ari ng alipin, ” sinasabi ko nang pantay. “ Hindi mo tama ako nang tinukoy ko ang Nuremberg. Pinag-uusapan namin ang tungkol sa Pambansa Mga sosyalista. Mga Nazi. ”

“ Hindi talaga, ” sabi ni David.

“ Hindi? Tiyak na parang impiyerno. ”

Nilinis niya ang kanyang mga labi. “ Sinubukan ang National Socialists, karamihan sa kanila pinarusahan sa kamatayan at syempre pinakawalan ang mga sundalo, dahil sila ay sumusunod lamang sa mga order. Ito ang mga pinuno ng militar at sibilyan na binayaran ang pinakamataas na presyo. At walang maaaring mabuhay muli ang nakamamatay na kilusang iyon, natutunan ng sangkatauhan ang aralin, kasaysayan at moralidad na napanalunan sa kasong iyon. Ngunit ito ang mga naisip na ang lahat ng kasamaan ay nakaraan, at nagawa ang hustisya, at ang pangwakas na mga aralin ay natutunan na lumikha ang pinakamasamang posibleng mundo. Ang sinumang tunay na nagtatanong sa moralidad ay hindi kaya ng malaking kasamaan, dahil ang pagdududa ay ulap sa kanilang resolusyon. Sa mga iyon naniniwala na ang moralidad ng sandali ay tulad ng walang hanggang pisika ang mga iyon na nag-apoy sa mundo. Sabihin mo sa akin, G.

Pangulo nag-alinlangan ka ba kung ano ginagawa mo? ”

Hindi ako sumasagot. Ang I-plead-the-Fifth ay sumasalamin sa aking isip, na nakatakda sa pagbubukas mga tala ng pinakatanyag na symphony ni Beethoven.

Pahina 283 ng 404

“ Hindi ko ibig sabihin ang diskarte o mga taktika o kung mananalo ka o mawala ngunit ang malalim, ang buong sistema, ang mga kasinungalingan na iyong napag-usapan, ang hindi matatag ang lahat.

Kailangan mong malaman na ang iyong bansa ay nagkahiwalay, na ang masamang aktor ay nagpapatakbo sa bawat antas ng iyong gobyerno.

Kailangan mong malaman matematika, na hindi maaaring magpatuloy ay hindi magpapatuloy! Ang mga paaralan patuloy na lumalala, ang mga walang bayad na pananagutan ay dalawampung beses ang laki ng buong ekonomiya, ang media ay nagsinungaling sa kawalan ng lakas, ang mga dayuhang bilyonaryo ay nasira ang iyong buong ligal na sistema ang ginawa mo sa kaalaman na magagawa nito hindi magpatuloy? ”

Tumawa ako bigla. “ Totoo bang sinasabi mo na wala kang mga pulitiko iyong mundo? ”

Si David nods. “ Ang iyong mundo ngayon. Sa pagpili.”

“ Naniniwala ako sa iyo, tunay kong ginagawa! ”

Pinipigilan niya ang kanyang ulo. “ Bakit ganyan? ”

“ Hindi namin naisip ang mahaba, sa ganoong paraan. Napag-usapan namin ang tungkol sa mga higanteng abstraction aa palagay ko tulad mo, ngunit para sa isang ganap na naiibang layunin na pinipili ko ang ngunit kami lang pinatatakbo minuto-sa-minuto.

Minana ko ang mga walang bayad na pananagutan mula sa dalawa o tatlong henerasyon sa harap ko?

Lahat ng tao ay nais ang pagsakay upang magpatuloy para sa isa pang taon, isa pang buwan isa pang minuto. ”

“ Tulad ng mga adik, ” bulong ni David.

Napabuntong hininga ako. “ Hindi, hindi tulad ng mga adik, David. Oo, nagmana kami ng gulo at kahit sino na may kalahati ng utak alam na hindi ito maaaring magpatuloy magpakailanman ngunit sinubukan kong kunin ang mga bato, marahil upang mabagal ang mga bagay nang kaunti bago.

At narito ang bagay na nasa mundo na, ang mundo na nanalo ko, hindi mo magagawa sabihin ang anumang katotohanan, alam mo. Para sa mga kadahilanan hindi ko talaga

maintindihan ngunit sigurado ako na bibigyan mo ako ng lektura ng kamatayan sa isang araw, sa lalong madaling panahon ang mga tao ay naging na galit sa katotohanan. Ang pampulitika sa katawan ang mga botante, ang mga mamamayan ay tulad ng isang immune system, at ang katotohanan ay tulad ng isang nakamamatay na virus sa lahat ng bagay na iyon. Ang isang pares ng mga tao bawat henerasyon kahit papaano ay makatakas sa pangunahing katotohanang ito, at maglayag nang may kumpiyansa sa lipunan diskurso lalo na pagkatapos ng social media, sigurado akong alam mo kung ano iyon ang at sila ay kumapit at mahigpit na mahigpit ang katotohanan na parang ilang uri ng mahika kalasag na gumawa sa kanila bulletproof o hindi magagalitin, upang pumutok. Ito ay tulad ng panonood ng isang bata n hindi alam kung mayroon kang mga anak, marahil ay ginagawa mo, mayroon kang hangin na ngunit kailan ang mga bata ay maliit, at naglalaro sila at naghahanap, at tinakpan nila ang kanilang mga mata at pag-agaw na hindi mo makita ang mga ito, dahil hindi ka nila makita. Siguro ang cute para sa isang sanggol, hindi maganda para sa isang may edad na lalaki. ” Tumawa ako. “ Itong ‘ truth-teller ’ ay magtataguyod ng kanilang mga argumento at diagram at tsart at data lahat ng napakahusay na sourced, lahat ay lubos na hindi nagkakamali at gagawin nila ipatawag ang intergalactic crap-storm na ito at maaari mong makita ang mga ito, maaari mong pakinggan ang creak ng kanilang mga mata na lumawak, at itataguyod nila ang kanilang mga katotohanan tulad nito ay titigil sa mga bomba na bumabagsak sa kanila at talagang kaawa-awa talaga. Iniisip mo na ang isang tao na nagsasabing lubos na nauunawaan ang ang katotohanan ay talagang malalaman na ang katotohanan ay hindi nangangahulugang isang mapahamak na bagay sa mundo ang katotohanan ay may halaga kung nagsilbi ito ng kapangyarihan, iyon ay tungkol dito at sinuman na nagsalita ng anumang katotohanan na nakagambala sa kapangyarihan na rin, mayroon kaming paa mga sundalo, mai-target lamang natin ang mga bayani na nagsasabi ng katotohanan at nuke sila mula sa orbit! ”

“ Kaya alam mo kung ano ang totoo. ”

Pahina 284 ng 404

Nag-snort ako nang walang tiyaga. “ Ano ang totoo marahil hindi ngayon, hindi ko maisip.

Ang totoo ay iyon ang ‘ katotohanan ’ hindi ka nakatulong sa lahat! Medyo kabaligtaran. Tingnan ang kung ikaw ay isang marino, kapitan sa gitna ng karagatan, at sa ilang kadahilanan ang Earth ang magnetic poste ay nagbabaligtad na rin, kailangan mo lamang na kabaligtaran kung ano ang iyong sabi ni compass. Mayroon akong isang kaibigan, noong ako ay

mas bata talagang mapang-uyam na tao, ngunit napaka nakakatawa well, nakakuha siya ng old-timey photography, pagbuo ng mga aktwal na negatibo, hindi computer. Napakagaling niyang tingnan ang mga negatibong ito na kaya niya literal na nakikita ang aktwal na larawan sa negatibong sa kabaligtaran ng kung ano ito ! Kapag ang katotohanan ay naging isang landmine, sumayaw ka lang sa ibang direksyon. At maniwala ka sa akin may mga mas masamang tao kaysa sa akin na umiikot ang trono! Way mas masahol pa! Ang isa sa aking mga tiyo ay isang siruhano ng trauma, sa larangan ng digmaan. Minsan, kailangan lang niyang mag-hack at mag-slash ng mga tao, dahil lahat ay isang emerhensiya, ang bawat katawan ay nagkahiwalay. Ay perpekto gamot? Hindi ko alam kung paano sasagutin ang Hindi ko alam kung ano ang ibig sabihin ng tanong! Sigurado ako na nagkakahalaga siya ng ilang buhay sinabi niya sa akin kaya siya mismo ngunit ano ang napili? Ang presyo ng pagligtas ng buhay ay nagkakahalaga ng mga buhay, doon ay hindi anumang iba pang paraan. ”

Pinipilit ko ang aking sarili na itigil ang pakikipag-usap, at may napagtanto ako tungkol sa aking sarili aking pangkalahatang ugali ng pag-uusap ay ang pagsasalita ng mga salita habang patuloy na nag-scan ang puso, isip at kaluluwa ng aking kalaban, o kasosyo sa pakikipag-usap sa palagay ko dapat sabihin ko.

Ngunit ang mukha ni David ay isang malawak na pool ng pakikinig, pa rin at malalim na at aking sarili ang puro na mga manipulasyon ng sky-skidding ay nagsimulang lumabas mula sa kanyang pa rin mga mata. Bigla akong hinihimok na palabasin sila, lumuhod.

Sinabi ni David: “ Nagtataka ka kung magandang ideya na magising. ”

Tinanggal ko ang aking mas mababang panga. “

Malapit kong sabihin na hindi ito ang aking pinili, ngunit ako ipagpalagay na ito ay, dahil pinili kong matulog upang magsimula.”

Maraming salita ang dumating.

“ Ngunit sasabihin ko ito, kahit na ... ”

Nilinaw ko bigla ang aking lalamunan.

“ Hindi, ito ay isang katanungan. Ang tanong ko ay...

Nais ng ibang tao na matulog ako marahil magpakailanman, hindi ko alam kung sino ang nagbabayad ng mga bayarin. Ngunit ikaw sabihin na ito ay isang mabait na mundo, isang gentler na mundo na akala ko ngunit sinasabi mo rin iyon maraming debate tungkol sa paggising sa akin, at nanalo ka. At hindi ako isipin na mayroon kang isang parusang kamatayan para sa kung ano man ang pupuntahan ko sa paglilitis para sa, dahil hindi gaanong point ang nakakagising sa akin para lang pumatay ako ngunit mayroon ba akong pagpipilian sa iyo na pinatulog ako? ”

“ Nais mong makatakas sa paghuhusga? ”

Tumawa ako ng malupit. “ Para sa lahat ng alam ko, David, namatay ako sa sandaling ako ay nagyelo, at ito ang pagsubok na pinag-uusapan ng lahat noong bata pa ako. ”

Ang mukha ni David ay lumago nang hindi gaanong matulungin, at nagkakat ang aking mga salita. “

Ang pagsubok, kung ako si Peter. ”

Pahina 285 ng 404

Ang aking mga salita ay kumalas sa aking lalamunan sa isang mabagsik na bulong.

“ Lahat ng tao lahat, hindi mahalaga kung ikaw ay nasa simbahan o hindi lahat ng kilala ko, lahat tayo ay sumugal, tulad ng kabaligtaran ng Pascal, na ang lahat ng ito, lahat ng ito ay maaaring hindi kailanman mangyayari, na ito ay ang lahat isang nakakatakot na kwento na naimbento ng mga lobo at pastol upang mapanatili ang mga tupa linya. At ipinagmamalaki naming nasa itaas ito na nagbibigay sa amin ng lakas, tulad ng mga superhero. Ang mga taong natatakot na ito maaaring mangyari kailangan nilang sabihin ang totoo, kailangan nilang panatilihin ito sa kanilang pantalon nanirahan sila sa takot ngunit hindi namin nais na mabuhay sa takot ngunit ngayon nagising ako isang puting silid na hindi ko maiiwan, at ang aking asawa ay walang mukha, at nakatayo ka doon kasama ang iyong diyos na nagyelo na mukha, pinag-uusapan ang mabuti at masama at mga pagsubok at pagkakasala at parusa na ipinapalagay ko. At natatakot ako, at hindi ko ito inamin nang madali. Ito ba ang hinaharap, o ito ba ang impiyerno? ”

Ang mga mata ni David ay tumindi pa, at nakikita ko ang halos tulad ng pag-scroll ng teksto ang parirala: “ Bakit hindi pareho? ”

Sumandal siya nang higit pa, halos sa aking mga paa.

“ Nakakatakot na tunog ng misteryoso, ngunit ito ay isang kumplikadong tanong. Langit ay impiyerno para sa mga demonyo. Siguro ito ay ang parehong lugar mahal mo ito kung ikaw ay mabuti, impiyerno kung ikaw ay dati kong iniisip, noong bata pa ako, nang magbasa ako tungkol dito, ang impiyerno ay hindi isang lawa ng apoy, ngunit ang ganap na katiyakan na ikaw ay naging masama ang pagtanggap ng bawat maling akala tungkol sa kabutihan, bawat pagmamanipula ng moralidad. Walang iba kundi ang mga salamin at panghihinayang, magpakailanman. ”

Sinisikap niya ako.

“ Nabuhay ka sa isang mundo na sumuporta at nagpatibay ng lahat sa amin ngayon hinatulan. Pinili mo, sa palagay ko, upang mag-navigate ayon sa pag-apruba, katanyagan ang tagumpay na sana ay tinanggihan ka kung tinanong mo anumang totoong mga katanungan. At mahirap Naiintindihan ko iyon, nakikiramay ako iyon, ngunit ang katotohanan ay ang mundo na gumising sa iyo ang mundo na umiral lamang dahil tinanggihan ng mga tao ang pag-apruba at katanyagan at pagkakatugma. Alam mo ang mga kwento ni Jesus, ng Socrates at Aristotle at Plato at hindi mabilang na iba at lahat ng mga siyentipiko at doktor na hinatulan sa pagsulong ng kanilang mga disiplina. Kung hindi ka mapoot, ikaw ay hindi makakatulong sa mundo. At mayroon kang isang pagpipilian, dahil maraming, maraming mga tao sa iyong mundo, sa iyong panahon, na pinili ang katotohanan sa tagumpay o katanyagan.

Sa sobrang lakas. At iyon ang dahilan kung bakit mayroon tayong mundong ito na mahal natin. Kung lahat ay tulad mo, walang maiiwan upang gisingin ka.

Ang kapangyarihan sana ay nabigo, at sana mabulok ka sa iyong nagyeyelo na kahon.

Mamamatay ka, sa isang patay na mundo. Kaya buhay ka at kakaiba itong kabalintunaan dahil ang mga tao ay kabaligtaran sa iyo! Umiiral lamang sila hatulan ka ang mundo ay umiiral lamang upang hatulan ka dahil wala sila tulad mo sa lahat! ”

Umiling iling si David ng kaunting pangiginig, na parang naglilinis ng tubig mula sa kanyang mga tainga.

“ Hindi, G. Pangulo. Hindi ito impiyerno, at hindi ka patay. Bagaman, sa pamamagitan ng pagtatapos ng pagsubok, maaaring hindi ka sumasang-ayon. ”

Pakiramdam ko ay isang biglaang sinaunang lakas ang dumadaloy sa aking mga bisig.

Pahina 286 ng 404

Inabot ko at hinila ang aking mga sheet.

Inikot ko ang aking mga paa sa gilid ng kama at nagpupumilit na tumayo.

Nahuli ni David ang aking siko at tinulungan ako.

Ibinaling ko sa kanya ang naiinis kong mukha.

“ Nakatulog ako ng sapat ... ”

Bumangon ako sa buong taas ko.

“ Hukom ako, at mapanghusga! ”

Kabanata 34

Pinayagan akong gumala sa paligid ng ospital, na sa pangkalahatan ay nakatuon ang mga tao na ibinaba sa libingan ng isang halos hindi mababawas na bilang ng mga dekada. Sinabi sa akin ng kawani na ang karamihan sa mga sakit ay tinanggal. Ang namamatay nang madilim tungkol sa mga Cataclysms na ito, na kung saan ay nabawasan ang populasyon.

Hindi pangkaraniwang para sa akin, umiwas ako sa mga detalyeng ito, dahil mayroon si David hint na may kinalaman ako sa mga mahiwagang sakuna na ito, at ako hindi nais na pasanin ang aking sarili sa anumang haka-haka na pagkakasala o pag-uumpisa.

Ito ay kakaiba, Hindi ko talaga nakuha ang ganitong uri ng paglilibang bago nagtrabaho ako mahirap at maaga, at bihirang tumagal ng isang araw. Sinusulat ko ang aking autobiography kapag nagkasakit talaga ako na marahil kung bakit napuno ng utak ko ang aking maagang buhay.

Nagising ako at tumawa ako nang naalala ko ito, dahil walang tao sa mundo maaaring isipin ang pangwakas na mga kabanata na maging upang maging ito.

Nabuhay ako upang gumana nakaligtas lamang ako sa sapilitang hindi aktibo na ito dahil ako pag-aaral upang mabawi ang kontrol sa aking katawan. Ang aking Muling Pagkabuhay na Proyekto aking pangalan, hindi sa kanila kasangkot sa pag-aaral kung paano gamitin ang aking mga paa halos mula sa kumamot. Ipinapaalala nito sa akin ang aking unang pagkakataon bilang isang bata sa isang restawran ng Tsino, sinusubukan mong kunin ang isang pinakuluang itlog na may mga chopstick. Kaya akala ko may trabaho ako na natututo kung paano mag-crawl out ng isang kabaong at master ang mundo.

Ako ay madaling kapitan ng kakaibang akma ng damdamin, na patuloy na nakakagulo sa akin. Ako ako nakatuon sa kasalukuyan, sa kung ano ang maaari kong hawakan at tikman ngunit madalas, ako ay makaramdam ng isang uri ng manipis na kurdon ng pilak na umaabot sa mga siglo, mula sa akin hanggang sa lahat ng nauna. Nabuhay ako bilang kapitan ko ang bunganga ng isang barko, gumagabay at nag-uutos habang hiniwa namin ang paghihiwalay ng mga alon mula sa pananaw na ito ng aking sarili isang makatotohanang. Kailangang kailangan ko na tingnan ang barko ng aking buhay bilang isang encrusted wreck na nawala sa kailaliman ng kasaysayan, dinala sa ibabaw ng magic magic at kalahating nabubulok na kalamnan.

Nakaramdam din ako ng malamig na galit, kapag ako ay sobrang pagod upang gumana ang aking mga kalamnan, at kailangang magsinungaling sa aking sariling mga iniisip.

Pahina 287 ng 404

Dati akong nag-ungol ng isang panalangin sa mga demonyo ng pagdududa, bago matulog, ganoon iiwan nila ako sa loob ng 15 minuto ay natulog ako sa bintana na lagi nilang sinubukan na mag-crawl sa pamamagitan ng ngunit ang pagtulog ay hindi sigurado ngayon. Marami akong natutulog sa maraming oras at nag-scratched sila at tumawag walang tigil.

Ang kapangyarihan ay ang kapangyarihan upang maiwasan ang iyong sarili.

Naramdaman ko ang iciness na ito dati, sa buong buhay ko, at ito ay isang palaging pag-sign na ang ilang interes sa akin ay pinagbantaan. Ang aking likas na hilig ay upang tumalon sa pagkilos upang maprotektahan kung ano ang akin, upang tipunin ang mga kinakailangang sandata gantimpalaan at parusahan ang mga pawns ng mundo sa paghihiwalay sa harap ko pagsuporta sa akin, paglalagay ng aking paraan.

At natagpuan ko ang aking sarili na tumatalon, na umaabot sa isang walang telepono, galit mga salita ng mahigpit na utos na tumataas sa aking lalamunan. Nais kong sumigaw mga kalihim, kumuha ng mga mamamahayag sa linya, nagbabanta na magpigil ng mga pondo, mag-alok subsidyo, magaspang sa foggy back room ng panghuli kapangyarihan ngunit wala, wala akong kapangyarihan kahit papaano hindi pa at walang mga thread na tumakbo mula sa aking mga kamay hanggang sa mga testicle ng sinumang nasa paligid.

Ito ay tulad ng pagsisimula muli sa pisikal, malinaw naman ngunit hindi ito ay mas masahol kaysa sa pagsisimula, dahil wala akong kapangyarihan ng aking ama sa piggyback.

Palaging sasabihin sa akin ng aking ama, noong ako ay binatilyo: “ Ang magagawa ko lang ay makuha ikaw sa silid, anak. Pagkatapos nito, nasa iyo ito. ”

Ngunit sa politika marahil sa lahat ng dako, hindi ko alam ang pag-access ay kapangyarihan, at ako laging makukuha ang aking ama sa linya.

Hindi siya kailanman gumawa ng tahasang mga pangako o pagbabanta palaging paraan masyadong matalino para doon ngunit alam ng lahat na nais niya akong tumaas, inaalok ng mga pagkakataon, upang malaman kung paano palakasin ang aking pagkatao sa pamamagitan ng pag-aaral ng mga magic na salita ng kontrol.

Akala ko kailangan kong malaman kung paano magtrabaho ang media na mayroon mga plano para sa ating lahat na tila mas malaki, mas malalim at mas nagbabanta kaysa sa anumang kapangyarihan tayo bilang mga indibidwal ay maaaring magtipon ng kahit na ako ay Pangulo.

Kinokontrol ko ang lahat sa paligid ko ngunit alam kong kontrolado din ako, sa pamamagitan ng media na iyon, na maaaring gumawa o masira ang isang kandidato sa anumang 90 segundo hiwa, dalawampu't apat na oras sa isang araw. Nangako silang papasukin ako sa kapangyarihan at sigurado sila na nakatulong ang impiyerno ngunit hindi nila nais na may anumang kapalit.

Lahat ng ginawa ko ay balanse sa kutsilyo ng mga hindi maipapatupad na mga kontrata mga handshakes at winks at nods at pag-unawa ngunit ang media na tinulak ako sa kapangyarihan itinulak ako sa populasyon hindi hiningi ang anumang kapalit.

Naaalala ko ang pagtatanong sa aking ama tungkol dito, ngunit tumawa lang siya.

“ Ito ang mga semi-banal na misteryo, anak. Pinasok nila ako, ngunit hindi nais kahit ano bumalik. Kung sila ang mga demonyo, hindi nila makukuha upang mangolekta ng sila dapat natutunan kung paano mabuhay nang walang mga kaluluwa na akala ko. ”

Pahina 288 ng 404

Sinabi ko: “ Ito ba ay na hindi nila nais ang isang trail ng papel, o maitatala, o bakit?

Sa tuwing nagri-ring ang aking telepono, sa palagay ko ay magiging ilang media mogul gamit

isang boses na nagbabago na nagsasabi sa akin na nuke ang Kremlin, o gagawin nila sa akin ang ginawa nila sa aking kalaban tandaan ang taong iniwan niya telepono sa subway, dumaan sila sa lahat, nai-publish ang lahat, nalaman na siya ay nasa kakaibang mga bagay sa tentacle mula sa Japan.

Bakit hindi sila tumawag? ”

Nagkibit-balikat siya, pinupuno ang kanyang mga ugat ng micro-sips ng whisky tulad ng dati. “ Huwag

alam, anak. Huwag tumingin ng isang kabayo ng regalo sa bibig, inaakala kong ito lamang

oras na nalalapat ang panuntunan, ang bawat iba pang kabayo ng regalo sa politika ay isang Trojan, ngunit ang mga ito na nakakaalam kung ano ang kanilang narating, hindi mahalaga, panatilihin lamang

ginagawa ang anumang ginagawa mo na nakuha ang kanilang suporta, at magiging maayos ka. ”

Naaalala ko, sa pangalawang beses na tumakbo ako, na-cornered ko ang isang media mogul sa isang taglamig party, isang kalbo na tao na may isang higanteng panga at hunched balik.

Para bang tumatakbo ako para sa isang lokal na board ng paaralan, inilagay ko ang aking kamay sa kanyang balikat ang kanyang malambot at sloping balikat at tinanong kung maaasahan ko ang kanyang suporta.

Tiningnan niya ako ng blangko at nanunumpa ako na nakakita ako ng mas maraming animation ng tao ang dalawang uling na natigil ko sa aking mga anak ' mukha ng taong yari sa niyebe kaninang umaga.

“ Sinusuportahan namin ang demokrasya, G. Pangulo, ” sabi ng lalaki. Ang kanyang kalbo simboryo paalalahanan ako ng isang kamakailan-lamang na natagpuan na dinosaur na itlog, na ipinanganak pa rin sa 200 milyon taon.

Para sa isa sa ilang beses sa aking buhay hanggang ngayon hinayaan ko ang aking mapilit ang pagkamausisa ay nakakakuha ng mas mahusay sa akin.

“ Palagi kang naging mabait sa akin. ”

Tumango ang lalaki, blangko ang kanyang mga mata sa cocktail na gumagala sa silid tulad ng isang kakatakot larawan sa isang pinagmumultuhan na bahay, kasunod ng mga magnanakaw na nave.

“ Nagtataka ako, naniniwala ka ba sa akin? ”

Lumingon sa akin ang mogul, ngunit lumitaw ang kanyang mga mata upang ayusin sa dingding sa likod ng aking ulo.

“ Naniniwala kami sa demokrasya, G. Pangulo. ”

“ Ngunit dapat kang sumang-ayon sa aking kinatawan. ”

Isang maliit na ngiti. “ Ano ang sasabihin mong kinakatawan mo? ”

Bigla kong hindi maalala ang anumang bagay lahat ng mga talumpati at debate at ang mga papel ng patakaran ay biglang naging abo sa aking ulo, tulad ng isang silid-aklatan sa ilalim ng nukleyar na apoy ng isang bomba ng blowback.

“ Ang kalooban ng mga tao . ” sabi ko, medyo pilay.

Lumaki ang maliit na ngiti. “ Well, iyon ay higit pa sa sapat na mabuti para sa amin. ”

Nagkaroon ng isang bahagyang huminto siya.

Pahina 289 ng 404

Sinabi ko: “ Sa aking laro, ang lahat ay may kabayaran, lahat ay may presyo. Hindi lahat ng pera ang ilang mga tao ay nais ng kapangyarihan, siyempre, at ilan nais ng mga tao na ituloy ang kanilang mga mithiin. ”

Ginambala niya ako, na nakilala ko kaagad bilang isang power-play, na kakaunti ang nangahas na magpataw sa isang upo na Pangulo.

“ Alin sa palagay mo ang kinakatawan mo, G.

Pangulo, ng tatlong kategorya binanggit mo o mayroon pa bang hindi mo pa? ”

Ito ay isang kakatwang pangungusap na Frankenstein, na pinagsama nang walang pagkakasunud-sunod.

Sumandal ako, natuwa, na parang nagbubunyag ako ng isang lihim. “ Sasabihin ko sa iyo isang bagay tuwing nakakaramdam ako ng mababang hindi madalas, isip nabasa ko lang ang isang artikulo na isinulat mo tungkol sa akin, at nahanap ko ang aking sarili patungkol sa aking sarili tulad ng aking asawa ay tumingin sa akin sa aming kasal gabi. ”

Dahan-dahang tumango ang mogul. “ Hawak namin ang salamin hanggang sa kalikasan.

Binigyang diin niya ang huling salita nang bahagya kalikasan ng tao? Kalikasan mismo? Ang mga salita ng tao ay isang maze ng salamin.

Hindi ko mapigilan ang aking sarili. “ Ano ang makukuha mo dito? ”

Tiningnan niya ako ng mausisa, at sinubaybayan ang mangkok ng kanyang baba mula sa isang tabi ng ang kanyang labi sa iba pa, pabalik-balik.

Maghintay ng isang minuto sinusubaybayan niya ang liham ' U ' sa kanyang mukha ang ibig niyang sabihin: ' Ikaw, kami makuha mo! '

Umiling iling ako. Ang Paranoia ay maayos at mabuti para sa isang pulitiko, ngunit ito hindi naglilingkod sa iyong layunin kapag ang media ay naghahatid ng iyong mga pangangailangan.

Ang higanteng panga ay nag-stifled ng isang halata na yaw. " Ano ba talaga ang nasa isip mo, Mr. Pangulo? Natatakot ka ba na hindi namin patuloy na susuportahan ang demokrasya? "

" Hindi, Nais ko lang magpasalamat sa iyong altruism. Mayroong isang uri ng kadalisayan sa aming relasyon, na hindi talaga kami magkakaroon ng relasyon. "

Ang daliri ay tumigil sa pagsubaybay sa baba, at tinapik ito sa halip, na parang sinusubukan matiyagang lumikha ng isang kaakit-akit na dimple.

Naisip ko ang Spartacus sa isang krus.

" Kalinisan " sinabi niya na masigla, tinatangkilik ang ilang malaswang biro. Paalala niya sa akin ng Cheshire cat, malinaw naman ngunit isang bagay din na pinag-uusapan ng aking asawa, kahit kailan tayo mapapanood ang ilang mga lumang serye ng Jane Austin, na siyang mga kababaihan ang ang mga bayani na palaging mayroon itong ' lihim na ngiti. '

" Oh, mahuhulaan ito! " sasabihin niya nang may kasiya-siyang pagkagalit.

" Palagi silang nakabukas kasama ang apple-cheeked heroine na naglalakad sa kanayunan kasama ang kanyang lihim na ngiti ang ngiti na nagsasabing mayroon siyang interior buhay ng higit na mahusay na libangan, na mabibili ng tao magpakailanman para sa mababang mababang presyo ng singsing sa kasal."

Pahina 290 ng 404

At siya ay magbabalik at bibigyan ako ng ' lihim na ngiti ' at ito talaga kapansin-pansin, kung gaano siya sanay sa paglikha ng kaakit-akit na ilusyon ng panloob na libangan at kung paano napahamak ang kaakit-akit na ito.

Tumawa siya. “ Alam ng lahat ng kababaihan kung paano ito gagawin kahit papaano, ginagawa ng bahagyang less-than-classical-beauties. Ang natitira ay umaasa sa mga cheekbones at cleavage. Iyon kung ano ang iyong paningin kapag nagkakilala kami, ngunit ang pag-hover sa itaas ng aking décolletage ay ang aking lihim na ngiti, na higit na malakas dahil tumanggi ka upang tingnan ito nang direkta. ”

Tumawa ako sa kanya noon. “ Sinasabi mo ba na ang kakaibang bemused na ngiti na ito tulad ng isang malambot na bitag na nahuhulog sa mga lalaki? ”

“ Oo, kusang-loob, maligaya. Lahat kayo ay kaya pathetically nagpapasalamat para mapansin ng babae. Ginugol namin ang karamihan sa aming buhay sa pagtanggì sa mga kalalakhian na hindi namin nais kaya ang pagkuha ng tao na nais nating lapitan sa amin ay tulad ng pag-agaw ng isang ligaw ardilya upang pakainin mula sa aming palad ‘ Halika rito batang lalaki, huwag matakot, hindi kami kumagat, masarap na pagkain para sa iyo! ’ Lahat kayo ay kinakabahan, walang saysay na ikaw patakbuhin ang mundo! ”

“ Tayo ba? ” Nagbulong ako “ Hindi ko alam ang tungkol sa lihim na ngiti na iyon buong pundasyon ng aming pamilya, tila. ”

Bumalik ako mula sa aking paggalang, na lubos na nakalimutan ang thread ng pag-uusap.

“ Tumungo ka sa mga bahagi na hindi kilala, ” sabi ng kalbo na tao. “ Karamihan ay hindi propesyonal. ”

Hindi ko masabi kung nagbibiro siya na ang pagsaway sa Pangulo ay medyo patasmanganganib na negosyo. Nagkaroon ako ng biglaang kahulugan ng pagbagsak, na parang naabot ko ang rurok ng isang mataas na bundok, na ngayon ay gumuho sa pagpapalapad bibig ng isang bulkan.

Sino ang namamahala? Ang mga salitang natuyo sa aking bibig, ang aking dila ay naging isang lapida.

“ Ilalagay ko ito bilang isang pagkalipas, ” sinabi ng higanteng mogul kaaya-aya. “ Lahat ay may mga pagdududa, nasuspinda sa pagitan ng langit at impiyerno. Tagumpay! ” idinagdag niya nang masigla, pinalaki ang isang kamao.

Alam kong hindi niya iiwan ang pag-uusap. Iyon ay hindi nakasulat ngunit ganap na panuntunan habang nakikipag-usap sa akin ngunit alam ko rin na siya ay natapos sa pakikipag-ugnay.

Muli, nakaramdam ako ng banayad na pagkabagabag at nagtaka kung hindi ako darating pababa ng isang bagay, ilang virus o malaise. Ang pagkakatulad ng barko ay tumaas sa aking isipin muli, dahil naramdaman na ang makintab na sahig na gawa sa kahoy ay tumagilid.

“ Well, dahil ikaw ay walang kinikilingan mula nang inaangkin mo, at sigurado ako na ikaw ay pagkatapos ay wala akong anumang salamat sa iyo, ngunit ginagawa ko pahalagahan na ang iyong dedikasyon sa demokrasya at ang mabuting pangangasiwa ng ang bansa ay madalas na tumatakbo sa aking paraan. Ipagpalagay ko na pinahahalagahan ko na ikaw pahalagahan ang aking mga birtud, tulad ng mga ito. ”

Pahina 291 ng 404

Mahal na Diyos, ikulong ang tao! sigaw ng bawat isa sa aking kakila-kilabot na mga instincts sa politika.

Ako ay nakaramdam ng isang talamak na kahinaan na normal kong sasabog sa galit at bigla akong naging desperado ng isang nais umalis sa pag-uusap.

Nagpanggap akong tinawag mula sa ibang lugar sa silid masasabi ko na alam ng mogul na ako ay faking, at naaprubahan niya para sa ilang mga malabo dahilan.

Ibinigay ko ito sa aking asawa, na kasalukuyang nabulag ang ilang mga batang ingénue gamit ang disco spray ng puting ilaw na bumababa sa kanyang kuwintas na brilyante. Siya ang cleavage crusting ay tulad ng puffed-out red leeg ng unggoy.

Hinila ko siya at iniugnay ang pag-uusap.

“ Well, ito ay sa halip hindi katulad mo, mahal, ” sinabi niya, na tila hindi nababahala.

“ Mayroon kang isang ace sa butas, isang groundswell ng suporta, malinaw na mahal nila

ikaw hanggang kamatayan, ano ang impiyerno na ginagawa mo sa pag-poking sa paligid ng isang updateraft? ”

Ang kanyang walang-kilos na ugali ng epektibong paghahalo ng mga metapora ay sumakit sa akin para sa libong oras.

“ Sa palagay ko nagkakaroon lang ako ng sandali.

Gusto kong malaman kung ano ang kanilang nakuha sa labas nito. ”

“ Bakit? ”

“ Hindi ko alam, bahagya kong ginawa ito sa huling oras, at mas matanda ako, mas pagod. ”

“ Mahal, ” sinabi niya sa kakaibang pambansang pagpapasiya na agad na pumapatay ang motor ng isang labis na pag-iwas sa isip ng lalaki.

“ Ibibigay ko sa iyo ang isang ito pagbubukod, dahil ang iyong mga instincts ay karaniwang napakabuti.

” Siya brushed off ilang haka-haka na alikabok mula sa aking mga tuxedo lapels, na nagbigay sa kanya ng dahilan sumandal sa isang malawak na ngiti at sabihin: “ Huwag i-screw up ito. Gusto ka nila dahil ikaw. Sa pamamagitan ng pagtatanong sa kanila kung bakit gusto ka nila, nagbabago ka sino ka. Tigilan mo na lang. Kung hindi mo kailanman tanungin ang tanong, ang kanilang suporta ay tiyak na tulad ng aking diyos na bra. Kung magtanong ka ulit. ” Bulong niya: “ Kaboom. ”

Syempre tama siya. Naiintindihan ko ngayon, iniisip muli, na sila hindi na kailangang humingi ng anumang kapalit sa pagsuporta sa akin, dahil sa akin ang pagkakaroon sa White House ang kanilang kabayaran. Isang bagay tungkol sa akin ay ang bumalik sa pamumuhunan.

At pagkatapos ay tila pinatay ko ang kalahati ng planeta, at ang aking anak na lalaki ang iba pang kalahati.

Ang aking biro ay nahulog sa aking isip, na ipinako sa matalim na tuktok ng aking gulugod.

Kaya Kailangan kong malaman kung paano maglakad muli at kailangan kong malaman kung paano makipag-usap, walang kapangyarihan, nang walang impluwensya. Ito ay tulad ng pagiging isang sanggol na may tiyak kaalaman sa isang nakaraang buhay.

Pahina 292 ng 404

Kabanata 35

Una kong nakilala si Cornelius Kreighorn sa parehong araw na matagumpay kong lumakad ang silid ng pagpapahirap na kilala bilang aking pisikal na silid ng therapy.

Bilang isang taong walang kakulangan sa karisma sa aking sarili, nakilala ko ang kanyang kapangyarihan dahil ang kanyang pagkatao ay tila pumasok sa silid bago ginawa ng kanyang katawan. Ang aking kapatid na lalaki na lalaki ay nag-rub ng kanyang mga paa sa isang karpit at i-zap ang aking earlobe gamit ang kanyang electrified finger, maaari mong maramdaman ito bago ito nangyari ngunit din huli na upang ihinto ito.

Si Cornelius ay hindi mataba, ngunit siya ay sapat na sobra sa timbang kumpara sa mga sandalan ng mga naninirahan sa post-post-modernong mundo na ito upang tumayo sa isang pulutong.

Ang kanyang puting buhok ay kulot sa mobius ripples kasama ang kanyang bungo; ang kanyang mataba na mukha pa rin pinanatili ang mga linya na karaniwang nauugnay sa mga paningin ng leaner. Ang kanyang mga mata ay mapanganib na maligaya, na para bang sabihin: Sasabihin ko sa iyo ang aking mga biro, at tatawa ka ngayon ngunit matakot mamaya.

Kinilala ko rin na malakas siya at tiyak na sapat sa kanyang pangigingibabaw na ang pagiging masunurin ay hindi nag-abala sa kanya ng hindi bababa sa katunayan, ginamit niya ang taktika na iyon sa akin nang regular, na pinahahalagahan ko, sa kabila ng aking mas mahusay na mga instincts.

Pumasok siya sa silid tulad ng isang palawit sa ilalim ng arko nito hindi mapigilan, hindi maiiwasan. Itinapon ko ang aking kamay upang kalugin siya ng biglaan kakaibang pagkabalisa na kung hindi ako, lalakad lang siya sa akin.

“ Magandang umaga, G. Pangulo, ” sinabi niya sa kanyang mayaman, malambing na tinig. Ito Ito naglalaman ng pulot, at kadalian, at kapangyarihan sa ilalim ng lupa. Inangkin ng asawa ko ang kakayahang ibinigay ng Diyos na malaman kung sino ang

isang mahusay na mang-aawit, batay lamang sa kanyang nagsasalita ng boses. Mahulaan niya: Paul Robeson baritone.

Sinabi ng lalaki: “ Ang pangalan ko ay Cornelius Kreighorn, at sa iyong pahintulot, magiging malapit tayo at mabilis na mga kaibigan. ”

Bumagsak siya sa isang upuan napakaliit para sa kanya sa paraang pinalakas lamang ang karamihan sa kanyang karne sa pagkakaroon.

Sumandal siya sa pagsasabwatan. “ Magkano ang sinabi nila sa iyo, tungkol sa ano ang mayroon sila sa tindahan?

Matalino, naisip ko. Pinag-iisa niya ang kanyang sarili sa akin.

“ Dapat kang maging isang abogado, ” sinabi ko.

Nanlaki ang kanyang mga mata, at itinaas niya ang isang daliri sa kanyang mga labi. “ Shhh hindi namin ginagamit ang salitang iyon dito, mayroon itong isang hindi banal na singsing dito. Ako ang iyong kinatawan, ang iyong gabay upang magsalita, dahil naglalayong mag-navigate kami sa sitwasyon na nasa unahan natin. ”

Tinitigan niya ako ng inaasahan, ngunit wala akong sinabi syempre.

Pahina 293 ng 404

“ Malamang na ilalagay ka sa pagsubok para sa iba't ibang mga krimen na sa iyo nakatuon sa kurso ng iyong administrasyon di-umano'y mga krimen, ng kurso, tulad ng patuloy kong muling isasaalang-alang. At ako ang magiging kalasag ng iyong tao, ang iyong sandata, ang iyong. ” Hinatak niya nang marahan ang kanyang mga kamay. “paghina ng bala ng mga prinsipyo ng whizzing. Ang iyong anghel, kung nauunawaan mo ang sanggunian. ”

Medyo nahihilo ako at isang lihim na pag-iisip ang dumating sa akin tulad ng nangyari ng mga dekada na hindi ko kailanman ibabahagi sa sinuman, sa ilalim ng anuman mga pangyayari, anumang oras.

Stroke ng panulat, batas ng lupa.

Noong ako ay Pangulo, magigising ako tuwing umaga sa isang pagkabagabag at nahihilo na madilim, ganap na nagtaka na maaari kong hindi eksaktong lumayo sa ngunit gawin ang ginawa ko.

Hindi ako isang abogado, ngunit alam ko ang batas.

Sa pamamagitan ng gitnang bangko, alam ko ito ay higit pa ' kami ' ay maaaring lumikha ng isang trilyong dolyar na may snap ng isang daliri.

Ang isa pang snap, maaari naming itaas ang kisame ng utang. Ang isa pang snap, maaari naming pilitin ang mga tao upang bumili ng mga bagay na hindi nila gusto. Ang isa pang snap, maaari kaming ligal na bumili mga boto sa pamamagitan ng pagpapaputok ng pera ng monopolyo sa mapurool na bukas na masa.

Sakop ng media para sa amin, sinisira ang aming mga kaaway ng mga kasinungalingan, na-save kami sa kasinungalingan.

Hindi ko kailanman nilalaro ang Monopoly sa isang bata na naisip na maaari mo lamang lapis higit pang mga zero sa pera ng papel upang magpanggap na bayaran ang iyong mga utang ngunit iyon kung paano kaming lahat ay namamahala, sa buong mundo, sa buong kasaysayan.

Naaalala ko na nanumpa ako, sa sobrang malamig na araw na iyon, at naaalala ang matagal nang matagal nang patay na pari ng aking pagkabata na nagsasabi sa akin na, sa tamang gunting, ang Bibliya ay isang manu-manong para sa mga ateyista.

“ Sa Bibliya sinasabi nito, ‘ Ang tanga sa kanyang puso ay nagsabi: walang Diyos. ’ “

Siya ay tumawa.

“ Alisin ang unang pitong salita, at maaari mong patunayan iyon, doon mismo sa Bibliya, sinasabi nito na walang Diyos! Mayroong isang kadahilanan na tinawag si Satanas na master ng kasinungalingan kasinungalingan tungkol sa isang tao, at siya ay cornered, tinanggal, nawasak. Tumawag siya ay isang halimaw, at alinman sa pakikibaka upang tanggihan ito na nakakabit sa label kahit na higit pa o hindi niya ito pinansin, na ginagawang parang duwag pati na rin isang halimaw.

At kahit na kahit papaano ay nagpupumilit siya sa ligal na patunay ng kanyang pagiging walang kasalanan, kailangan mo lang itong balewalain at patuloy na magsisinungaling at ito ay magiging parang hindi siya kailanmannakipaglaban sa lahat.

Alam mo ang salitang ' McCarthyism. ' Nanalo si Joseph McCarthy libel suit laban sa isang pahayagan, ngunit hindi mahalaga ngayon, at hindi mahalaga pagkatapos. Hindi mahalaga na nai-publish na ang mga libro na nagpapatunay na siya ay kahit na mas tama kaysa sa alam niya na hindi mahalaga na ang Unyong Sobyet pinakawalan ang mga naka-decrypt na cable na nagpapatunay sa mga paratang ni McCarthy. Wala doon mga bagay ang mito ay nagiging katotohanan, ang katotohanan ay nagiging moral, at lahat na sumasalungat sa moral ay may label na kasamaan. Karamihan sa mga tao ay mga pagkabigo kamag-anak sa kanilang mga pangarap na kabataan kahit papaano kaya lagi silang nagugutom sa anumang ' pagkahulog mula sa biyaya 'salaysay. Hanapin ang mantsa sa bayani, at gumawa ka ng isang bayani sa labas ng mantsa, dahil pinakawalan nito ang mga tao mula sa panghihinayang kahit sandali. Lahat ng sinong mahusay na sinuri para sa mga bahid, at ang mga bahid ay pinalaki upang lunukin ang kadakilaan at ang mga tao ay nakakakuha ng mga bahid na ito na may malaking gutom, galit na pangangailangan.

Ang kadakilaan ay isang insulto sa kalungkutan ng kanilang nawalang buhay. Hindi nararamdaman ng mga tao maikli sa Japan hanggang sa isang Swede na pumasok. Ang pagkasira ng perpekto ay ang pangunahing plano ng karamihan sa sangkatauhan.

Ang sama ng loob, kapaitan, galit ang mga ito lahat ng mga makapangyarihang gasolina na ginagamit upang magaan ang mga pyres na nasusunog ang sinumang ginagawang mas mababa ang pakiramdam nila o pinaparamdam sa kanila ang kanilang kahinaan, na hindi ang parehong bagay.

Pahina 294 ng 404

Ang matandang pari ay may kakaibang ugali ng chewing gum, na sinuntok ang kanyang kalalimang sermon na may basa na kulay rosas na pop.

“ At tinutukso ni Satanas ang dakila sa pettiness, na may mga hangal na mga bahid at mga mantsa at ang dakila na madalas sumuko, bahagyang dahil alam nila na kung mag-alok sila ang sakripisyo ng kanilang sariling kadakilaan, ang mga manggugulo ay maaaring hayaan silang mabuhay.

Ito ang dahilan kung bakit ang mga maligayang may-asawa ay patuloy na muling nagsasabi na ang kanilang mga asawa' kahit papaano ay magtiis sa kanila. ' Ito ang dahilan kung bakit ang mga magagandang kababaihan ay tumanggi sa kanilang sariling mga damit, ang kanilang sariling mga numero. Ang mundo ay nabubuhay sa patuloy na takot ng sama ng loob. Ang sombi na manggugulo ng mga inabandunang mga mithiin ay patuloy na nagugutom upang magsaya sa anumang mga kaluluwa na nakatakas sa kanilang sariling maliit.

Anumang kadakilaan na umiiral nang hindi nakakaaliw ang mga tao ay nag-aanyaya sa sarili nitong pagkawasak sa sarili.

“ Ang sinumang tao na nagmula sa mapagpakumbabang pinagmulan, at nakakamit ng higit na kahusayan sa partikular na kahusayan sa moral dapat isakripisyo ang poot ng mga nagkakagulong tao para sa sarili nitong pagtataksil sa sarili jnaasahang papunta sa bayani, at siya ay pinatay bilang isang babala sa kanilang sariling potensyal. Sinisira ng mga tao ang bayani upang bigyang-katwiran ang sariling pagtanggap nito kapasidad para sa kabayanihan. Ang mga ina ay nangangailangan ng mga batang kapitbahayan na sinaktan ng hindi pakikinig sa mga ina, bilang mga halimbawa upang pilitin ang pagsunod kanilang sariling mga anak. Kailangang sirain ng mga manggugulo ang mga bayani nito upang i-on ang mga ito sariling duwag sa ' pragmatikong karunungan. ’

“ Lamang kapag ang mga bayani ay pinaghiwalay ng sapat na oras – karaniwang mga siglo maaari bang simulan ang pagsamba sa kanila. Kapag ang mundo ng kasalukuyan ay hindi na tumutugma sa mundo ng bayani, ang bayani ay maaaring pansamantalang iginagalang dahil iba ang buhay ng bayani kaya hindi na nito itinakwil ang kasalukuyang duwag ng manggugulo. Ang mga manggugulo ay maaaring maggalang sa Socrates lamang kapag pinaghiwalay ng isang libong taon.

“ Ang supply ng mga kasinungalingan tungkol sa mga bayani ay hinihimok ng demand para sa mga kasinungalingan na at ang hinihingi ay hinihimok ng pangangailangan upang makatakas sa pagkapoot sa sarili ng duwag na buhay. Ang mga Sophist ay nagluluto ng mga kasinungalingan dahil gutom na gutom ang mga tao para sa kanila ang matamis na kaluwagan ng paglalagay ng pettiness sa mga kaluluwa ng mahusay ang mga kalalakihan ay masyadong nakakahumaling, masyadong masarap.”

Maraming itinuro sa akin ni Padre Gregory.

Akala niya ay itinuturo niya sa akin ang pagpapakumbaba, karunungan.

Oh hindi.

Diyos hindi!

Itinuro sa akin ng mabuting Ama kung paano mamuno!

Kapag naiintindihan mo na ang karamihan sa mga kalalakihan ay sumisira sa kanilang mga atomo, papasok walang at talagang kailangan nila ng isang scapegoat para sa kanilang sariling selfdestruction pagkatapos ay maging isang pulitiko ay simple.

Ang mga taong hindi sumubok kahit na subukan ay mga natalo sa buhay at talagang kailangan nilang mag-imbento ng ' bias ' upang bigyang-katwiran ang kanilang sariling buhay na walang buhay.

Pahina 295 ng 404

' Nabigo ako dahil kinamumuhian ako ng mga tao ' ay ang walang hanggan na mantra ng mga walang laman buhay. Ang tunay na poot ay para sa sarili at karaniwang makatarungang nakakuha ngunit ito ay isang mayabong na ani upang pakainin ang pagtugis ng kapangyarihan ito ay talagang kapangyarihan, kung kumuha ka ng sandali upang isipin ito. Ang politika ay palaging tungkol sa parusa ng tagumpay at imahe ng salamin nito: ang panunuhol ng pagkabigo. Kahit sino na hindi magbabayad sapat na kahihinatnan sa twitchy mob ay minarkahan para sa pagkawasak, at mas mahusay na lace up ang kanyang mga sapatos na tumatakbo.

Pinalaki ng media ang mga bahid ng aking kaaway at itinago ang aking ilang mga krimen. Sila, sila ay nag imbento ang pinaka-errant na walang kapararakan tungkol sa aking mga kaaway na sila ay nagkakagulong sa mga dayuhang kapangyarihan upang magnakaw ng halalan, na pinuri nila ang mga bigot at kinamumuhian kababaihan, pinangalanan mo ito at tinakpan ang aking sariling blindly halata katiwalian.

Lantaran, lahat ito ay nakakatawa at hindi ako kailanman tumayo sa pagitan ng isang nagkakagulong mga tao at ang mga epekto ng mga pagkakamali nito. Ang mga manggugulo ay nais na kasinungalingan, ang pinarusahan ng mga tao ang katotohanan kaya ang mga tao ay pinasiyahan ng mga sinungaling, at mga nagsasabi ng katotohanan scrambled sa pagiging malalim para sa kaligtasan.

Paminsan-minsan, isa o dalawang matapat na kaluluwa ay sumabog at kahit na disimulado para sa isang oras ngunit sa sandaling ito nakagambala sa pagtugis ng kapangyarihan. Ah well, kasinungalingan ay naimbento, nawasak ang mga reputasyon, ang pag-access sa publiko ay detonated, at sila lumayo sa kanilang malayong mga kuweba ng mapait na karunungan.

Nagsilbi silang mga magagandang halimbawa sa mga nagkakagulong mga tao at ng kapangyarihan ng manggugulo. Ako dati ay nagtataka, kung minsan, kung ako ay pinalaki sa isang mas matapat na edad kung tulad ng isang edad na umiiral kung ako ay tuksuhin ng mga abstract na birtud, ang mga birtud na pinag-uusapan ng aking Ama Gregory partikular, ang utos:

“ Hindi ka magkakaroon ng maling patotoo. ”

Dati niyang sinasabi sa akin, paulit-ulit: “ May dahilan na hindi ito sinasabi: ‘ Ikaw hindi magsisinungaling. ’

Ang ‘ Maling saksi ’ ay isang ligal na parirala, nangangahulugan ito na hindi nagsisinungaling mahahalagang bagay ng moralidad, na parang nasa isang korte, ito ang teolohikal na katumbas ng perjury. Walang nagmamalasakit sa maliit na puting kasinungalingan, sila ay bihirang humantong sa pangunahing katiwalian. Ngunit kapag tinanong ka tungkol sa mahalaga mga bagay ng budhi, ng kabutihan ng karangalan at reputasyon sa pamamagitan ng langit noon dapat mong sabihin ang totoo, o mapanghusga! ”

Dati akong pinag-uusapan sa kanya tungkol sa impiyerno, pabalik kapag ito ay isang bagay.

Siya ay shrug at pop ang kanyang walang katapusang gum.

“ Impiyerno ay isang pagkakatulad lamang sa kung gaano tayo ka-adik sa mga kasinungalingan. Isang lalaki labis na tinutukso ng mga dakilang kasamaan ay nangangailangan ng malaking parusa upang pigilan ang kanyang sarili.

Kailangang palakihin ng simbahan ang parusa sa walang hanggang Impiyerno mismo na hindi talaga sa Bibliya dahil ganyan tayo tinutukso na magsinungaling kalamangan. Kung hindi tayo tinutukso sa pagsisinungaling at kung hindi ito gaanong kapaki-pakinabang sa dito-at-ngayon hindi namin kakailanganin ang walang katapusang mga lawa ng apoy at pahirapan isaalang-alang ang pagtanggap sa tukso. ”

Kahit na dati siyang nakaupo at nakikipag-usap sa akin tungkol sa mga isyung ito masasabi ko na siya mismo ay isang bigo na moralista at narinig ko ang mga pahiwatig ng mga krimen ng kanyang kongregasyon. Nakaramdam ako ng isang mahusay na pagkapagod at pag-iwas sa pag-iwas sa akin.

Pahina 296 ng 404

Gustong maglakad at makipag-usap si Padre Gregory sa libingan Inaakala kong naramdaman niya na, estilo ng Hamlet, binigyan nito ang kanyang mga salita ng labis na spicey na lalim at kapangyarihan at ang pag-slide ng mga anino ng mga gravestones ay dahan-dahang gumapang sa aming mga binti habang ang araw ay nahulog sa kalangitan ngunit ang kanyang pagkabigo ay may kabaligtaran epekto, tulad ng karaniwang pagkabigo.

Sa pamamagitan ng walang katapusang pakikipag-usap tungkol sa imposibilidad ng kabutihan, at ang kapangyarihan ng nagkakagulong mga tao, sa wakas ay nakumbinsi niya ako na dapat kong tapusin ang namumuno sa manggugulo, o basura ang aking buhay na nakakatakot pagkatapos ay mainip ang mga bata sa isang libingan.

Siyempre, ang aking ama sa lupa ay naghanda ng daan, ngunit ito ang aking espirituwal na Ama na naglagay ng aking sapatos.

Bakit nagsasagawa ng walang katapusang digmaan laban sa walang katapusang tukso bakit mag-arms laban sa mga nagkakagulong mga tao na laging mapuspos ka ng mga bulag na numero bakit tanggihan ang katotohanan na ang kasinungalingan ay maaaring magpatawag ng ginto mula sa mababaw na lupa bakit hindi lamang yakapin ito, makuha ito, at tuntunin?

Siyempre, sasabihin ng aking pari na dapat nating tanggihan ang materyal na pigilan ang tukso upang tumaas sa langit.

Ngunit palagi itong tila malungkot ang kanyang pangitain ng mga puting ulap at pag-drone mga anghel. Masa ang mga tao, at ang mga tak mas masahol kaysa sa mga hayop, na hindi kailanman dahilan. Para sa akin, ang mga piling ilang na gumawa nito sa langit ay tila lalong lumalakas maging isang mapang-akit na pulutong, puno ng pagbati sa sarili, smug superyoridad at naghahanda ng pag-iwas sa mga kinakailangang laban sa mundong ito.

Mabuhay para sa langit, iwanan ang mundo sa sino?

Madalas, sa mga taong katulad ko.

Ang mga Moralista ay gumagawa ng pagkalalaki dahil, sa pamamagitan ng tumpak na paglalarawan sa mundo, ginagawang moralidad ang masochism.

Gumagamit ang mga manggugulo ng mga moralista upang lumikha anti-moralists sa pamamagitan ng pagpaparusa at pagbubukod sa mga banal, sinanay nila ang bata upang maiwasan ang kabutihan.

Ang mga manggugulo ay hindi kailanman magreklamo tungkol sa aking mga krimen, dahil ang mga nagkakagulong mga tao ay isang kriminal na negosyo. Tatawagan ba nila ako?

Tinawag ba ng Mafia ang mga pulis?

Mayroon akong isang kalaban, maaga pa, kapag tumatakbo ako para sa gobernador.

Sa isang tunay na nakamamanghang pag-unlad at ang ibig kong sabihin ay pinaka-taimtim na siya talagang sinubukan na sabihin ang katotohanan sa masa, na parang wala siyang nalalaman tungkol sa kasaysayan ng teolohiya at pilosopiya.

Sinabi niya sa kanila na ang estado ng kapakanan ay sinisira ang pamilya, na ang ang pambansang utang ay nagbebenta ng susunod na henerasyon sa pang-aalipin sa pananalapi, na ang gobyerno ay umiiral upang maprotektahan ang sarili, hindi sila, at walang pera naiwan upang pondohan ang seguridad ng pagtanda, at sa gayon ang pinakamayamang henerasyon sa kasaysayan ng ang mundo ay pinapalo ang mga bata upang mataba ang sarili.

Napanood ko ang kanyang mga talumpati sa literal na pagkagulat kung minsan ay nabubuhay. Sinaktan ako ng kanyang mga salita tulad ng tugma ay sinaktan ang matandang Buddhist na nag-sunog sa kanyang sarili.

Pahina 297 ng 404

Tila siya ang pagkakatawang-tao ng dating alamat na ang mga nasa labas ng bilog ng kapangyarihan palaging sabihin sa kanilang sarili alam mo, kung paano sila magpapanggap upang maging gutom at masira, tumaas upang kunin ang singsing ng kapangyarihan at pagkatapos gamitin ito para sa mabuti!

Hindi ito mangyayari, siyempre sila ay maaaring makasira sa daan, o mabilis silang makikilala at makamawasak malamang.

Ang kapangyarihan ay hindi kailanman tumatagal kung hindi nito makita ang mga taong masira nito katiwalian at ang aming kapangyarihan ay tumagal ng sampu-sampung libong taon.

Ang tao at ang media ay shredded sa kanya ipinahayag ang kanyang address, kung saan ang kanyang ang mga bata ay pumasok sa paaralan, kung saan ang lahat sa kanyang sosyal na bilog ay nagtrabaho at ang lahat ng maluwalhating madugong daliri na sundalo ng mga kasinungalingan ay mabilis na napunta trabaho na pinupuno ang kanyang mailbox ng mga banta sa kamatayan, napuno ang mga makapal na sobre kasama ang baby-powder sa lahat ng kanyang kilala, na nagpoprotesta sa kanilang mga lugar ng trabaho at

hinihiling na sila ay mapaputok, target ang mga kliyente ng kanilang mga negosyo, pagkuha kinansela nila ang social media ito ay isang maluwalhating kampanya na naayos ang kagandahan nito ay na ito ay naayos na hindi ng anumang gitnang tagaplano, kundi sa pamamagitan ng isang ganap na pinag-isa at naka-streamline na interes sa sarili.

Kapag pinanatili ng pamahalaan ang mga tao na buhay kahit papaano, dahil nakikita nila ito ang panukala upang mabawasan ang paggasta ng gobyerno ay naranasan bilang banta sa kamatayan sa pamamagitan ng mga umaasa sa gobyerno at talagang halos kalahati ito populasyon, sa oras na lumibot ako. Nag-aalala ang lahat tungkol sa isang Sibil na Digmaan, kapag ang Digmaang Sibil ay talagang nagsimula nang matagal sa nakaraan, kapag direkta nagsimula ang mga pagbabayad sa mahihirap.

Ang aking kalaban ay nagtuturo napaka nakapagtuturo, lalo na sa aking sarili paminsan-minsan-hindi mapakali budhi.

Siya ay tinutugis ng hindi lamang pampublikong buhay, ngunit ang buhay mismo.

Nagtapos siya pagbili ng isang bukid sa gitna ng wala, at paminsan-minsan pa rin litrato hoeing sa likod ng apatnapung o anuman ang ginagawa ng mga magsasaka ng impiyerno bilang isang babala shot sa sinumang maaaring kahit na isipin na magdala ng hindi komportable katotohanan sa walang pag-iisip na masa.

Ang kanyang kampanya ay inoculated isang buong henerasyon laban sa idealism at sila ay kumahol sa kanyang pagkawasak tulad ng giggling hyenas na sumasayaw sa isang sariwang pagpatay. Kanyang mga anak ay lumaban sa kanya; ang kanyang asawa ay nanatili lamang sa tabi niya dahil sa kanya ang pagkawasak ay iniwan siya ng walang mga sibilisadong pagpipilian. Ang tao ay hindi kahit na kumuha ng isang credit card, literal na kinakain niya ang pinatay niya sa ilang.

Lantaran, ang mga nagsasabi ng katotohanan ay naging mas madali ang aking trabaho ang kanilang pagpapako sa krus pinayagan ang aking buhay na dumugo nang malaya sa buong tanawin, na iikot ang buong abot-tanaw ang isang pinakinabangang rusty pula.

At dati akong nagtataka, noong bata pa ako, bago ako pumasok sa laro, kung ang mga taong nasa kapangyarihan ay talagang nakatagpo sa mga mausok na silid sa likod upang i-cut ang mga deal at syempre, ginawa namin, pagdating sa mga regulasyon at batas ngunit sa mga tuntunin ng kung ano ang kinakailangan upang mapanatili ang kapangyarihan sa kabuuan, sa prinsipyo well, walang kailangan upang matugunan ang tungkol doon, dahil walang nakarating sa aming antas ng kontrolin nang walang malalim na pag-unawa kung paano mapanatili ang makinarya ng nagkakagulong mga tao.

Pahina 298 ng 404

Kung sanayin mo ang mga mamamayan na atakehin ang bawat isa para sabihin ang totoo, ang libreng pagsasalita ay patay. Siyempre, sadyang simpleng magkaroon ng karapatan sa teorya, habang walang kakayahang magamit ito sa anumang praktikal na paraan. Ang mga mamamayan ay may karapatang malayang pagsasalita, ngunit sila ay na-doxx at nawasak kapag ginamit nila ito, kaya hindi namin kailangang mag-alala tungkol doon lahat.

Maaari akong maging marangal at ' sa itaas ng fray ' at tumanggi na tumugon kahit na makatwirang pintas na alam nang lubos na alinman sa media o sa itim na damit sirain ng mga nagpapatupad ng kalye ang aking mga kritiko.

Ang lahat ng ito at higit pa, marahil lumulutang sa aking isip bilang Cornelius. Si Kreighorn ay tinitingnan ako ng inaasahan.

Nilinaw ko ang aking lalamunan, naramdaman ang aking dating sarili na nasa likuran ko.

“ Mga problema sa iyong pagbabalangkas ng aking ‘ mga krimen, ’ ” sabi ko crisply. “ Bilang sa isang ang hindi ko pinatay ang sinuman, at maliban kung ang iyong ligal na sistema ay radikal naiiba sa bawat iba pang ligal na sistema sa kilalang uniberso, ang batas ng ang mga limitasyon para sa anumang iba pang krimen ay tiyak na nag-expire pagkatapos ng napakaraming siglo! Bilang ng dalawa, hinuhusgahan mo ako sa iyong sariling kasalukuyang ligal sistema, hindi sa pamamagitan ng ligal na sistema na pinamamahalaan ko sa ilalim.

Bilang ng tatlo, ako ay isang ayaw na refugee sa iyong lipunan, at sa gayon ay hindi maaaring maging naisip bilang kailanman pumayag na mabuhay sa ilalim ng iyong mga batas. Bilang ng apat na habang ang kamangmangan ng batas ay walang dahilan, wala akong ideya kung ano ang iyong mga batas at walang paraan ng pag-alam kaya hindi ako makagapos sa kanila.

Bilang limang lahat ng mga saksi o mga may direktang kaalaman sa anumang mga kaganapan ay nasa tanong maraming siglo ang namatay, at sa gayon ay hindi matatawag na magpatotoo.

Bilang ng anim na hindi ko ma-cross-suriin ang o hindi mo maaaring alinman sa aking mga akusador, dahil ang mga sinasabing mali ko ay patay din sa maraming siglo. Ako sigurado na mayroong higit pa, ngunit tiyak na dapat sapat iyon. ”

Tinitigan ako ni Cornelius sa hindi nakakagulat na modernong paraan ng bukas na pag-iisip pagkamausisa na nabigo at nagagalit sa akin walang katapusan.

“ Alisin mo ang lahat sa iyong dibdib, ” mabait siyang nagmumungkahi.

Pakiramdam ko ay isa pang saksak ng galit. Tumayo ako ng awkwardly. Ang aking tubo ay tumalon sa aking kamay, ngunit itinapon ko ito.

“ Well lahat ito kaya nakakatawa! Hindi ko inaasahan na magising ako upang maging Pangulo, o sa singil, siyempre hindi ko talaga masasabi na marami akong naisip tungkol sa paggising

hanggang sa lahat, ako ay na lumayo sa lalaki na itim. Inaasahan ko ang ngayon, inaakala ko na ang isang uri ng mapagkukunan ng para sa kasaysayan, para sa nakaraang at bilang isang kilalang makasaysayang pigura, alam ko na laging may mga kontrobersya, ngunit inaakala kong inaasahan ko na ang mga ito ang mga kontrobersya ay medyo napapawi ng paglipas ng oras, at ilang uri ng pag-aayos ay maganap sa mga pananaw ng aking Panguluhan. Hindi ko inaasahan na maging kontrobersyal pa rin sa maraming siglo pagkatapos. ”

Dahan-dahang tumango si Cornelius. “ Rule, G. Pangulo. Sa palagay ko sasabihin mo na tuntunin. ”

Mahigpit akong nagkibit-balikat. “ Hindi iyon ang tamang salita. Kami ay isang Demokrasyang Republika.

At sa pamamagitan ng paraan kung saan ako ang impiyerno, sa heograpiya? Nasa akin na ba ako pormal na kilala ang landmass bilang Estados Unidos? ”

“ Well, nagising ka kung saan ka natulog, syempre hindi ka pa naging lumipat sa pansamantalang. ”

Pahina 299 ng 404

“ Hindi ko alam kung ano ang impiyerno na kaya ng mga tao, ” nagngangalit ako, bagaman nang walang pananalig.

Mayroong isang bahagyang pag-pause, at ang mga galaw ng Cornelius para sa akin upang magpatuloy sa walang saysay sa akin.

“ Tingnan, ” madali niyang sinabi, pagkatapos ng isang minuto o dalawa ay lumipas. “ Hindi mo kailangang panatilihin mo ako, ito ay ginamit mo itong tawagan pro bono sa palagay ko isang libangan, isang fetish, marahil. ” Tumawa siya. “

Lubhang-usisa ako tungkol sa iyo, Mr. Pangulo at hindi ako nag-iisa doon, syempre tama ka, ikaw ay isang polarizing at makabuluhan, lubos na makabuluhan makasaysayang pigura. Maniwala ka o hindi, mayroon kang iyong mga tagapagtanggol, pati na rin ang iyong mga detractor hindi ka eksakto polarizing, hindi kami interesado sa politika, na

ay naging isang makasaysayang disiplina o pagkamausisa ngunit ikaw ay doon ang mga tao ay nahahati tungkol sa iyong pamana, at ang iyong mga pagpipilian. Sa isang banda may mga nagsasabi na ikaw ay produkto ng iyong oras tulad ng lahat tayo, syempre at hindi ka namin dapat hatulan ayon sa modernong o nakapangangatwiran ang pakiramdam. Sa kabilang banda, may mga nagsasabi na ang moralidad ay walang hanggan at unibersal ang mga nakakaalam tungkol sa iyong relasyon kasama si Padre Gregory nagulat ka? ”

Mayroon akong isang biglaang hindi mapakali na pakiramdam. “ Ama Gregory. ” Huminga ako ng malalim.

“ Magkano ang talagang nalalaman ng mga tao tungkol sa akin? Naisip ko na lahat ay nawala ang tulad ng silid-aklatan sa Alexandria, sa mga misteryosong ito ng mga Cataclysms. ”

Nagkibit-balikat si Cornelius. “ Well, may mga pag-angkin, at pagkatapos ay mayroong katotohanan, at kung minsan tila hindi kailanman magkikita ang dalawa, kahit papaano sa isang silid ng korte. ”

“ Akala ko ang lahat sa hinaharap ay perpekto, at hindi nagsinungaling.”

Ngumiti si Cornelius. “ Ang pagiging perpekto ay para sa nakaraan, para sa mga abstraction, para sa pangarap, walang kabuluhan at ambisyon. Huwag kailanman dito at ngayon. Ako ay isang malusog na tao, itinuturing na sobrang timbang ng ilan, at mayroon akong isang maliit na cyst sa aking kanang balikat nasa perpektong kalusugan ba ako?

Wala itong ibig sabihin. Ang mga tao dito at ngayon ay hindi sumasang-ayon sa mga kontrata at pag-aari at mga breakup ng kanilang kasal at isang buong host ng iba pang mga problema.

Hindi sila makapangyarihan, at hindi sila masusukat, ngunit kailangan pa nilang malutas, at sa kabutihang palad may sapat na tao ang di-kasakdalan na naiwan sa perpektong mundo para sa akin na gumawa pa rin ng isang disenteng pamumuhay paglutas ng mga hindi pagkakaunawaan. ”

Dahan-dahan niyang ibinaba ang daliri. “ Nguni hindi ko kailanman makita ang isang bagay na tulad nito, na kung bakit ako ay tumalon sa pagkakataon na gumana sa iyo, upang kumatawan sa iyo. Kung magkakaroon ka sa akin. ” Ngumiti siya ng mahinhin.“

Nasa tabi ako ng pagpapaalam sa mga natutulog na aso, na sasabihin na ako ay nasa ang gilid ng hindi paggising sa iyo. Ang aking paghingi ng tawad sa paghahambing sa iyo sa isang aso. Ngunit nagising ka, at kakailanganin mong makahanap ng isang paraan sa mundong ito, upang mabuhay dito, sa gitna namin sa loob ng maraming mga dekada, daresay ko. ”

“ Ano ang gagawin mo tungkol sa imigrasyon? ”

Pahina 300 ng 404

Si Cornelius ay mukhang nagulat ng ilang sandali, pagkatapos ay tumatawa. “ Bakit siyempre, ikaw ay isang imigrante hindi mula sa iba pang mga baybayin, ngunit iba pang mga siglo. Ano ang tinawag sa iyong araw ng isang Mangarap, sa palagay ko. Isang ayaw na imigrante, dinala dito sa pamamagitan ng mga pangyayari, tulad ng mga bata ay dinala sa iyong bansa ang kanilang mga magulang. O marahil ikaw ay magkatulad sa isang tao na nakagawa ng isang krimen habang natutulog.

Ngunit tinanong mo ang tungkol sa imigrasyon, paumanhin, mayroon akong isang gumagala isip, isang utak ng Gypsy. Ang paglipat ay hindi isang paglabag sa prinsipyo ng hindi pagkakasundo, kahit sino ay maaaring manirahan dito na nais mabuhay dito, at sino ang makakapag-secure ng isang kontrata upang gumana sa loob ng makinarya ng pagiging moderno. Hindi ka makakakuha anumang nagawa dito nang walang ilang uri ng kontrata bagaman ang mga DRO gawin itong madali at walang sakit hangga't maaari at kung dadalhin ka ng isang DRO, pagkatapos ay maaari kang lumahok sa lahat ng mga kaluwalhatian ng modernong mundo. Ngunit ikaw ay nagulat kung gaano karaming mga tao ang talagang nais na lumipat dito, talagang kapansin-pansin, dahil kung nakatira pa ako sa isang istatistika na istatistika, susubukan kong lumabas tulad ng isang crazed ferret na naghuhukay sa labas ng isang baluktot na aquarium!

Hindi namin binibigyan ang anumang bagay nang libre bilang isang lipunan, siyempre mayroon indibidwal na kawanggawa. Sa iyong araw, ang mga imigrante ay maaaring kumita ng 10 hanggang 20 beses nang higit pa mula sa kapakanan ng gobyerno kaysa sa kanilang makakaya sa pamamagitan ng pagtatrabaho ng mga masipag na trabaho sa mainit araw ng kanilang mga homeland! ” Binalot niya ang kanyang kamay. “ Ngunit ang mga ito ay mga nakakainis na isyu, hindi karapat-dapat sa ating mga katalinuhan. Kung nais mong lumipat dito, halika!

Ngunit kailangan mong isumite ang iyong mga anak sa mga Pag-scan, na nangangahulugang walang paghagupit, hindi pasigaw at walang pang-aabuso. ”

“ Kumusta ka? Mayroon ka bang mga Scan? ”

“ Dumating ako bilang isang may sapat na gulang.

Maganda ang aking mga magulang, ngunit marami pa rin akong trabaho na dapat gawin, upang ayusin ang aking trauma. Upang magkaroon ng sapat na pag-scan upang masiguro ng isang DRO. ”

“ Trabaho? ”

“ Kaalaman sa sarili. Makipag-usap sa therapy.

Ngunit sapat na tungkol sa akin. Sabi nila to mga imigrante: kakailanganin mong kumita, o makahanap ng ilang kawanggawa. Ito katulad ng pagsisimula ng iyong bansa ang heograpiya na pareho nating ibinabahagi.

‘ Siya na hindi gumana ay hindi kakain. ’ “

Nag-scowl ako. “ Iyon ay isang quote mula sa komunismo. ”

Si Cornelius ay kalahating nagtatago ng isang ngiti sa pamamagitan ng paghabol sa kanyang mga labi. “

Angng iyong gobyerno kinokontrol ang higit sa kalahati ng kita ng iyong mga mamamayan ang komunismo ay 100% control, marahil ikaw ay 75% kaya pagmaramk, mas malapit sa komunismo kaysa sa amin kaysa sa kasalukuyan. ”

“ Well, ang mga debate na ito ay tila arcane. Hindi karapat-dapat, sa palagay ko sinabi mo. Kaya paano ito gumagana? ”

Muli, tinitignan lang niya ako.

Galit ako ng kilos. “ Alam mo, kung ano ang sinisingil ko, paano ako sa moral responsable, ano ang aking parusa, paano ito gagana, ano ang batas? ”

Huminga ng malalim si Cornelius at nakatayo. “

Patuloy akong pinapagalitan ng aking doktor umakad nang higit pa, at ang aking seguro sa kalusugan ay aakyat kung hindi ako, kaya kung kaya mo pamahalaan ito, dapat nating lumingon sa mga hardin. ”

Nilagdaan niya ako, at tinawag ko ang aking baston. Naglalakad kami sa isang pader kasama ang balangkas ng isang pinto pinaka hindi mapakali, ito ay nakakaramdam sa akin ng isang multo, ngunit pakiramdam ko walang dumaan.

Sa labas, ang isang malago berde na sloping burol ay bumababa sa isang kagubatan ng oak at elm. Sa ang distansya, nakikita ko ang mga payat na spier na tila lumalaban sa grabidad at iyon ay snap bago ang isang medium na hangin. Wala akong baso, ngunit ang aking mga mata agad na nakatuon sa distansya, at nakikita ko ang mga maliliit na tuldok ng paglipat ng isang bagay, machine marahil at hindi ako kusang-loob.

Pahina 301 ng 404

“ Nakikita ko! ” Bulalas ko.

Ngumiti si Cornelius. “ Siyempre naayos namin ang iyong paningin, hindi kami barbarian! ”

“ Ito ang aking unang pagkakataon. ” bulong ko.

Huminga ako ng malalim sa aking ilong.

“ Ang hangin na iyon ay ... wow ... ”

“ Mas maraming kayamanan, mas kaunting polusyon ... ” sabi ni Cornelius.

Sumasakit ang aking mga mata, nagpapaalala sa akin ng oras na si Hamish at gumugol ako ng isang buong araw na lumaktaw mula sa pelikula hanggang sa pelikula sa isang teatro, pagkatapos ay natitised kalahating bulag sa huli-hapon na sikat ng araw.

Tahimik ito dito, Ginugol ko ang buong buhay ko sa mga lungsod, sa ingay at hiyawan at sirena at trak at sungay at catcalls. Hindi ko rin namalayan na mayroon ako nakabuo ng banayad na tinnitus hanggang sa isang linggo sa isang wakas-tahimik na kanayunan

i-retret ang aking asawa na kinaladkad ako upang maaari naming ” magtrabaho sa aming kasal. ”

Umiling iling ako, tinitingnan ang malinis na kababalaghan ng simpleng pagkalat ng kalikasan sa harap ko. Ang isang malabong tendril ng kapayapaan ay lumilipas sa walang hanggang pag-igting sa aking gat. Pakiramdam ko ay dumaan ito sa pagtataka, pagkatapos ay nanginginig.

“ Kaya mapahamak ang mapayapa. ” Bulong ko, pagkatapos ay limasin ang aking lalamunan. “ Ang aking asawa ay palaging mahal ang mga larawang ito ng kalikasan ay matangkad na mga puno, marilag na bundok. Nakita ko lang mga kamatayan-berry, kagat ng mga bug at pagyeyelo hanggang sa kamatayan sa isang rurok na naka-snow.

Ginawa lang ako ng kalikasan, ngunit mayroon akong kakaibang salpok sa paglalakad lamang sa pamamagitan ng mga kahoy. Ech marahil mayroon silang mga butterflies na kumakanta ng iyong pangalan. ”

Ngumiti si Cornelius. “ Mayroon kaming konsepto na ito ng isang mapagkawangawang uniberso na inaakala kong tunog na flaky o mystical sa iyo, ngunit talagang ito ang argumento, ang pananaw, ang kalikasan na iyon ay napakabait sa mga gumagalang sa kanyang mga patakaran at ikinalulungkot ko ang anthropomorphize natural reality, ngunit ako ay isang sentimental na kaluluwa.

Ang lahat ng mayroon tayo, lahat ng nakamit natin, ay batay sa pagkaalipin ng ating isipan sa mga patakaran ng kalikasan, ang mga patakaran ng lohika na nakukuha natin sa kanya, at ang mga patakaran ng moralidad na hindi natin maiiwasang maipapataw sa bawat isa. ” Siya ngumiti sa malalim na kasiyahan.

“ At ang lahat ng ito ay magagamit sa lahat, bawat lipunan, bawat lugar sa anumang oras sa kasaysayan ng tao. Oo, kung minsan isipin ang mga sinaunang Roma at pinag-uusapan ang mga ito, kapag nais ng aking asawa na matulog ay naiisip ko at tandaan na alam nila ang lahat tungkol sa steam engine, at sa merkado sistema, at walang aktwal na dahilan kung bakit hindi nila nakuha ang rebolusyong pang-industriya. Alam ko ang pagkaalipin at lahat ngunit sila rin nagkaroon ng paglililihi ng mga karapatang pantao, na inilapat nila sa mga pinuno at upper-middle-class at nasasaktan ako, ngayon, kahit ngayon, libu-libong taon na ang lumipas, na ang isang tao ay hindi lamang kinuha ang lahat ng mga sangkap na iyon at inilagay ang mga ito magkasama, at i-save ang mundo sa loob ng dalawang libong taon ng pagdurusa, pagkaalipin at pagsakop. Ang modernong mundo ay isang hindi kapani-paniwala na ulam isang magandang bagay at ang mga sangkap ay nakakalat sa paligid

ng mga chef ng kasaysayan ng tao, sila kailangan lang maabot at buksan ang mga ito, at ihalo ang mga ito, at kung ano ang mayroon kami ngayon ay nakamit sa anumang oras. ”

Binuksan ko ang aking bibig upang magsalita mainit na pagkatapos isara ito muli.

Kahit na hindi ako tinitingnan ni Cornelius, lumington siya at sinabi:

“ Kahit anong sabihin mo, hindi ko maulit, hindi iyon nagbago. ”

Pahina 302 ng 404

"Lahat ng sinasabi sa akin ng lahat tungkol dito - modernong mundo - ay parang isang patalastas, para kang nasa isang kulto. Ito ay isang nasa katanghaliang-gulang na babae na may sobrang makeup. Sabihin nating lahat ito - kasing ganda ng iyong pinaniniwalaan

– at aking Diyos ang hangin ay mabango nga dito, ipagkakaloob ko sa iyo na walang pag-aalinlangan – at pinagaling mo ang aking karamdaman at binuhay mo ako at inayos ang aking paningin at – hindi ko alam, pinalaki ng tatlong sukat ang aking puso, ano ang alam ko - kaya marahil ito ay perpekto, at ako ay isang mapait na mapang-uyam sa kasaysayan

– ngunit kung gusto mong ilagay sa aking paanan ang lahat ng ito – mga sakuna at mga sakuna at pag-iwas sa paraiso na ito, itong langit sa lupa – kung gayon magkakaroon ka ng isang mahirap na kaso, dahil ako...”

“Ginawa ko ang aking makakaya sa kaalaman na mayroon ako...” bulong ni Cornelius. "Ikinalulungkot ko na abalahin, ngunit parang kapag nakita mo ang iyong paboritong banda na tumutugtog ng iyong paboritong kanta, alam mo ito na naramdaman mo na lang -

napilitang sumabay sa pag-awit, gaano man kalubha.” Lumington siya sa akin. "Ito ang karaniwang dahilan - at tatawagin ko itong isang dahilan, dahil kailangan nating magsimulang maghanda upang ipagtanggol ka sa isang punto."

ngumuso ako. "Sa tingin ko maaaring kailanganin kong - kumunsulta sa higit sa isang tao."

Tumango si Cornelius. "Ang pangalawang opinyon ay palaging matalino - o pangatlo, o pang-apat. Ngunit kung magmumungkahi ako - ang aming mga batas ay napakasimple dahil kumikita kami mula sa resolusyon, hindi kumplikado - upang maunawaan mo ang batas na iyong pinagtalikuran sa loob ng ilang minuto, maniwala ka man o hindi." Huminto siya saglit. "Talagang bumababa ito sa – kaugnayan o personal na koneksyon na mayroon ka sa iyong kinatawan. Ang mga personalidad ay may isang uri ng synchronicity, sa aking karanasan. Ang batas ay kasing simple ng simpleng aritmetika, hindi mo kailangan ng isang mas matalinong guro sa matematika upang ituro sa iyo ang mga pangunahing kaalaman - ngunit natututo ka, o nakikibahagi sa pag-aaral, batay sa - pagkakasabay ng iyong mga isipan. I think that you and I can have that synchronicity – I have felt that ever since I first see your speeches." Maya-maya ay tumawa siya. "Marahil ay magkamag-anak tayo, o nagmula sa parehong tribong pinagmulan - ngunit nakikita ko ang aking sarili na napakadali na nababagay sa iyong mundo, na nangangahulugang - sa palagay ko - matutulungan kitang magkasya sa mundong ito, ang aking mundo - upang gawin itong ating mundo. . Marahil ay makikita mo iyon sa ibang tao - higit pa, kung saan, mangyaring kunin sila." Nanliit ang kanyang mga mata. "Ngunit lalaban ako para sa iyo – wala akong kalabuan tungkol doon. Hindi ako sang-ayon na kasuhan ka, hindi ako sang-ayon sa pagsubok sa iyo, at ako – tulad mo, bilang isang tao – ikaw ay isang taong may pambihirang mga talento at hilig – hindi isang dinosaur, ngunit lumang dugo na makakapag-refresh. ang bagong mundo, wika nga." Muli siyang tumawa, umiling-iling. "Nagdadaldal ako, habang pinagmamasdan ko ang lahat ng emosyon na dumadaan sa iyong mukha na parang napakaraming ulap. Lahat na lang nandito

– naghihintay para sa ibang tao na matapos ang pakikipag-usap, na may ganito...," winalis niya ang kanyang nakabukas na palad pataas-pababa sa harap ng kanyang ilong, "...blangko, napansin mo ba?"

Mariin kong pinipigilan ang pagnanais na tumango, ngunit nabigo.

Pinitik ni Cornelius ang kanyang mga daliri. "Eksakto! At ang kanilang – paghihintay – ay tila hinuhugot lamang ang mga salita mula sa iyo, tulad ng isda sa kawit. Dapat itong labanan!" masiglang sabi niya. "At sama-sama, lalaban tayo!"

Sabi ko: "Ah. Dahil isa kang – imigrante din."

He nods in obvious satisfaction at my insight. "Talaga." Hinampas niya ang kanyang dibdib. "Itinaas sa isang estado, ngayon ay walang estado."

"Bakit ka dumating?"

Pahina 303 ng 404

"Well, mahabang kwento yan..."

Iminuwestra ko ang araw, pinaputi ang isang madilim na ulap sa kalagitnaan ng abot-tanaw. "Hanggang tanghali pa lang."

"Sa kabila ng mga sinasabi ng mga kaibigan ko, naniniwala ako na kaya kong maging maikli... Sa aking – well, hindi ko na dapat sabihing 'home country', dati kong sinasabihan ang asawa ko tungkol diyan, noong una kaming ikasal at gagawin niya, makipag-usap tungkol sa pag-uwi upang bisitahin ang kanyang mga magulang, at sasabihin ko sa kanya na ako na ngayon ang kanyang tahanan, ang aming bahay ay kanyang tahanan, doon lang siya nakatira dati. Kaya – kung saan ako nanggaling, mayroon tayo – kung isalansan mo ang mga libro ng batas – oo, mayroon pa rin sila – sa kanilang gilid, isa sa ibabaw ng isa, naabot nila ang dalawang palapag ng isang mataas na gusali. Sa totoo lang alam ko ito, dahil minsan ang isa sa aking mga kliyente ay na-prosecute dahil sa paglabag sa isang hindi malinaw na batas, at talagang pinagpatong ko ang lahat ng mga libro ng batas, doon mismo sa courtroom - na sa kabutihang palad ay may napakataas na kisame - at bago ako natapos. , ako ay pinarusahan ng hukom - kahit na mayroon akong magandang punto, na: paano natin inaasahan ang mga tao na susunod sa batas, kung ang batas ay tulad ng pagsasaulo ng lahat ng mga dula at tula ni Shakespeare, sa tatlong magkakaibang pati mga wika!?! Ang kamangmangan sa batas ay walang dahilan, iyon ay isang matandang argumento sa kasaysayan - at sumasang-ayon ako diyan, hangga't ang batas ay hindi masyadong kumplikado na walang sinumang tao, walang sinumang tao, ang ganap na nakakaunawa nito." Sumenyas siya sa akin. "At sa iyong bansa, ang lupaing ito, tulad ng dati, ito ay pareho - libu-libong mga batas, daan-daang libong mga regulasyon - imposible para sa mga tao na sumunod sa batas. Wala bang aklat tungkol sa mga taong regular na gumagawa ng tatlong krimen sa isang araw, noong araw mo? Hindi ako makasunod sa batas, ngunit dapat kong ipataw ito sa mga taong walang legal na pagsasanay!" Huminga siya ng malalim. "At naroon ako, isang katapusan ng linggo, sa isang kumperensya tungkol sa mga bagong regulasyon, mga bagong batas - at naramdaman ko ang aking utak, ang thread sa aking isip, isang uri ng - pumitik." Hininaan niya ang boses niya, parang may nakakarinig sa amin. "At talagang iniisip ko na nangyari din ito sa aking mga kasamahan, sa aking mga kapwa abogado, ngunit sa ilang kadahilanan ay hindi ko nagawang itali ang putol na sinulid, o hindi pinansin ang pumutok na tunog, tulad ng pagkaputol ng kuwerdas ng biyolin sa ilang sinaunang dulang Chekhov. At hindi ako makapagbigay ng batas sa karaniwang mamamayan na hindi ko lubos na mauunawaan – sa lahat ng aking pagsasanay. Ito ay nadama na hindi

tulad ng isang legal na sistema, at mas parang voodoo curse. Ang batas ng aking lupain ay isang kakaibang hayop, isang pinakakakaibang lambat, dahil huhulihin nito ang lahat ng maliliit na isda, habang hinahayaan ang mas malalaking isda - ang mga pating - lumangoy nang malaya at malinaw. At sa aking pagsasaliksik sa mga legal na sistema, nakita ko kung ano ang dati - at ito ay parang kakaiba, dahil ito – napakahirap sugpuin ang impormasyon ngayon, ito ay magagamit sa lahat ng dako – ngunit wala sa aking pagsasanay ang naglantad sa akin sa mga batas dito. Ngunit naabutan ko sila, at ako - hindi ako nahihiyang sabihin ito, umiyak lang ako. Sila ay kasing simple ng pagsikat ng araw."

Inis kong kibit-balikat. "Mukhang simple ang jazz para sa mga may karanasang manlalaro."

"Wisely bitter," sabi niya, na ikinakaway ang kanyang hintuturo sa akin. "Pero ganun talaga." Huminto siya sa paglalakad at pinaghiwalay ang dalawang paa niya sa lapad ng balikat. Kitang kita ko ang kanyang kaliwang daliri na gumagalaw sa kanyang malambot na brown na sapatos. "Sa isang banda - paa - mayroon kang prinsipyo ng hindi pagsalakay, hindi ka magpapasimula ng puwersa. Sa kabilang banda, mayroon kang paggalang sa mga karapatan sa pag-aari. Ang mga ito ay bihirang lumabag na maaari kang mamatay sa gutom sa pag-uusig sa kanila. Mayroon silang tamang ideya tungkol sa pagkabata dito, ito ang pugon para sa hinaharap. Kung ipapalakpak natin ang ating mga kamay sa ating dalawang paa, mayroon tayong huling sangkap: tuparin ang iyong salita."

Nagkibit-balikat ako ng masama. "Itong dapat na Holy Trinity ay ang batayan ng bawat – sistema ng karaniwang batas sa buong mundo. Nabigo akong makita ang henyo."

Pahina 304 ng 404

"Oo, mabuti, ang trick ay nasa salitang 'basis.' Ang iyong lipunan – ang iyong mundo – ay binuo mula sa mga simpleng prinsipyong ito ng isang ganap na kasalungat na katedral ng pagiging komplikado. Mayroon lamang dalawampu't anim na titik, ngunit ang isang sophist ay maaaring i-twist ang mga ito sa walang katapusang pagkalito - maaaring literal na magdulot ng galit sa mga tao sa kanyang wika. Ang henyo ay nasa pagiging simple. Huwag gumamit ng karahasan, igalang ang pag-aari, tuparin ang iyong salita. Iyan ang kabuuan ng batas."

Magsasalita na sana ako, ngunit inilabas ni Cornelius ang isang maikling polyeto, marahil dalawampung pahina ang haba, mula sa bulsa ng kanyang jacket. Iniabot niya sa akin.

"Sa iyong karangalan, pinalimbag ko ito, para maramdaman mo ang bigat ng kaunting batas doon."

Tumingin ako sa cover. "Ang mga Batas ng Anarkiya." "Sabagay, mukhang medyo kontradiksyon iyon."

Tumango siya. "Ganun din ang naramdaman ko, Nakatanggap ako ng parehong propaganda. Ang ibig sabihin ng 'anarkiya' ay 'walang mga pinuno'

– hindi ito nangangahulugang 'walang mga panuntunan.' Sa katunayan, ang argumento ay napunta – at nalutas ilang siglo na ang nakalilipas – na ang isang statist society ay may mga insentibo na lumikha ng ganoong kakomplikado ng mga batas na ito ay nauwi sa umiiral nang walang anumang mauunawaang mga tuntunin sa lahat. Ang mga abogado ay nasisiyahan sa pagiging kumplikado, dahil sila ay binabayaran nang maayos para sa pag-navigate dito – ang mga korte ay nasisiyahan sa pagiging kumplikado, dahil sila ay magagamit upang parusahan ang mga kaaway ng estado – at ang estado ay siyempre tinatamasa ang pagiging kumplikado dahil maaari nitong ituring ang sinuman na 'illegal' para sa kahit ano."

Malakas siyang nag-tsk sa pagitan ng kanyang mga ngipin. "Siyempre, ito ay napakalaking kapangyarihan para sa sinumang tao na hawakan. Kami ay tulad ng maliliit na maselan na piyus - ang kapangyarihan ay dumadaloy sa amin, at hinihipan namin ang aming konsensya, tzzzt!"

Mayroon akong biglaang pagnanais na itapon ang maliit na buklet na ito mula sa akin - at biglang nagkaroon ng imahe ng aking sarili bilang isang demonyo na inabutan ng isang banal na teksto.

"Ayaw mong buksan ito," mahinang sabi ni Cornelius. "Talagang nakipagpustahan ako sa sarili ko na hindi mo ito buksan. Magugulat ako kung gagawin mo, malamang gusto mong itapon ito sa kagubatan sa ibaba."

Ayaw ko sa pagiging predictable, dahil ibig sabihin ay nakokontrol ako. Ngunit alam ko na kung bubuksan ko ang buklet, ako ay kinokontrol pa rin.

"Titignan ko mamaya," mahinang sabi ko.

"Oo, gagawin mo, alam ko," sabi ni Cornelius nang may katiyakan. Lumingon siya sa akin, nakatingin sa mukha ko, sa mga mata ko. "Gusto mo ba ako?"

“May pakialam ka ba?”

Tumatawa siya. “Ang bilis naman ng sagot mo! Kung gusto mo ako, pwede tayong magtulungan - kaya kitang ipagtanggol. Ipinapangako ko sa iyo na wala akong arcane na kaalaman sa mga arcane na batas, maaari kang maging isang – abogado – sa mahabang weekend kung ikaw ay

gusto, napakasimple! Ngunit kung gusto mo ako, kung naiintindihan mo na naniniwala ako sa iyo, at nais na protektahan ka mula sa – paghihiganti ng kasalukuyan, na naaalala pa rin ang mga Cataclysms, at maaaring sa katunayan ay naghahanap ng isang scapegoat, iyon ang aking teorya - kung gayon tayo maaaring magtulungan, at hindi lamang tayo makakaligtas sa kung ano ang darating, ngunit maaari tayong lumabas - mas matalino, mas mahusay, tulad ng karbon sa ilalim ng presyon na nagiging brilyante!" Napangiti siya sa sarili sa cliché ng analohiya niya.

Pahina 305 ng 404

Isinara ko ang aking mga labi. "Isang bagay na sinabi ng aking guro sa pilosopiya, napakaraming taon na ang nakalipas ngayon - 'kumpara sa ano'?"

Paano ko sasabihin kung gusto kita, kakaunti lang ang nakilala ko dito?"

Muli niyang iginawad ang daliri niya sa akin. "Matalino na sinabi, pinaka nag-aalangan at matalino. At marami ka nang pinagdaanan, sa pagkakaroon ng iyong buhay, nawala ang buong mundo. Lumaki ako hindi – ganap na kabaligtaran sa kung paano ka lumaki, at ginawa ko ang – paglipat – tungo sa isang malayang lipunan, at pinalaki ko ang aking mga anak sa paraan ng Bagong Mundo, at ito ay isang magandang bagay, ito ay gumagana , at sila ay mga kahanga-hangang tao. Nagawa ko na ang paglalakbay na gagawin mo, sa mga susunod na linggo. Sa panahon mo, maaaring tumagal ng maraming taon ang mga pagsubok, hindi ako sigurado kung nabasa mo ang lumang nobelang Bleak House, ngunit ito ay ayon sa mga linyang iyon – ngunit narito, ang pagkaantala ng hustisya ay pagkakait ng hustisya, at isang paglilitis – kahit isang kasing kumplikado ng sa iyo – aabot lang ng halos isang linggo, dahil kung magtatagal pa, ang proseso ay ang parusa. Sa sandaling piliin mo ang iyong payo, ang iyong -

kinatawan – magsisimula ang pagsubok sa loob ng ilang araw, at matatapos sa loob ng isang linggo. Isang linggo matapos itong magsimula, ang ibig kong sabihin. Ngunit hindi

ka magtatagal sa pagpili ng iyong kinatawan, dahil isa lamang iyon sa paraan ng pagkaantala sa pagsubok. Sumunod ka ba?"

Ngumiti ako ng mapait. "Basta itapon ko ang mga tangents."

Tumawa si Cornelius, at hinawakan ang kamay ko. "Parang kasal na tayo!"

"Sa tingin ko magkakasundo tayo, ngunit hindi mo sinagot ang alinman sa aking anim na pagtutol."

"Oo," matipid niyang sagot, tinatakpan ang kanyang mga daliri. "Ang batas ng mga limitasyon, ang paghuhusga sa iyo ayon sa ating kasalukuyang legal na sistema, ang iyong katayuan bilang isang ayaw na refugee, ang iyong kawalan ng kakayahan na malaman ang ating mga batas, ang iyong kawalan ng kakayahan – ang ating kawalan ng kakayahan – na suriin ang mga saksi o mga nag-aakusa sa iyo – iyon ba ang ibig mong sabihin?"

"Oo," sabi ko, impressed sa kabila ng aking sarili sa kanyang steel-trap kakayahan upang mapanatili ang naunang mga pahayag.

"Sasagot ako sa kanila ngayon, kung gusto mo." tumango ako.

"Nakakilala ka na ba ng baliw na tao?"

"Oo naman. Dalawa. Kinuha ko ang isa sa kanila bilang aking campaign manager, at pinakasalan ang isa."

"Hindi, seryoso."

Nagkibit-balikat ako. "Oo, ang bachelor na tiyuhin na nakatira sa attic at nangolekta - mga kakaibang artifact na walang naiintindihan, sa palagay ko iyon ang magiging pinakabaliw na alam ko."

"Nagkasala ba siya ng isang krimen, kung ginawa niya ito - sapat ba ang kanyang katinuan?"

"Hindi ko alam. Malamang na hindi sa dulo ng kanyang buhay, nagkaroon siya - Alzheimer's, at talagang nawala ang riles."

Ngumisi si Cornelius. "Mukhang kakaiba ang mag-alok ng pakikiramay para sa pagkamatay ng nakalipas na mga siglo."

Pahina 306 ng 404

“Kalimutan mo na iyon.”

"Ang batas - at nagsasalita ako sa mga mithiin dito, pati na rin ang ginagawa sa kasalukuyan - ay dapat lamang parusahan ang isang tao para sa paglabag sa mga pamantayang moral na siya mismo ay tinatanggap. Alam kong mayroon kang isang milyong pagtutol, bigyan mo ako ng sandali. Pinarurusahan natin ang isang magnanakaw sa pagnanakaw dahil tutol siya sa pagnanakaw natin ng kanyang oras sa pamamagitan ng pagpaparusa sa kanya. Ang isang tao ay nagnakaw ng isang buwang halaga ng paggawa mula sa kanyang kapwa, pagkatapos ay gumugol ng isang taon sa bilangguan

– pinaparusahan natin siya dahil tutol siya sa taon na kinukuha natin sa kanya – tulad ng pagtutol ng kanyang kapitbahay sa buwang ninakaw sa kanya. Ang isang magnanakaw ay kumukuha ng isang - kotse, at pagkatapos ay magagalit kung may magnakaw ng kotse mula sa kanya. Sa pamamagitan ng kanyang galit na maaari nating parusahan siya, dahil nais niyang panatilihin ang mga karapatan sa pag-aari na kanyang nilabag sa iba. May katuturan?”

"Hindi ko pa narinig na ganito, ngunit oo - sa palagay ko ang pagkabaliw na pagtatanggol ay kapag ang isang tao na nagnanakaw ay hindi tumututol sa mga bagay na ninakaw mula sa kanya."

Pinitik ni Cornelius ang kanyang mga daliri. “Eksakto. Pinarurusahan namin ang isang mamamatay-tao at isang rapist at isang tao na gumawa ng pag-atake para sa parehong dahilan - sila ay mahigpit na tumututol sa kanilang sariling pag-uugali na ipinapataw sa kanila, na nangangahulugang tinatanggap nila ang 'huwag kang' ng anumang ginawa nila."

Sa pagsisimula ng paglubog ng araw, at pag-uunat ng mga anino, isang maliit na liwanag ang nagsimulang sumibol sa aking isipan, tulad ng isang di-malayong palabas na paputok.

Bulong ko: "Tutol ang may-ari ng alipin na ibenta sa pagkaalipin."

“Talaga. At hindi mahalaga kung ano ang mga batas, hindi mahalaga kung ano ang pinahihintulutan ng kanyang pamahalaan na gawin niya, hindi mahalaga kung ano ang ipinatupad niya sa iba – ang moralidad ay unibersal, at kung siya ay tumututol na mapasuko sa ilalim ng kanyang naghahatid sa iba, kung gayon siya ay nagkasala – gaya ng – kasalanan...” Binuhat ni Cornelius ang mga huling salita.

“Gawin mo sa iba ang gusto mong gawin nila sa iyo,” sabi ko.

Bahagyang nanlaki ang mata niya. "Hindi ako sigurado kung gaano mo naintindihan ang teolohiya ng iyong pagkabata. Ngunit oo, iyon ang kakanyahan ng ginintuang tuntunin. Oo, tratuhin ang iba ayon sa gusto mong tratuhin ka – ngunit kung mahigpit kang tumututol na tratuhin ka

kung paano mo tinatrato ang iba, kung gayon hindi na namin kailangan ng iba pa – halimbawa, o tulong, o panlabas na batas.”

Huminga ako ng malalim, at napaupo bigla sa damuhan. Hindi ko man lang sinusubukang gawin itong kusang-loob.

“So – ano, huhusgahan ba ako ng sarili ko – konsensya? Mayroon bang ilan - isang robot na gagapang sa aking tainga at bubuluin ang aking buong panloob na buhay - o isang - makina na nakakaalam kung nagsisinungaling ako kahit papaano?”

Paatras na nakaupo si Cornelius, at isang kayumangging upuan ang lumabas pababa mula sa kanyang pantalon. Ngumiti siya ng may paghingi ng tawad. "Ang pagbaba ay ang madaling bahagi, kailangan kong umupo. Ang sinabi mo – lahat ng – mga opsyon na iyong isinasaalang-alang sa bilis ng iyong pag-iisip – ang lahat ng ito ay iminungkahi, na ang mga hukom ay nag-deploy ng ilang anyo ng truth serum, o ilang device sa pagbabasa ng isip, o ilang pag-scan para sa kasinungalingan – ngunit bagaman ito Nais ng lipunan na i-outsource ang halos lahat ng bagay sa mga robot at makina, itinatakda nito ang linya – para sa

Pahina 307 ng 404

mga dahilan, ang ilan ay naiintindihan ko – sa paggamit ng mga makina para hatulan ang moralidad. Ito ang huling hangganan ng sangkatauhan, isang linya na hindi nila tatawid. Ang pinakamahalagang bagay sa atin ay ang ating kakayahan para sa moralidad, at kahit na mainam na magkaroon ng makina na gumawa ng iyong pagkain – o suportahan ang iyong sapat na likuran.

– hindi pinapayagan para sa isang makina na hatulan ang iyong konsensya. Gayundin, napupunta ang argumento, kung i-outsorce natin ang moral na paghuhusga sa makinarya, mawawalan tayo ng kapasidad na husgahan ang moralidad sa ating sarili, na nangangahulugang nawala natin kung ano ang pinaka-tao, blah blah blah, nakukuha mo ang ideya. Kaya't hindi, mahabang kuwento, hindi ka masasalakay at mabutas ng mga makina o droga o Scan - ito ay magiging isang pag-uusap ng tao, kasama ang isang hukom, isang hurado, mga abogado at mga kinatawan - isang prosekusyon at depensa, kasama mo - at ang iyong buong kasaysayan – sa gitna mismo.”

Natatawa ako sa gulat na pait. Ang sinaunang at matagal nang patay na si Padre Gregory ay bumangon sa aking isipan, na para bang siya ay natutulog sa akin sa loob ng maraming siglo, at nagising sa pamamagitan ng pinalakas at panlabas na katuwiran sa sarili.

Sa mahabang libingan ng aking pagkabata, habang naglalakad kami sa pagitan ng mga bato, alam niya na ako ay dumudulas, sa materyal, sa ambisyoso,

sa ibig na nagtamo ng imoralidad ng aking dugo-at-butong mammalian na kalikasan.

Ang kanyang mga salita ay naging desperado, habang ang aming koneksyon ay naputol at kalaunan ay naputol.

“May backup na plano ang Diyos sa pagtangga sa Kanya,” sabi niya. “Ang Diyos ay isang pagkakatulad din para sa ating budhi, na Kanyang inilagay sa loob natin para sa hindi maiiwasang araw na nagpasya tayong pumunta nang mag-isa. Ang ating konsensya ang maglalapit sa atin pabalik sa Diyos, dahil ang ating konsensya ay ang Diyos – ang pinakamalapit natin sa Kanya habang mortal pa. Ang ating budhi ay ang pagiging pangkalahatan ng moralidad na ating isinagawa - sa istilo ni Immanuel Kant, ang ating budhi ay gumagawa ng ating sariling mga aksyon at ginagawang pangkalahatan ang mga ito, ginagawa itong walang hanggan, gusto man natin iyon o hindi. At maaari tayong magpanggap na takasan ang paghatol ng Diyos sa pamamagitan ng pagtangga sa Kanya - ngunit ang Diyos sa loob, ang fragment ng unibersal na banal na hindi maaaring patayin sa ating isip - na palaging hahatol sa atin. Naiintindihan mo ba anak?”

Palagi kang huhusgahan, kahit na ikaw ang naging pinaka matigas at mapait na ateista sa mundo. At narito ang dakilang sikreto ng modernong mundo, aking kaibigan..." Lumambot at nakakainis ang kanyang boses. "Kapag tinanggihan mo ang Diyos - at alam kong napakalapit mo, napaka - tinatanggihan mo ang posibilidad ng kapatawaran. Ang Diyos Mismo, ang buong Diyos, ay patatawarin ka sa iyong mga paglabag - ngunit ang fragment ng Diyos sa loob natin na tinatawag na konsensya ay walang ganoong kapasidad, sa palagay ko kailangan ng Diyos na gawing sapat ang Kanyang sarili upang magkasya sa ating isipan, na nangangahulugang kailangan niyang mag-ahit ang buong bahagi ng 'pagpapatawad'. Kung iiwan mo ang Diyos - o sa halip

'kapag,' dahil nangyayari ito sa lahat - iniisip na tatakasan mo ang moralidad, ang ginagawa mo lang ay ang pagtakas sa posibilidad ng pagpapatawad, dahil huhusgahan ka ng hinaharap, gusto mo man o hindi, at mas mabuti na Magkaroon ng kapatawaran ng Diyos sa iyong panig, kaysa sa medyo malademonyong kawalang-kilos ng iyong sariling budhi. Ngunit hahatulan ka ng hinaharap, gusto mo man o hindi..."

Nanginginig ako sa alaalang ito, at nakaramdam ako ng matinding galit. Huwag nating ipagpalagay na si Padre Gregory ay nakakakita sa pamamagitan ng kanyang mga mata na may rayuma sa lagusan ng oras hanggang sa sandaling ito ng muling paggising - ng aking muling pagsilang, ng muling pagsilang - sa paghuhusga ng hinaharap na kanyang hinulaang - na hinulaan niya upang takutin ako, para mapanatili akong malapit - gusto niyang iwanan ko ang kapangyarihan sa materyal upang mapanatili niya ang kanyang kapangyarihan sa akin, ito ay ang parehong bagay mula sa kabilang panig...

Si Cornelius ay tumabi sa akin, ang kanyang bulto at maputing buhok ay tumatawid sa langit.

"Anong iniisip mo?" malumanay niyang tanong. "Tumanggi akong sumali," malamig kong sabi.

"Kung ang iyong gobyerno ay nag-uusig sa isang tao, ito ba ay isang opsyon para sa kanya?"

"Ngunit mas mahusay ka kaysa sa akin, hindi ito maikukumpara!" mapait kong sabi.

"Kaya - sinasabi mo na mas mahusay na huwag usigin ang isang taong tumangging lumahok?"

"Tumahimik ka!" Sabi ko sa isang uri ng gulat - at pagkatapos ay agad na pinakinis ang sarili kong mga hilig. Hindi ako humihingi ng tawad.

"Hindi mo kailangang lumahok," sabi ni Cornelius. "Ang pinakamalapit na pagkakatulad ay isang sibil na usapin sa iyong panahon. Kung hindi ka makilahok, ikaw ay lilitisin nang wala, at isang hatol ang ilalagay laban sa iyo."

ungol ko. "Halika, alam nating dalawa ang totoo – magiging show trial lang ito. Isang kangaroo court, ang tawag nila noon."

"Ipinapangako ko sa iyo, aking kaibigan - hindi ko hahayaang mangyari iyon."

Mga pangako, pangako... Tila malamang na wala nang nakakaalam ng kantang iyon.

"Sa aking panahon, ang ideya na ang isang abogado ay may kapangyarihan sa mga korte ay katawa-tawa."

"Hindi na ito ang iyong araw."

Wala akong sinasabi, dahil ang lahat ng aking mga tugon ay tila maliit at may hinanakit... 'Sa paulit-ulit kong pinapaalala...'

Sa wakas ay sinabi ko: "Okay, kaya ano ang mapapala mo dito? Kung ako ay lilitisin para sa mga krimen sa digmaan, o ilang malaking imoralidad, ang lahat ba ngayon ay ganap na may prinsipyo na igagalang ka lang nila para sa iyong abstract na moral na paninindigan?"

Lumingon sa akin si Cornelius. "Ah, para masagot ko iyan... Alam kong isa kang tao sa pag-iingat ng sikreto, pero noon pa lang..."

"Kung paalisin mo ako, maaari mong sabihin sa akin na mayroon kang tatlong mga testicle, at dadalhin ko ito sa aking libingan."

Si Cornelius ay kumikilos sa malayong kagubatan, ang malayong payat na spire. "Ito ay - isang maliit na mapagmataas, medyo tiyak, nawala ang pampalasa ng pagdududa sa sarili. Ang sangkatauhan ay dapat na nasa isang paglalakbay, hindi squatting na may walang katapusang kasiyahan sa sarili sa isang lamang - destinasyon. Bakit hindi tayo pupunta sa mga bituin? Ano ang susunod nating layunin? Nagsusumikap ka, o nagkakasakit ka. Sa palagay ko gusto kong magising kaysa sa iyo."

"Gusto mong - pahinain."

Isinasaalang-alang ni Cornelius ang salita sa loob ng mahabang sandali. Ang isang kuneho ay lumabas mula sa kagubatan, dinilaan ang mga paa nito, pagkatapos ay naglaho sa ilalim ng halaman.

Pahina 309 ng 404

Sinasabi ko: "Kung natutulog pa ako, hindi ko malalaman na umiral ang kuneho."

Ito ay cheesy undergraduate na pilosopiya 101, ngunit kahit papaano hindi ko pinagsisisihan na sabihin ito.

"Ang mundong ito ay lubos na pinababayaang," sabi ni Cornelius sa wakas, lumingon muli sa akin. "Kung mabubuhay sila sa amin, magkasama, tatanggapin ko ang kanilang karunungan."

Nakaramdam ako ng biglaang pag-asa, parang mga hummingbird sa dibdib ko. "Pagkatapos ay sabay nating ibaba ito!"

Kabanata 36

Iniwang ako ni Cornelius sa lalong madaling panahon, na may walang silbi at nakakainis na mungkahi na "magpahinga" ako - na parang isang pagpipilian para sa mga may sakit.

Bumalik ako sa aking silid dala ang buklet, at nagpasyang tamasahin ang aking munting sikreto tungkol sa aking sarili.

Hindi ako nakakaramdam ng takot.

Ang kapangyarihan ay ang pag-iwas sa takot – ito ay pagtakas sa pangangailangang pasayahin, ang pangangailangang maging “sa serbisyo” – at gusto ko kung paano, noong panahon ko – noong kapanahunan ko – ako ay tinukoy bilang isang “naglilingkod sa bayan.” Ginawa kong lingkod ang publiko, hindi ako nagsilbi sa publiko. Ang isang lingkod ay maaaring matanggal sa trabaho, ang isang lingkod ay kailangang maging mahusay sa kanyang trabaho, at nangangailangan ng mahusay na mga sanggunian. Ang buong punto ng kapangyarihan ay upang makatakas sa kusang-loob - upang ibalot ang iyong sarili sa propaganda at pamimilit at alindog sa punto kung saan maaari mong salungatin ang mga natural na batas ng pisika at humakbang at dumausdos pababa ng mga bahaghari.

Isa sa aking mga tagapayo sa ekonomiya – part-time siyempre – ay isang panatiko sa free-market na literal na nasiyahan sa panunungkulan na protektado ng gobyerno – hindi siya maaaring matanggal sa trabaho – sa isang unibersidad na pinondohan ng gobyerno, nagtuturo sa mga estudyanteng pinondohan ng gobyerno! Siya ang pinakamalayo sa malayang pamilihan na mahahanap mo, dahil hindi bababa sa isang guwardiya ng Gulag ang hindi obsessive na nagbabasa ng Milton Friedman. Minahal ko siya dahil doon – nagustuhan ko na nagturo siya ng mga alituntuning lubos na taliwas sa kung paano niya talaga namuhay ang kanyang buhay! Gustung-gusto ko na ang kanyang mga mag-aaral ay hindi kailanman naniniwala sa free-market pagkatapos na turuan niya. Ngunit higit sa lahat, mahal ko ang seguridad na ibinigay ng kanyang buhay sa akin - natutulog akong parang sanggol gabi-gabi, ligtas sa kaalaman na, kahit na bigyan namin ang lahat ng PhD sa free-market economics, tatakbo pa rin sila sa proteksyon ng gobyerno at mga benepisyo ng gobyerno sa bawat pagkakataon! Gusto ko ang vapid na baho ng kanyang pagkukunwari sa tuwing sasandal siya para sabihin sa akin na i-deregulate ang isang bagay. Minsan na akong nakipaglaro sa kanya, nag-aalok na i-deregulate ang mga unibersidad at alisin ang panunungkulan - hindi isang bagay na maaari kong eksaktong i-snap ang aking mga daliri at makamit, ngunit ito ay

nakakatuwang panoorin siyang tumilaok nang may matinding sigasig tungkol sa pagpapalayas sa malayang pamilihan na nagkunwaring mahal na mahal niya!

Ito ang bagay, isa sa mga bagay na nagpapanatili sa akin na walang takot – lahat ay nagnanais ng libreng merkado kapag sila ang mamimili, ngunit walang sinuman ang nagnanais ng libreng merkado kapag sila ang producer. Ito ay tulad ng egalitarianism versus meritocracy - lahat ay gustong-gusto ang egalitarianism sa teorya, ngunit kapag ang isang heart surgeon ay nag-oopera sa kanilang pinakamamahal na anak na babae, gusto nila ng purong meritokrasya sa lahat ng paraan!

Pahina 310 ng 404

Haha, hindi ako nagrereklamo - kung ang mga tao ay hindi mapagkunwari, kailangan kong makakuha ng isang tunay na trabaho ...

Naaalala ko nang kakausapin ako ng aking ama - noong ako ay nasa mid-teen na ako - tungkol sa kung ano ang pinagkakaabalahan niya sa lehislatura ng Estado - magugulat ako - literal na magugulat - sa kung ano ang maaari niyang makuha. Nahalal siya sa pamamagitan ng pangakong pagpili sa paaralan, pagkatapos ay pinalakas ang mga

unyon ng mga guro. Nangako siya na mayroon siyang solusyon para sa tumataas na bilang ng krimen, pagkatapos ay sinabi na ito ay purong lokal na usapin. Palagi niyang pinapanatili ang kanyang mga deal - dati siyang tumatawa at sinasabi sa akin: "Ang gobyerno ay isang paraan ng pagpapatupad ng mga kontrata na tumatakbo sa mga kontrata na hindi maaaring ipatupad!" Sinusubaybayan niya ang lahat ng backroom na nakikipag tawaran sa isang malaswang utak ng abako - at maaaring magtanim ng sama ng loob hanggang sa ito ay tumubo ng balbas - ngunit ang kanyang maaraw na mga pangako sa mga botante - mabuti, hindi sila 'nalapastangan' – sila lang – sila lang, humihip, walang tunog, walang bulong-bulungan.

"Gusto ng mga tao ng kaginhawaan sa sandaling ito, anak," sasabihin niya, na lumalangitngit sa isang lumang tumba-tumba sa balkonahe sa likod, ang kanyang amber na tasa ay hinangin sa kanyang kamay. "Para silang mga baby duck – sobrang mapagmahal, pero madaling matakot. Ngayon ay wala na akong magagawa tungkol sa takot – nasa mga guro at media na lang, para panatilihin maayos at magugulatin ang lahat – ngunit may magagawa ako para gumaan ang pakiramdam nila, ang ngumiti, bigyan sila ng 'kamay. sandwich,' tumitig ng malalim sa kanilang mga mata at sabihin sa kanila na magiging maayos ang lahat. Sa pagtatapos ng araw, iyon lang ang hinahanap ng mga tao – maikli at mabigat ang buhay, para sa mga nasa ilalim ng thumbtack, at anumang kaginhawaan at seguridad na makukuha ng mga tao mula sa iba sa paglipad ay mas mahalaga kaysa ginto para sa kanila!"

Hindi ako sigurado kung bakit inihulog ng aking ama ang lahat ng mga balitang ito ng madilim na karunungan sa aking kandungan, dahil tiyak na hindi siya interesado sa aking buhay sa kabuuan.

– walang katapusang hinahalikan niya ang mga sanggol sa kalsada, ngunit walang interes sa mga sanggol o maliliit na bata sa bahay... Lagi niyang sinasabi sa akin na kailangan niyang hintayin akong maabot ang edad ng katwiran upang mahawakan ang kanyang atensyon. Pero kahit noon pa man, hindi niya alam kung ano ang mga libangan ko, kung sino ang mga kaibigan ko, kung anong mga banda ang nagustuhan ko, kung sinubukan ko bang mag-pot – at kahit minsan, kailangan niyang tanungin ako kung anong grade na ako noong pumirma siya ng liham sa paaralan. Kinasusuklaman ko siya dahil doon, hanggang sa ginawa ko ang parehong bagay kay Jake, ang aking panganay na anak ...

Alam ko, alam ko - nagmula siya sa ibang henerasyon - ang mga bata ay dapat makita at hindi marinig - ngunit nakakaabala sa akin kung haaharngin ko ang kanyang pagtingin sa telebisyon, at siya ay nag bulung-bulungan: "Maaaring masakit ka, ngunit ikaw. hindi ako window-pane."

O isa pang paborito niya: "Ang pagkabalihw ay namamana - nakukuha namin ito sa aming mga anak!"

Mayroon akong hindi malinaw na mga alaala ng pagnanais na makipag-ugnayan sa kanya noong bata pa ako - naalala ko ang pagpapanggap na natutulog sa kanyang kandungan noong ako ay dalawang taong gulang, habang siya ay tumatawa sa ilang hindi maintindihan na komedya sa screen, at nasiyahan sa kanyang tiyan na dumidiin sa aking pisngi, ang ilang buhok na nakatakas sa kanyang sando ay kumikiliti sa aking balat.

Sa pag-iisip pabalik, sa palagay ko dapat kong amyendahan ang aking naunang pahayag - ang pulitika ay hindi tungkol sa pag-iwas sa takot, ngunit pag-alis nito.

Ang aking ama ay may isang impiyerno ng init ng ulo.

Pahina 311 ng 404

May pattern, alam mo. Isang grupo ng mga bata ang pupunta sa bahay – ang aming napakalaking bahay – at kukunin namin ang itaas at naimbento ang aming mga laro, ang aming mga limitasyon, ang aming mga sarili – at ang ingay ay tataas, at ang mga panganib ay tataas, at pagkatapos ay may masisira, may mabibiyak ang tuhod, may sasabog. lumuluha – at ang aking ina ay aakyat sa hagdan na dala ang kanyang karaniwang matinis na pagkagalit, na tinanggihan naming pakinggan – ito ay palaging malabo na nakakahiyang magpasakop sa galit ng isang babae – at siya ay galit at hindi epektibong nangungulit sa amin mula sa tuktok ng hagdan, habang

Tahimik kaming nagyayabang sa pamamagitan ng pagpapatuloy ng aming labanan - at sa huli ay tatawagin namin ang madilim na puwersa ng mga yapak ng aking ama, at siya ay sumisigaw mula sa gitna ng hagdan, ang telepono na nakasabit sa kanyang gilid, nang naka-mute -

at hindng-hindi niya sasabihing 'makinig ka sa iyong ina' o anumang bagay na tulad niyan – maaari rin niyang hilingin sa amin na maglaro sa kisame – ngunit hihilingin niyang itigil na ang ingay at kaguluhan ngayon din!

Kami ay nagkaroon ng isang malalim na kasiyahan sa visceral sa pagyeyelo sa lugar - alam ko ngayon ito ay isang paraan ng kahihyan sa aming ina, ngunit mayroong higit pa kaysa doon ...

Wala akong nakilalang mga bata - kahit sinong mga anak na lalaki - na malapit sa kanilang mga ama, sa aking mundo. Sa katunayan, naaalala ko ang isang nakakalokong biro noong mga araw na iyon - dalawang batang lalaki, nakaupo sa mga hagdan, ang isa ay nagsabi sa isa pa: "Pustahan ako na maaaring bugbugin ng tatay ko ang iyong ama." Sagot naman ng iba: "Talaga? Magkano kaya ang aabutin ko?"

Nais naming bigyang pansin kami ng aming mga ama, ngunit namagitan lamang sila nang i-jack up namin ang kaguluhan sa lightspeed. Ang mga ina ay hindi maaaring magturo sa amin kung paano maging lalaki, at ito ay isang maternal na mundo noong mga araw na iyon.

Mga nannies, daycare teacher, schoolteachers - lahat sila ay babae, lahat ay nanlulumo, lahat ay 'nalulula' - at palaging nabigo ng mga lalaki - sila ay karaniwang tumingin sa amin bilang mga sirang babae.

Ang mga lalaking awtoridad ay isang oasis sa disyerto, ang walang katapusang kumunoy ng pambabae... Hinabol ko ang aking ama na parang hinahabol ng aso ang mail truck, na walang ideya kung ano ang gagawin ko kung talagang nahuli ko siya.

At mayroon siyang - maging tapat tayo - isang napakabigat na kamay.

Hindi ko sinuri ang lagay ng panahon noong bata pa ako, kaya araw-araw ay isang sorpresa ng araw o ulan. Hindi ko alam ang epekto ng mundo sa labas sa aking ama, kaya hindi ko mahuhulaan ang kanyang kalooban. Ang lahat ng mga bata ay medyo makasarili -

Lalo na ang mga lalaki – kaya tinatanggap namin ang lahat nang personal, parang tayo lang ang impluwensya sa mga nasa paligid natin. Sa palagay ko ang aking ama ay nagkaroon ng kanyang magagandang araw, at ang kanyang masamang araw – sa kanyang magagandang araw, mayroon kang ice cream, kiliti at masamang biro.

Sa kanyang masamang araw...

Nabugbog ako, walang kwenta sa pagbugbog sa paligid ko.

Ako at ang aking kaibigan - ano ako, lima o anim na taong gulang - ay naglalaro ng isang haka-haka na laro ng spaceship, at naglagay ako ng isang basong tubig sa isang antigong kabinet, at ang aking ina ay napaluha nang siya ay naglilinis mamaya, dahil umalis ito. isang maputlang singsing sa madilim na ibabaw ng kahoy.

Ang mga bata ay walang alam sa kasaysayan, siyempre - ang mundo ay nilikha noong sila ay isinilang - ngunit malabo kong naunawaan na ito ay isang pamana ng pamilya at isang uri ng kayamanan - na nagagalit sa akin na pinahintulutan akong paglaruan ito nang hindi pinangangasiwaan - at ang aking ama ay dumating ng masakit sa

Pahina 312 ng 404

silid na parang satellite na pumapasok sa atmospera. Gamit ang kanyang kaliwang kamay, padabog na isinara ang pinto - gamit ang kanyang kanang kamay, itinaas niya ako sa leeg ng aking T-shirt - ang tela sa likod ay pumutol sa aking leeg - at inihagis niya ako sa dingding, at nagawa ko. Huwag sabihin kung ang aking ina ay umiiyak para sa kabinet, o para sa akin - at sinampal niya ako sa mukha, pabalik-balik, na parang malabo, hindi ko alam kung ilang beses, at sinabi niya sa akin na alagaan ang aking sarili. mga bagay na sinumpa ng diyos!

Wala akong sakit - iyon ang dakilang sikreto ng pananakit noong bata pa ako, halos hindi ito masakit sa sandaling ito -

ngunit natatandaan kong tunay na nauunawaan na ang mga bagay ay mas mahalaga kaysa sa mga tao - ang ibig sabihin ng mga cabinet ay higit pa sa mga bata. Ang mga mantsa ay ginawang mga pasa...

Sumandal ako sa dingding, hindi man lang itinaas ang aking mga kamay, ang aking katawan ay nagpapahiwatig ng napakalalim na pagsunod, isang kabuuang walang bisa ng pagtutol. Ipagpalagay ko na naramdaman niya akong nahihilo sa ilalim ng kanyang mga suntok, at ito ay nagpakalma sa kanya. Naisip ko sandali na pupuntahan niya ako at kukuha ako ng tuwalya, ibabato niya ito sa akin, at sasabihin sa akin na linisin ang aking sarili.

– na parang ako ang gumawa ng gulo – o, sa susunod na sandali, umaasa ako na siya ay maluha at humingi ng tawad sa kanyang galit, at na ang kapangyarihan ay pagkatapos ay i-ugoy sa akin – ngunit walang nangyari.

Bumangon siya, sinipilyo ang kanyang mga kamay na parang natatakpan ng tisa, at lumabas ng silid.

Inaasahan kong papasok ang aking ina, aayusin ang aking mga sugat at lubos na humingi ng tawad

– ngunit hindi ko nais na gawin niya iyon, dahil wala akong kabutihan na magkaroon ng kapangyarihan sa kanya. Palagi kong kinasusuklaman ang maliit na usapan - pagkaraan ng mga taon, sa kolehiyo, nakakita ako ng meme tungkol sa problema sa troli sa pilosopiya: "Kung inihagis mo ang switch at nailigtas ang sampung tao, kailangan mong makipag-usap tungkol sa pagliligtas sa kanila." Naaalala ko na nakaramdam ako ng mabangis na pagnanais na huwag itapon ang switch, at hayaan ang lahat na mamatay upang hindi nila ako batiin sa aking 'kabutihan.'

Naisip ko noon na ang aking ina at ama ay nasa ibaba, nababalot ng pagkakasala at nangangakong magbabago - ngunit nang makarinig ako ng mga yabag sa hagdan, gumapang ako sa puting-niyebe na mga banisters, at sumilip sa kanila tulad ng isang bilango sa isang bilangguan ng mga yelo - at nanigas ang puso ko nang makita ko silang pumasok sa kanilang mga sapatos na pang-tennis, kumuha ng athletic na bag at lumabas para maglaro.

Alam kong may yaya sa bahay, alam kong tulog ang kapatid ko – alam kong hindi ako naiiwan, pero ako talaga.

Malinaw na sinabi sa akin na ang drama ng pag-atake ay hindi kahit isang komedya. Ito ay hindi pangkaraniwan, hindi ito nagbigay sa akin ng kapangyarihan, hindi ito hindi makatarungan, hindi ito mali – ito ang pinakahuling paglalaro ng kapangyarihan, at sinabi nito sa akin ang napakaraming impiyerno tungkol sa kung paano gumagana ang mundo.

Kung naniniwala ang mga tao na hindi ka naaabala ng isang bagay, wala silang kapangyarihan sa iyo.

Ang kapangyarihan ay ang malayuang kontrol na pagmamaniipula ng mga kahinaan ng ibang tao - ang mga mabubuting lalaki ay nagmamalasakit sa kanilang mga reputasyon, kaya kinokontrol mo sila sa pamamagitan ng pag-atake doon. Alisin ang kontrol sa mga gutom sa kapangyarihan, kontrolin mo sila. Tanggalin ang pag-asa sa nalulumbay, pagmamay-ari mo sila.

Pahina 313 ng 404

Sa pamamagitan ng kaswal na paglilibot upang maglaro ng tennis, malinaw na ipinaalam sa akin ng aking mga magulang na wala akong kapangyarihan laban sa kanila sa pamamagitan ng pambubugbog.

Sa katumayan, nang bumalik sila, humingi ako ng tawad. Humingi ako ng tawad dahil natamaan ako!

Kapangyarihan yan!

Ngunit hindi ko alam ang kalahati nito - ang kamay ng aking ama ay lumuwag sa isa sa aking mga ngipin hanggang sa punto kung saan ito ay lumabas sa susunod na araw. Mayroong pakiramdam na nararanasan ng mga bata kapag umaasa sila ng regalo – isang gutom na liwanag sa dibdib, isang inaasahan ng napipintong kagalakan – at sinabi ko sa aking mga magulang na lumabas na ang aking ngipin, at inilagay ko ito sa ilalim ng aking unan sa pag-asa ng dagdag na pera dahil pinalo ito ni tatay sa aking ulo – ngunit kinaumagahan, wala na ang ngipin, at sa halip ay nakatanggap ako ng mahabang lecture mula sa aking ama tungkol sa kung paano hindi totoo si Santa Claus, hindi totoo ang engkanto ng ngipin, hindi makapagsalita ang mga hayop. , at oras na para lumaki ako at huminto sa pag-asa sa lahat nang libre.

Ang aking ina ay tumigas din, sa mga taong iyon - siya ay walang katapusang pagkabigo na ako ay sumunod sa mga estranghero, habang lumalaban sa kanya. Ngunit siya ay nagpakasal sa isang lalaki na tila hindi nagbibigay ng kalokohan tungkol sa kanyang mga damdamin, kaya alam ko sa kaibuturan na sinusubukan niya lamang akong panatilihing anak, kontrolin ako - hindi niya mahal ang masunurin na mga lalaki, ang paghihimagsik ang tanging pagkakataon ko.

Naaalala ko noong ako ay mga siyam na taong gulang, naging lubos na nabighani sa relasyon ng aking magulang, at sinusubukang mag-eavesdrop sa kanila tuwing magagawa ko. Sila ay maingat na nakalaan, at kadalasan ay naririnig ko lamang ang mga bulungan sa pamamagitan ng bentilasyon - sa palagay ko palagi silang nag-aalala na may maaaring mang-hijack ng kanilang mga telepono at makinig - ngunit narinig ko silang nag-uusap nang isang beses, sa paanan ng hardin, nang magkunwari akong humidlip sa isang upuan sa pahingahan, ngunit palihim na itinakip ang aking tainga para marinig ang mga salitang kakaibang umalingawngaw sa isang rebultong bato.

"Dalawampung taon, pakiramdam ko halos hindi kita kilala," sabi ng aking ina. Ang kanyang tono ay naagrabyado, tulad ng madalas na -

nang umagang iyon, binuksan niya ang isang blender, ngunit ito ay kumikinang at namatay sa kanyang mga kamay, at itinaas niya ito sa counter na para bang ihahagis ito, bago ito ibinagsak at sumigaw sa walang sinuman na walang gumana!

Ungol lang ng tatay ko. "Kailangan mong itigil ang pakikipag-usap kay Joan." "Hindi ito tungkol kay Joan!"

“Siyempre naman. Ang mga diborsyo ay kumakalat tulad ng trangkaso, alam mo iyon - kailangan mong putulin siya, tulad ng isang tourniquet, o pareho tayong duguan.”

Nakita kong kinakagat niya ang kanyang thumbnail sa may kulay berdeng distansya. "Ngunit sila ay magkasama nang napakatagal -

mas mahaba kaysa sa amin!"

Nagkibit balikang tatay ko. "Ang mga tao ay namamatay na mas bata kaysa sa amin, humihinga pa kami. Itigil ang pagsukat ng iyong sarili sa iba."

Tiningnan siya nito ng masama. "Oh hell, isa ka sa kausap - ang gagawin mo lang ay sukatin ang iyong titi laban sa iba!"

"Siguro - ngunit mukhang hindi mo iniisip ang magandang bahay at mga damit na binibili nito."

Pahina 314 ng 404

"Lagi itong nauwi sa pera."

Inabot ng aking ama ang kanyang kamay. "Hello, baka maalala mo ako noong unang date natin, kapag sinabi ko sa iyo kung gaano ako ka-ambisyo."

"Hindi pa ba sapat ngayon?" "Hindi ayon sa iyong Visa bill."

Sila ay umiikot sa isa't isa na parang mga sugatang pating na pumutok para sa isang putok ng pagpatay.

"Nakuha ni Joan ang virus," sabi ng aking ama. Ginaya niya ang isang babae, hindi ko alam kung sino. "Ikaw ay isang broodmare lamang, nagluluto at naglilinis at nagpupunas ng mga asno, bakit mo hinahayaan ang iyong asawa na kunin ang lahat ng kaluwalhatian at patakbuhan ang mundo? Lumayas ka diyan babae, pumunta ka at maging matapang at napakaganda, ipakita sa mundo kung ano ang gawa mo, kunin ang toro sa pamamagitan ng mga sungay, maging isang babae na boss na binigyan mo ng kapangyarihan ang babaeng malapit nang mahanap ang kanyang boses..."

Ang aking ina ay tumawa, sa kabila ng kanyang sarili. "Nag-asawa ako ng unggoy!"

"Pumayag. At mananatili kang mag-asawa, at ihuhulog mo si Joan, dahil hinihila ka lang pababa ng mga taong nalulunod. Ayaw ng mga diborsiyado na makakita ng masayang pagsasama."

"Masaya ba tayo?"

Nalukot ang mukha ng aking ama habang nakakunot ang noo, at napagtanto ko kung gaano ko siya kadalang makita sa sikat ng araw. "Iyan ang uri ng open-ended crap question na nagiging konkreto sa kumunoy. Bago mo kausapin si Joan kaninang umaga, hindi ka ba masaya? Be honest," babala niya.

Huminto siya. "Hindi - hindi ako masaya."

"Sapat na, ang hindi pagiging malungkot ay parang walang sakit, hindi tayo nakakakuha ng euphoria sa buong araw. Ngunit inilalagay niya ito - uod sa iyong tainga..." Bumaba ang boses niya at nagsasabwatan. "...na baka hindi ka masaya, at baka makasarili ang asawa mo..."

"Iwaksi ang pag-iisip!"

"...at marahil ay may ilang hindi natukoy na bagay na higit pa doon, at marahil sa tingin mo ay 5 talampakan 10

Matangkad, ngunit may mga tao doon na 50 talampakan ang taas, kaya talagang pandak ka!"

"Oh ayan, ikaw ay naging akin hanggang sa..." Ang aking ina ay nagwagayway ng kanyang kamay.

"Siguro, siguro, siguro... Yun lang – acid conjecture, parang 'we are in a simulation' na mga baliw. Narito ang mga katotohanan: Si Joan ay isang simpleng babae sa edad na limampu

sino ang makakaalam na ang kahanga-hangang mundo na kanyang gustong salihan ay isang refugee ship lamang ng mga wasak na tao na may mga sirang buhay, at wala siyang kapangyarihang seksuwal noong siya ay twenties, at siya ay magtatapos sa paglibing sa kanya. panghihinayang sa cat litter. At lahat ng pera na inaakala niyang makukuha niya kay Bill, napupunta lang iyon sa mga abogado at dalawang bahay at labingwalong bakasyon. Ito ay kaawa-awa, at kinasusuklaman ko siya nang buong puso para sa paghahasik ng katangahan na ito sa isip ng kanyang mga kaibigan. Nasiraan

siya, naging matakaw siya, nakalamang siya– at ngayon ay nahulog na siya sa cruise ship, at hindi na kami makaikot pabalik para hanapin siya."

Kinagat ng aking ina ang kanyang hinlalaki. "Napakalungkot niya, kailangan niya ng isang tao..."

Pahina 315 ng 404

"Mayroon siyang isang tao - mayroon siyang Bill at isang disenteng kasal. Ngunit may naglagay ng uod sa kanyang tainga, at ngayon ay sinusubukan niyang ilagay ang uod sa iyong tainga - huwag hayaan siya, huwag gawin ito, ito ay isang butas na walang ilalim, alam mo ito!"

"Kaya dapat na - iwanan ko siya, sa oras ng kanyang pangangailangan?"

Galit na nagkibit balik at ang aking ama. "Iniwan niya si Bill. Wala siyang dapat ireklamo."

Nagpatuloy sila, at ang kanilang mga tinig ay hindi na dumausdos sa kalahating bilog ng nakalahad na mga kamay ng estatwa ng bato sa aking nakakulong na mga tainga.

Sapat na ang narinig ko. Ang mga kababaihan ay kailangang makipagtalo, ang kanilang mga pakikiramay ay ang kanilang kahinaan.

O, gaya ng sinabi sa akin minsan ng aking ama, "Ang mga babae ay palaging makakahanap ng isang tao o isang bagay sa ina - kung wala silang mga anak, ito ay mga pusa o mga imigrante."

Minsan hinihiling ko na sana ang buong mundo ay babae, noong tumatakbo ako para sa opisina.

Gayon pa man, nakaramdam ako ng sakit sa sarili kong pag-iisip – nakaramdam ako ng matinding pananabik na kumilos, at agad kong naalala ang aking sariling panganay na anak, na ako

ay may sama ng loob na dinala sa isang petting zoo noong siya ay bata pa, dahil – ayon sa aking asawa – siya ay nagiging isang maliit na brat sa pre-K.

Siya ay labis na nagdadalamhati, ang batang iyon, halos sa simula pa lamang - siya ay nag-moped at bumuntong-hininga, at walang utang na loob, na nagdulot sa akin ng galit - naisip ko na ang aking asawa ay nakipagrelasyon sa ilang man-bun soy- drip barista sa lokal na coffee shop.

Kwentuhan at usapan lang ni Jake – minsang nagreklamo siya na namamatay siya sa boredom.

"Hindi ka mamamatay sa inip!" Putol ko. "Paano mo nalaman?"

"Dahil ilang buwan akong nakikinig sa iyo tungkol sa larong Robocraft na iyon!"

Kinailangan kong marahas na putulin siya kapag nagpunta siya sa mga ito - "rambletangents" ang tawag ko sa kanila. Walang katapusang mga kwento ng kanyang mga pangarap at ideya at plano - hindi man lang ako nag-abalang makinig, inisip ko na lang ang sarili kong mga iniisip at napunta sa lahat ng Zen at sa hinaharap, na parang siya ay isang dumadaloy na batis ng walang kabuluhang kalokohan.

Ang aking anak na babae ay isang nagsasalita din, ngunit maaari kang makakuha ng isang salita sa gilid. Naaalala ko na inilarawan niya ang kanyang perpektong restawran minsan - sa kakahuyan, mataas sa tuktok ng puno, mga ibon sa mga dahon, pag-indayog ng lubid at koi pond -

ito ay sapat na nakakaaliw upang ako ay interesado... Nagdagdag ako ng ilang robot waiter, at ito ay talagang medyo masaya...

Ngunit ang aking panganay na anak na lalaki, ang whiner na hindi magpapagupit hangga't hindi ko siya pinipigilan, ginugugol ko ang halos lahat ng kanyang pagkabata - pinipigilan siya. Para siyang isang imposibleng tumagas na bahay – bawat butas na iyong pinagtagpi-tagpi ay nagdugo lang ng tumutulo na tubig sa ibang lugar.

Pahina 316 ng 404

Ginawa niya, bagaman, sa huli.

Tumahimik ka...

Nagkunwari akong nagbasa ng ilang libro tungkol sa pagiging magulang – inilagay ang aking cellphone sa pagitan ng mga pahina para talagang may magawa ako – at alam

kong hindi ko siya dapat gawin na magustuhan ko – na magiging okay lang, kung siya ay nais na maging kahit ano sa lahat. Ngunit siya ay ipinanganak na tahimik - Akala ko siya ay may kapansanan sa simula, o anumang salita na dapat mong gamitin sa kasalukuyang minuto, ngunit maaari kong sabihin ang kanyang perceptiveness mula sa buong silid. Siya ay tahimik, siya ay nag moped, siya ay isang drip - ngunit siya ay - siya ay hinuhusgahan din.

Hinuhusgahan ako, sa hindi sinasadyang paraan na mayroon ang ilang mga bata, tulad ng mga maliliit na budhi-mga kompyuter na nakikipag daldalan nang walang kontrol,, tulad ng mga panaginip. Salamat sa Diyos ang aking pangalawang anak na lalaki ay isang walang isip na charismatic athletic ape na binuhos ang kanyang sarili tulad ng quicksilver sa anumang sikat na lalagyan na dumating sa kahabaan ng kultural na conveyor belt.

Ako ay nasa – sumpain ang mga alalang ito, ang huli! – ang petting zoo na ito, nang ang aking panganay na anak na lalaki – na hindi maipaliwanag na nahuhumaling sa mga itik – ah, nagliwanag ang kanyang mukha nang makita niya ang dalawa sa mga puting ibon na kasing laki ng paa sa isang enclosure, sa tabi ng ilang African na baka na may tumor sa leeg – at tumakbo siya pagsulong sa tarangkahan na iwinagayway ang kanyang mga braso na parang konduktor na windmilling sa gilid ng bangin - pagkatapos ay nakikipagbuno sa ilang hindi malinaw na komplikadong trangka -

at lumingon siya sa akin na may hamak na paghihirap na nagmamakaawa - at ramdam ko pa rin ang malamig na galit, kahit ngayon, daan-daang taon pagkatapos ng pagpanaw ni Jake, dahil mahal niya ang mga itik, nagmamalasakit siya sa mga itik, ngunit nanghinayang lamang siya na kailangan niya ako. upang buksan ang trangka, i-ugoy ng tarangkahan, at bigyan siya ng daan sa kung ano ang kanyang pinahahalagahan - ako ay isang paraan lamang para sa kanyang wakas - ang kanyang wakas ay hindi ako kailanman, ang kanyang pag-ibig ay hindi kailanman para sa akin -

at kung kaya niyang buksan ang trangka na iyon, ibinuhos niya ang kanyang puso sa mga hangal na ibon na iyon at tuluyan na akong nakalimutan!

At anong uri ng batang lalaki ang gustong kunin at himasin ang malambot na maliliit na ibon? Nagkamali ako, sa araw na iyon, na inaalala ko ng mahigit isang linggo.

Hindi ko siya natamaan - ginawa ko, sa ibang mga pagkakataon - maraming beses - naramdaman kong gusto kong itaboy ang lambot sa kanya, tulad ng pagmamartilyo ng isang pako ay maaaring itulak ang kahoy mula sa ilalim ng isang tabla - ngunit ang

aking malamig na mga kalkulasyon ay humantong sa akin upang pampublikong pagkakamali sa araw na iyon...

Pinagmasdan ko ang anak ko habang hinihimas ang mga itik. Hindi ako pumasok sa enclosure. Nagustuhan ko talaga ang sapatos ko, bihirang regalo ko sa akin.

Si Jake ay namumulot ng maliliit na dahon at halaman, sinusubukang ipakain sa mga itik, na hindi gaanong interesado.

"Mayroon kaming pagkain, alam mo," sabi ng isang nainis na blonde na dalagita na nag-scroll sa kanyang telepono - tiyak na labag sa protocol.

"Ang mga cone ay dalawang dolyar, tatlo para sa lima." Tinuro niya ang isang karatula na nagsasabing eksakto ang parehong bagay - na mas inis sa akin.

Pahina 317 ng 404

Nagmakaawa sa akin si Jake. Minsan pa, isa lang akong pintuan na sinunggaban niya para maabot ang gusto niya!

Ako ay isang pitaka at isang driver, isang hindi pinahahalagahang tagabuo ng mga silungan at ipon.

Binilhan ko siya ng isang kono - humingi siya ng tatlo, gusto kong kumuha ako ng isa, ngunit ito ay para lamang sa palabas, hindi niya ako gusto doon kasama ang kanyang mahalagang mga pato.

Ibinaling ko ang aking genial charm sa babaeng nakaupo at walang katapusan na nag-scroll, na para bang kahit papaano ay makakarating siya sa ilalim ng Internet.

"Matagal ka bang nagtatrabaho dito?" Itinanong ko.

Naglaan siya ng ilang sandali upang sumagot - upang ipahiwatig ang kanyang hindi pagpayag, at upang ilagay ako sa kategorya ng mga ama na awkwardly nanliligaw sa mga teenager na babae.

"O-oo," sabi niya sa boses niyang pang-ilong. Siya ay hindi eksakto maganda, ngunit may isang uri ng rural meatiness na dapat kong maging kaakit-akit kung mayroon kang isang kamalig upang taasan.

"Gusto mo bang magtrabaho dito?" Itinanong ko.

Nagkibit-balikat siya. "Ayos lang." Naisip niya ang isang bagay, pagkatapos ay idinagdag: "Gusto ko ang mga hayop."

"Not too busy," sabi ko sa magandang boses. "Uulanan."

"I'm not one for checking the weather. O ang trapiko. Nakakabaliw ang asawa ko," dagdag ko – pagbanggit sa asawa ko para ipakitang hindi ako nanliligaw sa kanya.

Sumandal siya at sinabi sa aking anak: "Huwag hayaang tumalon sila sa iyo!" Lumingon sa akin, idinagdag niya:

"May demanda kami."

"Magaling siya sa mga hayop," sabi ko.

Tumango siya ng walang pakialam, gumagapang ang kamay niya sa phone niya na parang gagamba.

Tumango ako sa anak ko. "Mahilig siya sa mga hayop."

Alam kong naiinip siya - sinadya kong maging boring - ngunit alam ko rin na dapat niyang panatilihin masaya ang mga customer.

Sinabi ko: "Mayroon bang naging malupit sa mga hayop?"

Napabuntong-hininga siya. "Ang ilan sa mga bata ay maaaring maging magaspang, ngunit ang iyong anak ay isang anghel." "Siya ay. Gusto niyang magtrabaho dito." She sniggered. "Siguro kapag nalaman niya ang bakod."

Pahina 318 ng 404

tumango ako. "Gusto niya ng kaunting oras mula sa akin, kaya pupunta ako at kumain ng tanghalian. May mga tawag ako."

"Hindi mo siya dapat iwan dito ng walang kasama." Muli, itinuro niya ang isang karatula na eksaktong parehong bagay.

Sumandal ako. "Pero gagawin ko."

Bahagya siyang nanginig. "Hindi mo kaya. Hindi mo dapat." "Pero gagawin ko." Napakurap siya sa akin. Ito ay palaging isang sandali na gusto ko, kapag ang maliit na pandiwang walang kapararakan na ibinubulalas ng mga tao upang subukan at panatilihin ang isang pag-uusap sa isang pamilyar na landas – kapag napagtanto nila na ang maliliit na pandaraya na iyon ay hindi gumagana sa akin, at sila ay wala sa landas, sa ilang – kung saan maaaring kailanganin nilang mag-isip sandali, upang suriin ang panganib at gantimpala. Para kang nag-alaga ng aso, at ang aso ay umungol at kinukulong ka - mabubuhay ka nang matindi, saglit. Ang karisma ay isang uri ng panganib.

Tumalikod ako para maglakad palayo.

Sinabi ng batang babae: "Kailangan kong tumawag ng security."

Natawa ako, saka tumalikod. "Mayroon kang crack guard na naka-duty dito? At ano ang sasabihin niya kapag sinabi ko sa kanya na pinagtatawanan mo ang anak ko? You did," sabi ko habang nanlalaki ang mata niya. "Kinuya mo siya dahil nahihirapan siya sa trangka. At ginugol mo ang halos buong oras mo dito sa pag-scroll sa iyong telepono. Walang senyales para dito, ngunit sigurado akong hindi iyon pinapayagan. At nagreklamo ka na rin tungkol sa mga bata na pumupunta rito, na sila ay malupit sa mga hayop. Hindi magandang tingnan, hindi masyadong maganda para sa posisyon." Tinaas ko yung phone ko. "Dapat ba akong mag-iwan ng pagsusuri? Ano ang iyong pangalan?"

Ang kanyang mga mata ay tumanging tumutok sa akin, at lumibot sa paligid – gaya ng palagiang ginagawa ng mga tao, naghahanap ng iligtas mula sa mga resulta ng kanilang sariling masamang gawi.

"Mahihirapan ako, kung iiwan mo siya..." Humina ang boses niya, at bahagyang tumaas ang pagtatantya ko sa kanya. Ang karaniwang panlilinlang ng babae sa pag-akit sa isang lalaki

Ang proteksiyon na kalikasan ay kumupas sa kanyang lalamunan, dahil halatang hindi ako nahirapang gawin siyang hindi komportable. But she earned the behaviour, binabayaran ko lang siya!

Tinitigan ko siya, at unti-unti na siyang nag-panic. Diyos, ito ay mabuti upang matulungan ang mga tao na lumago!

“Anong sasabihin ko?” angal niya.

"That's kind of an eternal question," mahinang sagot ko. "At mas mabuting huwag na akong mag kunot-noo tungkol sa isang nagagalit na bata."

Naningkit ang mga mata niya, at bahagyang tumango. Nakuha niya.

Pumunta ako at kumain ng masayang tanghalian sa mababang-renta na panlabas na café ng parke, kinagat ang ina-advertise bilang gator burger, at pinakain ang karamihan nito sa mga gumagala na paboreal.

Pahina 319 ng 404

Pumunta ako at naglakad sa mga boardwalk sa ilang kalapit na kakahuyan, gumawa ng ilang tawag.

Sa huli ay bumalik ako sa petting zoo sa oras ng pagsasara. Ang babae ay medyo hysterical, at isang kasiya-siyang bilang ng mga cone ang nawawala - at ang aking anak na lalaki ay labis na nabalisa, kahit na itinago niya ito ng mabuti. Nakarating siya sa sasakyan bago umiyak ng umiyak.

"Hindi mo ako pinapansin, hindi kita pinapansin," sabi ko, bago binuksan ang medyo nakakabinging thrash metal sa radyo.

Kabanata 37

Nainis sa walang kwentang alaala, gumulong-gulong ako at binuksan ang polyetong ibinigay sa akin ni Cornelius.

“ANG MGA BATAS”

Magnakaw ng marami kay Plato?

Medyo curious ako kung ang matapang na bagong mundong ito ay nagpapatupad ng mga karapatan sa intelektwal na ari-arian, kaya binuksan ko ito.

PANIMULA

Ang batas ay ang praktikal na pagpapatupad ng unibersal na moralidad. Ito ay may parehong kaugnayan sa moralidad na mayroon ang engineering sa pisika.

Nilalayon ng pisika na i-synthesize ang agarang karanasan at i-abstract ito sa mga unibersal na batas ng bagay at enerhiya.

Kinukuha ng engineering ang mga batas ng pisika at ginagamit ang mga ito upang lumikha ng mga praktikal na bagay na nagsisilbi sa mga pangangailangan ng sangkatauhan sa kasalukuyan.

Nilalayon ng moralidad na tukuyin ang Universally Preferable Behaviour.

Isinasalin ng Batas ang moralidad sa mga praktikal na tuntunin na nagpapatupad ng UPB. Ang batayan ng batas ay ang mga sumusunod:

1. Walang batas na valid kung hindi ito itinuro sa mga bata.
2. Anumang batas na hindi kayang unawain ng mga bata ay hindi maaaring ipataw sa mga matatanda.
3. Walang batas na lumalabag sa prinsipyo ng hindi pagsalakay ay wasto.
4. Walang batas na lumalabag sa mga karapatan sa ari-arian ang wasto.

Pahina 320 ng 404

5. Walang batas na nag-aatas sa isang eksperto na magpaliwanag ay wasto.
6. Walang batas na hindi maaaring gawing pangkalahatan ang wasto.
7. Ang layunin ng batas ay maiwasan ang mga paglabag sa UPB.

tumawa ako. Mga ideyal na scribbles - Nahuli din ako sa kanila, noong ako ay mga labing-apat. Pagkatapos ay pinalaki ko ang isang balbas at pangungutya.

Ang mga batang natatakot sa mga halimaw ay gumagawa ng mga ritwal - ang mga batang ito ay gumagawa ng mga patakaran para 'pamahalaan' ang kalupitan ng tao - hangal na salamangka sa harap ng mga madugong mammal...

Nagbasa pa ako – sana may baso ako ng whisky...

Ang mga tao ay nagmamay-ari ng kanilang sarili, at nagmamay-ari ng mga epekto ng kanilang mga aksyon. Ang pagmamay-ari ng mga epekto ng ating mga aksyon ay ang batayan para sa mga karapatan sa pag-aari, gayundin sa moralidad - at ang batas.

Kapag ang isang tao ay nakahuli ng isda...

Ngumuso ako, ngunit magpatuloy ...

Kapag ang isang tao ay nakahuli ng isda, nililikha niya ang isda bilang ari-arian. Ang isang isda sa ilalim ng isang lawa ay walang pag-aari, na nangangahulugang hindi ito magagamit para sa mga pangangailangan ng tao. Kapag ang isang tao ay namuhunan ng kanyang trabaho sa paghuli ng isda, nilikha niya ang kanyang ari-arian sa ibabaw mismo ng isda, dahil binago niya ito mula sa hindi nagagamit tungo sa magagamit.

Kung ang isang tao ay nagtatayo ng isang kanlungan, binago niya ang mga hilaw na materyales - na hindi nagsisilbi sa mga pangangailangan ng tao - sa isang kanlungan, na ginagawa.

Dahil ang isang tao ang nagmamay-ari ng mga epekto ng kanyang mga aksyon, siya ang nagmamay-ari ng kung ano ang kanyang ginawang gamit ng tao.

Imposibleng magtalunan na ang isang tao ay hindi nagmamay-ari ng mga epekto ng kanyang mga aksyon, dahil ang parehong mga kalahok sa debate ay dapat ipagpalagay na nagmamay-ari ng kanilang sariling mga argumento, kung hindi, ang debate ay magiging imposible.

Ang isang tao na lumikha ng ari-arian ay nagmamay-ari ng ari-arian na iyon - ang isang tao na sumisira ng ari-arian ay nagmamay-ari ng gawa ng pagkasira.

Ang isang babaeng lumikha ng buhay ay nagmamay-ari ng buhay na iyon - ang isang lalaking sumisira sa buhay ay nagmamay-ari ng pagpatay na iyon.

Ang isang lalaki na umatake sa isang babae ay nagmamay-ari ng nagresultang pinsala sa kanyang katawan.

Pahina 321 ng 404

Isang kasinungalingan ang sabihin na may ibang tao ang nakagawa sa iyong pagpatay - tulad ng isang kasinungalingan na sabihin na pagmamay-ari mo ang pag-aari ng ibang tao.

Ang mga karapatan sa ari-arian at ang prinsipyo ng hindi pagsalakay ay dalawang panig ng parehong barya - dahil ang moralidad ay pangkalahatan, hindi mahalaga kung inaalipin mo ang isang tao sa kasalukuyan, o sa nakaraan. Kung ninakaw mo ang produkto ng isang buwang paggawa, inalipin mo ang lumikha sa loob ng isang buwan.

Ang pagnanakaw ay isang anyo ng pang-aalipin, ito ay isang paggamit ng mga karapatan sa pag-aari nang walang paglikha o kalakalan.

Ang mga utos na ibinigay sa mga bata sa buong kasaysayan ay palaging pareho: Huwag patulan, huwag magnakaw, huwag magsinungaling.

Huwag pindutin = ang prinsipyo ng hindi pagsalakay. Huwag magnakaw = igalang ang mga karapatan sa pag-aari.

Huwag magsinungaling = pagpapatupad ng kontrata.

Ang kontrata ay isang pormal na pangako na may mga insentibo para sa katuparan, at mga parusa para sa hindi pagtupad.

Ang hindi pagtupad sa isang kontrata ay kapareho ng pagnanakaw, isang anyo ng pang-aalipin. MGA PAGLABAG SA DI-AGRESSION PRINCIPLE (NAP)

Ang mga paglabag sa NAP ay nabibilang sa mga kategorya ng panggagahasa, pag-atake at pagpatay.

Ang mga paglabag sa NAP ay ikinategorya bilang mga hindi napiling pinsala. May mga pagkakataon kung saan pinipili ng mga tao ang hindi bababa sa potensyal para sa pinsala, tulad ng contact sports o invasive na mga medikal na pamamaraan.

Ang pagtatanggol sa sarili ay hindi isang paglabag sa NAP, dahil nilalayon nitong mapanatili ang isang umiiral na pangyayari – hindi pinsala

– sa halip na lumikha ng isang bagong pangyayari, na kung saan ay ang pagdudulot ng pinsala. **MGA PAGLABAG SA MGA KARAPATAN SA PAG-AARI**

Dahil pagmamay-ari natin ang mga epekto ng ating mga aksyon, ang ari-arian ay extension ng katawan. Sinasaklaw ng NAP ang mga paglabag sa katawan, habang ang mga karapatan sa ari-arian ay sumasaklaw sa mga paglabag sa mga epekto ng katawan, na kung saan ay pag-aari.

Hindi na pinahihintulutan na magnakaw ng trabaho ng isang tao kaysa magnakaw ng isa sa kanyang mga laman-loob. Ang unibersal na moralidad ay hindi nag-iiba sa pagitan ng ari-arian na hawak sa loob ng katawan, at ari-arian na nasa labas ng katawan.

Ang pagnanakaw ng ari-arian ay nangangailangan ng pagsasauli sa punto kung saan ang may-ari ng ari-arian ay nasiyahan, ngunit hindi labis na nasisiyahan. Ang layunin ay ibalik ang ari-arian, at makatwirang bayaran ang may-ari para sa nawalang halaga, ngunit hindi lumikha ng sitwasyon ng kita.

MGA PARUSA

Pahina 322 ng 404

Sa pambihirang hindi malamang na sitwasyon kung saan ang isang paglabag sa batas ay naitatag, at isang parusa ay natukoy, ngunit ang kriminal ay hindi nagsumite, ang mga parusa ay ipinaubaya sa Dispute Resolution Organization (DRO) na kumakatawan sa kriminal.

Sa pangkalahatan, tatanggi ang mga DRO na ipatupad ang anuman at lahat ng kontratang hawak ng kriminal.

Higit pa rito, ang mga DRO ay maglalapat ng mga parusa laban sa sinumang miyembro na nakikipagkalakalan sa kriminal.

Maaaring ibalik ng kriminal ang kanyang Contract Rating sa pamamagitan ng pagsasagawa ng mga aksyon na kinakailangan ng kanyang DRO para sa pagsasauli.

SLANDER / LIBEL

Ang sinumang magsinungaling tungkol sa katangian ng iba, na nagbubunga ng mabibilang na materyal na pinsala, ay mananagot para sa pagsasauli.

Kung ang isang restaurant ay nagsisinungaling tungkol sa paghahanap ng hindi kanais-nais na materyal sa pagkain ng isang nakikipagkumpitensya na restaurant, kinakailangan ang pagbabayad-pinsala.

Ang mga pahayag ng opinyon ay dapat na malinaw na minarkahan bilang ganoon, at hindi maaaring sumangguni sa mga layunin na katotohanan.

INTELLECTUAL PROPERTY (Mga Copyright, Trademark atbp.)

Ang intelektwal na ari-arian ay pinangangasiwaan ng iba't ibang DRO. Karamihan sa mga DRO ay hindi magpapatupad ng intelektwal na ari-arian, ngunit may ilan. Ito ay tungkulin sa mga nagnanais na ipatupad ang intelektwal na ari-arian na ipaalam sa mga mamimili.

PAGMAMAGulang

Responsibilidad ng mga magulang na palakihin ang kanilang mga anak na maging makiramay, matapang at moral. Ang lahat ng DRO ay nangangailangan ng mga medikal na Pag-scan ng mga bata - mula sa paglilihi - upang matiyak ang malusog na pag-unlad ng utak. Ang lahat ng mga magulang ng mga bata na nagpapakita ng mga palatandaan ng pagpapabaya at/o pang-aabuso ay tuturuan ng mas mahusay na mga diskarte sa pagiging magulang – kung magpapatuloy ang mga problema sa pag-unlad, ang mga bata ay aalisin sa mga magulang at inilalagay sa mga tahanan ng mga taong may matagumpay na track record ng pagpapalaki ng mga bata nang maayos – ang gastos upang maipanganak ng mga orihinal na magulang.

MGA KONTRATA

Sa pangkalahatan, kung ang isang kontrata ay nilabag, ang mga DRO ay magsasagawa ng pagsisiyasat, at magbibigay ng restitusyon sa napinsalang partido.

Pagkatapos ay kukunin ng DRO ang pagsasauli mula sa partido sa mali. **TIMELINES**
Ang mga DRO na tumatagal ng mas mahaba kaysa sa isang buwan upang magbigay ng paghatol ay magbabayad ng katumbas ng suweldo para sa lahat ng partidong kasangkot hanggang sa makamit ang paghatol...

Ang polyeto ay nagpapatuloy, sa kanyang maalab na undergraduate na idiotic na tono, na para bang ang mga salitang ito sa papel ay maaaring magically reshape ng isang lipunan na puno ng ligaw na pansariling interes.

Tahimik akong lumingon sa likod, na may detalyadong talahanayan:

Kasalukuyang Istatistika ng Krimen

Ito ay lahat - medyo galit, at muli akong ngumuso, ngunit mas may kamalayan sa sarili sa pagkakataong ito.

Ayon dito - impormasyon, ang pantasyang ito - mayroon lamang 347 na pagpatay sa nakaraang taon, sa isang populasyon na higit sa 700 milyon. 312 sa mga iyon ay nagresulta mula sa pinsala sa utak, tatlumpo sa mga ito ay nagresulta mula sa mga imigrante - na nag-iwan lamang ng limang aktwal na mamamatay-tao na pinalaki sa lipunang ito!

Ang mga bilang ay mas mababa pa para sa panggagahasa. Bahagyang mas mataas para sa pagnanakaw at pag-atake, ngunit - ngunit - ang krimen ay halos wala?

Naghahabulan ang utak ko sa paggawa ng mga paliwanag, dahil eksperto ako sa pagsinghot ng katiwalian.

Siyempre, ang mga DRO na ito ay may insentibo upang maliitin ang krimen, dahil – dahil – hindi nila kailangang singilin nang malaki, at ito ay nagkakahalaga sa kanila upang imbestigahan ang krimen – at tumakbo sa paligid upang makakuha ng restitution mula sa mga kriminal, kaya siyempre sila – mababa ang hula. .

Ang aking isip ay nagsusumikap na makabuo ng iba pang mga paliwanag - at pagkatapos ay lumitaw muli ang kakaibang boses na iyon.

ANUMANG DRO NA UNDERREPORT NA KRIMEN AY MAWAWALAN NG MGA CUSTOMER...

Sinipsip ko nang husto ang kaliwang bahagi ng aking bibig, na naging sanhi ng pagkakirot sa aking giligid. Nagulat talaga ako sa sarili ko, sa reaksiyon ko. Naiinis ako sa kawalan ko ng pangungutya.

Sumakay ako sa mismong timon ng pinakamalaki at pinakamakapangyarihang pamahalaan na nakita sa mundo. Mayroon akong trilyong dolyar sa aking mga kamay, pinamunuan ko ang isang militar na maaaring sirain ang planeta nang walang katapusan. Maaari akong tumuro sa isang mapa at gawing singaw ang kulay nito.

Ako ang pinakamakapangyarihang tao sa mundo - sa uniberso, sa pagkakaalam namin.

Ako ay isang superhero, tinahak ko ang mga karagatan sa isang hakbang, lahat ay ipinagpaliban sa akin, kahit na ang aking mga haters.

Ako ang sentro, ako ang black hole, ang gravity well, ang tagahila ng impluwensya at tagatulak ng mga regalo...

At ngayon, ang mga ito - mga nerds - ay nagsasabing nalutas nila ang problema ng krimen - at hindi ako hindi makatao, gusto kong bumaba ang krimen, sa aking paraan - alam ko na ang isang natatakot na populasyon ay mas madaling kontrolin, ngunit hindi ko ginawa.

Pahina 324 ng 404

Gusto ko ang maliliit na bata na kinunan sa kanilang mga kuna sa mga digmaang turf – may puso ako, gusto ko ng kapangyarihan dahil ang kapangyarihan ay –

maluwalhati - ngunit nais ko ring gumawa ng mabuti, upang pumunta sa aking libingan na may isang mas mahusay na mundo sa likod ko - hindi lamang -

hukayin at duraan dahil isa akong higanteng tulala.

At kasama ko ang aking mga tagapayo, ang walang katapusang prusisyon na ito ng maalab na mga lalaki at babaeng naka-lipstick ng laser, kasama ang kanilang mga slide deck at business card na naramdaman mong kailangan mong ibuka ang lahat ng mga titik sa likod ng kanilang mga pangalan - at hindi isa sa mga walang laman na suit na iyon. at ang mga kumakaluskos na pantyhose na nilalang ay nagsabi:

'Oh, Mr. President, simple lang, we just have to turn parents into – into...' THE OPPOSITE OF YOU, sabi ng boses.

Nakaramdam ako ng pagkabigla - at isang mahinang hindi kasiya-siyang sensasyon na sa palagay ko ay maaaring takot - at pagkatapos ay ang galit na galit ay namamaga ang aking biceps.

Oh, ito ang magandang panahon para iparinig mo ang iyong boses – ilang siglo na ang huli? Wala kang makukuhang puntos, hindi ako susuko, wala kang kredibilidad, dahil tahimik ka noon, at ngayon gusto mo akong yumukod sa iyong karunungan pagkatapos na matagpuan ang lunas!?!

Hindi ako makaupo sa kama. Parang bata - HUWAG INSULTOHIN ANG MGA BATA - MANAHIMIK KA! – Inihagis ko ang polyeto sa buong silid.

Ako ang humahadlang – ang mga numerong ito ay hindi maaaring totoo – ito ay isang pagpapakupkop laban sa akin – ang diyablo ay gumagawa ng mga numero para sa iyo upang pagsilbihan – ito ay hindi maaaring naging ganoon kasimple – lahat ay nagsisimula sa pamilya ...

At pagkatapos ay naaalala ko ang aking anak na lalaki, ang aking panganay na anak na lalaki, at kung paano ko siya dapat pagbantaan na huwag sabihin sa kanyang ina ang tungkol sa petting zoo - at kung paano siya lumayo sa akin nang higit pa, at ang aking pagsalakay ay walang nagawa para makuha siya - pagsilbihan ako, o gusto mo akong makasama – HINDI KAYO PWEDENG MAGKAROON NG DALAWA – TUMAHIMIK KA!! – at pagkatapos ay sa unang pagkakataon na talagang sinturon ko siya – hindi sa pamamagitan ng sinturon, ngunit pinilit kong panatilihing nakabukas ang aking kamay, ako ay tapat – sinubukan ng munting bastard na tumakas...

Noong gabing iyon, nawala sa madilim na kalaliman ng aking utak - siya ay buong-buo na sinigawan ng kanyang ina dahil sa pagnanakaw ng cookies, natatakot siya na baka mataba siya, kung ano ang magiging hitsura nito - naiintindihan ko, lahat kami ay kinukunan ng larawan, at wala ka nang maitago sa social media, ngunit hindi niya siya sinaktan, sigurado ako diyan – at pagkatapos ay sinubukan ng munting weasel na tumakbo para dito.

Kinakabahan ako noon sa mga ingay sa gabi, bago ang aking security detail – dahil pinatunog nila ako ng mga baril at earpiece, nakatulog ako ng mahimbing, kaya hindi ko siya narinig habang papunta siya sa kusina na may dalang punda, at nagnakaw –

nagnakaw – kalahating bag ng cookies, at pagkatapos ay palihim na tinungo ang pinto...

Ito ay isang nakakainis na bahagi ng katamtamang edad - hindi ka gumising na kailangang umihi, ngunit dahil gumising ka pa rin, sa huli ay naihi ka, kung sakali. Nagising nga ako, at pumunta sa washroom – pinoprotektahan ang mga mata ko mula sa mga awtomatikong ilaw sa ilalim ng counter – at pagkatapos kong mamula, nakita kong nakaawang ang pinto ng kwarto niya.

Pahina 325 ng 404

Ako ay nagkaroon ng isang biglaang ulos ng sentimentality, at nagpunta upang isara ito, umaasa na makahanap ng ilang maliit na pilas ng pagmamahal sa paningin ng kanyang gulung ulo na nawalan ng malay sa kanyang unan; ang isang magulang na hindi makaramdam ng tamis sa paningin ng isang natutulog na paslit ay may napakaraming mali sa kanya.

Ngunit ang kanyang unan ay nasa sahig - at wala itong punda ng unan, na hindi ko alam kung bakit ko napansin, hindi iyon ang uri ng bagay na gagawin ko ...

At narinig ko ang mahinang pag-click mula sa ibaba, mula sa – hindi ko alam kung saan eksakto, ang mga tunog ay tumalbog sa paligid tulad ng isang kanyon – at nagkaroon ako ng biglaang ulos ng takot – alam kong sinabi kong hindi ako nakaramdam ng takot, ngunit ito ay iba. , ito ay gulat sa ideya ng pagkakalantad - maaari mong isipin ito bilang isang labis na pag-iingat, sa halip na isang bagay na nakakaawa tulad ng takot...

Pinipilit niyang lumayo, malungkot kong naisip. BAKIT SIYA MANANATILI?
TUMAHIMIK KA SA PAGIGING HUL!!!!

Nasa lalamunan ko ang puso ko, at nakatali ako sa hagdan – inaalala ko na alam ni Jake palagi pag papasok ako ng kwarto, kahit gaano ako ka tahimik na kumilos.

Paikot-ikot ako sa kwarto, hinahanap siya – hanggang sa nakita ko ang kanyang maliit na katawan na naka-outline na parang isang maitim na smudge laban sa matangkad na puti ng isang side door.

Mayroong ilang mga kandado at trangka – at naalala ko siya sa petting zoo, nakikipagpunyagi sa gate – at nakita ko sa isang iglap na halos tapos na siya, na malapit na siyang makatakas sa – Mayroon akong isang imahe na kami ay wala sa isang bahay, ngunit isang spaceship sa orbit, at malapit na siyang lumabas sa isang

airlock, kung saan siya ay magyeyelo at sasabog sa walang hangin na pag-aaksaya ng espasyo...

At nakaramdam ako ng kirot, pagkatapos, sa kaibuturan ng aking puso, tulad noong nagsimula akong maglaro muli ng tennis pagkatapos ng dalawang dekada, at kinailangan kong huminto – ang maliit na buras na ito, ang maliit na nilalang na ito, na nagsasamantala sa mas malawak na mundo kaysa sa – sa halip na - manatili sa...

TINATAKAS KA NIYA

PUTULIN KO ANG BOSES MO!!! sigaw ko sa isip ko.

At naisip ko kung ilang beses ko siyang hinawakan sa itaas para sa mga camera, tulad ng isang batang leon na hawak ng isang unggoy, at ang walang katapusang starburst ng mga kumikislap na bombilya, at lahat ng mga kababaihan ay umuungol kung gaano siya ka-cute, at lahat ng mga lalaki ay sumisigaw. kung gaano siya kalaki at malakas na paglaki, at kung gaano siya kalungkot sa kanyang maliit na tuxedo, at kung gaano siya kaliit na kamukha ko - at naisip ko na siya ay lalabas sa bahay na ito - sa labas ng aming bahay - sa isang konstelasyon, isang bituin na larangan ng mga kumikislap na camera, at mga headline ay makikita sa mga telepono at tablet at matagal na print ng mundo: "PRESIDENTIAL RUNAWAY!" –

at hindi iyon mapamahalaan sa lahat! Maaari ko siyang sanayin na tumahimik, panatilihin ang kanyang payo – ngunit hindi ko siya matuturuan na sagutin ang lahat ng mga tanong tungkol sa kung bakit niya gustong tumakas, kung saan niya naisip na pupunta siya – at naisip ko na matatawa ako tungkol dito, sinasabing hindi siya nasisiyahan na hindi na siya makakain ng mas maraming cookies,

Pahina 326 ng 404

kaya nag-impake ako ng bag para turuan siya ng leksyon, ngunit sa malao't madali ang kanyang malungkot na mukha, ang kanyang gravitational na kalungkutan, ang kanyang malungkot na mga mata at pa rin ang mga pisngi - ito ay magbubunyag kung ano ang hindi masabi, kung ano ang hindi pinapayagan na umiral, anumang di-kasakdalan sa puso ng Unang Pamilya.

Magmamakaawa ang kanyang ina. Hindi ko.

Tamang-tama, narinig niya ang pagdating ko, at lumingon siya, nanlaki ang mga mata niya. Naramdaman ko sa aking mga paa ang malambot na buhangin na langutngot ng isang bakas ng alikabok ng cookie, at nakita ko ang kanyang mga pisngi na namula sa

makasariling asukal - at nakaramdam ako ng galit na kahit para sa akin ay hindi pa nagagawa.

Wala akong sinabi. Itinulak ko ang pinto, para masiguradong nakasara ito – at naisip ko ang mga guwardiya sa kabilang panig, ang detalye ng seguridad ko, at alam kong hindi ko siya mabubugbog doon, ngunit hinawakan ko siya nang may matinding kahinahunan, at hinila ko siya paakyat sa hagdan, naramdaman ko. nanginginig ang kanyang mga paa habang tumatalbog sa malambot na mga hakbang.

"Say nothing," I hissed. Ang isipan ko ay nag-isip ng paraan para maitago ang kanyang mga sugat, at napagtanto na kailangan kong buhatin siya sa kanyang mga balikat, at iuntog ang kanyang ulo sa isang frame ng pinto - hindi sapat na matigas para mabali ang balat,

ngunit sapat na mahirap upang mataranta at takutin siya. Ako ang pinakamatagumpay na tao sa buong mundo, at mapapahamak ako ng Diyos kung lalaban niya ang aking kalooban, lahat, bawat breadcrumb na inilagay ko sa lupa upang akayin siya sa isang mas mahusay na lugar, siya ay may utang na loob sa akin ng pagsunod - o kahit na lantad na pagsuway, paghihimagsik, isang bagay!

Noong gabing iyon, ang pag-untog ng kanyang ulo sa frame ng pinto, ang pinakamahirap na pagpipigil sa sarili na kinailangan kong makabisado. Sa totoo lang, gusto ko siyang gilingin - ako ay natapakan, o naitulak, sa Lumang Tipan, kung saan binasag ng mga patriyarka ang nag-aalangan gamit ang mga tapyas ng bato at lumilipad na balbas.

At gusto ko ang lumang mundo na iyon kung saan ang mga tuta ay maaaring malunod at ang mga bata ay itatama nang walang hangal na grupo ng mga bored at hyper-sentimental na pakiramdam-bots na sumisigaw ng kanilang pathological na pakikiramay para sa sinumang underdog na inaalagaan nilang imbentuhin.

Nais kong hawakan ang kanyang mga putol na piraso bilang isang halimbawa sa akin, sa aking iba pang mga anak - sa aking asawa, siyempre!

– at sa mundo, na kung wala kang kapangyarihang gawin ito, ano ang silbi ng pagkakaroon ng kapangyarihan?

Napapikit si Jake sa aking mga kamay, at tila bumigat pa - kinailangan kong kagatin ang aking pisngi, basagin ang dugo, upang mapabagal at matigil ang aking mga kamay na nanginginig.

Hinila ko siya palapit sa akin - nakaramdam pa rin ako ng galit at poot - at hinaplos ang likod ng kanyang ulo - sa palagay ko ay naramdaman niya na ito ay magiliw, sa kanyang pagkatulala - ngunit tinitingnan ko lang kung may dugo, kung may sirang balat at bumubula ang utak.

Hindi siya umiyak. ibibigay ko sa kanya yan.

Pahina 327 ng 404

At ang mga lihim sa gabi na nagbubuklod sa mag-ama - magulang at anak - ay sumalubong sa amin na parang yakap ng isang mangkukulam. Alam na niya ngayon na kaya niya akong itaboy sa desperasyon, at alam ko – ano ang alam ko?

Alam kong galit siya sa akin.

Dinilaan ko ang loob ng aking basag at duguang pisngi, at inikot din sa aking isipan ang ilang kaalaman sa pagkamuhi sa akin ng aking anak.

Mabuti mabuti...

Alam kong mayroon akong isang anak na sapat na bulag upang mahal in ako - ang pagkakaroon ng isang gising na sapat na galit sa akin ay hindi malaking problema - sa katunayan, ang mga haters ay ganap na tinukoy ang aking karera sa politika. Ang lahat ng bumoto para sa iyo ay tinutugma ng isang taong napopoot sa iyo - ang buong punto ay itakda sila laban sa isa't isa.

Napunta ako sa dalawang bata na nagkagusto sa akin, at isang bata na nakakakilala sa akin - kilala ako nang lubusan - at kinasusuklaman ang aking lakas ng loob.

Ngunit hindi na niya muling sinubukang tumakas. Siya ay hindi kailanman naging walang malasakit muli.

Lumaki siya sa pagkapoot - bilang object ng kanyang poot, mayroon akong halaga sa kanya magpakailanman. Kabanata 38

Hindi ako nakatulog ng maayos – kadalasan ay isang senyales na may naninira sa aking pansariling interes – kaya medyo dumidilim ang aking paningin nang dumating si Cornelius kinaumagahan.

"Gusto mo bang kumain ng almusal?"

pumikit ako. "I think so – I'm not actually sure if I can roam around without an – escort, mula sa – awtoridad, o anuman."

Napangiti si Cornelius. "Well, wala kang contract presence dito, kaya wala ka talagang magawa. Wala kang paraan para magbayad ng kahit ano, wala ka talagang karapatang gumamit ng pribadong pag-aari ng ibang tao – at siyempre lahat ng bagay dito ay pribadong pag-aari, mga bangketa, mga kalsada, pangalanan mo ito."

"Ano nga ulit? Wala bang – mga pampublikong espasyo?"

"Walang pampubliko. Walang gobyerno, siyempre - ito ay isang impiyerno ng isang mindset upang baguhin, ngunit para sa halos lahat ng kasaysayan ng tao, mayroon kaming mga alipin, ngunit nagawa mong mabuhay sa isang lipunan na walang pang-aalipin, tama ba? Ito ay isa pang pag-unlad."

"Kaya - paano ako - lilipat?"

Pahina 328 ng 404

"Ikaw ang aking bisita. Parang turista. Sa mga kontrata ko."

Napangiti ako bigla. "So ikaw ang – responsable sa ginagawa ko? mananagot?"

Tumango si Cornelius. "Pero wala kang gagawing katangahan. Mayroon kang malaking pagsubok na paparating."

Nabura ang elevated mood ko. "I still don't know what the hell – what that means, really. At hindi ko alam kung ano ang dapat kong maging - sisingilin. Paulit-ulit kong iniisip ang tungkol sa mga pagsubok sa Nuremberg, ngunit hindi ako nagpatakbo ng anumang mapapahamak na genocide o sumalakay sa kalahati ng mundo o..."

"Iniisip mo ang medikal na eksperimento..." Nagkibit-balikat ako ng mahigpit. "Ito ay isang pandemya."

Huminto siya, saka nagkibit balikat din. "Ang totoo, hindi ko alam kung ano ang kakasuhan mo."

"Kung gayon ay maliwanag na maaaring hindi ako sisingilin sa lahat..."

Kinagat ni Cornelius ang kanyang mga labi at iniangat ang kanyang ulo. "Hindi ako magtatagal para diyan. Hindi ko alam kung ano mismo ang kanilang iniisip, ngunit makikipag-usap sila sa akin kapag handa na sila. Anyway, nagiging masungit ako kung magtatapos ako ng higit sa siyamnapung minuto sa pagitan ng pagkain, kaya lumipat tayo."

Pinirmahan ni Cornelius ang aking day pass sa front reception, at lumabas kami sa pasukan – at kakaiba sa akin, na tumingin sa harapan ng isang

gusali, at hindi nakikita ang anumang mga kalsada o daanan o mga paradahan o sasakyan. Ang lahat ay tila - hindi kumpleto. Sa palagay ko, ang mga kalsada ay palaging ginagawa bago ang mga gusali. Ito ay tulad ng pag-alis sa hideout ng helicopter ng ilang drug lord sa kalaliman ng gubat.

"Dapat magmukhang ibang-iba," sabi ni Cornelius. "Hindi ko maisip."

"Nagugulo ako sa pagitan ng paghiling na ipaliwanag mo ang lahat, at sinusubukan kong malaman ito para sa aking sarili."

"Ito ay magagandang problema na dapat magkaroon, kaugnay ng pagkamatay 500 taon na ang nakalilipas."

Tatango na sana ako, ngunit nakaramdam ako ng matinding pangininginig - isang pakiramdam na maaaring hindi siya tama...

Sinabi ni Cornelius: "Tumawag ako ng taksi, tatagal ito ng ilang minuto."

"Bigyan mo ako ng - orbital view, iyon ang sinasabi ng aking Kalihim ng Depensa."

"Sige," sabi ni Cornelius. "Mayroon kaming ilan - hindi eksakto sa mga lungsod, ngunit sa mga lugar sa downtown, kung saan ang mga tao ay gustong manirahan malapit sa isa't isa, at ang aksyon - pagsasayaw, pakikipag-date, mga ganoong uri ng 'kabataan.' Ang mga negosyo ay halos desentralisado, ang mga tao ay halos nagtatrabaho, bagaman na nagbabago, tila, bawat dalawang taon -

ang ilang henyo ay kasama ng ideya na ang pagtatrabaho nang harapan ay ang paraan upang pumunta, kaya lahat ay nagsasama-sama - pagkatapos ay may ibang inspirasyon ng desentralisasyon, kaya ang mga tao ay nagkalat muli - ito ay tulad ng

kakaibang tibok ng puso sa ekonomiya, ang mga tao ay hindi maaaring ipagpalagay ko ang kanilang mga isip - o mahilig kami sa iba't-ibang, at ang ganoong uri ng pagpapaliwanag nito. Sa ngayon, tayo ay nasa desentralisadong yugto – kahit para sa trabaho. Makukuha ng mga tao ang kahit anong gusto nilang kainin sa bahay, ngunit karamihan sa mga tao ay gustong mag-congregate sa lipunan, kaya ang mga restaurant ay

Pahina 329 ng 404

sikat na sikat. Gustung-gusto ng mga tao ang pag-uusap – nakikipagkumpitensya sila para sa mga karanasan, mga insight, mmm -

pagkukuwento. Ang mga taong 'extreme sports' ay nakakakuha ng maraming atensyon - ang ilang mga tao ay gustong maging magaspang, primitive, walang komunikasyon o backup. I guess that is another kind of heartbeat of the species – we are sophisticated, so technological, that there is always this 'back to the land' dirty-fingernails nature cult naturalist movement. Ngunit ang kanilang mga anak ay tila laging nangangati, at bumabalik kaagad. Napakaraming eksperimento, maaari mong mahanap ang halos kahit ano dito – may mga taong sumusubok na gawin ang bagay na komunista, mamuhay nang pareho, ibinabahagi ang lahat ng bagay, magpalaki ng mga bata sa isang sama-sama – ngunit karamihan sila ay natanggal sa sistema ng kontrata, dahil – well , may dahilan kung bakit nagsisimula din ang Cataclysms sa a

‘C.’”

Maaari kong sabihin na siya ay nagbabawas ng isang pahiwatig, nakikita kung gusto kong malaman ang higit pa, ngunit mas taimtim kong hindi. Kung bibigyan ako ng pagpipilian sa pagitan ng pag-alam tungkol sa mga Cataclysm na ito, at pagbalik sa pagtulog - o kahit na itinapon sa isang bangin - tatanggihan ko ang kaalaman.

Habang papunta sa amin ang puting lumulutang na taxi, sinabi ni Cornelius: "Ito ay isang magandang buhay, huwag magkamali." Huminga siya ng malalim at bumuntong hininga. “Ang sangkatauhan – mabuti, hindi natin talaga alam kung ano ang pakiramdam ng mamuhay sa isang napapanatiling sistema – palaging may nalalapit na sakuna – kapaligiran, nuklear - digmaan sa kabuuan - utang, hindi napopondohang pananagutan, demograpikong sakuna – hindi ko alam kung paano ginawa ito ng mga tao, nabubuhay sa talim ng kutsilyo sa buong buhay nila, hindi alam kung paano mabubuhay ang kanilang mga anak - o kahit na gagawin nila. Maniningil mula sa iba't

ibang lugar sa buong mundo, pagtakas sa kawalan ng katarungan at paniniil, pagmamakaawa para sa ilang taon ng lumilipas at kumukupas na kalayaan - ito ay isang nasusunog na zoo, mga hayop ay nakulong, nabaliw, kinakain ang isa't isa, ang kanilang sariling mga supling..."

Nanalangin ako na si Cornelius ay nagsasalita lamang ng alegorya. "Ayokong malaman ang tungkol sa Cataclysms."

Siya ay napabuntong hininga. "Huwag kang sisihin. Ngunit maaaring kailanganin mong matuto, depende sa mga singil."

Ang malawak na puting taxi ay tumira sa ibabaw lamang ng lupa, at sumakay ako sa malawak na upuan na tila isang puting-hugasang set ng mga bangko mula sa isang bagong simbahan.

"Medyo relihiyoso," sabi ko.

"Mayroon kaming mas relihiyosong lipunan kaysa sa dati mo," sabi ni Cornelius. Na-curious ako, pero tumanggi siyang magpaliwanag, at hindi ako magpapakababa para magtanong.

Nagsalita si Cornelius ng isang pangalan - isang destinasyon sa palagay ko - at ang sky-taxi ay bumangon mula sa lupa na may nakakatakot at nakakaligalig na kawalan ng tunog at hangin. Napagtanto ko sa isang simula na ang lahat ng aking paggalaw - sa aking nakaraang buhay

– ay malakas sa isang paraan. Mga kotse, tren, eroplano lalo na – maging ang mga bangka, na may slop ng alon at lakas ng makina. Ang mga yabag ng aking paglalakad, ang bahagyang tunog ng hangin sa aking tainga - ngunit ang mode ng transportasyon na ito ay ganap na tahimik. Gumagalaw ako - at napakabilis din - ngunit ang lahat ay tahimik na parang nakaupo ako sa aking cottage sa isang perpektong tahimik na araw.

Muli, tumanggi akong magkomento. Palagi kong kinasusuklaman ang hitsura ng isang turista. Sa tuwing bibisita ako sa ilang bagong lokasyon, hihilingin kong ipaaral ako ng aking mga tauhan sa iba't ibang lokal na detalye.

"Malayo ang restaurant," sabi ni Cornelius, sinusubukang i-settle ang kanyang bulk sa isang pew.

"Dahil kailangan natin ng lihim," sabi ko.

Tinapik ni Cornelius ang kanyang hintuturo sa kanyang templo. "Matalinong tao."

Iminuwestra ko ang mga flying pews. "Kaya sinasabi mo - ito ay talagang mas mabilis?"

Ngumiti siya at tumango.

"Paano ang iyong - mga elektronikong aparato?" Itinanong ko.

Tumawa si Cornelius. "Paumanhin, hindi nakakatawa, ngunit walang tagagawa na makakaligtas ng limang minuto kung sila ay sumilip, kami ay ganap na ligtas sa ganoong paraan. Kaya..."

"Ito ay dapat na napakaseryoso."

"Hindi ko - magaling ako sa mga salita, ngunit hindi ko talaga alam kung paano magtanong." Sinamaan ko siya ng tingin, tinatanggihan ko siya. Sinabi ni Cornelio: "Ano ang maaari nilang isingil sa iyo?"

Tawa ako ng tawa, nanunuya. "Paano ko malalaman?" "Halika, sigurado akong nabasa mo ang polyeto."

"So?" Umigting ang panga ko. "Ang lahat ng ito ay isang - palabas na pagsubok. Scapegoating 101. Kailangan mong bigyang-katwiran ang iyong mundo, kaya inaatake mo ang akin - kahit na ang mundo ko ang pundasyon para sa iyo." Tumayo ako, medyo naduduwal dahil sa tahimik na pag-slide ng mga tanawing dumaraan. "Ito ay lahat ng kabuuang toro. Ang isang lipunang tumitingin sa likuran ay palaging nag-crash! Bakit ka nahuhumaling sa – ang aking mga desisyon, sa aking mundo, sa aking mga pamantayan, sa aking mga batas, mula 500 taon na ang nakakaraan? Binuhay mo ako, salamat - kumbaga - ngunit para saan? Para iparada ako bilang isang – isang totem, isang voodoo doll ng mga nakaraang kasalanan? Sa tingin mo ako ay isang may-ari ng alipin, isang masamang tao - kung gayon bakit ako bubuhayin muli? Namatay si Hesus para sa iyong mga kasalanan, sa palagay ko ay binuhay mo ako upang ako ay mapatay para sa akin. At nanalangin ako, noong araw, hindi ko alam kung ano ang ibig mong

sabihin kapag sinabi mong mas relihiyoso ang iyong lipunan, ngunit nanalangin ako, habang nakaluhod, gabi-gabi.

– umaga din minsan – at ang patnubay na nakuha ko – tila ako ay nasa tamang landas, na ako ay – ginagamit ang aking kapangyarihan para sa kabutihan, dahil tiyak na sa pagsikat ng araw ang lahat ng iba pang mga asshole na sinusubukang agawin ang singsing ay tapos na. kakila-kilabot na mga bagay sa mundo – alam kong pinag-uusapan mo ang tungkol sa mga Cataclysm na ito, at ang kanilang relasyon sa – ang aking anak – ngunit hindi ako ito, pumunta at hukayin siya at patakbuhan ang iyong mahiwagang kuryente sa kanyang – puso, at itapon siya sa funeral pyre ng ang galit mo, ayoko – I genuinely don't care at this point. Mukhang isang mabuting tao ka, huwag mo akong mali, natutuwa akong narito, kahit na ayaw ko sa mensahe - ngunit ano ang dapat kong gawin? Pinamunuan ko ang isang malayang bansa, hindi ko binaril o ikinulong ang aking mga kalaban sa pulitika, mayroon kaming malayang pananalita, pagmamay-ari ng baril, pribadong pag-aari, isang medyo functional na sistema ng hukuman – ano ang gagawin mo kung binuhay mo ang ilang tinpot na diktador na singsing sa ilong mula sa Africa? Para sa ilang kadahilanan pakiramdam ko ligtas ako mula sa pagiging tinatawag na a

'racist' ngayon... Ngunit ako ang pinakamabait na pinuno ng pinakamalayang bansa sa mundo, at ikaw ay

Pahina 331 ng 404

pupunta lang – itapon ako sa ilang pampublikong kulungan at hampasin ako ng mga latigo na naimbento matagal na pagkatapos ng aking kamatayan? Ito ay higit sa katawa-tawa! I'm not gonna say na naisip ko talaga kung ano ang magiging pakiramdam ng paggising ko – ako lang – sinusubukang tumalikod at tumalikod sa grim reaper sa mga huling linggong iyon, ayusin ang lahat bago niya ako makuha, medyo magulo ang mga bagay. At sa palagay ko naisip ko na magigising ako sa ilang Star Trek universe at magbibigay ng mga lektura tungkol sa nakaraan at magiging...” Nahuli ang boses ko, na kinaiinisan ko, dahil nagtraydor ito ng awa sa sarili. “...iginagalang, pinahahalagahan – Ibig kong sabihin, kung si George Washington ay nagulat na muli sa buhay, siya ay naging isang milagro-tao. Oo, ang mga baliw ay nagalit sa kanya tungkol sa pang-aalipin, ngunit - siya ay magiging headline sa bawat pulitikal na kumperensya mula rito hanggang sa kawalang-hanggan...”

Hindi ito makatarungan!

Pumikit ako bago kumawala sa lalamunan ko ang mga duwag na salita. Napatingin sa akin si Cornelius.

"Ayokong makagambala," sabi niya.

Sinubukan kong tumawa. "Nawawala ako sa oras, nakatayo na may sakit sa isang lumulutang na simbahan, nagkukumpisal ng aking mga kasalanan sa isang - pari ng bagong mundo. Kung hindi ka makikialam, magsasalita ako hanggang sa magdilim ang araw!"

Huminto siya nang maingat. "Nalaman ko na kapag napuno ako ng mga salita, nakakatulong ang pagdurugo sa kanila."

Pabalik-balik ang lakad ko. Ang sahig ay kasing solid ng granite. "Ano bang nagawa kong mali? Sa anong pamantayan?"

Ibigay kay Cesar... Nagsaksi ba ako ng kasinungalingan? Oo. Si Hesus ay perpekto, ako ay mortal. Pinatay ko ba?" huminto ako.

"Nagsimula ka ng digmaan."

"Ibinigay ko ang salita, ngunit ang salita ay hindi akin." Huminto ako - ang seguridad ay nakatanim sa loob ko na parang imposibleng magpatuloy. "Wala kang clearance," sabi ko sa wakas.

"Hindi ko nais na ipaalala sa iyo ang Nuremberg, ngunit kapag bumagsak ang gobyerno, ganoon din ang seguridad nito. Pagkatapos ng pang-aalipin, ang mga kontrata ng alipin ay hindi wasto."

"Ako ay isang Nazi at may-ari ng alipin!" sabi ko na may matinding kawalan ng pag-asa. "Sa palagay ko hindi ko kaya - tumalon mula sa mapahamak na bagay na ito."

Huminto si Cornelius. "Ang asawa ko ay isang psychologist; mas magaling siya dito - ngunit ginagawa ko ang mga paghahambing na ito upang maunawaan mo ang - laki ng mga pagbabago sa moral. Isipin kung gaano kalaki ang naging hindi katanggap-tanggap sa iyong sariling buhay - kung gaano kalaki ang pagbabago sa etika. At kung ano ang naging katanggap-tanggap. 500 years ang pinag-uusapan natin."

"Kung gayon, paano mo ako mahuhusgahan?"

"Hindi ka namin hinuhusgahan, iyon ang esensya ng batas."

Napaupo ako ng mabigat at ipinatong ang ulo ko sa mga kamay ko. "Pakiusap, Diyos, huwag mo nang paikutin pa at sabihin sa akin ng malinaw."

Pahina 332 ng 404

"Hindi ka namin hinuhusgahan," pantay na sabi ni Cornelius. "Husgahan mo ang sarili mo." "Kung sa tingin mo ay may ginagawa kang malinaw, ikaw ay tinanggal." Tumayo si Cornelius sa ibabaw ko at marahang ipinatong ang kamay niya sa balikat ko. "Hindi namin hinuhusgahan ang isang tao ayon sa anumang pamantayan maliban sa kanyang sarili. Ang pagtatanggol sa kabaliwan ay nagreresulta mula sa isang tao na hindi lumalabag sa alinman sa kanyang sariling mga pamantayan, dahil siya ay nawala sa kanyang isip. Pinangunahan mo ang mga paghatol ng kasaysayan, sa iyong bansa.

Ang mga estatwa ay pinutol, ang mga nakalipas na lalaki - at babae - ay pinatulan, sinumpa at hinatulan. Bumalik ka sa maraming siglo, naghukay ng mga reputasyon at pinaalis ang mga ito sa pampublikong plaza. Kung nagawa mong buhayin si George Washington, gaya ng sinasabi mo, hinabol sana siya sa mga lansangan kasama ang

pitchfork. Thomas Jefferson, Benjamin Franklin – lahat ng Founding Fathers – lahat ay hinuhusgahan ng mga kontemporaryong pamantayan, at natagpuang masama. Pinamunuan mo ang isang kultura na inilapat ang kasalukuyang mga pamantayang moral nito sa mga taong namatay sa loob ng maraming siglo. Hindi mo kailanman tinutulan iyon!"

"Ako ba ay hahatulan ng pangkalahatang kultura? Ang tenor ng iyong mga oras ay napapansin ko bilang lubos na indibidwalistiko -

ano ang lahat ng kolektibistang paghatol na ito?"

"Nagsagawa ka ng mga talumpati pabor dito - pagtutuos, tinawag mo ito. Sinalungat mo ang mga gustong protektahan ang mga makasaysayang estatwa – nagsinungaling ka tungkol sa kanila, tinawag silang 'racists.' Nagsalita ka ng pabor sa mga pagbabayad para sa pang-aalipin..."

tumawa ako ng malakas. "Gusto mong malaman ang totoo?" Tinuro ko ang dibdib niya. "Wala kang mga ito - mga jackal -

tumatakbo sa iyong lipunan na sinisira ang lahat ng hindi sumasang-ayon sa kanila, ang mga baliw na may mga barrels ng tinta at ang pinakamalaking megaphone sa planeta. Kinailangan kong mahalal – iyon ang trabaho ko, at nabubuhay lang kami dahil ginagawa ng tangang lumulutang na pew-box ang trabaho nito – at oo, may mga bagay na kailangan mong sabihin para mahalal, sa palagay ko dito Ken at Barbie perpektong mundo hindi mo kailangang gumawa ng mga ganitong uri ng kompromiso, ngunit ginawa ko!” Tumalon ako, winawagayway ang aking mga kamay sa sobrang inis. “May mamamahala – oo, ako iyon, at gumawa ako – mga moral na kompromiso para makarating doon, kung gusto mo – ngunit hinuhusgahan mo ako habang nabubuhay dito – surreal na lumulutang na cruise ship – habang sinusubukan kong makaligtas sa isang bagyo sa isang schooner, kinakailangang itapon ang mga bagay sa dagat - at tatawagin mo lang akong aksayado at walang kakayahan. Subukan natin ang isang maliit na eksperimento, sa ating isipan. Isipin na bumalik ka sa akin, reverse-time, 500 taon - hindi, higit pa, noong nangangampanya ako - at sasabihin mo sa akin kung ano ang dapat kong gawin. Sasabihin mo ba sa akin na sabihin ang totoo sa lahat? Ano ang ibig sabihin nito? At mayroon kaming ilan sa mga taong iyon - tulungan sila ng Diyos, napunta sila sa stratosphere sa social media - oo, sinabi nila ang totoo. Sinabi namin sa kanila na magkaroon ng tapat na pag-uusap tungkol sa mga kontrobersyal na isyu, at kinuha nila ang pain at sinubukan, at nakuha nila ang nuked mula sa social landscape. Inilabas nila ang – agham ng mga pagkakaiba sa kasarian, at nawasak. Isipin na sinusubukan mong pag-usapan ang tungkol sa pambansang utang - at ang

kailangang bayaran ito – sa isang debate! Ang paksa ay hindi kailanman itinaas, ito ay magiging - hindi maiisip! Sasabihin mo lang sa akin - ano, magsalita ng totoo, tugisin sa pampublikong buhay, hayaan ang mga sinungaling ang pumalit! Dalhin mo ako sa iyong mundo, mukhang mali, walang kakayahan, imoral. Ngunit kung pupunta ka sa aking mundo, ikaw ay - hindi epektibo, katawa-tawa - magpakamatay.”

Sinabi ni Cornelio: “Ang digmaan.”

Pahina 333 ng 404

Lumaki ang pagkahilo ko. "Lahat ng tao ay tumitingin sa Pangulo na parang pinagdadaan niya ang mundo, isang napakalaking bagay. Pero isa lang akong lalaki na may mga bumubulong sa tenga ko. Lahat ng tao ay bumoto para sa akin, ngunit hindi nila ako ibinoboto – binoto nila ang aking mga tagapayo – at oo, nakikita ko ito, sasabihin mong responsable ako sa pagpili ng aking mga tagapayo – ngunit hindi ako Diyos, ako' m not omniscient – paano ko dapat piliin ang mga tamang tagapayo? Ang

aking tagapayo sa agham - hindi ako isang siyentipiko! Hindi ako isang ekonomista, hindi isang doktor, hindi isang - militar na tao. Sa totoo lang wala akong ideya - kalahati ng oras - kung ano ang pinag-uusapan ng mga tao, at sa Diyos ay mas mabuting huwag mong sabihin ito kahit kanino! Tumango ako ng husto, at nagkunwaring nag-take notes – doodles lang talaga, minsan. 'Oh, Mr. President, kailangan ka namin sa situation room, Defcon three, sit-rep post-hate!' At sinabi ng mga sundalong 'labanan,'

"Hindi dahil nilusob mo ang isang bansa," malumanay na sabi ni Cornelius. "Maaaring mabuhay iyon. Ang tanong ay: tinanggap mo ba ang pamantayang iyon para sa ibang mga bansa? Maaari bang i-claim ng ibang mga bansa ang isang pag-atake ng kemikal, at gamitin ito bilang isang katwiran sa

lusubin? Kung hindi - kung tinutulan mo iyon - pagkatapos ay mahahanap kang nagkasala, ayon sa iyong sariling mga pamantayan."

"Nasaan ako?" Bumulong ako.

Maamo at malungkot ang mga mata ni Cornelius. "Sa mga ulap, pagkatapos ng iyong pagkabuhay na mag-uli, sa isang bangko, na hinuhusgahan ako ay natatakot."

"Talagang hindi ko maintindihan kung ano ang nangyayari – ito ang kakaibang brain magic voodoo na nangyayari sa iyo, napasailalim ako sa batas na ipinataw ko – nagbayad ako ng aking mga buwis at hindi nagmamadali at hindi kailanman sumakal ng palaboy, bakit mo sinusubukan para pagtripan ako ng mga salita? Ang kabilang buhay ba ay isang kakaibang sadistikong web ng mga salita, isang kalituhan na walang hahantong maliban sa pang-aabuso sa sarili?"

Talagang kinasusuklaman ko ang huling dalawang salitang iyon, at nag-aagawan ng ibang sasabihin, para ilibing sila, para pagtakpan, ngunit walang pumasok sa isip ko. Ipinikit ko ang aking mga mata, ngunit dumaan pa rin ang umaagos na ulap.

"Ang kasaysayan ng moralidad ay parehong napakasalimuot, at napakasimple," sabi ni Cornelius. "Sa madaling salita, ang moralidad ay inimbento ng mga namumuno para kontrolin ang masa. Kung lahat ay magnanakaw, walang dapat magnakaw. Ang pinakamahuhusay na magnanakaw ay nakumbinsi ang ibang tao na ang pagnanakaw ay mali – hindi dahil ang magnanakaw ay naniniwala na ang pagnanakaw ay mali, siyempre, ngunit dahil gusto niyang bawasan ang kanyang kumpetisyon.

"Wala akong ninakaw sa buhay ko! At huwag mo akong pasimulan sa mga halalan, wala sa mga iyon ang napatunayan sa korte ng batas."

Pahina 334 ng 404

“Buweno, ang mga korte noong panahon mo ay tumanggi na makinig sa ebidensya, kaya hindi ako sigurado kung gaano kahalaga iyon – ngunit hindi ako naririto para lituhin ang mga siglong gulang na halalan, kundi para ipaliwanag sa iyo ang moral na pamantayan na gagawin mo. hahatulan ng.”

Tumayo ako ng matangkad. "Natutuwa akong masuri."

Ngumiti si Cornelius, at nakita ko ang pag-iisip sa kanyang mga mata - Sinasabi ng lahat na, sa simula...

"Ang moralidad ba ay unibersal?"

Nagkibit balikat ako. “Depende iyan kung paano mo ito ide-define. Malinaw na hindi, kung ito ay mga paniniwala sa kultura.”

"Ngunit maraming mga paniniwala sa kultura na walang kinalaman sa moralidad - sayaw at musika, halimbawa. Relihiyoso ka ba?"

tumango ako. "Lalo pa ngayon na lumulutang ako sa mga ulap na nagsasalita tungkol sa etika."

Napangiti si Cornelius. “Charismatic...” Muli, naramdaman kong nababasa ko ang kanyang mga iniisip – ang kanyang mga hindi sinasabing salita – hanggang sa wakas... “Pinalawak ni Jesus ang moralidad ng tribo tungo sa pagiging pandaigdigan – ang kanyang mga tuntunin ay inilapat sa mga Kristiyano at hindi Kristiyano. Ikaw ay isang Kristiyano?”

"Ako, kahit na may depekto siyempre."

“Huwag kang magnakaw ay isang unibersal na utos. Pati na rin sa pagpatay. Ang mga ito ay hindi lamang - mga paniniwala sa kultura, tama?”

tumango ako. Talagang kakaiba akong nag-enjoy dito. "Ang mga pinuno ba ay hindi kasama sa unibersal na moralidad?"

Nag-alinlangan ako, nakaramdam ako ng pag-alog sa siguradong paa sa ibaba ko. "Hindi." "Ngunit ikaw noon."

“Paano kaya? Ang mga pangulo ay madalas na may pananagutan.”

Maingat na huminto si Cornelius. “Naiintindihan mo na ipinapaliwanag ko lang ang legal at moral na balangkas na iyong isasailalim. Hindi lahat ng ito ay sarili kong mga opinyon o argumento.”

"Tagapagtanggol ng diyablo, siyempre."

"Sandali," sabi ni Cornelius, habang ang mga skypews ay lumulubog - nasasabi ko lamang mula sa nakapalibot na tanawin, dahil walang pakiramdam ng aktwal na paggalaw. A

mababang kayumangging gusali - ganap na gawa sa kahoy - nakahiga sa pinakadulo ng mga tuktok na sanga ng isang higanteng puno.

"Ang ganda ng lugar na ito," sabi ni Cornelius, humakbang sa rehas. "Kung kailangan mong mabuhay muli para sa araw ng paghuhukom, hindi bababa sa makakakuha ka ng isang kamangha-manghang pagkain."

Pahina 335 ng 404

"Hindi sa huli, sana," bulong ko.

Bumaba kami ng taxi, papunta sa isang sapot ng gagamba ng maliliit na sanga, isang landas patungo sa pasukan. Napalunok ako, humakbang ako pasulong – alam kong hindi ako mahuhulog, ngunit iba ang hiyaw ng aking sentido.

Sumalubong sa amin ang isang matandang babae na mataas ang pisngi at puting buhok.

“Cornelius!” masigla niyang bulalas, bago ako sumulyap sa akin. Nanlamig ang mga mata niya, at tumango siya ng walang tigil. "Ginoo. President," sabi niya.

Sinabi ni Cornelius: "Ito si Mavis, dati siyang inhinyero, nagretiro na siya, at pinarangalan ang mundo sa lugar na ito."

Napangiti si Mavis. "Ang pagpapatakbo ng isang restawran ay higit na trabaho kaysa sa engineering, kaya hindi ko eksaktong sasabihin na mayroon ako

'retirado.'"

Masiglang tumango si Cornelius. "Naninindigan akong naitama."

Hinawakan niya ang pisngi nito sa kakaibang intimate na kilos. "Sasabihin mo ang lahat para makakuha ng pagkain."

"Patuloy akong tumayo na naitama."

"Buweno, pasok ka," sabi ni Mavis, na inakay kami sa restaurant - ang sapot ng gagamba ng mga sanga ay nagpatuloy, at ang mga upuan at mesa ay tila lahat ay lumaki mula sa tuktok ng mga sanga ng puno sa ibaba - ito ay kakaibang pakiramdam na parang isang sanggol na puno sa sinapupunan ng kanyang ina na may ugat na kahoy.

"Gumagamit siya ng mga server ng tao, naisip ko na ito ay higit pa - makikilala mo."

Umiling si Mavis. "Hindi na, nagpakasal ang anak ko, naligaw ang anak ko sa VR. Bumalik kami sa mga makina, natatakot ako."

"Maaari mo bang itakda ang mga ito sa tao?" "Syempre."

Nawala si Mavis sa likod ng isang makapal na bakod sa aming kanan. Nakaupo kami ni Cornelius sa mga tuod ng puno sa magkabilang dulo ng isang higanteng flat mottled gray mushroom.

"Hindi ka maniniwala dito," sabi ni Cornelius.

Nataranta, muli kong inisip kung nabaliw na ba ako, at ang lahat ng ito ay ang utak ko na namamatay sa mortal ecstasy.

"Hindi ako sigurado na naniniwala ako - alinman sa mga ito." "Maiintindihan."

Isang kabataang babae – na mahinang nagpaalala sa akin ng naiinip na attendant sa petting zoo - ang lumapit sa aming mushroom table. Binuksan niya ang isang silver case, at sa loob ay dalawang maliit na piraso ng papel.

Pahina 336 ng 404

"Pakisabi sa akin na hindi ito tanghalian," sabi ko. "Nasaan ang menu?"

"Ikaw ang menu," nakangiting sagot ni Cornelius. Kinuha niya ang isa sa mga piraso ng papel at idinikit sa kanyang dila. Tawang-tuwa itong huni.

Ganoon din ang ginawa ko – nagkaroon ng bahagyang pag-urong sa aking dila, at bigla kong naalala ang mga shrimp chips mula sa isang lokal na Thai restaurant na nakahawak sa aking dila, na nakabaon sa loob ng ilang siglo.

Sinabi ng babae: "Sinasuri nito ang iyong dila, inaalam kung aling mga lasa ang higit na magpapasaya sa iyo, at iyan ang ginagawa namin!"

Ngumuso ako, ibinalik ang papel sa silver box. "Kaya - nakakakuha lang ako ng perpektong lasa?"

Napaangat ang ulo ng waitress. "Hindi - ang texture ay isang mahalagang bahagi ng kasiyahan sa pagluluto." Napatingin siya sa papel. "Magsisimula na ang shrimp chips."

Napakurap-kurap ako, saka tinitigan si Cornelius na may pag-aakusa. "Akala ko ba sinabi mo na may privacy ako, nababasa ba nila ang nasa isip ko?"

"Naku - sumusukat ito ng laway, at malamang na naisip mo ang mga shrimp chips - lahat ng ito ay napaka-espesipiko, lahat ay masyadong teknikal, ngunit sino ang nagmamalasakit? Ito ay banal!"

"Heavenly..." mapait na ungol ko. "Kung ang lugar na ito ay gayon - tulad ng paraiso - bakit tayo nag-iisa?"

"Para sa privacy," simpleng sabi ni Cornelius. "Daan-daang milyong tao ang gustong makita ka, inireserba ko ang lugar."

Tumawa ako. "Kakaiba pa rin ang nasa mga lugar na walang seguridad, walang Secret Service."

Tumango si Cornelius, walang sinabi.

Ang tiyan ng waitress ay nagsimulang gumawa ng bahagyang paggiling, ngunit itinaas ni Cornelius ang kanyang kamay.

"Hindi, hindi - buong tao mangyaring."

Tumigil ang paggiling, at naglakad siya pabalik sa likod ng higanteng bakod.

Isang ulap ng matingkad na kulay na mga ibon ang biglang sumabog at umupo sa maze ng mga sanga sa itaas. Huni sila ng malumanay na musika.

"Noong bata pa ang anak ko," sabi ko, habang nakatingin sa paligid, "patuloy siya tungkol sa uri ng restaurant na gagawin niya - kapag siya ay lumaki. Mayroon itong mga gubat at – palaruan – at naaalala ko na sasabihin niya sa akin ang lahat ng tungkol sa mga ibon na makikita sa restaurant – at sinabi ko sa kanya na hindi siya maaaring magkaroon ng mga ibon doon, dahil ang mga ito ay – tumatae sa lahat ng mga customer, at ang pagkain."

Tinitigan niya ako. "Nagtataka ka kung totoo ba ang mga ito?"

Pahina 337 ng 404

Marahan akong tumango. "Palagay ko nahahirapan akong malaman kung ano ang ibig sabihin ng salita. Anong tunog na nanggaling sa waiter?"

Napangiti si Cornelius. "Naku, kaya niyang gawin ang pagkain sa kanyang tiyan, at lumalabas ito sa maliliit na jet pack – kung oorder ka ng spaghetti, masasabi nito ang iyong pangalan, gustong-gusto ito ng mga bata – ngunit hiniling ko sa kanya na maging 'full human,' na ang ibig sabihin ay na nagpapanggap siya na ang pagkain ay inihahanda sa kusina, at lumabas kasama nito sa mga plato.

napangiwi ako. "Oh aking tunay na Diyos, ang lahat ng ito ay napakabulok!"

Patuloy pa rin akong nalilito sa kawalan ng pagkakasala ng lahat. Dalubhasa ako sa paggatas at pagmimina ng pagkasumpungin ng tao, ngunit walang sinuman dito ang pabagu-bago - para akong isang baguhang troll sa isang advanced na forum ng kaalaman sa sarili.

Walang sinabi si Cornelius.

Napatingin ako sa mga maliliwanag na ibon, nagkukunwari at huni at paminsan-minsan ay tumutusok sa isa't isa. Tumahi sila, ngunit pinigilan ito ng ilang hindi nakikitang kalasag na mahulog.

Sabi ko: "Ito ang restaurant na pinangarap ng anak ko, at nakakakuha ako ng shrimp chips. Simulation ba ito?"

Sinabi ni Cornelius: "Iyon ba ay gagawin akong Morpheus?"

Naaalala ko ang aking panganay na anak na lalaki - ang pagtulo - na hinihiling na manood ako ng ilang pelikula tungkol sa isang masamang aktor na nagising sa isang uri ng kunwa na katotohanan. Naalala ko lang kasi halos wala siyang hinihingi. Nakatulog yata ako.

"Ito ay hindi isang simulation," sabi ni Cornelius. "Marami tayong pagkakatulad, hindi pangkaraniwan ang pinangarap ng anak mo. Ang tunay na simulation ay nagmula sa iyong mundo, mula sa media at sa tinatawag mong edukasyon – ang

fantasy na lahat tayo ay ibang-iba, labis na tutol, na dapat tayong lumaban na parang aso para sa libangan ng – kung sino man."

Dinala ng waitress ang aming pagkain sa malapad na umuusok na mga china plate. Humingi siya ng tawad kay Cornelius.

"Hindi ako maaaring maging ganap na makaluma, kailangan pa rin namin ang mga divider."

Tiningnan ko ang aking pagkain – ito ay pinaghalong Indian at Mexican, na may ilang spinach at cheese cube at mga gisantes.

Ang bawat lasa ay nahahati sa isang maliit na di-nakikitang espasyo, na para bang isang kutsilyo ang naglaslas sa pagitan nila, at ang agwat ay nagyelo sa oras.

"I'm so sorry, gusto mo ba ng alak?" tanong ni Cornelius. huminto ako.

Sinabi ni Cornelius: "Humihingi ako ng paumanhin, hindi ako umiinom, ngunit dapat kang maging malaya kung gusto mo."

"Sinisikap mo lang akong pagsamantalan," sagot ko.

Pahina 338 ng 404

Tumawa si Cornelius. "Tubig na lang."

Gamit ang gintong tinidor, kumagat ako sa spinach. Oh
Aking

Diyos!

Parang nabuhay ang dila ko sa lahat ng dimensyon, sa lahat ng lasa. Inaasahan ang aking reaksyon, inabot sa akin ni Cornelius ang isang napkin, na ginamit ko upang punasan ang labis na laway na sumalubong sa hindi kapani-paniwalang panlasa.

"Huwag kang magsalita, kumain ka lang," sabi niya, na para bang mayroon akong praktikal na pagpipilian sa sandaling ito.

Pagkatapos ng pagkain - na, hindi na kailangang sabihin, ay ganap na nasiyahan sa akin - Cornelius crossed kanyang mabibigat na mga binti.

"Karaniwan, pupunta kami para sa isang sunset sky-walk, ngunit marami kang - mga sensasyon ngayon, at marahil ay dapat kang umupo."

tumango ako.

Sinabi ni Cornelio: "Kumusta ang iyong katinuan?" Tinapik niya ang kanyang templo. "Okay ka lang ba?"

Bigla akong nakaramdam ng pagtulo ng luha, sa kaibuturan ng utak ko. Huminga ako ng malalim, hiniwalayan sila. Ang disyerto na araw ng aking tuyong pagtingin sa sarili ay sinunog sila kaagad.

"Buweno, Propesor, sapat na akong makabalik sa aming kursong undergraduate na pilosopiya 101, dahil malamang na huhusgahan ako ng mga akademya na hindi kailanman humawak ng kapangyarihang pampulitika."

Nakikita ko na malapit na niya akong itama - isang bagay tungkol sa paghatol sa sarili ko - ngunit pinigilan ang sarili.

Nang maglaon, sinabi niya: "Hindi ka napapailalim sa mga batas ng iyong panahon." ngumuso ako. "Bakit hindi?"

"Dahil maaari kang lumikha ng mga batas - epektibo, sa pamamagitan ng mga executive order, o sa pamamagitan ng Kongreso - na siyempre ay hindi nagawa ng mga mamamayan."

"Ang mga mamamayan ay lumikha ng mga batas sa pamamagitan ng pagboto sa mga pulitiko. Sigurado akong alam mo ito, kaya sigurado akong may sagot ka."

Pahina 339 ng 404

“Maaari bang magpataw ng buwis ang mga mamamayan? Maaari bang magsimula ng mga digmaan ang mga mamamayan, mag-draft ng mga sundalo, lumikha ng pera, ayusin ang mga rate ng interes, pumirma ng mga intergenerational na kontrata, pamahalaan

kalakalan, pilitin ang mga bata na matuto ng sarili nilang partikular – ideolohiya?”

"Oo," pantay kong sabi. “Diyos ko, gaano karaming kaalaman ang nawala noong – mga sakuna? Magagawa ng mga mamamayan ang lahat ng mga bagay na ito, sa pamamagitan ng kanilang mga inihalal na kinatawan.”

Dahan-dahang tumango si Cornelius.

Ipinagpatuloy ko: “At ganoon din dito. Mayroon kang mga ito – ano, mga DRO, na kumikilos sa ngalan ng kanilang mga customer. Wala kang mga tunggalian, wala kang mga pistola sa madaling araw, lahat ay tumatawag sa kanilang mga kinatawan, na kumikilos sa kanilang ngalan at nilulutas ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan. Ganoon din sa amin, walang gaanong nagbago, maliban na lang na makakain na ako sa panaginip ng namatay kong anak.”

Muli, walang sinabi si Cornelius. Naramdaman ko ang karaniwang udyok na tumalon at humakbang

– isang lumang ugali na nagbigay sa akin ng kalamangan sa taas – ngunit alam kong masyado akong maabala sa hindi tiyak na mga sapot ng gagamba ng mga sanga sa sahig, at ang bumubulusok na berdeng canopy sa ibaba.

"At marahil lahat ng tao dito ay naging perpekto, marahil lahat kayo ay mga anghel na hindi nagku-krus sa isa't isa, ngunit kailangan kong magtrabaho sa ibang-iba - luad. Nagmana ako - isang gulo, let's be frank, it's all behind us now. Hindi namin posibleng mabayaran ang aming mga bayarin, mayroon kaming halos \$200 trilyon sa hindi napundohan na mga pananagutan, mayroon kaming apat na henerasyon ng mga mahihirap na tao na hindi pa nakakaalam ng trabaho, mayroon kaming lahat ng mga baliw na ito sa sistemang pang-edukasyon na gustong magdulot ng nakakatakot na edukasyon sa sex sa mga bata, ngunit walang ideya kung paano naging batas ang isang panukalang batas! Ang mga sirang tao ay umaagos mula sa conveyor belt ng

isang baliw na kasaysayan nang mas mabilis kaysa sa maaari naming ayusin ang mga ito, mas mabilis kaysa sa maaari naming mahuli ang mga ito. Lahat ay humingi ng agarang solusyon, tumingin sa akin para lutasin ang lahat, parang..." Iminuwestra ko ang nagulat na mga ibon sa itaas ko. "Sila ay tulad ng mga sanggol na ibon, ang mga bibig ay laging nakaawang, sumisigaw at sumisigaw para sa higit pa at higit pa! Ang magagawa lang namin ay ituon sila sa mayayaman, hampasin ang mesa at sumigaw tungkol sa 'kawalang-katarungan.' Hindi sila bukas sa pangangatwiran, hindi nila gusto ang katotohanan - sila ay na-inoculated laban dito, sila ay tumugon sa mga katotohanan tulad ng isang pinakawalan ang leon sa isang nursery! Sila ay mga bata, hindi nila gustong lumaki, hindi nila ginusto ang anumang mga limitasyon - at hindi sila kailanman, hindi kailanman matatawag na magsakripisyo - anuman, para sa sinuman! Diyos ko, noong unang panahon ang mga tao ay boluntaryong duguan hanggang sa mamatay sa isang gubat, ngunit sa aking panahon ay hindi mo makuha.

sinuman na isuko ang anuman sa anumang dahilan! Sa tingin mo ako ang may hawak?" Tumaas ang boses ko, sa kabila ng sarili ko. "Lahat tayo ay hinahabol lang ng mga walang ulo!"

hinihinal ako. Mayroon akong napakaraming salita - napakaraming salita - ngunit kailangan kong kagatin ang mga ito pabalik. Pinigilan ng dati kong gawi ang dila ko.

Dahan-dahang tumango si Cornelius. "Ikaw ay nagsasabing biktima ka."

Napabuntong-hininga ako, nanginginig ang hininga ko. "Hindi, siyempre hindi. Ngunit – subukang maging isang doktor sa isang mundo kung saan naniniwala ang lahat na ang masamang pag-iisip ay nagdudulot ng sakit. O – subukang maging isang doktor sa panahon ng salot kung saan naniniwala ang lahat na ang lunas ay nagdudulot ng sakit. Pinupuntahan mo sila na may dalang tableta na magpapagaling sa kanila, ang reaksiyon nila ay parang tinalunan mo sila ng kutsilyo!"

Ikinaway ni Cornelius ang kanyang kamay. "Ang lahat ng ito ay isang salaysay, na imposibleng ma-verify."

Pahina 340 ng 404

"Anong ibig mong sabihin? Ito ang aking karanasan!"

Nagkibit-balikat siya. "Paano ko malalaman? Ang bawat isa na bahagi ng isang imoral na rehimen ay nag-aangkin ng pinakamahusay na posibleng mga intensyon, sinisisi ang kapaligiran, nangangatwiran na sila ay - ginagawa ang lahat ng kanilang makakaya, na ang ibang tao ay mas masahol pa. Napaka predictable nito, natatakot akong sabihin. Ang iyong pagkatao ay hindi nakasalalay sa iyong mga depensa. Walang nakakagawa."

"Hindi ko alam kung ano ang ibig mong sabihin."

"Alam mo ang krimen ng pamemeke," biglang sabi ni Cornelius. "Syempre."
"Define it."

"Hindi ako - ibig mong sabihin noon, o ngayon?"

Nanlamig ang kanyang mga mata. "Huwag kang tulala. Siyempre hindi ko hinihiling sa iyo na tukuyin ang pamemeke sa kasalukuyan, nakakakuha ka lang ng isang mapahamak na polyeto!"

Nagpasya akong manahimik tungkol sa kanyang sama ng loob, na parang hindi ko napapansin. "Ang pamemeke ay kapag ikaw ay – lumikha ng pera... Oh, ito ay ilang bagay sa Federal Reserve. Iyon ay isang pribadong korporasyon, hindi ang gobyerno."

"Sino ang nagbigay sa kanila ng monopolyo?"

Bahagya kong hinayaan ang init ng ulo ko. "Tulad ng sinabi ko sa iyo," sabi ko na may labis na pasensya, "ginawa ng mga botante."

"Tigilan mo na ang pagsisinungaling sa akin."

"Huli na ba para magpalit ng abogado?"

"Hindi ka makakawala sa mga bagay na ito dito, hindi ako isa sa iyong mga lapdog sa media! Mayroon kang mabuting pag-iisip, subukang gamitin ito para sa kalinawan."

"Nagtatanong ka sa akin, sinasagot ko sila - akala ko ito ay isang malaking mahiwagang paraiso laban sa pang-aabuso!"

"Ang iyong gobyerno ay may kapangyarihan na lumikha ng pera mula sa manipis na hangin, sa pamamagitan ng pag-type ng anumang nais nito sa sarili nitong mga bank account. Ibinigay mo ang mahalagang bagong pera na ito sa iyong mga kaibigan, iyong mga kaalyado, sa mga nasa nangungunang antas ng industriya ng pananalapi - at

pagkatapos, sa oras na tumulo ito sa mga mahihirap, mas mababa ang halaga nito. Kung sinumang wala sa gobyerno ang sumubok ng ganitong pamamaraan, makukulong na sila dahil sa panloloko. Hindi, hindi pa ako tapos! Kinuha mo ang napakalaking tipak ng kita ng mga tao, nangako na babayaran mo ito sa mga pensiyon para sa katandaan – at pagkatapos ay agad na ginugol ang lahat ng pera, paglalagay ng mga walang laman na IOU sa vault, at binubuwisan ang susunod na henerasyon upang magbayad para sa mga pagreretiro ng pinakamayamang henerasyon sa mundo. kailanman nakita hanggang ngayon! Binayaran mo ang mga kababaihan upang magkaroon ng mga anak sa labas ng kasal - alam na ang mga babaeng iyon ay mag-aanyaya ng mga kakaibang lalaki sa kanilang mga bahay, sa kanilang mga kama, na aabuso sa mga bata. Inatake mo ang mga nagsasabi ng katotohanan, sinisiraan mo ang iyong mga kaaway - kadalasan ang mga kaibigan ng katotohanan - at naghulog ka ng mahigit daang libong bomba

Pahina 341 ng 404

sa mga banyagang bansa – at nagsimula ng isang digmaan laban sa mga maling pagpapanggap na pumatay sa mahigit kalahating milyong tao, at humantong sa genetic na pagkawasak ng buong rehiyon, sa pamamagitan ng iyong mga naubos na armas ng uranium. Dinoble mo ang pambansang utang, pinangunahan ang pagbagsak sa mga pamantayan ng paaralan at mga tagumpay sa edukasyon, at ginatasan ang isang pandemya para sa baliw na kapangyarihan! At sasabihin mo - maghintay - sasabihin mo na ikaw ay isang biktima ng mga walang isip na masa, na ginawa mo ang lahat ng iyong makakaya sa kaalaman na mayroon ka, na may ibang tao na mas masahol pa – at pinili ito ng mga tao. Itinuro ng iyong pamahalaan ang mga bata sa loob ng labindalawang sunod-sunod na taon, sinuhulan ang kalahati ng populasyon sa labis na pag-asa, pinamunuan ang pagbagsak ng pamilyang nukleyar - nagbigay lamang ng mga panayam sa mga palakaibigan - masunurin - mga media outlet - at pinalaki mo ang isang anak na nagsimula sa katapusan ng mundo sa pagkakaalam natin!"

Tumibok ang puso ko. wala akong pinakita.

Uminom ng malalim si Cornelius ng malinaw na tubig. Bumalik sa normal ang boses niya. "Ngayon ang mga iyon ay ilang medyo masamang mga akusasyon, marahil ang dulo ng malaking bato ng yelo, ngunit kakailanganin mo ng kaunti pa kaysa sa isang salaysay ng biktima upang madaig ang mga ito. Inusig ng iyong administrasyon ang mga peke, inusig ng iyong administrasyon ang mga nagpapatakbo ng mga Ponzi scheme – ngunit ang iyong kapangyarihan ay umasa sa pag-imprenta ng pera ng Federal Reserve. Ang Social Security – ang iyong mga benepisyo sa pagreretiro – ay

isang insulto sa mga Ponzi scheme, dahil ang mga Ponzi scheme ay boluntaryo, habang ang sa iyo ay ipinatupad sa daan-daang milyong tao!"

Tinitigan ko siya. Wala akong sinabi, wala akong naramdaman, wala akong ipinakita. Bumuntong hininga ako ng dahan dahan. "Ikaw - sila - ay walang anuman." Napaawang ang labi ni Cornelius sa gulat. "Sabihin mo."

"Sabihin natin na personal kong pinalaganap ang daan-daang milyong mga bata, na mayroon akong mahiwagang kapangyarihan - mabuti, pinalaki ako sa parehong sistema, sinabi sa akin ang parehong - kasinungalingan, tulad ng tawag mo sa kanila - na-infuse ako ng parehong moral na pagkukunwari, gaya ng sinasabi mo. Kung ang mga botante ay walang pananagutan dahil sila ay nasa sistema, sila ay pinalaki ng sistema, sila ay pinagsinungalingan ng sistema – well hindi mo ako mabubunot sa sistema, na parang nasa itaas ako nito, o nasa labas – ako ay parang malaking bahagi ng sistema, at pinalaki ng

sistema, gaya ng iba! Maaaring mayroon kang isang buong bungkos ng mga bagong salita dito

– I'm sure you do, it would be impossible to be otherwise – pero hindi ako masisisi sa hindi ko pagkaalam ng mga salitang ito, dahil wala pa ang mga ito sa panahon ko, sa nakaraan." Ibinuka ko ang aking mga palad. "Nagtagal - 500 taon bago makarating sa modernong mundo, ang mundong ito ng mas malalim na pag-unawa sa moral!

Kinailangan itong hindi maisip na mga pagdurusa, ang mga Cataclysm na ito, para matuto ang sangkatauhan – mas mabuti." I leaned forward, hininaan ko ang boses ko. "Seryoso ka bang uupo roon at hahatulan ako, sisihin mo ako, sa hindi pagtupad sa pagkamatay ng bilyun-bilyon at ang pagdurusa ng kalahating milenyo sa sarili kong pagod at labis na trabaho sa buhay? Ilang daang taon na ang nakalipas mula sa aking panahon, hindi man lang alam ng mga doktor na ang dugo ng tao ay umiikot sa buong katawan - ipapakulong mo ba ang isang medieval na manggagamot dahil sa hindi pagrereseta ng mga antibiotics?" Bulong ang boses ko.

"At, sabihin natin, ilang daang taon sa hinaharap, ilang moral – mga prinsipyo – pinanghahawakan mong sagrado at unibersal pala – mali. Sabihin natin na ang mga robot na ito na – nagsilang ng pagkain mula sa kanilang mga tiyan at nagpapanatili sa inyong lahat na buhay – na sila ay may kalayaang magpasiya at moralidad, at kayo ay hindi matalino, mapayapa at magiliw na mga kaluluwa na namumuno sa mga makina lamang, ngunit mga may-ari ng alipin na humahagupit ng metal. mga kahon na may malambot na code?"

Hihitin ba ninyo ang inyong mga sigarilyo at pupunta sa firing squad na may pagtanggap ng hustisya sa inyong mga puso?

Pahina 342 ng 404

O hihingi ka ba ng makatwirang akomodasyon para sa simpleng pangunahing katotohanan na hindi mo alam kung ano ang hindi mo alam?"

Nakahilig si Cornelius, nanlalaki ang mga mata. Nagkaroon ng nagyelo, walang tiyak na oras - at pagkatapos ay isinandal niya ang kanyang ulo sa likod at tumawa ng masigla.

"Oh aking mga langit, ikaw ay hindi kapani-paniwala!" napabuntong hininga siya. "Ganyan ang wika, ganyang passion, ganyang conviction! Mayroon akong kalahating libong taon na halaga ng pagbabakuna laban sa virus na ito, ngunit ito ay napakalakas! Ito ang dahilan kung bakit hindi tayo maaaring magkaroon ng mga pamahalaan, dahil umakyat ka sa mga estatwa at binabago ang mundo sa pamamagitan ng mga salita! Ngunit lahat ng ito ay walang kapararakan, kung ano ang sinasabi mo, bagaman - marahil naniniwala ka, hindi ko alam, hindi mahalaga. Inusig mo ang mga tao dahil sa ginawa mo."

Nagtaas siya ng kamay. "Ang turn ko naman ngayon. Ang moralidad ay hindi bukas sa isang boto, higit pa sa pisika. Dalawang rapist at isang babae na nag-iisa sa kakahuyan ang maaaring magkaroon ng boto sa panggagahasa, ngunit ang tagumpay ng karamihan ay hindi ginagawang moral ang panggagahasa. Alam mo na mali ang pamemeke, alam mo na mali ang mga Ponzi scheme - at hindi mo sana matatanggap ang bisa ng pagsalakay ng ibang bansa dahil inaangkin nila ang ilang pag-atake ng kemikal sa lupa ng Amerika! Ginawa mo kung ano ang tinukoy mo bilang kasamaan - at oo, naiintindihan ko na mayroong isang napakalaking - istraktura, at edipisyo ng mga katwiran at kasinungalingan at obfuscations - ngunit iyon mismo ang inaasahan natin mula sa gayong imperyo, mula sa mga namuno dito. Alam mo ang kasaysayan ng pang-aalipin, at lahat ng mga katwiran para dito, na lahat ay lumipad sa harap ng lahat ng tao ay nilikhang pantay-pantay.

Ang komplikasyon ay isang siguradong tanda ng masamang budhi. Walang pribadong mamamayan ang maaaring lumikha ng isang kontrata sa ngalan ng iba, ngunit maaari kang humiram ng walang katapusang laban sa pagsusumikap ng susunod na henerasyon!" Nawala ang ngiti niya, pero bahagyang nananatili. "Ngayon hindi ko alam kung ano ang ipapataw nila sa iyo, malalaman natin sa isang araw o dalawa - ngunit kailangan nating magtrabaho nang parang impiyerno sa mas mahusay na mga tugon, dahil 'muh democracy'

at ang 'muh victimhood' ay hindi mapuputol, kahit bahagya." tumango ako. "May karapatan akong harapin ang mga nag-aakusa sa akin."

"Ganyan talaga. Maaaring may limitasyon iyon, lahat ay patay sa pagkakaalam ko. Ngunit ang iyong pangunahing nag-aakusa ay ang iyong sariling mga aksyon."

"Sa palagay ko hindi ako mapipilitang tumestigo laban sa aking sarili." "Ang iyong mga gawa ang magiging pangunahing saksi para sa pag-uusig."

huminto ako. "At ang aking - ang propaganda na ako ay sumailalim sa, ano ang - exculpatory na katangian niyan?"

"Sapat na ba sa Nuremberg?"

Ang puno ay nanginginig sa hangin, at ang mga ibon ay bumaril sa kalangitan.
Kabanata 39

I demanded to be move from my hospital room, but Cornelius said we might as well wait, magiging libre ako o – parusahan – sa loob ng sampung araw.

Pahina 343 ng 404

Sampung araw upang hatulan ang isang milyong krimen, isang milyong taon - isang milyong depensa.

At kung ako ay napatunayang hindi nagkasala, ano – ano ang gagawin ko?
Matatanggap kaya ako? Pupurihin ba ako?

Magiging-revered ba ako? Magiging bayani ba ako sa pinakamababa o inspirasyon sa karaniwan?

Mayroon akong isip na tumatakbo sa harap ng isang problema. Para itong umiikot na daga, ngumunguya sa mga lubid o tanikala

- hindi ito nagpapahinga hanggang sa masira ito sa malinaw, pinalaya ako.
Nararamdaman ko kung minsan na ako ay kasama lamang para sa pagsakay sa aking sariling isip - ang mga daliri na mas malaki kaysa sa mundo ay nagtutulak sa akin dito at doon, protektahan ako mula sa ulan at pumitik pabalik sa kidlat. Ang tadhana ay kababaang-loob lamang sa harap ng mga puwersang mas malaki kaysa sa iyong sarili,

at kung minsan ay para akong finger-puppet ng uniberso, na tumuturo sa isang hinaharap, na gumuguhit sa sangkatauhan sa isang galit na pagmamadali sa...

Napangiti ako sa loob-loob. Kung may gumagabay sa akin, hindi nito ipinapaalam sa akin ang patutunguhan. Nagbabayad ako along the way, yun lang.

Hindi ako nakakaramdam ng labis na pagkabalisa tungkol sa isang paghatol, o isang pagsubok, o mga kahihinatnan. Ito ay isang malambot na uniberso ng malalambing na mga bata, na pinangangalagaan mula sa mga kuko ng kalikasan ng malambot na kumot at malabo na mga oso. Ginawa nilang sinapupunan ang mundo, isang amniotic sac ng mga hayop na wala. Hindi ko ipinagdadamot sa kanila iyon, sa palagay ko -

pinapatalas namin ang aming mga kuko para sa basa, at nakaharap sila sa isang disyerto. Wala akong masyadong dapat ikatakot sa kanila, sa tingin ko.

At nagtataka ako – nagbasa ako ng isang maikling kwento noong tinedyer ako, isang pagpapabulaan sa cliché na 'sa kaharian ng mga bulag, ang taong may isang mata ay hari.' Naririnig ng bulag ang lahat, ang lalaking may isang mata. walang pagkakataon.

Ang mundong ito ay gumising sa isang mandaragit sa akin. Hindi ako sigurado kung gaano katalino iyon, na huwag hayaang magsinungaling ang mga natutulog na jackal.

Ang moralidad ay kahinaan, sa palagay ko mayroon silang karapatan na iyon - inaangkin nila na pinalaki ito, ngunit ito ay lakas ng gym, hindi maaaring labanan sa kalye.

I am still getting the lay of the land, that much I know – I haven't yet matched wits and will with anyone here – there's no point show your full strength until the boss battle.

Maliban sa kakaibang galit ni Cornelius, wala akong nakitang kahit ano rito na makapagpapahinto pa sa akin. Talagang napahagikgik ako sa aking isipan, naiisip ang darating na pag-uusig - kung gaano kaiba ito sa aking araw, kapag tinuro namin ang mga ideologo na may malamig na mata sa aming mga kaaway, binaril sila sa bilangguan at...

Ang mga nang-aabuso sa mga bata, ang mga eugenicist, ang 90%-reduction hyper-environmentalist, ang mga Sosyalista at Komunista, ang mga hagikgikan at mga pointer sa body politic, ang mga Puritans na nakatali sa balat at mga fetishist na nagtutulak sa Bibliya

– ang buong grand crew ng mga ghouls – kung paano kami nagmakaawa na matuklasan, kung paano namin hinangad na maipakita ang aming madilim na kasiningan, ngunit kung gaano kadali na sumingaw ang mga nagkulong sa mga bilog ng kapangyarihan... “Conspiracy theory,” what a dakilang parirala! Sino ang mag-aakala na ang mga taong nagmamahal sa kapangyarihan at kontrol ay maaaring makipagsabwatan sa isa't isa upang makuha at panatilihin ito?

Hindi, naniwala sila sa mga slogan, kailangan lang naming sabihin na ang isang tao o isang bagay ay "nagbanta sa demokrasya"

at sila ay tatakbo, nagsusungit at nagpapatalas at nangangaso...

Pahina 344 ng 404

Nami-miss ko minsan ang mga lumang araw, kung kailan kailangan talaga nating mag-angat ng daliri, hindi lang gumamit ng mga magic spells ng programmed clichés at child-free hysteria.

Marahil ay ipinadala ako dito upang palakasin sila - marahil sila ang kailangang magising...

Hinintay ko ang kakaibang boses, ngunit tahimik ito. Nais kong itulak ito sa pagsasalita, ngunit nakaramdam ako ng pagod – pagod, at puno ng kakaibang bagong pag-asa para sa hinaharap.

Kung ako ay mula sa nakaraan ng tunggalian, at ito ay magiging mga espada sa madaling araw, sino ang makakatalo sa akin?

Gayundin:

At ano ang maaaring maging mga parusa sa kanila, ang mga taong napaka-uto?

Mami-miss ko ang pagkain – hindi kapani-paniwala ang tree restaurant na iyon, natitikman ko pa rin ang pagkain na iyon, at naiisip ko kung ano ang pinagsilbihan sa akin ng aking asawa sa mga taon na iyon...

Naaalala ko ang isa sa aking mga tagapayo - pagkatapos naming ilunsad ang digmaan - tinanong siya ng isang reporter kung paano niya ito pinangangasiwaan, at sinabi niya:

"Oh, natutulog ako na parang sanggol - nagigising ako tuwing dalawang oras na sumisigaw."

Nakakatuwa kasi sobrang hindi totoo – isa itong kwentong maiuugnay sa mga tupa, para maisip nila ang pagiging sentro ng dula namin na tinatawag na 'Konsensya.' We invaded for false pretenses – welcome to war, that's the whole story. Nakakakuha tayo ng napakaraming tao, napakaraming dummies, napakaraming bayarin na babayaran, napakaraming dependent, kailangan natin silang pawiin. Bumisita ako sa isang sakahan, noong ako ay labinlimang taong gulang, sa South Africa, kung saan kinailangan naming kunin ang mga usa dahil lahat ng natural na mandaragit ay itinaboy ng agrikultura.

"Kung hindi mo babarilin ang usa," ang sabi ng magsasaka, "kakainin lang nila ang lahat ng mga pananim, at mamatay sa gutom, na higit na malupit kaysa patayin sa isang iglap."

Marami tayong natural na mandaragit, noong nakaraan – sakit, gutom, aksidente, impeksiyon – ngunit lahat ng itinaboy ng modernidad – ang mundong ito ay tila ganap na pinatay sila, isang malawakang pagpatay sa mga likas na limitasyon.

Ang mga dakilang digmaan ay bumangon mula sa dakilang kapayapaan - ang kapayapaan at kasaganaan ay lumaki ang populasyon, ang lahat ay nagnanais ng isang bagay na libre - at tunay na naniniwala sa mga gumagawa ng gayong mga baliw na pangako - ngunit ang diyablo ay palaging binabayaran.

Lahat ng kinuha mo na hindi mo kinita ay babayaran - ang kamangha-manghang bagay tungkol sa aking henerasyon ay nagmana tayo ng napakaraming kayamanan na maaari nating ilipat ang pasanin sa susunod na henerasyon - na agad nating ginawa!

Naniningil ako para sa kung ano ang hinihiling ng mga tao - gusto nila ng mga libreng bagay na alam nilang kinukuha ko mula sa iba, at talagang naniniwala sila na hindi kailanman magkakaroon ng presyo - iyon ang ligaw na epekto ng pagbagsak ng relihiyon.

Wala nang naniniwalang may kaluluwa na sila, kaya walang nakakaalam kung magkano ang ibabayad sa kasakiman.

Hindi ako kukuha ng anumang bagay na hindi kusang inaalok. Alam ng lahat na walang libreng tanghalian

– magmakaawa na magkaroon ng isang bagay para sa wala, ikaw ay naging wala. I don't empty people out, kinokolekta ko lang ang bill.

Pahina 345 ng 404

Wala akong takot sa modernong mundong ito. Parang wala silang alam sa akin. Nakalimutan na nila na nage-exist ako. At kaya ako ang mamumuno.

Nakatulog ako na may kalahating ngiti sa aking mukha - gaya ng nakagawian ko sa loob ng maraming dekada - ngayon, maraming siglo - upang ang aking mga pangarap ay maging mas kaaya-aya. Matagal ko nang nalaman na ang pagpilit sa aking mukha sa isang partikular na ekspresyon ay humihila sa aking kalooban sa likod nito. Sa libing ni Jane...

Palagi akong na-curious tungkol sa mga pangarap ng mga makapangyarihang lalaki - ano ang nakita ni Napoleon, gabi-gabi? Ito ay halos hindi naitala, hindi ka maaaring magtiwala sa sinuman, ngunit gusto kong malaman.

Mayroon akong mga simpleng pangarap ng pangingibabaw at pakikisama. Nagsasanay akong umakyat sa nagniningas na mga puno, mag-navigate sa mga agos na may kumukulong mga ahas ng tubig, baluktot na mga siko at umiinom ng mead kasama ang mga duwende at duwende ng Senado at Kongreso. Pag-ihaw ng mga right-wing na mamamahayag.

Ang karaniwan.

At lagi kong alam na ang aking mga panaginip ay ang aking mga pangarap, at halos palagi akong nagising sa utos. Hindi mo mahal ang kontrol tulad ng ginagawa ko, at sumuko sa sarili mong walang malay.

Ngunit ngayong gabi ay nakatulog ako sa isang silid ng ospital, at nagising sa isang silid ng ospital.

Kasama ang aking ama.

Humikab ako sa panaginip ko, gaya ng ginawa ko noong araw na iyon.

Napaka boring, talaga, itong ganap na predictable na 'cycle of life' na basura.

Oo, ang aking ama ay isang titan, at pagkatapos siya ay tumanda at mahina at nawala ang kanyang bulto at lumiit sa isang bundle ng diapered sticks. At siya ay nahulog sa kamatayan dahil ako ay bumangon sa buhay, at ako ay naroon upang palitan siya, tulad ng aking anak na lalaki ay naroon upang palitan ako, at hindi ko kailanman maunawaan ang lahat ng lalim at dramang ito tungkol sa katotohanan na tayo ay nabubuhay dahil ang ating mga matatanda ay namatay.

Noong isang beses na nakita ko ang buong Hamlet, nangangati akong magmartsa sa entablado at sinuntok siya ng parisukat sa kanyang napulbos na panga. Tumigil sa pagsigaw at pumatay o tumakbo!

Hindi ko na hinintay na mamatay ang aking ama, dahil ang upuan ay yari sa sulihya at napakasamang hindi komportable. Medyo mas bata sa kanya ang nanay ko – ang tipikal na 'matandang pulitiko at batang beauty queen' - at pareho siyang nainis, kahit na mas tinakpan niya ito ng mga random na singhot, ngunit nanunumpa akong nagpatugtog siya ng malungkot na kanta sa radyo para tulungan siyang gayahin. mas mabuti ang kalungkutan.

Pahina 346 ng 404

Kahit ang tatay ko ay naiinip na, at 'fast-forward' sana kung kaya niya. Kapag alam mong mamamatay ang isang tao, 'paginhawahin lang'

maaaring pakiramdam tulad ng isang mabagal na biyahe sa bangka sa kawalang-hanggan.

Ang aking ama at ako ay natagpuan lamang ang halaga sa pagtuturo - siya ay may mahusay na mga instinct, at alam kung paano dominahin ang isang silid na may isang ngiti at isang titig. Ang kanyang kalooban ay tulad ng isang glacier - malamig, mabagal na gumagalaw at hindi mapaglamanan. May isang lumang cartoon noong bata pa ako - isang maninira sa lungga na nakatingin sa isang malaking pader ng yelo, na nagsasabi sa isa pang caveman: "Sabihin, mas malapit ba ang pader ng yelo na iyon ngayon?"

Tatay ko iyon. Pinulbos niya ang ginto at hinila ito sa ilalim ng kanyang kalooban, pinahiran ito sa mga dumi sa alkantarilya ng pulitika sa likuran. Ang kanyang sama ng loob ay maalamat - minsan ay naghintay siya ng apatnapu't isang taon upang bayaran ang isang babae na bumoto laban sa kanya. "It's not about her, it's about everyone watching," ungol niya sa mababang-renta ay ito ay kasiya-siya

Itinuro niya sa akin kung paano pagtagumpayan ang mga pagsubok, pagtagumpayan ang mga hadlang, pagtagumpayan ang mga kalooban at personalidad - kung paano hanapin ang mga kahinaan at pait na pagpapaimbabaw, kung paano gamitin ang kapangyarihan ng mga ahensya ng paniktik upang mangalap ng impormasyon sa mga kaaway, secure sa katiyakan na ang lahat ay may kahinaan. , lahat ay may pagkukulang, lahat ay desperado na panatilihing tahimik ang isang bagay – hanapin iyon, pagmamay-ari mo sila.

Itinuro niya sa akin kung paano maging up-front sa iyong mga kahinaan, upang isapubliko ang iyong mga demonyo, upang humingi ng tawad upang hindi mo na kailangang humingi ng pahintulot. "Ang diyablo ay mukhang diyablo, anak, kaya hindi siya maba-blackmail."

Gustung-gusto ng mga tao ang isang rogue, mahal nila ang isang makasalanang tumutubos - ang tanging bagay na pinapahalagahan nila ay tiwala, na napagkakamalan nilang kakayahan. Diyos ko, matatawa siya. "Karamihan sa mga tao ay namumuhay nang napakaliit na kahit sinong mas mataas na tao ay parang isang Diyos sa kanila. Kung hindi mo inaatake ang iyong sarili, ikaw ay hindi tinatablan ng bala. Ang mga kritiko na hindi makakahanap ng pambili ay humanap lamang ng iba pang mga target – natatakot sila sa kahinaan, kaya naman nang-aapi sila, kaya hindi kailanman magmumukhang mahina, at iiwan ka nilang mag-isa."

Itinuro niya sa akin ang lahat ng dapat malaman tungkol sa pag-akyat sa likod ng mga sira - at minahal ko siya para dito, sa aking paraan. Nakakita siya ng halaga sa panonood sa pagbangon ko, at nakita ko ang halaga sa kanyang payo.

Ngunit bata pa ako - nasa thirties pa lang - kaya halos walang kahulugan sa akin ang kamatayan.

At hindi mo pa rin malalampasan ang kamatayan, kaya - ano ang kailangan niyang ituro sa akin?

Ang pagmasdan siyang kumukupas at bumagsak – walang kapangyarihang lumaban, lalo pa't manalo – ay kakila-kilabot, dahil wala na siyang gamit para sa akin. Hindi ito isang kaaway na maaari niyang turuan akong talunin, kaya ano ang kailangan nating pag-usapan?

Natakot ako na magdadaldalan siya tungkol sa kanyang nakaraan, maghukay ng mga lumang marka, hilingin kong labanan ang ilang abstract na labanan, mahulog sa

kanyang ikalawang pagkabata ng maagang mga alaala, at tawagin ako sa pangalan ng ilang alagang hayop na raccoon na inaalagaan niya sa edad na lima.

Takot akong takot na takot siya, at baka dumugo iyon sa jugular ng aking mga ambisyon na tumitibok ng puso.

Pahina 347 ng 404

“Ano ang punto ng lahat ng ito, anak? Nakipagbuno ako at nanalo at nakipaglaban at nadugo at namatay ng isang libong pagkamatay, at nagtulak ng mga salita na may mahusay na armas upang lumikha ng isang kalituhan ng kontrol sa bansa - at narito ako, kung saan ako nagsimula, sa isang kama na hindi ako makaalis. , na nakasuot ng diaper! Huwag mong gawin ang ginawa ko anak – hindi mo ba nabubuhay ang iyong buhay para sa kapangyarihan at kontrol at iba pa, huwag mong isipin na ang lahat ng tinta na iyong nakasalansan sa leeg ng mga tao ay mangangahulugan ng isang mapahamak na bagay sa dulo, o kahit saan malapit. ito. Huwag pakasalan ang isang tanga para sa kanyang kagandahan, huwag iwanan ang iyong mga anak na gumawa ng mga spell ng batas sa isang sumusunod na populasyon - lahat ng ito ay natutunan ko na huli na - ngunit hindi pa huli para iligtas ka!”

At pagkatapos ay pipilitin niya ang isang pangako sa akin na maging isang mabuting ama, isang mabuting kaibigan - isang mabuting tao -

lahat ng bagay na hindi siya noon. Dahil itinulak ako sa isang bangin, hihilingin niya ngayon na i-flap ko ang aking mga braso at i-reverse ang kurso.

Paumanhin, tatay - ang patriarchal physics ay hindi pumitik para sa kamatayan...

Pero walang nangyari. Naglaro kami ng mga baraha, nagreklamo siya tungkol sa mga nars, maingat na iniwasan ang mga haka-haka na plano para sa ibang pagkakataon, at hiniling ang bawat detalye ng aking bagong pampulitikang karera. Desidido pa rin siyang bigyan ako ng payo, at nagsumikap na sirain ang aking relasyong wala sa lugar.

Nakinig ako sa labas ng kanyang pintuan – hindi napahiya sa seguridad – habang nakikipag-usap siya sa aking ina – nag-iisip kung mayroon pa siyang mas malalim na pagkabulok, ngunit ito ay wala, walang anuman – sinabi niya sa kanya ang tungkol sa ilang mga lihim na account, isang nakatagong laptop na may bitcoin , nagrekomenda ng ilang kasintahan para sa "down the road,"

at sinabihan siyang tumugtog ng "Shine on You Crazy Diamond" sa kanyang libing. Sinabi rin niya sa kanya kung sino ang hindi dapat mag-imbita.

"Gusto ni Ed na naroroon, sirain siya, hindi niya nakuha ang shot na maaaring gumawa sa akin ng isang pro tennis star. Hukayin mo si Maribel, baka buhay pa siya, she was one helluva babysitter, nagturo sa akin ng mga bagay na ginagamit ko pa sa iyo, na dapat ipagdiwang, madalas na hindi pinapansin. At gamitin ang aking prom date na larawan sa aking reception, ang isang may mainit na babaeng Aleman, maaari mo siyang gupitin, ngunit iyon ang huling pagkakataon na nagkaroon ako ng magandang buhok..."

Nagbigay siya ng mga listahan ng mga reporter sa multo, at inirekomenda ang kanyang kasama sa kolehiyo para sa kanyang talambuhay. Matalas ang kanyang pag-iisip hanggang sa huli, hindi tulad ng kanyang ama, ang aking lolo, na bumubula ang bibig at palagiang naniniwala na ang kanyang pajama ay nasusunog.

"Hell, life has been so busy, we got the will done, so much still to do – I kept the papers from Panama, even though I wasn't supposed to, have the lawyer look at them, burn them probably. Nagsulat din ako ng ilan sa isang hangal na autobiography ilang taon na ang nakakaraan, i-toast iyon... Huwag hayaang lumabas ang anumang mga hangal na sikreto..." Ubo, ubo.

Nagbigay siya ng mga susi at lokasyon para sa mga lihim na pasilidad ng imbakan, mga password sa iba't ibang mga account at lockbox, at patuloy na hinihiling na tandaan niya ang lahat, huwag isulat ang anumang bagay.

"Walang naka-encrypt, subukang makipag-usap lamang sa mga tao sa beach o swimming pool, walang mga telepono..."

Ito ay walang katapusan - ipinaalala nito sa akin noong minsan akong nabangga ng armadillo gamit ang aking dirt bike, noong bata pa ito, at nang mamatay ito, bumukas ang kulot nitong katawan, lumawak ang mga binti nito, parang bibig na dahan-dahang humihikab.

Pahina 348 ng 404

Habang siya ay namatay, ang kanyang mga lihim ay lumipad nang libre.

Dahil ang kagustuhan ng aking ama ay kadalasang nagsasangkot ng sama ng loob, ang aking ina ay hindi nahirapan na alalahanin ang mga ito.

Ngunit pagkatapos...

Sa aking panaginip, nagbukas ako na parang armadillo, dahil – para akong nakarinig ng isang kanta sa radyo na dati mong minamahal, at natagpuan mong mahal mo pa rin...

Sa aking panaginip, sa isang matagal nang nawawalang silid sa ospital na nabaon sa ilalim ng limang siglo ng alikabok, edad at sakuna, hinawakan ng aking ama ang aking braso. Limang baraha ang nakapatong sa kanyang dibdib na parang mga lapida ng Moroccan na may pattern na pula.

"Anak," sabi niya. "Maganda ang buhay ko, sulit ang lahat. At alam kong kinasusuklaman mo ang bagay na ito, iniwasan ko ito, ngunit – nagsasara na ako, sisimulan kong kantahin ang 'Daisy, Daisy...' Maganda ang karera ko, nalampasan ko ito ng higit sa kalahati, ngunit ikaw – hindi mo matandaan ang pangalan ng sinumang Senador mula sa Roma... Naaalala mo ang ilang mga emperador, ang mga pinuno ng militar, ang mga pilosopo at – at – walang iba. Marami akong sumuko para makarating sa gitna, at iyon – nakakapagod. Hindi na ako maaalala ng maraming tao – maraming tao sa libing, ngunit makalipas ang limang minuto... Magkukuwento ka tungkol sa akin sa iyong mga anak, ipakita sa kanila ang ilang mga larawan sa palagay ko, ngunit ito ay 't mean much, wala silang masasabi tungkol sa akin sa kanilang –

mga bata. Wala akong anumang mga kuwento na sapat na malaki upang tumagal ng pagsubok ng – panahon. Hindi ako si Teddy Roosevelt, hindi si Stalin..."

Ngumiti siya ng masakit. "Tumira ako sa gitna, kung saan naroon ang butas ng donut. Walang gaanong kompetisyon..."

At sana – sana'y mas marami pa ang itinulak ko, alinmang paraan – sa itaas man, o sa iyo at sa iyong mga kapatid at –

at ang nanay mo. I was like the space between the beat – you need it for the song, but no one remembers... Alam kong nakakahiya; Alam kong katawa-tawa ito, ngunit malapit na talaga akong mamatay at mas mabuting ipangako mo sa akin ito, ipangako mo sa akin ito..." Hinawakan ako ng kanyang mga kamay nang may nakakagulat na lakas. Nagbeep ang monitor niya, pero ngayon ko lang naramdaman ang katahimikan sa pagitan ng mga tunog. "Ibibigay mo ang lahat, wala kang pinipigilan, kahit anong landas ang tahakin mo, sa tuktok o sa – sa iba. Kunin ang lahat. Hinihila ka ng kapangyarihan

palayo sa mga tao, at wala akong napunta sa alinman... Isa lang akong mas mataas na puno sa kagubatan, walang espesyal. At nangangahulugan ito ng pagpunta - hindi nakikita ng mga tao, habang pinalalakas mo ang iyong lakas. Gusto ko ng katanyagan at epekto, hindi ako nakagawa ng sapat na base, gumawa ng sapat na koneksyon, sapat na takot -

mabubuting tao. Kung mamahalin mo ang mga tao, iwanan ang kapangyarihan. Kung mamahalin mo ang kapangyarihan - ngunit hindi mo maaaring iwanan ang mga tao, dahil kailangan mo sila - ngunit kailangan mong lumangoy tulad ng salmon sa agos upang magsilbi sa kapangyarihan. Ang lahat para sa kapakanan ng Diyos na ating pinaglilingkuran, kapital man o hindi... At alang-alang sa Diyos, hayaan mo silang paikutin ang morphine na tumulo, nararamdaman ko pa rin ang aking mga paa...”

Kaya't siya ay gumalaw sa kawalan - kakaibang makapangyarihang mga salita na nagbibigay liwanag sa aking kamalayan na parang bumabagsak na strobe light, na nawala sa malalim na tubig.

At siya ay namatay, ang kanyang isip ay parang lungsod na tinamaan ng bulalakaw, kumikinang at madilim at patay nang sabay-sabay.

At kitang-kita kong natatandaan na sinubukan kong tanggalin ang kamay niya sa braso ko, halos mapahagigik habang naiisip kong nakita ko ito mula sa kanyang pulso, at dala-dala ko ito magpakailanman, ang mga kuko ay nakatali sa buto.

At nagising ako, mula sa silid sa aking isip hanggang sa silid sa paligid ng aking katawan - mula sa kama ng kamatayan ng nakaraan hanggang sa buhay na kama ng hinaharap.

Pahina 349 ng 404

At hindi ko maalala, para sa buhay ko, kung ito ay isang panaginip ng isang alaala, o isang alaala ng isang panaginip.

Pero alam kong ito ang dahilan kung bakit hinding-hindi ko makakalimutan.

Kabanata 40

Ang isang deathbed ay hindi maiiwasang magbunga ng isa pa, ngunit ako lang ang nakatakas.

Noong nagkasakit ako, alam ko sa kaibuturan ng aking mga buto – dahil ang sakit ay malalim sa aking mga buto – na hindi ako makakawala. I've always hate this idea that you can 'bravely fight an illness'– that's all nonsense, you just cross your fingers and hope that somehow you can escape the collapsing masonry of mortality.

Walang pakialam ang mga doktor - kahit na sikat ka, isang Presidente - isa ka lang flesh suit sa kanilang conveyor belt hanggang sa libingan. Ito ay ang katapusan ng iyong buhay - ito ay isa pang sampung minuto sa kanilang mga pag-ikot. Hindi ko sila sinisisi, kailangan mong i-cauterize ang iyong mga ugat sa harap ng mga pangangailangan ng lahat, ito ang tanging paraan upang manatiling matino. Ang kapangyarihan ay ang kakayahang magbigay ng mga regalo - kapag natalo ang mga doktor sa kamatayan, wala silang maibibigay sa iyo, kaya tumakbo sila.

Noong maliit pa ako, nag-ipon ako para makabili ng double album ng "War of the Worlds." Ito lang ang tanging paraan para makarinig ka ng musika noong mga panahong iyon, at tuwang-tuwa akong makuha ito. Nais kong magsanay ng pakikipag-usap tulad ni Richard Burton. Tuwang-tuwa ako, ngunit walang pakialam ang walang malasakit na cashier sa record store - kahit na ito ay mahal, kahit na bata pa ako, pinatunog niya ito, pinitik ang kanyang gum at sinabing: "Susunod."

Kung ano ang gusto mo, walang nagmamalasakit - masyado silang abala sa pagmamahal sa sarili nilang mga bagay para mapansin ang sa iyo. Ito ay isang magandang aral.

Ang aking doktor, alam na ang kanyang trabaho ay tapos na, ay malupit at walang malasakit - tulad noong ang aking asawa ay napunta sa ospital na nalaglag, ito ay isang kalamidad para sa kanya, ito ay triage lamang para sa kanila, walang nagmamalasakit

...

Ibinigay niya ako sa aking pamilya sa lalong madaling panahon. Ang aking gitnang anak na lalaki, ang atleta, ay isang banal na cliché, na nagsasabi na ang kamatayan ay dumarating sa lahat, na ako ay pupunta sa isang mas mahusay na lugar, na tayo ay magkikitang muli.

"Ngunit ang langit ay magiging impiyerno para sa akin," sabi ko.

"Bakit?"

"Walang halalan - napuno na ang nangungunang trabaho."

Ito ay kalapastanganan, palagi akong nasisiyahan sa pagkabigla sa kanyang mga maselan na damdamin. Ang aking anak na babae, ang aking bunso, ay walang silbi tulad ng mga boobs sa isang toro, puno ng luha at hindi tiyak na pagsisisi.

Ang aking mga kasamahan – mabuti, nagpadala sila ng mga tala, o hindi bababa sa kanilang mga katulong, ngunit hindi ko inaasahan na may magpapakita, at hindi ako nabigo – wala na akong maiaalok sa kanila kaysa sa iniaalok sa akin ng doktor, sila gusto ko na lang lumipat sa kapalit ko at simulan ang pagmamasaha sa kanyang mga paa. Sino ang dapat maalala

Pahina 350 ng 404

ikaw, kapag hindi sila kumikita sa iyo? Mayroon akong sapat na integridad upang hindi sisihin ang lahat sa eksaktong ginawa ko.

Ang aking asawa - mabuti, ang kanyang lugar sa lipunan ay ligtas, ang kanyang pananalapi ay matatag, at siya ay bata at sapat na maganda upang kumuha ng pangalawang lap, at patuloy niyang ipinaalala sa akin na siya ay naghanda para sa araw na ito sa loob ng mga dekada, alam kung gaano katanda Ako ay.

Nakakatawa, dahil gusto mong mabuhay kapag maayos ka na, ngunit pagkatapos ng isang tiyak na yugto ng sakit, medyo handa ka nang umalis. Parang noong bata pa ako, gustung-gusto kong pumunta sa mga paliparan at lumipad sa mga eroplano – ngunit ang excitement ay medyo mabilis na nawala, at sa oras na ako ay naging isang may sapat na gulang, umiinom na lang ako ng mga tabletas para mapatalsik ang aking sarili, kinasusuklaman ko ang kakulangan sa ginhawa at sakit ng ulo. at manhid na puwitan - kahit na nakakuha ako ng sarili kong eroplano, kinasusuklaman ko pa rin ito, at huminga ng isang panalangin ng kaluwagan nang muling dumampi ang mga gulong sa lupa.

Lumilipad ako nang mataas sa buong buhay ko, hindi ako komportable – at hindi bumabalik ang kaginhawaan – kaya handa na ako para sa – ang katapusan.

Ang panganay kong anak ang nagsabi sa akin kung paano makakatakas sa kamatayan.

Sinabi niya sa akin ang tungkol sa Walt Disney, at iba pa, na nagyelo sa kanilang sarili bago mamatay.

Ito ay katawa-tawa, ngunit ito ay nagsimulang umakyat sa aking kamalayan, isang escape hatch, isang deus ex machina na maaaring magpakabit sa akin mula sa aking hindi maiiwasang pagbaba. Mainam na magkaroon ng pagtanggap kapag walang pag-asa, walang pagpipilian - ngunit ang sumuko kapag posible ang pagtakas ay hindi isang matalinong pagsuko sa hindi maiiwasan, ngunit isang duwag na pagbagsak sa harap ng posible.

"Hindi lang para sa tatay mo," bulong niya sa dilim. "Isipin na makausap si George Washington, King Arthur - ito ay halos isang responsibilidad sa hinaharap, sa mga mananalaysay na darating. At magkakaroon ka ng pagkakataong aktwal na hubugin ang iyong sariling legacy, upang sagutin ang mga tanong, upang hindi maging isang piñata ng pagsisisi sa hinaharap - ikaw ay magiging isang window sa mundo na, sa mundong darating. And who knows, baka hindi lang ikaw, baka tama ang kapatid ko – baka magkita tayong lahat. At hindi ka pa gaanong matanda, sino ang nakakaalam kung gaano katagal mabubuhay ang mga tao sa darating na panahon? At ang katandaan ay maaaring hindi katulad ngayon, maaari itong maging anuman, pinalakas ng kabataan! I think you owe it to yourself, to us, to the future – and our legacy, I will sleep easier at night knowing that we might have a chance to polish our name in the future. Bakit ka sumuko, kung kaya mo namang tumakas?"

Ang mga bulong ay nagpatuloy - kahit na sigurado akong naisip niya na ako ay natutulog - ngunit sila ay nagpapagod sa akin, o sa halip ay napukaw ang aking pag-asa. Nakaramdam ako ng gumuhit sa aking isipan nang lumihis ako sa riles ng tren patungo sa wala. Iniwan ko ito sa kanyang mga kamay - pinatunayan niya ang isang tusong supling, bilang angkop. Ang lahat ng ito ay isang sikreto, ang mga crypto currency ay nagbago ng mga kamay, ang mga teorya ng pagsasabwatan sa loob ng mga dekada ay nakakuha ng malakas na gasolina, at pinili ko ang oras ng aking sariling pagkamatay.

Hindi ko na sinubukang makipagpayapaan, bagkus ay pinlano ko ang aking muling pagkabuhay. Napatigil ako sa mga bitcoin at ginto - namatay ako sa aking sakit, at isa lamang sa amin ang mananalo sa katagalan.

Pahina 351 ng 404

At noong gabing iyon, bago itinapon ang switch at ako ay natanggal sa sirkulasyon, ang aking panganay ay nakaupong nakayuko sa tabi ng aking kama, patuloy na binabaligtad ang kanyang nakakainis na bangs.

Ako ay lubos na nainis sa aking inis sa kanya - ito ay isang luma at lubos na predictable na sakit, tulad ng arthritis ng isang matandang lalaki bago ang isang bagyo. Nagkaroon siya

binago ang kanyang sarili sa ilalim ng aking mga suntok - tumigas tulad ng metal sa ilalim ng apoy, muling ginawa sa mga nasirang impresyon ng aking walang katapusan na imahe, at siya ay mahusay na gumagana sa dugo-langisan makinarya ng kapangyarihan. Lumipat siya mula grad student patungo sa software entrepreneur, at ang kanyang kinabukasan ay mukhang kasing liwanag ng nuclear sunrise. Napangasawa niya ang tamang uri ng babae - maganda at may kwenta, mapagpakumbaba at nangingibabaw, mabait at walang kalaban-laban - siya ay buntis ngayon, ito ay isang karera sa pagitan ng libingan at lolo, na napanalunan ngayon ng willed glacier of undeath...

Ako ay - natakot, marahil sa unang pagkakataon - na kahit papaano ay maramdaman ko ang yelo na bumabalot sa akin, at pakiramdam ko ay nanlamig sa isang walang dugong yakap sa loob ng maraming siglo, tulad ng sinapupunan ng aking ina. Naaalala ko ang unang pagkakataon na inilagay ko ang aking kamay sa niyebe, kung gaano ito kalamig - at nagkaroon ako ng paulit-ulit na bangungot bilang isang bata na ako ay nakahiga sa isang kabaong, na may konkretong ibinuhos sa akin, pinatigas ako sa nakulong na kawalang-kilos magpakailanman...

Pero syempre, naisip ko sa sarili ko, kung nakaramdam ako ng lamig na walang dugo, malamang na parang nakulong din ako sa kabaong, nararamdaman ko ang nakakabaliw na kiliti ng mga gutom na uod at ang buckle ng mga dingding na gawa sa kahoy bilang ang kumakalat na puno. ang mga ugat ay dahan-dahang dumaan. Baka maamoy ko ang paminsan-minsang amoy ng mga bulaklak habang hinahabol ng asawa ko ang photo op ng pag-iiwan ng mga rosas sa aking lapida – at maaari rin akong ma-disintere para sa ilang kaso sa korte, ilang – paglilitis. At pagkatapos ay magiging katulad ako ng mga seashell na nakolekta ko noong bata pa ako, na naamoy at nabubulok at itinapon ng aking ina - hinuhukay ko ang shell mula sa buhangin -

which was just broken shells really – and think of all the billion of shells deep underground, below the beach, below the ocean, below the land – and imagine how blinding it should be for a shell buried for a million years to waswased in sikat ng araw, at magkaroon muli ng buhay sa calcium nito, ang aking mga daliri sa halip na isang crustacean...

At naalala ko na malayo ako sa aking pamilya, mga mantsa at anino lamang sa gitnang distansya, nakahiwalay sa ilalim ng asul na mangkok ng langit at mga gumagapang na

takip ng mga alon, at naaalala ko ang pananabik sa pag-iisa sa isang nag-iisang planeta – dinaig ako ng mga tao, na ay ang katotohanan. Kinailangan kong kontrolin sila, dahil dinaig nila ako - ang isa sa amin ay kailangang mawala, at hinding hindi ito magiging akin. At isang matandang biro noong bata pa ang dumaloy sa akin

isip: "Kung mabali mo ang iyong mga paa sa pag-akyat sa mga batong iyon, huwag kang lalapit sa akin!"

At masaya sana akong natunaw sa araw na iyon, nabasag sa mga tipak tulad ng mga shell sa ilalim ng aking mga daliri sa paa, at sumama sa bilyun-bilyong taong martsa ng sirang buhay mula sa sikat ng araw hanggang sa sahig ng dagat, paikot-ikot, ang mga walang kwentang piraso ng walang kwentang katawan, na umiikot tulad ng scarves ng isang mago, lampas sa pagkawala, lampas sa takot, lampas - pagnanais.

At gusto kong maglakad papunta sa karagatan nang umagang iyon, upang sumama sa mga bitak ng mga alimango at basura ng mga dolphin - at nilaro ko ito, walang masyadong seryoso - lumakad ako sa aking dibdib, at naramdaman ang paghampas ng mga alon sa aking mukha na parang personal, parang sinasampal ako ni Poseidon para tumalikod. At naghintay ako - sasalubong sa akin ang buhay, na sumabog sa loob ko at ibalik ako sa lupain, dahil bigla akong hindi sigurado kung masisiyahan ba ako sa aking buhay - o maging mabuti para sa mundo, na tumama sa akin bilang isang ganap na naiibang kategorya, alien halos...

Pahina 352 ng 404

Ngunit lumalabas na hindi ang mga patay na kamag-anak ang umaakay sa iyo, kundi ang mga buhay na humihila sa iyo pabalik.

Hindi ako seryoso, hindi ako malulunod, naghihintay lang ako – may babalikan ako, may babalikan – hindi ko na maalala ang nangyari noong araw na iyon, naaalala ko lang ang mga sumunod na nangyari, though Hindi ko naisip ito sa halos 600 taon...

Isang kamay ang humawak sa aking leeg at hinila ako pataas - hindi pabalik, ngunit pataas, tulad ng isang ganid na gagamba na may kawit. Hinila ako papunta sa pampang nang mas mabilis kaysa sa maaaring itulak sa akin ng mga alon, at ang aking ama ay humarap sa akin, madaling natatakpan ang araw, at sinuntok niya ako sa mukha, pagkatapos ay sinampal ako ng magkatabi, at naaalala ko na ang liwanag ay unti-unting nagdidilim. ang orange na kaleidoscope ng aking nakapikit na mga mata, at

natatandaan kong nakatikim ako ng dugo at nagpasalamat sa kanya, sa aking paraan, dahil siya ang buhay na nagpabalik sa akin, siya ang dahilan ng aking pagtayo sa lupa, sapat siyang nagmamalasakit sa...

“HUWAG MONG GAWIN!” paulit-ulit niya, at ito ay hindi maliwanag, ito ay nakalilito - gawin kung ano? Hinahampas ako ng dagat, ano ba ang dapat kong itigil sa mga sandaling iyon? Hindi ako lumalaban – pumupuri ako, dahil baka talagang nailigtas niya ako sa kahit anong hypnotic na kanta sa malayo sa dagat –

ano ang hindi ko dapat gawin?

Pahiya siya, syempre – kahihyan siya, harapin siya sa anumang bagay na maaaring nagawa niyang mali. Patayin ang kanyang karera sa pamamagitan ng pagpatay sa aking sarili, marahil. At marahil siya ay nagmamalasakit lamang sa mga epekto ng... Hindi ako mismo – ngunit hindi ka maaaring maging masyadong mapili sa buhay na ito, at narito ang isang taong nagmamalasakit sa akin nang sapat upang sumakay sa asin at hilahin ako mula sa ilalim ng saglit. kahinaan. At hindi niya ako hinayaang matunaw sa agos, sa mga hangal na ideya, sa galit at katawa-tawang protesta – at para saan?

Ibig kong sabihin, lahat ng tao ay may ganitong mga sandali, kung saan naisipan mong lumiko sa paparating na trapiko, o gumawa ng isang hakbang na masyadong malayo sa gilid ng bangin, o i-jam ang isang pang-ilong sa iyong mata - iyon ang demonyo ng mortalidad sa trabaho, na nagpapaalala sa iyo ng ang iyong kagalingan sa pamamagitan ng haka-haka na mga drive-by.

Ito ay katarantaduhan, ngunit naaalala ko ang malakas na kasiyahan habang hinahampas niya ako - na napansin niya akong nawala, kahit papaano ay namataan ang aking itim na ulo sa mga alon, nahulaan ang aking demonyo, at tumakbo upang iligtas ako.

Masyadong mahaba ang aral - alam naming dalawa iyon, ngunit ang madugong lapit ng pagtuturo ay mahirap palayain. Ang aking mukha ay magulo, ang paglilinis nito gamit ang mapait na tubig-dagat ay matamis na paghihirap, at hinawakan ng aking ama ang aking kamay habang kami ay naglalakad pabalik sa piknik. Ipinaliwanag niya na ako ay nag-surf sa katawan sa isang bato - at lagi kong pinahahalagahan ang mga kasinungalingan na nagsasabi ng totoo - at dinala ako sa ospital, at itinatago ko ang sikretong iyon magpakailanman.

May ibig akong sabihin, bagay ako, may nagmamalasakit...

At tila naniwala ang aking ina, at paminsan-minsan ay nagtataka ako kung nakakakita ka ba ng isang mantisa na sinusubukang i-disassemble ang isa pang mantisa sa maliwanag na distansiya ng dalampasigan, ngunit ang pag-usisa ay laging humahantong sa kapahamakan sa

mga relasyon, kaya nag-skate na lang siya sa frosting, at hayaan ang cake, wika nga.

At ikinuwento ko ang aking kuwento nang may pagmamalaki, sa paaralan, tungkol sa pag-surf sa isang outcrop, at ang aking mga galos at tahi ay labis na hinangaan, at ako ay nakakuha ng mahusay na katayuan sa lakas ng loob ng aking katatagan, at natanto ko na kahit ano pa man.

Pahina 353 ng 404

sumusugat sa iyo, nagpapataas sa iyo - at muli akong nagpasalamat sa aking ama, sa aking isipan, para sa regalong ibinigay niya sa akin ng pagmamalasakit - at higit na kahusayan. Ang katapangan ay isang uri lamang ng pasasalamat, at ako ay lubos na nagpapasalamat.

Naawa ako sa mga batang walang ama.

At kung paanong ako ay hinila ng aking ama mula sa dagat, gayundin ako ay hinila mula sa aking panaginip ni Cornelius.

Pumasok siya sa kwarto ko sa ospital na may dalang papel.

"Hardcopy, old-school," sabi niya. "Magandang umaga. Nasa loob na ang mga singil."

Umupo ako sa aking kama - naramdaman ko ang aking mukha nang katutubo, upang ipaalala sa aking sarili na ang aking mga sugat ay patay na, ang aking panaginip ay tapos na.

"Ito ay isang pagkabigla," sabi ni Cornelius. "Ngunit hindi ako nag-iisip ng masama. Kailangan mo ng sandali?"

"Hindi."

"Okay - ito ay isang bilang ng pang-aabuso sa bata." Naghintay ako.

"Hindi 'yun na' yun."

Tumawa ako. "Ano? Paano ang tungkol sa lahat ng trash-talk sa restaurant kahapon, ang aking walang katapusang mga krimen, Nuremberg, mga digmaan, mga utang, indoktrinasyon - ngayon ay inakusahan ako ng - pang-aabuso - ang aking anak. Ang panganay ko?"

Tumango si Cornelius.

"Oh aking Diyos ikaw ay ganap na - wimps!" Umiyak ako. "Ano ang kailangan gawin ng isang tao sa paligid para mahuli ang isang krimen sa digmaan?"

Sinabi ni Cornelius: "Nahihirapan akong malaman kung kailan ka seseryosohin." "Ito ay parang dinging Hitler sa pagsipa sa kanyang aso!"

"Panatilihin nating pribado ang pagkakatulad na iyon."

"Oo naman, sigurado... Kaya, ako ay hahatulan para sa pagiging magulang sa isang medyo karaniwang paraan, para sa oras, at iyon ay magiging - iyon ang buong palakol na nakasabit sa aking leeg? Itong maliit na toothpick?"

Kinagat ni Cornelius ang kanyang mga labi. "Buweno, ito ang pinakamalubhang krimen sa ating lipunan."

"Disiplina? Alam kong alam ko, 'paghahampas' sa mga bata - iyon ang pinakamabigat na krimen?"

"Buweno, kung paano naalis ang krimen, sa pamamagitan ng hindi pagtama sa mga bata."

Pahina 354 ng 404

Natigilan ako, tumatakbo ang isip ko. "Ano ang mga parusa?"

"Pagsasauli, o pagtatalik - walang DRO na magpapatupad ng anumang kontrata para sa isang hindi nagsisisi na mang-aabuso sa bata."

"Hindi ko alam kung ano - ang ibig sabihin ng pagsasauli sa kasong ito."

"Iyon ay - depende iyon sa mga pangyayari - sigurado akong makakakuha ka ng ilang dahilan para sa kasaysayan, at ang katotohanan na walang ipinag-uutos na Pag-scan para sa iyong mga anak..."

"Bigyan mo ako ng ideya - ito ang pinakamalubhang krimen, ano ang mga kahihinatnan?" "Ito ay isang uri ng hindi pa nagagawa."

"Alam kong binabayaran kita sa bawat oras. Diretsuhin mo na."

"Buweno, sa nakaraan, ang mga nag-aabuso sa bata ay madalas na humihingi ng tawad, nagbabayad - kung minsan ay pera, kung minsan ay kawanggawa - at ang ilan sa kanila ay nasentensiyahan na ipalaganap ang mensahe ng mapayapang pagiging magulang sa mga statist society."

pumikit ako. "Kaya hindi - nakabitin - alam mo ito, at gumawa pa rin ng mga paghahambing sa Nuremberg! Paalisin kita kung alam ko kung ano ang nangyayari! Hindi ako ikukulong, walang firing squad - basta - ano - kailangan kong pumunta sa gawaing misyonero sa gitna ng mga hindi naghuhugas tungkol sa hindi pagsigaw sa iyong mga anak? Oh Diyos ko, natutuwa akong hindi ako nag-aksaya ng anumang pagkabalisa dito - clown show ng isang lipunan!"

"I'm - glad na tinatanggap mo ito ng maayos." "Ito ay isang lakad sa parke."

"Mabuti naman."

huminto ako. "At – hindi ko alam ang mga alituntunin ng – itong mga batas mo, sa anumang napakagandang detalye – ngunit lahat ng ito ay pawang sabi-sabi, di ba? Kahit hindi iyon. Hindi ko kailanman napag-usapan - iyon. Paano malalaman ng sinuman, maliban sa posibleng – mga epekto?"

"Malamang ang iyong panganay na anak na lalaki ay nagsulat ng isang sariling talambuhay pagkatapos ng iyong kamatayan - ang ibig kong sabihin ay ang iyong pagyeyelo."

"So? Ipinapalagay ko na napunta ito sa seksyong 'Fiction'. Palagi siyang nagdamdam, gustong-gusto akong basurahan sa bawat pagkakataon, kahit na palagi niyang ipinagpalit ang pangalan ko, iyon ang kanyang paa, ang weasel!"

Sinabi ni Cornelius: "Alam kong nasa pagitan lang natin ito, ngunit baka gusto mong ihinto ang ugali na iyon."

"Oh, huwag kang mag-alala - kaya kong gumanap bilang masunuring ama."

"Huwag mo ring gawin iyon, kahinaan iyon ng aming depensa, na alam mo kung paano maging magulang nang maayos sa publiko."

Kinaway ko ang kamay ko. "Okay, okay – ang ibig sabihin ng Aristotelian. Ngunit ito ay - magandang balita. Ginagawa ko ang aking oras - na hindi pa oras - at malaya akong - muling sumali sa lipunan, ayon sa nakikita kong angkop."

Pahina 355 ng 404

Tumango si Cornelius. "Ngunit hindi ito magiging sabi-sabi." "Ano, tanungin ko ang kanyang sariling talambuhay?" "May saksi sila."

Nanlamig ang mukha ko. Ang mga implikasyon ay lumipad sa bawat direksyon, tulad ng mga ipis sa ilalim ng isang biglaang searchlight.

"Isang saksi... Ano ang ibig mong sabihin? Tulad ng ilan - pag-record, ilang video - maaaring ebidensya iyon, ngunit hindi ito saksi! Ang ibig sabihin ng isang saksi ay..."

At bigla kong nalaman.

Anak ko, bumubulong sa akin tungkol sa imortalidad... Sinasabing magkikita tayong muli...

Na hindi ako mag-iisa... "Anak ko..."

Mukhang nagulat si Cornelius. Iminuwestra niya ang kapisang papel. "Iyan ang sinasabi nila. Siya ay natagpuan sa ilang sandali pagkatapos mo. Ganun din ang pinagdaanan niya – procedure."

"Oh my God," bulong ko.

At, parang walang oras na lumipas, muli ko siyang kinasusuklaman. Kabanata 41

Pinagtatalunan ko kung hahayaan ko bang matulog sa gabi bago ang paglilitis – ang pagmumukhang pagod at haggard ay maaaring maging kapaki-pakinabang kapag hinuhusgahan, ngunit ang pagpahinga at pagre-refresh ay may magandang hitsura din – ito ay talagang depende sa mood ng hurado, at sa likas na katangian ng mga singil .

Binalaan ako ni Cornelius na ang paglilitis ay ipinapalabas sa buong mundo, na literal na daan-daang milyong tao ang nanonood. Nagliwanag ako sa inaasam-asam - palagi kong ginagawa ang aking pinakamahusay na entablado sa sentro ng trabaho.

Medyo natitiyak ko na ang aking anak na lalaki ay pinananatili sa parehong ospital, ngunit siyempre wala kaming pagkakataon na magkita o mag-usap, dahil siya ay gagamitin bilang isang saksi laban sa akin. Wala akong gaanong pag-aalala tungkol sa kanyang patotoo, bagaman - tila itinulak niya ang mundo sa mga Cataclysm na ito, kaya hindi ko naisip na ang kanyang moral na awtoridad ay may malaking bigat.

Muli at muli, nagingning ako ng magandang kapalaran - na ang hangal at sentimental na edad na ito ay higit na nagmamalasakit sa pagdidisiplina sa aking anak kaysa sa pagsalakay sa isang soberanong bansa. Ha ha ha - feminism para sa panalo!

Pahina 356 ng 404

Ang layunin ng isang magulang ay sanayin ang kanyang mga anak na umunlad sa mundo iyon ay, hindi para ituro sila sa ilang haka-haka na utopia. Hindi ako nag-imbento ng mundo, hindi ako nag-imbento ng mga patakaran, ngunit mapapahamak ako kung ang aking mga anak ay hindi makakahanap ng kanilang daan sa tuktok ng crap-heaap na kilala bilang 'lipunan.' Sinusubukang gawing mas mahusay ang iyong mga anak kaysa sa ginagarantiyahan ng mundo ang kanilang kabiguan!

Sinubukan ni Cornelius na ihanda ako para sa aking cross-examination, ngunit wala akong pakialam, at hindi ako kukuha ng anumang pagtuturo. Hindi man lang ako sigurado na tatayo ako - sinabi ko iyon sa aking sarili, ngunit siyempre ang paglaban sa spotlight ay hindi kailanman naging aking malakas na suit.

"Tatamaan ka ng mga argumento na hindi mo man lang naisip," giit niya.

"Ginagawa ko ang aking makakaya nang mabilisan!"

Kinailangan kong pumirma sa isang dokumento na nagsasaad na tinatanggihan ko ang payo ng tagapayo - huwag mag-alala, gusto kong maging buntot na kumawag sa aso ng katawa-tawang lipunang ito. Mayroon pa ring ilang matinong estadong istatistika na natitira sa mundo; para sa kanila, kung hindi para sa akin, kailangan kong gawin ang aking kaso.

Humingi ako - at nakakuha - isang tao na barbero para sa isang gupit at malapit na ahit. Palagi akong may lihim na pag-ibig sa pagiging layaw - nagkunwari akong ito ay para sa kahusayan, ngunit ang lahat ng ito ay bumubuo lamang para sa aking malungkot na

kuna at ang umiikot na hanay ng mga babaeng ulo na unang sumalubong sa aking muling pagkabuhay - at ang mga anino sa aking mga binti...

Nagkasundo kami ni Cornelius sa isang bagay - kailangan ko ng mga damit bago pa man ang oras ko. Itinulak namin ang timeframe pabalik sa sartorial splendor hangga't maaari - halos sa wardrobe ng aking lolo - dahil sa mas malayong oras na lumitaw ako, mas maliit ang posibilidad na mahigpit akong sumunod sa mga modernong pamantayan. Impiyerno, magpapakita sana ako sa balat ng oso ng isang caveman para talunin ang mga hangal na paratang na ito...

Noong gabi bago ang paglilitis, nagpasya akong iidlip na lang ang sarili ko - hindi naging malabo ang ulo ko dahil sa pagod, ngunit nagpabagal ito sa akin, na naisip kong maaaring makatulong sa darating na pagsubok. Ang pagsagot ng masyadong mabilis ay palaging isang pagkakamali.

Medyo bumaba ang respeto ko kay Cornelius nang magpakita siya na may seryosong maskara ng gravitas sa kanyang mukha. Hindi ko na mabilang kung ilang beses na akong naimbestigahan at na-cross-examined - ang aking mga kaaway sa pulitika ay palaging hinihila ako sa shredder sa isang dahilan o iba pa. Kapag wala kang magagandang pagtangga sa patakaran, maglulunsad ka lang ng mga legal na pag-atake. Bahagi ng laro, huwag mag-alala.

"Handa ka na ba?" sabi niya sa mahinang boses. Nagkibit balikat ako. "Mahalaga ba kung hindi ako?" Hindi siya tumawa.

Sa taxi, itinuro ni Cornelius ang nagbabagang ulap sa unahan at nagtanong: "Sa itaas, o sa ilalim?"

ngumisi ako. "Palagi, palagi!"

Tumango siya, at sa loob ng ilang minuto ay naglalayag na kami sa perpektong katahimikan sa gitna ng isang ulap na may kulog. Ang mga ibon at ang paminsan-minsang butterfly ay dumaan sa force field na pinapanatili ang mga elemento sa

Pahina 357 ng 404

bay, at ako ay natawa sa tuwa, naaalala ang tanawin mula sa bintana ng eroplano noong bata pa ako, pinagmamasdan ang kidlat sa mga ulap, malayo sa ibaba, at nagnanais na makatayo ako sa gitna ng bagyong iyon – at ngayon, ang pangarap ko noong bata pa ako. ay nagkatotoo!

Hindi naman siguro masama ang bagong mundong ito...

Mayroong libu-libong taxi na lumulutang sa labas ng napakalaking puting gusali na nagsilbing courthouse.

Inaasahan ko na mayroon itong klasikal na arkitektura at mga haligi ng Doric, bilang isang pagtango sa nakaraang kultura - ngunit pagkatapos ay siyempre naalala ko na ang mundong ito ay ganap na tinanggal ang nakaraan mula sa puso nito, at tiningnan ang lahat ng nauna bilang masama at masama.

Napakaraming para sa konserbatismo ...

Ang lahat ay nakakainis na malinis - sa palagay ko ay sinisiyasat ng mga robot ang bawat ibabaw sa gabi - at ipinaalala nito sa akin muli ang isang simulation. Ipinaliwanag sa akin ng aking apo minsan na ang paglalagay ng dumi sa mga virtual na ibabaw ay kumonsumo ng kapangyarihan sa pag-compute, kaya ang lahat ay mukhang ito ay ginawa mula sa walang dungis na mga balat ng itlog.

Hindi ba ito magiging ligaw kung ang lahat ng ito ay lumabas na lamang ang aking namamatay na mga kaisipan, ang aking utak ay nag-aagawan para sa pagtubos habang ako ay dumausdos sa magandang magandang gabi...

Paano kung nangyari ito? Ang buhay ay higit pa sa isang laro, marahil ang kamatayan ay ganoon din...

Ang lahat ay naka-hook up sa mga maliliit na camera, at sa palagay ko ay iba't ibang banal na pabor ang ipinamigay para sa ilang libong upuan sa napakalaking puting amphitheater sa loob.

Matagal kong pinag-isipan ang aking pagpasok – ayaw mong masyadong kumpiyansa, dahil mukhang mayabang iyon – hindi ako lubos na sigurado sa kaugnayan ng lipunang ito sa pagmamataas. Ang aking mga kalaban sa pulitika sa pangkalahatan ay kailangang manalo sa mga boto ng mga sumisigaw sa kunwaring pakikipagbuno, upang sila ay maging kasing yabang ng impiyerno - ngunit kinailangan kong magkunwaring pambabae na pagpapakumbaba, dahil alam ko ang aking batayan. Sila ay mayabang, siyempre, ngunit hindi mo masasabi iyon nang malakas, aalisin nito ang lahat ng kanilang kapangyarihan.

Nakita kong kawili-wili na ang hukom na may puting buhok ay hindi nakaupo sa mas mataas na antas kaysa sa akusado -

kaysa sa akin. Palagi kong nakikita na ang lumang trick ng lumang mundo ay medyo nakakainis, karamihan ay dahil napaka-epektibo nito sa pagpaparamdam sa mga tao na maliit.

Ang hukom ay sumandal - medyo hindi kailangan, dahil ang kanyang boses ay pinalakas sa ilang hindi nakikitang bagay -

at hinarap ang naghihintay na masa, ang mundo, at ang ulap ng maliliit na camera.

"Magandang umaga sa lahat, ang pangalan ko ay Judge Sky Peters, at tinatanggap kita sa paglilitis ng isang tunay na kapansin-pansin at natatanging indibidwal. Ang kanyang pangalan ay Louis Staytin, at nakatayo siya sa harap mo sa mga damit na dapat magmukhang medyo luma sa iyo, ngunit parehong komportable at angkop sa kanya.

"Of course, we are not here to judge his choice of attire, but rather his treatment of his children – or child, in particular, his eldest son Jake. Sa parehong paraan na ang mga damit ni Mr. Staytin ay komportable at

Pahina 358 ng 404

naaangkop sa kanya, at sa kanyang panahon, sa ilang mga paraan ang kanyang pagiging magulang ay parehong komportable at naaangkop sa kanya, sa kanyang panahon.

"Ang mga tanong ng katarungan, integridad at pagkakapare-pareho ay naging palaisipan at nalilito sa ating mga species mula noong tayo ay nagsimula. Ang katarungan ay nangangailangan ng kaparusahan sa mga nananakit sa iba sa pamamagitan ng paglihis sa pangkalahatang pamantayang moral. Ang integridad ay nangangailangan na sundin natin ang sarili nating nakasaad na mga prinsipyong moral, o ipaalam sa iba ang paparating na paglihis. Ang pagkakapare-pareho ay nangangailangan na ang ating unibersal na pamantayang moral ay sundin nang hindi nakasalalay sa panahon at lugar.

"Ang moralidad ay ang pamantayang iyon na nagpapahintulot sa atin na i-claim ang isang unibersal na karapatang puwersahang ipataw ang ating kalooban sa iba. Ang mga kriminal ay regular na pilit na nagpapataw ng kanilang kalooban sa iba, ngunit

hindi nila inaangkin ang isang moral na karapatang gawin ito - sa ito sila ay nasa kategorya ng predation ng hayop.

"Anumang pamantayan na nag-aangkin ng pagiging pangkalahatan ay dapat na lohikal na pare-pareho - dahil ang lohika ay pangkalahatan - at makakamit nang hindi nakasalalay sa oras at lokasyon. Inaangkin ng matematika at agham ang pagiging pandaigdig, at sa gayon ang mga proposisyon at haka-haka sa mga larangang ito ay dapat na lohikal na pare-pareho, at totoo na hindi nakasalalay sa oras at lugar.

"Ang moralidad ay madalas na nakikita - sa labas ng Civ - bilang isang pamantayang pangkultura na totoo lamang sa mga naniniwala sa mga lokal na kaugalian. Ang pagpapaimbabaw ng daigdig sa labas ay madaling mabubunyag sa pamamagitan ng katotohanan na ang mga magulang ay nagtuturo sa kanilang mga anak ng mga absolutong moral, ngunit kapag ang mga batang iyon ay lumaki na sa pag-aalinlangan ng mga kontradiksiyon sa moral sa bahagi ng kanilang mga magulang, ang mga magulang ding iyon ay sumilong sa moral relativism.

"Ang aming pamantayan para sa moralidad – mas kanais-nais na pag-uugali sa pangkalahatan – ay totoo para sa lahat ng tao, sa lahat ng lokasyon, sa lahat ng oras. Ito ang eksaktong parehong pamantayan na palaging ipinapataw ng mga magulang sa kanilang mga anak.

Sa buong kasaysayan, ang mga magulang ay palaging nagtuturo sa kanilang mga anak na huwag patulan ang iba - at ang utos na ito ay palaging unibersal at ganap. Hindi nila sinasabi sa kanilang mga anak na imoral ang pananakit ng isa pang bata sa Lunes, ngunit perpektong moral ang pananakit sa Martes. Hindi nila sinasabi na ang karahasan ay mali sa kusina, ngunit perpektong pinahihintulutan sa sala.

"Hindi, tinuturuan nila ang kanilang mga anak sa ganap na moralidad ng dalawang moral na haligi ng pangkalahatang kanais-nais na pag-uugali: huwag kang magpasimula ng karahasan, at igagalang mo ang pag-aari.

"Sa madaling salita, huwag pindutin, huwag magnakaw."

"Hindi namin inaasahan na ang mga tao mula sa lumang mundo ay mauunawaan ang agham sa likod ng aming modernong teknolohiya, para sa malinaw na mga kadahilanan. Hindi natin inaasahan si Mr. Staytin na magising kasama natin at maunawaan ang bawat pananarinari at kumplikado ng ating mga modernong boluntaryong istrukturang panlipunan.

“Gayunpaman, hindi excuse ang kamangmangan sa batas kapag ipinataw mo ang batas na iyon.

"Ang isang hukom na pinarusahan ang mga kriminal para sa katiwalian ay walang posibleng dahilan kung siya mismo ay napatunayang corrupt.

Pahina 359 ng 404

“Ang isang magulang na nagpataw ng mga alituntunin ng hindi pagsalakay na prinsipyo at paggalang sa mga karapatan sa ari-arian sa kanyang mga anak ay walang karapatang mag-claim na wala siyang kaalaman sa mga tuntuning ito, o walang kakayahang sundin ang mga ito.

Hindi maaaring sabihin ng mga magulang na hindi nila posibleng sundin ang mga alituntunin na marahas nilang ipinataw sa isang dalawang taong gulang. Ito ay magiging tulad ng isang ina na nagpaparusa sa isang paslit dahil sa hindi pagbubuhat ng bigat na siya mismo ay hindi makagalaw.

“Mga binibini at mga ginoo ng hurado, kayo ay kinasuhan sa pagtukoy sa moral na pagkakasala ni Louis Staytin - ang dating Pangulo ng kalupaang ito.

"Para sa mga kadahilanang sigurado akong ipapaliwanag ng prosekusyon, ang kanyang mga potensyal na krimen sa pulitika at militar ay nanatili sa labas ng saklaw ng paglilitis na ito. Marahil ito ay posible na ang isang tao mula sa Lumang Mundo ay maaaring makakuha ng ilang kapatawaran para sa hindi pagtupad ng etika na ginawa niya sa kanyang mga anak sa kanyang lipunan sa kabuuan.

Gayunpaman, hindi natin maaangkin ang kamangmangan sa ating itinuturo. Ang isang babaeng nagtuturo ng Japanese ay hindi maaaring mag-claim na siya ay ignorante sa wikang Hapon.

"Ang isang ama ay hindi maaaring mag-claim na siya ay ignorante sa nonaggression na prinsipyo kung ipinatupad niya ang nasabing punong-guro sa kanyang anak.

“Ang pang-aabuso sa bata sa Civ ay halos wala, ngunit nananatili pa rin itong nakagawian at kaugalian sa ibang bahagi ng mundo. Ito ay isang mahalagang tanong na itanong: bakit tayo nag-uusig ng mga potensyal na kasamaan mula halos 600 taon na ang nakakaraan? Ang tanong na ito ay karaniwan sa lahat ng jurisprudence, dahil hindi natin kailanman mababago ang nakaraan. Pero

ang hustisya ay hindi tungkol sa nakaraan – kundi sa hinaharap. Pinarurusahan namin ang mga magnanakaw ng kabayo upang ang mga kabayo ay mas malamang na manakaw sa hinaharap.

“Tayo, ang daan-daang milyong magulang sa buong Civ - lahat tayo ay nagmamahal, pinoprotektahan at pinahahalagahan ang ating sariling mga anak, ngunit nangangahas akong sabihin na halos isang araw ang lumipas na hindi natin inililigtas ang isang paghihirap na pag-iisip sa hindi mabilang na mga bata sa iba pa. ng mundo na pasalitang inaabuso, binubugbog, sinasalakay at binu-bully araw-araw.

"Ang pagsubok na ito ay hindi tungkol sa nakaraan, ngunit sa hinaharap. Bilang isang nasa katanghaliang-gulang na lalaki - kahit na matanda sa pamantayan ng kanyang panahon - maaaring magkaroon pa rin ng mga anak si Louis Staytin. Kahit na sa paglipas ng pagsubok na ito, milyon-milyong mga bata ang isisilang sa mga magulang na susunod sa kurso at nilalaman ng mga argumentong ito.

"Anumang moral na argumento ang naaangkop kay Mr. Staytin higit sa kalahating millennia ang nakalipas - tiyak na naaangkop sa mga magulang sa kasalukuyan."

Huminto si Judge Peters ng mahabang sandali, ang kanyang mukha ay malungkot.

God they were so even-handed, tumibok ang puso ko! Napakaingat na maging tama, upang maging tumpak, upang maging moral na sila ay tulad ng matapat na mga boksingero na nagpapainit laban sa isang kalaban na masaya na tumawag sa isang airstrike.

Noong araw, pinakain namin ang mga kasinungalingan sa makakaliwang pamamahayag - ang press, talaga - at sila ay nag-burble at naglathala nang walang tanong. Ang aking mga kalaban ay hindi maaaring gawin ang parehong, dahil ang lahat ng iba pa sa media ay kailangang suriin ang katotohanan at gawin itong tama at maging responsible.

Pahina 360 ng 404

Kaya natalo sila.

Sinabi ni Judge Peters:

"Tumawag ako ngayon para sa pagbubukas ng mga pahayag mula sa pag-uusig."

Isang babae na mukhang - tulad ng isang batang babae, imposibleng bata pa - ay bumangon at pinakinis ang kanyang palda. Nakilala ko ang lalaking mabuhangin ang buhok na nakaupo sa isang front row – sila lang

mahal ang mga puting pews na ito, hindi ba? – na ang mga mata ay kumikinang sa pagmamalaki ng isang ama. David, ang pangalan niya.

Sinabi ng babae: "Ang pangalan ko ay Alice Bartholemew, at ako ang mangunguna sa pag-uusig laban kay Louis Staytin, dating pangulo ng Estados Unidos ng Amerika. Dahil hindi na kinikilala ng modernong mundo ang kanyang titulo, tatawagin ko na lang siyang Mr. Staytin.

"Magandang umaga. Ito ay isang hindi pa naganap na kaso sa kasaysayan ng jurisprudence, kahit na ang mga legal na teorya ay mahusay na itinatag. Kami ay patuloy na nagtitipon bilang isang lipunan upang umupo sa paghatol sa nakaraan - sa katunayan, kung hindi natin hahatulan ang nakaraan, hindi tayo makakagawa ng isang mas magandang kinabukasan. Kung huhusgahan ko man ang sarili kong mga aksyon mula kahapon, o ang mga aksyon ni Mr. Staytin mula kalahating millennia na ang nakalipas ay hindi mahalaga, patungkol sa unibersal na moralidad.

"Siyempre, ang tanong ay unang bumangon kung maaari ba nating hawakan si Mr. Staytin sa mga modernong pamantayang moral.

Ang moralidad ay isang uri ng teknolohiya, at hindi natin makokondena ang mga tao na walang access sa teknolohiyang iyon dahil sa hindi paggamit nito. Maaari rin nating tawaging tanga ang isang tao dahil hindi ito gumamit ng sky-taxi bago ito naimbento.

"Gayunpaman, ang pilosopikal na suliranin sa pinakabuod ng pag-uusig na ito ay ito: ang moralidad ay palaging inaangkin na pangkalahatan - iyon ay kung paano ito hinuhusgahan na maipapatupad. Ang mga aesthetics lamang ay hindi maipapatupad sa iba - moralidad

– pinaka partikular at mariin – ay.

Sumenyas si Alice sa akin. "Ginoo. Ipinatupad ni Staytin ang mga pamantayang moral hindi lamang sa loob ng kanyang sariling bansa, ang Estados Unidos ng Amerika, kundi pati na rin sa buong mundo. Binantaan niya ang Lumang Russia para sa internasyonal na krimen sa digmaan ng pagsalakay, ngunit siya mismo ang sumalakay..."

Tumalon si Cornelius. "Ang mga argumentong ito ay walang kaugnayan sa sentral na singil."

Tumango ang Judge.

"Binaawi," sabi ni Alice. "Ang tanong ay nananatili kung makatarungan nating hatulan ang isang tao para sa kanyang primitive na moralidad, noong siya ay nabuhay sa isang primitive na panahon.

"Ang isa pang katanungan ay dapat malutas bago tayo makapagsimula, na kung maaari nating usigin ang isang tao sa kawalan ng anumang magagamit na mga saksi. Aaminin ko na ang aking tanggapan ay naghahanda na kasuhan si Mr. Staytin ng iba't ibang krimen sa digmaan – at humihingi ako ng paumanhin sa pagpayag sa isang naunang draft ng aking pambungad na pahayag na magdugo hanggang sa kasalukuyan – nang matuklasan namin ang isa pang tao mula sa kanyang panahon na piniling sumailalim sa cryogenic nagyeyelo. Ito ay talagang kapansin-pansin - ang pasilidad na kinaroroonan ng mga taong ito ay inilagay sa ilalim ng lupa sa isang napakalayo na lokasyon. Ito ay solar-powered, ngunit marami sa mga panel ay nasira sa paglipas ng mga siglo. Dalawang tao lamang ang nanatiling buo, sa maraming daan-daan. Isa sa

Pahina 361 ng 404

ang kurso ay Mr. Staytin; ang isa naman ay anak niya – ang panganay niyang anak na si Jake. Medyo matagal bago ma-trace ang mga wiring at mahanap siyang buhay.

"Sa aming bagong pag-access kay Jake Staytin, nalampasan namin ang ulap ng panahon, at nabuhay muli ang isang nakasaksi sa mga krimen kung saan kami ay nakasuhan kay Mr. Staytin.

Malungkot na ngumiti si Alice. "Ngayon ay sinusubukan kong iwasan ang walang katapusang feedback mula sa mundo, dahil ang aking relasyon ay ang pangkalahatang mas kanais-nais na pag-uugali at hustisya mismo - ngunit syempre hindi ko maiwasang mapansin kung gaano kaakit-akit ang mundo sa kasong ito sa kabuuan. Nararamdaman ko ang pressure ng – daan-daang milyong mga mata sa amin – at nararamdaman din ang pressure ng pag-alam na lahat ng sasabihin ko, bawat pahayag na gagawin ko at katibayan na dadalhin ko – ay susuriin at ibabalik sa walang katapusang detalye para sa walang katapusang taon. Ito ay tulad ng paglilitis kay Socrates - ngunit may higit pang mga detalye - at sana, higit na hustisya.

"Para sa mga nanonood nito na naninirahan sa mga statist society, alam kong katawatawa kayong lahat. Para sa inyo na nakatira sa heograpikal na rehiyon na minsang nasira ng mga pagsalakay ni Mr. Staytin, humihingi ako ng paumanhin sa hindi pagsagot sa kanya para sa inyo."

Binalaan siya ng hukom, at huminto si Alice.

"Kailangan kong tugunan ang nakikitang kalokohan ng mga paratang laban kay Mr. Staytin. Sa lahat ng ginawa niya, at lahat ng humantong sa Cataclysms, ang pagsingil sa kanya ng child abuse ay tila isang insulto sa bilyun-bilyong nagdusa at namatay..."

Nakita kong tinatapos ng lahat ang tahimik na pagtatapos ng kanyang pangungusap: bilang resulta ng kanyang mga aksyon...

Natawa ako sa loob-loob. Ipinaalala nito sa akin ang libing ni Jane, at lahat ng ipinahiwatig, ang malupit na kapangyarihan na iyon ay pinipigilan na magsalita...

Ibinuka ni Alice ang kanyang bibig upang magpatuloy. Sobrang taimtim.

"Para sa mga hindi nakakaalam ng pundasyon ng modernong malayang mundo, isang maikling paliwanag ang maayos.

"Lahat ng lipunan bago ang modernong Civ ay itinayo sa likod ng mga sirang bata. Sana ay patawarin mo ang aking - tula, ngunit walang mas malinaw o mas malinis na paraan upang ilagay ito. Ang – demokrasya, o Republika – na si Mr.

Partikular na binalewala ng Staytin ang mga tinig at pananaw at kagustuhan ng mga bata sa pagbubuo ng mga pampublikong patakaran nito. Ang mga matatanda ay malayang pumili ng kanilang sariling hanapbuhay; pinilit ang mga bata sa gobyerno – mga pasilidad ng indoctrination, ang pinakamalapit na karamihan sa kanila ay dumating sa bilangguan sa kanilang buhay.

Hindi maaaring tamaan ng mga matatanda ang ibang matatanda, ngunit pinahintulutan silang tamaan ang mga bata. Ang mga bata ay hindi pinahintulutang bumoto, na nangangahulugan na walang pulitiko ang kailangang tumuon sa kung ano ang pinakamahusay para sa mga bata.

Nagtaas ng kamay si Alice. "Siyempre, hindi ko sinasabi na ang solusyon ay iboto ang mga bata, dahil bibigyan lang niyan ang mga magulang ng dagdag na boto, kumbaga,

dahil binu-bully lang nila ang kanilang mga anak para iboto ang sinumang ginusto ng mga magulang. Ngunit ang isang lipunan na nabigong tumuon sa kung ano ang pinakamainam para sa mga anak nito ay hindi maaaring mabuhay, hindi mabubuhay, at ayon sa kasaysayan, ay hindi kailanman nakaligtas. Ang mga pulitiko tulad ni Mr. Staytin ay walang problema sa pagnanakaw sa hinaharap na mga kita sa buwis ng mga kabataan upang mabayaran ang...”

Pahina 362 ng 404

Tumalon muli si Cornelius, at talagang na-appreciate ko ang kanyang liksi. "Hindi siya maaaring magpatotoo tungkol sa kalagayan ng isip ng aking kliyente."

Sumang-ayon si Judge Peters, at muling humingi ng tawad si Alice.

“Hindi ako gaanong nagsasalita tungkol sa nakaraan, kundi sa iba't ibang nakakalat na lugar sa kasalukuyan kung saan ang mga pamahalaan ay namumuno pa rin. Sa mga lipunang iyon, sinasabi ko: ang mga bata sa inyong mundo ay walang boses, walang karapatan, walang respeto.

Bumuo ka ng isang sistema na nagsasamantala sa kanila, nambugbog sa kanila, nagtuturo sa kanila, nagpatahimik sa kanila - at lahat ng umaabuso sa mga bata ay mawawasak ng moral na pagkabulok. Asahan lamang ng lipunan ang katapatan ng mga bata kung ito ay magbibigay ng seguridad at pagkakataon sa mga batang iyon. Ang mga pamahalaan ay hindi nagdaragdag ng halaga sa ekonomiya - ang tanging paraan na maaari nilang magpanggap na nagbibigay ng anumang bagay ay ang kumuha, mag-print o humiram. Ang paghiram laban sa mga bata ay lumilikha ng sama ng loob kapag sila ay lumaki. Ang sama ng loob na iyon ay karaniwang ginagamit ng mga masasamang aktor
– kapwa dayuhan at domestic – sa pagsira at pagsira sa lipunang nagsasamantala sa kanila.”

Sinabi ni Cornelius: "Nagsalita ang tagausig." Sinabi ni Alice: "Nagtatakda ako ng yugto para sa mga singil." Tumango ang hukom, ngunit hiniling sa kanya na magmadali. "Ang pinakapangunahing tanong - ang pinakapangunahing moral na tanong, na siyang tanging tanong na mahalaga - para itanong ng anumang lipunan ay ito: Bakit ang mga nasa hustong gulang ay hindi kasama sa mga tuntuning moral na ipinapataw nila sa mga bata? ”

Nilingon ni Alice si Cornelius. "Sa palagay ko ito ay sapat na sa target para sa iyo." Pinayuhan siya ng hukom, at nagpatuloy siya.

Ikinaway ni Alice ang kanyang kamay. "Mayroon pa ring – hindi mabilang na milyon-milyong mga magulang sa buong mundo na nananakit pa rin sa kanilang mga anak, habang inuutusan ang kanilang mga anak na huwag manakit ng tao. Milyon-milyon pa rin sa inyo ang kumukuha ng mga bagay mula sa inyong mga anak, habang inuutusan ang mga batang iyon na huwag magnakaw. Kahit na

iyong mga itinuturing na 'naliwanagan' ang iyong mga anak ay kinukulong pa rin ang iyong mga anak sa 'timeout' - na hindi mo akalain na gagawin mo sa trabaho, o kasama ang iyong asawa, o ang iyong mga kaibigan, o ang iyong mga relasyon sa pang-adulto.

"Pag-abuso sa bata – mga paglabag sa prinsipyo ng hindi pagsalakay at mga karapatan sa pag-aari – tumagal ng isang average ng dalawampung taon ang layo mula sa habang-buhay ng isang tao. Stress, cancer, ischemic heart disease, addiction, promiscuity –ang lahat ng ito ay nagreresulta mula sa mga lason na inilalabas sa katawan sa pamamagitan ng stress ng pang-aabuso sa bata. Kung ang isang lalaki ay magbibigay ng lason sa isang bata na nagdulot ng walang katapusang pagkabalisa at mga isyu sa kalusugan - at pinatay ang batang iyon dalawampung taon bago ang kanyang panahon - paparusahan namin siya bilang isang slow-motion na mamamatay-tao. Hindi mahalaga kung ang iyong lason ay tumatagal ng mga dekada upang mapatay, ikaw ay mamamatay pa rin.

"Ang mga katotohanang ito ay kilala sa panahon ni Mr. Staytin, sa kanyang panahon. Ang mga pang-agham na eksperimento ay pinatakbo ilang dekada bago, malinaw ang mga resulta. Ang pang-aabuso sa bata ay literal na nilalason ang isip at katawan.

Pahina 363 ng 404

"Ginoo. Maaaring aminin ni Staytin na ignorante siya sa mga pag-aaral, sa mga pangunahing medikal na katotohanang ito - ngunit hindi iyon mahalaga, sa pamamagitan ng kanyang sariling pag-amin at mga pamantayan. Ang kanyang pamahalaan ang namuno sa pag-uusig sa mga taong nag-aangking ignorante sa batas, ngunit ang kamangmangan sa batas ay hindi dahilan, sa pamamagitan ng cliché at tuntunin ng kanyang panahon. Si Mr. Staytin ay kusang piniling maging magulang, piniling panatilihin ang kanyang anak – ang kanyang mga anak –

na nangangahulugan na siya ay may pananagutan sa pagpapalaki sa kanila ng maayos. Hindi ko kailangang matutunan kung paano magpalipad ng eroplano, maliban na lang kung plano kong makapunta sa likod ng mga kontrol ng isang eroplano. Walang alinlangang nagpasya si Mr. Staytin na magkaroon ng mga anak bago sila ipinaglihi - at samakatuwid ay nagkaroon ng hindi bababa sa siyam na buwan mula sa panahon ng paglilihi upang turuan ang kanyang sarili sa agham at etika ng pagiging magulang. Kung ano ang maririnig natin mula sa kanyang anak, ang kanyang pagiging magulang ay mapang-abuso kahit na sa mga pamantayan ng kanyang panahon. At magpapatotoo pa si Jake na hindi siya inatake sa publiko ng kanyang ama. Lahat ng pang-aabuso ay nangyari nang pribado, na nagtatanong: kung sa tingin niya ay katanggap-tanggap ang kanyang pag-uugali, bakit niya ito itinago?

“Hindi namin hinuhusgahan si Mr. Staytin ayon sa aming mga modernong pamantayan. Hindi natin siya hinuhusgahan kahit na ayon sa mga pamantayan ng kanyang panahon. Hinuhusgahan natin siya ayon sa sarili niyang pamantayan. Itatatag namin na sinaktan niya ang kanyang anak sa maraming pagkakataon, at sinumpaan ang kanyang anak na lihim - at ipinapakita rin namin na hindi niya kailanman sinaktan ang kanyang anak sa publiko. Alam ni Mr. Staytin na ang kanyang ginagawa ay labag sa batas ayon sa mga pamantayan ng kanyang panahon - at alam din niya na siya ay lubos na hahatulan, sakaling mahayag ang kanyang pananakit sa kanyang anak.

“Ngayon, maaaring pagtalunan – at walang alinlangang mangyayari – na si Mr. Staytin ay inabuso mismo sa isang bata, at samakatuwid ay walang kapasidad – walang praktikal na kakayahan – upang pigilan ang kanyang pagsalakay. Gayunpaman, ang pangunahing katotohanan na ni minsan ay hindi niya sinaktan ang kanyang anak sa publiko ay nagpapakita na ganap niyang napigilan ang kanyang pagsalakay.

Kung ang kanyang pagsalakay ay isang anyo ng hindi sinasadyang epilepsy, kung gayon hindi niya ito makokontrol. Ang katotohanan na si Mr. Staytin ay nagbabanta sa kanyang anak na 'maghintay hanggang sa makauwi kami' ay malinaw na nagpapakita na nagawa niyang ipagpaliban ang kanyang sariling karahasan. Dahil kaya niyang pigilan ang sarili sa publiko, siya rin ang may pananagutan sa hindi pagpigil sa sarili sa pribado.

“Ngayon, maaari tayong sumang-ayon na si Mr. Staytin mismo ay walang alinlangan na inabuso bilang isang bata. At habang nagbibigay ito sa atin ng kaunting simpatiya para sa kanyang pagdurusa, hinihiling ng hustisya na gawing pangkalahatan ang kanyang sariling moralidad, at ilapat ito pabalik sa kanya. Malinaw na ipinapakita ng mga makasaysayang talaan na si Mr. Staytin ay regular na nagdemonyo sa kanyang sariling

mga kalaban sa pulitika - o sinuportahan ang media na ginagawa ang parehong - nang hindi kailanman kinikilala na sila ay walang alinlangan na pinalaki ng mga magulang na nagtuturo sa kanilang mga anak sa mga paniniwalang iyon. Kung ang isang tao ay may panatiko na paniniwala dahil pinalaki siya ng mga rasista, hindi siya nakakuha ng simpatiya sa lipunang pinamunuan ni Mr. Staytin - tinawag lang siyang racist at nawasak. Si Mr. Staytin mismo ay hindi nagpakita ng simpatiya para sa mga biktima ng childhood indoctrination, bagkus ay hinusgahan ang mga nasa hustong gulang na parang pinili ng lahat ang kanilang sariling mga paniniwala nang walang pagpilit.

"Ang pag-alis ng isang tao mula sa kanyang nakaraan, at paghusga sa kanya sa kasalukuyan bilang isang ganap na independiyenteng aktor sa moral, ay pare-parehong ugali ni Mr. Staytin. Muli, hindi natin siya mahuhusgahan ayon sa makabagong moralidad - hindi natin siya mahuhusgahan ayon sa moralidad ng kanyang panahon, ngunit maaari natin siyang hatulan ayon sa kanyang sariling pamantayang moral. Dahil ipinataw niya ang kanyang sariling moralidad sa iba, ito ay ganap na ipataw sa kanya.

Pahina 364 ng 404

"Kung ang isang doktor ay nagreset ng paggamot para sa isang partikular na karamdaman - ngunit pagkatapos ay pinipigilan ang paggamot na iyon para sa kanyang sarili, kung sakaling makuha niya ang sakit na iyon, alam namin na siya ay isang masamang doktor, anuman ang teknolohiya o mga pangyayari."

Nagpigil ako ng hikab. God it was so boring. Alam ng lahat na ang mga natalo ay nagbabanggit ng mga katotohanan at lohika dahil kulang sila sa kapangyarihan. Ang mga argumento ay isang death warrant para makuha ang gusto mo...

Nagpatuloy si Alice.

"Ginoo. Palaging malumanay ang pakikitungo ni Staytin sa kanyang mga anak habang nasa publiko. Hindi siya kailanman humingi ng tulong para sa kanyang karahasan laban sa kanyang mga anak. Tinatrato niya ang mga anak ng ibang tao nang may maalalahang pagsasaalang-alang.

"At, kung papayagan ako ng korte na mag-wax ng pilosopo sa loob lamang ng isang sandali o dalawa, sasabihin ko sa iyo kung bakit namin siya iniuusig para sa pang-aabuso sa bata.

“Paniniwala ko na ang karahasan laban sa mga bata ay isang pagsubok sa moralidad, at empatiya. Kung ang isang tao ay gumawa ng karahasan laban sa kanyang mga anak, at hinahayaan siya ng lipunan na makatakas dito, kung gayon ang landas ay malinaw para sa kanya upang gumawa ng karahasan laban sa iba, mga matatanda, kapwa sa loob at labas ng bansa. Ang karahasan laban sa mga bata ay isang uri ng pagsubok para sa karahasan laban sa mga matatanda. Ang isang lipunan na nabigong protektahan ang mga anak nito ay sa panimula ay nabigong protektahan din ang sarili.

"Sa madaling salita, ang dahilan kung bakit si Mr. Staytin - noong siya ay Presidente - ay nakagawa ng mga kakila-kilabot na karahasan laban sa iba - muli, sa loob ng bansa at internasyonal - ay dahil hinayaan siya ng lipunan na makatakas sa pambubugbog sa kanyang mga anak - ang kanyang anak. , hangga't maaari nating matukoy.

"Lahat ng pinaka-abstract na antas ng karahasan ay nagmumula sa pinaka-personal na mga pagsalakay. Ang digmaan ay resulta ng pang-aabuso sa bata. Ang diktadura ay resulta ng pang-aabuso sa bata. Ang mga Cataclysms ay nagresulta mula sa pang-aabuso sa bata. Bawat miyembro ng bawat lipunan sa Lumang Mundo ay gumawa ng desisyon araw-araw – bawat sandali ng

araw-araw – upang hayaan ang mga nang-aabuso sa bata na ipagpatuloy ang kanilang madidilim na gawain. Hindi nakialam ang mga tao, hindi sila nagtanong sa mga bata tungkol sa kanilang mga karanasan – o hindi nakinig sa kanilang mga sagot – at hinayaan nilang magpatuloy ito, sa karamihan ng mga sambahayan, sa karamihan ng mga lansangan, sa karamihan ng mga lungsod at bansa. Nabigo silang harapin ang mga nang-aabuso - nabigo silang harapin ang kanilang sariling kakayahan para sa pang-aabuso - at bilang resulta, lumaki ang mga bata na kinasusuklaman ang kanilang sariling mga lipunan, at nabigong igalang ang alinman sa mga patakaran na gustong ipataw ng mga lipunang iyon. ‘Bakit ko dapat sundin ang mga batas ng isang lipunan na nabigong protektahan ako noong bata pa ako? Bakit ako makikinig sa iyong mga pagbabawal sa karahasan kung hinahayaan mo akong bugbugin at pabayaang bilang isang bata? Bakit ko papakinggan ang iyong ‘paggalang sa ari-arian’ kapag hinayaan mo ang gobyerno – ibinoto mo ang gobyerno – na naglubog sa akin sa utang para bilhin ang iyong boto?’

Bakit ko dapat igalang ang anumang mga utos na moral na nais mong ipataw sa akin, kung mas gusto mo ang kaginhawahan sa lipunan at ang pakikisama ng mga gumagawa ng masama kaysa harapin ang mga nang-aabuso sa akin, at iligtas ang aking buhay?’

"At kahit na ang mga taong sinubukang tulungan ang mga bata, na nagtataguyod ng mapayapang pagiging magulang - ang mga taong iyon ay pinaghiwa-hiwalay ng lipunan. Ang lipunan ay hindi lamang nabigo na protektahan ang sarili nitong mga supling - bilang isang anti-natural na sitwasyon na maaaring isipin - ngunit inatake din nito ang sinumang sinubukang tulungan ang mga bata.

"Nakita ng mga bata ang lahat ng ito - pagkatapos ng pag-usbong ng lumang Internet, sa unang pagkakataon sa kasaysayan ng tao, makikita ng mga bata ang pagwawasak ng kanilang mga tagapagtanggol sa real-time - at lumaki silang walang anuman kundi

Pahina 365 ng 404

paghamak sa kanilang mga nakatatanda. Dahil ang kanilang mga matatanda ay moral hypocrites ng unang order, karamihan sa mga bata ay sumuko sa moralidad sa kabuuan.

"Sa gayo'y isinilang ang isang ligaw na panahon, kung saan ang modernong teknolohiya ang nagpasigla sa paglaganap ng sinaunang hedonismo. 'Mabuhay para sa ngayon, mabuhay para sa kapangyarihan, mabuhay para sa katayuan, mabuhay para sa sex at pagkain - ngunit huwag mabuhay para sa moralidad, dahil ang moralidad ay pagkukunwari, at ginagamit lamang upang kontrolin ka!' Ang moralidad ay isang mekanismo ng pagkakulong at pagsupil – at ito ay tanda ng isang alipin na maging moral, dahil ang moralidad ay hindi kailanman nalalapat sa mga pinuno, sa mga may-ari ng alipin, sa mga matabang magsasaka ng mga baka sa buwis!

"Ang moralidad ay naging kahihyan - ang moralidad ay naging pagsupil - at ang likas na pagnanais ng hayop para sa tagumpay at kontrol at kapangyarihan ay naalis mula sa pagpipigil sa sarili at pakikiramay sa pagdurusa, at sa halip ay dumaloy sa Estado, sa kapangyarihan, sa marahas na kontrol sa iba - at kung sino ang maaaring sisihin ang mga batang ito - sa pangkalahatan, hindi partikular sa kasong ito - dahil itinuro sa kanila na ang moralidad ay isang maginhawang katwiran lamang para sa mga pang-aabuso sa kapangyarihan - at lahat ng moral ay mga alipin.

"Ito ang punto ng tipping sa Cataclysms - ang kabiguan ng moralidad na pigilan ang kasakiman. Ang pagkamatay ng moralidad ay ang pagsilang ng paniniil - kung ang mga mamamayan ay tumanggi na pigilan ang kanilang sarili, sila ay pipigilan ng mga nasa kapangyarihan. Ang lipunan ay nahahati sa mga desperadong kumakapit sa mga labi ng kabutihan, at ang mga taong ginamit ang desperasyong iyon upang sakupin, hiyain

at kontrolin sila. Ang kasakiman ay lumaki ang utang, ang mga ekonomiya ay gumuho; lumago ang kapangyarihan ng pamahalaan hanggang sa hindi maiiwasang magulong paghihimagsik o kasuklam-suklam na pagkasakop. Ang kalikasan ay muling nagpatupad ng pagpigil sa pamamagitan ng sakuna, dahil ito ay pinabayaan sa pamamagitan ng imoralidad.”

Lumingon si Alice at tinuro ako. “At kahit na ang taong ito ay hindi makatarungang ituring bilang isang scapegoat para sa mga sakuna na kumitil sa buhay ng bilyun-bilyon, matututo tayo - maaari pa rin nating ituro ang mga rehiyon ng istatistika ng mundo - na kung paano mo tratuhin ang iyong mga anak ay kung paano itrato ang iyong hinaharap. ikaw. Kontrolin sila ng maling moralidad, at lalago sila sa pag-abandona sa moralidad, at kontrolin ka nang may malupit na puwersa.

“Hindi natin mabubuhay ang bilyon-bilyong namatay sa Cataclysms. Hindi tayo maaaring bumalik sa panahon at baguhin ang walang katapusang moral na kaduwagan ng bawat sandali - ngunit ang kasaysayan, pangyayari at pagkakataon ay muling nabuhay ng isang tao para ating hatulan.”

Lumambot ang boses ni Alice.

“Tulad ng karamihan sa inyo, mayroon akong family tree sa aking dingding, bilang paalala. At tinitingnan ko ang aking family tree tuwing gabi, habang naghahanda ako para sa kasong ito - at iniisip kung ano ang gusto nilang sabihin ko, kung ano ang magbibigay sa kanila ng kapayapaan. Bilyun-bilyong tao - marahil nang hindi namamalayan, kahit na nagdududa ako - ay nakakuha ng kanilang sariling mga pagkamatay sa pamamagitan ng pagkabigong protektahan ang mga bata. Mayroon kaming isa sa kanila

dito, sa harap natin. Ang katotohanan na siya ay isang Pangulo ay hindi nauugnay - ang katotohanan na siya ay isang magulang - ay isang magulang pa rin, tulad ng makikita natin - ay lahat.

“Dahil nabigo si Mr. Staytin na protektahan ang kanyang anak – binugbog ang sarili niyang anak – at lumahok sa walang katapusang pagtatakip ng mga krimen laban sa mga bata sa kanyang kapaligiran, sa kanyang pamilya, sa kanyang komunidad at sa kanyang bansa –

kaya naman naging posible ang kanyang mga pagsalakay, kung bakit posible ang kanyang mga predasyon at pagsasamantala at pagkakautang.

Pahina 366 ng 404

"Kung hindi mo poprotektahan ang sarili mong mga anak, maninindigan ka ba para sa mga anak ng hindi kilalang mga dayuhan?"

Hinayaan ni Alice ang tanong na huminto ng mahabang sandali. Para sa akin, may nakakalokong tali sa leeg nito. Gayunpaman, nakikita ko ang mga epekto ng kanyang mga salita sa mga taong nakasandal sa kanilang mga puting upuan. Ang kanyang mga pantig ay kapansin-pansin sa mga puso, at nagsimula akong makaramdam ng ilang tunay na pagkabalisa.

Mahal na Diyos na buhay, paano kung talagang kapani-paniwala siya?

Nagpatuloy si Alice, ang kanyang boses ay nagbabago upang ipakita ang kapangyarihan ng mga pangkalahatan - at isang paliwanag para sa pagdurusa na pinagdaanan ng bilyun-bilyon - na tila ako ay kumilos at nakatulog ...

"Noong nakaraan, lahat ay naniniwala na ang kabayanihan ay naniningil sa isang beach na may baril sa iyong kamay, o humila ng isang tao mula sa isang nasusunog na gusali - ito ay nagbigay-daan sa kanila na ilaan ang kanilang lakas ng loob para sa mga sitwasyong hindi nila haharapin. Ang tapang ng araw-araw - ang lakas ng loob na tanungin ang mga bata kung kumusta sila, at talagang makinig sa mga sagot - ang lakas ng loob na protektahan ang mga bata, upang bumuo ng isang ligtas na hinaharap sa pamamagitan ng pag-secure sa mga mahihina sa ngayon at ngayon - ang tapang na iyon ay hindi kailanman napag-usapan, hindi kailanman hinihikayat. Ang pumasa sa sining ay ang lahat ng mga superhero na pelikula at cartoon na kontrabida - ang pang-araw-araw na kabayanihan na kinakailangan upang harapin ang tunay na mga kontrabida sa iyong kapaligiran, sa iyong pamilya - sa sarili mong puso - ay palaging iniwasan. Pinatakbo ng kasamaan ang mundo - at lahat ay sumigaw sa kanilang nakikitang kawalan ng kakayahan, habang maingat na iniwasan ang tunay na mga aksyon na maaari nilang gawin upang iligtas ang kanilang sarili, iligtas ang hinaharap, iligtas ang mundo.

"Well, hindi ganyan ang buhay natin ngayon. Ngayon, pinoprotektahan natin ang mga bata. Marami sa inyo ang nagulat nang marinig na ang pang-aabuso sa bata ay ang pinaka-seryosong krimen sa ating lipunan – sa simpleng dahilan na ang pang-aabuso sa bata ang pinagmumulan ng lahat ng iba pang krimen, at mas nakatuon tayo sa pag-iwas kaysa sa paggamot. Milyun-milyong mga bata ang inaabuso pa rin sa mundo

ngayon, habang nagsasalita ako - habang nakikinig ka. Daan-daang milyon sa inyo ang tumututok dito para panoorin ang pagsubok na ito

– na isa sa mga dahilan...” nagbago ang isip ni Alice. “At ang pagtatanggol sa mga bata sa mundo ay pagtatanggol sa ating lipunan, sa ating mga kalayaan, sa ating sibilisasyon. Mga batang binugbog, sinaktan at inabuso – at pinabayaan

– ay madalas na lumaki na galit sa ating mga malayang lipunan, bilang isang utopia na pinagbabawalan sila – at maaari nilang salakayin tayo, papanghinain tayo, tulad ng pag-atake at pagsira sa kanila. Ang pagtatanggol sa mga bata ay ang pagtatanggol sa sarili ng sibilisasyon mismo. Sa pamamagitan ng aming sama-samang paghuhusga kay Mr. Staytin, inaanyayahan namin ang lahat, sa buong mundo, na hatulan ang kanilang mga sarili ayon sa kanilang sariling mga pamantayan sa moral, sa pamamagitan ng kung paano sila kumilos sa publiko, sa pamamagitan ng sentimentalidad ng mga malalambing na kuwento na sinasabi nila sa kanilang mga anak - at tanungin ang iyong sarili: ikaw ba ay isang mabuting magulang? Tinuturuan mo ba ang iyong mga anak ng moralidad, katwiran, negosasyon at kapayapaan? Sinasaktan mo ba ang iyong mga anak, sinisigawan ang iyong mga anak, hinahawaan sila ng mind-virus ng verbal abuse? Pinapabayaan mo ba ang iyong mga anak, sa paghahangad ng pera at kaluwalhatian at katanyagan -

lahat ng walang laman na sisidlan upang ipasok sa guwang na puso ng iyong sariling pagdurusa? "Ipapaalala ko sa iyo - tulad ng lahat ng moralista sa buong kasaysayan - na ang moral ay

ang praktikal. Ang pagtatanggol sa mga bata ay katulad ng pagtatanggol sa iyong sarili. Ang karahasan sa mga bata ay sisira sa iyong lipunan. Ang pagkabigong protektahan ang mga bata ay magpapalaki ng mga hayop na lalamunin ka - at kami rin, kung hindi kami mag-iingat."

Natapos si Alice na halos hingal na hingal.

"Gusto mo bang magpatuloy?" tanong ng hukom.

Pahina 367 ng 404

Umiling si Alice.

Tumibok ang puso ko. Nakita ko ang mga luha sa mga mata ng audience, ang dumadagundong na electric charge ng kanyang mga salita na dumadaloy sa buong mundo.

Halos humingi ako ng tawad kay Cornelius,, para sa hindi pagtupad sa kanyang payo upang maghanda – ngunit ang aking pagmamataas ay nakapikit.

Wala akong naramdaman. Para sa akin, ang kanyang mga salita ay parang maliliit na alon sa busog ng isang mahusay na barkong pandigma, na humiwalay nang walang pagyanig.

Upang maging patas, gusto kong pugutan siya ng ulo - ngunit karamihan ay para sa mga layunin ng libangan. Sumakit ang mukha ko, at nalasahan ko ang asin. Diyos ko, alam sana ng tatay ko kung paano siya haharapin...

Tumayo si Cornelius.

Kabanata 42

"Mga binibini at ginoo," madaling sabi ni Cornelius - at naalala ko kung gaano kahanga-hangang panoorin ang mga tao mula sa kanilang pribadong personalidad patungo sa kanilang pampublikong katauhan. Laging mayroong kahit dalawang tao sa loob...

"Sa tuwing may kalamidad, mayroon tayong pagnanasa na maghanap ng mga scapegoat - upang mapawi ang ating takot at galit, at isipin na maaari nating pigilan ang pag-ulit nang hindi tinutugunan - ang mga ugat na sanhi. Ang mga mapamahiing lipunan - na sinasabi nating lumaki na - ay nauuwi sa malupit dahil ang mga random na masasamang bagay ay palaging nangyayari sa mundo, at kung iuugnay natin ang mga random na aksyon sa masasamang bagay na iyon, hahantong tayo sa pagkontrol sa mga aksyon hanggang sa punto ng kawalang-kilos, paralisis, ng diktadura. Tinamaan ng kidlat ang isang hari habang sumasayaw ang isang lalaki, kaya hindi na sumayaw! Namatay ang isang prinsipeng habang ang kanyang lingkod ay humuhuni - wala nang humuhuni!

"Nagkaroon ng walang katapusang mga sakuna sa buong kasaysayan ng tao - kakaunti ang may mga lehitimong scapegoats, kahit na sa mga nasa sandaling ito, na maaaring masuri ang mga katotohanan at ebidensya sa kasalukuyang panahon. Gayunpaman, kami, na nag-aangkin na mayroon nang makasaysayang pamahiin, ay naghahanap ng isang scapegoat para sa Cataclysms. Sa pamamagitan ng kapalaran, kapalaran o pagkakataon, kami ay naihatid na dalawa

mga taong medyo madaling sisihin. Ang Presidente, na nakaupo sa harap mo, at ang kanyang anak.

“Gayunpaman, mayroon tayong sistema ng hustisya dahil napakadaling sisihin ang mga tao. Ang mga sakuna ay nagdudulot ng takot, ang takot ay nagdudulot ng kawalan ng kakayahan, at nagsusumikap tayong malampasan ang kawalan ng kakayahan sa pamamagitan ng pagsisi sa iba.

"Ang mga ugat na sanhi ng Cataclysms ay lubos na nauunawaan, ngunit hindi tiyak. Ang isang bagay na natutunan natin sa modernong mundo ay huwag ilagay ang ating pananampalataya sa anumang mapilit na institusyon. Kung ang karamihan sa atin ay mabuti, ang pagkakaroon ng pamahalaan ay nangangahulugan na tayo ay mamumuno sa kasamaan. Kung ang karamihan sa atin ay masama, kung gayon ang isang demokrasya ay nagsisiguro na ang mga gumagawa ng masama ay mamumuno. Kung ang isang minorya sa atin ay mabuti, tayo pa rin ang hahantong sa pamamahala ng

Pahina 368 ng 404

imoral. Kung ang isang minorya sa atin ay masama, ang mga masasamang iyon ang mamamahala sa atin sa pamamagitan ng Estado. Walang pangyayari kung saan ang pagkakaroon ng institusyonal na pamimilit ay humahantong sa isang mas moral na lipunan.

“Alam namin ang lahat ng ito, ito ang itinuturo namin sa aming mga anak.

"Alam ko na ang aking kliyente ay hindi nilitis para sa kanyang mga pampulitikang aksyon, ngunit sa halip ang kanyang pagiging magulang. Gayunpaman, kailangan nating tanungin ang ating sarili: nanaisin ba nating hukayin ang mga krimen noong nakalipas na 500 taon kung hindi dahil sa ating sama-samang trauma ng mga Cataclysms?

“Lahat ng kulang sa kaalaman sa sarili ay alipin ng kanilang mga damdamin. Isinusumite ko sa iyo na ito - ang pag-uusig ay pangunahing sikolohikal. Ang mga kwento ng mga Cataclysms, na ipinasa ng ating mga ninuno, at ginawang matingkad sa pamamagitan ng mga talaan na iningatan, tumawag para sa katarungan, para sa paghihiganti, para sa kaparusahan!

“Dahil dalawa lang ang dapat nating parusahan ay hindi ibig sabihin na dapat nating parusahan ang dalawang lalaking iyon. Kung tayo ay babalik sa nakaraan at babaguhin ang mga pag-uugali - o habang-buhay - ng dalawang lalaking ito, seryoso ka bang naniniwala na ang Cataclysms ay hindi kailanman mangyayari?

“Inabot ng maraming siglo ang paghahasik ng mga binhi ng demonyo na nagresulta sa mga sakuna sa buong daigdig. Ang pagsalungat sa rasyonalidad, ang pagkasira ng unibersal na moralidad, ang pagpapalit ng isterismo para sa dahilan, ang pangkalahatang psychosis na pinukaw ng

ang ilusyon ng walang katapusang mga mapagkukunan – bunga mismo ng pamemeke ng pera ng Estado – ang pagbagsak ng pamilya, ang kawalan ng mga ama, ang maliwanag na kawalan ng kakayahan ng mga nag-iisang ina na magpalaki ng malalakas na anak na lalaki – maaari nating ilista ang mga dahilan sa buong araw, at mayroon pa ring puwang para sa higit pa.”

Nagtaas ng kamay si Alice. “Judge Peters, ang aking kasamahan ay literal na gumagawa ng isang strawman mula sa manipis na hangin. Hindi namin sinisingil si Mr. Staytin sa sanhi ng mga Cataclysms.”

Tiningnan ni Judge Peters si Cornelius nang may pagtatanong.

Sinabi ni Cornelius: "Pinasasalamat ko ang pagpapaalala sa akin ng aking kasamahan sa mga paratang na isinumpa kong ipagtanggol ang aking kliyente. Hinahangad kong ipaliwanag sa madla - sa mga maghuhusga - ang sikolohikal na sanhi sa likod ng mga paratang na ito."

Hiniling sa kanya ni Judge Peters na tumuon sa mga singil.

"Ito ay isang unibersal na prinsipyo ng katarungan na sinusuri natin dito: gaano kalaki ang pananagutan ng isang tao para sa kanyang mga desisyong moral? Sinasabi noon na ang moralidad ay isang panlipunang konstruksyon – nalampasan na natin iyon, salamat sa langit

– ngunit may katotohanan ang pahayag. Huwag huminga, bigyan mo ako ng ilang silid - ang mga bisita sa iyong lipunan ay may mga insight na maaaring kulang sa iyo.

“Isipin kung natunaw namin ang ilang maninira sa lungga mula 50,000 taon na ang nakalilipas, at nakakita kami ng mga tipak ng laman ng tao sa kanyang tiyan. Ngayon ang cannibalism ay isang napakalaking krimen, kaya – sisingilin ba natin siya sa pagkagat ng kanyang kapwa? Isipin na nilusaw namin ang isang ama at anak mula sa parehong oras, at ang bata ay may mga marka ng pang-aabuso sa kanyang katawan - kakasuhan ba namin ang ama ng caveman ng pang-aabuso sa mga bata?

Nagsimulang magsalita si Alice, ngunit itinaas ni Cornelius ang kanyang kamay. "Naiintindihan ko ang mga singil – sasabihin ng aking kasamahan na hindi namin sisingilin ang caveman, dahil hinding-hindi susubukan ng caveman

Pahina 369 ng 404

upang itago ang kanyang pang-aabuso, o naging mapagkunwari sa aplikasyon nito. At naiintindihan ko iyon, bilang ugat ng mga paratang laban sa aking kliyente – ngunit isang mahalagang moral

elemento ay nawawala mula sa kaso, na sa tingin ko ay ganap na pinawalang-sala ang aking kliyente.

"Ang aking kliyente ay kinasuhan ng pang-aabuso sa bata dahil - ayon sa kanyang anak, at iba pang ebidensya - binugbog niya ang kanyang anak, pinabayaan ang kanyang anak, at inabuso rin siya sa salita. Ang mapagkunwari na elemento ay ang lahat ng ito ay itinago niya sa publiko, at inaangkin na siya ay isang mapagmahal na ama.

"Sa aming mga mata ito ay tila napakapangit, at tunay na nakapipinsala. Gayunpaman, ang mahalagang elemento na tinukoy ko kanina ay ito: ang pagkukunwari na ito ay nasa lahat ng dako sa loob ng kanyang lipunan. Ito ay nangangailangan ng isang sandali lamang ng lohikal na pagsusuri upang malutas ang pagkukunwari na ito sa kasalukuyan - at masasabing, sa nakaraan - ngunit halos walang mga magulang ang nakamit ang makatwirang gawaing ito 500 taon na ang nakalilipas. Ang pagkukunwari ay ang pamantayan - ang halos unibersal na pamantayan.

Ang tumama sa pribado at maging mapayapa sa publiko ay ang modus ng halos lahat ng magulang, sa buong mundo. Pinuri ng lahat ng mga magulang ang kapayapaan sa publiko, at nakipagdigma laban sa kanilang mga anak nang pribado.

"Kinailangan ang buong haba at lawak ng Cataclysms para sa malinaw na kontradiksyon na ito ay tuluyang nalutas - na nagsilang sa modernong mapayapang mundo. Ang pagkamatay ng bilyun-bilyon, mga kontinente sa apoy, gutom, sakit, digmaan at literal na impiyerno sa lupa - ito ang kinailangan ng sangkatauhan upang magising mula sa dogmatikong pagkakatulog ng pagbibigay-katwiran sa karahasan laban sa ating mga anak.

"Tayong lahat - ang sangkatauhan sa kabuuan ay kailangang mahulog sa impiyerno - at sunugin doon para sa mga henerasyon - upang sa wakas ay magpahayag ng kapayapaan laban sa ating sariling mga anak. Gayunpaman, nakatayo kami dito sa paghatol sa isang nag-iisang tao, dahil sa hindi pagtupad sa pag-aaral kung ano ang kinailangan ng sangkatauhan ng pagkawasak!

"Upang patunayan ang kanyang kaso, kailangan munang itatag ng aking kasamahan na ang mga pambubugbog na ito ay nangyari, at pagkatapos ay ang aking kliyente ay may moral na kaalaman at responsibilidad na pigilan ang mga ito - at ang kanyang pag-uugali ay kapansin-pansing naiiba sa mga nakapaligid sa kanya, sa kanyang panahon.

"Ito ay isang hindi malulutas na gawain. Maaari nating ikinalulungkot ang mga diumano'y pambubugbog na ito, maaari tayong matakot sa mga pamantayan ng nakaraan - na aking pinalakpakan, ang kakila-kilabot na iyon ang bumuo sa kasalukuyan - ngunit sila ang mga pamantayan, sa buong mundo.

mundo, para sa halos lahat ng magulang. Masasabi nating alam sana ng aking kliyente ang maliit na palawit na 'ekstremista' na kilusan ng mapayapang pagiging magulang, ngunit ang mga tagapagtaguyod ng gayong radikal na pilosopiya ay pinatalsik mula sa lipunan ng mga nang-aabuso bago pa sila naging mainstream – ito talaga ang mga censor na tayo. dapat matunaw at sisihin ang Cataclysms, dahil kung pinayagang umunlad ang mapayapang pagiging magulang, naiwasan na sana natin ang walang katapusang haba ng impiyerno na iyon."

Huminto si Cornelius. Nanlaki ang mata ko. Siya ay maaaring nag-iisip nang malalim sa mabilisang, o nagbibigay ng isang hindi kapani-paniwalang simulation nito.

"Pinupuri natin ang ating sarili bilang isang makatarungan at madamaying lipunan. Ngunit ang empatiya ay isang tunay na hamon - ito ay hindi lamang paghula sa mga pangangailangan at damdamin ng iba, ngunit sa halip ay ilagay ang ating sarili nang direkta sa kanilang mga posisyon.

"Kaya hayaan mong dalhin kita sa isang maikling paglalakbay, at pagkatapos ay uupo ako.

"Gusto kong bumalik ka sa akin sa oras na 500 taon. Ang iyong mga magulang ay stressed, workaholics, nahaharap sa isang lipunang nagkakawatak-watak - napakalaking utang, tumataas na buwis, pag-atake ng mga dayuhan, pagtaas ng censorship at lumalaking karahasan sa pulitika. Kung ikaw ay pinalaki sa bahay, ginugugol ng iyong ina ang kanyang mga araw sa pagkataranta dahil sa masamang balita sa kanyang telepono sa halip na mahalín ka. Mas malamang, itatapon ka sa isang daycare na kontrolado ng gobyerno sa loob ng ilang linggo o buwan pagkatapos ng kapanganakan, kung saan nagpupumilit kang mabuhay sa isang mapanganib at magulong angkan ng mga nababagabag na bata.

"Kapag ipinadala ka sa tinatawag sa kasaysayan na isang 'paaralan,' tinuturuan kang kamuhian ang iyong kultura, ang iyong kasaysayan, ang iyong bansa, ang iyong sibilisasyon. Nalantad ka sa sekswal na nilalaman sa napakaagang edad, ang pinaka-nababagabag na mga bata ay namumuno sa iyong panlipunang tanawin, at ang iyong mga magulang ay malamang na magdiborsyo.

"Ikaw ay napabayaan, isang nahuling pag-iisip sa takot at kawalang-kabuluhan ng mga nakapaligid sa iyo. Ikaw ay sinampal ayon sa relihiyosong maling interpretasyon o simpleng pagkabigo. Ang iyong ari-arian ay kinuha, ikaw ay naiwan nang walang nag-aalaga sa loob ng maraming oras sa

isang oras, at nahihirapan kang matutunan kung paano makipag-ayos sa mga baliw na bata sa paligid mo.

"Nagagambala ka sa mga videogame, na hindi bababa sa nagbibigay ng pagkakahawig ng katatagan, predictability at tagumpay. Wala kang ideya kung paano ka lalaki, makakahanap ng mapapangasawa at bubuo ng pamilya. Hindi mo gusto ang buhay na mayroon ang iyong mga magulang, ngunit hindi mo alam kung paano lumikha ng anumang iba pang mga pagpipilian.

"Ang iyong tanging potensyal na landas sa seguridad ay kapangyarihang pampulitika. Ang iyong ama ay isang politiko - siya ay marahas sa iyo, tulad ng iyong ina. Binuksan niya ang pinto sa kapangyarihan para sa iyo. Kung hindi mo ito tatahakin, wala kang hinaharap.

"Kaya gawin mo - kumuha ka ng kapangyarihang pampulitika, makahanap ka ng asawa at magkaroon ng mga anak. Ang anti-rational mob na ang mga boto ay iyong pinagkakatiwalaan ay patuloy na humihiling na ikaw ay magsilbi sa kanila, sa kanilang

bawat kapritso at pangangailangan, sa halip na gumugol ng oras sa iyong sariling pamilya.

"Mayroon kang isang anak na lumalabas na medyo - iba. Hindi mo siya naiintindihan, wala kang panahon para matutunan kung paano siya unawain - at ang kanyang paghihimagsik ay isang bagay na hindi mo akalain na ipahamak sa iyong sariling ama, dahil sa takot sa kanyang karahasan.

"Ang iyong buong lipunan ay basang-basa sa karahasan. Ang Estado ay nag-uutos at kumokontrol at sumasakop sa kapangyarihan ng puwersa. Ang mga reputasyon ay kaswal na nasisira sa pamamagitan ng mga kasinungalingan, ang mga kaibigan ay pinaghiwalay sa mga bulag na magkasalungat na kampo, mga pamilya at mga pag-aasawa ay naputol sa ilalim ng panggigipit ng isang hindi makontrol na mundo.

"Sa ganitong karahasan, kaguluhan at pagkakawatak-watak - anong mga desisyon ang gagawin mo gumawa?

"Kung walang mas magandang halimbawa sa harap ng iyong mga mata, paano ka magiging magulang?

Nanlaki ang mga mata ni Cornelius. "Ang pinakamahalaga: gaano karaming libheng kalooban ang mayroon ka? "

"Tinatanggap namin na ang isang tao na gumawa ng isang krimen sa ilalim ng direktang pamimilit ay hindi mananagot sa kanyang mga aksyon. Kung pipilitin kitang manakawan ng bangko, ako iyon

sisingilin, hindi ikaw. 500 taon na ang nakalilipas, ang buong mundo ay nawasak at nawasak sa ilalim ng pagpilit. Ang dahilan kung bakit hindi namin pinapayagan ang mga pagbubukod sa prinsipyo ng hindi pagsalakay

Pahina 371 ng 404

ay ang makasaysayang mundo ay ang pinakamalinaw na halimbawa ng isang 'madulas na dalisdid' na posibleng maisip -

isang slope na madulas na may dugo. Sa sandaling ang Estado ay may kapangyarihang magbuwis – ang kahulugan ng Estado talaga – ito ay may kapangyarihang lumikha ng mga paaralan na nagbibigay ng doktrina sa mga kabataan.

Pagkatapos nito, ilang oras na lang bago matapos. Sinisisi ba natin ang mga mamamayan sa pagkakaroon ng katapatan sa Estado na nagpalaki sa kanila? Sinisisi ba natin ang mga mamamayan sa pagkabisigong makita na ang Estado ay pamimilit, kung kailan mauunawaan iyon ay tiyak na malaman na ang kanilang mga magulang ay kusang-loob na inilagay sila sa ilalim ng kontrol ng isang mapilit na organisasyon?

"Ang aking kliyente ay pinalaki na may karahasan, sa isang marahas na lipunan, ng mga marahas na tao. Iyon ang wikang sinasalita niya, ang mundo kung saan kailangan niyang mabuhay.

"Maaari natin siyang kondenahin sa ginawa niya para mabuhay sa mundong hindi niya kailanman ginawa

– o maaari tayong magpasalamat sa mga aral na natutunan sa kanyang mga aksyon, sa mga aksyon ng halos bawat magulang sa kanyang mundo.

"Ito ay tulad ng pagkondena sa reptilya dahil sa hindi pagiging mammal, o sa unggoy dahil sa hindi pagiging tao."

May kaunting ungol ng tawa. Namumula ako sa galit.

Sinabi ni Cornelius: "Hindi makatarungan na sisihin ang isang tao para sa mga pangyayari - at hindi makatarungan hanggang sa punto ng imoralidad na sisihin ang isang tao sa hindi pag-alam kung ano ang naging dahilan upang matuklasan ang pagkawak ng buong planeta. Maaari tayong magdalamat sa buhay na mayroon siya, makiramay sa mundong kinalakihan niya – ngunit ang paghatol sa kanya ay magiging ganap na hindi makatarungan.

Kabanata 43

Tumingala si Judge Peters mula sa kanyang sandwich nang bumukas ang pinto sa kanyang silid.

Pumasok sina Alice at Cornelius.

Sinabi ni Cornelius: "Hukom Peters, mayroon akong alalahanin - higit sa isa, talaga. Ang aking kliyente, si Mr. Staytin, ay hindi kumukuha ng anumang payo o tagubilin mula sa akin."

Tumango si Judge Peters. "Gusto niya ng ibang kinatawan?"

“Hindi, parang masaya siya sa akin, pero – hindi siya maghahanda, hindi siya kukuha ng anumang payo. Nag-aalala ako na baka naglalayon siya ng isang maling pagsubok.”

"Ipagpalagay ko ang kanyang - ang posisyon ay mahusay na dokumentado."

“Naku, pinapapirma ko siya tuwing umaga. Nalampasan ko na ang lahat ng mga kahihinatnan, alam niya na ang kanyang pagtanggap na kumuha ng payo ay hindi makakaapekto sa pagiging lehitimo ng paglilitis. Sinabi ko sa kanya na maaari siyang suriin ng sarili niyang anak, ngunit mukhang wala siyang pakialam...”

Nagkibit-balikat ang judge, lumingon kay Alice. “Mga komento?”

Pahina 372 ng 404

Umiling siya.

Sinabi ng hukom: “Lahat ng tao ay may karapatang tumanggap sa mabuting payo. Dapat ay isang impiyerno ng isang shock, upang pumunta mula sa tuktok ng mundo sa ilalim ng tambak, sa isang kisap-mata. Wala nang mangyayaring ganito sa mundo niya. I’ve always been curious how... No, nevermind, hindi nararapat.” Siya ay napabuntong hininga. "Kung ang iyong kasamahan ay walang pagtutol, at wala akong pagtutol, sa palagay ko ay pinasasalamatan ko na iniharap mo ito sa aking pansin, ngunit dapat tayong mag-araro."

Tumango si Cornelius, may sakit na ekspresyon sa mukha. Pagkatapos ng tanghalian, tumayo si Alice sa courtroom.

"Para sa aking unang saksi - ang tanging saksi ko siyempre - tinatawagan ko si Jake Staytin."

Bumukas ang dalawang malapad na puting double door, at isang matandang lalaki ang pumasok sa courtroom - nagkaroon siya ng bagong sigla, na parang ang kanyang mga tuhod

pinalitan lang.

Umiyak si Mr. Staytin: “Mabuting Diyos, matanda ka na!”

Tumango si Jake, nanlaki ang mga mata. "Dad..." bulong niya. Tumagilid si Cornelius at may ibinulong sa kanyang kliyente.

Tumayo si Mr. Staytin at humakbang papunta sa kinatatayuan. Umupo siya, komportable at tuwid, pinagmamasdan ang karamihan.

Bumangon si Alice at binati siya ng magandang hapon. "Good afternoon," malamig niyang tugon.

"Ito ay tiyak na nakakagulat, na makilala ang iyong anak, na dalawampung taong mas matanda sa iyo."

Para sa lahat ng kanyang katapangan, isang ripple ng mahinang pagkabigla ang bumalot sa mukha ni Mr. Staytin. "Oo. Wala kang alam."

Sinabi ni Alice: "Minsan akong naglaro ng isang VR simulation ng aking ama noong bata pa siya, dahil sinabi niyang gusto niyang makilala ko siya bago ako sumama, ngunit hindi ko akalain na malapit ito."

Tinitigan siya ni Mr. Staytin. Para bang sa isang balon ng grabidad, ang kanyang mga mata ay iginuhit sa kanyang anak. May binulong siya.

"Excuse me?"

Nag-clear throat siya. "Kakaiba kapag naging iyo ang panganay mo panganay na anak..."

May katangi-tanging kahinaan sa kanyang kilos, ngunit agad itong nawala.

"Kailangan mo ba ng sandali?"

Pahina 373 ng 404

"Hindi ako."

Tumango si Alice. "Maaari mo bang sabihin sa amin ang iyong pilosopiya ng pagiging magulang mangyaring?" Tumigil si Mr. Staytin. "Iyan ay isang malaking tanong."

Sinabi ni Cornelius: "Masyadong open-ended."

Umiling si Alice. "Kami ay pinaghiwalay ng mga siglo, Judge Peters. Hindi alam ng maraming tao dito ang mga gawain ng pagiging magulang 500 taon na ang nakalilipas, at hindi mo dapat husgahan ang hindi mo naiintindihan."

Pinayagan ni Judge Peters na tumayo ang tanong.

Napangiti si Mr. Staytin. "Wala bang batas ng mga limitasyon para sa mga hindi maginhawang alaala?"

Hindi sumagot si Alice.

Sinabi niya: "Ang aking pangkalahatang layunin ay - ihanda ang aking mga anak para sa mundo, ang mundo noon, sa palagay ko. Ibang mundo... May kilala akong – idealista, noong bata pa ako. Dalawa, sa totoo lang. Ang buhay ay hindi naging maganda para sa – alinman sa kanila. Ang mga nagnanais na mapabuti ang mundo ay karaniwang ang unang pumunta." Napangiti siya ng masama sa sarili.

"Hindi ako nagkaroon ng ganoong klase ng tapang. Managing things, I was good at that... I'm getting to my parenting, be patient young lady. Paano ko maipagkakasya ang lahat ng iyon – noon, sa pamamagitan ng mata ng karayom na ito?" Iminuwestra niya ang kanyang bibig, saka ibinuka ang kanyang mga kamay. "Mayroong dalawa - mga poste, sa palagay ko, sa aking panahon - makinig sa akin, tulad ng isang matandang lalaki sa isang balkonahe na may mga maikling suspender. Sa isang panig ay ang mga magulang na gustong maging buddy sa kanilang mga anak, tulad ng mga kaibigan o - tulad ng mga kapatid sa tingin ko. Hindi nila ninais na hindi mapasaya ang kanilang mga anak - ang aking asawa ay medyo ganoon, sa tingin ko maraming mga ina ay... Ngunit iyon ay nagbibigay ng labis na kapangyarihan sa mga bata, sila ay namumuno sa bubong, kumakaway sa aso, kung iyon ay sense, at natatandaan ko na nabasa ko sa isang lugar na kung hindi mo bibigyan ng anumang limitasyon ang iyong mga anak, at patuloy na magdadahilan, iyon ang pinakamahasag na paraan para maging mga kriminal sila..." Ngumiti siya ng mapait. "Alam ko kung gaano kahalaga iyon, ako ay nilitis para sa isang krimen, at pinag-uusapan kung paano

maiwasan ang kriminalidad. Ngunit ganoon kami noon, ang pinakamahasag na impormasyon na maaari naming ipagpatuloy. At nagkaroon ako ng halimbawa ng aking – mga kaibigan, at mga kamag-anak, noong bata pa ako, at hindi pa ako napakabata na ama, kaya nakita ko kung paano naglaro ang ilan sa mga iyon bago ko ilagay ang aking balikat sa manibela, kaya magsalita. Ang mga batang walang disiplina – well, sinayang lang nila ang kanilang buhay. Ang lahat ay isang pagpataw, ang bawat tulin ay isang brick wall, hindi nila nais na gumawa ng anumang gawaing papel o makipagkita sa sinumang abogado o gumawa ng anumang mahirap o hindi kasiya-siya - nabuhay sila ng kanilang madaling buhay, at lamang - kupas sa gawaing kahoy, wala kung saan.

- o namatay, iyon ay hindi kasing bihira gaya ng dapat. Ang droga ay isang malaking isyu, lahat tayo ay nanggigigil doon – kanyon hanggang saanman... At ang aking ama ay – mabuti, isang impiyerno ng isang disciplinarian, halos kailangan mong –

saludo nung dumaan siya. Hindi kami nandito para sa kasiyahan, nilinaw niya iyon. Upang maging kapaki-pakinabang, upang maging serbisyo

– well, nangangailangan yan ng disiplina. Hindi ka maaaring maging isang coach maliban kung alam mo kung paano maglaro, at hindi ka kailanman matututo kung paano maglaro sa pamamagitan ng katamaran. Gumising nang maaga, pahigpitin ang kama kaya maaari kang magpatalbog ng barya dito, mag-ahit kahit Linggo, gawin ang iyong mga push-up, planuhin ang iyong araw – at manatili dito – magdasal, matulog nang maaga, huwag magsayang ng panahon. ‘Maraming oras para sa katamaran pagkatapos mong mamatay,’ madalas niyang sinasabi. At ginawa niya ito, ginawa niya ang lahat para sa amin, hinila kami palabas

– wala, 40 ektarya at isang mula, at inilagay kami mismo sa gitna ng

Pahina 374 ng 404

buhay Amerikano. Overall hanggang tuxedo's, dalawang henerasyon. At dapat ay manatili kami doon magpakailanman, ngunit sa palagay ko kami - hindi...”

Bahagyang nanghina ang boses niya. Ang buong madla ay nabighani sa tinig na ito mula sa nakaraan, itong nakabaluktot na bintana sa isang patay na mundo.

Pagpapatuloy niya: “Mukhang napakasarap ng buhay ninyo rito, kayong lahat – marahil ay hindi lubos na walang kabuluhan ang aming mga sakripisyo. Sa totoo lang, nang buong paggalang at pasasalamat para sa iyo - paggising sa akin - ito ay kaunti rin -

malambot, para sa aking panlasa, ngunit sa palagay ko iyon ang punto. Ang buhay ng aking lolo sa tuhod - mabuti, sa palagay ko ang aking buhay ay tila malambot para sa kanya, sa palagay ko iyon ang punto, upang gawing mas madali ang mga bagay para sa iyong mga anak, pagkatapos ay pag-usapan sila para sa pagiging - malambot!”

Tumawa si Mr. Staytin. Nagsimulang bumangon si Alice.

“Alam ko, ang pagiging magulang ko... Dito ako nanahimik sa loob ng 500 taon, at ngayon ay naguguluhan akong makarating sa punto!

Ngunit iyan ay tama, ito ay isang - pormal na lugar, isang lugar ng hustisya na sinasabi sa akin. Gumugol ako ng napakaraming oras sa paglipad sa kalangitan na nagulat ako na hindi ako hinuhusgahan sa mga ulap!" Ngumiti siya sa judge. "Bagaman sa palagay ko ay nararapat na ang iyong pangalan ay 'Peters.'" Huminga siya ng malalim. "Kung tungkol sa pagiging magulang, mabuti ako ay matigas - tinatawag mo itong 'pang-aabuso' ngayon, na sa palagay ko ay mauunawaan - kung paano pinalaki ang aking ama ay mas malupit kaysa sa kung paano ko pinalaki ang aking anak, marahil ito ay dapat na mabawasan hanggang sa makarating tayo sa ito – langit, ang utopia na ito." Siya ay napabuntong hininga. "Gusto ko - gusto ko ang aking pag-apruba ay isang bagay na pinagsikapan ng aking mga anak, o pagkatapos. Sa palagay ko ako mismo ay nahuhumaling sa mga rating ng pag-apruba, ngunit kailangan mong makuha ang –

pagsang-ayon ng ibang tao sa buhay na ito, upang magtagumpay. Kailangan ng mga tao gusto mong kumain sa iyong restaurant -

at nasubukan na ba ninyo ang isang ito sa tuktok ng puno, na tinatakbuhan – si Mavis ba?" Tumawa siya. "Okay, okay

- Ako mismo ang aatras. Ngunit ito ay talagang kamangha-mangha, maniwala ka sa akin. Kaya – pinigil ko ang aking pag-apruba para sa aking mga anak – partikular na ang aking panganay, hello estranghero na naman – dahil siya ang may pinakamaraming potensyal sa lahat ng aking mga anak. Ang aking gitnang anak ay parang kabayo - malakas, mabilis, ngunit hindi gaanong nasa pagitan ng mga tainga. My daughter – well, that's a whole other situation... Maliban na lang kung huhukayin mo rin siya... Sorry, poor taste. At ginawa ko iyon - oo, sinampal ko ang aking mga anak, paminsan-minsan. Ngunit hindi ko sana sila turuan ng disiplina habang ako mismo ay hindi disiplinado - may mga sunud-sunod na hakbang, bawat isa ay kailangang sundin, hindi ito basta-basta na suntok mula sa langit! Magbibigay ka ng babala, pagkatapos ay isa pang babala, at pagkatapos ay ipaliwanag mo kung bakit malapit nang mangyari ang pananampal, at pagkatapos ay ibibigay mo ang palo - sa pamamagitan ng pananamit - ito ay talagang idinisenyo upang mabigla sa halip na masaktan - at pagkatapos ay suriin mo sa bata kung siya - o siya -

nauunawaan kung bakit nangyari ang parusa. Hindi mo ginawa ito dahil sa galit, hindi mo ginawa dahil sa galit, at hindi mo ginawa dahil sa ilang

hangal na hindi pagkakasundo." Itinaas ni Mr. Staytin ang isang daliri. "At tiyak na tiniyak mo na naiintindihan ng bata ang mga patakaran bago ilapat ang parusa."

Iniangat niya ang kanyang ulo, tumingin sa paligid ng gallery. "Kasama kita - lahat. Kinasusuklaman ko ang mga magulang na – binugbog ang kanilang mga anak, gumagawa lang sila ng mga halimaw na kailangan nating harapin sa buong buhay natin!"

Muli niyang ibinuka ang kanyang mga kamay. "Ang mga batang walang disiplina ay tipong – nalulusaw. Ang mga bata na-

binugbog – nagrebelde lang, sila lang – natunaw sa oposisyon instead, same outcome. Ako, palagi akong para sa Aristotelian mean."

Tumayo si Alice. "Gaano mo kadalas sinampal ang iyong mga anak?"

Pahina 375 ng 404

Nanlaki ang mga mata ni Mr. Staytin. "Gosh... Alam kong parang copout ito, pero nahihirapan talaga akong ma-access – middle memories. Sa palagay ko ang teknolohiyang cryogenic ay uri ng - primitive. Naaalala ko ang ilang mga pagkakataon - isa noong ang aking gitnang anak na lalaki ay tumatakbo patungo sa isang abalang kalsada, at isa pa noong ang aking anak na babae ay natumba ang isang propane lamp habang kami ay nagkamping, ay maaaring makapagsunog sa aming lahat." Iginalaw niya ang daliri sa anak. "At itong isang ito, laging gutom, kumukuha ng mga bagay sa kalan. Isang babaeng nakipag-date ako noong tinedyer ako ay nagkaroon ng kakila-kilabot na paso sa kanyang likod, na talagang nakadikit sa akin.

Wala siyang mapupuntahan kahit saan sa buhay, natatakot siya sa – dalampasigan..." Parang hindi namamalayang naagrabyado ang boses niya. "At oo, inikot namin ang mga hawakan ng mga kawali sa likod, ngunit patuloy lang siya sa paghawak sa mga ito, at mahirap sa tatlong bata - gagawin din nila ang anumang ginawa niya, kaya kumalat ito..." Lumingon siya sa kanyang anak na may kasamang ngumiti. "Kailangan mong magpuyat mamaya, nakakuha ka ng mas maraming allowance, ngunit naging template ka rin para sa iyong mga kapatid – at may malaking kapangyarihan ay may malaking responsibilidad... Mayroon ding panuntunan tungkol sa telepono... Siya ay isang nangangailangang bata, palaging gusto akong kasama , kaya sinubukan kong manatili sa bahay paminsan-minsan, at kung minsan ay magkakaroon ng – napakaimportanteng mga tawag sa telepono, na nakakatawa, dahil tila walang mahalaga ngayon, ngunit pagkatapos... At palagi siyang may gustong ipakita sa akin habang ako ay nasa telepono. , at aminado akong lumikha ito ng isang uri ng – static – sa aking utak, oh

tao, talagang nakakabigo - ito ay isang tunay na high-wire na gawa, ang aking buhay. Maaari mo lamang ipaliwanag - ang mga ganitong uri ng mga pagkagambala nang maraming beses bago ka mukhang isang asawang bahay-bahay. Hindi maaaring magkaroon nito. And there wasn't much reasoning, that is the young-puppy phase of childhood, kailangan mo lang - sanayin sila. Ngunit ito ay isang yugto, at ito ay nagtatapos, tulad ng lahat - maliban sa aking buhay sa palagay ko!" Natawa naman siya, parang wala sa sarili.

Nagkaroon ng kakaibang katahimikan sa ampiteatro pagkatapos ng kanyang mga salita. Lumingon siya, ini-scan ang audience.

Sinabi ni Alice: "Hindi mo - pinalo ang iyong mga anak sa publiko."

"Hindi rin ako – tumatae sa publiko. O makipagtalik. Ginagawa ba akong ipokrito?"

"Ang mga pagkakatulad ay hindi mga argumento."

Napabuntong-hininga si Mr. Staytin. "I suppose it comes from my management experience. Purihin sa publiko, parusahan sa pribado. Pinasaya ko ang aking gitnang anak sa kanyang walang katapusang - mga laro ng football. I wasn't screaming from the stands at him though, when he did something wrong - I would talk about that with him in private. Nais mong maging pagtuturo, hindi nakakahiya, kaya hindi mo ito ginagawa sa harap ng kanyang mga kaibigan, o mga estranghero, o mga photographer, o media - na para sa akin ay lubos na mapang-abuso!"

Tumigil si Alice. "Sinabi mo na ang iyong mga anak ay tulad ng mga tuta..." Tumaas ang boses ni Mr. Staytin. "Hindi."

"Hindi mo ginawa?"

"Wag na – bawasan mo yan. Patungkol sa disiplina sa sarili, sabi ko nasa puppy-like phase sila."

"At gaano katagal ang yugtong iyon?"

Nagkibit-balikat si Mr. Staytin. "Ito ay naiiba para sa bawat bata. Inaway ako ng panganay ko, sumunod ang gitna ko – at iniwasan lang ako ng anak ko, kumapit sa nanay niya, kumbaga. Tinatanong mo ba kung kailan ko huling pinalo ang mga anak ko? Para sa bawat isa sa kanila?"

"Let's just - stick to your eldest."

Naningkit ang mga mata ni Mr. Staytin. "Iyon ay isang matigas. Tatanungin mo ako, tapos tatanungin mo siya -

o baka tatanungin niya ako, tila gumagana na ngayon. At kung mayroong pagkakaiba, kung gayon ang isa sa amin ay nagsisinungaling - o pareho sa amin. Ang katotohanan ay hindi ito isang sentral o mahalagang bahagi ng aking pagiging magulang, kaya - ito ay tulad ng pagtatanong nang eksakto kung ilang taon ang iyong mga anak noong sila ay nawalan ng kanilang huling ngipin. Ito ay bahagi lamang ng -

pagiging magulang, bahagi ng pangkalahatang daloy, hindi sapat na mahalaga upang markahan sa iyong utak, tulad ng isang kaarawan. Ang aking asawa ay maaalala - kaya niyang bigkasin ang lahat ng aming mga sakit sa kanyang pagtulog..."

Sabi ni Alice: "Basta - bigyan mo ako ng hindi gaanong edad."

Huminga siya ng malalim. "Whooo." Sinubukan niyang kunin ang mata ng kanyang anak, ngunit nakatingin sa ibaba si Jake. "Hulaan ko - at tandaan, ang ilan sa aking mga alaala ay hindi nakaligtas sa malalim na pagyeyelo - bago ang pagbibinata sigurado, marahil siyam o sampu? Hindi, malamang na mas bata pa iyon kaysa doon..."

Naghintay si Alice.

Walang magawang tumingin sa kanya si Mr. Staytin. "H-Hindi ko masabi sa iyo ng totoo." "Lagit na ba siya sa limang?"

"Sa tingin ko."

"At sinubukan mo ba - na mangatuwiran sa kanya, bago siya sinaktan?"

Sinabi ni Cornelio: "Nagtanong at sumagot. Sinabi na niya na ipinaliwanag niya ang mga patakaran bago palo."

Sumagot si Alice: "Ang pagpapaliwanag ng mga tuntunin ay hindi pangangatwiran."

Napaawang ang labi ni Judge Peters. "Sa tingin ko kaya nating lahat - gumamit ng higit pang detalye." Huminto si Mr. Staytin, sumulyap sa Judge. "So ako—sasagot?" "Oo."

Hinipan niya ang kanyang mga labi. "Pangangatwiran... Iyon ay halos kapareho ng pagsusumamo, sa aking panahon - at sa palagay ko ay hindi ako nakakita ng ibang halimbawa. Ang buhay ay abala – lahat ng tao dito ay may sapat na paglilibang upang pumunta at magpahinga sa paligid - at sa palagay ko ay hindi pa ako nakakita ng isang tunay na emerhensiya mula noong ako - nabuhay muli. You're all like a bunch of Roman..." Tumawa siya ng mahina. "Well, mayroon kang oras, ngunit hindi ganoon ang nangyari - para sa amin. Sa palagay ko ito ay isang espesyal na kaso ng makasaysayang pagsusumamo, ngunit hindi mo alam kung gaano kami ka-busy... Gigising ako ng 5:30 ng umaga – bago mag-umaga kadalasan – mag-ehersisyo, gumawa ng mga email, social media, almusal, mga tawag –

walang katapusang, walang katapusang mga tawag – at kadalasan ay tumungo sa opisina bago pa man gising ang mga bata. Minsan hindi ako umuuwi hangga't hindi sila nakatulog

– na kinaiinisan ko, gusto ko laging basahin sa kanila ang isang kuwento,

Pahina 377 ng 404

noong bata pa sila..." Nanlaki ang mga mata niya. "Lahat ay galit, nagbabalik-tanaw - ito ay isang baliw na buhay, ngunit mahal ko ito noong panahong iyon. Sa totoo lang hindi ko alam kung paano kayong lahat - punan ang inyong mga araw. At kahit na ang katapusan ng linggo -

palaging may ilang family function o donor dinner, palaging may anibersaryo o binyag o kaarawan, ito ay isang – baliw na treadmill, gaya ng sinabi ko. There was no time for reason..." Malungkot siyang ngumiti. "Although I suppose you will say that there was no time because we weren't reasoning.

Ngunit nakukuha mo ang mundo, sinusubukan mong pagbutihin ito, ngunit hindi mo ito magagawang muli mula sa simula..."

"Maliban kung masunog ito sa lupa..." mahinang sabi ni Alice, pagkatapos ay itinaas ang kanyang kaliwang kamay. "Binaawi."

Matagal siyang tinitigan ni Mr. Staytin, saka nagkibit-balikat. "Kaya siyempre sinusubukan mong mangatwiran sa iyong mga anak, ngunit hindi mo maaaring gugulin ang iyong buong buhay sa pagsisikap na mangatwiran sa iyong mga anak, kailangan mong gawin din ang mga bagay. At ako – gustong-gusto ko ang paglilibang na mayroon ka ngayon... Ang mundong ito na walang mga emerhensiya – ginagawang parang baliw ang mundo ko, at marahil ay..."

Sinabi ni Alice: "Siyempre, hindi ka natamaan - isa pang matanda, tama?"

Nagkibit-balikat si Mr. Staytin. "Siguro ilang mga bagay na lasing sa aking kabataan - ngunit hindi, hindi talaga."

"Bakit mo sinaktan ang mga bata, ngunit hindi ang mga matatanda?"

"Buweno - hindi ko alam kung paano sasabihin ito nang walang tunog - nakakainsulto, ngunit ang mga utak ng mga bata ay - wala pa sa gulang.

Kulang sa katwiran, katulad din nila – kulang sa taas, kaugnay ng pagtanda."

Sinuri ni Alice ang kanyang mga tala. "Ano ang pangalan ng lolo mo?" Napakurap si Mr. Staytin. "John."

"At - gumugol siya ng maraming taon na may - pinaliit na kapasidad, tama ba?" "Hindi ko matandaan kung gaano katagal iyon, ngunit ang tagal, oo."

"At sasabihin mo ba na - si John - ay kulang sa katwiran? Kamag-anak sa kanyang pagtanda?"

"May dementia siya."

Tumango si Alice. "Kaya - mayroon siyang - pisikal na kakulangan, sa kanyang utak, na nagbawas sa kanyang kakayahang mangatwiran."

Tinitigan siya ni Mr. Staytin.

Sinabi ni Cornelius: "Kailangan namin ng isang katanungan."

Sinabi ni Mr. Staytin: "Hindi ako isang doktor, at ako ay isang bata, hindi ko alam kung ano ang mali sa kanya."

"Pero sabi mo may dementia siya."

Nagkibit-balikat siya. "Iyan ang sinabi sa akin, iyon ang karaniwang salita, ngunit hindi ko - i-diagnose siya tulad ng gagawin ng isang doktor."

Pahina 378 ng 404

"Ngunit hindi ito - ang ilan - pagkabigo sa moral, tama ba? May mali sa kanyang utak, na nagpabawas sa kanyang kakayahang mangatuwiran."

"Iyon ang magiging assumption ko."

"Nararapat ba para sa iyong ama na - saktan ang kanyang ama, kung ang kanyang ama ay hindi - kumilos nang makatwiran?"

Lumingon si Mr. Staytin na may kakaibang nagsusumamong mga mata kay Cornelius. Lumapit sa kanya ang kanyang kinatawan, at tahimik silang nag-usap.

Sinabi ni Cornelius: "Hukom Peters, hindi makatuwirang masagot ng aking kliyente kung ano ang iniisip niyang dapat gawin ng kanyang ama tungkol sa sakit ng kanyang lolo."

Ngumuso si Alice. "Humihingi ako - humihingi ako ng paumanhin para sa hindi malinaw na mga salita - tinatanong ko kung naniniwala si Mr. Staytin na tama sa moral - o katanggap-tanggap - para saktan ng kanyang ama ang kanyang lolo dahil sa hindi pag-aksyon nang makatwiran."

Kaagad, sinabi ni Mr. Staytin: "Matanda na iyon..." Agad siyang huminto. Lumingon sa kanya si Alice na may laser focus. "Ano ang sumunod na salita? Ano ang sasabihin mo?"

Tumingin si Mr. Staytin kay Cornelius, na tumingin kay Judge Peters. "Pakisagot," sabi ng hukom, na nakasandal.

Tahimik na umupo si Mr. Staytin.

Naghintay ang lahat, sa loob ng walang katapusang tatlungung segundo.

"Cornelius, mangyaring ipaalam sa iyong kliyente ang mga parusa sa hindi pagsagot nang tapat."

Isa pang huddled conference, maraming gesticulation. Isang recess.
Maya-maya, bumalik si Mr. Staytin sa kinatatayuan.

Nagtanong si Judge Peters: "Handa ka na bang sagutin ang tanong?" "Ako ay."
"Pakiusap ulitin ang tanong."

Sinabi ni Alice: "Katanggap-tanggap ba sa moral na pananakit ng kanyang ama ang kanyang lolo dahil sa hindi niya pagkilos nang makatwiran?"

"Hindi, dahil iyon ay magiging matanda - pang-aabuso."

Pahina 379 ng 404

Isang ripple ng makahingang tunog ang lumipad sa amphitheater. Sinabi ni Alice: "Bakit iyon magiging pang-aabuso?"

Sinabi ni Mr. Staytin: "Buweno, hindi niya kasalanan na mayroon siya - dementia."

"Kasalanan ba ng iyong mga anak na nagkaroon sila - pagkabata?"

"Hindi ko maintindihan ang tanong."

"Kasalanan ba ng isang bata na ang kanyang utak ay - immature, relative sa kanyang adulthood?" "Syempre hindi."

"Kaya - kung hindi natin maparusahan ang mga matatanda para sa kanilang nabawasang kakayahan sa pag-iisip, paano moral na parusahan ang mga bata para sa kanilang nababang kapasidad sa pag-iisip?"

"Dahil - ang mga bata ay lalago hanggang sa pagtanda, mayroon silang potensyal na hindi ginawa ng aking lolo."

"Kaya binabago mo ang iyong sagot." "Excuse me? Wala akong ginagawang ganyan."

"Siguradong ikaw."

Tinitigan ni Mr. Staytin si Alice ng matiim.

"Gusto mo bang sabihin ko sa iyo kung paano nagbago ang iyong sagot?" tanong ni Alice.

Katahimikan.

Sumandal siya sa kanyang puting mesa. "Nagbago ang sagot mo dahil kanina, sinabi mo na pinarusahan mo ang iyong mga anak dahil sa nababawasan nilang kapasidad. Nang itinuro ko na hindi mo pinarusahan ang iyong lolo – o hindi mo sasang-ayunan na siya ay parusahan – dahil sa kanyang pagbawas sa kapasidad, sinasabi mo ngayon na ang iyong mga anak ay maaaring parusahan dahil sila ay may potensyal – intelektwal na potensyal. Sa madaling salita, hindi pinaliit na kapasidad ang dahilan ng kaparusahan, kundi ang pinaliit na kapasidad at potensyal na intelektwal. Ang pinababang kapasidad lamang ay hindi sapat."

"Paghahati ng buhok 101."

"Hindi ko maintindihan," sabi ni Alice.

"Ang isang panimulang kurso ay tinatawag na '101'," malamig na sabi ni Mr. Staytin. "Hindi ko lolo ang mga anak ko, iba-iba ang rules. Oo naman, pareho silang nakasuot ng mga lampin sa palagay ko, ngunit isa lamang sa kanila ang nagpapasuso - kahit na umaasa ako!"

Hindi nagpakita ang inaasahang pagtawa.

Pahina 380 ng 404

Dahan-dahang nagsimulang maglakad si Alice patungo kay Mr. Staytin. "Ipagpalagay natin na may isang kurso ng paggamot na nakatulong sa iyong lolo na mabawi ang kanyang kakayahan sa intelektwal. Araw-araw, medyo gumaling siya, bagaman aabutin ng maraming taon bago tuluyang gumaling. Katanggap-tanggap ba na hampasin siya, kung hindi niya sundin ang mga patakaran?"

"Naiintindihan ko kung saan ka nanggaling, ngunit mangyaring huwag nating sayangin ang oras at insultuhin ang ating katalinuhan. Ang aking lolo ay nagkaroon ng kanyang buhay, alam niya ang lahat ng mga patakaran, at ang mga ito ay inalis sa kanya ng malas, sa likas na katangian, anuman. Ang aking mga anak ay isinilang na blangko ang mga slate, tabula rasa, ang mga patakaran ay dapat na naka-imprint sa kanila. Ang wax ay umuusok sa epekto, hindi ginagawang masama ang hari..."

"Kaya binabago mo na naman ang sagot mo." "What the hell?"

Huminto si Alice pagkatapos ng kanyang pagsabog, pagkatapos ay dahan-dahang pinutol ang kanyang mga daliri. "Una, ito ay tumama batay sa pinaliit na kapasidad - pagkatapos ito ay pinaliit na kapasidad at potensyal na intelektwal - ngayon, ito ay pinaliit na kapasidad at potensyal na intelektwal at kakulangan ng dating kaalaman tungkol sa mga patakaran. Nahihirapan ka ba na patuloy mong binabago ang iyong kwento? Alam mo ba kung ano ang ibig sabihin ng salitang 'defensive'?"

Tumango si Cornelius: "Mga retorika na tanong." Sumenyas si Judge Peters kay Alice na magpatuloy.

Tumango siya. "Kanina sabi mo hindi mo maalala kung kailan ka tumigil sa pananakit sa mga anak mo, naalala mo ba yun?"

"Oo."

"Sa palagay mo ba ay dapat ka naming hatulan nang mas malupit, o hindi gaanong malupit, batay sa iyong kakulangan ng kaalaman, sa iyong pagkalimot?"

"Na-freeze ang utak ko!"

"Sumasang-ayon - mayroon kang isang kakulangan sa intelektwal sa labas ng iyong kontrol, hindi bababa sa kailangan naming kunin ang iyong salita tungkol diyan. Sa tingin mo ba dapat ka naming husgahan nang mas malupit, o hindi gaanong malupit, dahil hindi mo na naaalala kung kailan ka tumigil sa pananakit sa iyong mga anak?"

"Hindi ko alam. Ang mundong ito ay bago sa akin." "Anong ibig mong sabihin?"

"Kung makatagpo ka ng ilan – pygmy tribe sa gitna ng kawalan, at tatanungin ka nila kung ano ang dapat nilang maramdaman o isipin tungkol sa isang bagay, wala kang ideya, dahil hindi mo sila kilala – mabuti pa nga mas banyaga pa sa akin – Wala akong ideya kung paano mo ako dapat husgahan o hindi, ako lang ito

- nagsasabi ng totoo!"

Pahina 381 ng 404

"Sige – sabihin nating mayroon kang personal assistant, at hindi siya nag-iskedyul ng appointment. Dalawang senaryo – isa, sinabi mo sa kanya ang tungkol sa appointment, at nakalimutan niya – at dalawa, hindi mo man lang sinabi sa kanya ang tungkol sa

appointment. Hahatulan mo ba siya nang mas negatibo kung sinabi mo sa kanya ang tungkol sa appointment na iyon, at nakalimutan lang niya ito?"

"Hahatulan ko siya ng mas negatibo, oo"

"Paano kung nalaman na mayroon siyang sakit sa utak, na naging dahilan upang makalimutan niya ang appointment?"

Umikot ang mata ni Mr. Staytin. "Well, kung gayon siyempre hindi ko siya huhusgahan - nang negatibo."

"At siyempre, kung hindi mo pa sinabi sa kanya ang tungkol sa appointment, hindi mo siya huhusgahan nang negatibo dahil sa hindi pagkukulang na kalimutan ang hindi niya natutunan."

"Oo."

"Kaya ngayon binabago mo na naman ang iyong sagot." Tumalon si Mr. Staytin. "Ano ba naman yan!"

Sinenyasan siya ng Judge na maupo ulit.

"Meron ka, ikaw na," sabi ni Alice, dahan-dahang lumalapit. "Ngayon mayroon na tayong isa pang pamantayang pagdadahilan – o pagbibigay-katwiran – ang pananakit mo sa iyong mga anak. Sinabi mo na maaari mong tamaan sila - ngunit hindi ang iyong lolo -

dahil sila ay nabawasan ang kapasidad, na may potensyal para sa kapanahunan - at dahil ang iyong lolo ay may naunang kaalaman sa mga patakaran, habang ang iyong mga anak ay wala. Ngayon, inaangkin mo na hindi mo huhusgahan ang iyong personal na katulong nang negatibo dahil sa walang kaalaman sa isang appointment - sa madaling salita, kung wala siyang alam, hindi mo siya huhusgahan nang negatibo para sa hindi maiiwasang resulta."

Nagtaas ng kamay si Cornelius. "Judge Peters, nalilito ako." "Subukan mong muli," sabi ng hukom.

"Hindi na kailangan," mabilis na sabi ni Mr. Staytin. "Sinabi ko nga na ang aking lolo ay hindi dapat tamaan dahil alam niya ang mga patakaran, at nakalimutan niya ang mga ito - ngunit hindi iyon ang kaso sa aking mga anak, dahil tahasan kong sinabi sa kanila ang mga patakaran bago sila paluin - binigyan sila ng maraming babala. sa totoo lang! Kaya hindi magkatulad ang dalawang sitwasyon!"

"Mayroon bang oras - maaga sa sakit ng iyong lolo - kapag ikaw, o ang iyong ama - o sinuman talaga -

ipinaalala sa kanya ang mga alituntunin, ngunit nabigo siyang sundin ang mga ito, dahil sa kanyang nabawang kakayahan sa intelektwal?"

"Sigurado akong meron."

"Kaya ang pinababang kapasidad ng intelektwal ay maaaring humantong sa isang tao na hindi sumunod sa mga patakaran, kahit na ginawa itong tahasang kamakailan."

Huminto.

Pahina 382 ng 404

"Ginoong Staytin?"

Katahimikan. Nanginginig ang ibabang labi ni Cornelius. "Ginoong Staytin?"

"Bakit ang impiyerno ay pinag-uusapan natin ang naghihingalo na pag-iisip ng aking lolo ilang siglo na ang nakakaraan? Wala siya dito, wala ang tatay ko, lahat kayo ay nahuhumaling sa nakaraan, sa pag-railroad sa akin at pag-corner sa akin at -

binabaluktot ang aking mga salita!"

Nagtaas ng kamay ang judge. "Ginoong Staytin." Huminga siya ng malalim.

"Dapat mong sagutin ang tanong."

Saglit na tinitigan ni Mr. Staytin si Alice. "Ulitin."

Sinabi ni Alice: "Posible ba para sa isang taong may mahinang kakayahan sa intelektwal na mabigo na sundin ang mga alituntunin na ipinaliwanag sa ilang sandali?"

"Oo."

"Kaya ang katwiran na ito, din, para sa paghagupit ng mga bata - nabigo, nahuhulog, ay hindi wasto." Katahimikan.

"Ang bawat katangian na sinasabi mong nagbibigay-katwiran sa pagtama sa mga bata ay nalalapat lamang sa mga bata, kahit na ang mga katangiang iyon ay naaangkop din sa mga nasa hustong gulang na may mga kakulangan sa pag-iisip. Ibig sabihin - alam mo ba kung ano ang ex post facto reasoning?"

"Siyempre, kahit alam kong ipapaliwanag mo ulit."

"Nangangatuwiran pagkatapos ng katotohanan. Kumilos ka, at pagkatapos ay binibigyang-katwiran mo. Sinaktan mo ang mga bata dahil mas maliit at mahina sila, at umaasa sa iyo. Sinaktan mo ang mga bata dahil tinamaan ka noong bata ka, hindi mo pa pinoproseso ang sakit na iyon, ang takot na iyon at galit, at sa gayon ay ibinabalik mo ito sa iyong sariling mga anak, na isang ikot ng kasaysayan na humantong sa mga kakila-kilabot na Cataclysms. Wala kang moral na katwiran para sa paghampas ng mga bata. Kung, sa iyong katandaan, nabawasan ang iyong kakayahan sa pag-iisip – tulad ng ginagawa nating lahat – at sinaktan ka ng iyong mga anak na nasa hustong gulang – habang sinaktan mo sila, sumigaw ka na ito ay ‘pag-abuso sa matatanda’ at tumawag ng pulis!

Nagrereklamo ka na iniinsulto ko ang iyong katalinuhan - huwag mong insultuhin ang buong kapulungan na ito, ang buong mundo, sa pamamagitan ng pagkukunwari na ang iyong karahasan sa iyong mga anak ay anuman maliban sa malupit na paggamit ng kapangyarihan sa kanila!" Lumington siya at tinuro si Jake. "Ang isa sa kanila ay narito pa rin, laban sa lahat ng posibilidad, at tataya ako sa isang Bitcoin na ito ang unang pagkakataon na narinig niya ang lahat ng mga dahilan at katwiran na ito para sa iyong kalupitan sa kanya! Hihingi kami ng paumanhin mula sa iyo, Mr. Staytin – kahit na huli na ang 500 taon!

Nandito kami para sa hustisya!"

Pahina 383 ng 404

Kabanata 44

Si Cornelius ay bumangon, at ang kanyang hindi pangkaraniwang bulto ay tila pinalakas ang kanyang presensya. Tila isang alon ng paghanga at banayad na hinanakit ang dumaan sa mga nanonood - marahil ay nadama nila na hindi patas na pagsamahin ang gayong kahanga-hangang tao laban sa gayong payat na kabataan.

Sinabi ni Cornelius: "Buweno, siyempre narito kami para sa hustisya - hindi ko nalaman na kailangan na ipahayag sa aking dentista na pumunta ako para sa pagpapagaling ng ngipin. Inuulit ng mga tao na nais nilang maging makatarungan kapag sila ay lihim na natatakot -

o alam marahil - na sila ay hindi makatarungan..."

Itinaas ni Alice ang kanyang kamay upang tumutol, ngunit pagkatapos ay umiling.

Sinabi ni Cornelius: "Naghanda ako - mayroon akong - isang malaking talumpati, ngunit isinasantabi ko ang lahat, pansamantala, dahil hindi ko maiwasang mapansin ang isang mahalagang katotohanan sa presentasyon ng aking kasamahan.

"She took great pains on the beginning to remind us – to inform us – that Mr. Staytin – the ex-President of the United States of America – has lost his title, and we should not anymore to refer to him as a President, o bigyan siya ng anumang paggalang o paggalang dahil sa kanyang katungkulan.

"Patas na. Nagdududa ako sa sinuman dito - maliban kay Mr. Staytin mismo - ay naniniwala na ang kanyang opisina ay nararapat ng labis na paggalang o paggalang, dahil sa alam nating nangyari sa nakalipas na ilang siglo.

"Gayunpaman, itinaas nito marahil ang pinakamahalagang punto ng buong paglilitis na ito. Libu-libo ang nagtitipon dito, daan-daang milyon sa buong mundo – walang pressure, napapansin lang – at bakit? Well, malinaw naman, mayroong kakaibang novelty ng isang isip na kinunan pasulong kalahating millennia sa paglipas ng panahon – ngunit ang pagmamasid at pagsusuri sa kanyang mga iniisip ay maaaring madaling makuha sa pamamagitan ng mga panayam at talk show. Maaari siyang magtanong at sumagot ng mga tanong nang live o sa VR, sa susunod na ilang dekada, at duda ako na mauubusan kami ng mga bagay na pag-uusapan. Kaya hindi tayo nagtitipon dito dahil lamang sa pag-usisa tungkol sa window na ito sa kasaysayan."

Tinitigan ni Cornelius ang karamihan, lampas sa maliliit na camera. "Bakit tayo nandito? I distill that ancient philosophical question into something more pointed – bakit ako nakatayo dito, bakit ka nakaupo diyan, bakit mo ito pinapanood?"

"Naniniwala ako na ito ay dahil sinusubukan nating mamuhay ng isang kontradiksyon. Pangunahan natin ang aking kasamahan at hubarin si Mr.

Staytin sa lahat ng kanyang - kapangyarihan at makasaysayang kadakilaan at - kanyang pagkapangulo. Napakahusay. Isipin natin na siya ay isang tubero, o isang computer programmer, o isang pintor ng bahay. Si Mr. Staytin, na nagpinta ng mga bahay. Ginoo.

Si Staytin, na hindi kailanman Presidente, hindi naging pampublikong pigura, ay hindi kailanman nanunungkulan - ay hindi kilala kahit sa kanyang panahon.

“Sa ilang aksidente ng agham o mga pangyayari, si Mr. Staytin, ang hindi kilalang pintor ng bahay, ay dumating sa ating baybayin, sa ating panahon. Paano natin siya pakikitunguhan?”

"Hindi ko masasabi nang may katiyakan, siyempre - ngunit iniisip ko na pakikipanayam namin siya, tatanungin namin siya at kunin ang kanyang mga pananaw. Pipintasan namin siya, siyempre, para sa kanyang mga primitive na pag-iisip – ngunit gagawin ba namin..." Iminuwestra niya ang napakalaking puting amphitheater. "Gagawin ba natin - ito?"

Pahina 384 ng 404

“Ihahatid ba natin siya sa harap ng daan-daang milyon at kakasuhan siya ng pinakamalubhang krimen sa ating legal na bokabularyo?”

“Gagawin ba natin siya, isang halimbawa?”

Itinuro ni Cornelius si Mr. Staytin. "Tingnan mo ako nang tapat at sabihin sa akin na ituturing natin ang lalaking ito sa eksaktong parehong paraan kung siya ay isang hindi kilalang pintor ng bahay mula sa malayong nakaraan.

"Hindi, imposible, hindi ito mangyayari." Tumalon si Alice. "Ispekulasyon." Huminto si Judge Peters. "Cornelius?"

"Sa palagay ko ay makatarungang sabihin na hindi namin tratuhin ang isang hindi kilalang tao nang eksakto sa parehong paraan kung paano namin tratuhin ang isa sa mga pinakasikat na lalaki sa buong kasaysayan."

“Alice?”

“Ito ay haka-haka pa rin. Hindi namin masasabi kung paano magiging iba ang mga bagay, kahit na tanggapin namin na magkakaroon ng pagkakaiba.

Sinabi ni Cornelio: “Ngunit hindi ko sinabi kung paano magiging iba ang mga bagay, kundi kung ano ang mangyayari.”

"Hindi ito napatunayan."

Sinabi ni Cornelius: "Ang interes mula sa mga residente ng heograpikal na rehiyon na sinalakay ni Pangulong Staytin sa malayong nakaraan ay napakataas. Mas maraming tao per capita ang nanonood mula doon kaysa saanman. Ngayon halika, maging makatwiran tayo - hindi mo maaaring ipangatwiran na ang napakaraming tao na ito ay nanonood ng isang hindi kilalang pintor ng bahay, kumpara sa isang pinunong pulitikal na nanakit sa kanilang mga ninuno."

Tumigil si Alice. "Ikaw ay tama." "At saka..."

Ikinaway ni Judge Peters ang kanyang kamay. "Isang pagkakataon lang ang kailangan mo, Cornelius."

Tumango si Cornelius. “Sige, na-establish na natin na iba kasi siya ang Presidente.

Ngayon, lahat tayo ay nababagabag sa patuloy na pag-iral ng mga Estado sa buong mundo. Alam din natin na ang kanilang kapangyarihan ay hango sa pang-aabuso sa mga bata sa kanilang – bansa. Ipino-post ko ito bilang isang teoretikal, dahil hindi ito mapapatunayan - ngunit hinihiling ko sa lahat na nanonood at nakikinig na isipin ito: ang antas ng pandaigdigang interes sa kasong ito ay hindi pa nagagawa sa kasaysayan. May kakayahan tayong turuan - at paalalahanan - ang buong mundo ng ugnayan sa pagitan ng pang-aabuso sa mga bata at ng kapangyarihan ng Estado. Gamit ang interes na nabuo sa katotohanan na si Mr. Staytin ay dating Presidente Staytin, ang pinakamakapangyarihang tao sa mundo, mayroon tayong kapasidad na i-cast – upang i-project – ang pinakamahalagang impormasyong ito sa puso at isipan ng halos buong planeta. ”

Pahina 385 ng 404

Sinabi ni Alice: "Wala sa mga ito ang napatunayan."

Nagkibit balikat si Cornelius. "Mas mataas ang level of interest, proven yan. Ang ugnayan sa pagitan ng pang-aabuso sa bata at kapangyarihan ng Estado ay napatunayan, at naging sa loob ng maraming siglo. Hindi ako gumawa ng anumang mga pahayag tungkol sa layunin ng aking kasamahan, dahil siyempre hindi ako nakakabasa ng isip."

Tumaas ang kilay ni Judge Peters. "Pinasasalamat ko ang katapangan ng pagpapapakpak nito, Cornelius, at may ideya kung saan ka pupunta, ngunit pahahalagahan ko ito kung makakarating ka doon - nang mas mabilis."

Tumango si Cornelius. "Ngayon alam ko na na ang aking kasamahan ay inabuso noong bata pa - ito ay karaniwang kaalaman, hindi ako nagsasalita nang wala sa sarili. Matindi rin ang hinala ko – kahit na hindi direktang patunayan – na siya ay napili upang usigin ang kasong ito dahil sa kanyang matalik at emosyonal na kaalaman – karanasan – ng inabuso bilang isang bata – na siyempre siya ay may lubos at pinakamalalim na pakikiramay. Isa siya sa kakaunting tao sa ating lipunan na may pagkakatulad kay Jake Staytin, ang anak ng akusado..."

Tumayo si Alice. "Hindi ko pinahahalagahan ang pagkaladkad sa kasong ito." Sumang-ayon si Judge Peters.

"Paumanhin sa inyong dalawa – sa inyong lahat. Ang punto ko ay ito: kung ginagamit ng aking kasamahan ang nakaraang buhay ni Mr. Staytin bilang Pangulo bilang leverage upang makakuha ng interes, at sa gayon ay ilipat ang kaalaman kung paano maging malaya sa mga natitirang madilim na lugar sa mundo – sa madaling salita, kung siya ay itinuturing bilang isang dating Pangulo, sa halip na isang hindi kilalang pintor ng bahay - kung gayon siya ay politikal na pagkilos - o moral na pagkilos marahil -

na nangangahulugan na ang kanyang paglilitis ay likas na hindi makatarungan!"

Tumalon si Alice. "Gusto kong sabihin na ito ay kabalbalan - dahil ito ay – ngunit siyempre kailangan kong magbalangkas ng mas tiyak na argumento. Ang ideya na ang aking opisina ay kikilos nang hindi makatarungan kay Mr. Staytin upang makamit ang ilang abstract na layunin sa pulitika - o laban sa pulitikal na layunin - ay kakila-kilabot! Totoo na saglit akong nagdusa bilang isang bata, ngunit mayroon akong isang kahanga-hangang pamilya, ang aking mga Pag-scan ay malinaw lahat - hindi ako inabuso hanggang sa punto kung saan ako ay magiging isang amoral na resulta-calculator. Ang ideya na ako ay na-trauma sa punto kung saan sasabihin ko na ang wakas ay nagbibigay-katwiran sa mga paraan - walang katibayan para doon, at kung tayo ay pupunta sa kalsadang iyon, ako ay higit na masaya na magkaroon ng isang

pangkat ng mga psychologist at doktor ang nagpapatotoo sa aking kalusugang pangkaisipan.”

Sinabi ni Cornelius: "Ang pinag-uusapan ko ay tungkol sa mga pangkalahatang pagganyak - siyempre, hindi ako maaaring magsalita sa iyong mga tiyak na motibasyon. Ang desisyon na usigin si Mr. Staytin ay hindi nakasalalay lamang sa iyong mga batang balikat. At aminado na tayo na iba ang sitwasyon ngayon kung hindi siya ang Presidente.”

Naningkit ang mga mata ni Alice. “Magkaiba? Iyan ang pinagsasabihan mo ng rebuttal mo? Oo, iba sana kung hindi siya naging Presidente. ipinagkaloob. Isa pa, iba sana kung umuulan ngayon. Maaaring may ibinulsa na mga payong ang ilang miyembro ng audience. Magiging iba ang mga bagay kung nagkaroon ng power failure, o kung nagising si Mr. Staytin na may namamagang lalamunan, o kung ang aking kliyente ay nahimatay limang minuto ang nakalipas. Lahat tayo ay makakagawa ng mga alternatibong realidad na may walang katapusang pagkakaiba -

na nangangahulugan na ang bawat solong pag-uusig ay hindi makatarungan - iyon ba ang iyong argumento?”

Pahina 386 ng 404

Pinikit ni Cornelius ang kanyang mga mata. "Ang dagdag na milyon-milyong mga mata sa mga paglilitis na ito ay nagmula sa lupain na dating sinalakay ni President Staytin – ang mga ito ba ay katumbas ng ilang dagdag na payong para sa iyo?”

“Iyon ay isang pagkakaiba ng antas, hindi ng uri. Ang iyong argumento na anuman Ang pagkakaiba ay nagpapahiwatig na ang hindi makatarungang pagtrato ay hindi wasto." "Ang pagsasabi nito ay hindi ginagawang ganoon."

“At kahit na tanggapin natin na mas maraming tao ang nanonood dahil si Mr. Staytin ay dating Presidente – isang Presidente – hindi ibig sabihin na may nangyayaring kawalang-katarungan dito. Iyon ay tulad ng pagsasabi na kung iilan pang mga tao ang nanonood ng isang laro ng tennis, nangangahulugan iyon na ang mga manlalaro ay nanloloko!"

"Iba ang laro ng mga atleta kapag nanonood ang isang scout!"

Nagtaas ng kamay si Judge Peters. "Cornelius - maaari mong tapusin ang iyong argumento, ngunit mangyaring iwanan ang iyong kasamahan dito."

"Pinahahalagahan ko iyon, at humihingi ako ng paumanhin - gagawin ko." Huminga ng malalim si Cornelius. "Tinatanggap namin na ang mga paglilitis na ito ay naiiba dahil ang aking kliyente ay ang Pangulo - ang pinakatanyag at makapangyarihang tao sa mundo. Kung isasaalang-alang ko ang pag-uusig sa kasong ito, matutukso ako ng dalawang bagay - at sarili ko lang ang sinasabi ko rito. Una, matutukso akong - gamitin - ang katanyagan at katanyagan ni Mr. Staytin na magpadala ng mensahe sa mundo. Pangalawa, matutukso ako na – hampasin ang bilyun-bilyong namatay sa panahon ng Cataclysms. Bagama't hindi ko kailanman ilalagay ang aking kasamahan sa parehong kategorya tulad ng mga naunang tagausig ng Statist, alam namin na ang pagnanais para sa paghihiganti pagkatapos ng salungatan ay tumatakbo nang malakas sa buong puso ng tao, sa buong kasaysayan ng tao. Ang martilyo ng paghihiganti ay hindi isang bagay na nalampasan na natin -

hindi rin tayo dapat.

"Inilalagay ko lang ang mga ito bilang mga posibilidad. At bumaling ako sa lahat sa amphitheater na ito, dahil ikaw ang magpapasya sa kapalaran ng aking kliyente. Bakit ka nandito? Ilan sa mga dahilan kung bakit ka naririto ay nakabalot sa naunang trabaho ng aking kliyente? Nandito ka ba kung siya ay isang hindi kilalang pintor ng bahay?

Magbabayad ba ang aking kliyente para sa Cataclysms? Ang aking kliyente ba ay isang proxy para sa pagpapadala ng mensahe ng mapayapang pagiging magulang sa mga Statist society? Nanonood ba sila dahil sa kung sino siya? Ikaw ba?

"Ito ay isang pangunahing prinsipyo ng hustisya na ang isang tao ay lilitisin lamang para sa kanyang mga krimen, at para sa walang ibang dahilan. Ang paggamit ng isang tao upang magpadala ng mensahe, upang maging isang scapegoat - ito ay malaking pagkakamali. Kung ang kliyente ko ay wala dito kung siya ay isang hindi kilalang pintor ng bahay, kung gayon ay hindi siya dapat narito. Alam nating lahat iyon, at dapat tayong kumilos nang naaayon."

Matapos ang mahabang paghinto, tumango si Cornelius sa mga manonood at umupo sa kanyang upuan. Galit na sumulat si Alice.

Pahina 387 ng 404

Kabanata 45

Si Jake Staytin ay tinawag sa hapon, at lumakad siya nang hindi sigurado sa kinatatayuan. Siya ay isang matangkad na lalaki, na may putol na puting buhok at isang balingkinitang pangangatawan - kapos sa mga kalamnan, siyempre, sa kabila ng elektrikal na pagpapasigla.

Siya ay nagkaroon ng isang kahabag-habag na hangin; ang kanyang mga mata ay lungga, puno ng mga tanawin na kailangang panatilihing tahimik.

Sabi ni Alice: "Magandang hapon, Jake." Lumingon siya sa audience. "Hindi ko ibig sabihin na masyadong pamilyar, ngunit mayroon kaming isang hindi pangkaraniwang serye ng mag-ama ng mga saksi." Lumingon siya pabalik sa kanya. "Alam mo ba kung paano pupunta ang mga paglilitis na ito?"

Tumango si Jake.

"Noong panahon ninyo, hindi pinapayagan ang mga testigo na mag-cross-examine sa isa't isa, ngunit nagbago ang mga bagay mula noon. Pinapayagan ka - kahit na hinihikayat - na magkaroon ng direktang pakikipag-usap sa iyong ama."

Sabi ni Jake: "May tanong ako, pero hindi ako sigurado kung para sa iyo ito o sa judge." "Magtanong, at makikita natin."

"Well, we have these – you have these – Scans and whatnot – bakit hindi na lang isabit ang lahat sa mga makina at siguraduhing nagsasabi sila ng totoo?"

"Hukom?" alok ni Alice.

Tumango si Judge Peters. "Ilang dahilan, magandang tanong. Sinubukan ito noong nakaraan, ngunit ang mga krimen ay kadalasang ginagawa ng mga taong may napaka – kakaibang utak. Hindi sila nakakaramdam ng pagkakasala, o kahihyan - – sociopaths, tawag mo sa kanila dati – 'unicorn' na ang tawag natin sa kanila, bihira na sila. Ngunit madali nilang maipasa ang anumang katotohanan. Siyempre, maaari naming i-scan ang mga ito at malaman na sila ay mga sociopath - na ginagawang mas malamang na gumawa sila ng isang krimen, ngunit hindi tiyak. Ang isa pang dahilan ay ang paghahangad ng hustisya ay isang partikular

– pagsisikap ng tao. Pinoprograma namin ang lahat ng aming makina na may moralidad - na may higit na kanais-nais na pag-uugali

– ngunit hindi iyon gumagawa sa kanila ng moral. Ang pagpo-program ng isang robot upang i-flip ang isang burger ay hindi ginagawang isang chef, metal lamang na sumusunod sa mga tagubilin. Kaya gusto naming ireserba ang pinaka-pantaong pagtugis para sa - sangkatauhan, para sa amin.

At sa wakas, ang pagsusuri sa imoralidad ay hindi eksaktong isang – kasanayan na nais nating talikuran, bilang isang lipunan, hayaan ang pagkasayang, kalimutan. Ang pilosopiya - moral na pilosopiya - ay tulad ng immune system ng katawan - kung hindi ito makakakuha ng anumang ehersisyo, ito ay may posibilidad na - masira ang sarili, at ang pulitika ng katawan ay maaaring mahawa ng anumang rogue virus. Nakita namin ang mga epekto sa iyong lipunan ng pagkabulok ng moral na pilosopiya - na may kinalaman sa sarili nito sa pagtataguyod ng kabutihan at sa pagsusuri at pagsakop sa kasamaan, tulad ng pag-aalala ng isang doktor sa pagtataguyod ng kalusugan at pagsusuri at pananakop ng karamdaman. Sinasagot ba nito ang tanong mo?"

Sinabi ni Jake: "Hindi iyon nagsasalita nang mabuti para sa aking paparating na pagtatanggol."

Tumango ang Judge. "Alam kong inihahanda ang mga singil para sa iyo patungkol sa iyong tungkulin sa mga Cataclysms – at siyempre ang mga ito ay mabibigat na kaso, ang pangalawa sa pinakaseryoso sa ating lipunan – at ito'y

Pahina 388 ng 404

hindi makatao para sa akin na hilingin sa iyo na kalimutan ang mga paratang iyon, ngunit hihilingin ko sa iyo na gawin ang iyong makakaya upang tumuon sa kasalukuyang – kaso, sa kasalukuyang mga pangyayari."

Malungkot na tumango si Jake.

Iminuwestra ni Judge Peters si Alice na magpatuloy.

"Ngayon, Jake - mas gugustuhin mo bang tanungin ko ang iyong ama, o mas gusto mong tanungin ang iyong ama nang direkta?"

May kung anong malalim sa mga mata ni Jake ang kumislap. Alam ng lahat na ang tanong ay naitanong at nasagot nang maaga, sa panahon ng paghahanda, ngunit ang sandali ay nagpasiklab pa rin ng isang bagay sa loob niya. Umayos ang likod niya, at hinila niya ang mahaba niyang balbas na kulay abo.

"Itatanong ko sa kanya," he said with resolution.

Nagpalitan ng tingin sina Mr. Staytin at Cornelius. Nagkibit balikat si Cornelius at itinuro ang isang papel sa pagitan nila. Tumayo si Mr. Staytin at naglakad papunta sa pangalawang kinatatayuan. Inangat niya ang ulo niya at tinitigan si Jake.

"Masaya akong makita ka, anak. Ang tagal na." "Meron na."
Nagkatitigan sila, ang bigat ng mga siglo sa pagitan nila. Sabi ni Mr. Staytin: "Judge?"
"Oo?"

"Mayroon akong ilang katanungan." "Sige lang."
"Ano ang sinisingil ng aking anak?" "Censorship."
Napakurap si Mr. Staytin. "Ano? Lyon ang pangalawa sa pinakamalalang krimen dito?"
"Pagkatapos ng pang-aabuso sa bata, ito ang pinakamalaking pinagmumulan ng kriminalidad."
Huminga ng malalim si Mr. Staytin. "Manong, nahulog talaga ako sa butas ng kuneho, hindi ba?"

Luminga-linga siya sa paligid, ngunit walang tumawa. Nilingon niya ang kanyang anak.
"Anong ginawa mo?"
Tumikhim si Jake. "Buweno, tatay, nagpatakbo ako ng isang kumpanya ng social media - ang pinakamalaking isa sa katunayan."

Pahina 389 ng 404

Sumipol si Mr. Staytin. "Well..." Lumingon siya sa audience. "At iniisip ninyong lahat na ako ang pinakamakapangyarihang tao?"

Muli, walang tawa. "Anong nangyari?"
Lumingon si Jake sa judge. "Hindi ko alam kung dapat ba akong sumagot, dahil hindi ko alam - ang - dulo ng kuwento."

Sinabi ni Judge Peters: "Bakit gusto mong malaman, Louis?"

Nagkibit-balikat siya. "Buweno, kung naiintindihan ko kung paano ito - butas ng kuneho - gumagana, kung gayon ang aking anak na lalaki dito ay kinasuhan ng isang malubhang krimen, at isa sa kanyang mga depensa ay ako ay isang napakasamang ama, at iyon ang dahilan kung bakit ginawa niya -

kahit anong kakila-kilabot na bagay ang kanyang ginawa. Ang ibig sabihin niyan ay mayroon siyang napakalaking insentibo na ilarawan ako bilang negatibo hangga't maaari, na hindi nagsasalita sa kanyang kawalang-kinikilingan - o sa halip ito ay ginagawa, na wala siya."

Nagkaroon ng pause. Sinenyasan ng Judge sina Alice at Cornelius na lumapit sa kanya. Nagkaroon ng isang mabilis na kumperensya, sa labas ng pandinig.

Sa kalaunan, sinabi ng Hukom: "Nagtaas ka ng isang balidong punto, salamat. Wala kaming anumang mahiwagang solusyon, maliban sa pagsasabi na ang anumang kasinungalingan mula sa alinman sa inyo ay awtomatikong makakakuha ng inyong pagkakasala. Hindi namin karaniwang tinatanggap ang pagmamaltrato sa pagkabata bilang isang dahilan para sa moral na maling gawain bilang isang may sapat na gulang. Ito ay maaaring magkaroon ng isang nagpapagaan na kadahilanan sa sukduhan, ngunit moral na pagkukunwari - na talagang ugat ng lahat ng kriminalidad - ay maaaring malutas ng bawat soberanong kamalayan. Kung ang isang magnanakaw ay ninakaw mula sa, siya ay nagagalit at nagagalit – kinikilala niya na siya ay nagnanakaw mula sa ibang mga tao, na nahaharap sa parehong pagkabalisa at galit – at ang lahat ng ito ay maaaring malutas sa isang sandali ng pag-iisip, na ang mga tao ay palaging responsable para sa pag-iwas. "

Sinabi ni Mr. Staytin: "Kailangan ko pa ring malaman kung ano ang nangyari sa aking anak, kung ano ang ginawa niya."

"Bakit?"

"Kasi alam niya yung ginawa niya after ko – namatay. Hindi ko. Siya ay may hindi bababa sa ilang ideya kung bakit siya sinisingil - o maaaring - wala akong ideya. Siya ay nagtatrabaho mula sa isang mas malawak na hanay ng kaalaman kaysa sa posibleng magkaroon ako ng access, sa ngayon. Ito ay – hindi pantay."

Ngumuso si Jake. Naningkit ang mga mata ng kanyang ama.

Isa pang kumperensya, pagkatapos ay sinabi ng Hukom: "Mabuti, maaari akong magbigay sa iyo ng isang maikling buod. Ang iyong anak na si Jake ay natapos bilang –

pinuno ng isang kumpanya ng social media na tinatawag na Mindbank, na may ilang bilyong user sa kanyang pinakamataas, sa tingin ko. Itinaguyod niya ang kumpanya bilang isang kanlungan para sa malayang pananalita, ngunit pagkatapos ay nagsimulang mag-ban ng mga tao.

Karamihan sa mga sakuna sa mundo - mga sakuna sa lipunan, mga sakuna sa politika - ay nagmumula sa mga paghihigpit sa malayang pananalita.

Ang umiiral na mga klase sa pulitika - ito ang paratang, hindi pa napatunayan - ay naglalagay ng maraming presyon sa iyong anak na patahimikin ang mga partikular na pananaw, partikular na mga argumento, partikular na datos, na sumasalungat sa pagpapalawak ng kanilang kapangyarihan. Ang mga argumentong ito, kung mas kilala, ay halos tiyak na pumigil sa

Pahina 390 ng 404

Cataclysms - ang pagsugpo sa mga argumentong ito ay malamang na nagresulta sa pagkamatay ng bilyun-bilyong tao. Ang mga tao, tulad ng alam mo, ay kailangang laging magkaroon ng paraan upang malutas ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan - kung hindi sila makapagdebate at makipagtalo, nauuwi sila sa pakikipag-away at pagpatay. Dahilan o digmaan, ito lamang ang mga alternatibo – wala nang iba pa.

Ngayon, ang iyong anak ay nag-claim ng pinsala sa utak, batay sa iyong di-umano'y pang-aabuso sa kanya bilang isang sanggol - ngunit ang potensyal na pag-uusig ay nakasalalay sa katotohanan na ang mga iyon - ang mga taong pinaboran sa pulitika sa kanyang plataporma na direktang nagtataguyod ng karahasan ay pinahihintulutan pa rin ang mga account, habang ang mga tumanggi sa karahasan at na-promote ang mga hindi sikat na argumento at pinagbawalan ang data. Ang pagtataguyod ng karahasan habang ipinagbabawal ang katwiran ay nagtakda sa mundo sa hindi maiiwasang landas nito patungo sa Cataclysms. Isa rin itong pandaraya, malinaw at simple, sa nakikita ko, dahil nagbigay siya ng iba't ibang dahilan para ipagbawal ang mga tao, ngunit hindi kailanman isiniwalat ang pampulitikang panggigipit na nasa ilalim siya upang alisin ang mga ito. Higit pa rito, ang kanyang organisasyon

ay itinuturing bilang isang neutral na plataporma ng mga umiiral na batas, ngunit malinaw na ginamit niya ang kontrol ng editoryal sa kung sino ang pinapayagang magkaroon ng account.

Ang paggamit ng kontrol sa editoryal ay nagbukas sa kanya sa mga demanda para sa nilalaman ng kanyang platform, kaya palagi niyang tinatanggi ang paggamit ng naturang kontrol - ngunit ang kanyang mga deplatforming ay may malakas na pattern na naaayon sa mga kagustuhan sa ideolohiya. Sa wakas, nakipag-ugnayan siya sa iba't ibang organisasyon para gawin ang tinatawag niyang 'fact checking' – ngunit, nang hamunin sa korte, tumugon ang kanyang mga abogado sa argumento na ang mga 'fact checker' na ito ay nagpapahayag lamang ng mga pansariling opinyon, na protektado ng talumpati. mga batas ng panahon.

“Ang mga kasinungalingan at manipulasyong ito ay nagresulta sa isang lipunang lubos na nabulag sa paparating na mga sakuna. Sa parehong paraan kung saan pinagana ang malfeasance ng korporasyon sa pamamagitan ng mga nondisclosure na kasunduan – hindi kapani-paniwalang mga paghihigpit sa malayang pananalita – Pinagana ang malfeasance ng estado sa pamamagitan ng de-platforming.”

Sinabi ni Jake: "Lahat ng ginawa ko ay legal noong panahong iyon!"

Nagkibit balik si Judge. "Iyon ay debatable, ngunit hindi nauugnay. Makuntento ka ba sa pag-lobbying namin sa iyo, nang walang karapatang depensahan?"

Natahimik si Jake.

"Kaya - pinahahalagahan mo ang pagkakaroon ng isang plataporma dito, upang tumugon sa mga paratang. At kung kakasuhan ka namin ng iba't ibang krimen, ngunit ipagkait sa iyo ang iyong karapatan na tumugon - na i-deplatform ka mula sa hukuman na ito - hindi mo ba ituturing na labis at napakalaking hindi makatarungan?"

Katahimikan.

Sinabi ng Hukom: “Ikaw ay lilitisin ayon sa iyong sariling mga pamantayan, sa iyong sariling mga halaga. Kung napigilan kang tumugon sa alinman sa maraming mga demanda na inilunsad laban sa iyo - kung ang isang buod na paghatol ay ipinasok laban sa iyo, nang walang karapatang tumugon sa iyong bahagi, ikaw ay sumigaw ng 'kawalang-katarungan' at sinisiraan ito hanggang sa katapusan ng panahon – ngunit hindi ka nag-alok ng gayong hustisya sa iyong mga biktima!”

Nagsimulang magsalita si Alice, ngunit ikinaway ng Judge ang kanyang kamay. "Alam ko, iniwasan ko lang ang aking sarili mula sa lahat ng ito -

sa susunod na yugto, at hindi ako maghatol ng anumang dito, ngunit sinusubukan ko lang na sagutin ang mga tanong mula sa matanda at nakababatang Staytins."

Pahina 391 ng 404

Sinabi ni Mr. Staytin: "Kaya, kung mas - ipokrito sa moral na nakikita ko sa aking pagsubok, mas malaki ang pagtatanggol ng aking anak para sa kanya."

Dahan-dahang lumingon sa kanya ang Judge. "Sinasabi mo ba na sumasalungat ka sa anumang maliwanag na salungatan ng interes?"

Tumayo si Cornelius at sinabi: "Hindi ako sigurado na sinasabi niya iyon." "I think siya na. Paki sagot."

Sinabi ni Mr. Staytin nang panunuya "Oh, nakukuha ko ang laro – kung magreklamo ako tungkol sa anumang salungatan ng interes, maglalabas ka ng mga salungatan ng interes na mayroon ako sa nakaraan – o sa kasalukuyan ay inaakala ko – na diumano ay nakinabang ako. At kung makakita ka ng kahit isa, ang aking mga kahilingan para sa hustisya ay tinanggihan?"

Sinabi ni Judge Peters: "Mr. Staytin - Louis - ang ating mundo ay itinatag sa premise na ang moralidad ay pangkalahatan.

Hindi ka maaaring makinabang mula sa mga salungatan ng interes - ang pundasyon ng iyong buong karera sa pulitika, sa aking pag-unawa - at pagkatapos ay rarampa laban sa kanila kapag iniistorbo ka nila." Ngumiti siya. "Well, magagawa mo, siyempre - magagawa mo ang anumang gusto mo - ngunit hindi ito gagana dito, hindi sa araw na ito, hindi sa aking silid ng hukuman, hindi sa panahong ito. Ang iyong anak ay nagkasala ng pag-deplatform sa iba, dahil siya mismo ang magreklamo laban sa pagiging deplatform sa kanyang sarili. Tinanggihan niya ang karapatang tumugon sa iba, habang hinihingi niya ang karapatang tumugon para sa kanyang sarili. Titingnan mo ba ako sa mga mata at sasabihin na hindi ka kailanman nakinabang sa mga salungatan ng interes sa buong karera mo sa pulitika?"

Umiling si Mr. Staytin. Wala siyang sinabi.

Sumandal si Judge Peters, tila nasiyahan. "Kung gayon, iwanan natin ang tanong ng salungatan ng interes sa alikabok, at magpatuloy sa pagsusuri. Jake?"

Huminga ng malalim si Jake, at nilingon ang korte, ang Judge, ang mga kinatawan - at ang audience, parehong nakikita at hindi nakikita.

Nag-clear throat siya. "Tatay..."

Panay ang tingin sa kanya ni Mr. Staytin.

"Pakiramdam ko ako ay – nagsahimpapawid ng mga hinaing ng pamilya dito – hindi kapani-paniwalang pampublikong lugar, ngunit ito ang mayroon ang kasaysayan –

tinuro niya kami, kaya eto." Umubo siya. "Nakuha ko ang ilan sa mga malinaw na bagay - hindi namin dapat ikahiya, kailangan naming manatiling tahimik, hindi kailanman kalabanin - at siyempre pinahahalagahan ko ngayon, sa karunungan nito.

– lugar – na may kinalaman sa akin – sa mga deplatforming na bagay na pinag-usapan nila noon. Bakit napakadali para sa akin na maniwala na ang mga salita ay maaaring humantong sa panganib, at pinapanatili kong ligtas ang mundo sa pamamagitan ng – pagpapatahimik sa mga tao... Hindi ako umaamin sa anuman, hinahayaan lamang ang aking mga iniisip – na dumaloy, gaya ng ipinayo sa akin.

Pahina 392 ng 404

"Sinabi nila sa akin na magsimula sa aking unang memorya - na palaging mahirap, imposible - ngunit kapag ako ay

– pagkagising, o paggising – dumaloy sa harapan ko ang buhay ko, hindi ko alam kung ganoon din ang karanasan mo –

ikaw ba?"

May halos hindi mahahalatang tango.

"At nagkaroon ako ng - tulad ng pangitain,, hah, sabi lang nila sabihin lahat, ito ay hindi kahit na posible, pabayaang lamang mapatunayan

– ngunit ang mga ito – mga kababaihan, ang kanilang mga ulo, ay umiikot na parang sa isang gulong sa labas ng aking kuna, paikot-ikot, nakangiti at sinusubukan akong

paglaruan, ngunit ito ay tulad ng ilang pinabilis na bersyon ng landas ng araw, hindi nila kailanman nagkaroon ng anumang oras

– at ang aking crib ay nanatiling pareho, ngunit ang silid ay nagbago ng malaki – ang mga larawan, hindi, ngunit ang mga bintana at ang mga kulay – sa palagay ko ay mayroon akong ilang mga yaya, at kami ay lumipat sa paligid... Naaalala kong natagpuan ko ang aking mga daliri, tulad ng maliliit na uod na kaya ko makipaglaro - at hindi eksaktong binibilang, ngunit napansin ang mga talim sa bentilador, kung paano sila naanod nang kaunti kapag nakabukas ang bintana - at mga tunog mula sa kalye, mga tunog ng laro, mga bata na sumisigaw at tumatawa - at pakiramdam na parang ako ay nasa loob. bilanguan – siyempre wala akong salita, ngunit pakiramdam – nakulong, nakahiwalay, inabandona...”

May authenticity sa mga alaala na tila lumusaw sa kanyang kamalayan sa sarili.

"Natatandaan ko na mayroong maraming - pagkainip. Pumasok ka, at naaalala kong lumiit ako sa iyo -

kakaibang amoy, parang oso. At lagi akong nagbibihis para makasama si nanay – parang date. Palagi siyang naka-dolle, hawak-hawak ako para kunan ng litrato. At gusto ko ng mga bagay-bagay, tulad ng ginagawa ng mga sanggol, ngunit tila ibang tao ito sa bawat pagkakataon, ibang babae...”

Tumawa siya, at bumalik ang ilan sa sariling kamalayan.

“Natatandaan ko na takot akong pumunta sa washroom sa gabi – minsan, naiihi na lang ako sa sulok kaysa lumabas ng kwarto. Mas matanda ako syempre. At sa isa pang pagkakataon, sinabi ko sa sarili ko na magiging higante ako kung kaya kong hawakan ang tae ko hanggang sa makarating ako sa banyo - ngunit hindi ako nakarating, na mabuti, mas may pagkainip at inis.

"Naaalala ko na gusto kong lumaki nang mabilis hangga't maaari - kaya't kumain ako ng marami. Ang mga bata ay boring, ang mga matatanda ay kawili-wili at - self-contained. Hindi nila kailangan ng sinuman... Gusto kong umakyat sa aking pagkabata na parang lumulubog na submarino. Huh, wow, hindi ko akalain na patula ako. At naaalala ko na iniisip ko na ikaw ay isang kumander sa Army, na nakatalaga sa malayo - at iginagalang kita, o natatakot sa iyo, o isang bagay. Nais kong maging tulad

ikaw, ngunit iyon ay tila - imposible, ito ay napakalaking paglalakbay sa pagitan ko at - ikaw. At sumimangot ka...”

Nagtaas ng kamay ang nakatatandang Mr. Staytin. Sumenyas ang Judge na magsalita siya. "Ganito ba ito - gumagana?"

"Maaari ka bang maging mas tiyak?"

Pahina 393 ng 404

"Itong hindi mapapatunayan - daloy ng kamalayan. Ako ay nasa Army, siya ay isang submarino o isang bagay. Wala akong nakikitang katotohanan, wala akong matutugunan."

"Ang daloy ng kamalayan ay mahalaga sa pag-unawa sa kanyang isip, sa kanyang karanasan."

"Akala ko judge ka, hindi therapist."

Si Judge Peters ay hindi nasaktan. "Nahihirapan ka bang makinig sa iyong anak?"

Napangiti si Mr. Staytin, walang ingat na winawagayway ang kanyang kamay. "Hindi talaga. Isa itong cosmic miracle na nakakapagsalita tayo!"

"Pagkatapos ay magpapatuloy siya." Nagkibit-balikat si Mr. Staytin.

Uminom si Jake ng tubig. "Hindi ko alam kung kailangan namin ng isang pattern, o isang bagay lang, ngunit natatandaan kong tumakas. Isang kakila-kilabot na nangyari, sa araw na iyon, na hindi ko maalala - ilang sumigaw, o isang bagay na nakakatakot, at talagang naramdaman kong malapit na akong - mamatay, sa bahay na iyon. Nagkaroon ako - hindi ko alam, isang pag-iisip, isang pakiramdam, marahil isang panaginip - kung saan may nagtanong sa akin kung gusto ko bang mabuhay kung ang aking buhay ay magpapatuloy - magpatuloy, tulad ng dati, hindi nagbabago ... "Nahuli ang kanyang boses. "At hindi ko ginawa, ayoko... At sa palagay ko ay naisip ko na mamamatay ako kung mananatili ako, at anumang pagkakataon ay mas mabuti - kaysa sa..." Isang luha ang tumakas. "At inakala ko na ang ilang, o anumang nasa labas, ay magiging

mas palakaibigan kaysa sa... Hindi ko alam kung naramdaman mo na ba - hindi kanais-nais, o isang pasanin, o isang inis, o isang pagkagambala sa isang - mas magandang oras

– ngunit naramdaman ko na, na ang paggamit ko sa iyo, tatay, ay lamang – mga taon at taon sa hinaharap... Na umupo ako sa pagitan mo – at isang bagay na mas mabuti. At nagalit ka sa akin dahil sa pagiging - sa paraan, kahit papaano. Siguro naisip ko na ito

ay isang kabaitan din sa iyo... At hindi ko ito ginagawa para sa atensyon, hindi ko sinusubukan na gumawa ng ilang punto, ayokong mahuli – talagang gusto kong lumayo, lumabas. of the way...” Idiniin niya ang mga takong ng kanyang mga kamay sa kanyang mga mata. “At hindi talaga ako makatulog, sa bahay na iyon. Natakot ako, sobra. Hindi... Sa araw, hindi ito masama, ngunit sa gabi ay parang pinagmumultuhan – lugar. Mga anino sa kisame at mga sanga ng puno na kumikiskis sa bintana... Isang beses nagising ako – marahil ay gabi na iyon – at akala ko nakaupo ka sa tabi ng aking kama, walang ulo – mga balik at leeg lamang – ngunit walang dugo – at ang aking puso. naging – isang icicle. Takot na takot ako. Nakahiga ako doon - oh Diyos, saglit, sinusubukang sabihin ang sarili ko na hindi ako mabaliw, at kalaunan ay itinuon ng utak ko ang aking mga mata, at napagtanto ko na ito ay ang aking jacket lamang sa likod ng isang upuan, sa tabi ng aking kama - ang mga balik , ang mga braso, ngunit walang ulo. At naisip ko - hindi ko alam kung ano ang naisip ko noon, o kung ano ang iniisip ko ngayon, iniisip pabalik - ngunit ang iniisip ay

- Hindi ako maaaring manatili sa isang lugar kung saan ako tunay na naniniwala - sa loob ng mahabang panahon –

na isang walang ulong katawan ang nakasandal sa aking higaan sa gabi. Hindi - mas mabuti na nalutas ko ito, nakakatakot na kailangan itong lutasin, na naisip ko na ang isang bagay ay maaaring - mangyari, o mangyari. Dad, wag kang ganyan...”

"Tulad ng ano?"

"Tulad ng - ito ay walang kaugnayan, o hangal, o baliw..." "Gusto mong kontrolin ang hitsura ko?"

Pahina 394 ng 404

Sumandal si Jake. “Hindi ito ang pinakamadali – ang sitwasyon, ang pagtingin sa iyo, ang pag-alam na ikaw ay – mas bata sa akin, na parang isang ama na nagrereklamo sa kanyang anak - lahat ng ito ay lubos na galit... Nabuhay ako ng limampung taon pagkatapos ng iyong kamatayan, namuno sa mundo sa sarili kong paraan... Nakita ko ang lahat ng kakila-kilabot na nangyari – dumarating, sinubukang lumayo, sinubukang itago, ginawa nating lahat – sa New Zealand... Ngunit hindi ako makaalis - alam mo kung paano ito, kahit saan ka pumunta, doon

ikaw ay... Hindi ka kailanman naging tunay – katandaan, ngunit ito ay pangalawang pagkabata, hindi sila nagbibiro. Nagtapos ako kung saan ako nagsimula, sa isang kuna

na may – umiikot na mga nars – isang pasanin, isang abala, hindi makapaglinis ng aking sarili. At hindi ko naisip ang tungkol sa iyo - magkano, pagkatapos ng iyong - paglabas, ang iyong pagyeyelo. Ngunit bumalik ka sa akin, sa aking katandaan... At lahat ng sinabi kong hinding-hindi ko magiging - nangyari. Dahil kontrolado ko ang lahat, gusto ng lahat - kontrolin ako. Ako ay isang bilanggo ng – pamamahala sa lahat. Tulad ng pamamahala ko sa mga tao sa pamilya – ikaw. Nakakatakot ka, ama, at iyon ang katotohanan. At ang takot na iyon ang nagbunsod sa akin na – kontrolin ang mundo, para walang masamang mangyari, hindi kailanman malalagay sa panganib ang mga tao – ngunit ngayon ay sinasabi nila sa akin na lahat ng ginawa ko para iligtas ang mundo ay sinumpa ito, sinunog ito, at kahit papaano. ang mga katawan ng bilyon-bilyong tao ay – inilatag sa aking harapan... At ito ay isang napakabigat na pasanin, hindi magsisinungaling...”

Napaatras si Jake, halatang tumatakbo ang kanyang mga iniisip sa isang milyong iba't ibang direksyon.

Tinanong ni Judge Peters kung gusto niya ng pahinga, ngunit umiling siya, at lumunok ng mas maraming tubig.

Nakatingin siya sa paligid ng amphitheater na may luhang mga mata. "Kanina pa ako nagsasalita - ano, labinlimang minuto -

at marahil iyon lang ang kailangan para - makipag-ugnayan, may ibig sabihin iyon... Nabuhay ako ng 83 taon - ang aking ama sa loob ng 68 - ilang dekada kaming magkasama, ngunit hindi namin mahanap - labinlimang minuto para sabihin ang totoo! Sinasabi nila na ang mundo ay napunta sa impiyerno, at ako... Bilyon-bilyong buhay laban sa – labinlimang minuto ng katapatan.” Tahimik na umiiyak si Jake sa puntong ito. “Ano ba ang pumipigil sa atin, dad? Bakit kailangan namin ng 500 taon sa yelo at determinadong mga estranghero na pinipilit kaming magkasama na maging pantay - malayong tapat? Bakit kailangan natin ito – senaryo ng science fiction para buksan ang ating mga bibig?”

Lumingon si Louis sa Hukom at sinabi: "Hindi ko alam kung dapat ba akong tumugon, o patuloy na nakikinig."

Sinabi ni Judge Peters: "Ano ang gusto mong gawin?" "Sa totoo lang hindi ko alam."

"Jake, makatutulong kung pag-uusapan mo ang gabing sinubukan mong tumakas."

Napabuntong-hininga si Jake. “Okay, okay... That night – kung iyon ang gabing nagkaroon ako ng – walang ulong paningin, sa pag-aakalang tatay ko ito - kung gayon

ay magpapaliwanag kung bakit gusto ko - mag-bolt lang, kumuha ng pagkakataon sa - hangin sa gabi.

Sinusubukang i-preserve... Sinusubukan ko talagang alalahanin kung paano ito para sa akin, noon, noong gabing iyon, ngunit mahirap dahil – wala akong mga salita para sa sinasabi ko ngayon, ngunit mayroon na – katotohanan sa aking karanasan.

Gagawin ko ang aking makakaya.

“The thought that comes to my mind – the image, is of those – games, in arcades, I don't know if you still have them – there is this claw that you position which comes down and pick up a laruan, and drop it sa isang – slot kung saan mo ito makukuha. At parang – wala doon ang free will ko, para akong kuko na kumukuha sa akin para dalhin ako sa labas. Hindi eksakto, sinusubukan ko lang ipaliwanag kung paano ito - hindi mapaglabanan, ang susunod na hakbang sa aking buhay, sa labas ... At ako ay isang mahusay na gumagapang, tahimik akong gumapang pababa sa kusina - ito ay isang

Pahina 395 ng 404

malaking bagay sa tingin ko na kumuha ako ng ilang cookies, ngunit iyon ang tanging pagkain na naabot ko na wala sa ilang kahon o bag na mag-iingay, ito ay isang malaking malawak na cookie jar na may isang uri ng kalahating higop – takip, sa itaas, na maaari kong buksan nang tahimik, kung ako ay matiyaga... At mayroon akong punda ng unan, at nilagyan ko ito ng ilang cookies - gusto ko ng tinapay, ngunit iyon ay nasa isang plastic wrapper... At alam kong magagalit ang mga tao. , ngunit tila ako ay nagdulot ng higit pa - pagkabalisa kaysa sa kaligayahan, kaya naisip ko na lilipas iyon - sige. Tulad ng pagkamot mo sa iyong tuhod at pag-iyak, ngunit kalimutan ang tungkol dito sa susunod na araw, hanggang sa ikaw ay tumayo... At sinusubukan kong makinig, habang ako ay gumagapang sa pintuan, sa daan palabas, ngunit labis kong naaalala ang aking puso. pumipintig sa aking mga tainga, at sinusubukang pakalmahin ang aking sarili upang marinig ko ang isang bagay na lampas sa aking sarili – sirkulasyon..." naluluha ang mga mata ni Jake sa Hukom. "At hindi ko narinig na dumating siya, sobrang - nakatutok, sa - kung ano ang nasa unahan, ngunit naramdaman ko ito - kamay, tulad ng isang kuko, tulad ng isang higanteng gagamba, hinawakan ako mula sa likod at basta - hinila ako sa hangin ... ”

“Tumigil ka!” sigaw ni Mr. Staytin.

Sinenyasan ng Judge si Jake na magpatuloy. "Okay lang, kaya kong maghintay, kung siya..."

"Ituloy mo. Hindi na kailangan ng sikreto dito."

Dahan-dahang tumango si Jake at nagpunas ng mata. "Ngunit hindi ito masakit - naramdaman ko ang presyon, ngunit hindi sakit. At pinaikot niya ako, at nakita ko sa kanyang mga mata - madilim, kaya hindi talaga ang kanyang mga mata, ngunit ang kanyang mga butas sa mata - at siya ay sumigaw sa akin, siya ay lubos na - nagpapanic..."

sigaw ni Mr. Staytin.

Tinitigan siya ni Jake. "I'm sorry dad. Ikaw – tinamaan mo ang ulo ko sa pinto, o sa frame ng pinto – sinubukan kong malaman ito, kung saan ito, sa paglaon, sa pamamagitan ng pagdama ng – mga pinsala, sa tingin ko ito ay ang doorframe. At ikaw ay-

hindi sa daigdig, parang alien, o baka iyon ang nasa ibaba - sa iyo. At ito ay – top of the lungs stuff – hindi lang ako pinayagang makalayo – at patuloy mong ibinagsak ang ulo ko sa frame ng pinto, sumisigaw – HUWAG ITO GAWIN! - paulit-ulit, at ako'y naging pilay - ganap na pilay, sinusubukan kong magpakalma -

ngunit malinaw kong naaalala ang pag-iisip - ano ang dapat kong itigil na gawin? Hinahampas mo ang aking ulo sa pintuan, ganap na kontrolado ang aking katawan, ang aking utak - ano ang dapat kong itigil na gawin? Wala akong magagawa kung hindi – isumite..." tuluyang nabasag ang boses ni Jake, at ibinaba niya ang kanyang ulo.

Ang mga kalamnan ng panga ng kanyang ama ay nabaluktot, pagkatapos ay lumubog.

Tinanong siya ni Judge Peters, napakamalumanay: "Louis, mayroon ka bang katulad na alaala? Mula pagkabata mo?"

Ang lahat, malapit at malayo, sa loob ng amphitheater at sa buong mundo, ay makikita ang bangin ng pagpili na bumukas sa isipan ng dating Pangulo. Bilyun-bilyong mga mata – buhay at patay – ang tila nag-aabang sa pagpili sa harap niya, na magpasakop o lumaban. Ang mundo ay ginawa - at muling ginawa - sa bawat pagkakataon ng pagpapasya, sa bawat pagpili na gagawin natin upang sabihin ang totoo, o iwasan ang ating sarili.

At ang mga magulang - sa buong mundo - ang mabuti at ang masama - ay pinaalalahanan ng mga pattern ng mga henerasyon - at kung gaano tayo kalapit sa kalayaan, kung handa tayong tumayo at sirain ang mga pattern na iyon, upang pagpalain ang kasalukuyan sa pamamagitan ng matapat na pagsumpa ang nakaraan. Upang maging mas mabuting magulang sa pamamagitan ng paghusga sa mga nauna. Upang hatulan nang walang poot, ngunit may walang humpay na pagkakapare-pareho. Upang ilantad at tanggapin ang hilaw na takot sa hayop na masaktan, inaapi, inabuso. Upang ilantad ang pinakanakakatakot na mandaragit sa mga nanakit sa atin - ang tapat na katotohanan ng ating sakit. Ang mandaragit na kumakayod sa ating daan patungo sa Paraiso sa pamamagitan ng madugong pagkakasala ng mga nambibiktima ng mga bata.

Nakita ng lahat ang mahaba at mahabang sandali na iyon - at ang mabubuting magulang sa buong mundo ay nakaramdam ng matinding kagalakan, pasasalamat at ginhawa para sa pagmamahal na ipinakita nila sa kanilang mga anak - habang ang masasamang magulang ay nakadama ng pumuputok na pagkakasala at walang hanggang takot sa hindi maiiwasang pagbabalik ng moral na katapatan at pagkakalantad. Ang ilan ay nangakong magreporma - at ang ilan ay tumupad sa kanilang salita - habang ang iba ay gumawa ng kakila-kilabot na pagpipilian na nakita nilang darating sa matanda at sirang hari.

Sinabi ni Louis Staytin: "Hindi na ako lalahok dito - pang-aabuso."

"Louis," mahinang sabi ni Judge Peters. "Marami itong dapat – i-absorb, sa isang sandali. Maaari tayong magpahinga, hanggang bukas, at maaari kang makipag-usap sa iyong kinatawan..."

"Tumahimik ka!" biglang sigaw ni Louis, tumaas sa kanyang buong taas. "Ikaw – itong buong – sadistang kongregasyon ng paghuhukay – ang lugar na ito ay para lamang sa – pagpapahirap – mga tao! Sa tingin mo napalaki mo na ako? Sa palagay mo ay nalampasan mo ang kakayahan ng sangkatauhan para sa - kalupitan? Ano sa tingin mo ang ginagawa mo dito? Natulog ako sa mundo, at nagising sa – impiyerno... Siguro lahat tayo ay nasa kabilang buhay, at kayo ang mga demonyo – marahil ay natutulog pa rin ako at pinarurusahan – sa ilang mga krimen... Ngunit huwag munang isipin na ikaw ay - mas mahusay kaysa sa akin sa anumang paraan! Ang iyong mga anak ay aararohin ng mga taong katulad ko! Ang ilan - pamahalaan - ang ilan - militar ay, basta - maglakad sa iyong mga lupain na parang ikaw ay isang - fog!

Marahil ay nanggaling sila sa kabila ng buwan, sa kabila... Ngunit darating sila! Ako ay isang bintana sa isang mas martial na mundo, at kung wala ako - o mga taong katulad ko -

populutin mo lang ang mga lumang sugat na ito, magpapanggap na mas mabuti, at mawawalan ng kapasidad na pangalanan – pangalanan –”

"Evil," sabi ni Alice.

Itinaas ni Cornelius ang kanyang kamay, saka dahan-dahang ibinaba muli.

Sinabi ni Judge Peters: "Kung ikaw - hayaan mo akong magsalita! Kung tumanggi kang lumahok sa mga paglilitis na ito, isang hatol ang ilalagay laban sa iyo. Tinalo mo ba ang anak mo?"

“Naku, ngayon ay nagtatanong ka ng mga matatalim na tanong – sa akin, para sa disiplina – ngunit hindi para sa kanya, na sinasabi mong sanhi ng pagkamatay ng bilyun-bilyong tao! Ang ulo ng isang bata sa isang doorframe, hindi na kailangan pang pumunta sa ospital, naglaro siya - baseball kinabukasan, sinabi mo ba sa kanila iyon? Huh bata? Napakalaking pinsala na natamaan mo sa isang homerun sa susunod na araw, unang pagkakataon sa iyong buhay! Tiyak na hindi mo sasabihin sa kanila iyon!"

Umikot siya sa madla, sa mundo.

Pahina 397 ng 404

“At maririnig ninyong lahat ang nakakalungkot na kalokohan na ito tungkol sa kung paano siya malungkot na nagkaroon siya ng napakaraming mga yaya – tulad namin, kami ng aking asawa, ay walang mas mabuting gawin kaysa mag-interbyu ng isang bagong yaya bawat buwan – ito ay dahil siya – kagatin sila, hampasin. And you say, okay, he was a kid, it’s just a quirk...” Bumaling siya sa anak niya.

"Pero bakit hindi mo sabihin sa kanila, Jake the Rake - oo, iyon ang palayaw niya, alam mo ba kung gaano -

pang-aabuso - kinailangan kong pagtakpan siya, noong siya ay tinedyer pa - at ito ay napunta sa kanyang corporate career, ang kanyang predatory harem of underlings, ang mga babae - at mga lalaki - na kanyang hinarass at dinambong."

Sumigaw si Jake, lumalabas ang dura sa kanyang bibig: "IKAW ANG DAHILAN NAMATAY ANG MUNDO, DAD!"

nginisian siya ni Louis. "Sasabihin ko sa iyo na lumaki ka, ngunit nabuhay ka ng limampung taon lampas sa akin, at isa ka pa ring anak na sinumpa ng diyos!"

"Ako ay inabuso ng mga yaya, inabuso mo, nakalimutan ng 'nanay' - na may higit na maternal instinct bilang isang pating! At wala akong masabi kahit kanino tungkol sa anumang - noong bata pa ako, tinawag ko ang isang tao na isang 'jammy bastard,' at halos tanggalin mo na ang tuhod ko at sinipa ako sa ilalim ng mesa!"

"Well, huwag mong tawaging 'bastards' ang mga tao kapag sampung taong gulang ka na! Hindi ganoon kakomplikado! Kung nangyari man!"

"Ang mga bata ay dapat makita at hindi marinig.' 'Alam kong masakit ka, ngunit hindi ka window pane!' Naaalala mo bang sinabi mo sa akin iyon, sa lahat ng oras? At nang bumisita ako sa iyo sa Albuquerque, sa landas ng kampanyang iyon, at wala ka nang oras, itinukod mo ako sa kama na may mga lata ng soda, itinuro ako sa ilang nakakatawang channel ng preview ng pelikula na paulit-ulit na umiikot sa lahat! "

"Ang mga lalaki ay abala, anak - ano ang masasabi ko?"

"Kinuha mo ang aking pagkabata, ngunit kinuha ko ang iyong kaluluwa!"

Ang mabangis na pahayag na ito ay nag-hang sa hangin, at tila tulad ng isang non sequitur na ito kahit na pinatigil Louis sa kanyang mga track.

"Alam mo ba kung bakit kita pinilit na magyelo, dad? Sasabihin ko sa iyo - sasabihin ko sa iyo kung bakit ka nandito."

Nakalabas ang ibabang labi ni Louis. "Nandito ka dahil gusto kong mapahamak ang kaluluwa mo. Nandito ka dahil patungo ka sa isang uri ng - mealy-mouthed reconciliation, isang uri ng kalahating paghingi ng tawad na dapat ay tatanguan at ngitian ko. Hinaharap mo ang dakilang lampas, at pinaramdam nito sa iyo na maliit ka, at nagpakumbaba ito sa iyo, at ako ay masusumpa ng Diyos kung hahayaan kitang subukang bumawi sa akin dahil sa kamatayan, dahil sa iyong sariling takot at kaliitan, sa halip na dahil may halaga ako sayo! Hindi ako magiging emosyonal na tampon para sa iyo. Kaya ko - inilihis ka, binigyan ka ng isang palabas, isang pambungad, upang ang iyong kasakiman sa buhay at pangingibabaw ay mangyayari

dumadaloy nang walang tigil, at hindi mo isusuka ang iyong pagkakasala at takot sa buong akin! At - at ang kamatayan ay magpapalaya sa iyo - hindi ka hahatulan - maliban sa pulitika! Hindi mo na kailangang tumingin sa salamin, at tingnan kung sino ka talaga! Maligayang pagdating sa araw ng paghuhukom, tatay! ”

Naningkit ang mga mata ni Louis. "At pagkatapos ay sinundan mo ako, sinundan mo ako dito, sa pamamagitan ng pintuan na iyon..."

Pahina 398 ng 404

Tumawa ng malakas si Jake. "Ginawa ko! Ginawa ko." Ngumiti siya ng masakit. "Nakakatakot ang kamatayan, tama ba? Siguro gusto kong gumising na mas matanda kaysa sa iyo, na para bang ako ang iyong ama, at boss ka sa paligid!"

Iminuwestra ni Louis ang napakalaking puting amphitheater. "Sa totoo lang natutuwa ako sa wakas ay nakahanap ka na ng ilan - mga kaibigan."

Nanginginig si Jake. "Oo. Sino naman ang hahatol sa akin..."

Isang mapait na katatawanan ang tila dumaan sa pagitan ng dalawang lalaki, isang kakaibang - alyansa... Ang mga manonood ay nagpupumilit na sundan ang mga emosyonal na kumplikado tulad ng isang bata na sumusubok na sundan si Shakespeare. Isang tiyak -

tila naganap ang pagkakasundo.

"Hindi pa rin ako nagpapatuloy," malakas na sabi ni Louis, sa Judge. "Hindi ko kukunin ang iyong pahayag bago ang payo na may payo."

Umiling si Louis. "Ibinibigay ko ang aking karapatan sa payo - hindi na ako magsasabi pa."

Sinabi ni Judge Peters: "Karapatan mo iyan. Ang sentensiya ay magaganap bukas. Sa loob ng ilang araw pagkatapos nito -

sa pag-aakalang handa na ang prosekusyon – magsisimula ang paglilitis sa iyong anak. Tatawagin ka bilang saksi, at babalik ka."

“Hindi ko gagawin.”

"Hindi mo kailangang ipagtanggol ang iyong sarili, ngunit kailangan mong narito bilang isang saksi."

“Nakikita mo, dito nabigo ang iyong lipunan. Hindi ko kailangang gumawa ng masama!”

Mabagal na tumango si Judge Peters. "Tama iyan. May sasabihin ka pa ba?"

Katahimikan.

"Cornelius, may sasabihin ka ba?" Sinabi ni Louis: "Siya ay tinanggal."

Nagkibit balik si Cornelius. "Well, kung gayon sa palagay ko ay hindi."

"Kung gayon," sabi ni Judge Peters, "Mr. Staytin, ang parusa mo ay ang humarap bilang saksi sa paglilitis ng iyong anak. Pakitandaan na hindi ito ang kabuuan ng iyong parusa, ngunit ito ang unang kinakailangan."

"Hindi ako pupunta. Kaladkarin mo ako dito, hindi ako magsasalita. I-lock mo ako, pinipigilan ko ang aking dila. I'm not lifting a damn finger para tulungan siya."

Lumuhod ang katawan ni Jake. "Tay, tayo na lang ang natitira sa – lumang mundo. Pamilya tayo. Anong ginagawa mo?"

Napaligon sa kanya si Louis. "Oh, pamilya na tayo ngayon. Teka, bakit mo gugustuhin na makasama ang isang tao na sinasabi mong pinalo ang iyong malambot na maliit na ulo sa isang frame ng pinto? Sino ang nagpabaya

Pahina 399 ng 404

ikaw, na nagpabaya sa iyo - na nag-abuso sa iyo, iniwan ka kasama ng iyong maliliit na pato? Hindi, anak, hindi mo ito makukuha sa parehong paraan. Huwag kang magkunwaring hindi mo alam na darating ito - iyon marahil ang dahilan kung bakit pinipigilan mo ang iyong dila sa lahat ng mga taon na ito..." Tumawa siya ng mapait. "Lahat ng ito - mga siglo. Maaaring nasugatan ng uniberso ang pagkamatay nito nang hindi lumalabas ang anumang kalokohang ito, ngunit kailangan mong basagin ang katahimikan. Okay, nasabi mo na, umalis ka na sa buhay ko! "

“Tatay!” Malungkot ang boses ni Jake.

"Ito ang dahilan kung bakit nagkaroon ng katahimikan sa pagitan nila, sa lahat ng mga dekada na iyon..." sabi ni Alice.

Hindi siya pinayuhan ng Hukom, malinaw na matagal nang natapos ang pormal na paglilitis.

Sinabi niya: "Kung gayon, Louis, determinado kang iwasan ang iyong parusa?"

"Ako ay. Hindi mo kinikilala ang aking Panguluhan, hindi ko kinikilala ang korte na ito."

Huminto ang Judge. "Napakagaling. Cornelius, mangyaring turuan ang mga DRO na si Louis Staytin ay itinatakwil na ngayon.

Para malaman mo kung ano ang ibig sabihin nito - sigurado akong naipaliwanag na ito sa iyo - hindi ka na makakapasok sa anumang mga kontrata sa ating lipunan. Hindi ka makakapag-renta ng mga tirahan, makabili ng pagkain, gumamit ng mga kalsada, makakuha ng enerhiya, ma-access ang transportasyon – hanggang sa matupad mo ang mga kinakailangan ng iyong sentensiya. Naiintindihan mo ba ang sinasabi ko?"

Hindi siya pinansin ni Louis, at lumingon sa mga lumulutang na camera. Ibinuka niya ang kanyang mga braso nang malapad.

"Ang aking mga kapwa pulitiko, ang aking mga kapatid sa istatistika - nakikita mo ang katawa-tawa na kawalang-katarungan na pinaailalim sa akin, na hinahatulan para sa mga pag-iingay ng isang matandang lalaki tungkol sa isang haka-haka na pagkabata 600 taon na ang nakaraan. Ako ay isang scapegoat, ako ang batang latigo, ang Socrates at si Jesus ng kangaroo court na ito! Sa aking mga araw, sa aking bansa - tulad ng maaaring mangyari sa iyo - tinanggap namin ang mga hindi makatarungang inuusig bilang mga refugee sa pulitika, at inihagis ko ang aking sarili sa hangin sa ganitong paraan. Iligtas mo ako sa kasuklam-suklam na ito, at makikita natin kung ano ang magagawa natin..."

Hindi niya natapos ang kanyang medyo masasamang pangungusap.

"Mayroon kaming mga kasunduan sa extradition," sabi ng Hukom. "Gayundin - hindi sigurado kung paano ka makakarating sa ibang bansa nang walang anumang access sa transportasyon."

"So - saan ako pupunta?" tanong ni Louis.

“Lumabas sa gabi,” sabi ng kanyang matandang anak sa isang biglaang malakas na bulong. “Bastos ka!”

Lumingon sa kanya si Louis. “Oh, ito ang mala-tula na hustisya, ang malinis na munting pagtatapos ng ating karumal-dumal na kuwento – ‘Oh, tingnan mo ang tatay ko, lumalabas sa gabi, gaya ng sinubukan ko noong bata pa ako.’ Well, fine! Nakarating ako sa mundong ito na hubo't hubad, wala akong pakialam kung lumabas ako sa parehong paraan! Maaari akong pumunta sa kakahuyan, sa mga bundok - ako ay isang Boy Scout - impiyerno, maaari akong maglakad sa karagatan hanggang sa...” Medyo nanginginig ang kanyang boses. “Magiging maayos din ako. Mas gugustuhin kong manirahan sa isang butas kaysa sa banal na ito - katedral ng magarbong pagsamba sa sarili!”

Pahina 400 ng 404

Kabanata 46

Buong buhay ko ay nabuhay ako sa mental muttering. Ako ay nagdamdam sa lahat, sa simula pa lamang - ako ay malamang na isang tumbleweed ng mga spike sa sinapupunan ng porcupine ng aking ina.

Ako ay ipinadala mula sa lungsod sa madaling araw, palabas sa ilang. Muntik ko nang maisip na magbibigay sila ng isang mapahamak na punda ng unan na puno ng mga cookies, ngunit sapat silang mapagbigay upang bigyan ako ng isang backpack na puno ng mga rasyon, isang tungkod, at isang prasko ng tubig. At isang mapa - papel, kung maaari mong paniwalaan ito.

May ginawa silang milagro sa aking mga kasu-kasuan at kalamnan – ang mabagal na pananakit ng claustrophobic ng katandaan ay nawala – ganap na – ang aking mga tuhod ay parang bukal na parang trampolin, at ang aking likod – mabuti, hindi ko ito napansin, sa unang pagkakataon sa – Hindi ko alam kung gaano katagal. Sa literal, hindi ko talaga alam kung gaano katagal, walang nagsabi sa akin sa anumang mahusay na detalye kung gaano ako katagal na nagyelo - 500 taon ay masyadong magaspang na pagtatantya, masyadong maginhawang isang numero.

Tumanggi akong lingunin ang nagniningning na payat na mga spire ng lungsod sa likuran ko. Ginugol ko ang mga huling araw sa pagsisiyasat ng mga digital na mapagkukunan kung paano pinakamahusay na mabuhay sa ligaw. Hindi ako makabili ng isang bagay, ngunit nakuha ni Cornelius sa akin ang ilang mga mapagkukunan, ilang

mga posporo, at mga wire para sa mga bitag. Ginawa lang niya sa akin ang ganitong kabaitan para subukan at pag-usapan ang desisyon ko. Sinabi ko sa kanya na mas mabuting mamuno sa impiyerno pagkatapos ay maglingkod sa langit, at ako ay magiging literal

sumpain kung kukuha ako - kung hahayaan kong kontrolin ako ni Peters sa pamamagitan ng mga nakakatawang paghuhusga.

Hindi ako pinahintulatang makita ang aking anak - maliban kung ito ay upang tumestigo laban sa kanya sa kanyang paparating na pagsubok - ngunit wala akong pakialam. Binawi niya ang aking pinakamasamang bangungot - inakusahan ako, pinahiya ako - sa harap ng buong mundo, sa lahat ng panahon. Ang pinaghalong pang-aalipusta, kilabot at awa sa mata ng mga tao - well iyon ang naging sandata ko, hindi dapat ibigay sa mga estranghero laban sa kapakanan ng pamilya!

Putulin ang mga buklod na iyon, mananatili silang sira...

At ang ideya na pupunta ako at mag-lecture sa mga dayuhan tungkol sa - mapayapang pagiging magulang - maaari mo ring hilingin na pumunta ako at turuan ang kanilang mga pinuno ng militar sa 'huggy wars'! Gugugulin ko ang natitirang bahagi ng aking mga araw sa pagsisikap na magbigay ng panayam sa aking nabuhay na mag-uling ama tungkol sa kapayapaan sa baybayin - walang salamat, hindi sa lahat.

I'm glad to be back – I'm glad to be alive. Ang kasiglahan na nararamdaman ko, ang mga pakikipagsapalaran sa hinaharap - at ang pinagpalang kawalan ng iba - lahat ay pumupuno sa aking puso ng makintab na kagalakan sa pag-awit.

Alam kong inuulit ko ang aking sarili, ngunit hindi ako nagkagusto sa mga tao. Nagkaroon ako ng pagmamahal para sa kanilang pakinabang - sa palagay ko ang isang magsasaka ay may ilang pagmamahal sa kanyang mga alagang hayop - ngunit ang kanilang patuloy na pangangailangan at pagsisinungaling ay nagtaboy sa akin. Sa unahan, naroon lamang ang ilang, at mga hayop, at isang langit na puno ng bituin sa gabi - at iba pa, marahil, tulad ko. Mga taong hindi nangangailangan ng iba, na hindi ko kailangang kontrolin, at maaaring magbigay sa akin ng aking unang lasa ng aktwal na pagsasama ng tao.

Nanlamig ako sa unang gabi ko. Nakahanap ako ng isang kweba, sa paanan ng hanay ng mga bundok na dahan-dahang bumabagtas hanggang sa isang puting natatakpan na summit. Pagpasok, naalala ko – ang mga salita mula sa The Hobbit, ang

Pahina 401 ng 404

paglalarawan ng kuweba, pumasok sa aking isipan sa unang pagkakataon noong – halos magpakailanman, at nararamdaman ko ang isang sinaunang Celtic na kilig sa paggalugad, ng pagiging hilaw, ng lamig at kalikasan at bato at ang kawalan ng mga dahilan.

Natutulog ako nang maaga - at napakalalim - na pakiramdam ko sandali lang bago ako ginising ng mga anghel...

Ang mahinang liwanag ay maaaring paglubog ng araw - ngunit pagkatapos ay napagtanto ko na ito ay nagmumula sa maling abot-tanaw, at ito ay madaling araw, at nakangiting mga lumulutang na pink na kerubin ang umiikot sa paligid ko.

Ako ay nahahawakan ng kakaibang lagnat na kagalakan - ang kumpirmasyon na ako ay nasa langit, ako ay hinatulan, at ako ay nanalo! Ako ay hindi itinapon, ako ay pinalaya – ang ilang ay paraiso, at ang impiyerno ay ang lungsod!

"Sino ka?" tanong ng masungit na boses. Pumasok sa kweba ang isang lalaking may kulay abong buhok na may lukot sa araw.

"Isang refugee," sabi ko, nagpupumiglas sa aking mga paa.

"Holy hell," sabi ng lalaki, na inilahad ang kanyang kamay.

Dalawang kabataang lalaki ang pumasok sa kweba - ang isa sa kanila ay may dalang isang maliit na blonde na batang lalaki. "Sino ito, tatay?" tanong ng matanda.

"Isa sa amin, parang," sabi ng matanda. "Ang pangalan ko ay Roman." "Louis," sagot ko sabay kamot sa kanya. "Kailan ka namatay?"

Nakatitig siya sa akin, naka-goggle-eyed. "Saan - sa tingin mo nasaan ka?"

Tumawa ako. "Buweno, alam kong namatay ako, matagal na ang nakalipas - at pagkatapos ay hinatulan ako, at pagkatapos - at ngayon - nagising ako sa isang maluwalhating pagsikat ng araw, na napapalibutan ng mga anghel!"

Ang dalawang binata ay tumingin sa akin na hindi mapakali, at isang hakbang paatras. Sinabi ni Roman: "Hindi ka patay."

"Naiintindihan ko yun, nag-Sunday school ako, nung maliit ako. Buhay na walang hanggan, bagong buhay, ipinanganak na muli. Hinding-hindi tayo mamamatay."

"Guys, maghintay ka sa labas."

Bumalik ang dalawang binata sa kweba. Sinundan ng isang pink na anghel ang may hawak sa maliit na blonde na batang lalaki, ang mga puting pakpak nito ay nanginginig nang mahina.

Napatingin sa akin si Roman. "Kailan ka huling kumain?" "Kagabi. Hindi ako gutom."

Marahan siyang tumango. "Kumain ka." "Oo, gaya ng sinabi ko."

Pahina 402 ng 404

Tinitigan niya ako ng matagal. ngumiti ako pabalik.

"Nice boys," malugod kong sabi. "Malinaw na nakontrol mo sila." "Anong ibig mong sabihin?"

"Well – masunurin. Sabi mo pumunta ka, umalis sila." Itinaas ko ang isang kamay, gumawa ng isang kamao, at pinupukpok ito sa isang bukas na palad.

Naningkit ang mga mata ni Roman. Huminga siya ng malalim. "Nahatulan ka ng - pang-aabuso sa bata."

"Hindi!" umiiyak ako. "Hindi, talagang hindi! Hindi ako nahatulan, hindi ako nahatulan. Nakiusap ako sa Fifth. Hinawakan ang dila ko. Itinago ko ang aking mga sikreto."

"Ngunit iyon ang kinasuhan mo." "Oo. Oo."

Dahan-dahang tumango si Roman. Gumiling ang mga gears, gumagawa siya ng desisyon. "Inabuso mo ba ang iyong anak?" tanong niya sa wakas.

"Hindi ko, kung ang mundo ay hindi nagbago..." Sumandal ako pasulong conspiratorially. "Halika, ikaw ay isang malakas na matandang kaluluwa - dapat mayroong maraming katulad mo, sa tingin ko marami dito. Tara na sa ibang bansa, tunnel kung kailangan

– Ako ay nagbibiro – lahat sila ay napakalambot dito, hinog na para sa mga picking, maaari tayong lumabas mula mismo sa karagatan, buhatin sila mula sa kanilang mga

upuan ng kapangyarihan. Ako ay isang kumander ng militar, alam mo, sa aking panahon. Bakit tayo - kumain ng acorns

ang ligaw, habang sila ay lumalambot at mataba gamit ang kanilang mga virtual helmet. Kami ay mga lalaki, sila ay mga bata...”

Habang ako ay nagsasalita – hindi ko mabasa ang kanyang mukha, itong sumpa ng hinaharap ay nakatakas sa lungsod kasama ko – nakita ko ang kanyang panganay na lalaki sa bukana ng yungib – sa kaliwa ng matibay na balikat ng kanyang ama – at ang blonde na batang lalaki ay gumulong ang kanyang mga mata sa akin, at iniikot ang kanyang daliri sa paligid ng kanyang templo sa unibersal na senyales: siya ay baliw!

Nasira ang alyansa, naputol ang mala-anghel na kapayapaan, at humakbang ako pasulong, itinaas ang aking kamao.

“HUWAG MO!” sigaw ko sa takot na takot na bata.

Ang mga nagtipong anghel ay bumaling sa akin bilang isa. Nasusunog ng ilaw ng kuryente ang aking mga mata, at... At nagising ako, muli.

Malamig...

Pahina 403 ng 404

May isang patay na kuneho sa lupa sa tabi ko, isang namamatay na apoy na kumukutitap. Naluluha ang mga mata ko sa kabaitan. gumulong-gulong ako. Paglubog ng araw na ngayon, at ang pulang ilaw ay nagha-highlight sa maliliit na bundok sa itaas ko, ang magaspang na pader ng bubong ng kuweba. Ito ay parang nagyelo na lava, na nakasabit sa ibabaw ko.

Wala na ang mga anghel.

Umupo ako sa aking mga siko, napangiwi sa sakit ng kuryente.

Lumingon ako upang tingnan ang kuweba - ang daanan ay umaabot pababa sa mababang lupain, ang taas ng mga puno ay sumisikat habang bumababa ang lupa. Marami akong nakikitang bakas ng paa sa labas ng kweba – walang laman ngayon, maliban na lang kung may mga multo na nakatayo doon.

Bumangon ako.

Hindi ako gutom.

Naglalakad ako palabas ng kweba.

Sa asul na abot-tanaw sa kalaliman ng gabi, ang pag-iyak ng isang hayop ay walang nakakagulat, walang nakakagalaw.

Pakiramdam ko hindi na ako makakatulog ulit. Hindi na ako nakaramdam ng higit na buhay.

Malaya ako sa mga tao.

Isang malamig na simoy ng hangin ang dumadaloy pababa mula sa kabundukan, na bumabagsak mula sa nakabulag na puti ng makalangit na tuktok.

“HUWAG MO!” sigaw ng boses ng aking ama. Tumawa ako. Ito ang kabaligtaran ng karagatan.

Sinasabi nila 'mula sa alikabok hanggang sa alikabok' - hindi sa akin bagaman. Galing ako sa yelo, makakabalik ako...

Hindi sila luha, ang mga mata ko lang ang nagre-react sa yelo.

Kumuha ako ng tungkod, bumaling sa nakakahilo na puting taas ng bundok, at nagsimulang umakyat - tila lumalamig sa bawat hakbang.

Noon pa man ay gusto kong nasa tuktok.

Pahina 404 ng 404

Balangkas ng Dokumentong